SEN TANRI MISIN?

Kendini Hissetme Duygusu Muhtariyeti Tercih Gücü

Yılmaz DÜNDAR

SEN TANRI MISIN?

Kendini Hissetme Duygusu
Muhtariyeti Tercih Gücü

Yılmaz DÜNDAR

Haziran 2011 / ANKARA

SEN TANRI MISIN?
Yılmaz Dündar

ISBN: 978-605-88309-8-1

Birinci Baskı 1000 Adet
Haziran 2011

Baskı
ANIT MATBAA / ANKARA
Tel: 0312. 232 54 77

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ

Hakikat Yolcusu Talip için, bu yolun ilmini üç basamakta incelemek mümkündür. Bu basamaklar; 1. "Tanrı" İlmi, 2. "B" İlmi, 3. "EhadüsSamed" İlmi diye isimlendirilebilir. Tanrı İlmi öğretisinin talipte, geri dönüşsüz özellikte bir hayat tarzı haline gelmesi, diğer basamakların anlaşılabilmesi ve yaşanabilmesi için olmazsa olmaz bir şarttır. "Vehmin Zulmeti şartlarında Nefsin Şerri program" gereği "Sözde Tanrılık İddiası" ile dünyadaki yaşantısına başlayan insan, hakikate talip ise, Tanrı İlmi onun en öncelikli meselesidir. Elinizdeki kitap bu amaçla, Tanrı İlmi'ni konu alan bir müfredat ile sunulmuştur.

Kitaptaki bölümlerin konuları birbirinin devamı niteliğinde olup; müfredatın yöntemi ise, bilgi vermenin yanı sıra, ikna etmeyi de içermektedir. Bu sebepledir ki; konular okuyucunun gözüne bakarak, yüz yüze konuşma ile anlatılmaktadır. Bu amaçla düzenlenen Tefekkür Paylaşım Toplantıları'nın ses kayıtları çözümlenerek birebir metine çevirilmiştir. Hakikat Yolcusu Talibin konuda ilerleyebilmesi, kitabı disiplinli bir şekilde, baştan itibaren anlamaya çalışarak ve sabırla okumasına sıkıca bağlıdır.

Allah'ım, bizlere merhamet ediver, bağışlayıver, affediver, hidayet nasip ediver; hayrlı, geniş ve helal rızklar lutfediver. (Amin)

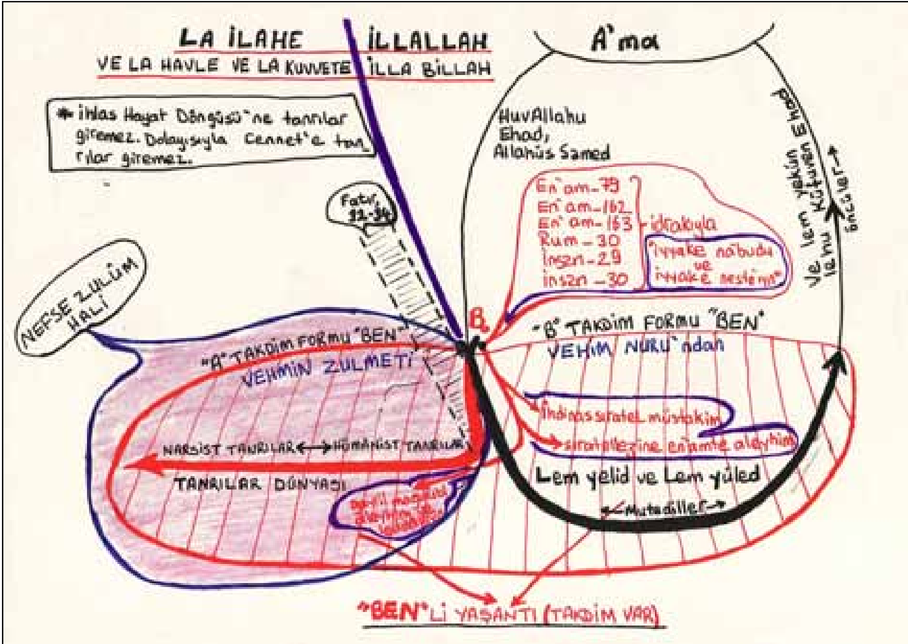
Yılmaz DÜNDAR

19 Ramazan 1428 / 29 Eylül 2007

- Tüm konuları çözecek tek cümle
- "Tanrı" denince ilk düşünülmesi gereken!
- "Ben varım" ne demektir?
- Kurtulunması gereken en önemli mesele ne?
- Kün fe Yekûn'u kavrayabilmek için
- Siz de ilminizde bir ilmi suret oluşturabilirsiniz
- Cennette mi, cehennemde miyiz anlamak çok kolay
- İnsanın yaşantısını alt üst edecek olan telaşı yaşamak
- Allah'ın dostlarıyla dost, düşmanlarıyla düşman olmak
- Allah'a nasıl teslim olunur?
- Allah'la sohbette olmak
- Zalim, zulüm ve nefse zulüm nedir?
- Fatiha Suresi'nden maksimum yararlanabilmek?
- Baktın ki yanlış yaptın; **"iyyake na'budü"**ye sarıl
- Tanrı, "ben varım" iddiası nasıl yok edilir!
- Sübhanallah Bakış Açısı.
- Sizdeki özellikler kimin?
- A'ma hali, Ehadiyet, Vahidiyet…
- Efendimiz (SAV)in okuduğu nedir?
- "KÜN fe YEKÜN" sende nasıl çalışıyor?
- İnsanları merak etmek neden çok günah
- Merak, tefekkür, cezbe ilişkisi
- "B" Takdiminde olan "Hakem"dir; yalan söylemez
- Besmeleyi yaşamak nasıl?
- Hallacı Mansur'un Enel Hakk dediği gerçek!
- Tanrı ve öfke ilişkisi
- Vehim ve vehmin zulmetinin farkı?
- Seher Vakti çalışan nasıl bir mekanizma var?
- Ezan neye çağırıyor?
- Sevginin de korkunun da doğru başlangıcı ilimledir
- Rabbim; öğretmenim, mürebbiyem

Bütün tasavvuf kitaplarını bir yere yığsanız hepsini okusanız sonunda ulaşacağınız bir cümle o! Tasavvufla meşgul olan tasavvuf ehillerinin anlatmaya çalıştıkları, anlatırken anlattıklarından coştukları, anlattıklarını yaşarken duydukları cezbe ve sarhoşluk; onların hepsinin altında olan tek şey, tek gerçek bu! Bu kadar, bir şey! Bir cümle için yazılan tüm kitaplar, yaşanan tüm hayatlar, bir sürü veli, şimdi söyleyeceğim bir cümle: LA İLAHE İLLALLAH

O bir cümleyi fark edip kabullendiğinizde, o bir cümleyi **kendinizde** analiz yapıp, ortaya koyduğunuzda hem çözülmeyecek bir konu hem aşılmayacak bir yol olmayacaktır; yeter ki nasipte bulunsun. O bir cümle! O yüzden; sık sık onu tekrar edeyim izin verirseniz.

Tefekkür Şeması 2

Allah, "A'ma Hali"nden sonra bu kâinatı yaratmayı diledi. Bu kainatı yaratmayı dilediğinde yürüyen bir prosedür var, o prosedürün basamaklarının isimleridir bunlar. Allah "kâinatı ve insanları yaratmayı diledi ve sonra insanlar yaşamaya başladılar" bize göre o! İnsan gözüyle baktığımızda dilemesi ve insanların yaşamaya başlaması arasında bir süreç var. Ama Allah İNDinden baktığınızda öyle bir süreç yok! Neden? "**KÜN fe YEKÜN;** OL dedi OLDU." Ama insan gözüyle baktığımızda bir süreç var, bu çok önemli! Daha önce de birkaç defa vurgulamaya çalıştım: Aynı cümle veya aynı paragraf içerisinde, hem Allah İNDinden konuya bakıp hem de insan indinden konuya bakıp ikisini beraber aynı paragraf veya aynı cümlede yan yana getirdiğinizde **ikilem** doğar! Dolayısıyla; işe ya insan gözüyle

insan seviyesinden bakarak bir açıklama yapmak lazım veya Allah indinden yorum yapmak lazım. İkisini yan yana getirdiğiniz zaman "ama, fakat, ancak" gibi ikilemi belirten tereddütler gelir.

Bir süreçten bahsediyoruz; o insan için! Allah indinden baktığımız zaman öyle bir süreç olamaz ki! Ama şimdi bir insan bir insana bir şey anlatıyor, anlatırken insan seviyesinden konuşmak zorunda! Niye? Çünkü karşısında insanlar var, "Ahmed" diyor, ben buraya "Ahmed" dediğim sürece Allah indinden olmaz ki o cümle, mümkün değil. O zaman anlatacağım konunun Allah indinden bir yorum olması mümkün değil; o zaman Ahmed'in olmaması lazım, hele anlatanın hiç olmaması lazım! Bir "anlatan" var, bir de "dinleyen" var! Nasıl Allah indinden yorumla ortaya koyabilelim, mümkün değil, işin ruhuna ters! Ne zaman? Anlamak istediğiniz zaman ruhuna ters, ikilem varmış gibi çıkar o. Ama ikisini birden sindirdiğimiz zaman kişi insan seviyesinden söylese bile karşıdaki onun ne demek istediğini anlar. Allah indinden bakıyormuş gibi söylese bile karşıdaki onu anlar. Ama o noktaya gelinceye kadar, konuları izah ederken ikisi birbirinden farklı gözükür.

Dolayısıyla, bir süreç var: Allah diledi ve sonra insanlar yaşamaya başladı. En azından dünyanın yaşantısına, fosillere baktığımızda milyarlarca yıl çıkmıyor mu dünyanın yaşı? Bir süreç var 6-6,5 milyar yıl çıkıyor günümüze gelinceye kadar. Bu süreç Allah indinden değil! Neden? Orda öyle bir süreç ve bir zaman, bir mekân düşünemezsiniz çünkü. O zaman işte çok önemli bir bakış ve bilimsel bir kabul girer oraya; Sübhanallah! **Sübhanallah Bakış Açısı**. Çok farklı bir şey o! İkisini karıştırmamak lazım.

İnsanın kendisi için de "**KÜN fe YEKÜN**"ü vardır, kendisi de onu yapar aslında. Siz zihninizde hiç yokken, şimdi örneğin şu anda "kivi" dediğim an bakın bir kivi düşündünüz, bir anda kiviyi hayal ettiniz; işte oluşturdunuz; **KÜN fe YEKÜN**! Düşünmenizle birlikte oldu; ama daha önce yoktu; işte o **A'ma Hali'**dir kivi için! Öyle bir şey yok, yokluk, kivinin yokluğu. Bir anda kendi ilminizde onu bir resim haline getirdiniz ve seyrettiniz, hatta böyle bakıp zihninizdeki kiviyi seyrediyorsunuz.

- Kivinin yokluğu, ilmi suretin yokluğu mu?

Yokluğu ilmi suret değil. "Yokluk"u kendine göre düşünürsen farklı!? Allah'ın A'mâ'sıyla birleştirirsen karışmaz! Ne kadar yokluk gibi düşünsen de sendeki o A'ma gibi bir yokluk değil! O an o fikri üretmeme! Var da, fikri üretmemiş yokluk, fikir yokluğu, biraz faklı o. Biraz sonra Holografik Evren'le ilgili baktığımız zaman göreceğimiz A'mâ'daki yokluk, o farklı bir şey!

- Bu, daha önce bir kivi kavramı var, bilincimizde, onu vehmediyoruz?

Bilincinizde var, bir nevi onu resmediyorsunuz. Ama orda anlatmak istediğim: **Siz de KÜN fe YEKÜN yapıyorsunuz; OL diyorsunuz oluyor bir anda.** Zihninizde kiviyi oluşturmak istiyorsunuz, KÜN fe YEKÜN; "kivi" diyorsunuz, zihninde kivi oluyor.

"Bir şeyi Allah nasıl yaptı?" diye merak ettiğinizde şöyle düşünmeniz lazım: "Ben onu nasıl yapıyorum?" diye bakarsanız Allah'ın nasıl yaptığını hissedebilecek ipuçları yakalayabilirsiniz. Çünkü sizin yapma yeteneğiniz ve tarzınız Allah'ın dışında olamaz ki! O zaman başka bir varlık olursunuz! Sizde ne tür özellikler ve yetenekler varsa onların hepsine, siz "benim" diyorsunuz! Aslında hepsi Allah'ın özellikleri! O zaman, sizin zihninizde kiviyi oluşturmanız? Aslında zihniniz bir ilim deposu. Kiviyi hiç bilmiyor olsanız, "kivi, kivi" desek, "ne ki o?" dersiniz. Ama daha önceden bildiğiniz bir şey olduğu için yani o konuda bir bilgi, bir ilim; şekli tadı bulunduğu için kiviyi düşündüğünüz zaman, oluşturmak istediğinizde dilediğinizde zihninizde hemen onu hayalleyip oluşturabiliyorsunuz. Neresi, o oluşturduğunuz yer? Sizin ilminiz! İlminizde oluşturuyorsunuz. Peki, sizin dışınızda mı kivi? Hayır, ilminizde! İlminizde bir kivi sureti oluşturdunuz, bir insan sureti de oluşturabilirsiniz ilminizde. Düşündüğünüz zaman kardeşinizi, arkadaşınızı şekillendirebilirsiniz zihninizde, ona istediğiniz hareketi de yaptırtabilirsiniz. Zihninizdeki bu özelliği, bu yeteneği sonsuz ve sınırsız çarparak yükseltin. Zihninizde **ilminiz**de bir şekil yapma, bir suret oluşturma özelliğinizi, o hayal yeteneğinizi sonsuz ve sınırsız çarpın nasıl bir yetenek çıkar ortaya?

- Beynimizde veri "işlenmiş" değil mi, işlenmiş potansiyel olarak?

Hazır! Hazır yazılmış bir software, onu kullanıyorsun! Kendine ait bir softwarein var, yazılımın var, onun içinden kullanıyorsun. Ama onu orda kullandığın o yeteneği, hayal etme yeteneğini sonsuz ve sınırsız bir katla çarpsan nasıl bir yeteneğe sahip olursun hayalinde, hayal yapmada? Acaba cennet de öyle bir şey mi!? Sanki **"cennet"** dediğin o mu!? Biliyorsunuz, cennette ne düşünüyorsan o olacak! Acaba öyle bir yeteneğin mi artıyor!? Demek ki Kün fe Yekûn'u kavrayabilmek için hissedebilmek için kendimizde, bir özelliği yakalayıp inceleyip onunla anlayabilmemiz mümkün. Anlatmak istediğim o! Bizde var olan bir şeyle "Allah'ın nasıl yaptığını" daha kolay kavrayabilmemiz mümkün!

Allah öyle diledi ve sonra işte o süreç var: **Dilediii ve insan!** İnsana kadar geçen bir süreç var. Bir Ehadiyet Mertebesi var, orda Allah'a **Ehad** deriz. Aslında o an da (aynı zamanda) Ehad ve Samed; hep zaten **Samed**. Ancak insan gözüyle anlatırken işte orda Ehad ve Samed, diyoruz. Sonra **fikir** oluşmaya başladığında -Ehadiyet'te bir fikir yok- fikir oluşmaya başladığında **Vahidiyet** var bu süreçte. Onları derinleştireceğiz. Sonra Ulûhiyet, sonra Rahmaniyet, işte sonra Arş, Rububiyet ve Hakk olarak yaratılan Hakkaniyet Mertebesi var; yaratılmış olanların halen var oldukları halin ismi. O yüzden "**Enel Hakk**" diyor Hallacı Mansur, kendisinin Hakk mertebesinde bulunduğunu fark ettiği için; normal, yaşantıda öyle olduğunu bildiği için. O pozisyonun ismi o! Şu an bulunduğumuz pozisyonun ismi Hakk; Hakk olarak yaratılmış. Bu insan için baktığımızda bir süreç. İşte "Esma, Esma Mertebesi, tamamı Esma Mertebesi" diye okuduğunuz süreç bu, burası!

Bu tür bir süreçten sonra "H" diye bahsettiğimiz Hakikat! Diyoruz ya: "Bir hakikat; bende, özümde bulunan hakikat". "H" diyelim o hakikate, Allah'ın hakikati; H. O hakikat ilminde işte bu süreçlerden sonra diledi ve yarattı. İlminde! Biz de yapmıyor muyuz ilmimizde? Aynı bizim de öyle olmuyor mu? Ben ilmimde

düşündüğüm zaman ilmimde bir şey yaratıyorum. **İlmimde ilmimce yeteneklerimce!** Neyse benim ilmim yeteneğim, Allah'la kıyaslanabilir mi ama O'ndan aldığım bir özellik! Başka bir yerden bir şey almam mümkün değil!

Aynı şekilde, **Allah ilminde yarattı!** Dolayısıyla, bir Allah, bir de ötede beride yarattığı bir şey yok! Allah durdu ve şöyle baktı; "şurası müsait, burası uzay olsun şuraya yaratayım" demedi! Öyle demiş olursa **tanrı mefhumu** o işte! Öyle sanılıyor ya! Allah baktı, yarattı ve sonra da gözetliyor, yönetiyor! Öyle değil! O'nun dışında yer yok! Öyle bir sınır koyamazsın, yok öyle bir şey! İminde yarattı, tamam! Bitti, dışında başka bir şey yok! Bitti bu kadar, dışında bir şey yok! Peki, ne oluyor, sonra zorluk ne? Bakın şimdi! İşte, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin "OKU"DUĞU ve çok önemli bir kısma geliyoruz. İlimde yaratılmış olan bir kişi, Hakikatin bizzat bünyesinde olan bir kişi düşünüyor; diyor ki "**ben varım!**" Kendine ne verdi? **Kimlik!** Kendisine bir kimlik verdi: "Ben varım! Benim adım şu, ben müstakil bir varlığım. Benim müstakil düşüncem var, ben kararlarımı kendim veririm, müstakil cüzi iradem var". Hatta inanıyorsa "cüzi iradem var" der, diğeri "iradem var" diyor, "cüzi irade" demiyor. "Ben varım" diyor. Bütün mesele bu: **Ben varım!** Halbuki **onun kurduğu dünyanın Allah'ın yarattığı bu gerçeğin içinde yeri yok!** Burası çok önemli lütfen çok, çok dikkat edin! Allah'ın Yarattığı Sistem'in içerisinde yeri yok onun söylediğinin! Öyle bir şey yok! Kendisine bir dünya oluşturuyor "ben varım" diyen. Bu sistemin içerisinde, gerçek yaratılan sistemin içerisinde öyle bir şey yok! Bu bir sanal dünya, böyle bir şey yok! Hatta tasavvufta anlatılan, "**hayaldir**" denilen bu değil. Allah'ın ilminde yarattığı âlem hayal! Okuyorsunuz ya "**bu âlem hayal**" diye, o "ben varım" diyen kişinin hayalinde oluşturduğu değil! Siz de kiviyi düşündüğünüz zaman hayal değil mi, o? Kime göre kivi hayal? Size göre! Peki, bu yaratılanlar kime göre hayal? Allah'a göre! Allah'a göre hayal, insana göre hayal değil! Orada yanılırsa kişi, o zaman çıkmaza düşer tasavvufta, ilerleyemez. Çözemez onu.

- Vehim konusu nasıl o zaman?

Vehim derken o hayal hepsini kapsıyor. Vehimi çünkü iki türlü düşünmek lazım; bir Zulmani yanı var, bir Rahmani yanı var. "Vehim" deyince hep korkmamak lazım! Vehim hep tehlikeli bir şey değil. Sen benim karşımda vehimsin. Holografik sistemde var gibi gördüğüm şeyler vehimdir. Veya vehimi daha sade bir cümleyle tarif edelim: Allah'ı fark etmeni, görmeni engelleyen her şey **vehim**! Peki, o kalktığı zaman Allah'ı mı göreceksin? Hayır, göremezsin. Niye? Sen de yok olursun! Gören olmaz! O vehim yüzünden varsın! Vehim olmasa kendine bir beden biçemezsin.

Vehim iki türlü. Birisi Hakikat olan vehim, bizleri var eden vehim yani. Ama o vehimle var kılınan kişi de bir başka vehim koyuyor, yeni bir dünya oluşturuyor! İşte vehmin zulmeti! Fark ettin mi? Bakın şimdi **vehmin zulmetine** gidiyoruz: **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi;** bu hadiste geçen o! Ne için dua ediyorsun; Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi derken? Efendimiz "OKU"du, öğretiyor bize; "**De ki**" diyor; **Allahım**; **vehmin zulmetinden beni çıkar**, **ve ekrimniy bi nuril fehmi; bana nurundan öyle**

bir anlayış ver ki İhlas Hayat Döngüsünde durayım; şu tanrıların dünyasından beni kurtar, burada da sabit kıl; ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike. Rabbena la tuzi'ğ kulubuna ba'de iz hedeytena ve heblena min ledünke Rahmeh, inneke entel Vehhab: Rabbimiz, bir kere bizi gerçeğe eriştirdiğinde sonra saptırtma. Buradaki tanrılıktan kurtulmaya çalışanın duası o! Eğer kişi, o duayı şurada yapıyorsa o boş iş! Anlatmaya çalışıyorum çok önemli bir şey bu.

Biraz önceki **Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi** duasıyla ilgili bir şey söyleyeyim. **Seher Vakti**: Seher vakti, ayetlerde "pijama gibi" anlatılır. Uzaydan bakıldığı zaman da bir uçakla da uzun süre seyahat edildiğinde bakılırsa o görülebilir. Geceden gündüze geçiş veya gündüzden geceye, karanlığa geçiş bir pijamanın giyilip çıkarılması gibidir: Sıyrılarak çıkar, sıyrılır! Seher vakti -çok enteresan- ayetlerde de vardır; Müminler; **onlar seher vaktinde tövbe ederler af dilerler rükûdadırlar secdededirler.** Önemli bir özelliğini koyuyor mümin'in. Çünkü öyle enteresan bir şey ki! Gördüğüm bir şeyi söylemeye gayet ediyorum! Seher vaktinde karanlık aydınlığa dönüyor, tam o dönerken sizin de vücudunuzda aynı şey oluşuyor. Eğer o anda o makinenin içindeyseniz. Siz o anda; **Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi** diyorsanız o saatte, vücudunuzdaki, o makinenin içindeki **zararlı karanlık**lardan da vücudunuz aydınlığa gelir, o anda dünya ile beraber! Çok enteresan bir şey o! Bunu çok net izledim Elhamdülillah! Dünya ile beraber, o anda! O yüzden o anda onun bilinciyle o tövbe! Siz veri tabanınızı yani sizdeki yazılımı veya karakteri, duygu ve düşünceleri bir nevi çamaşır suyuyla yıkar gibi akpaklaştırıyorsunuz o anda Sistem'le beraber. O yüzden, o an müslüman için çok önemli! Niye önemli? Veri tabanının şu karanlıktan şu dünyadan kurtulmasında önemli! Onarıyor sizin beyninizi, idrakinizi, o anda o Sistem'le beraber onarıyor. Siz zaten o anda o işle meşgulsünüz.

Allahu Veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen Nur. Bu bir ayettir; **Allah inananların velisidir, onları karanlığın zulmetinden alır ışığa Nur'a çıkarır;** ayet müjde veriyor! Dolayısıyla "**Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi"** duası seherde bizzat vücudunuza yaşatabileceğiniz önemli bir an. Talibi için!

Bir şey daha söyleyeceğim. Fatiha Suresi'ni anlatmaya çalışıyorum hep, asıl Fatiha Suresi'ni! Namazda salât ikame ederken Fatiha Suresi'nden maksimum yararlanabilmek için günlük yaşantının içine bir âdeti monte etmek lazım! Nedir o? Bir yanlış yaptınız. Onun "Allah indinde yanlış!" olduğunu biliyorsunuz tövbe ettiniz veya "estağfirullah" dediniz, o anda şöyle deyin öneririm: **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıratal müstakiym, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn.** Bu bir duadır! Fatiha'nın tamamını söylemiyorsunuz. Daha önce anlatmıştım ama yeri gelince yine bahsedelim; **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** ne demek? Orada nasıl bir hale giriyorsunuz, kaderle ilgili ne var orada, ne demek istiyorsunuz o halle? **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**'de nasıl bir halde olmak gerekiyor, bir ko-

nuşmayı buna ayıralım. Ama onu işte o haliyle beraber günün içine yayabildiğimiz kadar yaymak lazım. Bir yanlış yaptınız, biliyorsunuz ki o yanlış ama düzeltemiyorsunuz! Düzeltmeniz mümkün değil! Bu gerçeği fark ettiğiniz zaman göreceksiniz ki "Allahım ben şunu yanlış yapıyorum, bir daha yapmayacağım" öyle bir şey yok! Mümkün değil istediğin kadar "yapmayacağım" de, Allah dilemezse, senin yapmaman mümkün değil! Dilerse yapmazsın. Öyle bir şey dilemezse, sen karar almakla "bir daha yapmayacağım" demekle mümkün değil, öyle bir şey yok! O şirk aslında! "Allahım bir daha yapmayacağım" demek Allah'ın indinde suçtur! İşte o bu tanrının dünyası! Kendisine bir dünya oluşturmuş gücü kuvveti var, diyor ki "yanlış yaptım, bir daha yapmayacağım!" Olamaz öyle bir şey! Ancak Allah "yapma" derse yapmazsın. Peki, nasıl olacak o? İsteyeceksin! **Allahım bana onu yapmayacağım bir rol ver. Hayatta bana öyle bir rol ver ki, ben o işi yapmayayım, şu yanlışı yapmayayım**. İşte onun isteme yoludur o **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn;** Allahım biliyorum ki, benim "yapmayacağım" gibi bir kararım yok! Biliyorum; Sana teslimim. Onu yapmayacağım bir kader ver bana diyorsunuz; **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**. Peki, nedir o?

İhdinas sıratal müstakiym; Senin razı olduğun bir yol var ya, ben bilmem onu. Onu Sen bilirsin, işte onu ver bana ve sonra da diyorsunuz ki "**aman beni sapanlardan, nankörlerden yapma Allahım**." Bunu günün içine yaymak, bununla haşır neşir olmak lazım. Çünkü Fatiha işimiz! **Namazın kendisi Fatiha** zaten! Didik didik etmek gerekiyor bu Fatiha'yı. **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakiym, sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn**.

Seher vaktinde secdede namazın haricinde dua ediyorsun, secdedesin. Tam karanlıktan aydınlığa geçiyor, sen de aydınlığa girmek istiyorsun: **Allahümme, ahricniy min zulümetil vehmi ve Ekrimniy Bi Nuril Fehmi** diyorsun secdede. Ve ayetle diyorsun "**Allahümme; Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur;** ayetin bilincindeyim" demek istiyorsun. Ve bir şey istiyorsun. Peki, ne istiyorsun? **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakiym, sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn.** Yani onu namazda okunan bir evrak olmaktan çıkarıp, günlük yaşantıda kullandığımız **sürekli bir dua** haline getirmek lazım! Sürekli bunu yapıyorsunuz! O zaman zihin "**iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**"le öyle bir bütünleşir ki, siz artık salât ikame ederken en gerçek duasını işte orada yapmış olursunuz. Onu neye benzetiyoruz? Diğerleri antrenman. O anda artık siz olimpiyattasınız! O anda halteri kaldırırsın veya yüksek atlamaysa atlarsın, çok antrenman yaptın çünkü. Niye? Hayatta yaptın! Baktın yanlış gidiyorsun; **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn, ya Rabbi ihdinas sıratal müstakiym.** Birisine yanlış bir şey yaptın, yapmaman lazımdı; **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn…** Ne zaman olursa, hemen Fatiha'ya sarıl, her yanlışında! İstemek! Fatiha'da öğretilen yolla **ihdinas sıratal müstakiym**'i istemek. Buna alıştığı zaman hayatta kişi o kadar antrenman yapıyor ki, sonra salât ikame ederken artık o bankamatiğe gelmiş gibi basıyor, tıkır tıkır alıyor. Çok antrenman yaptı çünkü; bankamatiğe nasıl gidilir, nasıl dersem ne olur… O anda o saniyede de onu yapıyor. Aksi halde,

namaza durup; ha, orda Fatiha okunurmuş… Amiin. Fatiha bitti şimdi de zammı sure okuyayım. Doğru, böyle yaparsınız ama neye benzer?

Size çok lazım malzemeler olan bir markette gözleriniz bağlı sizi gezdirip çıkarsınlar! Marketi gezdiniz! Sorarlar size "marketi gezdin mi?" Gezdim, görevimi yaptım, marketin her tarafını gezdim. "Ya, ne vardı?" Gözlerim kapalıydı, görmedim. "Bir şey aldın mı?" Hiç bir şeye dokundurtmadılar ki almaya, gibi olur. Ama gözleriniz açıksa "şu bana lazım, bu lazım" sepeti doldurursun. İşte Fatiha'da öyle gözleri açık olmak lazım okurken, o çok önemli. İnsanın hayatının ondan önemli bir işi yok! **Kişinin namazda okuduğu Fatiha'dan daha önemli bir işi yok!** Namaz vaktinde, namazda okuduğu Fatiha'dan dünyada daha önemli bir işi yok. Bunu bilmek lazım! Bundan daha önemli bir iş yok, bundan daha öncelikli bir iş yok! Onun için onun sonsuz hayatı için, ona lazım olacak bundan daha önemli bir şey yok: O anda Fatiha'yı gözü açık; bilerek okumak!

Hatta namazda bir de zahiren gözü açığa bakalım. Göz yummamak, gözün açıklığı önemli! Bazen, iyi konsantre oluyorum diye göz yumarlar ya secdede. Yummayın! Namazda göz açık; burda zahiren. Diğeri mecazen gözü açık! Özellikle tasavvufla meşgul olanlar "iyi konsantre olayım" diye gözlerini yumarlar. Namazda gözün açık olması lazım, secdede de! Secdede gözün namazdan nasibini alması lazım, nasibini alması lazım! Hatta secdede yere yedi şeyin değmesine de dikkat etmek lazım; alın, burun, el. Değilse onlar davacı olurlar; beni niye oraya değdirmedin, diye! Hatta işin önemini fark etmiş kişilere göre, birisinin bir şeyini alıp çalmaktan daha önemli bir **hırsızlık** o! Diyelim birinci secdeyi yaptınız düzeldiniz, hiç beklemeden ikinci secdeye gittiniz; "**çaldınız**" diyor, onu hırsızlık sayıyor. Veya rükûda düzgün rükû yapmadınız, onları o anki o ibadet alışverişinin içerisinde hırsızlık kabul ediyor! Bu kadar önemli hale getiriyorlar oradaki davranış biçimlerini.

Biz konuyu tekrar buraya getirelim şimdi: Şimdi bu; yaratılmış hakikatin içinde olan bu kişi kendisi bir dünya kuruyor ve diyor ki; ben varım! Çok dikkat ediniz; bu dünyanın tanrısıdır o! Fark etsin etmesin, bu dünyanın tanrısıdır o! Kendisini tanrı ilan ediyor: Ben varım! **Ben müstakil bir insanım, ben varım**, dediği an kendisini oluşturduğu bu sanal dünyada tanrı ilan etti! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin "**OKU**"duğu budur: İşte bu cehennemliktir! Kendisini tanrı edinenlerin, kendisini tanrı ilan edenlerin yerinin ismidir cehennem! Kişi düşünüyor "ben kendimi tanrı ilan etmedim ki, kimseye ben tanrıyım" demiyorum! Böyle düşünmek bir yanılgıdır! **Tanrı ilan etmek** demek; **Allah'ın dışında, Allah'tan başka ben de varım** demektir! "Ben de düşünebiliyorum! Ben de karar verebiliyorum! Benim de gücüm var!" demektir. Hani **"ve la havle ve la kuvvete İlla Billâh"** diyorduk, ne oldu? O zaman o boşa gitti! Halbuki bize öğretiyorlar diyorlar ki "**ve la havle ve la kuvvete**" de! Yani; "ben varım" diyen yok, **illa Billâh**! Ama kişi diyor ki "hayır, ben varım. Allah var, tamam. Ben de varım."

Bunun çeşitli tipleri var; bazıları hiç **tanrı tanımaz**; yani kendine ortak koşmaz! "Bu dünyanın tek tanrısı benim" der. Kendine ortak koşmaz; başkasını

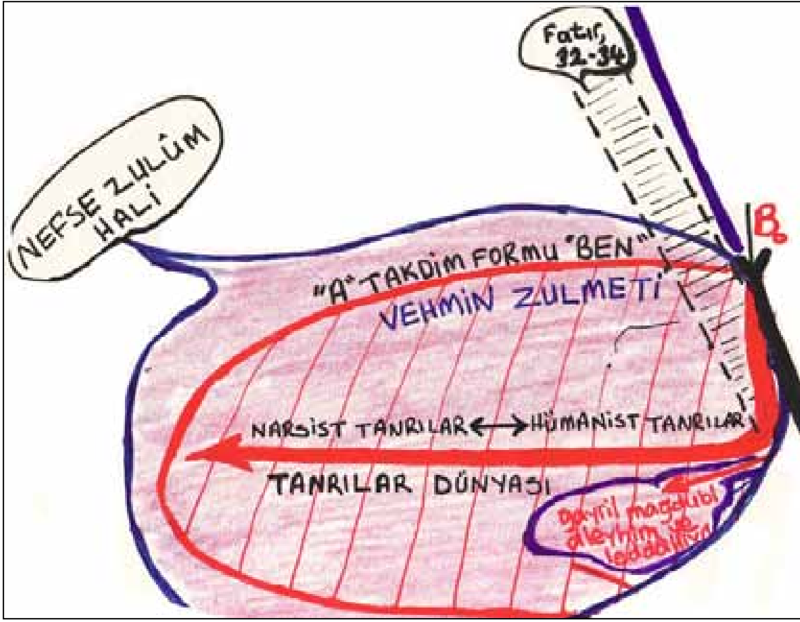
istemez, başka bir tanrı istemez! Ama kişinin yapısında inanmaya meyil varsa bir tanrı edinir kendisine, ancak o yine tanrıdan büyük! Tanrısını o yönetir, tanrısının neye kızacağına, neye kızmayacağına o karar verir! Hatta o tanrısına “Allah” adı vermişse, o Allah’ın neye kızıp kızmayacağına da o karar verir. Allah bilmez o bilir, Allah ona kızmaz, Allah buna bir şey demez… Kendi oluşturur kuralları. Çok önemli bir şey bu! Sıkı sıkıya İslamiyet’in kurallarını uyguluyor olabilir veya yarım yamalak uyguluyor olabilir, fark etmez! İnanmak istedi; “ya herkes inanıyor, benim de bir tanrım olsun” demiştir, ondan sonra; ne diyorlar bu memlekette tanrıya? “Allah” diyorlar. Ben de “Allah” diyeyim. Peki, ne yapar inananlar? Şunları yapar… Onları yapayım. Hiçbir şey fark etmez! Cehennemin dünyası o! Yanlış bir şeye inanıyor! Kur’anı Kerim’de açıklanan Allah’a, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı Allah’a inanmıyor. Kendi uydurduğu bir şeye inanıyor, ona da “Allah” demiş ve ona da ibadet edip duruyor; kendine göre ona yaranmaya çalışıyor. Ama öyle bir şey yok! Onun yokluğunu nerde öğrenecek? Onun yeri cehennem işte! “Sen dünyada şöyle diyordun ha, onun yokluğunu burda öğren!” denilen yerin ismidir **cehennem**. Dolayısıyla, bir kişi bu dünyada çok rahatlıkla cennette mi cehennemde mi anlayabilir! Kendisini! Başkasını bilemez, ama kendisini bilir; ben cehennemde miyim, değil miyim? Veya **“cehennem bütün herkesin güzergâhı üzerindedir.”** ayet böyle. “Ben cehennemden kurtulabilecek miyim kurtulamayacak mıyım?”ı anlayabilir bu dünyada. Herkes cehennemden geçeceğine göre! Ne kadar enteresan bir şey; cehenneme gidileceği kesin! Cennete gidileceği kesin mi? Değil! Kesin olanı bırakıyoruz bir ihtimalle uğraşıp duruyoruz, buna da çok dikkat etmek lazım. Cehenneme gidileceği kesin, herkes cehennemden geçecek bu kesin. Biz bunu bırakıyoruz, “cennete gidecek miyiz gitmeyecek miyiz” bir ihtimal! Onunla uğraşıyoruz. Cennete gittik mi? Şurasına burasına, hangi dereceye? Kime komşu olacağız? Boş iş o! Buradan kurtulduk mu? Bu yüzden, Efendimizin yanında sahabenin korkusu bu! Ben cehennemde ne yapacağım? Hep bu, okuyun hadisleri! Diyelim ki, bir sınava girecek birisi, diyelim çalışmadı. Arkadaşına der ya; ben bu tarih sınavında ne yapacağım? Aklı fikri tarih sınavında! Niye? Çalışmadı ki! Ben bu sınavda ne yapacağım ya, nasıl geçeceğiz, nasıl olacak? Onun gibi, akılları fikirleri cehennemde! Biz bu cehennemi nasıl geçeceğiz, biz bu cehennemde ne yapacağız, biz bu cehennemde ne yapacağız diye bir telaşı yaşıyorlar. Biz onu bırakmışız, cennette mevki paylaşıyoruz. Yanlış bir iş bu!

Cehennemden kurtulmanın yolunun ne olduğunu bu dünyada iyi fark edip çok önemsemek gerekiyor, bunu çok önemsemek gerekiyor! Çünkü diğeri insanı rehavete sürükler. Cennete gitti mevki seçiyor! İnsanı rehavete sürükler o! Ya, nasıl olsa bir trene biniyoruz, neresine otursak olur, ayakta da gitsek olur. Trene bindi! Trene nerde bindin de, ayakta da gitsek rehavetindesin ya? Dolayısıyla, cehennem garanti geçilecek! O zaman onun bir telaşına düşmek lazım, önce o telaşa düşmek lazım. Ben hiç kimsede öyle bir telaş fark etmiyorum, kendim dâhil. İnsanın yaşantısını alt üst edecek bir telaştır o.

Cehenneme insanı götürecek tek şey budur, tek şey: Ben varım; benim kendime ait gücüm var, ben ne dilersem yaparım. Ben düşünürüm yaparım, sonra da

ben ne yapacaksam Allah da onu yaratır. Bu yelpazeyi hiç inanmayandan çeşitli yorumlarla inanana kadar genişletebiliriz.

Şimdi konuyu biraz ileri götürelim. Kendisine dünya oluşturmuş olan bu kişi sonra biraz İslamiyet'le daha yakından ilgilenir."Ya" der "ben uzakta falan bir Allah'a inanıyordum". Dikkat ediniz çevrenizde! Televizyonda çok dikkatimi çekiyor, Allah'tan bahsettikleri zaman hala; yukarıdaki şahit! Hep yukarıdaki! Hala buradalar. O diyor ki; ben Allah'a inanıyorum. Hayır! O kendi tanrısına "Allah" adı vermiş. Öyle bir Allah yok, onun inandığı gibi bir şey yok! Onun yokluğunu öğreneceği yerin ismi cehennem, kaçınılmaz!

Tefekkür Şeması 2'den

Sonra diyor ki, okuduğumuza göre bu uzakta ötede beride değilmiş, Peki, nerde? Bizde, içimizdeymiş! Bu sefer Allah'ı, inandığı Allah'ı dışarıdan kurtarıyor, getiriyor içine hapsediyor! Gene kendisi var kendinden vazgeçemiyor! Ben varım! Bu sefer de Allah'ı getireyim içime koyayım, dışarıda olmadı, tasavvufçulara ayıp oluyor! Sordukları zaman, nerede? "Bende, özümde, içimde, hakikatimde" diyeyim, böyle diyeyim. Ben gene varım! Fark ediyor musunuz cehennemin ne olduğunu? Ben varım; Allah'tan başka ben de varım, ha dışarıda olmuyormuş ayıpmış, şimdi onu içime getireyim. İçime getirdim gömdüm! Biraz daha okuyor öğreniyor; "ya aslında bende bir şey daha varmış, bir Esma'ül Hüsna terkibi, onu nereye koyayım, bir de o çıktı? Onu da içime koyayım! Onu da getiriyor içine. Bakın artık dışarıda değil! Ama diğeri hala dışındaki kendi uydurduğu dünyada! Bunun her ikisi de cehennemdir, her ikisi de nefse zulümdür, **nefse zulüm** budur

işte! Nefse zulmediyor, hakkını vermiyor. **Zulmetmek** demek, hakkını vermemek demektir, ona zulmetmek denir. Birinin hakkını vermediniz mi, o vermeyen **zalim**dir yaptığı da **zulüm**dür. Burada kimin hakkını vermiyor? Nefsinin! Hakkını vermiyor, nefsine zulmediyor. Niye? Ayrı bir dünyada yaşıyor, yaratılanın dışında ayrı bir dünya oluşturuyor. Ancak içine hapsedenin diğerinden ne farkı var? Bu biraz daha gerçeğe yaklaşmış, ama hala o gerçeği kendi içine hapsetmiş durumda! İlerde gelecek, bu şekilde düşünenin bir farkı var; buraya cennet müjdesi vardır. Fatır Suresi 32. Ayetle Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin müjdelediği bu kişiler için **cehennemde Allah rahmetiyle bunların bu yanlışını telafi edip bunları kurtaracağı**na dair Efendimizin müjdesi vardır, Fatır Suresi 32. Ayet ve onun yorumuyla beraber.

A'nın özelliklerini iyi bildiğiniz zaman A yavaş yavaş ortadan kalkar ve nihayet A ortadan kalkınca bir şey görülür: A'sız, A'sı yok! Yani o yok artık, o "A" dediğimiz bahsettiğimiz "BEN" dediği o müstakil yok! Ne oldu o? YOK! Yoksul; fakr, A'dan fakir; fakr oldu; **fakr Hali**dir o! A olmaz o zaman! A öyle bir hal alır ki! Şeye benzetiyorum ben onu. Şimdi pastanelerde kek falan verdikleri zaman üstünü böyle filmle kaplıyorlar. Film keki öyle kaplıyor ki, film gözükmüyor bile. Kek gözüküyor! İşte o benliği kişinin öyle olur ki o benliği gözükmez onun! O benliğin kapladığı **Allah'ın Hakikati** gözükür. İşte o kekin gözükmesi gibi. O zaman o kişiden Allah'ın Hakikati gözükür. Onu ne **örtü**yordu? "Ben varım güç bende" örtüyordu! O kalkınca o zaman hakikati gözükür, onun içine sakladığı şey gözükür. İçine sakladığını sandığı aslında! İçine sakladığını sandığı şey gözükür. İşte o zaman "**onun söyleyen dili, tutan eli, gören gözü O"** olur. Çünkü zaten O'dur, O'nun örtüsü kalkmış olur. Nedir **örtü**sü? Örtüsü "ben varım, güç bende, ben bilirim, ben hürüm" demektir. Tamam, Allah da bilir ben de bilirim, demektir.

Oysa "B" İhlas Hayat Döngüsündeki hal **"ve la havle ve la kuvvete illa billâh"** halidir. Bunu nasıl yaşar insan, nasıl böyle olur? Allah'ın gerçekten var edip yarattığı bu B yapı. Allah'ın kendisinde, ilminde yarattığı bu (B yapı) ise, Kendisi'nde olan özellikler bunda da olur mu, doğal olarak? Allah'ın yarattığı bu yapıda, çok doğal değil mi? Şimdi bu sanal olan bu bilince varmışsa, diyor ki; "Allah'ım ben biliyorum ki böyle bir hüviyet yok." Böyle demesine rağmen bundan da kurtulamıyor! "Bundan kurtulmam için Senin dilemen lazım. Sen dilersen ben A halinden kurtulup şu hale geçerim, bu A kılığını vermem ona" diyor. "Biliyorum ki Allah'ım, ben bundan kurtulacak iradeye, bir güce sahip değilim. Ancak Sen bana ***Asi yapıdan kurtulmuş kul*** rolü verirsen bu iş olur. Ben onun için Sana dua ediyorum; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakim**; bana şu hali ver."

Holografik baktığınızda işe, ister bu dünyada ister cennette, var olduğunuz sürece kesret âlemi var. O zaman kesret âleminin bazı kuralları var, öyle değil mi? Cennette siz var olduğunuzda, yanınızda birilerini istediğinizde birileri yok mu? "Ben cennetteyim" diyen biri var, "Rabbimi görmek istiyorum" diyen biri var. Demek ki bir kesret âlemi var. Kesret âlemi olduğu zaman o kesret âleminin

haline göre düşünmek lazım. Holografik evren ve öyle bir bakış açısıyla bakarken şöyle düşünülebilir:

Şimdi bu elimdeki peçete karaciğer olsun, karaciğerin kendisi, insan karaciğeri. Karaciğeri o haliyle incelediğinizde, görevlerini bilseniz o karaciğere "Allahuekber" dersiniz, karaciğerin o kaba şekline, henüz detayına girmeden. Onun içindeki bir hücreye gelseniz; hücrenin içerisinde organeller var, parça parça bölünük. Bunlardan birisi; karaciğer hücresinde çok bol olur, örneğin bir hücresinde yaklaşık 800 tane olur, mitokondri denen elemanlar vardır. Mikroskobik şeylerdir onlar, elektron mikroskopla görebileceğiniz şeylerdir. O mitokondrilerin zarlarında öyle reaksiyonlar yürür ki! Örneğin, trikarboksilik asit siklusu denen bir siklus vardır. Mitokondrinin matriksinde yürür, oradan zarında elektron transport sistemi denen bir yere geçer reaksiyon. Aldığınız bir glikoz molekülü suya ve oksijene parçalanıp ta size enerji sağlayıncaya kadar o küçücük zarda o kadar çok reaksiyon meydana gelir ki! O reaksiyonları hepsini yazacak olsak, dört beş tahta dolusu reaksiyon zinciri olur. Şimdi siz, karaciğere baktığınız zaman o detayı göremezsiniz. O detayı göremiyor olsanız bile, karaciğer sizin için o haliyle vardır ve gayet önemlidir. Hata yapmazsınız, değil mi? Ama onun içerisinde hücrelerde meydana gelen reaksiyonları bilirseniz o karaciğeri daha farklı görebilir, daha farklı değerlendirebilirsiniz. Ama karaciğer aynı karaciğer! Onun içerisindeki detayları bilmeniz, karaciğerin sizin için olan önemini, yapısını, görevini bozmaz, ortadan da kaldırmaz. Daha ileri gitseniz atom seviyesinde baksanız ne reaksiyonlar kalır, ne bir şey kalır, ama karaciğer sizin için yok mu oldu? Görevleri gene devam ediyor. Dolayısıyla holografik bakış açısında da; baktığınız zaman insan yok olmaz, ama o insan nasıl görünüyor, nasıl bir sistemle görünümü var, o detayları bilmiş olursunuz. O detayları bilmeniz insan varlığını ve insana ait sorumlulukları ortadan kaldırmaz.

- Bu bakışla, bir olayı eleştirirken faile değil de fiile karşı çıkmak?

Fail'e hücum ettiğin zaman, aslında kişinin zatına hücum ediyorsun ya! Onun zatının Allah'ın zatından gayrı olmadığını düşünürsek!? O zaman doğrudan Zatı'yla kavga etmiş oluyorsun! Oysa ondan çıkan fiile "bu fiili beğenmedim" dersen, o farklı.

- "Ben bu fiili beğenmedim" demek de bir yerde çok doğru değilmiş gibi?

Elbette, tabi o bir ileri basamak, çok haklısın. Ehlullah der ki, bir ileri basamakta onu da yapmazsın. Doğru söylüyorsun, o basamak basamak. Yani kişi önce, zata hücum ediyorsa zata hücum etmeyip fillere yorum yapar. Bakın bu çok önemli bir şey. Bir kişiye kızmıştır ve o kızdığı şey yüzünden de ilişkisini soğuklaştırmıştır. A'sı kuvvetli olanlar -diğeri ağzıyla kuş tutsa- bir daha onu affetmez çünkü. O, işte Zata hücumdur! Diğeri o fiili bırakmış, ama yok! "Bir kere ben sana notunu verdim, ağzınla kuş tutsan sen artık benim için yoksun" der ya, işte o **zata hücum**! Oysa fiile buğz etmiş olsa, o kişide o fiil kalktıktan sonra onunla ilişkisi düzelir, kalkmadığı sürece düzelmez. Ama bir ileri bakacak olursak; hangi

fiil olursa olsun **Allah'ın emri** olduğunu bilerek ona göre ilişkisini kesmez, ama orada da çok önemli bir şey var! Bazıları burda çok enteresan bir şey yapar, dışarıya dikkat ettiğiniz zaman görürsünüz. Bu noktada "ben hoşgörülü davranıyorum" der cehennemlik amelleri yapanlara o kadar hoşgörülü davranır, onun yarısı kadar hoşgörüyü inananlara davranmaz! İnananların her şeyi onun gözüne batar, ama cehennemlik amelleri yapanlara, onlara hoşgörülü davranıyorum. "Ne kadar önemli ünlü şöhret! Aa, bak ne kadar güzel, tangasını şöyle yapmış…" Hoşgörülü bakıyor! Ama inanana? "Öyle söylenir mi, böyle yapılır mı, şöyle gidilir mi, inanan öyle yapar mı? İçinde Allah'a bir kin var! O kinle inanana hücum ediyor! Cehenneme bir özlem var; ah bir serbest kalsa! Hepsini yapacağım Allahım ama yasaklamışsın! Ama bari hiç değilse yapanlara iyi bakayım! Adına da hoşgörü diyor! Kimseyi kandıramaz! Yani kimseyi kandıramaz derken; Allah'ı kandıramaz! Allah'ın dostlarıyla dost olmak, düşmanlarıyla düşman olmak gibi bakış açısı böyle yerlerde önemli! Yanlış bir yere hoşgörülü bakacağım diye...

Basit bir örnek vereyim. Sen bir gruptasın arkadaşlarınla. Arkadaşlarından birisi kalktı annene küfretti. Durmadan küfrediyor annene, hiç iyi bakmıyor. Sen hala "olsun o öyle düşünüyor ben böyle düşünüyorum" deyip, onunla yemek yer misin? Annene küfrediyor, "sen benim anneme iyi bakmıyorsun seninle yemek yemem, seninle dost olmam" diyorsun ilişkini kesiyorsun; ama adam Allah'a küfrediyor, O'nun yoluyla alay ediyor, O'na inananlarla alay ediyor, "ben hoşgörülüyüm" deyip onunla birlikte yemek yiyorsun, vaktini onunla geçiriyorsun. Nasıl iş şimdi? Yani bu hiç cennette cehennemde ayrılmayacak mı? Olabilir mi öyle bir şey? "Sevdiğine kızıyor" diye ilişkini kesiyorsun, ama Allah'a kızıyor, küfrediyor!? "Ya ben hoşgörülüyüm, onunla da yerim, içerim, gezerim!" Ya, iyi de hep onunla görüyorum seni, diğeriyle de görmüyorum. Yani hep de onunla berabersin, bu nasıl hoşgörü, "hep" onunlasın! Yanlış bir şey, kandırmaca! İnsanın yanlışına kılıf, eğer düzgün kullanılmıyorsa.

-Onlarla ilişkimiz nasıl olabilir, kesecek miyiz?

Hayır, "ilişki kesmek" değil. Bakın bir aslan düşünün kafesinde, duydunuz ki çok susamış susuzluktan yanıyor. Hemen gider bir su alır, götürür verirsiniz. Duydunuz ki hasta, gider bir veteriner bulur ihtiyaçlarını görürsünüz değil mi? Kafesine girer misiniz? Sizi yer! Eğer o kişinin kafesine girerseniz sizin nurunuzu mahveder. Onun kafesine girmeyin, ama ilişkinizi devam ettirin. Onun kafesine girerseniz siz onu yenemezsiniz, o sizi yener. Dünya çünkü cehenneme göre kolay! Cehennemlik ameller süslenmiş cazip ve çok kolay; dolayısıyla sizi yener o, kafesine girerseniz sizi yer o! Ama suyunu verirsiniz.

Örneğin ben dikkat ediyorum. Diyorum ki şu kişi beni niye çok seviyor, şu kişi niye sevmiyor? İncelediğim zaman görüyorum ki, Elhamdülillahi Rabbil âlemin, Allah'ı seven beni de seviyor. Allah'la arası iyi olmayanlar beni sevmiyor. Benle ne kadar iyi, bakıyorum aslında Allah'la o kadar iyi. Benle ne kadar kötü, aslında bakıyorum onun Allah'la, Allah'ın Sistemiyle meselesi var. Peki, bir de benim açımdan bakalım? Ben bir kişiyi çok seviyorsam, niye? Ben bakıyorum ki o bana Allah'ı hatırlatıyor, benim de Allah'ı hatırlayarak bir şeyler yapmama sebep olu-

yor. Anlatabiliyor muyum? Ama diğeri bana cazip gelmiyor, anneye küfür örneğindeki gibi.

Diyelim ki, bir aktivitede bulunduğunuz bir yere gittiniz, bir salona, bir şeyler yapılıyor orda. Bir pastane olabilir, bir cafe, bir spor salonu, neyse. Biraz önce söylediğim gibi birisi sizin annenize küfretmişti, baktınız ki orada o var. Ne yapıyorsunuz? "Aaa, merhaba nasılsın?" demiyorsun. Bakıyorsun, o tarafa gitmiyorsun! O orda oturuyorsa sen bu tarafa oturuyorsun. Ama biliyorsun ki Allah'a küfrediyor, gidip yanına oturuyorsun! Hareketleri sana daha güzel geliyor! Sevmek istiyorsun onu! Cehennem ateşini özlemek ve sevmekten farklı bir şey değil ki o! "Ah, Allahım bir serbest bıraksan ben ondan iyi yapacağım bu işi" demektir o! "Yasaklamışsın bana, bir serbest bıraksan ben ondan iyi yapacağım bu işleri." Arada kalmış! **Arada kalmak** çok kötü bir şey! Yani ya bu işi düzgün yapacaksın veya diğerini. Arada olanların işi çok kötü! Çünkü Efendimizin duası var; **Allahım beni arada bırakma, Allahım beni arada bırakma.** Kendi içinden bilir kişi "ben kimi seviyorum, kim bana hoş gözüküyor". Çok iyi biliyorsun ki cehennemlik ameller ve cehennemlik amelleri yapanlar bana hoş gözüküyor! Yapacak bir şey yok, programın öyleyse ne yapabilirsin!

Bu anlattıklarımızın sevgi neresinde? Bu işin sevgi neresinde, sevgiyle ilişkisi ne, bakacağız. Mevlana Hazretlerini sevenlerin bazıları niye seviyorlar? Allah'ı sevdiklerinden sevmiyorlar! **Ne olursan ol, gel** cümlesini yanlış yorumlamaktan hoşlandıkları için seviyorlar. Yani **ne yaparsan yap cennet sana açık** gibi yorumladıkları için seviyorlar, yoksa Mevlana'yı, onun felsefesini tanıdıklarından benimseyip bildiklerinden falan değil. O, o cümleyi dinler yalnızca! Sorsan yalnızca o! Mevlana demek **ne olursan ol gel!** Bu cümle, başka bir şey var mı? Başka bir şey yok, bu sebepten seviyorlar. O zaman sevginin İslami sistem içerisindeki yerini çok iyi bilmek lazım, çünkü yeri çok önemlidir ve oradaki sevginin lezzeti hiçbir sevgide bulamayacağınız bir lezzettir. Hepsini örter, bütün sevgileri örter. Ama onu yanlış uyguladığınız zaman rehavete düşer o! Kişi kurallara karşı çok fazla duyarlı olmaz, vurdumduymaz olur. Eğer korkuyla sevgi beraberse o çok önemlidir, işte onun ismi **Haşyet**tir; hem sevgi vardır içerisinde hem korku vardır. Ama buradaki korku çok farklı bir korkudur. Buradaki korku; ötede beride, uzakta duran birinden korkma korkusu değildir. İnsani duygularla yaşadığınız korkulardan farklı bir korku. O korkuya yaklaşabilmek için önce uyarıldığımız, başımıza gelecek olan uyarıldığımız gerçeklerden korkmak gerekiyor, önce onlara karşı tedbir almak gerekiyor, tedbirli olmak gerekiyor. Ona şöyle bir örnek vermiştik:

Şimdi Irak'ta var o; kolera salgını. Allah muhafaza etsin Ankara'da kolera salgını olsa ve suların çok dikkatli içilmesi gerekse. İşte suların kaynatılması her tarafta söyleniyor, doktorlar televizyondan durmadan anlatıyorlar "koleranın belirtileri şöyledir, tehlikesi şöyledir. Dikkat edin, sakın yanlış su içmeyin" diyorlar. Şimdi, kaynamamış ve rastgele bir su var diyelim. Biz de hepimiz yan tarafa geçtik, siz burdasınız. Baktınız kimse yok "şu suyu içeyim" der misiniz, içer misiniz? Neden? Neden korktunuz? Koleradan mı? Birisinden değil, bir mekanizmadan korktunuz. Kimse olmadığı halde içmediniz, değil mi? İşte Allah korkusu önce öyle bir

şeydir. Kimse yok, şunu alalım! Ya, suyu içemedin! Demek ki, koleraya inandığın kadar cehenneme inanmıyorsun, korkmuyorsun cehennemden! Koleradan korktun, korkundan suyu içemedin "beni öldürür" dedin. İman bilgisi budur, **"iman edin"** denen budur. Cehenneme iman etsen, korksan "kimse yok" diye bir şey yok, kendimi ateşe atamam" diyorsun, içmiyorsun suyu! Ya, önce böyle bir korkunun başlaması gerekiyor.

Şimdi, siz suyu içmeden önce ne yapıyorsunuz? Tedbir alıyorsunuz, kaynatıyorsunuz. Tedbir alıp korunuyorsunuz. Buna Kur'anı Kerim **muttaki** diyor; korunan, korunanlar, muttaki olanlar. Neye göre? Onlara bir tehlike bildirildi, onlara "**siz şunlarla karşılaşacaksınız**" dendi. Onlar tedbir alıyorlar; muttakiler. Tedbir almak gerekiyor, niye? Korktuğu için! Böyle bir korkunun başlaması lazım önce! E, bu korku yok! Yalnızca insanı rehavete sürükleyen bir sevgi ve kendisini mutlaka cennete gidecek zanneden ama neresi olursa olsun, ora belli değil, yani yeri belli değil, gidecek de, ona göre bir yaşam! Çok tehlikeli, çok tehlikeli bir sevgi; böyle bir sevgi yok! Bu sevgiyi arıyor insanlar. Neden? A'yı rahat yaşatmak için!

Bu yüzden özellikle çocukların yetişme dönemlerinde doğruyu yapmalarını sağlarken mümkün olduğunca üç şeyle sağlamamak lazım. Ne o? Ayıp; ayıp yapma! Yasak; yapma! Günah; yapma! Bu üçüyle yapmamasını sağlamak çok faydalı bir insan psikolojisi oluşturmaz. Çünkü ayıp, günah ve yasakla oluşturduğunuz yasaklamalar mutlaka onun Rububiyet'inden gelen güçle yapmasını sağlar! Bu yüzden yasak caziptir, bir şeye "yasak" demek cazip kılar. Hazreti Âdem'i cennetten bu dünyaya gönderen odur. Ona "şu meyve yasak" dendi. O yasağı işlemesi için! Ondaki Rububiyet, nefsinin "Rab gücü" kendini kanıtlar. Birisine bir şeyi "yasak" dedin mi, ondaki "Rab gücü" yasak dinlemez, Rablığını kanıtlamak zorundadır. Doğru eğri yanlış hiç önemli değil, gider onu yapar; ben Rabbım! Yasak olmaz ona. Ha, o zaman bizim burda bahsettiğimiz öyle bir yasak değil. Fakat o kadar ince bir çizgi ki! Nasıl "bunları koyduğunuz zaman böyle bozuk bir kişilik çıkmaz mı?" diyorsunuz, onu koymayın; ama bir şey koymadığınız zaman da başka bir kişilik çıkar. O da başka bir kişilik! Mesela biraz önce kolerayla örnek verdim. Çocuğunuzu, küçük çocuğunuzu düşünün. Ateşler içerisinde, doktora götürdünüz "mecburen şurup vereceğim antibiyotik vereceğim" dedi "istemem ama" dedi "altı saatte bir içireceksiniz buna. Yoksa işte ciğerleri şöyle olur, sonra menenjite çevirir." Ödünüz koptu çocuğunuz menenjit olacak, Allah muhafaza etsin. Altı saatte bir, aman! Saatleri kurdunuz, gece saat dörtte ilaç saati geldi, çocuğu zorla kaldırırsınız değil mi? Oraya döner, buraya döner. Zorla kaldırırsınız, zorla ilacı ona içirirsiniz. Tam içeceği zaman ilaca vurdu falan, kızarsınız. Birisi gelip size "ne baskı yapıyorsun ya, niye zorla ilaç içiriyorsun!" diyebilir mi, olur mu öyle bir şey? Orda olmuyor! Demek ki o hastalık ve ilaç kadar cehenneme inanmıyor ki kişi, namaz için çocuğunu kaldırmıyor. Olsun o yanmaz, bir şey olmaz! O zaman baskı oluyor onun ismi, onun adına "baskı" diyorlar. Ama ilaç veriyor, kimse gelip der mi; ya niye çocuğuna baskı yapıyorsun, ilaç verme bırak yatsın! Ama menenjit olacak! Kimse "yok canım, kendi haline bırak çocuğu, bozuk bir psikoloji çıkarıyorsun bak, zorla ilaç veriyorsun" demiyor! Ama namaza kaldıracağı zaman; "baskı yapıyorsun, zorla yapıyorsun!" Yani demek ki baskı o kadar ince

bir çizgi ki, o kadar zor ki! O kadar zor ki! Ama gerçek bu! Yani o kadar farklı bir şey ki o. Eğer işi "A"lara göre, "A"ların dünyasına göre ele alırsanız size farklı bir sosyolojik ve psikolojik alan çıkar, "B"lere göre alırsanız farklı bir sosyoloji çıkar.

-Yasakla ilgili mekanizmayı bilmesi lazım ki yasağı da..

Küçük çocuğa mekanizmayı, nasıl anlatacaksın, A'yla "B"yi? O kadar farklı bir şey ki! Eğer küçük çocuğa A'nın yokluğunu anlatırsan çocuk kişiliksiz olur, dışarıda kendisini ifade edemez, yer tutamaz yer alamaz. Peki, ne yapacaksın o zaman? O zaman farklı bir şey çıkıyor ortaya. Aksi halde, zor anlaşılan cümleler! "Anlayamadıysam çok iyidir" deyip gitme yerine o cümleleri hayatın içinde "nerede, nedir?" bulmak lazım, böyle tartışarak. Bu çok önemli bir şey! Düşünebiliyor musunuz; öyle bir öğreti ki, yalnızca ileri yaştakiler okuyup anlayabilir. Peki, çocukları ne yapacağız, nasıl anlatacağız biz tasavvufu çocuğa? Bu kadar önemli bir şeyi çocuğa nasıl anlatacağız? Bunları öğrenmeden o yaşa gelince bu konuların ona cazip gelip gelmeyeceğini nerden bilebiliriz? Çünkü dünya ona kitabıyla, televizyonuyla, yayınıyla her şeyi veriyor, sen veremiyorsun! Bu konuyu nasıl anlatırsın, nasıl verirsin? Dolayısıyla onun veri tabanı başka bir şeye hazır olarak dünyaya geliyor, ama sen verememişsin! Sonra sen onun kazandığıyla yarışmaya çalışıyorsun. Başaramazsın, mümkün değil!

Peki, öyleyse ne vereceksin? Ne yapman lazım? O zaman "nasıl bir yaşantı gerekiyor?" o çok önemli! Bir yaşantının içerisinde yasaklama, ayıplama, günahlama yok. Bu yok ama ne yapacağız, onu konuşacağız. Çok önemli bir konu! Konuları oralara getirip bir an önce, bu okuduklarımız nasıl yaşanır; bunlar çocuklarla nasıl yaşanır, "B" olarak nasıl yaşanır, orada bahsettiğimiz A'dan kurtularak, ama toplumdan silinmeden nasıl yaşanır? Toplumda önemli bir kişi olarak, toplumdan silinmeden, toplumdan kopmadan, bu dünyadan yararlanarak ve dünyayı da severek nasıl yaşanır? Bunu bu şekilde somut örneklerle konuşmak lazım! Aksi halde kısır döngü olur o! Kısır döngü olur ve anlaşılmaz zor cümlelerin içerisinde oturup anlamadan gitmeyi de "dini bir görev yaptım" sanarsın. Oysa Rasulullah Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemle konuşanlar çıktıkları zaman "ne yapacaklarını" biliyorlar. Bir şey yapacak, çıkar çıkmaz dışarıda bir şey yapıyor, "ben artık şöyle yapacağım" diyerek çıkıyor. Dışarıya çıkarken "şöyle yapacağız" diye çıkmak lazım, hayat dışarıda çünkü!

- Karar alıyorum, uygulayamıyorum. "Uyumayacağım" diyorum, on saat uyuyorum, kendime yasaklıyorum, yapıyorum daha sonra?

Elbette! Yani, bakın çok zorlanıyorum anlatmakta. Hep aynı şeyleri tekrar ediyormuşum gibi oluyor, kendimi tatmin edemediğim için anlatırken. Tasavvufta veya işte bir şeylerde okuyor. Diyor ki "az yemeniz lazım, az uyumanız lazım" işte "şunu az yapmanız lazım". Kişi az yiyor diyelim, sonra kendisine diyor ki, "nasıl bak az yemeyi başardım!" Bu A; yani asi! Nefsini daha kuvvetlendirdi değil mi? A'yı kuvvetlendirdi; az yiyen A oldu! Başlangıçta çok önemli değil onlar; çok yiyen veya çok uyuyan az uyuyan olmak. Eğer kişinin A dediğimiz sanal kimliğini daha kuvvetlendiriyorsa yaptığı ona faydalı bir şey değil. Yaptığıyla A'dan kurtuluyorsa

faydalı. Yaptığı şey onu A'dan kurtarıyorsa faydalı. Bu yüzden, oruç onu A'dan kurtarıyorsa bizim için önemli bir ibadettir veya Hac görevi A'dan kurtarmak için. Özellikle salât ikame etmek, A'dan kurtulmak için. Hepsi A'dan kurtulmak için! A'dan kurtulmak için yapıldığında, dizayn edilebildiğinde yararlı olur. Aksi halde, onların hepsi A'yı kuvvetlendirir, daha kuvvetli bir A çıkar karşınıza.

Bir kere A'nın temel özelliklerini hayatta iyi yakalamak lazım. Örneğin, merak etmek! **Merak etmek** bizim veri tabanımızda var, merak etmek zorundasın. Niye? Merak ettiğin zaman Allah'ı bulursun, merak etmezsen bulamazsın; merakla bulursun. Hazreti İbrahim aleyhisselamın örneği. Merak ediyor aya, yıldıza, güneşe sonra diyor ki; **ben böyle bir gözüküp bir kaybolan Allah istemem.** Merakla, tefekkürle Yaradan'ına ulaşmaya çalışıyor. Merak! Bir merak var, değil mi? A merakı kullanıyor. A merak kullanır da ne yapar biliyor musunuz? İnsanları merak eder; "o ne yapıyor, bu ne yapıyor, onun neyi yok, bu ne yapıyor? İşte o A! O bahsettiğim cehennemlik yapı. Bu merak özelliğini şimdi kullanıyor. Ne demişiz ismine onun, durumuna göre iftira, dedikodu, gıybet gibi bir şeyler demişiz, hatta "36 zinadan daha günahtır" derler bu insanları merak etmek!

Peki, "B" merakı nasıl kullanır? Allah'ı merak eder. Allah'ı merak ederse **sevab**, adına **tefekkür** deniyor. Sevab, nafile ibadetten kat kat sevab Allah'ı merak etmek. Ama A bunu alıyor kullanıyor, cehennem için çok önemli bir yakıt haline dönüşüyor. Kendisine yapacağı önemli tespitlerden birisi şu olmalı; bu merakı onarmak! Kendi kendine düşünecek; "ben insanları mı merak ediyorum? Bundan kurtulmanın yolu nedir? Önemsemesi lazım! Aksi halde "insanları bu merak" onu daha fazla cezb eder ve götürür. Neyle meşgulsen o, sana kolaylaşır ve götürür. "Allah'ı merak" o da öyle! Allah'ı merak edersen o yeni bir **cezbe** oluşturur; o seni o tarafa götürür. Birisi seni A'yı kuvvetlendirerek A'ların dünyasına sokar, A'larla meşgul eder, işte cehennem amelleri işlettirir. Diğeri seni A'dan kurtaran, A'dan sıyıran, Hakikate ulaştıran bir hale götürür. Nedir kullandığın? Merak! Merak meselesi! Böyle ele almak lazım A'nın yapısını.

Bir diğeri; A'nın bir özelliği çok önemli bir şey: A bölücüdür. Normal yaşantıda kişi bölücüyse, ne kadar ibadetle meşgul olursa olsun, fark etmez! O bahsettiğim A'nın dünyası, o bölücü! **Bölücü** ne yapar? Hakk yer. Kadınlar erkekler… Böldü! Onlar kadın onlara vermeyin, bunlar çocuk, o yetim onun hakkını vermeyin... Bölücüdür A, çünkü A'nın dünyası bölerek kuvvetlenir. A'lar bölünmüşler; Tevhid yok orda. Bölücü bir zihniyet vardır A'nın dünyasında. Bakın insanları inceleyin, televizyonu izleyin haberleri falan, hep bölücü göreceksiniz insanları, hep birilerini kınayan. Şimdi günümüzde türban diyor, şunu diyor, bunu diyor ama bölüyor. Daima bölüyor, bölücü! Hakk tanımıyor ona! Okuma hakkı tanımıyor, yaşama hakkı tanımıyor, nefes alma hakkı tanımıyor, gezme hakkı tanımıyor! Bölücü zihniyet bir şeyi bölüyor! Veya diyelim buradan İran'a gidelim, o da orda bölüyor. Kendisine röportaja gelmiş yabancı gazeteciyi bile örtüye sokuyor, aynı şey değil mi? Ben geçenlerde bir örnek vermiştim. Bir caddeden yürüyorum, ilerde de İmam Hatip Okulu var, bir kızcağız da okula gidiyor. Oraya gelmeden önce de Üniversite Kampüsünden çıkmıştım. Üniversite Kampüsünden çıkarken gördü-

ğüm şeyler: Bazıları türbanlı, kampüse girmek için açıyor. İmam Hatip Okuluna yaklaştım, baktım bir kızcağız okula gidiyor. Çantasından okula yaklaşınca onun da saçı açık, çantasından bir örtü çıkardı, o da okula girerken örttü. İkisi de yanlış, ikisi de yanlış. Bir de bir taraftan bakalım; birisi zulme uğruyor, "B" açısından, Allah indinden baktığımızda zorla örtüsünü açtırıyorsun onun. Diğerini de münafık yapıyorsun; örtmek istemiyor, zorla ona da örttürüyorsun, onu da münafık yapıyorsun. Bölücüdür A, bir diğer özelliği de o! Dolayısıyla, yaşantıda bölücü olmaktan kurtulmanın yolunu bulmak lazım. Bölücü olmayan!? Çünkü bölücü olmadığı zaman, kişi Allah'ın Rahman ve Rahim isimlerini yaşamaya başlar. "Rahman ve Rahim" isimlerini yaşamaya başlayınca; **Besmele** onun yaşantısı olmaya başlar; çektiği, söylediği değil, yaşadığı olur! Onun yaşantısı Besmele olur! **"Rahman ve Rahim olan Allah adına"** yaşayan olur. Onun yaşantısı Besmele gibidir, söylediği sözden ziyade yaşantısı öyledir.

Bir başka özelliği A'nın: "A" **yalan** söyler, "B" yalan söyleyemez. Bir kişinin hayatında yalanlar yer işgal etmiş, yaşam biçimi haline gelmiş, yaşamının döngüsünü oluşturuyorsa, o ne kadar oruçla namazla meşgul olursa olsun o A işte! Yalan A'nın işi. "B" yalan söyleyemez "B" yapısında olan! Çünkü o **Hakem**'dir! O Hakem'dir; o doğruyu söylemek, Hakem olmak zorunda! Onun görevi o! Onu yapmadığı zaman korkar, biraz önceki koleralı su gibi korkar o! Niye korkar? Allah'tan ayrı düşeceğim diye, A'nın dünyasına düşeceğim diye ödü kopar onun. "Aman! Ben o A'ların dünyasına düşeceğim" diye ödü kopar. Onu gördüğünüz zaman, siz "ne **anti sosyal** adam!" deyip durun. Onun A'ların dünyasına düşeceğim diye ödü kopar. Ama insanlar ona istediği kadar "çok anti sosyal, çok kopuk, çok bilmem ne" desin dursun. Günün birinde de ona "kopuk" diyecekleri bir zaman gelecek, keser döner hesabı var ya!

A'nın bir başka özelliği öfkedir. A'ya aittir **öfke**! "B"de öfke olmaz. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bir hadisini hatırlatayım. Buyuruyor ki Efendimiz: **Allah'la sohbet etmek ister misiniz?** Tabi ya Rasulallah, diyorlar öğret bize. **O zaman** diyor; **ne söyleyecekseniz güzel söylerseniz ve ne yapıyorsanız güzel yaparsanız o anda Allah'la sohbettesiniz.** Çünkü işte o haller bu "B", diğeri A'nın dünyası. **Allah'la sohbette olmak** demek bu halde olmak demek! Bu yüzden, A ve "B"yi hayatta iyi yerine koymak lazım.

İnsanın kendisine bakması, bakımlı olması, temiz olması, saçını taraması!? A'da yapar o işi "B" de, hangisi? A kimin için süslenir, "B" kimin için süslenir? Allah'ı kandıramazsınız, insan çok rahatlıkla bunların cevabını verebilir. Ben kimin için süsleniyorum? Birisi çırılçıplak gezsin. Eğer "beni şunlar görsün" diye geziyorsa o A'nın çıplaklığı! "B" de çıplak gezebilir. Çok farklı! Yani A mıdır onu yapan, "B" mi?

A'nın **beslenme biçimi** vardır, "B"nin beslenme biçimi. A'nın beslenme biçiminde haramlar çok önemli değildir. Hatırlattığın zaman "ha, öyle mi?", geçiştirir durur haramı. "B"nin ödü kopar haramdan! Haramı yemeyi bırakın, haram gıdaya bakmaktan ödü kopar! Ama A için, A'nın beslenmesinde çok önemli değildir onlar. Fark edilirse, işte önemsemeye çalışır! Çok enteresan hallerle karşılaşırsınız.

Ben kendi yaşadıklarımdan basit örnekler versem: Bir uçak seyahatinde hostes hanım fındık dağıttı, şöyle küçücük torbalarda. Bende kuruyemişi, severim, aldık fındığımızı. Ondan sonra geldi; ne içersiniz? "Bir şey almam" dedim. Fındığımı geri istiyor, onu içki içenlere verecekmiş. Ondan sonra bana ters bakıyor. Ters baksın! Çok önemli o, ters baksın. Muhyiddini Arabî'nin **Şeytanın Hileleri** diye küçük kitapçığında bir hadis yorumunda var, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, sahabenin içerisinde şeytana soruyor "**söyle bakalım**" diyor Hz. Ebubekir için; "**Ebubekir'i sever misin?"** Hiç sevmem ben onu diyor "sana inanmadan önce de sevmezdim". Ters bakıyor! Baksın önemli değil. Onun ters baktığına düz bakılacak bir yer vardır.

Siz titizleniyorsunuz. Bir yere gidiyorsunuz, işte diyor ki salamlı sosisli pizza. "Senin salamın kimin?" diyorsun? Onu sormanızı hoş karşılamıyor. Ben onu sorduğum zaman masadakiler bile bana ters bakıyor; ne uyumsuz adam! Çünkü o korkunç günde ne çocuk anneyi, ne babayı kimse birbirini bilemeyecek ki! Nasıl çıplak geldiyseniz öyle çıplak gideceksiniz! Ne anne ne baba, ne kadın, ne erkek, hiçbir şey yok! Onlar bile, çocuklar bile. Çünkü ben biliyorum ki, İstanbul'da domuz etinden salam da var, sosis de var. Ankara'ya; haftada birkaç kamyon domuz eti gelir kemiksiz, ucuz sosis yapılır, üstünde yazısı olmadan şurada burada satılır. Domuz etinin rahatlıkla Türkiye'de satıldığını biliyorum! Ama önemsemiyor, A önemsemiyor, haramı önemsemiyor.

Şimdi, bir bardak su! İçine "striknin" attık diyelim. Striknin çok zehirlidir, değil mi? İçtiğiniz zaman birkaç dakika içerisinde sizi öldürür, hatta mumyalanmış gibi yapar, bozulmazsınız. Diyeyim ki; ben strikninin zehirli olduğuna inanmıyorum, kabul etmiyorum. Bana tesir etmeyecek mi? Ben "inanmıyorum, strikninin zehirini kabul etmiyorum" desem onu içtiğim zaman bana tesir etmez mi, inanmıyorum diye? Bal gibi tesir eder! Haramlar da öyle; ister inanın ister inanmayın, yediğiniz zaman tesir eder, içtiğiniz zaman tesir eder.

"Haşyet duygusunun bir boyutu korku, bir boyutu sevgi" demiştik. Dikkat ediniz, o korku olmadığı zaman insan özellikle namazını aksatır, özellikle de bizim gruplarda daha çoktur o! Kişiler örneğin bu yazıları internetten sıkı sıkı takip ederler, ama aynı sıkılıkla namazlarını takip etmezler. Bu doğru bir şey değil, bu faydalı bir iş değil o kişi için. Önemli olan "namazımı kaçırmıyorum" demek. Allah sevgisi; internette takip eder gibi ezan takip etmektir. Ezan o zaman o kadar farklıdır ki! Haber verir, o korkuyu önce haber verir; "**Allahuekber, Allahuekber**" der: Korkacağınız çok büyük bir şey var, bir Ekber var, haber veriyor. O "Allahuekber" korkudur! Bir müziğin bestelenmiş bir sözü gibi bakmamak lazım, haber veriyor, bir korkuyu haber veriyor! Allah Ekber'dir; orada romantiklik yok! Sakın, sakın dalgınlığa düşmeyin, O'nun gazabı büyüktür! Sakın dalgınlığa düşmeyin. Haber veriyor ve sonra diyor ki bunu bilesiniz ki; **eşhedü en la ilahe illallah**, bilesiniz ki işte **O'ndan başka da varlık yok** ha! Onu size birisi söyledi; **Muhammed geldi, size haber verdi**. İşte o haber yüzünden **gelin, gelin salata, salata koşun, çünkü kurtuluşunuz onda!** Kurtuluşunuz "şurda burda, eşte, dostta, çocukta" demiyor veya "internette, şurda burda" demiyor. Kurtu-

luşunuz orda! Haber veriyor, uyarıyor. Kaç defa, günde kaç defa! Ve sonra en sonra diyor ki **"la ilahe; siz yoksunuz".**

Yani La ilahe'de dikkat ediniz, **La ilahe illallah**'ı bakın daha özel tercüme ederiz: **La ilahe**; ilahlar yok, **illa Allah**. Öyle değil mi? Eğer onu A okursa "tamam" diyor "ilahlar yok Allah var." La ilahe; sen yoksun! La ilahe; sen yoksun! Allah! Öyle anlamak lazım orada, öyle dinlemek lazım! Diğer türlü A dinlediği zaman o A hala var; "La ilahe"yi söyleyen A, dinleyen A...

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **OKU**DUĞU budur: **La ilahe; sen yoksun! Allah...** Çok önemli bir şey! Çünkü ilahlar yok! "Ya, zaten bir ilah kabul etmiyoruz" deyip sıyrılıyorsun. Haydi, şimdi sıyrıl; **sen yoksun; la ilahe!** Çünkü "en önemli ilah" kim? Kendinsin! Çok dikkat edin, kimsenin oluşturduğu put, şu dünyada kendisinden daha büyük değil! **En önemli ilah** kendisi! O dilemişse bir put yapmış, dilemişse tanrı oluşturmuş, dilemişse ona başka isimler vermiş. Kendisinden büyük değil! Bu dünyanın en büyük ilahı kendisi! **La ilahe; sen yoksun Allah var;** bunu durmadan sesleniyor. "**Sen yoksun Allah var, sen yoksun Allah var**" diye sesleniyor ezan, haber veriyor! "Sen yoksun" ona göre tedbirini al; Allah var. O zaman ezan farklı oluyor: Sen yoksun, Allah var. Kurtuluşun şurada!

Dolayısıyla, **korku** derken bu; insan yaşantısı içerisindeki korku değil o! Şu bardağı elimden bırakamam. Niçin bırakamam? "Kırılır" diye korkuyorum, değil mi? Ne var? Çünkü yer çekimi var, bir bilim, ilim var orda, ondan korkuyorum. Başka bir gezegende olsam, Ayda olsa bırakıp aşağıdan tutabilirim. Çünkü altıda bir çekimde belki yetişebilirim, ama burada yetişemem, buradaki yer çekiminde düşer, başaramam, kırılır. Korktuğum bir ilim, bir bilgi var! Birisi, bir canavar veya bir kızgın adam veya "demek siz benim dediklerimi yapmadınız" diye bekleyen sopalı bir tanrı falan değil! Bir bilgiden korkuyorum! O bilgiye göre ne yapıyorum? Tedbir alıyorum: Bu bardak düşmesin. Bir cehennem bilgisi var. Bu bilgiye "iman ettiğiniz zaman" ona göre "bir tedbir almak" gerekiyor, bu bardağı bırakmadığınız gibi bir tedbir almak gerekiyor. Böyle bir korkunun başlaması lazım önce!

Bunu sağlığa benzetelim. Böyle bir konuda, sağlıkla ilgili doktor beni sürekli uyardı diyelim. Şöyle yapma bak şu olur, böyle yapma bak bu olur, hep uyardı beni. Ben de onun uyarılarına uyarak sağlığımı devam ettirdim ve o halden kurtuldum. Doktora nasıl bir sevgi duyarım? Korunmamı sağlayacak bir yol gösterdi bana! Ona duyduğum sevgi faklı bir sevgidir, değil mi? Yeni, yeni bir sevgi başlıyor! "Bana öğretti", bana öğretti! Peki, bana bunları öğreten kim bu hayatta? Bir **öğreten** var, O'na sesleniyorum, "**Rabb**" diyorum, **öğretmek** demek. "Rabbim" demek "öğretmenim" demektir, bana öğretiyor. Peki, şimdi ona böyle bir sevgi başlamasın mı?

Farklı bir şey daha söyleyeyim, biz oysa çok, çok romantik duygularla sevmek istiyoruz. Öyle bir sevgi değil o! Biraz önce bahsettiğim gibi "bana korunmayı öğreten, o cehennemden kurtulmayı öğreten, cennet halini nasıl yaşayacağımı öğreten" bir varlığı sevmeye başlıyorum! Bana öğretti! Peki, bakın nasıl zincir-

leme geliyor. Bana onu öğretirken bir **Rasul**le öğretti. Şimdi o Rasulü sevmek çıkıyor. Düşünün, birisi çok önemli bir hastalıkta hiç tanımadığı bir doktorun operasyonuyla hayata kavuştu. O doktoru hem çok sever, hem çok duacı olur ona. O doktor iyi midir kötü müdür, yani kötü birisi mi, hiç önemli değil onun için. "Beni hayata kavuşturdu" der, ona hediyeler götürür, hatırını sorar, falan falan değil mi? Beni hayata kavuşturdu! Bu açıdan baktığınız zaman, **sonsuz hayatınızla ilgili çok önemli bir bilgiyi size "önceden haber vermiş" olan bir Rasül var!** Şimdi O'na duyulması gereken; bir minnet, bir sevgi! "Ya O'nu tanımasaydım korkusu ve telaşı! Ya O'nu bilmeseydim, ya O'nu işitmemiş olsaydım, ya O'nun ümmeti olmasaydım, nasıl bir hayat olabilirdi" diye bir telaşla O'na duyulacak bir sevginin başlangıcı o! Çünkü bunlar, sevginin doğru başlangıçları. Yanlış başlangıçlar ilerde yeni sevgiler doğurmazlar, hep geri giderler. Ama sevginin doğru başlangıcı aynı kartopunun düşmesi gibi başka bahanelerle büyür, doğru başlangıç! **Doğru başlangıç** nedir? İlimdir, ilimle ilgili bir başlangıç doğrudur. Dolayısıyla ilimle ilgili bir başlangıç vardır Allah'a olan sevgide ve Rasule olan sevgide.

Şimdi bakın, Rasule olan o sevgiyle salâvat okumak çok önemlidir; ayna nöronları çalıştırır! Çok önemli bir salâvattır o! Şaşıracağınız faydalarını görür yaşarsınız. Size faydası dokunan bir insan, çok faydası dokunan, sizi zorluktan kurtaran bir insanla karşılaştığınız zaman nasıl, yürekten "Allah senden razı olsun" diyorsunuz ya! Ya onun gibi bir salâvat getirmek! Evrak sayar gibi değil. Birisine "Allah senden razı olsun be kardeşim, nasıl "beni sıkıntıdan kurtardın" der gibi Rasulü hayaller kişi; Ya Rasulallah, **cezallahu anna seyyidina Muhammeden ma Hüve ehlüh.** Diyorsunuz ki; **ey Allahım ben O'nu kavrayamam ben O'nu anlayamam. Benim O'nu anlayacak kavrayacak gücüm yok**. Rasulü… **O'nu Sen biliyorsun çünkü Senin Rasulün. O'na Hakk ettiği mevkiyi ver; cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh.** Müthiş bir salâvat! Siz orda diyorsunuz ki; **Ey Allahım benim O'nu anlamam ve kavramam mümkün değil. O'na Hakk ettiği karşılığı ver, mevkiyi ver.** Çünkü O'ndan aldığınız o feyz ve ışıkla diyorsunuz ki; ben Allah'ı bildim. Ya O'nu tanımasaydım, ya duymasaydım! Hiç insanın aklı almıyor; ne olurdu o zaman, nasıl bir felaket?

O zaman seni o felaketten o kurtarana başlayan bir ilmi sevgi, çok önemli bir şey o! Oysa hayatın içerisindeki o kadar küçük şeyleri, o kadar büyük teşekkürlerle önemli hale getiriyoruz ki! Ama Allah yoluna baktığımız zaman, hiç dışarıda duyduğumuz o teşekkür ve sevgiye yaklaşan bir sevgiyi o yola koymuyoruz! Böyle başlaması lazım önce sevginin! Ama; sevgi eğer bir bitkiyse, bir sevgi çiçeğiyse, mutlaka ve mutlaka titreyen, insanı Allah'tan **Allahuekber** dedirtip titreten o toprakta, o korkuda yeşermeli. **Ne olursan ol gel** rehavetinde yeşeren bir sevgi, insanı, dini uygulatmayan rehavete, boş vermişliğe götürür. Eğer yüzmeyi bilmiyorsan, suya düşmüşsen boğuluyorsun. Hele bir suya girelim hallederiz, yok! Dolayısıyla o sevginin mutlaka, mutlaka öncelikle o korku toprağında yeşermesi lazım.

Saksının toprağı korku, bitkisi sevgi! İşte bu **Haşyet!** İkisi beraber! Sevgi olmadan haşyet olmaz, korku olmadan da haşyet olmaz. Öyle bir şeydir ki bu! Öyle bir

korkudur ki o; korku arttıkça sevgi artar, sevgi arttıkça korku artar. İnsani korkular öyle değil, onlar sizi korktuğunuz şeyden uzaklaştırır. Allah korkusu öyle değil, sizi kendine çeker? Farklı bir şey o! Bu yüzden ikisini karıştırdığınız zaman dersiniz ki; "aman, korku yanlıştır!" Doğru, korku yanlıştır, insanları korkutmamak lazım. Ama o A'ların korkusu! Ama "Allah korkusu" diye anlatılan ve Efendimizin önerdiği, insana "Allahuekber" dedirten korku bu değil! Öyle bir korku ki o seni çekiyor, oraya çekiyor o korku, içine alıyor. Çünkü niye? Hamurunda sevgi var! Sevgi korkuyu besliyor, korku sevgiyi besliyor birbirini çoğaltıyor. Haşyet denen bu. Haşyet! Bu yüzden ayet diyor ki; **gerçek haşyeti ancak âlim'ler duyar**. Âlim olacak, o zaman korkuyor. Niye? Çünkü korkunun başlangıcı da ilim, sevginin başlangıcı da ilim. İlimle, ilim yüzünden korkuyor, ilim yüzünden seviyor; ikisi birbiriyle hamur olmuş: **Ancak âlim'ler, gerçek haşyeti duyabilir!** Yani zavallı olanlar daha fazla korkarlar, değil!

Şurayı da söylemek istiyorum: Allah'a övgü yapılacağı zaman, övgü yapmamız haddimiz değil, bir teslimiyet yapılacağı zaman da teslim olan A mıdır "B" midir, dikkat etmek lazım! Teslim oluyorum derken insan günah işleyebilir! Örneğin camilerde rastlıyorum, insanlara sesleniyor "biz çaresiz kullarız bizim bir gücümüz yok". Yani çaresiz, zavallı, sinmiş birileri var, bir de Allah var! Öyle bir şey yok, işte bu yanlış, buradaki korku yanlış! Allah korkusu insanı zavallı yapmaz, **en önemli işareti** odur! Eğer Allah'tan korktuğunuz zaman daha zavallı, daha başarısız, daha silik oluyorsanız o yanlış, o insani bir korku! Allah korkusu insanı daha cesaretli yapar. Çünkü **"Allah de sana yeter, Allah sana yetmiyor mu?"**, "Allah" diyen nasıl korkak olur, dünyaya karşı nasıl başarısız olur? Yetmiyor mu sana! **Sana Allah yetmiyor mu** da başka şeyler arıyorsun! Allah korkusu insanı daha güçlü, daha başarılı, daha sağlam yapar, ama diğer korkular zavallı yapar.

Dolayısıyla, eğer sizin "Allah korkusu" diye anlattığınız kişiyi zavallı yapıyorsa, işte yanlış olan o! İnsana kişilik bozukluğu getirecek olan o! Biraz önceki kolera konusu gibi. Çocuklarınızı "yavrum, kolera salgını var, sakın kaynamamış su içmeyin" dediğiniz zaman, o korku onları zavallı mı yapıyor? Hayır! Hiç aklınıza bile gelmez. "Yavrum sakın kaynamamış su içmeyin, bakın hasta olursunuz" diyorum. Geldi annesi "çocukları niye korkutuyorsun, baskı yapıyorsun, bak onları zavallı yapacaksın" der mi böyle? Demek ki bu korkuda zavallı yapmak yok, daha güçlü kılmak var! "Onlar daha güçlü olsun" diye korkutuyorum! Tedbir alsınlar diye. Ama diğeri kötü, o yanlış! Siz zavallısınız, bir çareniz yok. Allah var güçlü! Siz böyle durun! Öyle bir şey yok o yanlış. O yanlış bir övgü; biz çaresiz kullar… Yok öyle bir şey!

Veya şükrederken; sanki ötede beride biri var, bize bir şey verdi ve biz de ona, uzakta birine şükrediyormuşuz gibi teşekkür ediyormuşuz gibi yaparsak yanlış olur! Dolayısıyla, Allah'a teslim olduğumuz zaman, Allah'a şükrettiğimiz zaman ve Allah'a tövbe ettiğimiz zaman bakacağız: İkilik içeriyor mu? Ötede beride Allah ve yanlış yapmış biri tövbe ediyor! İkilik var, yanlış o! Veya şükrediyor; ötede beride Allah ve burada birisi. Kendine verilmiş bir şeyi, biraz da böyle hafif bir yan bakarak, birine ötede birine teşekkür ediyor. Öyle bir Allah yok! Ötede dışarıda

yok, o yanlış! Yaptığınız şükürde, tövbede, teslim olmakta ikilik varsa orada **şirk** var demektir. O, bahsettiğim Anın işidir. A'nın teslimiyeti, A'nın tövbesi, A'nın şükrü olur. Oralarda da ona dikkat etmek lazım.

Ayetlerde ve hadislerde var; **insanlar eşit yaratılmıştır, ancak takvaca birbirlerinden farklı!** Buna da çok dikkat etmek lazım. **"İnsanlar eşit yaratılmışlardır"** derken "o cümle" A'lar için değildir! A'larla ilgili eşitlik düşünürseniz, İslamiyet'te bahsedilen eşitlik o değil! A'ların yeri yok, Sistem'de "A"ların yeri yok! Neresi yeri? Cehennem! A'ların yeri **cehennem.** Cehennemin ismi o; A'ların Mekânı! A'ların Mekânı cehennem. Dolayısıyla, "onlar eşitmiş, değilmiş" öyle bir şey yok! **Takvaca birbirlerinden farklılardır;** o, "B"nin yaşamı içerisindeki Allah'a olan yakınlık diye, öyle bir mesafe yok da, idrakındaki ilerleyişler onun. Buna ilerde bakarız.

Aslında bütün bu söylediklerimiz dönüp dolaşıp **Kader** konusuna geliyor. Bu Kader konusunu işleyelim. Kader konusu çok önemli! Kader konusunu halletmeden ölmüş birisi, bir daha düzeltemez! Bu dünyada halledilmesi gereken en önemli şey bu! Kader konusu! Kader konusunu halletmeli bir kişi.

El-FATİHA

Allah razı olsun…

26 Ramazan 1428 / 06 Ekim 2007

- Hangi gece Kadr Gecesi'dir?
- Kadr bir an mıdır, yoksa bir bilinç mi?
- "Kadr bilmek" ne demek!
- Kadr'i yaşamak için gereken nedir?
- Kandil gecesi diye bir gece var mıdır?
- Esas "La ilahe" ne demektir, nasıl denir?
- Hem fikir olmadan ilerleyemeyeceğimiz nokta neresi?
- Allah'ın muhatap almadığı…
- Ezan kimi kurtuluşa çağırır?
- Cehennemlik yapıyı paramparça eden nedir?
- Yapacağın tek şey…
- Selam Anı…
- Önce vermen gereken…
- Kişideki yapma gücü bizzat sahibi..
- "B" yapısındaki kişiyi "zavallı" sanan yanar!
- Allah'tan ayrı düşmek!
- Gıybetin tarifi kişilere, hatta kişinin hallerine göre değişir
- Doğru ve yanlış, iyi ve kötü nedir?
- Salât nasıl "dosdoğru" ikame edilir?
- Allah'a vechin dönmesi nasıl bir şey?
- "Ben varım, güç bendedir" tanrısından kurtuluş süreci
- Hayat nasıl susar/sessizleşir?
- Beynindeki tanrıyla karşılaşmak?
- Allah'ı unutmak ne zaman gerçekleşir?
- İstirahata çekilen tanrı
- "Zor ölüm" ne demek?
- "Her an yeni şanda" olabilmek ne olmak demektir?
- Gerçek cihad ne zaman gerçekleşir?
- "Allah rızası" nedir anlamak için…
- Normal hayatta nasılsan seccadede de öylesin
- "Her an yeni şanda olan" muhafazakâr olabilir mi?
- Veli'yi ziyaret Allah'ı ziyaret gibidir

Bu gecelerden herhangi birisi **Kadr Gecesi** olabilir. Ancak Kadr Gecesi; günümüzde anlatılan ve özellikle aşkla ve şevkle de uygulanan şekli gibi olmadığını bir bilmek lazım. Özellikle Kadr Gecesi diye kabul edilen bir anda dünyanın yalnızca karanlıkta olanlarının yararlandığı, "o anda gündüz aydınlıkta olanlar, siz gecede değilsiniz, öyleyse yararlanamadınız!" gibi bir olayın ortaya çıktığı bir bakış açısı, bilmem dikkatinizi çekiyor mu? Yani Kadir Gecesi dediğiniz bir an var, ama o an Kadir Gecesiyse o anda dünyada gece olmayan yerler de var!

Hatta imanımız o kadar kuvvetli ve büyüktür ki, bazen kabul ederken çok basit sorgulamaları yapmadan kabul ederiz. Çok şükür, imanımız gerçekten o kadar kuvvetli ve büyük ki, din adına bir şey söylendiği zaman basit sorgulamaları bile yapmadan onu kabul ederiz, çok incelemeyiz; hakikaten öyle midir değil midir, bir mantık yürütmesi yapmayız. Buna benzer şeylerden birisi; kıyametin akşam ezanı vakti kopacağı! Şimdi akşam ezanı vaktini, iftarı düşünün, Türkiye'nin boyutlarında: Kars'ta iftar edildiği zaman İzmir'de iftar edilmiyor, İzmir'de iftar edildiği zaman Kars'ta neredeyse yatsı olacak vakit yaklaşıyor. Peki, hangisinin akşam namazında kopacak, yoksa her ilde sırayla mı kopacak kıyamet? Dolayısıyla böyle basit mantık yürütmeleri bile yapmadan, hemen kabul eden bir imani bakışla yaklaştığımız zaman bazı şeylerden de perdeleniyoruz. Maalesef bizim din görevlilerimiz de yardımcı oluyor, bu perdelenmemize. Çünkü özellikle bu sene daha fazla dikkatimi çekiyor, sahur ve iftar programlarında dinliyorum açıklayan kişileri, anlattıklarının belki de en az yüzde doksanının İslamiyet'le ilişkisi yok! Ve karşıdan dinleyenlerin coştukları heveslendikleri duygulandıkları şeylerin de aslında İslamiyet'le çok ilgisi yok! Dolayısıyla, eğer bir kişi biraz önce bahsettiğim sorgulamaksızın yaklaşılan imani bir yaklaşımla sahur ve iftar programını dinlemiyorsa, dinleyemiyor ki! Hitap etmiyor, sıkılıyor, ona tesir etmiyor. Eğer "körü körüne" diyeceğimiz bir imani yaklaşımla; bu iftar programıdır, mutlaka dinlenmesi lazım diye dinliyorsa, dinliyor. Ama biraz sorgularsa, onun günlük yaşantısının içerisindeki bilimsel, sosyolojik, teknolojik standartların çok gerisinde bir sunum anlatım var! Hitap etmiyor, neden? Çünkü anlattıklarının, eğer dikkat edecek olursanız "Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıklamış olduğu İslam Dini'yle" ilişkisinin olmadığını görüyorsunuz.

Çok basit şeyler söyleyeyim; kandil geceleri! **Kandil gecesi** diye bir şey yok! Ama özellikle Diyanet "kandil gecesini" tebrik ediyor. Cuma namazlarında Hutbe'de dikkatimi çekiyor, hoca çıkıyor diyor ki; "kandilinizi tebrik ederim". Kandil diye bir şey yok ki! Kandil (candle) hıristiyanların mumu! Ne ilişkisi var? Bizde öyle bir şey yok, ama Diyanet bile "kandil gecesi" kutluyor, ondan sonra onun mevlidini yapıyor, öyle bir şey yok! Önemli geceler var, ama kandil yok. Fakat o önemli geceler neden önemli gecedir? onları da iyi incelemek ve bilmek lazım.

Örneğin, doğum tarihinizde baktığınız zaman: Diyelim ki benim 6 Ağustos, hep 6 Ağustos'a rastlar. Hep yazın Ağustos ayının 6'sına rastlar, ama Ramazan öyle rastlamıyor. Yani, doğum tarihiniz Arabî aylarla ilgili olsaydı, 1 Ramazan'da doğmuş olsaydınız tekrar doğum gününüz geldiğinde hep değişik zamana gelecekti, doğum gününüzü hep farklı zamanlarda kutlamış olacaktınız. O zaman

gecelerin de yerleri değişiyor, geçen sene mübarek olan bir gece bu sene aynı güne gelmiyor. Peki, orda önemli olan ne? Hangisi yapmamız gereken? Normal yaşantımıza döndüğümüz zaman güneş takvimine göre günleri kabul ediyoruz. Ben hiçbir zaman doğum günümü kışın düşünmemişimdir, hep Ağustosun 6'sı gelince "benim doğum günüm" diyorum. Ama eğer ben Arabî aylara göre yapmış olsaydım doğum günümü, hiç öyle düşünmeyecektim. Hangisi benim doğum günüm o zaman? Bunlara nasıl bakmak lazım, buradaki bilimsel gerçekler ne? O gecelerin bir olayla ilişkisi var. Uzaysal bir olay, bir kompozisyon! Yalnızca güneşin bir günü değil, bir dizilim. O dizilimin döngüsü önemli! O kompozisyonun döngüsü bir olay meydana getirmiş; yani Rahim'den bir şey çıkmış Rahiym olan Allah..! Bakın kadında da Rahim var. Ne çıkıyor? Bir hayat çıkıyor. Rahman ve Rahim olan Allah'tan ürün meydana gelmiş, bir yaratma olmuş. Dolayısıyla bir kompozisyon; Rahmaniyetin oluştuğu, bir şeyin ortaya çıktığı, bir kompozisyonun bir döngüsü.

O geceler tek tek ele alınabilir ama onların içindeki **Kadr Gecesi** farklı. Kadr Gecesi gecenin tamamından ziyade bir "Kadr Anı"yla ilgilidir, bir "AN"dır o! O ânı yakalamak önemli. Peki, nasıl yakalayacaksın onu? Bu DİN de, ne kadar her şeyi örtmüş gizlemiş, saklı! Kime veriliyor bu? Nereden bileceksin, nasıl yakalayacaksın onu? Bu kadar gizli, bütün gece duracaksın; yakaladım mı yakalamadım mı, nerden bileceksin? Veya yakaladın! Ne olacak, sabah yine aynı sensin! Yoksa bir şey mi değişecek? Dolayısıyla, bu açıdan da baktığınızda Kadr Gecesi'ni anlatılan halinden çok farklı bulursunuz: Bizzat kişinin, kendisinin idrakıyla oluşturması gereken bir hal olduğunu anlarsınız. İncelediğiniz zaman göreceksiniz ki; kadrr aslında normal konuşmamız içerisinde de vardır: "Kadirşinas insan", "kadir kıymet bilir." Ne demek, kadir kıymet bilir? Birisine diyoruz ki "kadir kıymet bilir". Öyle bir hal ki bu Kadr, öyle bir önemli şey ki, onun önemi biliniyor! Kadr'i bilir; bu işin kadri'ni bilir; **kadir bilmek**. O bir hal, bilinmesi gereken bir hal. Ama öyle bir hal ki; bir kişi seksen dört yıl yaşasa, onun yaşantısından O AN daha önemli ve hayırlı! Öyle bir HAL ki o, öyle bir AN ki o, o yüzden **"bin aydan hayırlı! Bin aydan hayırlı bir AN o!.** Peki o AN, sizin durmanızla, o geceyi beklemenizle göreceğiniz bir şey mi? Halley Yıldızı gibi belirli zamanlarda geçen, beklersen aletlerle gördüğün bir şey değil o! Bizzat senin yaşaman gereken bir hal, Kadr senin yaşaman gereken bir hal. Bunu hadisleri iyi incelediğiniz zaman yine fark edeceksiniz.

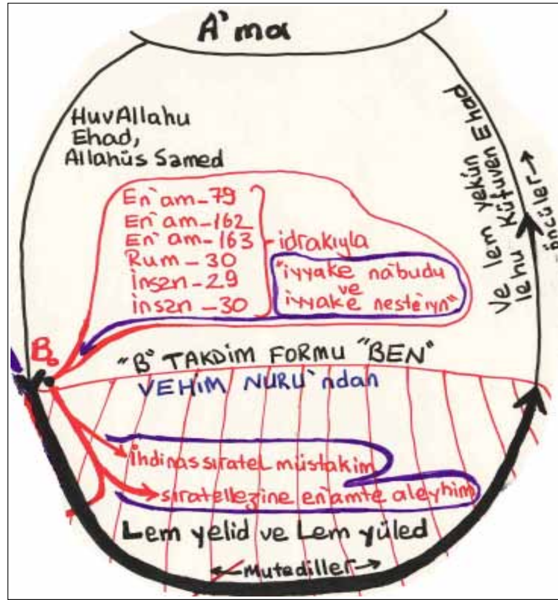
Bu konuda "**yılın her gecesinde arayın**" vardır. Aksi halde, Allah bize tuzak mı kuruyor? Kadr Gecesini saklamış, belli etmemiş, gizli, siz onu arayın! Allah'ın sakladığını kim bulabilir? Mümkün mü, öyle bir şey olabilir mi? O gizlemiş, biz bulacağız, olamaz öyle bir şey! Ama yapılması gereken farklı bir şey var burada! İnsanlardan saklanan gizlenen "bulan kazanıyor" yarışması değil! Öyle bir yarışma yok, öyle bir sınav yok, öyle bir imtihan yok! Her gecesi aranabilir, yılın her gecesi bunu aramak gerekir; aslında her günü aramak gerekir!

Peki, Ramazan'da neden önemli? Eğer Ramazan Ayı layıkıyla değerlendirilebiliyorsa ki bu da nedir, ayrı bir sorudur. Layıkıyla değerlendirilebiliyorsa ne demek, ne yaparsak layıkıyla değerlendirmiş oluruz? Eğer layıkıyla değerlendirilebiliyorsa Ramazan Ayının son on günü içerisinde başarabilirsin. Eğer layıkıyla değerlendiri-

yorsan bir yıl boyunca araman gereken, uğraşman gereken şeyi, Ramazan Ayı içerisinin son on gününde [çünkü sen o kadar konsantre oldun, yoğunlaştın, süzüldün, pür oldun ki bu son on gününde] artık başarabilecek bir hale gelebilirsin, o kıvama gelebilirsin! Bu yüzden o son on günün birisinde bunu yapabilirsin. Bunu en fazla yapma ihtimali 27. gece. 19 da olabilir, 21 de olabilir, 25 de olabilir, 23 de olabilir, ama 27'de daha da kuvvetli. Hepsinde de başarabilirsin! O hali yakalamak? Nedir o hal peki? Bin aydan hayırlı, kıymetli, değerli olan hal nedir? Şimdi onu söyleyeceğim, böylece konuları birbirisiyle daha ilişkili hale getirmiş olacağız.

Tekrar basit bir örnek vermek istiyorum. Çünkü bu Kadr Haliyle gayet yakından ilgili olan meselenin birisi de Kader Mevzuu'dur. **Eğer bir kişi kader mevzuunu halletmemişse, kadr halini yaşaması mümkün olmaz.** Kader mevzuunda ikilemleri varsa Kadr halini yaşayamaz, mümkün olamaz! Ama gerek Kader mevzuunu gerek de Kadr halini anlayıp yaşabilmek için "**La ilahe illallah**" Kelime-i Tevhidinde hemfikir olmak lazım. Acaba onda hemfikir miyiz? La ilahe illallah, basit artık bizim yakaladığımız manasıyla; **La ilahe**; ilahlar yok, **illa Allah**. Orada "VAR" kelimesi bile yok, dikkat ederseniz! Çünkü "VAR" kelimesi sınır getirir! Gözleyen birisinin bir şeye var demesi, aslında onu tarif ediyor ve sınırlıyor demektir. Bu yüzden Ehlullah oraya var bile demez, "**illa Allah"** der. Var demekle sınır koyacağı için söylemez, Allah'a sınır koymuş olur diye; **illa Allah;** bir şey yok illa Allah! Hatırlarsanız orayı süzdük süzdük, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin İKRA/OKUduğu esas noktaya getirdik: **La ilahe**; tanrılar yok tanrı yok, **illa Allah!** Tanrı yok, **illa Allah**. Peki! "Tanrı yok" kişi için çok kolay. Diyor ki; "tamam, ben Allahtan başka bir şey kabul etmiyorum ki, hayatımda tanrı yok!" İşte düşünülen yanlış nokta burası! Bu nokta hem Kader konusuyla hem de Kadir haliyle çok ilişkili! Kişi tanrıları kabul etmedi, tamam. Onun "esas tanrı ilan ettiği"nin ne olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz? KENDİSİ! Tanrı kabul etmeyen bir tanrı! "Benden başka tanrı yok" diyor, kendine ortak kabul etmiyor eş kabul etmiyor; esas ilan ettiği tanrı kendisi! "Ben varım" demek! "Ben varım" dediği anda bir kişi!? "Ben varım" demek, ne demek? "Ben varım" demek "ben şuyum, ben bir insanım" demek değil. O, orda da yanlış olur! O zaman kişi neyi yok edeceğini bilemez. Bu sefer, kendisine adını söylemekten bile korkar. Bizzat kendisi ismiyle var, o ayrı bir şey. Peki, ben varım nedir? Yok etmesi gereken "ben" nedir, birkaç cümleyle başlangıç yapacağım ona inşaallah.

Esas "**La ilahe**; tanrı yok" demek, sen yoksun demektir. Eğer bir kişi bunu bu şekilde ele alarak ilerlerse doğruya başlamış olur, doğru bir işe başlamış olur. **La ilahe**; sen yoksun **illa Allah**, sen yoksun **illa Allah**. Ezanda da öyledir: Seslenir; "sen yoksun illa Allah." Şimdi işe böyle bakınca manzara birden değişir. Bir ne vardı? Tanrıları kabul etmeyen birisi "ben varım, benden başka tanrı yok" diyor; gizlice! **La ilahe;** yani başka tanrı yok **illa Allah**. Ama bu var!? Esas tanrı o! Esas tanrı kendisi! **La ilahe;** sen yoksun **illa Allah;** burada hemfikir olmadan adım attığımız sürece ilerleyemeyiz! Burada hemfikir olmadan yürüdüğümüz sürece, tasavvufta bir kişinin ilerlemesi mümkün olmaz. Burada hemfikir olmamız lazım! Şimdi burayı biraz daha basamaklandıracağım ve sembolize etmeye çalışacağım.

Tefekkür Şeması 2'den

Bir süreçten bahsetmiştik; A'ma Hali'nden. A'ma Hali; Ehadiyet, Vahidiyet, Ulûhiyet, Rahmaniyet, Rububiyet ve Hakkaniyet, dedik. Hakk üzere yaratılan bir varlık oldu, bunu "yaratılan bir insan" kabul edelim. Bakın "A'ma halinden bir süreç" başladı insan gözüyle. Allah indinde öyle bir süreç yok! İnsan gözüyle insana göre insan için bir süreç başladı: **Ve insan**; Hakk üzere Hakk olarak yaratıldı. Bu süreç kime ait; A'ma halinden, Ehadiyet, Vahidiyet, Ulûhiyet, Rahmaniyet, Rububiyet ve Hakkaniyet kime ait? Allah'a ait değil mi, Allah'tan gayrı bir şey var mı, bu saydığım yerde; en son insan? Allah'tan gayrı bir şey yok ki!

Allah'tan gayrı bir şey yok ki! Peki, ben ne yapıyorum? Ona bir kişilik kazandırıyorum, "bu BEN'im" diye! Onun üstüne bir örtü örttüm, bana ait bir örtü örttüm; "BEN" dedim, işte **tanrı** bu! Burada Rububiyet Gücü var, burada Rab var. Bakın çok dikkat edin, o kadar büyük bir sahtekârlıktır ki bu! Rab var, Rabbın gücünü alıyorum o güçle tanrılığımı ilan ediyorum Ben varım! Fark ettiniz mi? Kullanıyor bunu, kimin adına? Allah adına değil, **"Lillahi"** değil kendi adına kullanıyor "ben varım" diyor. Peki, "ben varım" burada ne manada? Demek istiyor ki şu yapıyı kullanarak esas süreçten gelen Hakk olan, Rububiyet gücü/nuru bulunan bu yapıyı kullanarak ben müstakil bir iradeye sahibim, ben müstakil bir akla sahibim. Ben düşünebilirim, ben karar verebilirim, ben bilirim. İşte tanrılık budur! Tanrı olmak demek "güç bende" demektir "güç bende, bende güç var!" Benim müstakil bir iradem var, benim müstakil bana ait bir karar verme gücüm var, benim bana ait bir kişiliğim var, işte bu yapılarla ben varım. Fark ettiniz mi? Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem işte bu yapıya diyor ki **La ilahe illa Allah;** bu yapı için **La ilahe!** sende güç yok; **ve la havle ve la kuvvete;** budur o! **Ve la havle ve la kuvvete**

illa Billâh! Burada hemfikir olmadan bu yolda yürümek birlikte boşa yürümektir! Başka başka manzaralar seyredeceğiz demektir, eğer burda hemfikir olunmazsa!

"Ben varım, ama var olan bir de Allah var. Ben bu var olan yapımı Allahın yapısında yok ettim." Bu yanlış bir tasavvufi bilgidir! Tasavvuf kitaplarında okuyup göreceğiniz böyle bir hal de yoktur, böyle bir şey de olamaz! Yani "bir Allah var, bir de ben varım, ben bunu onun içinde yok ettim". Hayır, Fenafillâh o değildir! Kişi bunu fenafillâh sanarsa yanılır, fena olur o iş! O yanlış olur. Yok etmesi gereken bu A yapı! Bunu yok etti, neyle yaşıyor şimdi? Bu yaratılanla! Şimdi bunu yok ederse **fenafillâh** olur. Çünkü şu kılıf -çok dikkat ediniz- sistemde muhatap değil! "Güç bendedir" diyeni Allah muhatap almaz!

Birisi çıkıyor diyor ki "bende de güç var, ama Allahım seninki kadar değil. Tamam, seninkini kabul ettim. Sen benden güçlüsün, ben zavallıyım." Allah da ona öğüt veriyor: "Demek teslim oldun ha, güçsüzlüğünü anladın! Gel öyleyse al şu Kur'anı Kerimi uygula!", değil! Öyle bir şey yok! Bu yüzden; Kur'anı Kerimi uyguladığını sanan ve kendisine, şu yapıya hitap edildiğini sanan Kur'anı Kerim'i anlayamaz, mümkün değil! Kur'anı Kerim "**siz**" derken kastettiği "B" yapıdır! Allah yarattığına sesleniyor, senin yarattığına değil! Senin çıkıpta "güç bende" dediğin yapıya seslenmiyor, kendi yarattığına sesleniyor!

Ezan "A" yapıyı muhatap almaz. Eğer kişi ezanı işte bununla dinlerse ezandan rahatsız bile olabilir. Bazı toplantılarda kişi tam konuşurken ezan okunuyor,"nerden çıktın hoca efendi" diyor, rahatsız oluyor. İşini bozdun! Çünkü o başka bir yapıyla, "güç bendedir" yapısıyla dinliyor ezanı. Ezan, Allah'ın yarattığı yapıya, "B"ye seslenir. O onu anlar, onlar birbirini anlar, birbirlerinin dilini anlar onlar. Kurtuluşa çağırdığı yapı odur. Bu "güç bendedir" diyene seslenmez, muhatap almaz onu!

"Güç bendedir" diyen yapıların gideceği mekân cehennemdir. **Cehennem** onun ismidir, "güç bendedir" diyenin yeridir o. "Güç bendedir" diyenin yaşantıda, ince detaylarda çok özellikleri vardır. "Benim" demek, "varım" demek nedir? Ben varım demek; benim müstakil bir iradem var, ben iyiyi kötüyü ayırabilirim, ben düşünebilirim, bulabilirim, yapabilirim, karar verebilirim demektir. Ve sonra da kendisine itaat ister! Nedir o? Beni takdir edin, bana boyun eğin, yani kendisine boyun eğilmesini ister. Tam bir tanrı! Kendisine boyun eğilmesini ister. "Benim sözümü dinlemeyen çocuk, benim sözümü dinlemeyen koca, benim sözümü dinlemeyen kadın; beni takdir etmeyen kadın, beni takdir etmeyen erkek veya bana karşı nankör olan şu, bu" kendine boyun eğilmesini istiyor! Neden? Tanrılığını ilan etti! İşte "**La ilahe**" o! **La ilahe;** o yok **illa Allah!**

Bakın dikkat edin, bahsettiğim tanrılığını ilan eden, güç bende diyen kişi Allah'a inanıyor diyelim. Bir günah işledi şimdi sesleniyor diyor ki "Allahım bir daha yapmayacağım -çok dikkat edin- bir daha yapmayacağım, benim günahlarımı bağışla, ben onu bir daha yapmayacağım". Mümkün değil! Bu cehennemlik bir iştir. Niye? Kişi diyor ki; ben, doğru ve yapma yeteneği olan, yapmayacağına ve yapacağına karar veren bir güce sahibim. Bir daha yapmayacağım. Yani bir

çocuğun babasına gidip "baba, bir daha ben bardak kırmayacağım, şimdi beni bağışla". Olabilir o, çünkü ötede beride bir babası var kuvvetli, evde güç sahibi ve çocuk var. Babasına diyor ki; sen kuvvetlisin, ben zayıfım, baba bir daha yapmayacağım, sen şimdi beni bağışla. Allah'tan böyle bağış dilenmez, bu yanlış bir iş! Ama dikkat edin böyle tövbelere rastlarsınız: Pişmanız, bir daha yapmayacağız bizi bağışla, tövbe ediyoruz. Böyle tövbe olmaz! O tövbe kimin tövbesi? Bu tanrının tövbesi! Allah'ın gücünü kabul etmiş "sen, benden büyük tanrısın, ben küçük tanrıyım" diyenin tövbesi! "Beni bağışla, ben bir daha yapmayacağım" diyor. Yine gündemde kim var? Gündemde "güç bendedir" diyen bu "A" yapı var. İşte o tanrılığını ilan eden yapının seslenişi. Peki, bu yapı nasıl seslenir, nasıl tövbe eder? "Allahım bana bir daha yaptırtma" der, "bana yaptırtma, iyi rol ver, razı olacağın rol ver."

Peki, iyi-kötü ne, doğru-yanlış ne? Allah indinde "doğru-yanlış" diye bir şey yok ki. Kendi tanrılığını ilan eden ve mekânı cehennem olan bir yapı; ister Allah'a inansın, isterse sürekli seccadede dursun; fark etmez, cennetle ilişkisi yok! Cennet bu "B" yapının halinin ismi, cehennem bu A yapının halinin ismi. Bu "A"nın ismi cehennem, bu "B"nin ismi cennet. Bir insanın yaşantısının hali, onu daha fazla şu bahsettiğim yapıya götüren bir halse, ona biz **yanlış hal** diyoruz. Bir insanın duygu ve düşünceleri ve yaşantısı, esas bu yaratılan Hakk hale getiriyorsa onu, ona **doğru hal** diyoruz. Başkasına göre de diğeri doğrudur. Ama hedefi Allah rızası ve Allah ise o zaman **doğru** ve **yanlış** bu! Yani onu ben varım" yapısına yaklaştıran götüren her türlü hareket ve hal **yanlış**, onu "ben varım, güç bendedir" yapısından uzaklaştıran **"la havle ve la kuvvete illa Billâh"** haline doğru götüren her türlü duygu, düşünce, arzu istek **doğru**.

Bu "ben varım, güç bendedir" diyen yapıyı paramparça edecek olan şey **haşyet**tir. Ancak haşyettir! Bu yüzden insanlar şöyle bir yanlışın içerisine girer ve perdelenirler; korku kelimesinden korkarlar. Allah'a ait olan korku kelimesi korkulacak bir korku değildir. Allah'a ait olmayan korku kelimesi, korkulacak bir korkudur. Allah'tan başka uydurduğun şeylerden korkuyorsan korku odur! Allah'a ait olan korku, korkulacak bir kelime değildir. Ama kişi korku kelimesinden ürktüğü ve duymak istemediği için Allah korkusundan perdelenir. Hatta Kur'anı okurken -mealini okuyor diyelim- bakar orda korkuyla ilgili bir yerler geçiyor oraları hızlı geçer, çabuk geçer oraları. Tam tersine ordan perdelenmemek lazım. İnsanın yok etmesi gereken yapıyı paramparça edip yok edecek şey Allah korkusu! Ama HAŞYET adı altındaki! Haşyeti ilerde tekrar konuşuruz, faklı bir korkudur o. İşte o **haşyet** korkusudur ki haşyet halidir ki, size bahsettiğim cehennemlik yapıyı paramparça eder yok eder de; gerçek HAKK yapı kalır ortada.

Şimdi İnsan Suresi 30. Ayete bakalım: **Ve ma teşaune illa en yeşa Allahu.** Meallere bakarsanız meallerde şöyledir; **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe, siz isteyemezsiniz Allah istemedikçe** meali böyle. Bu yaptığımız sembolle bakalım şimdi. "Ben varım" diyen, "güç bende" diyen bu yapı diyor ki, "benim müstakil bir iradem var. Ben kendim iyiye ve kötüye karar verebilirim, güç bendedir". Bu ayet onun söylediği bu iddianın yanına bile yaklaşmaz. Çünkü bu yapı

eğer Allah'a da inanıyorsa -bakın iyi bir noktaya getiriyoruz, ateist noktasında da değil- hatta dinine de bağlı, gayet de iyi takip ediyor, belki bir cemaate de üye. Diyor ki; Allah iyiyi ve kötüyü, yani doğruyu ve yanlışı göstermiş. Bize akıl da vermiş. Sen, iyiyi ve kötüyü ayır, seç. Bak iyiyi seçersen yaparsan mükâfatın var, kötüyü de seçersen, bak razı ol, sen uyguladın. Ben sana gösterdim, iyiyi kötüyü. Sana onları anlayacak, görecek, seçecek akıl da verdim. Kendin seç ve sonucuna da razı ol der ve öyle inanır bir grup. Dolayısıyla, der ki; benim kendi iradem var. Doğruyu ve iyiyi bilirim, seçerim. Bu gün yanlış yaptım tamam, yarın doğru yapacağım, yaparım. Güç bendedir, yarın da öyle yaparım. Bundan sonra böyle yapacağım, der karar verir. O, kendini tanrı ilan edenin "güç bendedir" diyenin kader anlayışıdır. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kader anlayışı değildir o! "Güç bendedir" diyen, ne kadar enteresan; aslında hepsini kabul ediyor, Allah doğruyu ve yanlışı Kuran'ında belirtmiştir, -"Rasül" de demeyebilir- peygamberiyle de örnek göstermiştir, bize de akıl ve irade vermiştir, biz onunla doğruyu eğriyi seçeriz ve onu da uygularız. İyileri uygularsan Allah cennetiyle mükâfatlandıracaktır, yanlışları yaparsan seni cehennemine atacaktır. Bu yüzden, çok da korkar. Siz onun kadar korkamaya da bilirsiniz. O korku haşyet değil. A haşyet duymaz! Çok dikkat edin, "ben varım" diyen yapı haşyet duymaz. Haşyet onu ne yapar? Paramparça eder, duyamaz ki o! Haşyetle yan yana duramaz. O korkuyla yanlışları yapmamaya çalışır, doğruları yapar. Kendi karar veriyordur onlara da zaten! "Ben doğruları yapıyorum, ben yapıyorum." diyor ya "güç bende, eğriyi ve doğruyu seçiyorum, benim müstakil bir iradem var!"

Hatta ben öyle çok da mübarek birisiyle onu konuşurken şunu söyledim: Her şeyini dağıtıyorsun Allah adına, bir iradeni Allah'a veremiyorsun! "Onu vermem" diyor "o benim! Benim iradem var, onu vermem!" Ne enteresan bir şey! Tahmin edemeyeceğiniz derecede mal mülk dağıtıyor ama iradesini veremiyor. Etrafa dağıttığına Allah'ın ne ihtiyacı var! Önce, önce vermen gerekeni teslim et! Ne o? **Güç Allah'ın**dır, **Hüküm Allah'ın**dır!

Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe diyor ayet, ama bu yapı öyle demiyor ki! Ne diyor bu yapı? "Müstakil aklım ve iradem var, ben dilerim" diyor, "ben yaparım" diyor. Daha o meale bile yaklaşamayan, gelemeyen bir bakış açısıyla yaklaşıyor olaya. **Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe;** eğer o meali yaşama geçiren "ben varım" diyen yapı değilse o zaman başlangıç noktasıdır o! Hakk yapı için ancak başlangıç noktasıdır! Çok dikkat ediniz, diğerinin ulaşamadığı meal; **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe** manası! Ben varım yapısının ulamayacağı (ulaşamadığı, kabul etmediği) o mana, Hakk (B sırrı) yapısının başlangıç noktasıdır. Dileyen ben değilim, dileyen Allah'tır, der ama neticede yolculuğunun öyle bir yerinde anlar ki "**siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe**" meali yeterli gelmez ona. Onu kabul etmez! **Dileyen yok, illa Allah.**

İnanan grup içerisinde kaderin ana hatlarıyla üç kolonunu söyledim. Birisi; benim müstakil iradem var, doğruyu eğriyi ben ayırırım seçerim, ben uygularım. Allah doğruyu, yanlışı göstermiştir, yaparım. Bir diğeri; ben varım yapısından kurtulmuş ama "dileyen ben değilim, ancak Allah diler. O diledikten sonra ben de

dilerim. O dilemedikçe dileyemem" der. Dikkat ederseniz bir ikilik vardır orada; Allah diliyor sonra diğeri diliyor. Ama bir hal daha söyledim ki bir ana yapı daha söyledim ki; "**ve ma teşaune illa en yeşa Allahu;** dileyen yok illa Allah; **la ilahe illa Allah"** aynı şey; dileyen demek sen demek değil mi? Sen yok illa Allah "**Ve ma teşaune**; sen yok **illa Allah**. **La ilahe**; sen yok **illa Allah**. bu söylediğim üç ana kader bakışı içerisinde, eğer üçüncüye yaklaşmamışsak onu bir ikilem olmadan yaşıyor değilsek, kader konusunu Efendimiz (SAV)in açıklamış olduğu kader konusunu anlamak ve onu yaşam haline getirmek mümkün olmaz!

Çünkü **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidi'nde buluşmamız lazım. Orda buluşmamış oluyoruz! "**La ilahe**; tanrı yok **illa Allah**". **Tanrı yok illa Allah**'ı kabul edip sonra da "tamam onu öyle kabul ettim ama siz beni araya tanrı olarak sıkıştırın, arada ben de olayım" olmaz! Tek yapacağın şey "güç Allah'ındır" demek, bu kadar; buna göre bir yaşantı kurmak! Bende güç var, güç benimdir demiyor "güç Allah'ındır" bu kadar! **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Ama "güç Allah'ındır" dedikten sonra ona ters işler yapmayacaksın! Hem "güç Allah'ındır" deyip hem de başka şeyler yapmayacaksın. Gizli gizli sahip çıkmayacaksın güçlere. "Allah'ındır" deyip, Allah'ın yaptığı şeylere "ben yaptım, bunları ben hallettim, ne de güzel hallediyorum, aferin bana" demeyeceksin.

"Kadr Hali" budur işte! Sürekli o çizip anlattığım, şöyle düşünüyor; A dediğim o halden sıyrıldığınız an kadrini bilin onun! **O bin aydan hayırlıdır, bin aydan hayırlı bir haldir o, odur!** Onu ister bu gece yaşa, ister şu an yaşa, **Kadr Hali**dir o! Sürekli öyle yaşarsın!? Onun ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Ramazanda ara! Çünkü onun antrenmanını yapıyorsun, son on günde o halleri gece yakalar bulursun. Tekrar **gündüz**e, **fecr**e yani şu yapıya dönersen, o hal kaybolur. Tekrar şu (A) yapıya dönünceye kadar yaşadığın o an **Selam Anı**'dır.

- *Beşeriyete döndüğümüz hal?*

Bu hal "A" hali.

- *Eninde sonunda dönülüyor gibi mi?*

Elbette! Eninde sonunda bir şekilde dönülür, ama o dönülmenin yüzdesi çok önemlidir! Hani öyle bir hale gelirsin ki, "kekin üstündeki film" dedim ya, kekin üstüne yapılan film gibi olur o! Dönmüş olsan bile gözüken kektir!! Çünkü o halden kurtulman mümkün olmaz. Niye? Sen bulunduğun sürece, bu Kesret Âleminde bulunduğun sürece o halin olması şart. Ama sen o hali suiistimal eder, hazır onu yakalamışken Rububiyet gücünü yakalayıp "güç bende" dersen **tanrı ilan etmiş** olursun, işte o zaman **nefsine zulmetmiş** olursun!

Çünkü **nefs** denilen şey: Bahsedilen süreçle geldi Rububiyet Mertebesi'ne. Rububiyet Mertebesinden sonra Hakikati Muhammediyye ve sonra Hakk olarak yaratıldı. Bir süreç geçtikten sonra İnsan Hali. Bir de Rububiyet Mertebesi var, Rab diye seslendiğimiz Rububiyet mertebesinin nuru var. Rab gücünün olduğu nur. O nur doğrudan bu süreçleri geçmeden bu yapıya gelir. **Nefs** odur işte; Rab yapısı; **Rab** işte odur o! Kendinde **onu "nefsi" bildiği zaman** kendisine gelen o nuru

(geldiği yeri) bilmiş olur, bu yüzden **Rabbını bilir**. Kendindeki **Rab gücü** odur. Çünkü; ondaki, bir şeyi yapan bizzat Rabbidir, Rabbin bizzat kendisidir. Bir kişide **yapma gücü** bizzat Rabbin kendisidir, bizzat kendisidir!

Kişi ne yapıyor? "Hayır" diyor "o benim, ben yaptım!" Tanrılığını ilan ediyor! İşte **cehennem hali** o! **Allah'tan ayrı düşmek** demek o! Allah'a karşı bir güç ilan etmek demek, "ben de varım" demek! O halden sıyrıldığınız an "Kadr Hali" o.

A'dan kurtulmak "güç bende değil, tamam razı oldum, gücü istemiyorum" demekle değil! Bir yaşam biçimi o, o yaşam biçimini oluşturmak gerekiyor! O yaşam biçimi nasıl oluşturulur? İşte aslında anlatılması gereken, üstünde tartışılması gereken en önemli konu o! Neden oraya tam olarak, hemen gelemiyoruz? Bu konuda anlaşmak gerekiyor bir kere, bu konuda hemfikir olmak gerekiyor. Geldiğimiz yerde Kadr Hali ve özellikle Kader mevzunu konuşurken hemfikir olmadan, insan yaşamını onun üzerine bina edemez. İdrakı o yola gelip oturmazsa bina edemez! Bu yüzden, orayı defalarca başka başka yanlardan bakarak, başka başka konularla gündeme getirerek konuşuyoruz ki, beyni o konuda yıkamaya çalışıyoruz.

- Hocam, bunu yaşamaya çalışıyoruz. Ama dua ederken dışarıdan birinden bir şey ister gibi yaşamaya alışmışız. Bu "sıyrılmış yapı" nasıl dua ediyor, onun dua etme şekli nasıl?

Bravo, tabi çok önemli o! Çünkü o neyi etkiler? Salâtı! Salâtı ikame eden? Bu "A" namaz kılar, "B" ise salât ikame eder, ikisi birbirinden o yüzden farklı olur. "**Namazınızı dosdoğru kılın**" yani **salâtınızı ikame edin**! **Dosdoğru** nasıl kılınır? Yani "dosdoğru" mu duracağım, ne yaparsam dosdoğru olur? Bir şey düşünmemek mi? Hayır, hiç birisi değil! Bahsettiğim tanrı mı namaz kılıyor, yoksa "B" hakikati mi salât ikame ediyor? Dosdoğru kılan "B" hakikati! Dolayısıyla, Fatiha'yı tanrılığını ilan eden mi okuyor, yoksa "B" hakikati mi okuyor salâtta? Eğer tanrılığını ilan eden Fatiha'yı okuyorsa salâtta, **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**'de diyor ki o; "Allahım bak, yalnız senden korkarım, ben başka kimseden korkmam, ben yalnız senden korkarım, yalnız senden yardım isterim, başka kimseden de istemem". Yani bir Allah var bir de kendi var; müstakil. Ama karar vermiş: Sakın kimseden isteme Allah'tan iste, bir daha Allah'tan iste! O yine kendi karar vermiş; sakın kimseden korkma! Ayıp! Olmaz! "Yalnız Allah'tan kork" diye karar vermiş birisi var, o diyor ki; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn.** "B" hakikatiyle olan da **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** der. O "**iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**" derkenki duruşu İnsan Suresi 30. Ayetin duruşudur. **"Ve ma teşaune illa en yeşeallahu"** duruşudur. "Dileyen yok, illa Allah" duruşunda "iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn" der.

Biraz derinlemesine bakalım. "Allahım yalnız senden isterim" demez, "bana doğru yolu ver" demez. "Beni bağışla" derken "**bağışla**" manası; Allahım şu yaptığım rolün affını dilerim, bu rolden af istiyorum. Beni ASİ yapan; tanrılığını ilan eden bir rol verdin ya bana. Allah dilemeden, kişi "ben varım, güç bende"

diyebilir mi? **Ve ma teşaune illa en yeşeallahu** diyoruz, Allah dilemeden birisi çıkıp "ben varım güç bende" diyebilir mi? Mümkün değil! **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn;** Allahım beni tanrılığını ilan eden rolden al. Bana bu "B" hakikatiyle yaşayıp sana ulaşacak yol var ya, o yolu ver. Sıratı Müstakim o, Sıratı Müstakim yolunu ver. Bana "B" hakikatiyle yaşayacak tanrılığını ilan etmeyecek rol ver. İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn'deki **teslimiyet** o! Diyor ki; ben teslimim! Dileyen yok, dileyen sensin; bu bilinçle teslimim. "**Teslim** nedir?" söyleyeceğim. Ben teslimim bunun bilincindeyim; **ihdinas sıratal müstakim**; bana doğru yol rolünü ver".

Fatiha'daki o duruş, bu yüzden çok önemlidir, salâtta. Salâtta Fatiha bu yüzden çok önemlidir. İnsanın hayatındaki en önemli işi budur, bundan daha önemli bir işi yoktur! Namazda Fatiha okumaktan daha önemli bir işi yoktur bir insanın hayatında! Ve burada da en önemli istek yeri; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakim, sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn.** Allahım bana sapanların ve nankörlerin yolunu verme! Lütufta bulundukların, hediyeler verdiğin, nimetler verdiğin var ya, onlara verdiğin gibi doğru yolu, **ihdinas sıratal müstakim'**i; hidayet yolunu ver, bana o rolü ver. Çünkü ben biliyorum; dileyen YOK! Sen dilersen olur, dile ya Rabbi, dile ya Rabbi, başka çarem yok. Dilemezsen, başka çarem yok! Dilemezsen başka çarem yok, dile ya Rabbi, merhamet et!" **Boyun bükmek** odur. Yoksa ötede ilerİde birine boyun bükmek değil.

İşte haşyet burda başlar, böyle korkar kişi: Başka çare yok! Haşyet bir kişide niye başlamaz? "Ben varım"; güveniyor kendisine; "ben varım hallederim. Hallederiz yarın onu okuruz, öteki gün bunu okuruz, bir hatim yaparız hallederiz". Yok öyle bir şey! "Yok öyle bir şey" olunca ödü kopuyor.

- Hocam, şu anda biri "kader nedir?" diye sorsa, sadece La ilahe illallah!

O kadar, Kelime-i Tevhid tabi! Bütün mesele o! Hz. Ali ne diyor? **İlim bir noktaydı cahiller onu çoğalttı. La ilahe illallah** bu kadar! O yüzden Kelime-i Tevhid önemli! **La ilahe illallah;** hepsi içinde! Bitti! Bu kadar! Ne enteresan bir şey! Bunu OKUmuş işte!

-Ya da; Bismillahi'r Rahmani'r Rahim.

Hepsi aynı, hepsi bir yaşam biçimi! **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**'ı bu duruşla söylediğin zaman o; Kader Hali'nin yaşamdan dışarıya çıkış biçimi! Geçen toplantıda bir tavsiyede bulunduk arkadaşlara: Namazda salâtta **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**'ı hakkıyla yapabilmek için çok antrenman yapmak lazım. Bu yüzden, normal yaşantınızda doğru olmadığına inandığınız bir hal yaptınız, diyelim. "Estağfirullah" dediniz, peşine **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakim, sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve leddaalliyn** diye dua etmek lazım. Bunu gün içerisinde çok yapmak lazım, bu duayla haşır neşir olmak lazım! **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** duruşu!

Yine ayetlerle öğreniyoruz: Bir sünnete rastlarsınız, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem salata başlarken **"inni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel**

arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salati ve nüsüki ve mahyaye ve memati Lillahi rabbil âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin" ayetlerini söylüyor. Bakın nasıl başlıyor?

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin; "yüzümü yüzüne" döndüm! **İnnî veccehtü vechiye lillezi;** burada "**lillezi**" derken İngilizcede "**that**" der gibi "**ki, o**" der gibi. Ben yüzümü sana döndüm! Allah'a döndüm ki, özelliğini söylüyor şimdi, **o fataras semavati vel arza! Hanifen;** ve hanif olarak döndüm. Yeri ve göğü Fatır olarak yaratana, yararak patlatarak yaratana döndüm. Yüzümü Onun yüzüne döndüm. Ne olarak? Hanif olarak ve müşriklerden değilim.

Hiçbir zaman, "ben varım" diyen yapı yüzünü dönemez, buna çok dikkat edin! Eğer "ben varım, güç bende" diyen yapı "ben yüzümü Allah'a dönüyorum" derse mümkün değil olmaz! Niye? Allah, o da tanrı!? Bir yerde bir tanrılığını ilan eden var ve o Allah'a yüzünü dönecek! Öyle bir şey olmaz! Nedir yüzünü dönen? "Yüzümü döndüm, vechimi döndüm", diyen oradaki **vech** nedir? Bu "B" sırrıyla olan hakikatiniz! Kendiniz! Eğer ona "güç bende" elbisesi giydirmezsen işte onun kompozisyonudur **yüz; idrak; bilinç; vech!** O vechini şimdi Yaradan'ına dönüyor.

Şimdi çok basit bir şekilde düşünelim, kendimiz için kendi içimizde yaparak düşünelim. Siz de benimle beraber yapabilirsiniz, zihnimde ben bir insan oluşturdum. Zihnimdeki insan vechini yani tüm benliğini bana döndü. Onu oluşturan bana dönüyor. İşte **Allah'a vechin dönmesi** öyle bir şey! Öyle döneceğiz! Çünkü senin zihninde oluşturduğun o yapı neyse, bir benzer olarak Allah ilminde sen öyle bir yapısın. Senin zihninde hayalinde oluşturduğun o yapı sana nasıl dönüyor vechini, sana nasıl teslim oluyor zihninde? Öteye beriye bir yere bakarak mı? Onun sana dönmesi gibi sen de, seni hayalinde (ilminde) yaratmış olana vechini dönüyorsun.

Demek ki, eğer bir kişi Rum Suresi 30. Ayeti yani, **vechinizi Allah'a hanif olarak dönün**, **Din'e hanif olarak dönün** ayetini bu ben varım yapısıyla yaparsa o yanlış bir iş! O muhal, boş! Öyle bir şey yok, yanlış bir uğraş o! Ben varım bir de Allah var; hep ötede beride bir şeydir o! O Allah ötede beridedir. Ben varım, bende güç var, bir de Allah var. Ben yüzümü ona döndüm. O yanlış! Ayetlerde bahseden o değil! Vechini dönecek olan, "B" sırrıyla yaratılan gerçek yapı.

İşte "B" sırrıyla olan gerçek yaratılmış olan bu "B" sırrı, "B" hakikati dediğimiz bu varlığın etrafına bürüdüğümüz "ben varım güç bendedir" tanrısından kurtuluş sürecinin isimleridir ki **nefs mertebeleri**! Odur işte o! Ben varım, güç bendedir tanrısının yaşam biçimi nefs-i emmaredir. Kendine ortak kabul etmeyen tanrının yaşam biçimi **nefs-i emmare**dir. Bu tanrının rahatsız olduğu hal **nefs-i levvame**dir. Nefs-i levvamede hala tanrılığını ilan etmiş varlık vardır ve o sanal tanrı rahatsız olmaya başlamıştır "acaba başka bir hakikat mi var?" diye. Bu rahatsızlık hayatına tesir eder, öyle bir yaşam seçmeye başlar ki yavaş yavaş; tanrılığı bırakan bırakmaya çalışan, tanrılıktan ayrılmaya çalışan yaşam biçimi. Böylece "B" hakikatinin kokusunu almaya başlar, işte o kokular ilhamlardır **nefs-i mülhime** halleridir. Nihayet bundan çok mutmain olduğu, kurtulduğu zaman bir daha

geri dönüşü mümkün olmayan **nefsi mutmaine** ile tanışır. Ama bütün mesele, işte bu tanrıdan kurtulmaktır. Tasavvufun anlattığı anlatmaya çalıştığı bu tanrıdan kurtulmak! Bu tanrıdan nasıl kurtulunur, bunun yollarıdır yapılanlar.

Bu tanrıdan kurtulurken Zikrullah'ın rolü nedir, Duanın rolü nedir, tövbenin rolü nedir, salâvatın rolü nedir? Hep **hedefimiz** artık "bu tanrıdan nasıl kurtulunur?", bu tanrıdan nasıl sıyrılırız ve "B" hakikatiyle nasıl yaşam bulunur? **Ya Mukallibel kulûb, sebbit kalbi ala diynike;** yani diyoruz ki; ey kalpler iki parmağının arasında olan, benim kalbimi dinin üstüne sabit kıl. Buradaki parmak ve kalp manalarını biliyoruz. Somut kalp, bildiğimiz et kalp ve parmak değil. Söylenmek istenen; "Allahım beni bu "B" sırrıyla yaşayan gerçek hakikat üstüne sabit kıl" demektir. **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi**; beni bu tanrı vehminden kurtar, bundan kurtulmak için de bana İNDinden gelen bir nurla bir anlayış ver; **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi**. Sonra da **ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike;** "B" sırrı üzerine sabit kıl. **Rabbişrahliy sadriy ve yessirliy emriy;** orda da işlerimi kolaylaştır, basiretimi aç, göğsümü aç genişlet ve o işin hazmını ver bana. **Rabbi zidniy ilmen ve fehmen ve iymanen ve yakinen sadika**. Dikkat ederseniz bunun üzerine dualar hep: Bu tanrıdan nasıl kurtulursunuz ve nasıl bir yaşam! **Rabbena la tuziğ kulubena ba'de iz hedeytena** diye başlayan; bir gerçeğe erdirdikten sonra Rabbimiz bir daha kalbimi saptırma. Beni tanrı olmaktan bir kere kurtardıktan sonra tekrar beni saptırtma tekrar kendimi tanrı ilan etmeyeyim, diye yapılan dualar. Nasıl diyoruz ki; **ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike**; beni "B" yaşantısına sabit kıl", kişiyi "A" yaşantısına da sabit kılan şeyler vardır. Bir tanesi, günlük yaşantıda hiç fark etmeden çok kullandığımız yaptığımız dedikodu! İşte A'yı da A yaşantısına sabit kılan dedikodudur. Yani "ben varım güç bendedir" diyen tanrıyı tanrılığında sabit kılan önemli şeylerden birisi dedikodudur. Daha önce merak konusunu söylemiştim. Merak bu yapıya verilmiştir, bu yaradılan "B" hakikatine merak verilmiştir. Niye? Yaratanını merak etsin diye! Yaratanını merak etsin; tefekkür etsin, işte o Yaratanda yok olsun! Ama o ne yapıyor? Bir: Tanrılığını ilan ediyor, Rububiyet gücünden gelen yapma gücünü kendi ilan ettiği ben varım tanrısı için kullanıyor. Başka neyi? Merakı, veri tabanında var olan merakı da kullanıyor. Nerede kullanır merakı? İnsanları merak etmede kullanır. Bu yüzden (onun tanrılığını kuvvetlendirdiği onu tanrılığında sabit kıldığı için) çok günahtır! Peki, o merakı Yaradanını aramada tanımada kullanırsa, onu "B" hakikati kullanırsa? O da çok sevaptır, niye? O da tefekkür ibadetidir, çok sevaptır. Bakın aynı merak! Eğer onu ben varım kullanıyorsa çok günah! Neden? Çünkü onu tanrılığında sabit kılıyor. Allah'ı düşünürse çok sevap! Niye? Çünkü aynı merak onu Din'de sabit kılıyor; **sebbit kalbiy ala diynike**.

- Sistemi, bilimi merak ettiğimizde nasıl oluyor? Bilimi merak etme hangi türden?

Bilimi "ne için merak ettiğinize" bağlı! Eğer Allah için merak ediyorsanız "B"nindir, Asi yapıyı kuvvetlendirmek için merak ediyorsanız o tanrılığınızı kuvvetlendirir. Bilimde ilerleyerek tanrılığını ilan etmişler vardır, daha çok bizim Türkiye

camiasından çıkar! Ama gelişmiş ülkelerde bilimde ilerledikleri zaman daha Allah'ı bulanları buluruz. Çünkü önemli bir şahsın sözüdür; **ilmin fazlası insanı Allah'a, azı felakete götürür.** Gelişmiş ülkelerin âlimleri uç noktalara geldiklerinde, kendileri kendi gayret ve çalışmalarıyla "Allah" diyorlar. Ama tanrılığını iddia etmiş olanlar ilimle meşgul olarak daha fazla tanrılığını ilan ediyor. İkisi de ilimle meşgul, ama ne için olduğuna göre değişiyor. **Lillahi;** Allah için diyeninki farklı!

Şimdi bir örnek vermek istiyorum. Bu tanrıdan, tanrılığında sabit kılan dedikodudan nasıl "B" sırrı yaşantıya geçer bir kişi? Normal yaşantıda nasıl olacak bu iş? Normal yaşantıda eğer siz sürekli A ile yaşıyorsanız, **salât ikame etme**ye geldiğiniz zaman "ben şimdi A'dan sıyrıldım" demekle A'dan sıyrılınmaz. A'dan sıyrıldığını sanan A'dır o, gene A vardır, yani o Asi yapı vardır. Siz normal yaşantıda, hayatta eğer "B" sırrıyla yaşamıyorsanız, seccadeye gelince "B" ile gelinmez. Normal yaşantıda dışarıda "B" ile olunursa seccade de "B" ile olunur. Çünkü gerçek salât seccadede değildir ki! Hayatın kendisidir salât! Ondan sonra, seccadeye gidip gitmemeniz hiç önemli değildir. Nerde olursanız olun siz salâttasınız demektir, esasında.

Bakın en fazla tanrılığa sabit kılan şeyin dedikodu olduğunu söyledim ya! Dikkat edin, dedikodunun tarifine rastlayamazsınız, önemli bir ipucu vermeye çalışacağım bunun içerisinde. Şimdi bir seyir yapacağız; tanrıdan "B" sırrına dedikoduyla gidiş seyri yapacağız: Nefs-i emmarenin en önemli gündem konusudur dedikodu. Nefsi emmarenin elbisesidir, nefsi emmarenin aksesuarıdır, nefsi emmarenin mücevheridir dedikodu! O kadar onunla yaşar ve sever. Yani tanrılığını ilan etmiş olan yapının insanları merak etmek, insanları incelemek, insanları didiklemek, insanların ayıplarını bulmak, çıkarmak veya örtmek! Eğer A olarak örtüyorsa hiç fark etmez! Allah adına örtmüyor da "ben varım, ben örterim, ben başkalarının ayıplarını da örterim, ben iyi insanım" demek bile tanrılıktır! Yani o iyi tanrı! "Ben insanların ayıplarını örterim" orda da tanrılığını ilan ediyor! Niye? Bir gücü var, insanların ayıplarını öretecek gücü var! Bir güç ilan etti; bir güç ilan etmek tanrılıktır, mekânı cehennemdir. Ne kadar güç ilan etmiş, o kadar zor ölümü vardır onun!

Şimdi bu yapıdaki birisinin halinden başlayalım. Normal hayatınıza baktığınız zaman çok rastlayıp göreceksiniz! Örneğin nerede rastlarız en fazla? Yemeklerde rastlarız! Yemekleri dedikodu bahanesi yaparız, adı yemektir onun, yemek!? "Birlikte yemek yiyelim grubu"na bakınız, masaya otururlar; yemek mi yiyorlar yoksa hadiste bahsedilen "ölü kardeşlerinin etlerini mi çiğniyorlar"? Dedikodu yapıyorlar! Kim iyi haber getiriyorsa onunla da yemek yemek ne kadar güzel! Ne hoş sohbet! Onsuz olmaz, masada o yoksa olmaz. Çünkü herkesten onun haberi vardır, o her şeyi bilir. O tür kişiler o kadar popüler olduklarını hissederler ki, bu konuda uydurmaya bile başlarlar, o yakaladıkları popüler hali kaybetmemek için. Bir kişi onları seviyorsa, gayet açık cehennemi seviyor demektir! Cehennemi sevenin cennete gitmesi mümkün değil, böyle bir şey olamaz.

Peki, nedir **dedikodu**? İşte bunu yapan bir kişi, böyle yaşayan bir kişi telefonu alır, iki saniye işini konuşursa gerisi hep başkalarıdır. Arkadaşı olması şart değil,

halasıdır, dayısıdır, amcasıdır, annesidir, babasıdır, kardeşidir; sürekli birini didikler. Eğlencesinin zemini dedikodudur, gezmesinin (gün oluşturur aileler) gündemi dedikodudur. Tanrılığı kuvvetlendiren, tanrılıkta sabit kılan en önemli şey budur. Bu yüzden, otuz altı zinadan daha günahtır!? Bir kişi günde otuz altı zina yapamaz, bir dedikoduyla yaptığı günaha bakın. Ne enteresan bir şey! Bu kadar kuvvetli kılıyor demek ki, tanrılığında onu bu kadar sabit kılıyor!

Böyle bir kişinin rahatsız olduğunu düşünün, nefs-i levvame. Nefs-i emmare bu işle meşgul olan, nefs-i levvame; levm (şikâyet) eden, rahatsız olan demek. Bir nefs ki yaptığından rahatsız! "Böyle yapmasam, iyi değil" diyen bir nefs; nefs-i levvame. Ama o da rahatsız olan tanrıdır. Nefs-i emmare tam tanrı, nefs-i levvame rahatsızlığı başlayan tanrı demektir, ama tanrılığı devam ediyor. Böyle pişman olan birisi "artık dedikodu yapmama" kararı alıyor. Peki, ne yapacak, dedikodu yapmayacak da ne yapacak? Şöyle bir karar alıyor, diyor ki: Ben artık birisinin hakkında konuşunca aslı olmayan konuları, esası olmayan konuları söylemeyeceğim. Yani birisinin hakkında ben konuşursam o olay vardır, doğrudur; aslı yoksa öyle bir konu yoksa onu söylemeyeceğim. Kendine bir dedikodu tarifi getirdi. Bir başkası getirmedi onu kendisi getiriyor. Dikkat ediniz tanrılığının derecelerini azaltmaya başladı; kendisi! Çünkü tanrılığını kendisi ilan etmişti! Şimdi bakın bir derece indirdi, kendisi tanrılığından indiriyor, karar veriyor diyor ki: Ey tanrı! Bundan sonra sen birisinin hakkında konuşunca eğer onun "aslı yoksa" söyleme! Şimdi, bir daha aslı olmayan şeyleri söylemeyen bir tanrı oldu. Karar verdi, rahatsız oldu; aslı olmayan şeyleri söylemeyecek bununla mücadele eder. Bir şeyler söyler birisinin hakkında, "ben ne söylemiştim, bu söylediğimin aslı yok! Yok ya, şaka söylüyorum öyle bir şey yok" der, rahatsızlığı aklına gelir "öyle bir şey yok" der. Bunun sınırı bu mudur bakın anlarsınız, çok kolay: Birisinin hakkında konuşuyor, deseniz ki ona; ya, dedikodu yapmayalım. Dedikodu değil ki! Bu söylediğim doğru, hakikat. Demek ki bunun sınırı burası; hakikatleri dedikodu saymıyor. Kendi sınırı, kendi zihnindeki tanrılık sınırı: Eğer söylediği olmuş bir şeyse dedikodu sınıfına girmiyor, kendi tanrılığında! Onun kararına göre, dedikodu sınıfına "aslı yoksa" giriyor. Eğer bunu başarırsa:

Bakın "aslı olmayan şeyleri" söylememeyi başarırsa, birisinin hakkında olmamış şeyleri konuşmamayı başarırsa, onda tekrar rahatsızlık başlar. "Ya ben yine rahatsız olmaya başladım" der ve yeni bir dedikodu tarifi yapar kendisine, tanrılığından bir derece daha düşürür. Der ki: Kimin hakkında konuşuyorsam, duyduğu zaman kızacağı şeyleri söylemeyeyim. Bunu duyduğu zaman üzülür, kızar, söylemeyeyim. Doğru ama bu söylediğim duyarsa kızar, rahatsız olur, bunu söylemeyeyim. Ne yaptı? Tanrılığından bir derece daha düşürdü. Şimdi siz buna gelip tekrar sorsanız, test yapsanız "sen niye böyle dedikodu yapıyorsun yapma" deseniz, "hayır bu, bunu duysa memnun olur, kızmıyor ki." Sınırını fark ettiniz mi, kendine sınırı koymuş "bunu duyunca kızmıyor ki". Kızılırsa dedikodu! Onun tanrılık derecesini oraya kadar getirmiş. Eğer onu da halleder ise:

Bu yolda ilerleyebiliyor ise rahatsızlığı devam eder, yeni bir nefs-i levvame başlar, yani tanrılığında tekrar rahatsızlık olur. Bu sefer der ki "ya, ben duyduğu zaman memnun olacak olsa bile onun hakkında konuşmayayım". Yeni bir tarif

getirir. Hakikat, gerçek, ama duyduğunda memnun olsa bile "bana ne ya, ben onun hakkında konuşmayayım" der yeni bir tarif getirir, tanrılığından çok önemli bir dereceyi düşürür. Bu çok önemli bir derecedir; memnun oluyor, ama sen söylemiyorsun! Seni takdir edecek, belki "iyi ki söyledin" diyecek ama sen söylemiyorsun. İyi bir tanrılık derecesi, tenzili rütbe yapıyorsun. İşte burası önemli bir kırılma noktasıdır. Buraya geldiğinde "memnun olsa bile söylemeyeyim" dediği zaman **hayat susar**! Sessizleşir… Ne söyleyeceksin ya? Peki, ne konuşacaksın? Aslı yok söyleme, kızıyor söyleme, kızmıyor memnun oluyor söyleme! Peki, ne konuşacağız seninle arkadaş? Bitti! İşte burası önemli bir kırılma noktasıdır.

Burada bir şeyle tanışır, **esas dedikodu**yla tanışır şimdi! Siz onu (bu kararı almış, bu noktaya gelmiş birisini) bir serviste görebilirsiniz veya bir doktoru muayene halinde görebilirsiniz, bir mühendisi proje çizerken görebilirsiniz; sessiz işiyle meşguldür işini yapıyordur. Siz onu uzaktan gördüğünüz zaman dersiniz ki "ne kadar hanımefendi, sessiz işiyle meşgul, kimsenin hakkında konuşmuyor" veya "ne beyefendi adam ya, projesiyle meşgul işiyle gücüyle, kimsenin hakkında konuşmuyor" dersiniz. Siz dışarıdan öyle tarif edersiniz ama! Hayır, o girdiği süreç içerisinde öyle değildir, o sessizliği içerisinde yeni esas dedikoduyla tanışır; zihnindeki dedikoduyla, beynindeki dedikoduyla! Çorbasını yaparken, düşünürken zihninde bir dedikodu, yeri süpürürken cam silerken bir dedikodu, ne bileyim projesini çizerken meşgul olurken zihninde bir dedikodu; **esas dedikodu**yla tanışır. İşine gidiyordur, servisine binmiştir. Serviste dışarıyı seyrederek giderken onu görenler de; ne sessiz hanımefendi, dışarıya bakarak gidiyor hiç etrafa bakmadan! Zihni dönüyor: Şu şunu dedi, bu bunu yaptı. İşte bana onu yapmasaydı şunu yapmasaydı. Hala tanrılık var, ama nereye gelmiş? Dilden çıkmış, ama zihnindeki tanrıyla karşılaşır esas! **Beynindeki tanrı**yla karşılaşır ve nihayet işte bununla mücadele eder, zihnindeki tanrıyla mücadele eder, zihnindeki dedikoduyla, bu süreçte! Onu da hallederse: Ne oldu? Zihinden insan çıktı. Zihinden insan çıkarsa; ne diyor Rabbim; **aynı yerde ikimiz olmayız. Bir kalpte hem insan hem ben! Olmaz!** İnsanı çıkardın, o zaman işte "B" sırrıyla yaşamış olursun. İşte şimdi "B" sırrıyla yaşıyorsun, insan çıktı zihninden! Tanrı olarak ilan ettiğin, dedikoduya ait, rütbelerin hepsini düşürdün Zihninden hem kendi tanrılığın, hem o tanrının yargıladığı, düşündüğü başkaları çıktı; artık senin zihninde insan yok! Nasıl yok? "Güç bendedir, ben yargılarım, beni takdir etmesi lazım" veya onu didikleyen, merak eden "ne yapmış ne etmiş, niye yapmış, nasıl yapmışı" merak eden ve didikleyen, fesatla bakan kıskançlıkla bakan, isteyen veya istemeyen bakışlarla inceleyen insanı! Çünkü o incelediği insan, aslında "B" hakikatiyle yaşayan ve tüm filleri Allah'ın emri olan bir insan! Dolayısıyla onu, tanrılığı ilan etmiş kişi didikliyor.

Yani nasıl buna tanrı demezsiniz! Allah bir varlık yaratmış ve ona bir program vermiş, siz onu didikliyorsunuz; bu da bir tanrı o zaman! Allah'ın yarattığı bir varlığı didikliyor; "neden yaptı, niye yaptı, nasıl öyle yapıyor, nasıl zengin olur, nasıl şöyle yapar, o nasıl böyle, nasıl şöyle giyiyor, niye oraya gidiyor?" didikleyip duruyor. O zaman tanrılığını ilan etmiş demektir, işte zihnindeki o tanrıyla karşılaşır ve o tanrıdan da kurtulmayı başarırsa bu süreçte: O zaman bir şeyi öğrenir seyri öğrenir; seyreder.

Korktu artık karışmıyor, Allah'ın işine karışmayan tanrı! Öyle, seyir bu noktada öyledir. Seyrediyor, ama Allah'ın işine karışmıyor "ne yaparsa yapsın, ben karışmam" diyen seyreden tanrı! Sonra seyretmemeyi öğrenir, yani seyri öğrenir. Ama neden Allah'ın işine karışmıyor? Sesli karışmıyor! Hafif yorumlar yapar. Bu sefer o insana yapmaz da, aslında Allah'a yapar "şöyle etseydi, böyle yapsaydı şöyle yaratsaydı daha iyi olurdu" gibi yorumlar yapar.

Geçmiş menkıbelerde anlatılır: Bir şeyh postunu birisine devredecek, talebelerine soru soruyor, diyor ki "söyleyin bakayım, dünyayı siz yaratsaydınız nasıl yaratırdınız?" İşte hepsi cevap veriyor sırayla; birisi diyor ki "işte ben yaratsaydım bütün insanları şöyle yaratırdım, dünyayı böyle yapardım, insanlar şöyle ederlerdi falan." Herkes bir biçim söylüyor, ama bir tanesi! Bu sorudan ödü kopuyor, "ne haddime" diyor; Allah yaratılabilecek en güzel halle yaratmış. Takdir O'nundur, başkası O'nu anlayamaz, kavrayamaz ve yorum yapamaz. "Tamam, diyor post senin! Diğerleri seyrediyor ama yorum yapıyor. Yani Allah yanlış yaratmış!

Bunlara camilerde de rastlarsınız vaazlarda veya hutbelerde; bütün insanlar inansalar ne iyi olur! Demek ki, yanlış olmuş, şimdiki yanlış! İnsanlar şöyle yapmasalar ne iyi olur. Demek ki bu yanlış! Böyle bir şey olamaz, Allah'ı tanımamaktan kaynaklanan bakış açıları onlar.

Ve hiç zihinde insan yer almadığı zaman, o zaman bir şeyi görmeye başlar: Ne yana dönerse Vechullah'ı görür, Allah'ın vechini görmeye başlar. Daha önce didiklerken başka şeyler görüyordu ama şimdi zihinde bu dedikodudan sıyrılıp kurtulduğu için ne yana dönerse Allah'ın vechini görmeye başlar. Vechullah'ı gördüğünü nasıl anlar kişi?

Parmağıma bir lastik taksam, lastiğin de ucu duvarda bağlı olsa. Gerdirsem, parmağımdan kurtulursa ne olur lastik? Vınnn diye gider oraya yapışır, değil mi? İşte nokta; ilim, nokta o! Bak, cahilliğimle aldım çoğalttım onu, çoğalttım genişlettim üstünde bir sürü konular var, insanlar var. Burdan kurtuldu, bitti! Öyle bir hızla buradan uçar gider yapışır ki oraya, **nokta** olur!? Hakikatini bir anda bulur, "nokta" olur o an; işte o Kadr halidir; "nokta" olur o!

- Zalim olduğunu düşündüğümüz biri için sesli olarak; "şu falanca zalimi de bizim başımızdan al". Bu noktada, bir dua yapıldığında bu sefer yine yorum yapmış mı oluyoruz, yoksa bize düşen duayı mı yapmış oluyoruz?

Bir zalim hakkında öyle dua edebilirsin, orda Allah'tan istiyorsun; ama onu isterken zaten o zalimin niye var olduğunu, sebeplerini var olmasının hakikatlerini, oradan ne tür faydalar sağlayacağını, onunla mücadele ederse ne kazanacağını falan biliyorsun. O zalimle yaptığın mücadelenin içerisinde Allah'tan yardım istemez misin? Bir sınava giriyorsun; dersine iyi çalıştın, sınava giderken Allah'tan yardım istemez misin? Tamam, bir zalimle mücadele ediyorsun, zalimle mücadele ederken Allah'tan yardım istemez misin? İşte onun duası da odur, aynı şey; Allah'tan yardım istiyorsun. O bir dedikodu değil! "B" hakikatiyle yaşayan sistemle meşgul olur, insanlarla meşgul olmaz, fikirlerle ve sistemle meşgul olur, insanlarla uğraşmaz!

- Zihinden insan kuvvelerini çıkarmak, yani her şeyin yerli yerince olduğunu ve hakikatlerinin Hakk olduğunu düşünmek için ne yapmalı?

Tabi çok haklısınız, henüz daha hiç yöntem konuşmadık. Hep tehlikelerden bahsediyoruz. "Yöntemi nedir?"e giriyor söylediğiniz. Çeşitli şeyler var yapılması gereken bu yöntemin içinde. Onlardan çok önemli birisi; Zikrullah, burada Zikrullah'ın çok önemli bir rolü var. Ve merakı, merak yapısını Allah'a yöneltmek, insandan çekip Allah'a yöneltmek! Allah'ı düşünmeyi yaşam biçimi haline getirmek çok önemli, Allah'ı unutmamayı! Bu yüzden Ehlullah **günah**ı bir cümleyle tarif eder! Halbuki baktığınız zaman "neler günahtır" diye merak etseniz, cilt cilt kitaplar çıkarabilirsiniz. Bir cümleyle tarif eder kendisine; **bana Allah'ı unutturan her şey günahtır** der, günahı böyle tarif eder. Ne bana Allah'ı unutturuyorsa o günahtır; günahı tarifi budur. yani demek istiyor ki; ne beni "tanrı ilan etmeye" götürüyorsa -**Allah'ı unutmak** odur; günah odur!- benim kendimi tanrı ilan etmemi ne sağlıyorsa, adı ne olursa olsun o günahtır.

Bunlardan birisi de müziktir. **Müzik** insanı "B" hakikatine de götürebilir. Müzikle gayet kolay "B" hakikatine gidebilir, müzikle gayet iyi tanrı da olabilir, tanrılığını da kuvvetlendirebilir. Müzik çok kuvvetli bir enstrümandır bu konuda! Öyleyse Ehlullah'ın bu bakışıyla bakarsanız, müzik size Allah'ı unutturuyorsa! Hatta bazıları müziği yalnız Allah'ı değil her şeyi unutmak için dinler! "Derdimi unutayım şu dünyadan bir sıyrılayım, hepsini unutayım, ne var ne yok bir unutayım" diye; **istirahata çekilmiş tanrı**dır o. Görevlerini görmek istemiyor, şu anda tebaamı göremeyeyim, kimseyi görmeyeyim. İstirahata çekilen tanrı, müzik dinleyerek unutmaya çalışır. "Allah'ı unutturan her şeye günah" dediğiniz zaman, kendine göre insan birçok şeyler günah ve sevaplar geliştirebilir.

- Fark etmeye başladıktan sonra bakıyoruz, tamamen tanrısal yapımıza yönelik bir düzen var.

Kesinlikle, tabi!

-Ve kurulan organizasyonlar da öyle. İster istemez o organizasyonların içerisinde görevler aldığımız oluyor. Bu noktada çok enteresan sınavlarla da karşı karşıyayız. Mesela, baktığınız zaman FIFA'nın UEFA'nın kurduğu bu organizasyonlar tamamen insanları gütme adına bir organizasyon. Bu belli, yani tamamen kişinin tanrısallığına yönelik!

Evet, kesinlikle!

-Şimdi buralarda da görev alan insanlar var! Bu ikilemi nasıl çözecek?

Alabilirsiniz tabi.Onların içinde olmakla onların bir parçası olmazsınız! Onlardan soyutlanarak, sıyrılarak ayrı yaşayarak bu işi başarmanız mümkün değil. Onların arasında başarmanız mümkün! Onlarla olunca başarabilirsiniz. Onlara rağmen onlarla olarak başarabilirsin. Hayat öyle! Yani hayat tanrısal, tanrı ilanı mekanizmasının üstüne bina olmuş ve cazibe alanları onun üstünde ve takdir de ona yönelik! Şimdi düşününüz, bin kişiden bir kişi cennete gidecek. Cennete

gidenlerin içerisinde de size söylediğimiz bu şekilde yaşayarak gidenlerin yüzdesi çok daha düşük! Yani öyle bir şeye talibsiniz ki, talib olduğunuz şeyin pazarı yok!

Diyelim ki, biz bir fabrikanın pazarlama firmasıyız, bir ürünün. Ama ürünümüzü dışarıya götüreceğimiz zaman bin kişiden bir kişi gelir alır ancak. Gelip almaz kimse ürününüzü! Bin kişiden bir kişi gelecek de "bunu alsam mı, almasam mı" diye alacak. İçinden bazıları sıkı alacak, alan da yolda düşürecek kıracak. Böyle bir ürünü pazarlamak için pazarlamacı olur musunuz? "Kim satacak onu ya" dersiniz, "kimse almaz". Böyle bir ürünün ürün pazarı analizini yapsam ve pazarlama elemanlarına da bunu anlatsam desem ki "bizim ürünü, dışarıda hiç beğenen ve alan yok, cazip değil! Bin kişiden bir kişi gelip alacak, eğer razıysanız satın". "Ya kime satacağız, nerden bulacağız o bin kişiden birini? Biz böyle bu ürünü satamayız" dersiniz. Anlattığınız konunun cazibesi ne kadar düşük! Bu yüzden sakın şöyle sanmayınız; bu hakikati insanlar fark edecek, özellikle bunu benimseyecek, anlattığımız zaman "bu doğruymuş biz niye bunu fark etmemişiz!" diyecek! Öyle bir şey olamaz! Şöyle bir grubu oluşturmak kolay değil! Bu binde birlik pazar alanına baktığınız zaman "o malı beğenmiş ve alacağım" diyen bu kadar insanı bir araya getirmek mümkün değil, öyle kolay değil! Dışarıda binde dokuz yüz doksan dokuzluk cazip olan ürünün alanı var, cazip olan o! Çoğunluk onun üzerine, cazibe onun üzerine, takdir onun üzerine. Yoksa bir kişi çıkıp tanrılığını ilan etmez ki. Bu yüzden tanrılığını bir türlü bırakamıyor işte "**zor ölüm**" demek de odur! O anda tanrı olmadığını anlıyor ve diyor ki; **Rabbimiz biz anladık! Hakikat meğer bu değilmiş, bizi geri gönder dünyada bıraktıklarımızla biz yapamadıklarımızı yapalım;** yani "biz kendimizi tanrı ilan etmeyelim, biz "B" sırrıyla kendimizi tanrı ilan etmeden, gücün Sende olduğunu söyleyerek yaşayalım!" Ama **"asla mümkün değildir"** cevabı var!

- Bin defa da gelseler yine aynı şey!

Yok! Emir öyle!

- Bu grubun talip olduğu ürünü açıklayan İnsan değil mi; bir elime Güneş'i bir elime Ay'ı verseniz davamdan vazgeçmem diyen! Böyle bir yapının anlattığı şeye talip olan bir grup burası!

Elbette! O olayı da, tanrılığını ilan etmiş ağızla anlatanınki farklı olur. Onlara rastlarım; "Rasülullah öyle büyük fedakârlık yaptı ki!" der; ona bulunduğu yörenin krallığını, bulunduğu yörenin kadınlarını, servetini teklif ettiler, yeter ki Sen bu davayı bırak, diye. Ama O bırakın onları vermeyi "**bir elime ayı bir elime güneşi koysanız ben bu davadan vallahi vazgeçmem**" dedi. Görüyor musunuz, sizin için neleri terk etti! Değil! Böyle bir fedakârlık yok, bu tanrı bakış açısı! Tanrılığını ilan etmiş birisine servetler veriliyor ve o bu servetleri reddediyor! O, Rasulullah'ı da tanrılığını ilan etmiş gibi gördüğü için! Rasulü da tanrı gibi görüyor! Tanrılığını ilan etmiş gibi gördüğü için onun fedakârlık yaptığını sanıyor.

Bir örnek verelim. Şimdi ben desem ki birinize "bu gece rüyanda sana üç limuzin, bir şato vereceğim". Gülersiniz! Niye? Çünkü o rüyada değil mi? Rüyada

ne yapsın limuzini. Efendimiz de bu hayatın böyle rüya olduğunu çok iyi biliyor. Rüyasında ona teklif ediyorlar; krallık, şeyhlik… Aynı şey! Bir fedakârlık değil şimdi birinizin reddetmesi. Ne fedakâr çocuk, rüyasında limuzin istemedi!

- Dediniz ki, kalabalığın içinde anlayabilirsin, soyutlanırsan anlayamazsın. Anlayamadım?

Soyutlanmak mı istiyorsun?

-Yani, eve kapanmak manasında mı, dışarıyla alakayı kesmek anlamında mı söylüyorsunuz?

Her türlü! Soyutlanmaya bir kere şöyle bakmak lazım; tanrılığını ilan etmeyeceksin, "güç Allah'tadır" diyeceksin. Ancak yaşam, seni bu dünyada zavallı yapıyorsa, seni daha güçsüz ve başarısız"yapıyorsa yöntemin yanlış demektir. Hem Allah'a inanıyorsun, hem de tanrılığını ilan etmişlerden daha geride kalıyorsun, olamaz o! O yanlış bir iş o, işin ruhuna ters! Sen tanrılığını ilan etmekten kurtulup "**İlla Allah**" dediğinde daha güçlü olman lazım işin ruhuna bakarsan, öyle değil mi? Öyleyse **La ilahe illallah** yaşamı sende açıldıktan sonra, sen dünyada daha güçlü daha başarılı, yarına daha umutlu ve hevesli olman gerekiyor! Böylece hayattan soyutlamamış oldun kendini.

Bir diğer bakış: "Allah bu dünyayı boşa yaratmış, gereksiz! Bu dünya inanmayanların yeri, inananların değil" diye düşünürsen, öyle zannettiğin zaman da yanlış olur! Dünyadan yararlanman gerekiyor! Yani dünyada senin arayıp bulman gereken ilimle ilgili birçok şey varken, onları bulman için varken bırakman yanlış bir yol! Onlara ulaşmadan Allah'ı bulman mümkün değil. Soyutlanarak yeniliğe açık olamazsın. Yöntemlere girdiğin zaman yeniliklere kapalı birisi bahsettiğimiz bu işleri anlayamaz! **Yeniliklere açık olmak** nedir? "Her an yeni şanda" olmak demektir. "**Her an yeni şanda**" olabilmek; yeniliklere açık olmak demektir. Bu yüzden bu işleri anlamak için **muhafazakâr** olmamak lazım. Muhafazakâr biri bunları anlayamaz. Neden? O statükocu, bir şeyleri muhafaza ediyor, "şundan taviz vermem" diyor. Taviz vermem, dediği şeyler tanrılık ilan ettiği yerlerin statükolarıdır, tanrılığımdan taviz vermem dediği yerlerdir! Yeniliğe açık olmayan Allah'ı anlayabilmesi mümkün olmaz! Yeniliğe açık olmak demek bilme açık olmak demektir zaten. Bu yüzden, oralardan ayrılarak başarılamaz.

Ramazan dolayısıyla örneklere rastladığım oluyor. O kadar yanlış şeyler söylüyorlar ki! Soruyorlar onlara "neden günümüzde dine bu kadar sempati var dünyada?" Açıklamaya bakın! İnsanlar bilimle uğraşarak her şeyi bilimin çözemeyeceğini anladılar. Böylece neye yöneldiler, dine yöneldiler. Ne kadar yanlış bir şey! Böyle saçma bir şey olabilir mi? Yani bilimle ve akılla her şeyin çözülemeyeceği anlaşıldı, her şeye çare olmayacağı anlaşıldı. Böylece insanlar tekrar yeniden dine yöneldiler. Bu İslamiyet için geçerli bir şey değil! Hıristiyanlar için geçerli olabilir; çünkü bilim adamlarıyla kavga eden mücadele eden Hıristiyanlardır. İslamiyette bilim adamlarıyla bir kavga olmamıştır ki hiç! Hiç tarihinde yoktur bilim adamlarıyla kavga İslamiyette. Hıristiyanlarda vardır! Onlar tekrar vazgeçmişlerse eskiye

dönebilirler, ama İslamiyet'te öyle bir şey yok! Bilinmelidir ki bütün çözülecek şeyler akılladır. Akıl hayata hâkim olmadan bu tanrıdan kurtulmak mümkün değildir. Bu bahsettiğim, ben varım güç bendedir tanrısından kurtulmanın yolu akıldır, tam kurtulmanın yolu **akıl+iman**dır. İleride yöntemlere girince "akıl+iman nedir?"e bakacağız. Ancak akılla insan tanrı ilan etmekten kurtulabilir. Akılla kurtulmak demek, bilim verilerini kullanmak demektir. O zaman soyutlanma o manada değil tabi.

- Şimdi burada okuyoruz dinliyoruz, anlatıyorsunuz. Herkes dinliyor hak veriyor. Fakat buradan çıkar çıkmaz ısrarla inatla ve son derece şuursuzca bu yanlışlara devam etmenin sebebi nedir? İmansızlık mı, kavrayamamak mı, nedir bunun sebebi?

Çok normal, hayatın kendisi bu! Bu mücadele yapılacak işte! Hemen buradan çıkar çıkmaz bitse bu iş kolay!?

-Öyle olması gerekmiyor mu aslında? Bir doğruyu dinlediniz, kabul ettiniz, hak verdiniz; bunu böyle devam ettirmem bana zararlı olacak! Bunun için artık ahiretinizi satmamanız! İdrak ettiniz, tamam, biter?

Esas onun mücadelesini yapman makbul! Onun mücadelesini yapan kul makbul; mücadele makbul! Hemen bitirmiş, dışarı çıkınca veli olmuş, değil! Onun mücadelesini yapmak makbul, hayattaki o mücadele var ya, makbul o! Allah indinde makbul o! O mücadele! Çünkü dilediği seyir o! O bir cihad tabi, o bir cihad işte! **Gerçek cihad,** tabi! O makbul, esas o makbul. Yani çıkınca "hadi bu işlere dalalım!" manasına demiyorum. Tekrar karşınıza onun gelmesi ve onunla mücadele etmek! Çünkü o mücadele hep Allah'ı anmayı, tefekkür etmeyi getiriyor yanına.

-Ben "mücadele etmenin bile farkındasızlığından" bahsediyorum. Yani o durumun, o halin içinde olduğunun farkında bile değil ki mücadele etsin. Dinliyor, "tamam bu doğru" diyor ama yine aynı yanlışa devam ediyor farkında değil. O farkında olmama halinin sebebi ne?

O yanlış tabi! Mücadele etmek şart!

- O yanlıştan sonra kavrayabilirse farkında oluyor herhalde.

Farkında olup olmamak Allah dilemişse! Dilememişse bir şey yapamazsınız! Ama şu grupta bulunmak demek "karar oluşturup mücadele edecek" demektir. Mücadele etmek lazım! Karar oluşturup; yani onu duaya çevirip bir hedef koyup; ben kendimi tanrı ilan etmeyeceğim, hedefini koyup onun mücadelesini öncelikli bir hayat tarzı benimsemek şart.

- La ilahe illallah, deyip daha güçlü, başarılı olması gereken kişi?

"A" değil.

-Dışarıdakiler "daha güçlü, daha başarılı olmuş" diyor ama.

Bravo, tabi aynen öyle! Bu ne ile ilgili? "İyi insanla" da ilgili! Bazen onu tasavvufa girmeden, "tanrı ilan etme" konusuyla bağdaştırmadan da anlatıyorum. Kişinin kendini tanrı ilan etmesi ve kendini tanrılığa sabit kılmasının önemli bir ayağı olan dedikodu olarak değil, normal bir hayat yaşantısı olarak da anlatıyorum. O zaman çıkıp diyor ki bir arkadaşım haklı olarak; "ya, İslamiyet iyi ahlak değil, sen "iyi insan" olmayı anlatıyorsun." Halbuki ben iyi insan olmayı anlatmıyorum orada. Kişi bu bahsettiğimiz "B" halini yaşadığı zaman kendiliğinden iyi insan olur! İyi insan olmak istediği için değil, onun tabiatı özü odur, ama etrafta bakanlar ona "iyi insan" derler. O iyi insan olmak için yapmamıştır onu, biraz önce çok güzel tesbit ettin! Aynı şey "güç" için de öyle. "Güçlü olayım" diye yapmamıştır onu, ama etraftakiler onu öyle tarif ederler. Ve **güç** yalnızca bazı varlıklara sahip olmak değildir. Hadislerde de vardır, o halde yaşayan birisi bazılarına çok farklı gözükür. Birisi ona bir şey yapacaktır, o anda ona o farklı görünür; ürker, korkar. Onun o hali o yapısı! O anda başkasının tesiri ortadan kalkar. Neden? Çünkü **ona savaş açan Allah'a savaş açmış** demektir. O çünkü oradaki "B" hakikatine savaş açıyor. "B" hakikatine savaş açtığı zaman kimledir onun savaşı? Allah'ladır. O yüzdendir ki, veli olduğunu bildiğiniz birini ziyaret etmek Allah'ı ziyaret etmektir, Tanrılığını ilan etmemiş birisini ziyaret etmek bizzat Allah'ı ziyarettir. Tanrılığını ilan etmişse, o tanrıyı ziyarettir. Tanrıyı mı ziyarete gidiyorsunuz, Allah'ı mı? Günlük yaşantıya bunlar konulabilir. "**Allah rızası için**" o zaman daha kolay anlaşılır! Bir başka tanrının rızası için mi yapıyorsun, Allah rızası için mi yapıyorsun?

Ne demiştik? Bir süreçle yaratılan bu yapıya Rububiyet mertebesinden bir nur gelir ki, **nefs** odur, işte o Rabb nurudur! Dolayısıyla nefsini inceleyip, tanıyıp, hakikatini bilip, yaşadığın zaman neyi bilmiş olursun; rububiyet mertebesini Rabb'ı bilmiş olursun. İşte **rububiyet mertebesinden projekte olarak var oluşa**, oraya ne diyor kişi? Ben yapıyorum, diyor. Fark ettiniz mi? Bu sanal bir iddia! Yeri yok, holografik evrende de yeri yok, hiç yeri yok; bu yalnızca bir iddia. Bu iddia tanrılık iddiası!

- Fatiha'da da aynı şeyi yaşıyoruz.

Elbette, "tanrılıktan kurtulup, Din üstüne sabit olmanın" isteme duası o! Onu neye benzetmiştik? Paramatiğe! Yanlış bir kart olsa elinizde, diyelim ki bir bankanın kartıyla başka bankanın matiğine, uğraşsanız bir şey alamazsınız. Bizzat onların verdiği bir kart lazım! İşte namaz eğer bunun matiği ise, Fatiha da onun kartı. Elinizde bir kart var, onu takıp **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** diye kodluyorsun. **İhdinas Sıratal Müstakıym**; "alttan alınız, paranızı alınız" diyor. "İhdinas sıratal müstakıym" diyorsun, "çekiniz" diyor aşağıdan. Aynen öyle. Bu yüzden hayatında insanın bundan daha önemli bir şey yok! Bunun istediği şey o, ama hayatına bunu monte etmeli!

İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn, iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn duruşu! Çok önemli bir şey; bir kişide **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** duruşunu görüp ona zavallı muamelesi yapan yanar! Onu, tanrının zavallılığı zanneder de tanrı hücumuyla ona bakarsa yanar! Kahhar olan Allah, onu yakar! Müthiştir o, o Allah'ın korumasındadır çünkü! İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn duruşuyla yaşayan insana bakarken "sünepe zavallı" diyen yanar! Ama tanrı zavallılığı ayrı!

Bu yüzden, kimsenin duruşuna karışmamak lazım! Bilemezsin, kim nedir, nerdedir hiç bilemezsin.

- Televizyonda gösterdi imam namazda "iyyake na'budu" derken başlıyor ağlamaya, Kâbe'nin İmamı. Ama hıçkıra hıçkıra, yani söyleyemiyor!

Niye? Çünkü o anda Kadr halini yaşıyor işte! İşte gördünüz mü Kadir hali! **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn; Kadir hali** o. Bir iş o! Günlük yaşantıda da öyle durur adam, öyle durur; yalnız namazda değil! **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** teslimiyeti!

- "Kişiyi daha zavallı yapıyor" derken tam orada soracaktım, nasıl bir zavallılık?

Tabi, onun için söyledim, "B" yapısındaki kişi bir zavallı değil! "A"nın güç kriterleri farklıdır. Tanrılığını ilan eden başka şeylere önem verir; onun ayakkabısına bakar, avizesine bakar, arabasının markasına bakar! Oradan güçlü olduğunu anlar; birisinin odasına gireceği zaman beş sekreterden mi geçiyor gibi şeylere bakar, kriteri farklıdır tanrının! O yanılır ve onu ne gelir bulur? Allah'ın Kahhar, Allah'ın Müntakim ismi! Müthiş etkilidir; intikam alan! **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**'nin masumiyetinin intikamını Müntakim olan Allah alır, çok tehlikelidir!

Son bir cümleyle bitirelim. Peki, A'dan yani tanrıdan kurtulduğumuz zaman "B" sırrındaki yapıyı nasıl açığa çıkaracağız? O açığa çıkarılmaz! Onu açığa çıkarmak için hiçbir şey yapmayacaksın! Neden? Var olan O! Zaten O! Zaten O! Onun gelmesi için yapman gereken bir şey yok! Yalnızca tanrı ilanından kurtulmanın yollarını yakalayacaksın! Zaten diğeri O!

- Hocam, Hz. Muhammed SAV'e, sahabeler soruyor, "Allah'la nasıl konuşuruz?" diye. Vasıfları sayıyor "o zaman konuşmuş olursunuz" diyor.

Hadislere bu gözle baktığın zaman birçok şey yakalayacaksın. Efendimizin öğütleri "tanrı olmaktan kurtaracak ve o halden koruyacak" öneriler!

Bu gün ve bu geceler önemli geceler hemen küçücük bir tövbe duası yapalım bitirelim izin verirseniz.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtu emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halakteni, ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebuü leke bi nı'metike aleyye, ve ebuü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, birahmetike ya Erhamer rahımin.

Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh. Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi la ilahe illa Hu, el Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim,

Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim,

Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ılmike..

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek. Ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel ikram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salati ve nüsüki ve mahyaye ve memati lillahi rabbil âlemin ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemin. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemin. Birahmetike ya erhamerrahimin.

İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıratal müstakıym Sıratellezine en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn.

Amin...

El-FATİHA

Euzü billahi mineş şeytanir racim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym, Elhamdü lillahi rabbil âlemin, ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmid diyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıratal müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn. Âmin.

Ramazanınız hayırlı ve mübarek olsun, geceleriniz hayırlı ve mübarek olsun inşaAllah. Bayramınız hayırlı ve mübarek olsun. Allah nasib ederse bayramdan sonra haberleştiğimiz bir zamanda tekrar inşaAllah buluşmak üzere Allah'a emanet olunuz. Ev sahibine çok teşekkürler. Rasulullah'ın evi olmuştur şu anda inşaallah, aynı olay devam ediyor çünkü. Bu toplantının yapıldığı tüm evler Rasulullah'ın evinin şubeleri. Kesinlikle öyle!

30 Ramazan 1428 / 10 Ekim 2007

- Bu eğitimde müfredat sıralaması; manzara, hikmeti, yöntemler
- Kişi neye sahip çıkıp da “BEN” diyor?
- Tanrı ve cehennem ilişkisi, cehennem neyin adı?
- Cehennem korkusu ve telaşı başlangıçta çok önemli
- Sahabenin en önemli telaşını merak eder misiniz?
- Mekr nedir? En önemli tanrı kimdir?
- Kişide ne varsa ona cennet yok?
- Fakr, YOK, yoksulluk hali nedir ve nasıl oluşur?
- Muttaki, korunan kimdir?
- Mukarrebun halinin mekanizması
- Korkumuz beşeri mi haşyetten mi, anlamak için test!
- İhlâslı olmak nedir? İbadetler ihlâslı nasıl yapılır?
- “Bir daha yapmayacağım” tanrının tövbesidir! Nasıl?
- Tanrıdan kurtulmada Zelzele ve İnşirah Sureleri
- Veccehtü vechiye duruşu nedir, kimler yapabilir?
- Rasüllerin tövbeleri hayatta yaşanabilir mi?
- Veccehtü vechiye duruşu nedir, kimler yapabilir?
- Rab şemsiyesi ve Esma’ül Hüsnalarla ilişkisi?
- Tanrıyı kovma zikri nedir ve nasıl yapılır?
- Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh hali nedir?
- Hiçlik, “hiçliğimi yaşıyorum” demekle oluyor mu?
- Akıl+iman’ın vehmin zulmeti+şeytanla mücadelesi!
- Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği başarılı mı, anlamak için test!
- “Allah yanı sıra tanrı edinme” ayeti ile önerilen
- Hz. Âdem’in tövbesi; bir bekleyiş
- Hz. Yunus’un tövbesi; bir arayış
- Rasûlullah’ın tövbesi; bir duruş
- “Sübhanallahi ve bihamdihi” duruşu…
- Tüm talepleri içeren dua ve yakarışı fark etmek
- Salât-ı Tesbih ve tanrıdan kurtulma

İslamiyet'te tek tesbit var. Bir tane, bir cümle: Kelime-i Tevhid; **La ilahe İllallah.** Bir cümle, başka bir şey yok, bir cümle. Hatta o cümle nihayet öyle bir yere geliyor ki, **nokta**. Hazreti Ali radıyallahu anh'ın buyurduğu gibi **ilim bir nokta**. O çoğaltılmış, genişletilmiş ama bir nokta, bir cümle! O cümle, iyi fark ettikten sonra her şey onunla çok ilişkili olduğu için, hayatı bu işin üstüne bina etmeyi kolaylaştırır. Ama o bir cümleyi fark etmeyince, inanın ki insan hep teferruatla uğraşır! Bu yüzden o cümleyi hep tekrar etmeye çalışıyorum! O bir cümleyi fark etmeden bu hayattan gitmemiz dilense, mümkündü! Ama Rabbim fark etmemizi diledi Aksi halde insan kendisini çok dindar zannederek hep o teferruatla uğraşırdı! Ama o cümle, işte o cümle...

Bu grupta tasavvuf bilgisi çok yüksek! Tasavvuf bilgisi yüksek olunca, her konuyu hemen Vahidiyet noktasında görmek istiyorsunuz. Anlatılan konular, öğrendiğiniz Vahidiyet bilgisine Vahidiyet noktasındaki anlatılmak istenen Tekliğe sanki tersmiş gibi olunca da zihninizde çeşitli sorular oluşuyor. Fakat konuların hepsini Vahidiyet Bilimi'ni yansıtacak şekilde anlatmak mümkün değil! Eğer her şey öyle olsaydı şuan ki hayat olmazdı. Şuanki manzaraya baktığımızda Vahidiyet Birliğini göstermiyor ki, kesreti gösteriyor! Bu yüzden, anlatımlarda onu dikkate almak lazım, zihninizde ikileme yol açacak soruları üretmemek için.

Onun için anlatılacak konuları üç şekilde düşünmeye çalışalım. Çünkü ileride sırası geldikçe onları ele almaya çalışacağız. Birisi; **manzara**: Hal nedir? Sanki dışarıdan seyreden birisinin gördüğü manzara varmış gibi, bu mevzudaki manzara nedir? Bir gözleyen göz varmış da o söylüyormuş gibi. Çünkü o gördüklerini, manzarayı tarif eder. Manzaranın içinde olmadığı için, Vahidiyeti değil de gördüğünü söylüyor gibi önce bir manzarayı ortaya koyalım. Biz şimdi özellikle manzarayı ortaya koymaya çalışıyoruz! Manzarayı ortaya koymaya çalışırken işin hikmetini düşününce Vahidiyet devreye girer. O zaman "acaba neden, nasıl olur?" gibi baktığınızda sorular sizi esas konuyu kavramaktan uzaklaştırabilir! Bu yüzden olaya üç boyuttan bakalım: Yani bir kere yalnız **manzara**yı görelim, manzarayı ortaya koyalım. Sonra neden öyle, **hikmet**ini paylaşırız. Sonra **yöntemler;** manzarayı var olan hikmet çerçevesinde nasıl değerlendiririz ve bunun yöntemleri nedir, ona bakmaya çalışırız. Ama bu manzarayı net, aynı pencereden bakıyor şekilde görebilmemiz lazım! Nedir o pencere? Kelime-i Tevhid penceresi, **La ilahe İllallah** penceresi. Orada birlikte, aynı şeklide bakıyor olduktan sonra diğer konuları daha kolay ele alacağımızı sanıyorum. Şimdi önemli bazı hususları bir iki cümle söyleyip konuya girmeye çalışacağım.

Bu konuda insanı motive edecek olan esas özelliğin, alınacak tedbirleri, konulacak hedefleri motive edecek canlı tutacak önemli şeyin cehennem korkusu olduğunu söylemiştik. Bunu ileride ele alacağız, ama konuya başlarken vurgulamak istiyorum; cehennem korkusu işe başlarken çok önemli! **Cehennem duygusu, korkusu ve telaşı çok önemli!** Eğer bir kişide cehennem telaşı ve korkusu yoksa işi kolay başaramayacaktır, belki de hiç başaramayacaktır! Bunu çok önemsemek gerekiyor.

- İmanı yoktur, diyebilir miyiz buna?

"İmanı yoktur" demek çok kolay değil. Birisi için onu demek büyük iddia olur. Evet, ama öyle söylemek çok kolay değil. Yani öyle olanlara "sizin imanınız zayıf" demek kolay değil. Ama insan kendisine derse? Kendisine kolay der! Kendisine derse ki; ben kendimi öyle sorguluyorum. "Demek ki cehenneme yeterince inanmıyorsun" diye sorgulayarak ulaştığım bir nokta zaten! İnsan kendisine rahatlıkla diyebilir.

Korkmak gerekiyor! Bu korku çok farklı bir şey; Kur'anı Kerim'in bahsettiği Allah korkusu! Oradaki korku kelimesinden korkmamak ve sevmek çok önemli! Bu yüzden o noktaya gelebilmek için başlangıç cehennem korkusu. Cehenneme iman çok önemli! O zaman insan kendisini sorgulamalı "ben yeterince cehenneme inanmıyor muyum, cehennemin varlığına? Cehennemde başıma geleceklere yeterince inanmıyor muyum" diye sorguladığı zaman, o sorgunun getireceği **korku**, o korkunun getireceği **müttaki olma** ve eğer kişi müttakilikte ileri giderse **mukarrebun olma** yolu açılır. Ama başlangıç işte bu cehennem korkusu ve onun getireceği müttakilikle ilgili.

Şimdi yine insandan başlayalım. Biraz farklı bakacağız: İnsan; Halifetullah. Ancak Halifetullahlığının onda bir özelliği var. İnsan bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu. Esma'ül Hüsna kompozisyonu olmasından dolayı bir özelliği var; insandaki o Esma'ül Hüsna kompozisyonunun bir patronu var, o Esma'ül Hüsna kompozisyonunu altına almış bir şemsiye var: **Rabb şemsiyesi!** İnsanda böyle bir yapı var. Evrene baktığınız zaman da, yani ef'al âlemine baktığınız zaman da Esma'ül Hüsna kaplamış ve o Esma'ül Hüsna Rububiyet şemsiyesinin altında, Rabb altında! Aynı evrendeki gibi ama küçültülmüş, çok küçültülmüş hatta insanlara göre de miktarları değiştirilmiş (çünkü ona göre farklı insanlar çıkacak) bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu var ve o Esma'ül Hüsna kompozisyonunda da o kişide o kişiye ait Rabbı var!

İşte kişi kendisini tanımaya başladığında bu Rabbın özelliklerine sahip çıkıyor ve **BEN** diyor! Burası çok önemli! Bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu var. Bu Esma'ül Hüsna kompozisyonunun motoru, patronu, o Esma'ül Hüsna kompozisyonunu şemsiyesi altına altında tutan bir Rabb; bir **güç** var! İşte kişi bunu fark ettiğinde, kendisini anlatırken bu güce sahip çıkarak "ben görüyorum, ben duyuyorum, ben söylüyorum, ben işitiyorum, ben biliyorum, ben güç sahibiyim" diyerek bu kompozisyona ve buradaki Rabba sahip çıkarak onu kullanıyor! Nedir bu, bu Rabbı kullanmak nedir? Bu Rabbı kullanmak **tanrılık iddiası**dır.

Kişi "BEN" dedi ya, bu çerçevede iki tane "BEN" konuşulacak. Bu iki "BEN"i karıştırmamak gerekiyor! Bu iki "BEN" karıştırıldığı zaman işin içinden çıkmak kolay olmaz. Birinci "BEN": Kişinin kendisini anlatırken kendisinde bulunan Rabba sahip çıkması, onun gücüne sahip çıkması ve "benim" demesi. "Benim müstakil aklım var, benim müstakil bir iradem var, benim kendime ait bir gücüm var" dediği an tanrılığını ilan eder. Aslında **"La ilahe"** denilen tanrı budur! Buraya çok dikkat edelim. Eğer kişi "**La ilahe**" derken Esma'ül Hüsna kompozisyonu ve onun Rabbı'na, o güce sahip çıkan haliyle dışarı bakıyor ve tüm putlara "**La ilahe**" diyorsa bu marifet değil, bu bir başlangıç! Dışarıdaki putların tamamı "BEN"

diyerek Rabba sahip çıkan **esas tanrı**nın oyuncakları zaten! Onlar olsa da olur, olmasa da! Ama o oyuncaklarına bakarak "**La ilahe**" diyor ve onlara bakarak "ben Allah'a eş koşmuyorum" diyor. Halbuki Allah'a koştuğu **en önemli eş** kendisi! Kendisi ama, şimdi iki tane "kendisi" var. Birisi, Rabba sahip çıkan kendisi; Rabbın gücüne "benim" diye sahip çıkan bir varlık var. Bakın onun Allah'la ilişkisi nasıl? Özellikle "Allah'la ilişkisi" diyorum ki, bizi de kapsasın şimdi. "Tanrıyla ilişkisi nasıl?" dediğim zaman "biz onun dışındayız" diyebiliriz bir anda. Halbuki değiliz! Allah'la ilişkisi, bakın nasıl?

Kendi gücü yettiği şeyleri yapıyor, hiç Allah'ı hatırlamıyor. Gücünün yetmediği yerde bunaldığı yerde Allah aklına geliyor, ona havale ediyor işi! Fark ettiniz mi ne kadar büyük bir suistimal var!? Demek ki, her şeye gücü yetse hiç Allah'ı hatırlamayacak! Ne zaman kendi gücü yetmediği bir nokta var, o zaman aklına Allah/yardım istemek geliyor, o zaman Allah'tan istiyor. Peki, nasıl istiyor? Sipariş vererek! Kendi gücü neye yetmiyorsa onun tarifini ve siparişini yaparak üst tanrıdan yardım istiyor. "Ben" diyor "buraya kadarını yaptım tanrı olarak, bundan sonrasına gücüm yetmiyor. Onun da tarifi şöyle, onu senden istiyorum" diyor. Buna da "dua" diyor! Fark ettiniz mi, aslında bunu yapan tanrılığını ilan eden! Gücü yetse o siparişi vermeyecek.

Bu yüzden, lütuf ve mekr çok önemlidir. Bazı kişiler vardır; insanlar onların sıhhatlerine, evlatlarına, varlıklarına hayran olurlar. Onların her işleri çok yolunda gider! "Yahu" derler; biz bu kadar meşgulüz, sıkıntıdan kurtulamıyoruz. Adamın dinle diyanetle işi yok, her işi yolunda, tuttuğu altın oluyor! Düşünebiliyor musunuz, eğer o kişinin bütün bu sağlık sıhhat, evlat ve serveti, gücü ona Allah'ı unutturmuşsa, her işi hallediyorsa, bir üst tanrıdan yardım istemiyorsa, hiç Allah'ı hatırlamaz ki, hayatı boyunca Allah'tan perdeli kalır. Bu o zaman **mekr**dir. Bu mekre bakıp ta yanlış bir imrenme olmaması gerekir! Aslında bu konuyu duayı konuşurken yerine monte edeceğiz. Ama burda anlatmak istediğim, onun böyle bir ilişkisi de var.

Bu sahip çıkanın, yani Esma'ül Hüsna kompozisyonuna ve o kompozisyonun Rabbı'na sahip çıkanın hayatiyetini ortaya koyabilmesi için kendine ait veri tabanı var. O veri tabanı onu ayakta tutar. Dedim ya, önce bir manzarayı göreceğiz sonra hikmet ve yöntemlere bakacağız. Böyle olmak zorunda! Eğer şöyle hikmete doğru hafif göz ve kulak döndürecek olursak; aksi halde, hayat olmaz ki! Yani kişi burada "bir suç işliyor" gibi düşünmeyiniz. Bu yaşantının gereği o! Hazreti Âdem'den örnek vermiştik, oraya tekrar bakacağız. Tanrılığını ilan edenin kendine ait bir veri tabanı var işte. Bu veri tabanı çok önemli! Bu veri tabanıyladır ki bizim mücadelemiz! Bu veri tabanının yok edilmesi gerekiyor, bu veri tabanının yerine başka bir veri tabanı oluşturmak gerekiyor! İşte o zaman yöntemler devreye giriyor.

Şimdi bu kişinin Esma'ül Hüsna kompozisyonuna ve onun patronu olan Rabba sahip çıkıp "işte bunlar benimdir" demesi aslında bir **vehim**dir. Fakat işin aslına doğru gittiğimizde göreceğiz ki, yaratılan esas birim de bir **vehim**dir! Karşımıza iki tane vehim çıktı: Birisi esas birim, yani Esma'ül Hüsna kompozisyonunun bir

birimmiş gibi gözükmesi ki; ilerde **holografik evren** anlayışıyla bakacağız ona. O gözükmesi bir vehim, ama o gözüken birime sahip çıkıp, "güç bendedir" deyip bir bağımsızlık ilan eden BEN var ya, o da vehim. Şimdi, bu ikinci söylediğim vehim işte **vehmin zulmeti**dir, **vehmin suistimali**dir. Vehmi kişi suistimal ediyor! Vehimden yararlanıp esas hakikati kavramaya gidecekken, o vehmi suistimal ederek bağımsızlığını ilan ediyor! İşte bu **vehmin karanlık yanı,** vehmin zulmeti!

Şimdi bakın "bir yerde takılıyorum, şöyle bir dokunsalar hemen yol alacağım" noktasına gelmiş kişinin arabasının tekerinden taşı hemen çekecek, hızla arabasını götürecek nokta işte burası! Biraz önce bahsettiğim; Esma'ül Hüsna kompozisyonu ve Rabba sahip çıkıp, BEN ilanını yapan tanrı var ya onun yok oluşu: o önce yok olmalı! Demek ki, önce tanrıyı yok etmek gerekiyor. O tanrıyı yok etmeden bütün kapılar kapalı! Bütün kapılar kapalı! Salâtta mirac kapalı, bir kere! Tanrıya mirac olur mu?

Bu tanrıdan kurtulmak için, **Zelzele Suresi** iyi bir yöntem. Bize bu bahsettiğimiz konuyu fark ettirecek surelerden birisi de **İnşirah Suresi**; **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. Elem neşrah leke sadrak; ve vâda'na anke vizrekelleziy enkada zahrek; ve refâ'na leke zikrek. Feinne meâl usri yüsren inne meâl usri yüsra. Feizâ ferağte fensab ve ilâ rabbike fergab! Biz senin göğsünü açmadık** (basiyretini genişletmedik) **mı? Belini büken yükü üzerinden almadık mı? "Belini büken yük"**ü bahsettiğimiz tanrı olarak düşündüğünüz zaman, sureyi kavramak daha anlamlı manalı ve daha doğru yolda olacak. **Biz senin göğsünü açmadık mı** (basiretini genişletmedik) **mi?** "Tanrı ilan etmeni" sana fark ettirmedik mi? **Ve belini büken yükü;** o tanrıyı almadık mı? **Nâmını yükseltmedik mi?** Buradaki NAM, dünyadaki, tanrılara ait namlar değil. Eğer o tanrı kalkarsa, Allah'a ait namdan daha büyük bir nam olabilir mi! Dolayısıyla "namını yükseltmedik mi?" derken insanların arasında mevkiini itibarını yükseltmedik mi, gibi düşünmemek lazım. İşte o, tanrılara ait veri tabanlarındaki itibarlar. Bir kişi hakikatini fark ettiği zaman çok önemli bir şeklide NAMI yükselmiş olur. Çünkü onun namı İhlâs Suresiyle ilişkili olur.

Fark etmemiz gereken diğer bir şeyi de birkaç cümleyle söyleyeyim. Fetih Suresi, ilk üç ayetini okuyayım: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. İnna fetahna leke fethan mübiynen; liyağfire lekellahü ma tekaddeme min zenbike ve ma teahhare ve yütimme nığmetehu aleyke ve yehdiyeke sıraten müstakıymen ve yensurekellahü nasren aziyza.**

Mealine ve bilgisine baktığınızda; Fetih'le ilgili, fethi zulmani ve fethi nurani diye fethin bölümlendiğini göreceksiniz. Şimdi, nurani fethin yaşanmasından öte önce fark edilmesi için, bir şeyin ondan önce fark edilmesi lazım! Ne o biliyor musunuz? Fethi zulmani! Fethi zulmanî nedir, dikkatinizi çekti mi? Belki de fethi zulmaninin içerisindeyizdir de fark etmiyoruzdur, bizde değil zannederek, bizden öte zannederek! Biraz önce bahsettiğim o tanrı var ya, o tanrının tüm marifetleri **fethi zulmani**dir. Eğer bir kişi kendisindeki Rabba sahip çıkar "güç bendedir" der ve onun da yetenekleri kuvvetlenir bazı sırları öğrenirse, onun yakalamış ol-

duğu güç **zulmanî**dir! Bir fetihse, fethi zulmanidir! Eğer bir kişi tasavvuf adına bile olsa kendisindeki o tanrıya bir güç kazandırmışsa ve onu da "marifet!" zannediyorsa o kişi bir girdap yolunda! O güç tanrıya ait güçtür, tanrıya kazandırılan yeteneklerdir. Daha doğrusu, kendisinde bulunan Rabbın üstün yeteneklerini fark ederek onlara da sahip çıkmıştır! Böylece fethi zulmaninin bir modelini yaşar!

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin öğretmiş olduğu bir dua var: **Allahümme e'dınî îmânen la yarteddü ve yakînen leyse ba'dehû küfran; Allahım imanımı öyle artır ki, sürekli yükselsin.** Hani grafiklerde böyle sürekli yukarı çıkan eğriler olur ya, kırığı yoktur, pik aşağı inmez. Onun gibi, imanımı öyle artır ki, hep yükselsin, bana öyle bir iman ver, gittikçe yükselen bir iman ver! Bana öyle bir **yakîn** ver ki; yani senin hakikatini anlayabilme yeteneğimi öyle yap ki, öyle bir halde ver ki, o yetenekten sonra bana küfür gelmesin. **Allahümme e'dınî îmânen la yarteddü ve yakînen leyse ba'dehû küfran; sonunda küfür olmayan bir yakin ver**. Demek ki, yakin elde etmek tehlikeli! Sonu küfür olabilir! Eğer biraz önce bahsettiğim o tanrı o yakine sahip çıkarsa bu küfürdür işte! Yakin elde etme bilgisine o tanrı sahip çıkarsa; bu, **sonunda küfür olan bir yakin**dir. Öyleyse bütün mesele o tanrıyı iyi tanımak ve o tanrıdan kurtulmak!

Böyle düşündüğümüz zaman Kelime-i Tevhidin manası bizim için çok daha anlaşılır hale geliyor. **La İlahe,** tanrı yok! **İlla Allah!** Şimdi kendime söylüyorum: **La ilahe;** kendini tanrı ilan etme, tanrı yok! Kendinde Rabba sahip çıkma! Kendindeki Rabba "BEN" diyerek bir bağımsızlık ve kişilik verme! **La ilahe;** öyle bir şey yok! **İllallah**; İlla Allah! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **(İkra)** yaptığı **okuma** bu! Çok önemli bir okuma bu; **La ilahe!**

Bu "**La ilahe**"yi ileri bakarak söylerseniz neticede Allah'a inandığınız zaman da ileri bakarsınız! Yani "**La ilahe;** tanrıları sildim, ben hiçbir tanrı kabul etmiyorum. Onların yerine Allah'ı kabul ediyorum" anlayışıyla bakar! Oysa kendinize dönüp "**bende olan Rabba tanrılık gücü vermeyeyim Allahım; Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi; işte beni o suistimalden kurtar Allahım;**

Bu yüzden, böyle düşündüğünüz zaman **La ilahe İllallah** Kelime-i Tevhidinin zikri çok önemli olur. Nefs mertebesindeki her yolun çok önemli bir anahtarıdır **La İlahe İllallah**. En baştan talib olan için, eğer tanrısından kurtulmak istiyorsa! Tefekkür ettiği zaman bu söylediklerimizi düşünerek, "ben" derken ilan ettiği tanrı ve o tanrının o veri tabanından kurtulmaya çalışacak. İşte o tanrıyı düşünerek **La İlahe!** O yok! **İllallah!**

Hatta onu kuvvetlendirmek için ve beynini buna alıştırmak için nefesiyle kendisine yardımcı olabilir, o tanrıyı kovabilir! "**La ilaheee;** yok! **İllallaaah!** Tüm hücrelerine çekiyor, var olan hakikati düşünerek! Var olan hakikat; **İllallah!** O tanrı yok; **La ilahe!** Bunu bu düşündüğü şekilde, düşüncesinin yoğunluğuna ve süresine göre kişinin bir defa, iki defa, beş defa.. söylemesi! Bu yolun talipleri için çok önemli bir genel zikirdir **La ilahe İllallah!** Bundan sonraki aşamalarda da kendine ait düşünce tarzlarıyla bu söylenir. Bütün aşamalarda önemlidir, ama en önemlisi, önce ilan edilen tanrının gönderilmesi. İlan edilen tanrının yokluğunun sağlanması! Çünkü ilan edilen tanrının yokluğunu sağladığınız zaman siz "hiç-

liğimi yaşıyorum" diyebilirsiniz. Çok önemli bir detaydır o! HİÇ olmak başka bir şeydir! HİÇ olduğunuz zaman hiçliğinizi nasıl söyleyeceksiniz? **Hiçliği yaşamak;** önce tanrıyı yok etmektir, önce! Tanrıyı yok etmeden hiçliğini yaşadığını zanneden bir tanrıyla meşgul olursunuz! O tanrıyı yok ettiğiniz zaman siz "hiçliğimi yaşıyorum" dersiniz. Neden bunu vurguluyorum? Birisi var ve diyor ki; hiçliğimi yaşıyorum! Hem "ben hiçliğimi yaşıyorum" diyor, hem de "yokum" diyor! İnsanı ikileme düşürüyor bu. Oysa dikkat edin; burada "BEN" diyen gerçek Esma'ül Hüsna kompozisyonu! Yani "Hiçliğimi yaşıyorum" diyen gerçek Esma'ül Hüsna kompozisyonu; o Rabba tanrılık vermeyen. "**Veccehtü vechiye**" demiş teslim olmuş o! "**veccehtü vechiye**" demiş, kader sırrını kavramış, bu yüzden **la havle ve la kuvvete illa Billah**'ın yaşam biçimi haline getirdiği haliyle "BEN" diyor o! Oradaki "BEN" tanrılık iddiası değil! Hiçliğini yaşıyor, neden? Tanrı olarak ilan ettiğini yok etmiş; o yok, işte o yok! Hiçlik, **en önemli hiçlik** o! O hiçlik olmadan nefs mertebeleri başlayamaz! Çünkü bahsettiğim tanrı neyle meşgul olursa olsun nefs-i emmarededir! Buna çok dikkat etmek lazım! İlan edilen tanrının nefs mertebelerinde ne işi var! İlan edilen bir tanrı ancak nefs-i emmarededir. Tasavvufla da meşgul olabilir, İslamiyet'le de, Hıristiyanlıkla da başka bir şeyle de, hiçbir şeyle de! Fark etmez! Onun hali nefs-i emmaredir, meşgul olduğu şey farklı olabilir ama hali nefs-i emmaredir.

Nefs-i levvameden itibaren o tanrıdan kurtulacak demektir. Buradaki **levvame** tanrı rahatsızlığıdır aslında! Oradaki o rahatsızlık aslında iyi ahlak rahatsızlığı değil! Biz fiillerde onu "iyi insan"a dönüştürüyoruz ama o; iyi insandan bu tanrıdan kurtulma sonucu çıkacağı için! O iyi insandan bu tanrıdan kurtulma sonuçları çıkmıyorsa yalnızca etraftakiler "aferin" derler, ücret odur; çok iyi insan, çok kibar insan, çok nazik insan; aferin. Bu kadar! Eğer o tanrıdan kurtulma sonucu elde edilmiyorsa! Dolayısıyla, bütün mesele o tanrıdan kurtulma sonucuna ulaşmak!

Bakın biraz önce bahsettiğim "Esma'ül Hüsna kompozisyonu ve kendisindeki Rabb gücü" kendisini tanımaya, ifade etmeye başladığında düşünüyor. Allah bunu düşündü ya, aynı şeyi o da yapıyor o da düşünüyor. Buna "B" diyelim. Neden "B" diyoruz? Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym'in "B"si, Amentü Billahi'deki Amentü Bilkaderi'deki "B". B Hakikati; bu da düşünüyor. Ama kendisini ifade ederken yeni bir yapıdan bahsediyor ve o yapıya "A" diyor. O da **asi**! Vehmi suistimal etmiş, vehmin zulmetinden yararlanan asi yapı. Sistemin içerisinde böyle "A" diye bir şey yok! Bu manzara, manzara böyle! "Neden böyle?"ye girdiğimiz zaman o hikmeti, o ayrı. "Peki, bundan nasıl kurtulunur?" o da yöntemler, o da çok ayrı. Önce manzarayı iyi fark etmek, o manzaraya aynı pencereden bakmak gerekiyor!

Bu "ben varım" diyen, "ben varım" derken B Hakikatiyle yaratılan birimin gücüne sahip çıkıyor; "Benim bir gücüm var" diyor bu. Ben şuyum ve benim kendime ait bir aklım, kendime ait bir iradem var! Bakın bu asi yapı "ben tanrıyım" demektir. Başka hiçbir ifade tarzı yok bunun "ben tanrıyım" demektir! Farkında değil tanrılığını ilan ettiğinin, ama bir üst tanrıya ve onun da kaderine inanıyor. Bu yüzden bununki **amentü kaderi**, bu **amentü Bil kaderi**! Bu diyor ki "Amentü Allahi", bu diyor ki "amentü Billahi". İkisi birbirinden çok farklı! Efendimiz (SAV)

tebliğini yaparken anlatırken gruptan birisi kalkıyor "ben Senin Rasül olduğuna inandım" diyor. "Çünkü sen bize eskiden gelenleri anlatmıyorsun. Eğer sen eskiden gelenleri tekrar etseydin **"amentü Allahi"** derdin, sen "**amentü Billahi**" diyorsun." Müthiş bir şey bu, müthiş bir şey! Orada dinlerken bunu fark ediyor, Efendimizin **"Amentü Allahi"**yi anlatmadığını fark ediyor!

Hayattaki, insanlardaki alternatiflere bakalım şimdi: Eğer kişi ateistse, hiçbir inancı yoksa, öyle bir şeye ihtiyaç duymuyorsa, onun için EMİR öyle denmişse; o bu oluşturduğu dünyada tek tanrıdır, bir başka tanrı kabul etmez! O dünya kendisinin! Gücü yettiği her alanda tanrı odur! Çok korkunç! Böyleleriyle dost olanlar Allah muhafaza etsin, çok korkunç!

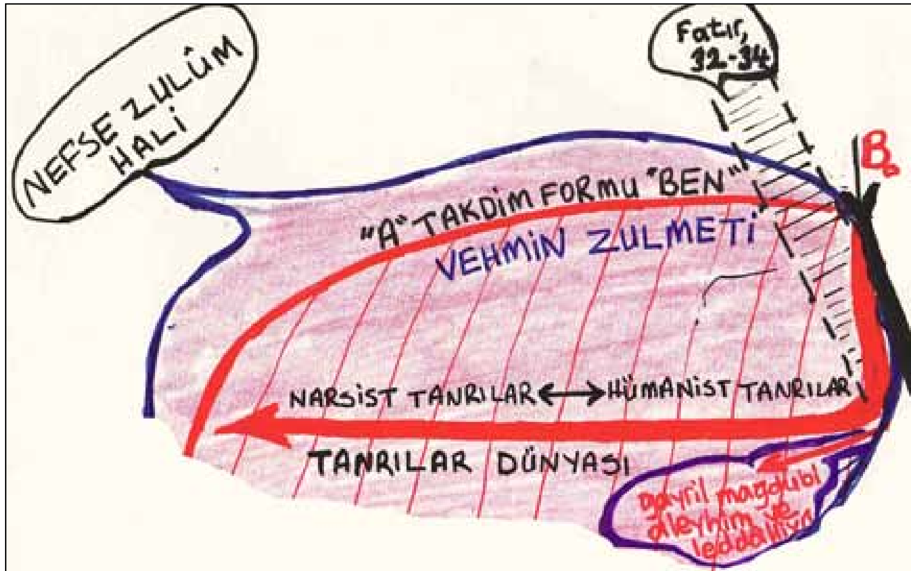
Eğer kişide inanma ihtiyacı varsa alternatif değişir. Bu eğer bir tanrıya inanmak istiyorsa hakikate inanmaz, kendi dünyasında bir tanrı ilan eder. Bunun ilan ettiği dünyanın gerçekte, mekanizmada yeri yok. Ötede beride, uzakta bir tanrı ilan eder, kendi dünyasında, kendi oluşturduğu kapasitenin içerisinde bir tanrı ilan eder, işte ona inanır. Onu da kendisi yönetir; o tanrının ne zaman kızacağını, ne yapacağını da kendi belirler! İstediği zaman ona yönelir, istediği zaman yönelmez. Bulunduğu toplumda ona bir ad veriliyorsa bir ad verir. Örneğin bizim gibi toplumlarda eğer buna Allah deniyorsa, işte o ötede beride oluşturduğu bu tanrıya "Allah" der ve onu da kendi yönetir. Kur'anı Kerim'de çeşitli günahlar veya helal haram gibi şeyler olduğu halde, o "öyle şey olmaz" der. Yani onların hepsini kendi yönetir. Aslında, burada oluşturduğuna Allah diyorsa bile onu kendi yönetiyordur. Bunu bastırarak söylüyorum, neyi göstermek için? Tanrılığını! Allah'ı bile o yönetir kendince! Tanrı ilan etti kendini, işte bu kadar açıktır ki **cehennem** budur, cehennem bunun ismidir. Allah'a ait hakikatin yaşayacağı boyutun ismidir "**cennet**", bu tanrıların gideceği yerin ismidir cehennem; neyle meşgul olursa olsun. Ne kadar "A" o kadar cehennem! Hiç başka bir kaçış yolu yok bunun.

Bir başka alternatif, bu da diyelim ki tasavvufla meşgul. Bunun da tanrısı var, asi yan var. Öğrendi ki "ötede beride Allah var" demek yanlışmış! "Öyleyse" dedi; o özümde, içimde, hakikatimde! Allah'ı kendi ilan ettiği o tanrının özünde, içinde, hakikatinde yapar. Allah içimde, bende! "Bende" dediği yapı var ya, işte o tanrı! "Aslında ben, BEN değilmişim ben bir Esma'ül Hüsna kompozisyonuymuşum" diyor. Bak hep biri var, bir başkası var! Esma'ül Hüsna kompozisyonu olduğunu anladı ama kendi tanrılığı duruyor. Peki, nerde o? Dışarıda diye düşünmek ayıp ya, o da içinde artık. İşte Zelzele Suresi'nin de bahsettiği gibi bunların hepsi dışarı çıkar.

Şimdi, bu anlattığım her iki hal de nefse zulümdür, nefse zulüm budur işte. Nefsi detaylı görme fırsatımız olursa inşaallah **nefs**in Rububiyet mertebesinden doğrudan gelen bir nur olduğunu, **Rab** olduğunu gördüğümüzde; işte o nefse sahip çıkıp, ona "benim gücüm" demek, buradaki nefse zulmetmek ve **nefse zulüm** demektir.

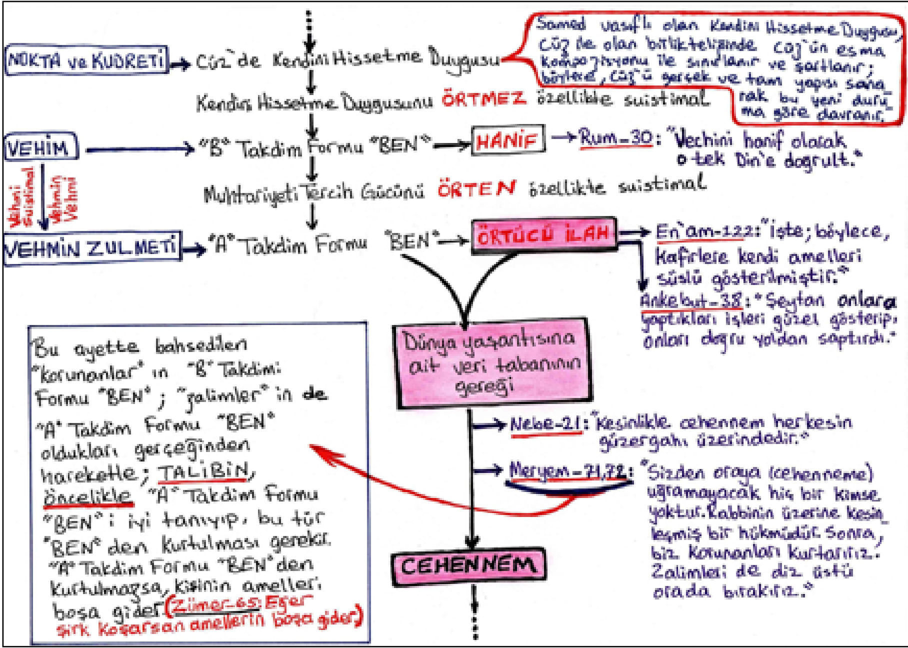
Fatır Suresini, hatırlayacaksınız. Fatır Suresinde üç grup insanı bahseder Allah: Önde olanlar yani mukarrebun, mutedil olanlar yani ortada olanlar ve nefsine

zulmedenler: **Biz kitabı bu üçüne emanet ettik,** der; **önde olanlara, mutedil olanlara ve nefsine zulmedenlere.** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bu ayeti yorumda; **bu üç grubun da cennete gideceğini** söyler; **önde olanların, mutedil olanların ve nefse zulmedenlerin.** Sonra âlimler tartışırlar "nefse zulmedenler cennete gitmeyecek" diye. Bir kısmı "Rasülullah dediyse gidecektir!" der, bir kısmı yorumunda "hayır, öyle dememiştir!" derler. Her ikisinin dediği de doğrudur. Âlimlerin, özellikle bu yolda olan âlimlerin farklı söylemeleri o kadar önemli bir avantajdır ki! Eğer o farklara bakarak bölünürse kişi, o A'nın işidir! O farklara bakarak farklardan yararlanarak tek hüküm çıkarırsa o "B"nin işidir. Birleştirmek "B"nin işidir, Tevhid "B"nin işidir! Bölmek parçalamak A'nın işidir, bu yüzden fikirleri de böler parçalar. A'nın veri tabanında o vardır; böler ve onlara göre de gruplar olur, "onlar bizden değil" der.

Tefekkür Şeması 2'den

Oysa bu konuştuğumuz konu içerisinde her iki yorum da doğru. Eğer Fatır Suresi 32-34 ayetlerinde bahsedilenlerin dışında kalan bir nefse zulmedense kişi "**nefse zulmedenler cennete gitmeyecektir**" hükmü doğru. Ama şemada gösterildiği gibi Fatır 32-34'de muhatap alınan bir nefse zulümse, bu **Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bahsettiği nefse zulmedendir, cennete gidecektir**. Çünkü Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem yorumunda buyuruyor ki; **herkesin her şeyin güzergâhı üzerindedir cehennem.** Yani cehennemden geçmek kesin!

Tefekkür Şeması 7

Bu yüzden, ben zihnimden cenneti sildim, onunla uğraşmıyorum. Çünkü onunla uğraştığım zaman cehennemi unutturuyor! Garanti olan bir şey var, cehennem! Diğeri garanti değil ki, ihtimal. İhtimalle niye uğraşayım? Onu bir kenara bırakalım, garanti olan cehennem; **güzergâhımızın üzerinde!** O zaman beni alacak telaş o olmalı; ben cehennemde ne yapacağım? **Ben cehennemde ne yapacağım telaşı, sahabe telaşıdır.** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem anlatırken cenneti parsellemiyorlar aralarında, biliyor musunuz, hiç yok öyle bir şey! Ancak Efendimiz "**ayak sesini duydum cennette, seni gördüm cennette**" diyor. Onlar öyle bir paylaşma yapmıyor "şurası benim" diye, öyle bir şey yok. Tek bir telaş var; "biz cehennemde ne yapacağız? Bu sahabe telaşıdır; biz cehennemde ne yapacağız? Dolayısıyla önemli olan o; biz cehennemde ne yapacağız?

İşte güzergâhta olan cehennemde Fatır 32-34'de bahsedilen "nefse zulmedenler" bekleyecekler. Çünkü bu "A" yani tanrı bulunduğu sürece cennete girmek mümkün değil. Neyle meşgul olursa olsun cennet tanrılara kapalı! Dolayısıyla, ben cehennemde ne yapacağım telaşı, ben bu tanrıdan nasıl kurtulacağım telaşına dönüşür! O telaştır ki sizi cehennemden kurtarır; birbiriyle ilişkili. Eğer cennet rehavetine düşerse kişi, **cennete gideceğini sanan tanrı** olur o! Cehennemde kalır. Cennet tanrıya kapalıdır! Cennet, İhlâs Hayat Döngüsü diye çizdiğimizin hali. Hazreti Âdem bu haldeyken cennetteydi. Bir yasağı çiğnedi, "ben çiğnerim" dedi, onu çiğneme gücünü bulduğu an kendisindeki Rabba sahip çıktı, bu hale dönüştü; işte **cehennem! Dünya** hali! Bu kadar basit! Tanrılığını ilan

ettiği an cehennem, tanrı yok cennet! Tek gerçek bu; tanrılar cehennem, tanrılar yok cennet. Tek cümle: **La ilahe;** tanrılar yok **İllallah.** Bu kadar basit!

Şimdi, Fatır Suresi'nin ayetlerine dönelim. Cehennemde beklerlerken tasa kaplayacak onları. Diyecekler ki; ya, biz dünyadayken bu kadar uğraştık, içimize hapsettik, sorulduğu zaman dışarıda demedik, bu kadar uğraştık; çektik, saydık, yattık, kalktık, aç kaldık, koşturduk! Ne bu halimiz? Cehennemdeyiz! Tasa oluşacak! Ancak bu ayet kapsamındaki nefse zulmedenler için Efendimiz buyurduğuna göre "**bir süre sonra Allah rahmetiyle merhametiyle onların noksanını telafi edecek**" diyor. Yani tanrısını yok edecek! Böylece, bu kılıf kalkınca hal cennet haline dönecek. Fatır Suresi 34'ü örnek veriyor; **işte Fatır Suresi 34'de bahsedilen grup bunlardır"** diyor. Nedir o? "**Bizden tasayı kaldıran Allah'a hamd olsun.**" İşte bu tasa onlardan kalkınca rahatlayacaklar ve "**bizden bu tasayı kaldıran Allah'a hamd olsun**" diyecekler, diyor.

İnsanın son nefesi o kadar önemlidir ki! Biliyorsunuz, bir insan **nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl ölürse öyle dirilir**. Eğer bu gayret içinde yaşarsa kişi, bilemeyiz ki son anda son nefesinde ne olur? Çünkü o anki duygular, o anki vücudun fiziksel imkânları çok farklı! Bir anda bu tanrıdan kurtulmuş olarakta gidebilir. Son nefes o yüzden çok önemli. Ama o **son nefes**; yaşantının kompozisyonu, nasıl yaşadığının kompozisyonu! Bunları nefse zulmün bu yönünü göstermek için söyledim.

Bu tanrıdan sıyrıldığı zaman kişi, o da başka bir alternatif. İşte o zaman bu Esma'ül Hüsna kompozisyonu var ya, onun etrafını hiç görünmeyecek şekilde bir "BEN" kaplar. Hiç bir iddiası yok onun! YOK, yoksul! Neden yoksul? Bu bahsettiğim tanrıdan yoksul! O zaman ne o: **Fakr!** YOK, yoksul o! Tanrısı yok! İşte onu pastanelerdeki bir şeye benzettik; kekler fırından çıkar, üstleri girintili çıkıntılı, kızarık. Onun üstünü böyle ince bir filmle kaplarlar. Ambalajdadır ama kek olduğu gibi gözüküyordur! O film sanki yok! İşte o kekin üstündeki "sanki YOK gibi" olan bir BEN o! O kek neyi yaşıyor? Ambalajı var ama ambalajsızlığını yaşıyor; **hiçliğini yaşıyor**; sanki ambalajı yokmuş gibi pırıl, pırıl duruyor. Peki, o ambalajdan dışarı çıkan ne, ambalajdan ne gözüküyor? Kekin her türlü çıkıntısı! İşte "o yoklaşmış BENden artık ne gözükür biliyor musunuz? "**Onun gören gözü, tutan eli, söyleyen dili BEN olurum"** gözükür. Aynı o kekin gözükmesi gibi. **Ve la havle ve la kuvvete illa billâh hali!**

Peki, daha önce şurada yani tanrılık iddiasındayken onun gören gözü O değil mi? İşte bütün mesele burada! Yine O! Ama bu tanrı bırakmıyor ki! "Ben görüyorum" diyor. Bunun **bilen beyni** değil mi? Burda da O! Ama bu tanrı öyle kalın bir ambalajki kek gözükmüyor ambalajdan. Diyor ki "ben biliyorum". İşte tanrı o! Ondan kurtuldunuz; işte o hal **cennet** hali! Sonrasında bu halden de kurtulmak var; fenafillah! **Fenafillâh** bu A'ya olmaz! Bir kişi bu A'yı fenafillâha götürecekse o muhal, yani bir yerde Allah var, o da bu yapısını onun içinde yok edecek! Öyle bir fenafillâh yok! Aslında "fenafillâh" kavramı, manası bile tartışılır. Ama eğer tartışılmayacak şekilde fenafillâhı düşünecek olursak o "B"ye ait bir şey, "B"nin ulaşabileceği bir şey o! Eğer "ben şu mertebedeyim, ben şimdi fenafillâhtayım,

ben ledün ilmindeyim gibi düşünerek fenafillâhı A'ya yaptırmaya çalışırsa kişi, bu A'nın fethi zulmani halleridir! O tanrıya ait hallerdir.

Şimdi salâttan bir örnekle devam edelim. A salât ikame ederse, mirac yaşayamaz. Mirac "B"ye ait! Nedir A'nın secdesi o zaman? Allahım ben anladım ki, çaresiz güçsüz bir şeymişim, senin önünde eğiliyorum, der bu! Çaresiz, güçsüz zavallı tanrı! Silahlarını terk etmiş zavallı tanrı! O der ki "ben çaresiz bir insanım, ben güçsüz bir insanım, ben acizim. Allah büyük! O'ndan korkmam lazım, der ve bu yüzden önünde eğilir! Halbuki "B"nin salatı ve secdesi farklı. "B"nin secdesi, bir üst tanrı önünde eğilme bir zavallılık eğilmesi değil! "B"nin secdesi; işte o fenafillâh'ta bahsedildiği gibidir, o eğilmede bu "B" yok olur. O yüzden adı yokluk secdesidir! Hakikat gözükür. Yokluk secdesinden ileride bahsedeceğiz, şimdi burda bir nokta koyalım.

"A" yapısının, yani farkında olsun olmasın "ben tanrıyım" diyen yapının "kendine ait bir veri tabanı var" demiştik. Şimdilik birkaç cümleyle söyleyelim, sonra onları detaylı görme fırsatı olur inşaallah.

Bu yolda ilerlerken, aslında iki şeyin mücadelesi var. İki şey mücadele ediyor aslında: Akıl+iman ile vehmin zulmeti+şeytan. **Akıl+iman;** önce tanrıdan kurtulmak için sonra ortaya çıkanın hakikatinde yok olmak için gayret eder. Tanrıyı ortaya koyan, vehmin suistimal edilmesini başlatan ve sonra da o tanrının veri tabanının iyice kuvvetlenmesini sağlayan bir yapı var ki, o da **vehmin zulmeti+şeytan**!

Akıl+iman işbirliği insanda **haşyet** duygusunu doğurur. Akılla ve iman ettiğiniz o bilgiyle sizde başlayacak olan bir tedirginliktir önce haşyet. Haşyet sizde oluşturacağı korkuyla sizi tedbir almaya yönlendirir. **Müttaki** olursunuz tedbir alarak, korunmaya çalışırsınız. Deli gibi müttaki olursanız!? Tedbir almakta deli, deli gibi tedbir alıyor! O zaman tedbir alanların önünde durur; o delilikle, o deli gibi çalışmakla, o deli hızıyla müttakilikte öne geçer, tedbir alanların önüne geçer; **mukarrebûn** haline gelir, önde olanlardan olur. Bu akıl+imanla mümkün!

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği haşyeti sevmez! Haşyetin oluşmasını sevmez, hatta "korku" kelimesinin geçmesini istemez. Bakın "İslamiyet korku dini değil, hep korku anlatıyorlar!" cümlesine çok dikkat etmek lazım. Korkuyu yanlış anlatanlar olabilir, ayrı mesele. Ama siz gittiğiniz doktoru beğenmediniz diye tıbba küser misiniz? "Ben artık tıpla ilişkimi kestim. Bir doktora gittim iyi değildi, ben bir daha tıpla meşgul olmayacağım" der misiniz? Tıp ayrı bir iş, o doktorun yöntemi ayrı bir iş. Anlatan birisi o korkuyu yanlış anlatmış olabilir. Orada geçen korkudan korkarsa kişi haşyeti kesinlikle tanıyamaz bilemez! O korkuyu tanımak çok önemli, çünkü o korku daha önce hiç yaşamadığınız ve tatmadığınız bir sevginin çıkmasını sağlar! Çünkü o haşyette bahsedilen korku olmadan, onun doğuracağı sevgiyi tanımış olmanız mümkün değil. Bizim tanımış olduğumuz sevgi, bahsetmiş olduğum A'ya ait. A yapısına ait korkuların karşılığı oluşmuş sevgi! Kendini tanrı ilan eden A yapısının veri tabanındaki korkulara göre Allah'tan korkarsa kişi, o zaman ötede beride uzakta bir varlıktan korkar ve o veri tabanına göre de sevmek ister. O **duygusal** bir yaklaşımdır! Oysa haşyet duygusal bir yaklaşım değildir. İlmî bir yaklaşımdır, ilmî bir korkudur, duygusal bir korku değildir ve or-

dan çıkan sevgi de ilmî bir sevgidir. Haşyet korkusu oluşmayınca, oluşması açığa çıkması gereken "esas sevgiyi" de kişi bilemez. Bu yüzden Allah'ı sevdiğini sanar! Allah'ın nasıl sevildiğinin esas hissi haşyet duygusuyla birlikte olan bir şeydir.

Haşyet duygusunu ve içerisindeki o korkuyu insan hayatında **test** edebilir. Bahsettiğim o tanrı yapısı, A var ya, onun korkusu bir sinmedir, sindirir insanı. İnsan aslında bu yüzden İslamiyet'te korkunun anlatılmasını istemez, Allah'a karşı sinmek istemez, yani uzak kalmak istemez, o korku onu uzak tutuyordur. Oysa bahsedilen korku o değil ki! Ama "B" hakikatiyle bahsettiğimiz yapının akıl+imanla yakalayacağı, ilmî olan korku yaklaştırır. Öyle bir korku ki, yakınlık sağlar, yaklaşma sağlar. Dikkat edin, A yapısının, kendini tanrı ilan edenin yapısındaki korkuda onun korktuğu şeye mertebe sağlanır. Neden korkuyorsa korktuğu şey daha mertebelenir. Diğeri sindi çünkü! Karşıda onun korkusundan yararlanan mertebelenen bir varlık var. Oysa haşyette insan korkuyor diye Allah mertebelenmez! Allah'ın öyle bir korkuya ihtiyacı yok! O korku O'nu ne yükseltir, ne de korkmuyorsunuz diye değeri düşer, hiç ilişkisi yok! Sizin korkmakla olacağınız müttakilik, sizi idraken yaklaştırır da tanrı olmaktan kurtarır! Tanrı olmaktan kurtulmak sizi sinme yerine, tamamen "B" sırrıyla bahsedilen yapının içerisine sokar. Bu yüzden bahsedilen o tanrının en korktuğu önemli şey haşyettir.

Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği bu yüzden korkuyu önlemek ister. Allah'tan korkmanızı istemez. Kur'anı Kerim ayetlerine dikkat ettiğinizde şöyle bir şeye rastlamazsınız: "**Ancak Allah'ı sevin, yalnız Allah'ı sevin**." Öyle bir şey yok! "**Ancak Allah'tan korkun**" var! Çünkü oradaki korkunun içinde zaten önemli bir sevgi var. Oysa o korkuyu yok ettiğinizde o önemli sevgiden perdelenirsiniz, o vehmin zulmeti+şeytanın istediğidir.

Vehmin zulmeti+şeytanın başarısını nereden anlarsınız? Benim sistemimde vehmin zulmeti+şeytan başarılı mı, anlayabilirim. Eğer Allah'ın sistemine karşı rehavetteyse kişi, eğer umursamazsa, aldırmazsa veya önemsemezse kesinlikle orada vehmin zulmeti+şeytan başarılıdır! Çünkü akıl+imanın getireceği en önemli şey önce haşyettir! İnsanın aklından çıkması mümkün değil!? Hani, dünyayla ilgili bir korkunuz, bir işiniz olur. Onu unutmak için, biraz kurtulmak için uyumak istersiniz. Uyursunuz, o derdi o sıkıntıyı unutayım diye. Bir ara uyanırsınız, hemen aklınıza gelir. Aklınıza gelmese tekrar dalacaktınız, ama o korku yüzünden zihniniz açılır, düşünceleriniz çoğalır. Hep aklınızdadır o korku. Bu yaşantınızdaki insani değerlerle ilgili bir korku! İşte haşyet zihninizde öyle bir yer alır ki, artık daima o haşyeti düşünürsünüz!? Gece bir ara uyandığınızda biraz sonra hemen Allah korkusu aklınıza gelir. **Allah korkusu!** Özellikle gece daha yoğun hissedersiniz uyandığınızda. Onun içindir ki gece uyandığında kişi; **La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, Lehül mülkü ve lehül hamdü yuhyi ve yemüt, Hüve Hayyün la yemut, ebeden bi yedihil hayr ve Hüve ala külli şeyin kadir. Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahu Ekber. Ve la havle ve la kuvvete illa billâh** der… Ama bu ezberleyip de söylenen gibi olmuyor o zaman! O korku söylettiriyor size, itiraf oluyor! O korkuyla yaptığınız bir itiraf o! O haşyet sizi öyle kaplıyor ki, uyandığınızda biraz sonra hemen o haşyet aklınıza geliyor.

Gece daha yoğun geliyor aklınıza o korku, bir itirafta bulunuyorsunuz: İşte bu okuduğum! Çok önemli, çok sevaplı bir iş olduğunu görürsünüz.

İhlâslı olmak nedir? İşte "ibadetinizi ihlâslı yapınız, salâtlarınızı ihlâslı ikame ediniz" duyarız ama bir türlü bunu yakalamak kolay olmaz! Ve nihayet onu; daha konsantre olmak, akla fikre bir şey getirmemek, samimi olmak gibi tarif ederiz. Onların hepsi A'ya ait! Bahsettiğimiz tanrı yar ya, o yalnız üst tanrıya konsantre olunca kendini "ihlaslı" sanar. Tanrı aklına fikrine bir şey getirmediği zaman, yalnızca "üst tanrıyı" düşündüğü zaman kendisini ihlâslı ve samimi kabul eder! İşte o "A"nın işi! Dolayısıyla; İhlâsı kavrayabilmek için de o tanrıdan kurtulmak şart! Yani bir şirkin bulunmaması gerekiyor. Şirkle beraber **ihlâs** olmaz, şirkle beraber **ihsan** olmaz; önemli bir makam olan ihsan olmaz! Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme İhsan Makamı sorulduğunda, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki "**Allah'ı görüyor gibi ibadet yapmak**." İbadeti tarif edilmiş bazı şeyler değil de "kulluğunuzu yaşamak" gibi her an olarak düşünürseniz; **ihsan; Allah'ı görüyor gibi yaşamak!** Efendimiz bir kolaylık getiriyor; **onu başaramıyorsanız O'nun sizi gördüğünü düşünerek yaşayın** diyor. O beni görüyor! Zihninizde onu hissederek; ben Onu görmeyi başaramıyorum, ama O beni görüyor'u hissederek yaşamak önemli bir kolaylık getiriyor İhsan'a. Bunun da A varken olması mümkün değil. Çünkü "A" çok önemli bir şirk. Ayete dikkat ediniz; **Allah yanı sıra tanrı edinme!** A yapısı bu ayeti o okuyunca ileri bakar "hayır, ben Allah yanı sıra tanrı edinmiyorum" der. Oysa bizzat onun kendi A yapısı "Allah yanı sıra tanrı" edinmiş haldir! Böylece bu bahsettiğim tanrı yapısıyla ilgili olarak da bir bölümü daha ele almış olduk.

Buradan birkaç cümleyle tövbe konusuna geçiyoruz. Tövbeyi sonra belki tek başına ele alıp inceleyeceğiz. Ama şimdi A'nın tövbesini dikkate alalım. O tövbe ediyor diyor ki; Allahım bir daha yapmayacağım. Bu çok önemli bir başarı ama kısır bir tövbe, yüzlek bir tövbe. Esas tövbe değil o. O yüzden, tövbesine tövbe eder sonra kişi! Bakın A'nın bu tövbesi haşyeti getirmez! İnsani korkuları getirir. Bir çocuk düşünün, bir şeyler yaptığı zaman babası onu çağırır "hıım" der bir daha yapacak mısın? Bir daha yapmayacağım baba, der. Babası da "aferin" der gönderir, bir daha yaparsa da kızar. Bir daha yapmayacağım! Bu cümleyi Allah'a karşı öyle söylerse, o tövbe olmaz. Çünkü tanrı karar veriyor ve üst tanrıya "bir daha yapmayacağım" diyor. Dikkat edin öyle bir tövbe yok, "Allahım, bir daha yapmayacağım" diye bir tövbe yok. O tanrının işi; karar veriyor. Gücü var ya! "Allahım" diyor "tamam, senin üst tanrılığını kabul ettim, ben de bendeki motoru, gücü kullanacağım, bir daha yapmayacağım".

Bakın, Hazreti Âdem'in tövbesi bu konuda bize örnek o yüzden. O kadar önemli ki! Hazreti Âdem bir işi yüzünden şaştı da kaldı, Allah'ın söylediğinden anlıyoruz; "**şaştı da kaldı yaptığına".** Bir işi yüzünden tövbe ediyor. Ben bir gün içinde o kadar çok Hazreti Âdem oluyorum ki, o kadar çok! Oradan Efendimizin tövbesine kadar gelmeye çalışıyorum, bir türlü Hazreti Âdemden ileri gidemiyorum, o kadar çok… Diyor ki "**Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekünenne minel hasirin**". Hazreti Âdem yasağı işledi;

"B" halinden A'ya dönüştü. Şaştı da kaldı! Şaştı da kaldı ama Rabbine "Allahım, nasıl yaptığımı ben de bilmiyorum, bir daha yapmayacağım!" demiyor. Bir daha yapmayacağım, demiyor! **Rabbimiz biz nefsimize büyük zulmettik** diyor; **zulmettik biz nefislerimize zulmettik! Eğer Sen bağışlamazsan, merhamet etmezsen mahvoluruz, biz hüsrana uğrarız.** Bu kadar, tövbesi bu! "Bir daha yapmayacağım" yok! Efendimiz (SAV)in öğrettiği tövbelere bakın, Seyyidül İstiğfar'a ve diğerine, içinde "bir daha yapmayacağım" yok! "Sana teslimim, Sana verdiğim vaat üzereyim, sabah ve akşam!" Bir daha yapmayacağım, yok. Hatta "fağfirliy; bağışla, estağfirullah, ört, onları ört" var! Demek ki, tövbede bu mantaliteyi yakalamak lazım. O zaman "bir daha yapmayacağım" diyemez! Ne der? İnanın, Türkçe ne der biliyor musunuz? Yalnız şöyle der: **"Allahım bana merhamet et, Allahım bana merhamet et, Allahım bana merhamet et"** bu kadar! **Beni bağışla, Allahım beni bağışla.** "B" sırrıyla "BEN" diyenin, "amentü Billahi" diyenin "**beni bağışla**" demesi "beni bu görevden bağışla" demektir, "bana böyle rol verme" demektir. Hani bir yere bir kişiyi görevlendirirsiniz gider. Baktı o görevi halledemiyor veya rahatsız, amire gelir der ki; "beni affet, beni bu görevden bağışla" yani "bu görevi yapmayayım" der. "B"nin "beni bağışla" demesi bir bakıma ona benzer. **Beni bağışla**; Yani Allahım bana Senin razı olacağın bir rol ver. Bana verdiğin rol şu dünyayı kurdurtmasın. Çünkü bu tanrı dünyasını oluşturan da Allah'ın verdiği rol! Bunlar da kulluklarını işliyor! Bana böyle bir kulluk görevi verme, beni bu kulluktan bağışla, beni tanrı olmaktan bağışla. Bana "B" sırrıyla hayat bulacak bir anlayış rolü ver. O yüzden bu duayı yapıyorsun ya; **Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi;** bana öyle bir nur, öyle bir anlayış ver Allahım, şu "A" olmasın! Bakın aslında onu nasıl isteyeceğimizi de gene "Kendisi" öğretiyor. Oysa nasıl isteyeceğini "A" kendisi tarif eder; sipariş verir. İhlâs Hayat Döngüsünde, "B" hayatında ise sipariş verecek biri YOK. Onun hakikati, ona öğretiyor: **İyyake na'budü ve iyyake nestaıynde**. Peki, ne isteyeceksin? **İhdinas sıratal müstakiym**. Bu kompozisyonla **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**'ın duruşunda "**Allahım, bana merhamet et ve beni bağışla**" manası var. Ama onun da temelinde ne var? İnsan Suresi 30. Ayet. Bu ayeti bir sonraki paylaşımda detaylı konuşalım. **Ve ma teşaune illa en yeşeallahu** manasıyla **veccehtü vechiye** duruşu! "**Veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen"** derken oradaki HANİF duruş, **veccehtü vechiye duruşu!**

Bu A yapısı, tanrılığını ilan eden **veccehtü vechiye** yapamaz! **Veccehtü vechiye**yi "B" İhlâs Hayat Döngüsündeki yapar. Buradaki halin hakikatine duruşudur **veccehtü vechiye** hakikatine yönelişidir. İşte o duruştaki idrak, İnsan Suresi 30. Ayet idrakı. Onun yeri? **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn.** Oradaki idrak İnsan Suresi 30. Ayet! Biçim **veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen**. Hanif o işte! Kendini tanrı ilan etmeyendir Hanif. Tanrıları yok! Durup, etrafa bakıp; "tanrılar yok" demek değil. En önemli tanrı, tanrıları tayin eden tanrı, başka tanrıları da buraya tayin eden esas tanrı yok; **Hanif**! İşte bu yüzden tövbede bu anlayış da çok önemli! Dolayısıyla, **Allahım bana merhamet et ve beni bağışla** duruşu! Neyse talebiniz bu dua hepsini karşılar; **Allahım bana merhamet et ve beni bağışla.**

Hazreti Adem'in tövbesi; Rabbena zalemnâ enfusena ve inlem tağfiflena ve terhamna lenekûnenne minel hasiriyn. Hazreti Yunus'un tövbesi; **La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin.** "Bir daha yapmayacağım" yok. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin duruşu; **Sübhanallahi ve bihamdihi sübhanallahil azim, estağfirullah ve etubü ileyh**.

Bakın: Hazreti Âdem'in tövbesinde, **Rabbena zalemna enfusena ve in lem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasirin,** bir bekleyiş var! Bir şey yaptı bir bekleyiş var. Bu tövbede bir bekleyiş var! **La ilahe illa ente Subhâneke, inniy küntü minez zalimin'**de bir arayış var! Bunları neden söylüyorum? Bu kompozisyonla insan hayatını kompoze edebilir. Bir olayın beklenişinde Hazreti Âdem'in tövbesi, doğruyu arayışta Hazreti Yunus'un tövbesi, doğruyu yaşadığınızı hissettiğiniz anda ise, o bir duruş. Bakın Efendimiz (SAV)in tövbesine; **sübhanallahi ve bihamdihi…** Bu bir duruş, "Sübhanallah" duruşu, "Elhamdülillah" duruşu! Dolayısıyla bakın, Hazreti Âdem; bekleyiş umuş, yani umuyor. Hazreti Yunus arıyor; **La ilahe illa ente subhaneke inni küntü minez zalimin;** bir hakikat var onu bulamadım, onun sıkıntısındayım! "Balığın karnı" veya yorumlayanların "dünya işi, dünyadaki sıkıntı" içerisindeki gibi bir arayış! "Doğruyu arayış" hali, gayreti! Ve bir duruş; **Sübhanallahi ve bihamdihi**… İşte **Sübhanallahi ve bihamdihi** duruşu "B"nin duruşudur. "B"nin duruşudur; **Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber.** Bu duruş bize bir şeyi hatırlatır. Onu hatırlayalım ve konuyu tamamlayalım.

Salât-ı Tesbih! Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber! **Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim: Salâtı Tesbih** tanrıdan kurtulmak için çok önemli bir laboratuar. Bu kadar önemlidir Salâtı Tesbih! **Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber** zikri bütün o söylediklerimizi kapsıyor. Diyorsunuz ki **sübhanallah**; Allahım Seni ne sanıyorsam öyle değilsin, nasıl düşünüyorsam öyle değilsin, nasıl biliyorsam öyle değilsin. Her şeyden münezzehsin. Hakikat suretsiz, Seni Sen bilirsin, Sen Sübhansın. Bunun tarifi sayfalarca yazılabilir. Eğer siz **Sübhanallahı** Türkçeye veya herhangi bir dile çevirmek isteseniz, ne yazsanız daha yazmanız gerekir. Ama "**sübhanallah**" dediğiniz zaman hepsini bir seferde ifade etmiş olursunuz. Sübhanallah; Allahım Sen münezzehsin. Ve **Elhamdülillah**: Elhamdülillah; hamd Allah'a aittir" derken "**ve la havle ve la kuvvete illa Billah**'ı da itiraf edersiniz; yani "**güç Allah'ındır**". Çünkü günlük hayat içerisinde A'nın/tanrının veri tabanını incelediğiniz zaman görürsünüz ki, o kendine verildiği kadarıyla Rabbın gücüne sahip çıkar, "güç bendedir" der. Dolayısıyla, tamamen hayat **ve la havle ve la kuvvete!** Bakın nasıl öğretilmiş bize **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh; güç ve kuvvet ancak Allah'ta!** Bunun manası; "benim gücüm yok, başkasının gücü yok" değil! "İkilik" içeren bir çevirme orda yanlıştır, "kimsede güç yoktur, onlar bir işe yaramaz" değil, "**güç ve kuvvet ancak Allah'ta**!" **Elhamdülillah** bir nevi onu içerir. Sübhanallah ve elhamdülillah'tan sonra **Allahuekber** korkusu vardır. Allahuekber haşyet içerir, Allahuekber! Dolayısıyla, bu tefekkürle Salâtı Tesbih ikame edildiğinde**;** kıyamda, rükûda, secdede tanrıdan kurtulmak isteyen birimin tanrıya ait veri tabanını yok etmesinde, onda

önemli bir ruh gelişmesi ve açılımlarının yapılmasında çok önemli bir hal alır, diyerek bugün izin verirseniz tamamlayalım. Evet, öyleyse bu konuştuğumuz manada kısaca teslimiyet duaları ve tövbelerden yapalım inşaallah:

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtu emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allahümme ente rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nı'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfir lena ve terhamna le nekunenne minel hâsirîn.

La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin.

Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullahelleziy la ilahe illa Hüvel Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azîm, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerîm, Estağfirullah Ya Rabbel âlemiyn,

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannân, Ya Mennân, Ya Bedi'as Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel ikrâm. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezî lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas Sıratal müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn. Âmin.

El-FATİHA

17 Şevval 1428 / 27 Ekim 2007

- Bu işi önemseyenlerin en önemli telaşı ne olmalı?
- "Bana Seni gerek Seni" ne zaman söylenir?
- En önemli ilah!
- Hayattan bir örnekle "lütuf" ve "mekr"
- Sahip çıkan veri tabanından kurtulmak için..
- Fark etmek, ilham almak nedir?
- Hücreler ölmeden onların dağlanması mümkün mü?
- Sistemdeki dağlayıcı Kahhar ismidir
- Talib'in mahkemesinin dünya mahkemelerinden farkı?
- Hayatta size cerrahlık vazifesi görenlere kızmak!
- Zanna sahip çıkan yapı ve yaratılan yapının secdeleri!
- Allah'a "yanlış yaptın" dediğimiz bir hal var mı?
- Efendimizin tüm yaşantısı fiili zikir; 24 saat Zikrullah
- Allah'la olmak, ama nasıl?
- "İhdinas sıratal müstakim"le istenen
- Günümüzün dergâhları nerede?
- Rabba yasak olur mu? Hz Âdem'e yasak ne içindi?
- "Bir daha yapmayacağım" cümlesi tövbe olur mu?
- Günlük yaşantıya yayılması gereken çok önemli bir dua?
- Rahman, Arş, Rab, Mana ve Ef'al âlemini kavramak?
- Merhamet ve sevgi gerçekten nedir?
- "Cüz Kül'lün aynasıdır" nasıl bir bakışla böyle?
- Kadere nasıl bakıyorsan, öyle salât ikame edersin?
- İman ettiğimiz şey neden hayatımızın önceliği değil?
- Daha önce hiçbir ümmete verilmemiş iki şey?

Bu işin talibi için hızlı adım attıracak ikinci önemli şeyi konunun içerisine koyup nasipse paylaşacağız. Talip nedir, **talip** neye talibdir aslında biliyor musunuz? Bu talibi iyi tarif tespit etmek lâzım! Tarif çok önemlidir! Bu işin talibi neyin talibi? Biz burada yanılıyoruz biraz da! Özellikle tasavvufla böyle bilimsel ve yakından ve çağın getirdiği yararlanılabilecek imkânlarla tasavvufla ilgilenenler genellikle bir şeyin talibidir. Neyin talibidir? Hakikati anlayabilmenin! Yani hakikati anlayanı eğer bir isimle tarif gerekirse; bir veli haline talibdir. Veli olmak değil, ama O'nu anlayan **veli** bir insan olduğu için o arife o veliye taliptir. Aslında talipliğe bu noktadan başlamak doğru değil. Böyle bir taleple bu konuya talib olmak bana göre çok doğru değil. Tasavvuf kitaplarında, özellikle geçmişe ait büyüklerin yazdıkları kitaplarda da talibe seslenilir hep; **bu talibin işidir** der, **bunu talibine anlatıyoruz** der. Talibi tarif etmezler ama! Çünkü kime sesleniyor? Arife! Arif olduğuna göre talibi ve tarifi biliyordur diye çok da tarif edilmez. Ama tarif gerekiyor. Bakın neye talib olmak lâzım, birinci basamakta?

Birinci basamak: Cehennemden kurtulmaya talib olmak lâzım. Gene geldik cehenneme ve korkuya! Lütfen Kur'anı Kerim'i inceleyin, şöyle bir tavsiye bulacak mısınız; yalnızca Allah'ı sevin? Bulamayacaksınız! Tuzağa düşmeyelim, yanlış bir sevgi tuzağına düşmeyelim. Ama "**Allah'tan korkun!**"u bulacaksınız; "**yalnız Allah'tan korkun, yalnız Allah'tan korkun, yalnız Allah'tan korkun!**" "Yalnız Allah'ı sevin" diye, öyle bir öneri yok! Ama biz yanlış bir sevgi yumağının peşinde koştuğumuz zaman inanın ki işler bozuluyor. Bilesiniz ki gördüğüm ve bildiğimin dışında bir şey anlatmıyorum! Anlattığım şeyi görmüşümdür. Gördüğüm şeyi anlatırım! Dolayısıyla, bunu çok yakından ve net gördüm ki; yanlış bir sevgi propagandasının peşinde koşanlar hakikati bilemezler! Hakikatin bulunması için ayetleri incelediğinizde "**yalnızca Allah'tan korkun**" diyor. Dolayısıyla ilk talib olunacak şey bir kere; ben cehennemden nasıl kurtulacağım? Bence başka bir şeye gerek yok! Hakikati anlayacağım, veli pozisyonunda olacağım, işte şöyle "tayyi mekân" yapacağım, şöyle şunu bileceğim… Yok öyle bir şey! Ama gerçek bir şey var ki şu dünyada talib olunması gereken; **ben cehennemden nasıl kurtulacağım,** ben cehennemden kurtulabilecek miyim? Bakın, Efendimizin sohbeti sırasında Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin yanında oturan sahabeleri inceleyin; hepsinin telâşı bu! Hiç birisi uçmak kaçmak gibi bir taleple oturmuyorlar yanında. Biz cehennemden nasıl kurtulacağız, biz ne yapacağız orada? Dolayısıyla, ben cehennemden nasıl sıyrılabilirim telâşı olanlardır bu işi önemseyenler! Zaten kendiliğinden işin gereği, prosedürün gereği o; oradan kurtulmak için hakikatin peşinde koşmak zorundasın, başka bir şekilde kurtuluş yok! Ama hakikatin peşinde yanlış plânlarla koşulduğu zaman, o hakikat insanı cehennemden kurtaran bir öğreniş ve bilgi olmuyor!

Şimdi, öyle ise bu işin talibi dendiği zaman onun birinci önceliği şu ki aslında; cehennem korkusu! "Ben bu cehennemden nasıl kurtulacağım?" korkusu var onda! Yunus Emre'nin şiirlerine bakarsınız, bazı kişilerin yazdıkları önemli tasavvuf yazılarında da vardır; Allah'a cehennem korkusuyla yaklaşanlar veya cennet hevesiyle yaklaşanlar, bunlar alt basamak gösterilir! Bir bakıma doğru olabilir. Ama bunu halletmeden üst basamak gelmez! Yani onlar bunu öyle bir noktada söylüyorlar ki **bana Seni gerek Seni**!? Yani cehennem korkusunu, cennet sev-

gisini aştıktan sonra bunu söylüyor! Baştan bunu söylemiyor! İlk başlarken onun korkusu "**bana Seni gerek Seni**" değil ki! Meseleyi kavradıktan sonra "**bana Seni gerek Seni**" anlayışı içerisine giriyor. Dolayısıyla, talibin ilk korkusu ve telâşı ben bu cehennemi nasıl halledeceğim, telaşıdır. Bu telâşın ve sıkıntısının "24 saat" kafasında onu meşgul eden bir husus olması çok önemlidir! Bu husustan sıyrıldığı zaman, işlerden sıyrıldı demektir! Onu diri tutacak olan, onu bu işle meşgul edecek olan; ya cehennemden kurtulamazsam! İstediğiniz kadar bu bilgilerle dolu olun, ya kurtulamazsanız, neye yarar!? Dolayısıyla bütün mesele budur, cehennemden ben nasıl çıkacağım? Çünkü "**cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir**" bu açık ayet. Bu kesin bir güzergâh, oysa cennet ihtimal! Kesin bir şey var ki, önümüzde cehennem var. Bir kere "buradan ben nasıl kurtulacağım?" bunu -saplantı değil ama- halledilmesi gereken bir mesele haline getirmek lâzım!

Şimdi burada daha önce çizerek gösterdiğimiz hakikati farklı şekilde söylemeye gayret edeceğim. Bunun için ev sahibinden bir televizyon kumandası ve poşet istiyorum, varsa. Eğer hatırlayacak olursanız bir "A" pozisyonu çizmiştik, bir "B" pozisyonu. "B" pozisyonu; Hakikat'in yarattığı bir varlığı temsil ediyordu ki, B sırrı ile olan varlıktı o "B". A ise sanal bir haldi, onu Asi'nin "A"sından yaralanarak söylemiştik. Talibin hızlı adım atabilmesi için birinci paylaştığımız konu buydu. Bunu çok farklı şekillerde ele aldık, şimdi biraz daha farklı ele almaya çalışacağız. Sonra ikinci önemli konuya geçeriz.

Bu bir poşet! Bakın hal şu: Hakikat'in bizzat var olarak yaratmış olduğu yapı, şu kumandayla temsil ettiğim insan. Bakın yetenekleri var değil mi? Kendine ait düğmeleri ve yetenekleri var, çalıştığı zaman bir şey yapıyor, kendine ait özellikleri var. Bunu dizayn edenin verdiği kadarıyla özelliklere sahip bir varlık. Şimdi bu kumandayı yaratılan insan kabul edelim sembol olarak. Bunun özellikleri var. Bu VAR! Holografik Evren'le açıklanmaya çalışılan yapı bu! Holografik evrenle açıklanmaya çalışılan bu yapıyı karıştırdığı için kişi tasavvufta ikileme düşüyor ve işin içinden çıkamıyor! Nasıl, bakın!

Bu poşet, poşeti kumandaya geçirdim. Kumanda yine çalışır mı böyle poşetli? Çalışır. Yapılan işte budur! Çok dikkat edin! Esas yaratılan bu kumandayla temsil edilen! Bunun Ehadiyet ve Vahidiyet'le ilişkisi vardır, bunun Fenafillâh'ı -eğer öyle bir hal varsa- yaşanabilir. Ama kişi -bu poşet gibi- bakın ona sanal bir kişilik kazandırıyor, bu kumandanın özelliklerine sahip çıkıyor şimdi poşet! Çok dikkat edin "BEN" diyor.

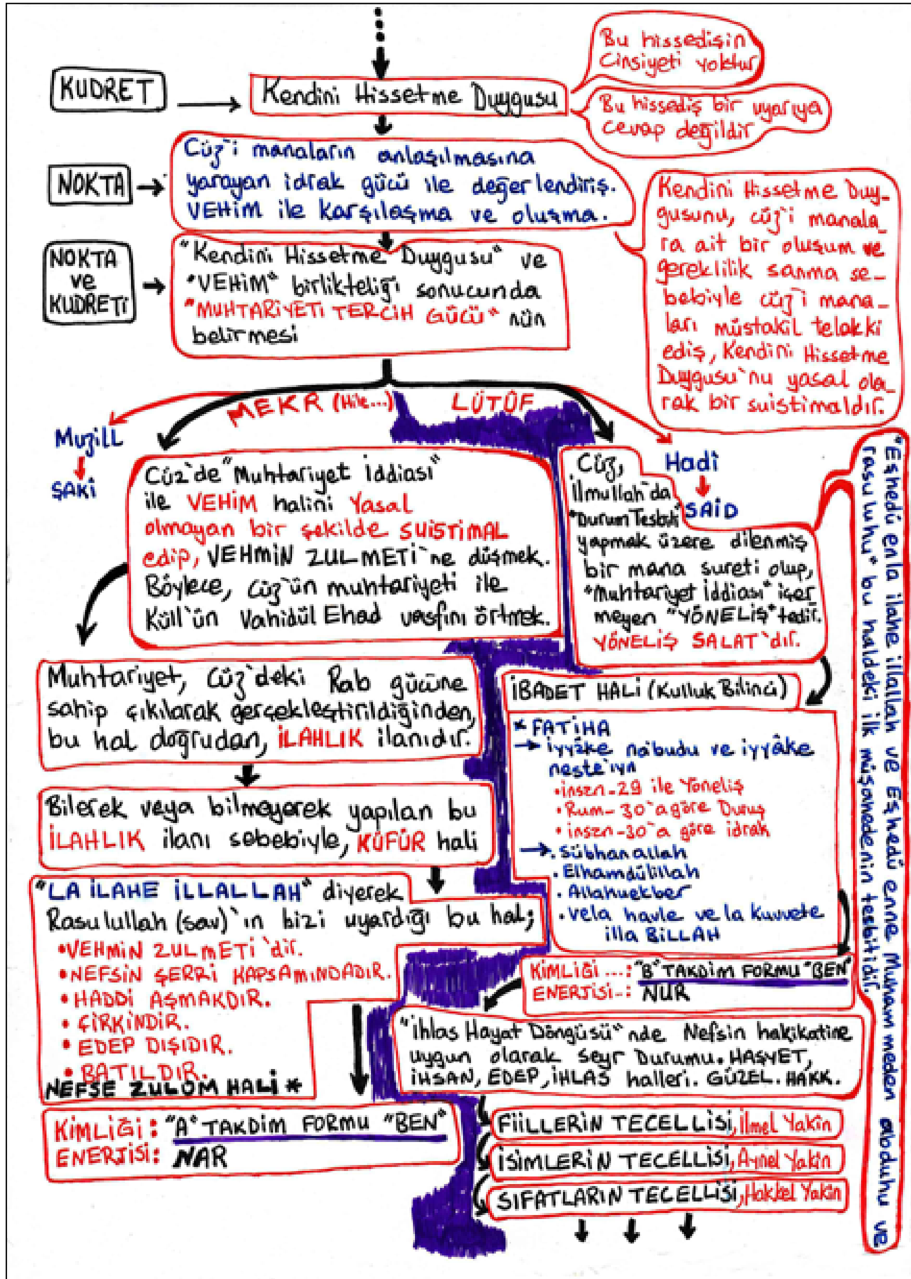
Bir konuyu yarım bırakmıştık. İstedim ki, bu konu ile birlikte evde düşünceler olsun. Onun olduğunu fark ettim gelen sorulardan. Çünkü şu başladı "ben nasıl dua edeceğim? Ben "ben" diyecek miyim? Peki, o zaman ben şimdi hangi benim? Bu da "ben" der. "Ben" demenin bir tehlikesi yok! Çok dikkat edin "ben" demenin bir tehlikesi yok! Bu "B" yapı da "ben" der, "ben" demek zorunda! Aksi halde farklı yaratılmış varlıklar olamaz. "Ben" demek zorunda! Niye? "Ben" diyen, nihayet Ehadiyet'e doğru gidip yok olacak. Yok olacak olan "ben" bu! Ama insan bunun üzerine bir sanal kimlik geçirir bu torba gibi! Aslında bir şey yok ama bu kumandadaki özelliklere bu poşet "benim" diyerek sahip çıkar. İnsanın

"ben" diye kendisini tanıtırken takdim ettiği bu poşettir, bu kumanda değil. Bu kumandaya demez "ben". İlk oturduğumuzda Fatiha okuduk, "kim okudu?" demiştim. İşte poşet! Eğer namazı bu poşet kılıyorsa farklıdır, bu "B" kılıyorsa secde farklıdır, secde o kadar farklıdır ki, söyleyeceğim.

Bu poşet "ben" demekle ve bu kumandanın özelliklerine sahip çıkmakla "tanrılığını ilân" eder. Kumanda, hakikatin çeşitli şekillerde tarifiyle bir yansımasıdır. Ama bu poşet bu yansımaya sanal kişilik, müstakillik verir, onun özelliklerini alır "tanrılığını ilân" eder. Şimdi, yalnız bu kumanda varken, bu yalnız varken; **Allah**, **illâ Allah! Cennet hali** odur, Hazreti Âdem öyleydi; **İllâ Allah**. Ama bu poşet geldiği zaman "**illâ Allah**" yok, tanrılar var! Kişinin yanıldığı bir şey de şudur: Bu kumanda da **La ilahe illâllah** der, bu poşet de. Yaratılan insanı temsil eden bu kumandanın **Lâ ilahe illâllah** demesi çok farklıdır! Anlatacağım, yaşadığınız zaman şaşar da kalırsınız. Şaşkınlığınız sakinliğe, sakinliğiniz huzura, huzurunuz yokluğa dönüşür; bunun **lâ ilahe illâllah** demesi ile. Bu sanalın **Lâ ilahe illâllah** demesi farklıdır. O der ki; tamam, ben Allah'tan başka ilaha inanmıyorum, başka ilah kabul etmiyorum. Allah, ama kendi de var! O bilmez ki esas ilah kendisidir! Dolayısı ile **Lâ ilahe illâllah** şudur: **La ilahe;** sen yoksun! **İllâ Allah**! Eğer **Lâ ilahe illallah**'ı bu kumandaya geçirdiğim sanal kılıf söylerse düşüncesi şudur: O var. Ama başka put kabul etmiyor, Allah'ı kabul ediyor! Hâlbuki **en önemli ilah** kendisi! En önemli tanrı, esas tanrı kendisi! **La ilahe;** sen yoksun, senin ilahlığın yok! **İllâ Allah**.

Şimdi bakın, tekrar çok somut olarak gösteriyorum; sanal kılıf olan ve kumandanın yeteneklerine sahip çıkan bu poşetin yeri cehennemdir; çünkü ilah! İlahların gideceği yer cehennemdir. Onun gibi, bu A'lar kendilerini Allah'a rakip olarak ilân etmişler, bunlar nasıl cennet hali olabilir? Onların tamamının yok olması lâzım! **İllâ Allah** gerçeğinin **hükm**ün yerine gelmesi lâzım! Nasıl? Bu tanrıların tamamının kendi mekânlarına gitmesi ile! İşte cehennem onların yeridir.

Dolayısıyla A'nın, tanrının hayır yapması başkadır, bunun hayır yapması başkadır. Onun için bazı tarikatlarda duyarsınız, bazı şeyleri keser, hayır yapmayı keser. Çünkü ona hocası bir şey öğretiyordur: "A"ya yaptırtmamayı! Çünkü bu kılıfın yaptığı hayırlar onu daha cehennemlik yapabilir, bu kılıfı kuvvetlendirirse. Bu kılıfın ibadeti onu daha cehennemlik yapabilir, bu kılıfı kuvvetlendiriyorsa. Bu kılıfın ibadeti onu daha cehennemlik yapabilir, eğer bu kumandaya sahip çıkma halini daha kuvvetli hale getirirse! Yaptığı o işlere Allah'ın ihtiyacı yok ki! Bu nedenle ona yaramadığı için, ters etki yaptığı için onun cehennemlik halini daha fazla kuvvetlendirir. Ve dikkat ediniz; mekr nedir? **Mekr**, işte bu poşetin arzu ve istekleridir. Onun isteklerini Allah verir. Dışarıdan bakan birisi de der ki; oo! Ne çok evlât! Ne çok mal! Mülk! Ama onlar onun bu poşet halini, yani onun sanal kimliğini, onun bu kumandaya sahip çıkan halini o kadar kuvvetlendirir ki; işte bu **mekr**dir! Ama bu kumandanın arzu ve istekleri, ona Allah'ın verdiği lütuflardır. Para da olabilir sıkıntı da olabilir, zevk de olabilir; fark etmez. Sonuç nedir? Bu İhlâs hayat Döngüsü halini anlamaktır. Bu hali anlıyor, bu sanal kimlikten kurtuluyorsa o onun için **lütuf**tur. Ama olay ne olursa olsun, ister sıkıntı ister ferahlık ve para, onun sanal sahip çıkışlığını kuvvetlendiriyorsa, o **mekr**dir.

Tefekkür Şeması 3

Bu kumandaya sahip çıkan ve poşetle temsil ettiğimiz sanal kimliğin yaşantı içerisinde beyinde bir veri tabanı oluşur. Siz işte esas ondan kurtulamazsınız! Beyinde buna ait; bunun duygusu düşüncesi, yaşantısı ile ilgili, bir veri tabanı vardır. Beyindeki sahip çıkan bu yapıya ait onu ortaya koyan, onun varlığını kuvvetlendiren, onun kendine ait bir veri tabanı var. Yoksa arzu ve istekleri olamaz!

O veri tabanından kurtulmanın yolları vardır! Ondan kurtulmanın çeşitli yolları var. Bunlardan en önemli birisi zikrullahtır. **Zikrullah** bu sanal sahip çıkışı fark ettirir, bundan nasıl kurtulacağını fark ettirir. O haller ileri noktadır, nefs-i mülhimenin halleridir; **fark etmek**; **ilham almak**; bu A'dan kurtulduğu halleri fark etmek, böylece bu iki yapıyı yaşamak nefs-i mülhimenin sıçramalarıdır onlar! Daha ileri devam ettiniz diyelim Zikrullaha, bu halde de Zikrullaha devam ettiniz, işte o zaman bu "B"nin yok olmasını sağlar, ona **Fenafillâh** dersiniz. Nihayet işte küfür olmayan "BEN" yok olur.

Bakın çok dikkat edin; şu sanal sahip çıkan "ben"i holografik bakış açısıyla yok edemezsiniz! Holografik evrende sahip çıkan sanal tanrının yeri yok. Bu sanal bir zan! Öyle ise poşetle temsil ettiğimiz sanal sahip çıkanın yok olmasının yöntemleri ayrı, kumandayla anlatmaya çalıştığımız yaratılmış olanın yok olmasının yöntemleri ayrı! Yaratılmış olan yapının yok olmasını anlamak için tevhidi anlamak gerekiyor! Bu sanal sahip çıkanın yokluğunu anlamak için tevhidi anlaman gerekmiyor! Tevhid ile ilgili değil o! O zaten **yok;** çünkü o **tanrı**! Ama şu yaratılanın yokluğunu anlamak için, işte o zaman holografik evren bakış açısından da yararlanarak Ehadiyet'e gidersin. Eğer holografik evreni şu vehmin zulmeti olan zanna uygularsan işin içinden çıkamazsın, izah edebiliyor muyum? Çok farklıdır ikisi! Bu yüzden, şu poşetten, sanal sahip çıkandan kurtulmak demek cehennemden kurtulmak demektir önce! Bu cehennemin kendisidir çünkü.

Bakın "**sistem bir hayaldir**" denir değil mi? O "hayal" denilen bu poşet değil! O bu yaratılan! Bu farkları iyi tespit etmek lâzım yaşamda! Yaratılmış olandır **hayal** olan! Ama kime göre? Allah'a göre hayal. Ama şu poşet Allah'ın hayali değil! Bu; Allah'ın yarattığına sahip çıkarak kendini tanrı ilân eden sanal sahip çıkan yapı!

Biz bunu şimdi insan gözüyle anlatıyoruz. O izin vermeden bu sistem olur mu? Mümkün değil. O, sistemin içerisinde dilediği için öyle oluyor. Biraz sonra birkaç cümle ile "neden oluyor?" onu göreceğiz.

İleride yöntemlere gireceğiz. Bu konuştuklarımız iyice oturduğunda, gün içerisinde kişi sanal sahip çıkanla mı hareket ediyor, bu yaratılan yapıyla mı hareket ediyor onları ortaya iyi koyduğu zaman yöntemlere de gireceğiz. Çünkü o yöntemlerden yararlanarak bundan kurtulmayı çok kolay başarır. Ne olduğunu biliyor çünkü! Dedik ki, yöntemlerden birisi **Zikrullah**tır. Bu veri tabanının, bu sanal sahip çıkan "ben" diyen yapının veri tabanının beyinde silinmesinin bir yolu da **dağlanmak**tır, o hücrelerin dağlanmasıdır. Herhangi bir yerde bu kadar açık rastlamazsınız! Dağlanmasıdır o hücrelerin! Örnek vereyim: Beyinde görme merkezi var değil mi? O "görme merkezini" dağlasa bir cerrah, sonra o kişi görebilir mi?

Göremez! O hücreler dağlandığı için, hücreler de ölmüş olur. Ama şimdi öyle bir dağlama sistemi tarif ediyoruz ki, hücreler inaktif olacak ama ölmeyecek! Çok mu benzedi cehennem ateşine? Yakacak ama yanmayacak! Yakacak ama olduğu gibi duracak! İşte cehennem ateşiyle bu dünyada o hücreler dağlanırsa, o zaman bu sanal sahip çıkan kişiliğin beyindeki veri tabanları çalışmaz. Çalışmayınca ne olur? Fonksiyon göremez! Bunun hayatiyetini sürdürmesi için gereken veri tabanlarının dağlanması bunun artık çalışmamasını getirir ki, kendiliğinden gerçek yapı gözükür, Peki, nedir o **dağlayıcı**? Sistemdeki dağlayıcı cerrahın ismi **Kahhar'**dır! Onun için velilerin zikrullahlarına baktığımızda, velilerin Esma'ül Hüsna Zikrullahında "Kahhar" ismini görürsünüz. İşte bu şekilde o hücreler dağlanır. Aman, hemen gidip o cerraha müracaat etmeyin! Şimdi yavaş yavaş sistemi anlatmaya çalışıyoruz.

O dağlanmalarda, öyle bir yanma anında sanal sahip çıkanın ve gerçek yaratılmış olanın olaya bakışı farklıdır. Çok dikkat ediniz lütfen! Bakın diyelim ki A şahsı o hücrelerin dağlanmasına vesile kılınmıştır. Eğer o dağlanma yüzünden kişi "tuzağa düşmüşse" sanal sahip çıkan girer devreye, bu yüzden kişi vesile olan yapıya kızar durur. Bu sahip çıkan kuvvetlenir ve sanal sahip çıkanların, poşetlerin savaşı başlar! Karşıdakinin sanal poşetiyle, olaya sahip çıkan kimliğiyle buradaki önüne bir fırsat çıkmış olanın savaşı, yani hücrelerini bu konuya göre dizayn etme fırsatı çıkmış olan bundan yararlanamaz! Bu kavga yüzünden tanrı yapısı kuvvetlenir. O kavganın bu dünyada çözüleceği yer neresidir? Bu dünyanın mahkemeleridir. Bakın şimdi size diğer mahkemenin farkını söyleyeceğim.

Talibin hızlı adım atacağı önemli bir şeyi söylemeye çalışacağım, onu çok açık ve net söyleyeceğim, fark eden için. Talibin mahkemesinin buradaki mahkemelerden çok önemli bir farkı vardır. Nasıl şimdiki mahkemelere gidiyorsunuz bölümleri var, Allah'ın mahkemesinde de pozisyonunuza göre bölümler var. Talibin mahkemesi ayrı! Bakın herhangi bir konuda, zanda bulunarak "ben" diyen ve kumandaya sahip çıkan bu yapılar tartıştı ve mahkemeye gitti. Mahkeme neye karar verir? Kim haklı kim haksıza! Talibin mahkemesinde **haklı haksız** olmaz! Çok dikkat edin! Seri-ül Hısab olan Allah'ın bu işi gördüğü, o hızlı mahkemede haklı haksız yok! Peki, ne var? İşte geldik çok önemli bir noktaya. Fark eden için çok önemli bir noktaya geldik! "İtiraz mı ediyorsun?" var! İtiraz mı ediyorsun? Çok dikkat edin buna! Fark eden için çok önemli bir şey söylüyorum: İtiraz mı ediyorsun?

Senaryolandıralım. Kişi çok haklı! Talib mahkemesinde diyor ki; Allah'ım ben çok haklıyım, şu haksız! **"Haksız olanın emri kimin?"** Allah'ın! **Haklı, haksız?** Sen ne pozisyonda kaldın? İtiraz eden! Bakın, fark edin burayı çok önemli bir şey bu: **Talib itiraz etmez!** Talibin, bu ilahın haklı veya haksız olduğunu iddia ettiği dünyayla ilişkisi yoktur! Neyle ilişkisi vardır? **İllâ Allah!** İşte onun için ona "**itiraz mı ediyorsun?**" derler! Aynen böyle derler! Böyle diyorlar, aynen böyle diyorlar! Beni duyduğunuz gibi diyorlar, aynen böyle! Sen gidersin oraya, iyi bir şey alacağını sanarsın koşar gidersin; bir sürü dilekçe yazmışsındır, hepsini alır çöpe atarlar: **İtiraz mı ediyorsun?** Bitti! Tek bir kelime var orda: **İtiraz mı ediyorsun?** Bitti!

Kapıdan giremezsin itirazla. "Haklıyım!" dedin, sana "**çık o zaman şu poşetlerin mahkemesine, git orada poşetler görsün mahkemeni!**" derler! Talibin mahkemesinde haklı haksız yok! İtiraz mı ediyorsun! Fark ettiniz mi bunu? Eğer bunu fark ederse kişi yaşantısında, her gün yeni bir şekilde bu **sahip çıkan zannın veri tabanının yanışı** ile ilgili olayları teker teker görmeye fark etmeye ve yaşamaya başlar. Onlar o kadar enteresandır ki! Eğer onları, bu sahip çıkan yapıyla, "ben ilahım" diyen yapıyla fark ederse sıkıntıdan ağlar durur. Şu yapı ile fark ederse, düğün bayramdır. Şaşarsınız! Yandıkça gördüğü "yeni yapı" nedeniyle o yanma ona doğum sancısı gibi gelir, yeni bir yapıya doğduğunu fark ederek onu neşeli görürsünüz. O yanma ona neşe verir, huzur verir! Çünkü bir anda yeni bir şey fark etmiştir; yeni bir hali bu dünyanın en somut işleri gibi yaşıyordur. Zan falan değil! Bu dünyada yaşadığınız ne kadar somutsa, o somutlukta o hali yaşıyor ve görüyor demektir! Şimdi düşününüz ki bir cerrah operasyonda birisine şifa veriyor. Siz de kapıdasınız, arkadaşınıza nasıl dua edersiniz? "Allahım cerraha izin verme kesmesin, acıtır" der misiniz? Demezsiniz, şifa dilersiniz. Cerraha kızmak aklınıza gelir mi? Gelmez. Öyleyse, **normal hayatta size cerrahlık vazifesi görenler**e de o zaman kızamazsınız! Fark ettiniz mi? Fark ettiniz mi ne kadar farklı bir yaşam! Ne kadar farklılaştı bir anda hayat o zaman!

Secde ile ilgili kısaca bir iki cümle söyleyelim. Şimdi bir insan bir insanı diz çöktürmek istiyor. Eski filmlerde görürsünüz ona nasıl "el aman" dedirttirir? Önünde eğdittirir değil mi, o kişiyi önünde çömelttirir, eğdittirir; böylece kendi üstünlüğünü ona kabul ettirtmiş olur. Çok dikkat edin, secde ile ilgili önemli bir şey var burada! O tablo bu poşetlerin işi, yani o bir ilahlar savaşı. Üstünlüğünü kabul ettirtmek isteyen A ilahı, zayıf gördüğü B ilahına "sen benim ilahlığımı kabul ediyor musun?" der, diğeri de yere eğilir onun önünde "ben senin ilahlığını kabul ediyorum" der. Yani bir nevi tanrılar savaşı, ilahlar savaşı, bu kimlik verdiğimiz zanların üstünlük kavgası değil mi? Pekâlâ, demek ki yere eğilmek alçalmak demek. Peki, o zaman secdede niye yükselme oluyor? Oysa eğiliyorsunuz! Eğilmek demek alçalmak demek! Eğer Allah'ın önünde de; önündeyim, diye Allah'ın önü diye bu zan eğiliyorsa diyor ki; ben varım, tanrıyım ama senin büyüklüğünü Allahlığını kabul ettim. Sen kuvvetlisin sana gücüm yetmez, senin önünde eğiliyorum! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı salât ikamesi bu değil, "**salâtınızı dosdoğru ikame edin**" bu değil işte! Demek ki; bu poşetle, bu zanla yapılan eğilme, yani Allah'ın önünde "Allah'ım ben zayıf, küçük, zavallıyım, senin önünde eğiliyorum" eğilmesi Efendimizin açıkladığı salât ikamesi değil! Bu secde, tanrıların kavgası içerisinde olan! Tanrılığını ilân etmiş bir insan diğerine güçlülüğünü anlatmak için "yat bakalım önümde" der, o da yatarak onun üstünlüğünü kabul etmiş olur. Secdeyi eğer böyle yaparsa kişi fark edemez gerçek secdeyi. Ne kadar enteresan! Bu gerçek yaratılan yapı secde ederse YOK olur. Kendini yok ilân etti, ne çıkar ortaya? **İllâ Allah! Secde illâ Allah!** Sizin şu yapıyı yere yatırmanız Allah'ın önünde eğilmek değil! Yere yatırmanız sembolik yok saymanız; **illâ Allah!** Oysa poşetle temsil ettiğimiz, ona sahip çıkan bu zan kimliği yere yatırmanız ne demektir? Ben varım ama zayıfım, senin gücünü kabul ettim! Ortaya çıkan bir şey yok! Sadece korku var, korkudur bu! Gerçek secdede korku yok! Ehadiyet

hakikatini anlamış kişinin Ehadiyet'i önce hiç değilse sembolik olarak yaşıyor olması var! Bu yüzden birinci secde tamamen **yokluk secdesidir**! Yokluk secdesi sahip çıkan bu kimlik için değil, bahsettiğimiz yapı için! Bir ara verelim inşaallah.

Hatırlarsanız bu öfke örneğinde, başlangıç şöyledir; öfkelenmemeyi öğrenmek! Yani öfkeyi göstermemeyi, öfkeyi yutmayı öğrenmek! Size bir beceri kazandırır o, ama marifet değildir. Eğer bir kişi derse ki, ben öfkemi hiç belli etmiyorum, öfkeleniyorum ama belli etmiyorum, bu birinci basamaktır, marifet değildir. Niye? Öfke halini yaşamamak önemli! Öfke var ama belli etmiyorsun; tamam, o birinci basamak. Çok yüksek bir marifet, çok güzel, çok methedilecek güzel bir hal ama, kesinlikle talib için yeterli değil! Niye? Öfke halinin kalkması gerekiyor. Çünkü biliyor ki **öfke**lenmek; Allah'a "yanlış yaptın" demektir! İster belli ederek yap ister belli etme, diyorsun ki "Allah'ım yanlış yaptın".

-Orayı dağlayıp inaktif etmek gerekiyor.

Orayı, o hücreleri dağlamak gerekiyor. O hücreyi dağladığınız zaman o kadar net onu yaşıyorsunuz ki! İlk yaşadığınızda şaşırıyorsunuz; ya, bu şöyle konduğunda ben hemen kızardım. Ne oldu? Benim ellerim gevşek, vücudum gevşek. Niye bu kızma hormonları salgılanmıyor? Çünkü o hücre dağlandı! Onu salgılatan nedir? Aktif hücreler! Hormonlara emir verir, ilgili hormonlar salgılanır, vücudunuz onun kimyasına girer. Çalışmayınca salgılanmaz. Bu yüzden onun dağlanması gerekir. Bu mekanizma itirazda da öyle! Bakın **itiraz** konusunu çok kısa geçtim, biraz daha tartışalım orayı. "İtiraz etmemek nedir?" iyice açığa kavuşmasında fayda var. Çünkü normal hayatta itirazdan uzak ve ayrı yaşamanız mümkün değil. O kadar laboratuarın içerisinde, 24 saat karşınızda olan bir şey ki! Ama başarılması halinde sizi bir anda bu poşetten kurtarır; fiili zikirdir.

Neden bunu söylüyorum? Bir kişi beyninde bazı yeni kapasitelerin açıldığını görür; "ben" der, zikrullah yapmadım ki! Hayır, yapmıştır. Fiille yapmıştır, esas olanını yapmıştır! Bir fiille, davranışıyla **zikrullah** yapmıştır, o kapasite açılmıştır! Dille yapılan zikir, fiille yapılan o zikre giden bir yol. Nihayet; dille, halle, fiille zikir! **Halle zikir** yani vücuduna onun kimyasının gelmesi. Ama daha sonra esas önemli olan fiilde zikir! Örneğin Aliym isminin zikrini yapmışsınız, ilim frekanslarınız açılmış, nihayet onunla ilgili kimyanız da tamamlanmış, haliniz de öyle. Ama bir odada kilitli duruyorsun! Kimsenin ihtiyacı yok, hiç makbul değil! Çıkıp o ilmi dağıtmanız, yani o ilme göre davranmanız gerekiyor! Anlatmanız ***gerekmiyor***! **En önemli ilim;** hiç kişinin ağzı çalışmadığı halde yaşarken o ilme göre fiiller çıkarmak! Bir insana veya bir başka şeye baktığı zaman önce Allah'ı görüyor sonra baktığı şeyi görüyorsa işte bu bir fiil! Bu önemli ve **esas Zikrullah**! Bu duruma ulaşmak lâzım neticede! Örneğin Halim isminin zikrini yapmışsınız, Halim ile ilgili kapasiteniz açılmış, halde de Halim ismine uygun olmuşsunuz. Sinirle ilgili hormonlarınız, enzimleriniz salgılanmıyor, ama odada kilitlisiniz. Neye yarar o? Dışarı çıkıp Allah'ın yarattıklarına Halim olmadıkça bir işe yaramaz. **Esas fiili zikir** odur! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin tüm yaşantısı bu yüzden 24 saat Zikrullahtır; fiili zikir! Bu yüzden, insanlar eğer "ben Allah'a daha yakın olacağım ben

Allah'la dost olacağım" diye, tabi bu böyle bir mesafe yakınlığı değil, kendini bir yere kapatırsa tam tersini yapar; Allah'tan kaçmış olur! Neden? Allah insanlarla olduğun yerde! Sen o insanların fiillerinden korkup, yani Allah'ın fiillerinden kaçıp bir yere saklanıyorsun. Böylece, Allah'ın fiillerini görmek istemiyorsun. Hani Allah'la olacaktın? Allah'la olmak istiyorsan fiilleri var! Örneğin, birisini düşünün çocuklarıyla olmak istiyor. Çocuklarına der mi; siz şimdi gidin, hiç gözüme gözükmeyin. Ben sizi düşünüp sizinle beraber olacağım? Esas o çocuklar varken O'nunla! Niye? Onların fiilleri, hareketleri çocuklarla olduğunu hissettiriyor ona! Dolayısıyla, dışarıda birisine Haliym davranmak, birisine Aliym davranmak, birisine Kâdir davranmak veya onların davranışlarını görmek, Allah'ın o fiille... Aksi halde kapalı olduğunuz yerde o zaman sizde fiil tecellisi, esma tecellisi olamaz ki!

Bunun için **dergâh** çok önemlidir dergâh. İnsan bunu dergâhta öğrenir. Ama zamanımızın dergâhının özelliği ne biliyor musunuz? Evler! İnsanın evi dergâhıdır. Başka dergâha gidenler iş kolay olsun diye gider. Evde zor! Çocukla olmuyor, hanımla olmuyor, zor orda iş! Nereye gidiyor? Kolay bir yere gidiyor. Şeyhinin dizinin dibine oturuyor, hiç bir iş güç yok, kolay yeri seçiyor! Esas pişeceğiniz yer, günümüzün dergâhı bizzat eviniz. Biraz önce dedik ki; **itiraz etmeyeceksin, itiraz etmemeyi öğreneceksin!** Bunun en zoru nerdedir biliyor musunuz? Eşler arasındadır ve çocuklar arasındadır. Çocuğunun bir hareketinde, hadi Allah'a karşı itiraz etme, göreyim seni! Eşinle ilgili hadi başar! Eğer gidip eşine "sen haksızsın, ben haklıyım" dersen.. Doğru. Doğru ama onlar poşetlerin işi! Eğer poşette güçlü olmaya talipsen haklılığını anlat dur. Ama Allah'a anlatmaya gittiğin zaman ne diyor biliyor musun? **İtiraz mı ediyorsun?** Aynen böyle diyorlar adama, aynen böyle: **İtiraz mı ediyorsun!**

Bu yüzden **itiraz etmeyenin duası** nasıl olur o zaman biliyor musun? Tek bir şey: **Allah'ım merhamet et, Allah'ım merhamet et, Allah'ım bağışla merhamet et.** Bu kadar! "Bağışla" ne demektir burda? Talibin bağışla demesi, meseleyi kavramış olanın, bahsettiğim A yapısını, "B" yapısını kavramış o "B" yapısının "bağışla" demesi; "Allahım bana senin yolunda olacağım, beni oraya sabit kılacak, senin razı olacağın bir rol ver. Allah'ım senin razı olmadığın arzu ve isteklerden, heva ve heveslerden, fikir ve inanışlardan, hal hareket ve davranışlardan beni al kurtar. Senin razı olmadığın hal ve hareketleri yapacak rolü bana verme, bana başka roller ver" demektir. Nedir bunlar, bu rol nedir, sayfalarca yazılabilir ama Allah "**o kadar yazma**" diyor! **İhdinas sıratal müstakiym!** Bir seferde söyle, sembolik! **İhdinas sıratal müstakiym** dedinmi; bilmediklerin de, yazarken unuttukların da, bin yıl sonra bilimin getireceği doğru neyse onlar da orda vardır; **İhdinas sıratal müstakiym! "**Ama onu söylerken öyle bir pozisyonda ol ki, İnsan Suresi 30. ayeti unutma, oradaki pozisyonla **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** de!" diyor. O "B" yapısının duruş biçimidir işte: **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**! Onun için namaz çok önemlidir, namazda **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn;** oradaki o duruş aslında öyle bir duruştur ki! Onun için salât çok önemlidir! Salâtta, namazda **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**; yani oradaki o duruş aslında öyle bir duruştur ki!

Bakın! Dikkat edin Hazreti Âdem, bu yaratılan yapı "B" halinde; cennette. Ama dünyaya gitmesi lâzım, dünya yaşantısı lâzım buna. Dünya yaşantısında da "A" lâzım! Hz. Adem'e lazım olan bu "A" hali peki nasıl gelecek? Bunun gelebilmesi için Hz. Âdem'e bir yasak konuyor; **şu meyveye yaklaşma**! Ama Hazreti Âdem'in yapısındaki Rab Rablığını ispat edecek. O yasağı yapmak zorunda! Yapacak, "ben Rabbım diyecek"! Her yapıda bir Rab var mı? Her yapıda bir müstakil Rab var, her yapıda! **Allah; Rabbül âlemin!** Her yapıda bir Rab var ve o Rabbın Rablık gücü var. İşte ona yasak olmaz! Kendinize koyun yasağı, bozarsınız! Bu yüzden talibin tövbesi de farklıdır! O tuzağa düştüğü zaman talib tövbelerle oynar durur. Tövbe eder, tekrar yapar bozar, tekrar tövbe eder; Rabba tövbe sökmez, Rab tövbeyi çok sever! Bozmak için! "Hah" der, önüme fırsat çıktı, ben sana gösteririm. Gider o yasağı bozar. Ve "işte ben Rabbım" der "çünkü ben Rabbım!" Hani bir çizgi film vardı He-Man; "güç bende" diyordu ya, Rab odur! Güç bende! Rabbın gücü! Hz. Âdem'e o yasak konunca Hz. Âdem'deki Rab, Rablığını kanıtladı ve onunla birlikte işte bu **sanal yapı** oluştu. Bu sanal yapı oluştu, böylece **dünya hali** başladı. Daha önceki pozisyonu cennet pozisyonuydu şimdi bu sanal yapı oluştu. Bu sanal yapı niye oluşuyor?

O Rabba verilen müstakillikten yararlanarak müstakilliyet ilân ettiği için! Çok önemli bu! Bu yüzden "ben varım" diyor ve ona sahip çıkıp ilahlığını ilân ediyor. Her bir birimde bulunan **müstakil Rab** yapısını **müstakil tek varlık** gibi görmek, kabul etmek işine geliyor, ona bir kimlik giydiriyor. Onun Ehadiyetini bilmiyor, görmüyor ve onun müstakil olduğunu sanıyor! İşte o sanış yalnızca Rabba mı? Ha Rab müstakil, ha irade müstakil ne fark eder, aynı şey! İradenin, aklın müstakil denmesi ile Rabbın müstakil denmesinin bir farkı yok ki. Onların hepsi Rab şemsiyesinin altında zaten! İşte o yüzdendir ki; oradaki müstakilliğe "BEN" iddiasında bulunuyor. Bu yüzden kişi bu yapıyı fark ettiğinde Rabbını bilmiş olur! O yüzden tanımış, esas hakikati bilmiş olur.

Şimdi dikkat edin, Hazreti Âdem bu yapıdan sonra şaştı da kaldı. Ayet öyle diyor; **Âdem şaştı da kaldı, ne yaptığına!** Bu iş nasıl oldu, bu kadar hakikati biliyorsun, nasıl oldu? Rab, kendini kanıtladı çünkü! Normal insan gözü ile baksanız ne demesi gerekir şu poşetin? Allah'ım bir daha yapmayacağım, demesi gerekir değil mi? Ama Hazreti Âdem "bir daha yapmayacağım" demiyor, çok dikkat edin buraya! Bu gözle Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin öğrettiği tövbelerin içerisine bakın, dualara bakın, "bir daha yapmayacağım" diye bir şey yok. Kur'an ayetlerini inceleyin, bize yapılan önerilerde "bir daha yapmayacağım" deyin yok, böyle bir şey yok, "bir daha yapmayacağım" yok. Niye yok? "Bir daha yapmayacağım" diyecek olan bir varlık yok çünkü! Ancak tanrılığını ilân eden, insanî, beşerî korkuyla "bir daha yapmayacağım" der. Ama Hz. Âdem "bir daha yapmayacağım" demiyor. Ne diyor: **Rabbena zâlemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasirin**; **Rabbimiz nefsimize büyük zulmettik, eğer Sen bizi bağışlamazsan, bize merhamet etmezsen biz hüsrana uğrarız.** "Bir daha yapmayacağım" demiyor! "Bir daha yapmayacağım" diyen kimse yok!

Ama: Eğer siz tövbe ederken "Allah'ım yanlış yaptım, ben bunu bir daha yapmayacağım" diyorsanız Rabbınıza, vücudunuzdaki Rabba "yapılacak hedef" gösteriyorsunuz, diyorsunuz ki; bunu boz! Peki, ne diyeceksiniz? **Bağışla ya Rabbi bağışla ya Rabbi, merhamet et, merhamet et, merhamet et. Merhametinden başka hiç bir şey yok!** Çare yok, çaresizim, değil! Merhametinden başka bir yol yok! Merhamet etmezsen hüsrana uğrarız. İşte namazdaki duruş da budur; **Merhamet Ya Rabbi, merhamet Ya Rabbi.** Ayetlerde buyruluyor ya; **ancak Allah'tan korkun,** işte o korku budur: **merhamet! Ya Rabbi bağışla, ya Rabbi merhamet et!** Şaşıracağınız derecede görürsünüz merhametin ve bağışlamanın ne olduğunu! Feleğinizi şaşırırsınız da görürsünüz, yeter ki şu "B" yapısıyla, o korkuyla **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**de! "M**erhamet ya Rabbi, bağışla de**. **İhdinas sıratal müstakiym**: Bir yorum, bir arzu yok! Yani Allah'a tarif yok! "Allah'ım şöyle yap, Allah'ım böyle yap" diye tarif etmiyorsun. Talib tarif etmez, itiraz etmez! **Bağışla ya Rabbi, merhamet et, merhamet**. Çok önemli bir şey o merhamet. **"Merhamet ya Rabbi"** bu kadar!

Ama alt seviyesinden bakarsak işe; "yapmayacağım" deseniz yapsanız ve sonra "Allah'ım bağışla beni" deyip tekrar dua etseniz de makbuldür. Ona ait de çünkü hadisler ayetler vardır "**kulum yine bana yöneldi**" diye, o kişiye teselli veren umut veren güzel bakış açıları vardır, öyle de olsa bir başlamak lâzım. Ama kişi bu konuları böyle inceleyip farklı bir şeye talib oluyorsa, artık orda "yapmayacağım" demez. Çünkü "yapmayacağım" diyecek olan, "ben varım" diyen sanal yapıdır. Bu, gerçek yaratılan "ben yapmayacağım" diyemez. Bu ancak; **bağışla ya Rabbi. Bana senin yoluna sabit kılınacak işler yaptırt. Bana öyle bir rol ver ki, senin yoluna talib olayım, Sen razı ol. Beni cehenneminden kurtaracak bir rol ver. Ama o nedir, ben onu bilmem! Ben onu bilmem; ihdinas sıratal müstakiym"** der. Kendisi öyle öğretmiş, "böyle de" diyor. Bu yüzden; salât ikame ederken Fatiha'da heyecanlanmak orayı çok önemsemek ve lâzım!

Hatta daha önceki toplantılarımızda arkadaşlarımızla paylaşmıştık şöyle bir tavsiyeyi: Günlük yaşantı içerisinde bir hal yaptınız ama onu yapmasanız iyi olurdu, bir şey düşündünüz düşünmeseniz iyi olurdu! Oraların peşine doğrudan hemen **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn!** O hale girerek **ihdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve leddaalliyn**. Günlük yaşantı içerisinde yapılabildiğince bu duanın yapılması çok önemlidir. Bütün hepsini içerir, tüm tövbeleri hepsini içerir. Üstelik de Allah'ın öğrettiği şekilde; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakiym,** burasından hızlıca başlayıp bunu bir dua olarak yapmak! Ne yapar sizi? Öyle bir antrenman ki bu; namaza geldiğiniz zaman nereye geldiğinizi biliyorsunuz; **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'e geldiniz; gün içerisinde zaten hep onunla meşgulsünüz. Ne gibi, biliyor musunuz? Bankamatik kartınız var, işte şöyle takacağım şöyle kodlayacağım, basacağım çıkacak. Artık namazda **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn'**de matiğin başındasınız. Taktınız; **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'e parmak izlerinizi verdiniz, duruşunuzu gösterdiniz. Hemen orada yazar; bağışlanmanızı çekiniz! Siz de oradan **ihdinas sıratal müstakiym**'i istediniz, seçtiniz aldınız. Bir nevi artık toplama, alma yeri. Bu kadar önemli! Bana

göre, bir insanın hayatta bundan daha önemli ve öncelikli bir işi yok. Bunu tehir ettirtecek hiçbir işi yok aslında doğrusu bu! Bundan daha önemli bir işi yok!

- Hocam, "cehennem rahmettir" demek; o poşeti cehennemde yakmak mı?

Rahmet olmayan bir şey yok ki! Şimdi biz bütün bu söylediklerimizi insan gözü ile anlatarak söylüyoruz, yani kesret hali ile anlatıyoruz ya! Eğer tevhid hali ile yorumlayacak olursan o zaman bu bahsettiğimiz poşeti başka yorumlarız, cehennemi başka! Hepsi farklı olur. Ama eğer cehenneme; gerek bu dünyadaki gerekse gerçek cehennem halindeki fonksiyonuna, bahsettiğimiz bu yapıyla yaklaştığında "senin için" rahmet olduğunu görürsün. Niçin? Sonu cennet olduğu için! O halleri bu dünyada veya orada yaşamanın sonu cennet olduğu için öyle görürsün. Ama bütün yaratılanlara bir de "arşı istiva eden Rahman" olan Allah bakışıyla baktığında; Rahman isminden kaynaklanmayan ve Rahîmden çıkmayan bir şey yok ki! Öyle baktığın zaman da farklı gözükür. Dolayısıyla, biz Allah'ın merhametine ve rahmetine bazen çok duygusal yaklaşarak bakarız. "**Allah merhamet sahibidir**" derken bizim birbirimize duyduğumuz merhamet gibi bir merhamet var gibi bakarız. Oysa oradaki **rahmet**in merhametin işleyiş tarzı farklıdır; Sünnetullah içerisinde prosedürlerin ismidir, aslında bir duygusal davranıştan ziyade bir prosedürün ismidir.

- Hocam, Efendimizin Veda Hutbesinde "şahid ol ya Rab" demesindeki hikmet nedir? Allah zaten her şeye şahittir "şahid ol ya Rab" demekle orda neye vurgu yapılıyor? Bir de "Rahman arşa istiva etti" dediğimizde ne anlamamız gerekir?

Vahhabilerin veya bazı yorumlayanların kastettiği gibi arş belki o an o bakışta doğrudur, ama o bakışı başka yerlere monte edince doğru olmuyor! **Arş** dendiği zaman; baktığımızdaki gökyüzü ve gökyüzünün üstünde bir arş var ve eğer **Rahman da orayı istiva etti** yani orayı kapladı, gibi düşünürsek o zaman "çok küçük bir Allah'a inanıyor" oluruz. Yalnızca Samanyolu galaksisine baktığın zaman senin "gökyüzü" dediğinin ne hesabı var Samanyolu galaksisinde? O gökyüzünün üstünü senin Allah'ın kaplamış olsa küçük bir şeye inanıyor olursun bir kere, fiziksel olarak bakınca da. Hele tüm uzayı düşündüğünde çok daha manası olmayan bir hale geliyor. Öyleyse, "arş" denilen şeyin öyle bir şey olmadığını bir kere iyi kavramak, görmek lâzım! Her şeyin Arş'ı var! Her yapının kendine ait bir Arş dediğimiz kısmı var. Senin düşünce sisteminin de bir Arşı var, aynı şey sende de var. Sende de Arşın üstünü aynı şey kaplamıştır. Çünkü **Arş**; Allah'ın Rahman ismi ile Rab isminin arasındaki "soyut" sınırın ismidir. Soyut bir sınırdır o! Rahman ismi ile Rab isminin yani Rahmaniyet mertebesi ile Rububiyet mertebesi arası. Rahmaniyet mertebesine "**Rahman**" diye sesleniriz, Rububiyet mertebesine de "**Rab**" diye sesleniriz. Bu iki mertebenin arasındaki soyut bir sınırdır **Arş.** Bir kavramdır daha doğrusu. Rububiyet mertebesinden sonra fiil âlemi var, bizzat vücut bulmuş yapılar var! vücut bulmuş bir yapının Rahmaniyet mertebesinin üstünde birçok alternatifi var. Bu alternatiflerden birisi, Rahmaniyet, Arş ve Rububiyet mertebesi süreçleri sonunda, bunlardan birisi vücut buluyor. Bu nedenle bazı evliyaullahın

yazılarında şuna rastlanır; **eğer duanız işte bu alternatifler arasına rastlarsa farklı olur, fiil haline gelmişse farklı tesirleri olur.** Duanın manalar arasındaki henüz vücut bulmamış alternatifler halindeki bir noktaya ulaşması farklı bir sonuca yol açar. Ama duana konu olan şey vücut bulmuşsa ve sen de dua ediyorsan o zaman duan farklı bir şekilde tesir eder.

Şimdi eline bir kağıt versek desek ki "10 çeşit yarış otomobili düşün". Kafandan 10 çeşit düşündün. "Bunun birisini çizeceksin" desek, ama çizeceğine de bir şart koysak desek ki "bakıldığı zaman insana sevgiyi hatırlatan, cazip gelen, hoş gözüken" gibi bir tarif yapsak, sen ne yaparsın, zihnindeki o 10 çeşitten bir tanesini seçer çizersin. Bak işte o zihnindekiler, bir nevi mana âlemi! Sonra sen onları bizim tarifimize göre bir süzgeçten geçirdin. Biz oraya güzel bir mana koyduk, **Rahman** süzgecinden geçirdin. Sonra ona şekil verdin; şekil veren **Rab**'tır, Rububiyet mertebesidir, onu montaj yapar. Yani Rububiyet mertebesi montaj fabrikası gibidir, ne lâzımsa onları monte eder ve sonra onun nasıl çalışacağını ona prospektüsünü programlar. Bu yüzden **Rab** deriz; yani öğretiyor öğretmen; öğreten, yaptıran, tarif eden; ya Rabbi, Rabbim, mürebbiye öğreten kişi. Rab da öyle; gelen manalardan vücut bulacak olan hangisi ise, hangisi dilenmişse onun montajını yapar. Neye göre? Şemsiyesinin altındaki Esma'ül Hüsna imkânlarına göre! Montajını yapar ve ondan nasıl bir kulluk istenmişse ona onun prospektüsünü yüklemiş, öğretmiş olur; nasıl davranacağını, ne yapacağını! Aynısını sen de yaparsın. Benzerini! Aynısını demeyelim oradan gelen bir özelliğin benzerini. "10 tane araba" düşündün. Bir tanesini çiz, dedik tarif ettik. O tarifi süzgeçten geçirdin, birini seçtin; bak şimdi montaj yapıyorsun. Çizdin; o vücut buldu. Aynı Arş sende de oldu. O Arş'ın üstünü kaplayan bir şey var. Eğer senin fiillerinin dışarı çıkışında Arş'ının üstünü Celâl ismi kaplamış olursa sana birisi ***İlter*** dediği zaman sert dönersin! Bak fiil bulurken, fiil haline gelirken nasıl çıktı? Allah'ın arşının üstünü gazap kaplamış olsaydı, alternatiflerden hep azaplı fiiller ortaya çıkacaktı. Ama "**rahmetinin merhametinin gazabını geçtiğini**" bize buyurduğu için, o yüzdendir ki dışarıya çıkan fiiller merhamet fiilleridir. Ama bu merhamet duygusal bir bakış merhameti değil! O merhamettir ki hücrelerin bir arada durur vücut bulur o merhamet yüzünden. O merhamettendir ki, örneğin, sen Allah'ın seni ne kadar sevdiğini bilmezsin. Seni ne kadar sevdiğini bilmiş olsan hücrelerin dayanmaz, dayanamaz ona!

Çok hoşlandın bir kız arkadaşından, günlerce onu düşünüyorsun, "keşke beni sevse, keşke beni sevse" deyip duruyorsun. Sonra karşılaştınız, sana "seni sevdiğini" söyledi. Ne olur bir anda hücrelerin? Darmadağın olur, gözünden mutluluktan yaş akar "bir sevgi duydun" diye! Seni sevdiğini hissettin. Allah'ın seni nasıl sevdiğini Allah sana belli etse dayanamazsın.. Onun hissettirtmemesi bile bir merhamet, fark ediyor musun? Sana O'nu arama imkânı tanıması bir merhamet. Farklı bir şey merhamet, oradaki bir kanun!

- O arabayı hayal etmiş hali Rahman isminin manası değil mi?

O Vahid! Rahman isminin üstündekiler manalar. Biz de benzetme yapıyoruz, kavramak için. "Mana âlemi, fiil âlemi.." denir ya, onları kolay anlayabilmek için

bir yöntemimiz var. Genellikle diyoruz ki "bir işi Allah nasıl yapıyor, nasıl yaptı?" diye merak ederse bir kişi, "ben acaba onu nasıl yapıyorum" dese, kendi yaparken çok küçük bir modelini, eserini yakalamış olur. Çünkü **cüz küllün aynasıdır**. Burada tabi iki türlü ayna var: Yani cüz, küllde ne varsa hepsine sahiptir. Veya "cüzde ne varsa külle aittir" diyelim, çünkü "hepsine sahiptir" biraz doğru cümle değil. Cüzde ne varsa hepsi külle aittir. Ama cüz aynı zamanda küllün aynasıdır; yani orada dilediği şeyi seyrediyor, o aynada seyrediyor. Küll seyrediyor işte; kendine ait; seyrediyor.

-Verdiğiniz örnekteki arabanın oluşma şekli Rahîm isminde ortaya çıkıyor, oluşmuş hali de Rububiyet gibi düşünmüşüz?

Şimdi insanda tabi Rahîm ismini benzeterek anlatmak çok kolay değil. O yüzden Rahîm ismi evren için biraz daha kolay anlatılır, evrenle ilgili olduğunda. Ama insanda insan beyninde kolay değil, neden? Çünkü insanlarda Rahîm'e sahip bir varlık var; bayanlar Rahîm özelliğine sahipler. Bunu, Rahîm isminin nasıl bir kanun olduğunu incelediğiniz zaman üreten, doğuran, ortaya çıkaran. O zaman "Rahman ve Rahîm" dediğimizde Allah'ın **Rahîm** isminin nasıl bir fabrika, bir üretim yeri olduğunu görürsünüz. Rahîm ismi evrende ortaya çıkaran! Ama o kadar mana içre mana var ki… Rahîm isminden… Rahîm ismi o öyle farklı bir şey ki aslında. Örneğin, Rahman isminin adalet taşıyan bir isim olduğu söylenir, **Rahman** isminde adalet var. Nedir adalet? Hak ettiğinin verilmesidir. Ama Rahîm isminde adaletin olmadığı söylenir! **Rahîm** ismi tamamen nimettir. Burdan yararlanarak bakıldığında Rahîm isminin başka manaları da açığa çıkar. Örneğin, inananlar, iman nuru taşıyanlara Rahîm isminin ulaşmasıyla ilgili olarak: İnanana "sen yaptın da şunu aldın, hakkın" şeklinde değil, tamamen lütuf nimet hediye. İman nuru taşıyana Allah'ın çok ikramlarda bulunması da Rahîm ismi kapsamındadır. Peki, iman nuru taşımayanlar? Onlar da Rahman isminden yararlanır, yani zulüm görmez. Şöyle zulüm görmez: Ne hak etmişse odur; hakkıdır, var olanın hakkıdır. Ama iman nuru taşıyıp o yolda gayret edene davranış farklıdır. Orada da rahman ve Rahim isimlerinin yorumları vardır. Ama Sünnetullah içerisinde, evrenin varoluşu içerisinde **Rahman** ve **Rahîm** isimleri yer çekimi kanunu gibi "bir kanun olarak" karşımıza çıkar.

Bu kanunlar bazen o kadar kuvvetli ortaya çıkmıştır ki! Eğer tanrılara inanılan eski dönemlerde "yer çekimi" iyi bilinseydi belki de insanlar yer çekimini de bir tanrı kabul edeceklerdi. Bir ihtimal! Eski Yunan tanrılarına bir bakın, Esma'ül Hüsna esintilerini görürüsünüz. Evrende fark ettikleri güçleri tanrılaştırmışlar. **Vedûd** ismini fark etmiş Venüs demiş. Çeşitli fırtınalar bilmem neler derken çeşitli Esma'ül Hüsna kanunlarını, fark ettikleri Sünnetullah kanunlarını tanrılaştırıp sembolleştirmişler. Aynı şey şimdi de yok mu? Esma'ül Hüsna sisteminde şu çok önemlidir: Bir kişi gözlem yaparak veya laboratuara girerek veya bilim dünyasında bir gayretle çalışır, bir şey bulur. O bulduğu şey aslında bir Esma'ül Hüsna tezahürüdür. O bulduğu şeyden ya gidip "bir Esma'ül Hüsna'yı" fark edecek veya o bulduğu noktaya bir tanrı ismi verecektir, baktığınız zaman öyle göreceksiniz! Hiçbir isim veremese "tesadüfen" diyecektir! Bu "tesadüfen" yaklaşımı artık

günümüzde çok fazla kullanılmıyor. Ama bizim lise dönemlerimizde çok yaygın bir materyalist felsefe idi. Evrenin "tesadüfen" yaratılmış, tesadüfen meydana gelmiş olduğu tezi kuvvetle, materyalistler tarafından savunulurdu. Bizim lise dönemlerimizde çok tartışırdık, yanlış yapardık. Boş işti ama bilmiyorduk tabi o zaman. Biz "Allah var" anlatırdık, onlar "Allah yok" anlatırdı, bayağı tartışırdık. Ama normal arkadaşlarla, bir kavga falan değil. Saatlerce günlerce, gruplar olur bunu tartışırdık; yanlış! Böyle bir şey yok, bu çok yanlış bir şey! Hatta bir hadis söylemiştim "**kim ilmi ünlü olmak için, birilerine galebe çalmak için, para kazanmak için, şöhret için ilim yaparsa; ilmi böyle şeyler için öğrenirse o ateştedir**" diye. Niye? Çünkü bu ilim "B" yapıya geçen bir poşettir. Aslında ilim ne için öğrenilir? Allah'ı tanımak için! Allah'ı tanıyabilmek ve o irtibatı kurabilmek için öğrenilirse seni cennete götürür. Aksi halde; "**ateştedir"** niye? O ilim senin bu varlığını bu poşeti o kadar kuvvetlendirir ki, bunun yeri kendiliğinden orası! Poşetleri ne yapıyorsunuz? Çöpe atıyorsunuz, yeri orası! İçindeki malzemeyi alıyorsun, poşeti çöpe atıyorsun, yeri orası çünkü! Sünnete baktığınız zaman, bu konu onlarla yarış yapılarak tartışılacak bir konu değil! İnananlar aralarında bunları konuşarak imanlarını kuvvetlendirebilirler, ancak "Allah var, Allah yok" tartışması sünnete baktığınız zaman yok! Efendimiz (SAV) gidip, kimseye Allah'ın varlığını kanıtlamamış ispatlamamış, kimseyle böyle bir tartışmaya girmemiş. "**La ilahe illallah**" demiş, "**Evet, kabul ettik**" diyenler gelmişler beraber olmuşlar, diğerleri de çekmiş gitmiş!

Böyle deyince aklıma bir şey geldi; BEN konusu. Oraya hafif bir giriş yapalım sonra onu detaylandırırız. Bu yapıların ikisi de "BEN" der. Allah'ın yarattığını kabul ettiğimiz yapı da "ben" der, ona sahip çıkan bu poşet yapı da "ben" der. Ona sahip çıkan bu yapı "ben" derken "ben ilahım" diyor! Peki, diğeri "ben" derken ne diyor? "Ben ilahım" demiyor! O "ben" derken şunu diyor; "Amentü billâhi" diyor. Ne demektir **amentü billâhi**? Ben bu hakikati anlamaya talibim, demektir Amentü billahi; "B" sırrıyla Allah'a inanıyorum" diyor ama "o sırrı anlamaya kavramaya, o yolda yaşamaya, fiiller sunmaya talibim" diyor, "yapacağım" demiyor! Allah dileyecek o da yapacak, "talibim" diyor. Dolayısıyla bir kişi bu hakikatle "ben" dediği zaman rahatlıkla "ben" diyebilir hiçbir sakıncası yok. Ama poşetin, buradaki sahip çıkan yapının "ben ilahım" dediği şekilde "ben" demesi çok tehlikeli ve sakıncalı! Orada bir şeyi ilan ediyor, "tanrılığını ilan" ediyor. "Peki, günlük yaşantıda nasıl tanrı olunur, günlük yaşantı içerisinde ne yaparsan tanrı olursun?" onları da parça parça ileriki konuşmalarımızda birlikte ele alacağız, inşallah.

Böylece fark edeceğiz ki, "Allah'ın sevdiğini seven insanların" sevme sebepleri, dışarıdaki sahip çıkarak "ben" diyen yapı değil, içteki hakikat ve o hakikatin de onlara gerçek hakikati hep hatırlatıyor olmasıdır. Böyle bir "sevgi sistemi" çalışır o zaman. Ama onun çalışabilmesi için de korku çok önemlidir, bu "B" yapının korkusu. Bakın onun benzeri anneyle çocuk arasında vardır. Anne çocuğa kızar iter, kızdığı zaman vurur. Ama çocuk ne yapar? Gider gene anneye sarılır. Fark ettiniz mi? Hem ağlar hem annesine sarılır. Ne kadar benzer bir korku, gelmiş "anne ve çocuk" arasına yerleşmiş! Annesinden kaçmaz çocuk anne kızarken, gene gider ona sarılır. Veya sahip çıkan poşet yapının beyindeki veri tabanını

dağlarken, o dağlama sırasındaki yapıyı düşünün! Dağlarken oluşan "o duygu" öyle bir duygudur ki annenizin sizi kuvvetle sevgi ile sıktığı zaman ki gibi. O size ne kadar tatlı bir sıkma gelir, öyle değil mi? Ama bir pehlivan güreşirken sizi sıksa aynı sıkma size öyle tatlı gelmez! Bakış açısı ne kadar farklı! Diğerine bakışınız bu "B" yapıyla olunca o zaman oradaki sıkma size acıtma gibi gelmiyor, içinize büyük bir "muhabbet" veriyor. Bu sıkma işi toprakta da öyledir: "**Toprak öyle bir sıkar ki toprağa konanı"** diyor hadiste Efendimiz; **çok kuvvetli bir sıkma! Onun bağırmasını, nasıl duyulduğunu nasıl bir ses çıktığını…** Ama bu sıkma **gerçek müminlere annenin çocuğunu sıkması gibi** tesir edermiş. Toprağın sıkması ona bir muhabbet sıkması gibi gelir. Ama diğeri? Yakalamış da kündeye getirecek pehlivanın sıkması gibi.

-Yaşantıda onu gerçekleştirmek önemli değil mi? Gün boyu kılıfsız yaşamaya çalışmamız lazım!

Kesinlikle o önemli. Elbette o kılıfsızlık yaşantıda önemli! "A" nın "veri tabanını" yok etmiş olursunuz tabi.

- Günlük hayatta ne kadar "benliksiz" yaşayabilirsek, beynimizde de yeni hatlar o şekilde oluşuyor, değil mi?

Kesinlikle! İkisi birbiriyle ilişkili! Beyinde açıldıkça siz öyle yaşarsınız, siz öyle yaşadıkça beyinde açılım sabitleşir, refleks halini alır.

-O zaman beyni "doğru" çalıştırmış mı oluyoruz?

Hakikatine uygun! O zaman zulmetmemiş oluyorsun. Diğeri nefse zulüm işte!

İyyake na'budu ve iyyake nestaiyn'de "üç duruş biçimi var" demiştik, onu kısaca tekrar edelim mi? **İyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'de üç tane ana duruş biçimi var, ana duruş! Onu çoğaltabiliriz, ama üç ana kolon var, üç orada duruş sembolü var! Neye göre? Orayı yerine kolay oturtabilmek için İnsan Suresi 30. ayeti hep tekrar ediyoruz. Bunun tekrarı ve çok konuşulması çok önemli. Çünkü bu bir yaşam biçimi! Bu konuda mutlaka "ikilemlerden kurtulmuş" ve "artık öyle yaşıyor" olması, kişi için çok elzem ve önemli bir şey. İnsan Suresi 30. Ayet "**ve ma teşaune illa en yeşeallahu**". Buna baktığımız zaman Kur'anı Kerim meallerinde, Türkçe meallerde "**dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe**" yazar. Çok dikkat edin, esas manası bu değildir. Bu mana, söyleyeceğim "üç ana duruş" biçiminin ikincisine ait manadır. Ama insanlar bu manaya bile ulaşamazlar; maalesef, konuştuğunuz tartıştığınız zaman görürsünüz, bu manayı yakalamakta bile zorlanırlar. **Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**, **siz isteyemezsiniz Allah istemedikçe;** böyle bir mana yazılmış. Bunu ben merak ettim, bazı önemli kişilerin tefsirine de baktım; sonuna doğru lâfı yuvarlamış, es geçmiş başka ayete. Yazamıyor bile, tefsirde orayı yorumlarken yorumunu bile yazamıyor. Neden yazamıyor? Çok enteresan benim tespitim: Çünkü onun gerçek inandığına Allah'ın söylediği uymuyor! Onun inandığına Allah'ın orada söylediği uymuyor, bu yüzden coşkuyla ve şevkle yazamıyor. Ters düşüyor onun bildiğine. Veya yazmaktan korkuyor "bana ne derler" diye. Belki de Mehmet Akif Ersoy rahmetli onun için

bıraktı. Kur'anı Kerim mealine çalışırken bırakıyor "ben bunu yapamam" diyor, kaldırıyor. Yapmaya yazmaya korkuyor. Belki böyle korktu bıraktı "olmuyor" dedi!

Şimdi üç ana kolondan birinci kolona gelelim bu ortaya çıkacak. Şöyle kabul edip yaklaşanlar var bu meale: Benim bir aklım var. Allah inanıp inanamamakta bile hür bırakmış insanları! Hürriyeti kavrayamıyor, hürriyeti anlatacak; Allah'ın hür bıraktığını söylüyor! İnsanları hür bırakmış, inanıp inanmamakta bile! Böyle sandığı için diyor ki; benim aklım var, Allah bana akıl verdi. İslamiyet akıl dinidir, aklım var, bir iradem var, bir gücüm var. Düşünebilen yapabilen, bir iradem var ve bunu iyi kullanayım diye de Allah iyiyi ve kötüyü göstermiş! Bakın bunu söyleyen kim? Bu esas yapıya sahip çıkmış olan, "ben varım" diyen sanal zan yapısı! Bu **sanal zan** vehmin zulmetidir! Bu yüzden, **Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy binuril fehmi** diyoruz. **Allahu veliyyullezine amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur;** Allah iman edenlerin velisidir. Onları **zulmet**in karanlığından, **vehm**in karanlığından alır Nura çıkarır. Dolayısıyla Efendimizin **Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi;** duası, buna yöneliktir. Gerçek yaratılan yapıya sahip çıkan bu vehim; vehim sisteminin zulmetidir. Vehim sisteminin suiistimali, vehim sisteminin tehlikeli yanı o! **Allah'ım beni, o vehim sisteminin tehlikeli yanından vehim sistemini suiistimal etmekten koru ve kurtar. Bana indinden öyle bir anlayış ver bana bir Nur ulaştır, ben onunla bu gerçeği fark edeyim.**

Şimdi işte bu yapı; vehim sistemini suiistimal etmiş ve bu suiistimal sonunda da tanrılığını ilân etmiş ama farkında olmayan bu yapı diyor ki: "Benim bir aklım var müstakil ve iradem var. İrademle iyileri yaparım, kötüleri yapmam. Böylece, iyileri yaparak cennete giderim, kötüleri yapan da sonucuna katlanır. Allah onlara cehennemi lâyık görmüştür" der. Böyle inananlara rastladınız mı? Peki, böyle inanan bu ayeti nasıl yorumlasın? Böyle inanan bir Profesör "Kur'an meali" yazıyorsa bu ayeti nasıl yorumlasın, nasıl tefsir etsin? "**Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**" ayeti uymadı ona! Şimdi Fatiha'da **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** derken bir duruşu var bu yapının. Sahip çıkan, vehmi suiistimal eden bu yapı **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** diyor: Ey Allah'ım, ben yalnız senden isterim. Bak, kimseden istemiyorum. Karar verdim esas istenecek sensin. Seni seçtim, senden istiyorum. Karar verdim "yalnız senden" korkuyorum, karar verdim "yalnızca sana" ibadet ediyorum diyor. Kendi karar verdi ona ve "yalnız senden istiyorum" diyor. Bir de "**ihdinas sıratal müstakiym**" diye bir şey buyurmuşsun, onu da istiyorum duruşu vardır **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'de!

Biz belli bir pozisyonun üç halini söylüyoruz ya, aslında bu anlattığımız bilinçten önce de bir duruş var namazda. O ne? O evrak memurluğu! Fatiha evrakı bitti, şimdi zammi sure evrakında sıra; evrak memuru! Fatiha evrakı tamam, şimdi zammı sure evrakını getir! O da tamam, şimdi salâvatlarda. O duruşu hiç saymıyoruz: Onları hiç saymıyoruz! Burada bir bilinç var hiç değilse. Ama bu böyle bir bilinç ki, İnsan Suresi 30. ayete hiç yaklaşmıyor bile! Allah'ın koyduğu kurala kanuna; **dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**'ye yaklaşmıyor bile! Niye? Tanrı!

Veremez! Benim! Onu terk edeceksin! Ama o başka şeyleri terk ediyor, oyuncaklarını! Neyi terk edeceksin esas? Terk etmen gereken bu sanal sahip çıkan poşet! Vereceksin! Neyi vereceksin esas? İşte bu poşeti, bunu vereceksin! Oysa bu oyuncaklarını veriyor, ama tanrı duruyor; dağıtan tanrı! Vermen gereken, terk etmen gereken bu tanrı, A yapı! Ama bu "aklımı vermem, irademi vermem" diyor, bir türlü veremiyor onu. Allah'a veremiyor "o benim" diyor, bu bir yapı.

Şimdi bir yapı da var ki "ya, Allah ötede beride uzakta değilmiş içimizdeymiş" deyip içine hapseden yapı. Onu aldı içine hapsetti, kendi Esma'ül Hüsna kompozisyonu olan yapısını da içine hapsetti, kendini de "çaresiz" ilân etti; bizim elimizde hiçbir şey yokmuş, biz ne istesek boş. Bakın ne kadar yanlış! "Biz ne istesek..." diyen kim? Gene bu yapı, ama zavallı! Tanrılığının zavallılığını ilân etmiş. Diğeri "benim gücüm var, müstakilim" diyen tanrı, bu çaresiz tanrı, tanrı zavallılaşmış burada. Nihayet diyor ki; "ben dileyemem Allah diler, o diledikten sonra ben dilerim. İzni ona verdim; o diler sonra ben dilerim." Bu da bir **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** duruşu! "Ben çaresiz zavallıyım, ben dileyemem Allah'ım, bunu fark ettim, çok diledim olmadı: **Çaresiz duruş!** Oysa çaresiz bir duruş değildir o **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** duruşu. Bu yanlış, bu da yanlış ama diğerinden ileri! Çünkü diğerindeki ambalaj çok kuvvetli, içi gözükmüyor. Bu poşet hiç değilse şeffaf; içindeki kumanda gözüküyor.

Şimdi gelelim **Ve ma teşaune illa en yaşaAllahu; dileyen YOK, illa Allah** anlayışına. Önce birinci sütuna dönelim, birinci duruş biçimine: Ben ilahım, bana ait özellikler vardır, gücüm vardır, ben yaparım. "İlahlığını ilân etmiş" duruş. İkincisi: Zavallı ilah! Güçleri yok. Çaresiz boynunu bükmüş Allah'a teslim olmuş. "Allah'a teslim olan ilah" duruşu! Allah'a teslim olması gereken yapı Allah'ın yarattığı yapı! Kur'anı Kerim'de Allah'ın "siz" dediği zaman hitap ettiği yapı bu. Bu sanal sahip çıkan yapı değil; bunlar tamamen sistem dışı. "Siz" diye hitap ettiği yapı, "teslim ol" dediği yapı Allah'ın kendi yarattığı yapı. Dikkat ederseniz hem ikinci yapıda hem de birinci bahsettiğimiz yapıda tamamen bir ikilik var, ikili bir sistem var. Ama şimdi dileyen yok! **La ilahe**; aynı şablon! **La ilahe illallah**; **Ma teşaune illallah**. "Ma tevfiki; başaran yok! İllallah". "**Ma tevfiki illa billahi**" açıklanırken orada da ikilik vardır mealde. "Başaran ben değilim Allah başarttırıyor! Allah diliyor ben başarıyorum". Halbuki **ma tevfiki illa Billah; başaran yok, illa Allah**. Bunu insan günlük yaşantısında bilene söyler, ama bilmeyene içinden öyle bir davranış biçimiyle yapar! Gelir "bu işi çok iyi başardın" derler, o da onlara "teşekkür ederim" der. Sistem öyle çünkü! Ama içerisinden **ma tevfiki illa billahi** der. **Ma tevfiki**; başaran yok! **İlla Allah**'ı yaşar; der! Bu duruşun da **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'i vardır işte!

Şimdi burada duruyorsunuz. İnsan Suresi 30. ayete bu üçüncü bakış açısı dediğimiz manadan baktığınızda: **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn; dileyen YOK, illa ALLAH!** Yahu, dileyen yoksa sen nasıl "ben yalnız senden diliyorum" diyorsun, bir dilekte bulunuyorsun, bir talepte bulunuyorsun? "Yalnız senden diliyorum" demek bile bir talep değil mi? "Ben" senden diliyorum! O zaman o bir yapı! O yapı YOK! O yapı vehmin zulmeti, vehmin suiistimal edilmesi. Diyorsun

ki orada **dileyen YOK illa ALLAH.** İşte bu bilinçle; **ihdinas sıratal müstakiym**; **öyle bir rol ver ki; ben bu var olan halimi de, şu anda seni tanımaya çalışan halimi de yok edeyim. Bana O'nun Vahidiyetini Ehadiyetini yaşat. Öyle bir rol ver ki, ben o rolü yaparken yürüdüğüm asfalt oraya gitsin; ihdinas sıratal müstakiym;** onu nasıl isteyeceğimizi bize kendisi öğretiyor. Böyle ana üç duruş biçimi var. Dikkat ederseniz bu bir nevi kader bakış açılarına göre salât ikamesi! Kadere nasıl bakıyorsan, öyle salât ikamesi!

Dolayısıyla, kişi hakikat olan o amentü billâhi dediği haldeki BEN'de "Allah'ım BEN sensin" diyebilir, bir de "SEN bensin" diyebilir, böyle düşünce açılımları olur onda. Örneğin Hallacı Mansur'un bir anda "**ene'l Hakk**" demesi gibi. "Sen BEN-sin" demesi farklıdır, "BEN sensin" demesi farklıdır aslında. "BEN sensin" demesi tehlikeye götürür. "SEN bensin" demesi bir bakış açısıdır, bir yorumdur, hatta Allah'la sohbeti arasında bir tarzdır. Ama diğeri bir iddiadır; "BEN sensin" demek "BEN Allah'ım" demektir, yanlıştır. Bir kişi "ben Allah'ım veya ben Allah mıyım?" derse sistemi anlatırken, bu yanlıştır. Ama diğer türlü? Düşünürken, bir nevi kendisinin yok olacağını aslında hayal olduğunu söyleyen bir yapıdan bahsetti.

*- Kur'an mealini okurken **Allah yapıp işleyenlerin en hayırlısıdır** gibi bir şey geçiyor. Nasıl oluyor, başka isteyen ve yapan mı var ki?*

Çok haklısınız. Aynı şey "merhamet" kelimelerinin meallerinde de geçer; **Allah merhamet edenlerin en merhametlisidir** gibi. Ben oraları okurken "**en hayırlısıdır** veya **merhamet edenlerin en merhametlisidir**" diye okumam da **"gerçek merhamet edendir"** gibi bir manayla bakarım. Çünkü söylediğiniz doğru. Sanki başka merhamet edenler var da, onun içerisinde O daha büyük! Yani "**Allah'ım sen en büyüksün**" der gibi bir bakış açısı; doğru değil o! Tercüme hatası diyeceğiz, ama **tercüme hatası** dediğimiz zaman şöyle bir şey gelir akla: Acaba Arap olan ve okuyan, Arapça bilen, Arap doğmuş, Arapçada yetişmiş okuduğu zaman nasıl anlıyor? O zaman eğer farklıysa **tercüme hatası** gibi olur. Halbuki **mana hatası** bu! Çünkü onu Arapça okuyan da belki şimdi orada yazıldığı gibi anlıyor. O bir mana hatası. Manayı; yani Tevhid'i kavrayamamaktan kaynaklanan bir bakış açısı. Tevhidi kavramış birisi -ki bakın siz daha okurken diyorsunuz ki- hayır böyle olamaz! Neden? Tevhid anlayışınıza uymuyor! Doğrusu bu! Bir de yazacak olsanız daha farklı yazarsınız. Ama onu yazan Tevhidi kavrayamamış olduğu için… Onun ipuçlarını başka ayetlerde de görürsünüz. Sizin bakış açınız doğru, haklısınız. Oralara geldiğiniz zaman "kendi zihninizdeki manalarla" geçiniz oraları.

- "İhdinas sıratal müstakiym" kısmında; her canlının herkesin "sıratal müstakim"i farklı gibi mi?

Mutlaka farklıdır, şöyle düşünelim: "Farklı olan hakikat değil de hakikate ulaşma yolu" gibi söylüyorsunuz, o yollar mutlaka farklıdır. Hatta onları şöyle yorumlayanlar var: Her nefs kadar yol vardır derler.

-Bunlar, insan dışındaki canlılar için de söz konusu mu?

İnsan dışındaki canlılar kendi Sünnetullah'larına tabiler. Onlar o Sünnetullah'a tabi oldukları için zaten değişmez bir sistem içerisinde bir göreve doğru gidiyorlar. Ama insandaki tabi olduğu Sünnetullah farklı. Orada bir seyir hali, farklı bir şey var! Dönüşü, dönüşümü farklı!

İman konusuna da biraz girmiş olalım. Neye iman ettiğimizi akıl ve ilimle çok birleştirmek lâzım. İman konusunu akıl ve ilimle birleştirmek lâzım. İmanımızı kuvvetlendirmek için "neye iman ettiğimizi" de iyi bilmek lâzım, o zaman iman kuvvetlenir. Aksi halde imanı kuvvetlendirmeye çalışmak bir nevi insanın kendi kendisini gaza getirmesi demektir. "Neye" olduğunu bilmiyor! Ama imanını kuvvetlendirmek için kendi kendisini gaza getiriyor. Sonra o azalıyor, sonra tekrar kendi kendisini gaza getiriyor. Bu faydalı mıdır? Doğru yolda olduğu için gaza getirmesi faydalıdır, bu yolda ilerlemiş olur ama istikrar olmaz! Bu yüzden yorulur, bazen hızlı koşmaktan bazen durmaktan yorulur. Ama neye iman ettiğini, yavaş yavaş ilim ve akılla birleştirerek ortaya koymaya yakalamaya çalışırsa, iman ettiği şey onda sabitleşir. Tereddütsüz, sabit ve hayatının öncelikleri haline gelir. O yüzdendir ki iman ettiğimiz şey bizde "hayatımızın önceliği" olmuyor! Niye? Lüks gibi kalıyor! Başka şeyler daha öncelikli hale geliyor. Onun içindir ki namaz öncelikli olamıyor bizde! Ondan daha öncelikli bir şeyin olmadığını fark ettiğinizde ise artık geri dönüşü yok! "Geri dönüşü olmayan bir zamanda" onun ne kadar öncelikli olduğunu fark edeceğiz!

İlk başlangıçta konuştuğumuz gibi neye iman edeceksin'e baktığımızda karşımıza ilk çıkacak şey cehennemdir, cehenneme iman etmektir! Cehenneme iman edip ondan korkmak! Dolayısıyla, o iman bize bir korku getirecek. O korkudur ki bazı şeyleri yapmamızda bizi motive edip diri ve canlı tutacak. Bakın şimdi doğu illerimizde nöbet tutanlar nasıl tutuyorlar? Bundan 40 yıl önceki gibi mi tutuyorlar? 40 yıl önce kim bilir ne kadar rahattı? Ha doğuda nöbet tutmuş ha batıda fark etmiyordu. Ama İzmir'de bir noktada nöbet tutanla şimdi Hakkâri'de nöbet tutan aynı mı? Hakkâri'de nöbet tutan daha uyanık daha! Neden? Korkuyor; düşman gelebilir saldırı olabilir, bir korku var! Cehennemle ilgili olan o korkudur ki, sizi o işe karşı, daima diri tutar, dolayısıyla siz hayatınızın her noktasını cehennemle ilişkilendirirsiniz!

Rahman zikrini bırakanlara can yoldaşı bir cin, bir şeytan veririz. O nihayet yaptıklarını doğru zanneder de kendini doğru yolda sanar. Ne kadar korkunç ve tehlikeli bir şey bir kişinin yaptığını doğru sanması! Ne büyük bir felâket! Nasıl düzelteceksin, nasıl gayret edeceksin? Doğru sanıyorsun! Bu yüzden insan farkında değil, önceliklerinin ne olması gerektiğinin farkında değil! Onun için yatarken **Korunma Dualar**ının okunması, herhangi bir uyanmada bu tehlikeyi bilip korunma duasının okunması, gündüz korunma duasının okunması! Efendimiz (SAV) buyuruyor ki; **"sizden önceki hiçbir ümmete böyle bir hediye verilmemiştir; Felak ve Nas sureleri!"** Kimseye verilmemiş bir şey, size veriliyor! Kimseye verilmemiş bir hediye; namazdaki rükû bize verilmiş. Enteresan şanslıyız yani! O yüzden iman konusunda, yaşadığımız dünyanın sistemin bilimsel argümanlarına dayalı bir hale getirip bakabilmemiz lâzım ki, neye iman ettiği-

mizde kuvvetli olalım. Çünkü iman ettiğimiz şey bizim hayatımızın önceliklerini belirliyor! O yüzden kişi o önceliklerden taviz vermemeyi öğreniyor. Ama nasıl taviz vermeyecek?

Bir dua yapıp tamamlayalım mı? Hz. Âdem'den başlayalım, Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme getirelim. Kabul edilmiş tövbeler var ya övülmüş; Hz. Âdem aleyhis selamın tövbesi, sonra Hz. Yunus aleyhisselamın tövbesi, sonra Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin vefatını hissettikten sonra yaptığı tövbe ve sonra Yaradan'ın "şöyle söyleyin" dediği şekilde bir kompozisyon yapalım. Onu izin verirseniz önce Türkçesiyle söyleyeyim, çünkü zaten kısa, bir iki dakika sürecek, sonra da orijinal şekliyle söyleyeyim:

Rabbimiz nefislerimize çok zulmettik, eğer sen bağışlamazsan, sen merhamet etmezsen biz hüsrana uğrarız. Biliyoruz ki, illâ var olan Sensin ve Sen Sübhansın, bildiğimiz her şeyden münezzehsin; tanıdığımız bildiğimiz her şeyden münezzehsin; öyle değilsin. Ne biliyorsak, Sen öyle değilsin. Biz onu ifade etmek için, o mânâların hepsini ifade etmek için "Sübhanallah" deriz, işte öyle. Ama biz nefsine zulmedenleriz. Seni "Sübhanallah" diyerek ve "takdir hüküm sana aittir" diyerek tesbih ediyoruz, Sen bizim tüm yanlışlarımızı ört, bizim ulaşmamız dönüşümüz de Sana'dır.

"Dileyen yok, illâ Allah" duruşuyla biz salâtlarımızda "iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn" deriz. Senin orada "belirttiğin doğru yolu" senden isteriz. Bizi oraya sabit kıl, enamda bulundukların, ikramda bulundukların var ya, işte onların yolu. Bizi sapanlardan ve nankör olanlardan yapma.

Rabbena zâlemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasiriyn. La ilahe illa ente subhâneke, inniy küntü minez zalimin. Sübhanallahi ve bihamdihi sübhanallahil aziym, estağfurullah ve etubü ileyh.

İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas sıratal müstakiym, sıratellezine en'amte aleyhim gayril mağdubi aleyhin ve leddaalliyn. Amin.

El-FATİHA.

16 Zilkade 1428 / 24 Kasım 2007

- La ilahe; tanrı yok; sen yoksun! İlla Allah!
- Peki, tanrı denilen şey ne?
- Dünyanın gereği tanrı ismi çeşitli isimlerle örtülü
- Kabir ne zaman cehennemden bir çukur olur
- Kişi yaşarken tanrılığını fark etmezse vay haline
- Sahne, rol kimliğini ve gerçek kimliği fark etmek
- Cennetin kapısında yazanı okuyabilmek için…
- Tanrının alınmadığı yere nasıl girilir?
- Tanrı giremez illa Allah'ı yaşayan, ölmeden önce..
- Cehennem hali ve cennet hali
- Hz. Ebu Bekir önce hakikati sonra onun kendini ne sandığını görüyor
- Hayat yani sistem, tanrılığı örten cazibelerle dolu
- Aslında şirki hafi
- "B sırrı" diye bahsedilen mananın ismi
- "Edeb ya HU" deyişindeki çok önemli Edeb nedir?
- Gerçek "tekbir"in manası
- Allah'tan merhamet isteyen dualar…
- Efendimizin yanında durabilmek bir nur gerektiriyor
- Dünyadayken kendisini gurbette hisseden kimdir?
- Yapılacak tek dua
- Hoşgörüden doğacak marazı engelleyecek şey
- Kişideki tanrının ilahın "ana kriterleri" nelerdir?
- Salâttaki mirac, Efendimizin yaşadığı miracı yaşamak değil
- "Amener rasulü" analizi
- "Hasbiyallahu" teslimiyetini deli gibi dualaştırmak
- En önemli hak yeme nedir?
- Bu bir rıza lokması, yutamazsın demedim mi?
- Öfkeli tanrı, meraklı tanrı, şikâyet eden tanrı
- Takdir bekleyen tanrı, bölücü tanrı, kandıran tanrı
- Sürekli "ben ne alabilirim" diyen tanrı
- Kimin görünen misyonu; Evrensel sevgi ve barış!

Size gelecek ilhamların Rahmani ilhamlar olması o doğrultuda hareket etmeniz ve şeytani yanılgılara düşmemeniz için istihare yapmak, bu tür konuları anlatanlardan gerekirse tereddüt etmek önemli. Bu tereddüt tabi sorgulama yapmak için! Bu süreç içerisinde de "**Rabbi inniy messeniyeş şeytanü**" ayetleri ve Felak, Nâs Sureleri çok önemli! Onun için isterseniz şimdi öyle başlayalım. Çünkü siz çok alışıksınız yeni şeyler duymaya. "Yeni şeyler" tabi, bizim için yeni bir mücadelenin başlaması demektir. O mücadele içerisinde de korunma sureleri, ayetleri çok önemli! Sessizce içimizden isterseniz üç İhlâs, bir Felak, bir Nâs okuyalım. Sonra ben konuşurken, isteyenler "Rabbi inni messeniyeş şeytanü" ayetlerini zaman zaman okusun, faydalı olur inşallah.

Aslında başlangıç noktamız; yani konunun girişi **La ilahe illallah**, konunun gelişmesi **La ilahe illallah**, konunun sonucu **La ilahe illallah**. Hep La ilahe illallah Kelime-i Tevhidinin mümkün olduğunca üstündeki "idrak perdelerini" açmaya hep gayret ettik. Hayatımızın en önemli, en önemli tek şeyi çünkü! La ilahe illallah; öğrendik ki; tanrı yok illa Allah.

"Var" kelimesini söylemek bile bir ikiliktir aslında. Birisi var, tesbit ediyor Var ve sınır koyuyor. Dolayısıyla, **La ilahe illallah** dediğinizde; **tanrı yok illa Allah!** Yani "Var" kullanmadığınız zaman o "var" zihninizde olmayınca, bir tesbit eden, bir sınır koyan, o anlatımı sunan "ikilik" de bir nevi kalkmış oluyor. La ilahe illallah tanrı yok, illa Allah!

Uzun süre konuştuk, önemli bir şeyi konuştuk ve çok açık ve çok çıplak, çok net konuştuk, dedik ki: **La ilahe illallah; tanrı yok!** Tanrı yok, derken söyledik ki: La ilahe illallah; **sen yoksun, illa Allah!** Üstünden bir katman daha çektik: La ilahe illa Allah; sen YOKsun, illa ALLAH.

Çünkü La ilahe illallah; tanrı yok, illa Allah manasındaki tanrıyı, eğer kişi ötesinde berisinde tapınılan bir şeyler sanarak "evet, onlar yok illa Allah" derse, esas tanrıdan perdelenmiş olur! "**La ilahe illallah; tanrı yok illa Allah**" cümlesindeki esas maksat; ilan edilen tanrı, ilah yok! Bir kişinin yaratılmış olan "Esma'ül Hüsna kompozisyonuna" ve oradaki "Rab gücüne" sahip çıkarak "işte o benim, oradaki güçler de benimdir" demesiyle ilan ettiği ilah yok! İlla Allah. Hep bunu konuşmaya çalıştık, örneklerle.

Şimdi, bir örtü daha kaldırmaya çalışacağız. Çeşitli anlatımlarda rastlamışsınızdır **cennetin kapısında Kelime-i Tevhid, La ilahe illallah yazılıdır** diye. Onun bir kapısı var da kapısında böyle bir yazı var değil! Kapısında öyle bir yazı; öyle bir mana var. Nasıl bir şey o? Hani önemli bazı yerlere girince güvenlik geçitleri vardır, üstünüzde tehlikeli bir şeyler varsa geçemezsiniz, işte böyle bir yazı! Öyle bir alan var ki orada, işte o yazı o alanın manası, o alanın ismi: **La ilahe illallah!**

Cennetin kapısındaki bu yazının manasını hiç söylenmemiş bir biçimde ilk kez söyleyeceğim size inşallah. Genç arkadaşlarımız heveslendiler bir eğlence yerine gittiler, tam girecekler bir yazı yazıyor "**Damsız Girilmez**". Onu okuya okuya girebilir mi? Şart var orda "girilmez" dedi. Bir haline baktı, dam yok "tamam biz giremeyiz" dedi; o yazıyı okumakla girip giremeyeceğini anladı! O yazının

manasını bile bile "evet, o şunu diyor" deyip girmez ki! Çünkü o ona bir şey söylüyor, bir şart koşuyor "dam yoksa buradan geçemezsin" diyor değil mi? Onun manasını okuyarak geçmesi mümkün değil. **Cennetin kapısında yazan mana: La ilahe illallah!** Geldin o yazıyı okuyorsun, onun manasına bakıp "ben bunu görmüştüm, bunu öğrendim "tanrı yok, illa Allah" diye manalandırıp geçeceğin bir şey değil o!

Bakın "La ilahe illallah" ne demek aslında? Orada yazıyor ki; **tanrı giremez, illa Allah!** Bir örtü daha kaldırdık şimdi! Demek ki **La ilahe illallah** çok söylenecek bir şey değil! Yani; okudun "Damsız Girilmez", otur yüz defa, bin defa söyle; "damsız girilmez, damsız girilmez" fark etmez! O sana "yanında şöyle bir şart yoksa burdan giremezsin" diyor değil mi? Bu basit manayla bakacak olursanız; o kapıda **La ilahe illallah** diyor ki; **buraya tanrı giremez, illa Allah sadece Allah, buradan tanrı geçemez!** Fark ettiniz mi, izah edebildim mi? Demek ki; ne kadar iyi insan olursanız olun, ne kadar size "aferin" diyenler olursa olsun eğer tanrıysanız oradan geçemezsiniz. Çünkü öyle yazıyor; **tanrı giremez illa Allah.**

Peki, nerden itibaren onun ismi TANRI? Kişi ölümü tattığı andan itibaren ismi **tanrı** olarak geçer. Peki dünyada? Dünyadaki yaşamın gereğidir ki, o tanrı ismi çeşitli kişisel isimlerle örtülmüştür, birbirimize söylediğimiz isimler ve o isimlerin altında ilan ettiğimiz müstakil davranış biçimleriyle örtülmüştür. Aslında onu izah etmeye çalışıyoruz ki "işte o tanrıdır, o ilahtır" Onun "genel isminin" kullanıldığı, yani o isimlerin kalkıp birisine davranılacağı zaman "tanrı mısın, değil misin?" şeklinde genel davranışa geçileceği yer ölüm tadıldıktan sonrasıdır. Eğer kişi tanrıysa ölümü tattığı andan itibaren kabir onun için cehennemden bir çukur olur.

Hatırlarsanız, tanrıların yaşam mekânının ismi nedir? **Cehennem:** Cehennem tanrıların yaşam mekânının ismidir. Cennet diye bahsettiğimiz ortam, **illa Allah!** Bu yüzden cennete **-la ilahe!-** tanrı giremez! **İlla Allah**. Cennet mevhumunun içine tanrı girmez, hiç bir ŞİRK ordan giremez! Şirk olan bir mana, şirk olan bir bakış açısı, şirk olan bir yaşam, şirk olan bir iddia cennet hali değildir! **Cennet hali; illa Allah!** Cennet hali illa Allah, peki cehennem hali? İlah! İlan edilmiş ilahlar! **La ilahe;** tanrı giremez, ilah giremez **illa Allah**. O halde, yaşarken tanrıyı, ilah ilan etmeyi iyi fark edip önemsemek gerekiyor ki, bu ilan edilen ilah mekanizmasından insan kurtulabilsin. Eğer kişi onu fark etmezse "ilan ettiği ilaha" tasavvuf öğretebilir, "ilan ettiği ilaha" İslamiyet'i yaşatmaya çalışır! Bir şey fark etmez, o ilahın yaptığı işlerdir onlar! "La ilahe illallah; tanrı giremez, illa Allah" dediğimiz noktada yanılmamak gereken şeyi de tekrar etmek lazım. "Ben bir tanrı kabul etmedim ki" veya "kabul ettiğim tanırlar giremesin, tamam" diye düşünmemek lazım. Kabul edinilen tanrılar değil, ilan edilen tanrı anlamı, ilan edilen ilahlık önemli; o giremez!

Şimdi Furkan Suresi 17. ve 18. Ayetlerin meallerini okuyacağım. Furkan 17: **O gün Rabbim onları ve Allah'ı bırakıp da taptıkları şeyleri toplar ve "bu kullarımı siz mi yoldan saptırdınız, yoksa kendi kendilerine mi yoldan saptılar?" der**. 18: **Onlar, hâşâ! Seni bırakıp başka dostlar edinmek bize yaraşmaz. Fakat Sen onlara ve babalarına nimetler verdin de sonunda Seni anmayı unuttular ve helaki hak eden bir millet oldurlar, derler.** Demek ki;

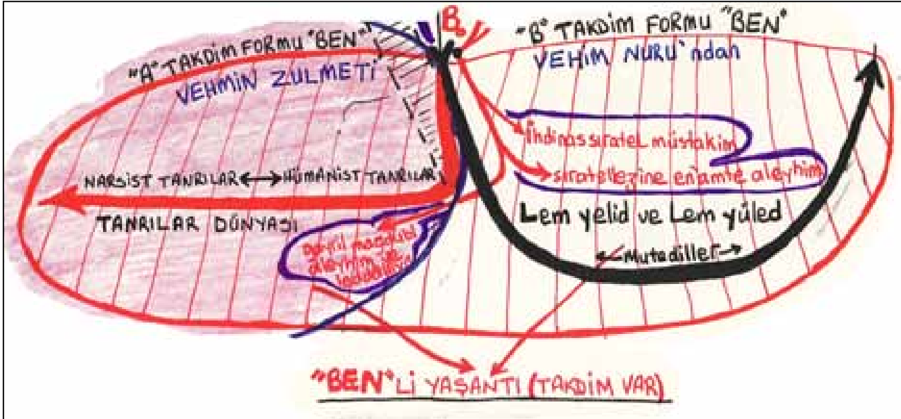
"edinilen tanrılar" veya "ilan edilen tanrılar" sırası geldiğinde "biz öyle bir şey yapmadık, biz öyle bir iddiada bulunmadık" diyecekler! Ama ilahlığını ilan eden kurtulamayacak!

Hazreti Ebu Bekir es-Sıddıyk radıyallahu anh: **"Ben neye bakarsam önce Allah'ı sonra baktığım şeyi görürüm"** diyor. Demek ki, herhangi bir şeye baktığında önce hakikati daha sonra baktığı şeyin "kendisini ne sandığını" veya "bizim onu ne sandığımızı" görüyor! Herhangi bir insana baktığı zaman önce ondaki hakikati görüyor, sonra onun ne sandığını görüyor o kendisini Ayşe sanıyor" diyor. Bir çiçeğe baktığı zaman ondaki hakikati görüyor, sonra onu ne sandığımızı, örneğin çiçek sandığımızı, görüyor. Bu önemli bir sıra, önce hakikati görmek, sonra ne sandığımızı görmek! Neden bu sıra önemli? Genellikle tersini yaparız! Önce "ne sandığını" görürüz veya "ne sandığımızı" görürüz, sonra tefekkür ederiz ve "biz buna aslında çiçek diyoruz, biz bu arkadaşa Ali diyoruz ama aslında onun hakikatinde bu var" deriz. Ama Hazreti Ebu Bekir radıyallahu anhın açıklamasında dikkat edecek olursanız, sıra farklı! Genellikle, onu okuduğu zaman insan "zaman zaman ben de öyle yapıyorum" gibi düşünür hızla. Halbuki mekanizma ters! Hazreti Ebu Bekir baktığı zaman önce "hakikati" görüyor, sonra gördüğünün "kendisini ne sandığını" görüyor veya gördüğünü "çevrenin ne sandığını" görüyor.

Buna basit bir örnek: Beni bir süredir tanıyorsunuz. Diyelim ki, ben aynı zamanda bir tiyatroda gösteri yapıyorum. Zaman zaman karşılaştığımız için de bir oyun olunca size geldim davetiye dağıttım, siz de geldiniz izleyeceksiniz. Ben de A rolünde çıkacağım sahneye. Sahnede ben görünür görünmez A rolünde mi bilirsiniz beni? Önce o rolün gerisindeki hakikatimle görürsünüz, yani dünya yaşantısı için söylüyorum ismimi söylersiniz veya "hoca çıktı" dersiniz sonra "A rolünde" dersiniz değil mi? Hiç bunun tersi olur mu? Yani mümkün mü? Örneğin çok önemli bir artisti düşünelim, geçmişten olsun Ayhan Işık. Diyelim bir kahraman rolünde. Onu uzun süre seyret, seyret, seyret; filmin sonuna doğru "aa, bu Ayhan Işık'mış meğer" der miyiz? Daha o sahneye çıkar çıkmaz "Ayhan Işık çıktı" deriz. Hazreti Ebu Bekir'in söylediği bundan farklı değil ki! Zaten hayatta yapabildiğimiz bir şey bu bizim.

Dedim ki, Hz. Ebu Bekir'in anlattığı mekanizma bizim yaptığımızın tersi! Ama dikkat edin; biz hep Allah'a ait olunca ters yapıyoruz! Allah'ı normal yaşantımızın hep dışında tutuyoruz; "bir normal yaşantımız var, bir de Allah var" gibi davrandığımız için! Zaman zaman bazıları efkârlanmak ister bazıları duygulanmak ister, biz de dindar olmak istediğimiz zaman "Allah var!" diyoruz! Bakın normal bir aktörü anlattığım zaman söylediğim mekanizma ters değil! Önce o kişiyi söylüyorsun "Kartal Tibet" diyorsun, sonra diyorsun ki; şu rolde. Aynısını yapıyor Hazreti Ebu Bekir! Onun önce hakikatini görüyor, "ha" diyor "o, dünyada şu rolde!"

Şimdi çok dikkat edelim; iki şey var. Bir, onun rolü. İki, kişinin o rolün gücünden yararlanarak kendisini ne sandığı! Bu çok önemli! Rolü dediğimiz size çizdiğim şablondaki "B". Bir de o "B sırrı" yapısına sahip çıkıp "bunlar benim" diyen "A" yapısı. İşte o A yapı kendisini ilah ilan etmektir, tanrı ilan etmektir; **La ilahe** denen yapı odur!

Tefekkür Şeması 2'den

Öğrendik ki; tanrı yok illa Allah. Ancak oradaki o tanrı kelimesinin açılımlarını yaşadıkça gördük ki; "tanrı" yalnızca bizim ötemizde uzağımızda berimizde, tapmak için edindiğimiz şeyler değil. Zaten "hayatımızda öyle bir şeyler yok" diyoruz ve rahatlıyoruz! Ama sonra öğrendik ki; çok önemli bir şey var; Şirk-i Hafi! **Şirki hafi**nin ve onun hayatımızdaki yerinin ne olduğunu araştırdığımızda gördük ki; aslında şirki hafi Kelime-i Tevhiddeki "**La ilahe**; **tanrı yok**" derken bahsedilen tanrının kendimizde ilan ettiğimiz hali! **Tanrı** denilen şey; var olan Esma'ül Hüsna kompozisyonuna ve oradaki Rab gücüne "bu benimdir, bu güç benimdir" dediğimiz nokta. Bu grupta bunu söylemek, elhamdülillah çok kolay ve çok rahat! Çünkü anlaştığımız bir Kader Anlayışı var. Bu anlayışın ortak olmadığı ortamlarda bu söylediğim cümlelerin anlatılabilmesi anlaşılabilmesi, bir yerde buluşabilmek öyle çok kolay değil. Kişi biraz öne bahsettiğim şekilde tanrılığını ilan etmişse; bütün işleri yolunda gitse hiç aklına Allah gelmez. Yok mu, böyle insanlar? Ömrünün tamamı böyle olmasa da uzun süre böyle yaşayan? Kişinin aklına Allah gelmez! Neden? İlan ettiği tanrı gücü işlerin yürümesine yetiyor! Ne zaman ki, ilan ettiği tanrı gücüyle yapamayacağı bir iş çıktı o zaman "bir üst tanrı"ya müracaat eder! Yaşadığı ülkede o üst tanrının ismi Allah'sa Allah'a müracaat eder. "Ey Allahım", aslında demek istiyor ki "ey üst tanrım, ey üst makamım, benim gücüm yetmedi şu noktadan itibaren şunu sen yap." Hatta tarif ediyor, tam bir sipariş veriyor dikkat ederseniz. Ne kadar yanlış bir mekanizma! Birisi tanrılığını ilan ediyor, gücünün yetmediği işleri üst tanrıya sipariş ediyor, ismine de "dua" diyor! Sistem içerisinde böyle bir dua mekanizması yok! O kişinin isteği olmaz mı? Olur! Farklı bir şey!

La ilahe illallah Kelime-i Tevhidinin manasına şimdi baktığımızda; **La ilahe illallah**; tanrı giremez! **İlla Allah;** buradan tanrı giremez, bu kapıdan tanrı giremez! Dünyada onun tüm istedikleri olsa ne olur ki! Eğer iddianız bu kapıdan geçmekse!? Buradaki mana bu; bu güvenlik alanından içeriye tanrı giremez! Seni çok beğeniyorlardı, takdir ediyorlardı tamam, aferin de dediler. Tamam bitti hepsi! Bu kapıdan tanrı giremez, bu kadar. "**Bu kapıdan tanrı giremez"** çok önem-

li bir şey! Bu çok önemli bir mana, eğer dikkat ederseniz; **La ilahe illallah, tanrı giremez! La ilahe**; tanrıya kapalı, **illallah!** Tedbiri burada almak gerekiyor! Bunu çok önceden almışsa kişi ölmeden önce ölmüş hali bu dünyada yaşamış olur; "**tanrı giremez illa Allah"** mevhumunu bu dünyada yaşamayı başarırsa ölmeden önce bunu başarmış olur. Çünkü ölümle birlikte artık "genel muamele" başlar. Tanrıların isimleri, güçleri dünyada farklı olabilir, onlara farklı isimler verebiliriz, ama ölümü tatmakla birlikte genel muamele başlar: Tanrılar sınıfı! Tanrılar sınıfının muamelesinin ismidir cehennem muamelesi, tanrıların yaşam mekânının ismidir "cehennem!".

Hazreti Ebu Bekir radıyallahu anh işte öyle diyor; "ben bir şeye baktığım zaman, önce o şeyin hakikatini görürüm, sonra gördüğüm şeyin ne olduğunu yani onun kendini ne sandığını, ne ilan ettiğini görürüm ve herhangi bir cisimse ne sandığınızı görürüm. Hazreti Ebu Bekir'in bu açıklaması bir "karşıya bakış" değildir. Bir insan bu bakışla önce kendisine bakar! İlk bakış insanın kendisinedir. Dolayısıyla ilk önce, kendisine baktığı zaman o hakikati görür! Bu çok önemli bir şey, bakın bu işi biraz pratikleştirelim. Peki, normal hayatta ben bunu nasıl kolaylaştıracağım kendime, nasıl pratik yapacağım?

Kendinize "ben neyim?" dediğinizde şöyle düşünebilirsiniz: Ben Allah'ın düşüncesiyim, **ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim**. Tasavvuf kitaplarında bu cümleyi çok daha manalı ve çok daha kapsamlı bulabilirsiniz, ben günlük yaşantıda vurgulanabilecek bir kıvamda söylemeye çalışıyorum. Diyorsunuz ki; ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim. "Ben" demek bu durumda yanlış değil. Böyle bakıldığında "Ben" dediğimiz şey; nefs mertebelerinin başlaması için gereken Ben; nefs mertebelerinde yok edeceğiniz Ben! Daha önceki "Ben" nefs mertebelerine başlamak için "önceden" yok etmeniz gereken Ben! **Böyle bir açıklamaya rastlamadınız**! Dikkat ediniz, birisi nefs terbiyesine başlamadan önce yok etmeniz gereken BEN; o ilah! Orada "BEN" derken kastettiğiniz, Allah'ın vermiş olduğuna sahip çıkan, "benim" diyen, gücünün yetmediği yerde de Allah'a siparişte bulanan; eğer inanıyorsa! Fark ettiniz mi? Onu "yok" ettiğiniz zaman "bir şey" kaldı, bir şey açığa çıktı, üstünden örtüyü aldınız bir şey açığa çıktı. Zaten oydu da onun üstündeki maskeyi kaldırdınız, ne maskesini? İlah maskesi! İlah ilan etmediniz bu yapıyı! İşte o da "BEN" diyor. Orada "BEN" diyen, nefs terbiyesinde yol alacak olan BEN. O BENi yok edebilir ilerde.

Şimdi bakın Efendimiz sallallahu vesellem buyuruyor ki; "**dünyaNızdan bana üç şey sevdirildi"** Çünkü kişi "dünyaM var" sanıyor ya, ona hitap ediyor! Mesela birisine diyorsun ki, "dünyanızdaki yer çekiminden haberin var mı?" Aydan birisi gelse dersin ki "ayınızdaki yer çekimi bizimkinin altıda biri. Tekrar edeyim, burası çok önemli. Ev sahibinin televizyon kumandası var mı? Poşet de varsa lütfen. Neden kumandayı seçiyoruz? "İşlevler" var ya üstünde, bir şey yapıyor bir gücü var; benzetelim diye. Kumandanın yaratılan insan olduğunu düşünelim "B" sırrıyla yaratılan. **Burayı iyi fark ettiğinizde** Kur'anı Kerim'i özellikle "B" mealini okuduğunuz zaman, orada parantez içerisinde "B sırrıyla" dediği yerleri düşünmenizi kolaylaştırır bu yapı. Kişi okurken "B sırrıyla" denilen yapıyı "neden"

anlayamaz? Bu ilah yüzünden, ilahıyla okuduğu için anlayamaz. Daha ilerisini söyleyelim; Kur'ana dokunması istenmeyen bir ilah okuduğu için anlayamaz! **La ilahe**, cennete tanrı giremez; **Kur'ana dokunma**, ilah! Fark ettiniz mi? O, hayatta bu kadar tehlikeli bir şeydir! Ama hayat bu tehlikeyi örtecek cazibeyle doludur, sistem ***sürekli*** bunu örtmeye yöneliktir. Neden? O zaman hayat olamaz ki! Hayatın dönebilmesi için bu tanrılara ihtiyaç var. Tanrılarla hayat dönebilir, dünya bu tanrılarla dönebilir. Tanrılığını fark edip kurtulması dilenenlere bu konu cazip gelir de tanrıdan kurtulmak için çalışır. Diğerine cazip gelmez! Aman çok yarışmayınız onlarla! Dünya ortamında güç onlardadır, ortada kalırsınız sonra! Dünya sisteminde, dünya sahnesinde vehmin zulmeti+şeytanla yarışmak kolay değildir! Bu yüzden, VELİ kenara çekilir, bırakır kenara çekilir, teslimiyetçi davranır! Sistem vehmin zulmeti+şeytan iş birliğinin cazibesini kuvvetlendirmeye yönelik! Tanrı sistemine yönelik!

Bakın, "B" sırrıyla yaratılan bu yapı kendini tanımaya başladı, baktı ki kendisinde bir "güç" var. Biliyoruz ki o Rab Gücü! Başka güç olabilir mi? Esma mertebesindeki yapma gücü Rab gücüdür, zaten o gücün ismidir Rab. "Rab" diye seslendiğimiz, Esma'ül Hüsnanın hepsini şemsiyesinin içine almış olan, ef'al âlemindeki "sistemi" içine almış olan Rububiyet Mertebesinin gücü; Rab gücü! Esma'ül Hüsna kompozisyonuyla birlikte ortaya çıkan "bir yapı" var ve onun bir de "yapma gücü olan bir yapısı" var, bunu fark ettiğinde buna sahip çıkıyor, bir kılıf giydiriyor "o benim" diyor. Ona bir isim koyuyor; A ismiyle sesleniyor, bu A'dır diyor A'nın yapma gücü, A'nın kendi özeli iradesi, A'nın özel aklı! bu yeni sahip çıkan; "ben görüyorum, ben duyuyorum, ben işitiyorum, ben biliyorum, ben yürüyorum, ben geliyorum, ben gidiyorum, diyerek hepsine sahip çıkıyor. Bütün yaşamı boyunca her işi yolunda giderse, bu tanrının Allah'ı düşünmesi için bir sebep yok! Ne diye düşünsün? Her iş tamam! Ne zaman ki gücü yetmiyor, bir üst tanrıdan siparişle istiyor, "şunları yap bana" diye tarif ediyor, sipariş veriyor. Onun ismine ne diyor? Dua mekanizması. İşte bu yapıdır ki, ilah ilan etmektir. İlahlığını ilan etti "**La ilahe**" denen şu poşet yapı! Bunların gideceği o mekânın ismidir cehennem. "B" yapının gideceği yerdir ki **illa Allah**; cennet ortamı.

Öğrendiniz ki, nefs mertebeleri var, nefs terbiyesi var ve orada ilerleme basamakları var. Onların hallerini okuyor öğreniyorsunuz. O halleri okumak bu sistemin içerisinde sizi motive ediyor, size hoş geliyor, kendinize bir ideal ediniyorsunuz. Onu eğer bu ilah yapmaya çalışırsa başaramaz! Siz ve size anlatan ilahsa başaramazsınız! Önce bu ilahtan kurtulmak lazım! Nefs mertebesi diye bildikleriniz Allah'ı anlama ve tanımada idrak noktaları. O idrak sıçramalarını yapacak olan bu ilah değil, ona kapalı! Tanrı giremez; la ilahe; buna kapalı! Eğer salâtı A yapı ikame ederse mirac ona kapalı! Olamaz! Olabilir mi? Mirac, "B" sırrıyla olan yapının işi. Bu ilah namaz kılarken Allah'ın önünde eğilir kalkar; "ancak onun önünde eğiliyorum" der veya "kimsenin önünde eğilmiyorum" der, ama hep eğilip kalkan budur. "Bu sefer hiç aklıma bir şey gelmedi" der. Aklına bir şey getirmeyen ilah, zaman zaman aklına bir şey getiren ilah! Bir şey fark etmez ki, ister her şey aklına gelsin ister gelmesin; ilah o! Çok duygulanır, çok ağlar "ya, hiç böyle namaz kılmamıştım". O ağlayan bu! Fark etmez, ister ağlasın ister ağlamasın. Bu

ilahtan kurtulmak gerekiyor, bu "ilahı" atmak gerekiyor. Hayatta önce bu ilahtan kurtulmanın "yöntemlerini öğrenmek" gerekiyor. Çünkü yola çıkacak olan "A" yapı değil. Bu "A" yapının dünyası var ya! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem o yüzden ona diyor ki **"sizin dünyaNızdan bana üç şey sevdirildi"**.

Şimdi, "B" sırrı yapı var ya, bu "B" sırrı yapı önemli bir hakikat! O hakikatin her türlü sırrını, özelliğini belirten sembol kelimemiz de **nokta**. Nokta çok ilmi bir kelime ve "B sırrı" diye bahsettiğimiz tüm hakikatleri içeren mananın ismi **nokta**. Şimdi bu yaratılan diyor ki "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim." "Ben" kelimesini A yapının, poşetin söylemesi CD'ye doğru bir bilgiyi kaydetmek gibidir. O tehlikeli bir "ben"dir, ilahın ben demesidir, La ilahe denen ben budur. Bundan sonra ortaya çıkan ben ise holografik evrenle yokluğunu fark edeceğiniz yapıdır. Holografik evrenle yokluğunu fark edeceğiniz yapı A yapı değil. Bu yapı sandığınız zaman işin içinden çıkamazsınız. Kuantum Fiziğiyle uğraşan ilah olur o! Kuantum Fiziğinin deryası neden Allah'ı bulamıyor? O bilgiyi çünkü İLAH CD'sine; poşete yüklüyor. O sünnetullahı fark ettiği zaman kişi hayreti artar. Her fark ettiğinde hayreti artar, hayranlığı artar. **"Allah'ım hayretim arttır"** demekle der ki "sünnetullahı daha çok bileyim, daha çok öğreneyim, çünkü onu bildikçe öğrendikçe daha fazla kavrıyorum". Neyi daha fazla kavrıyorum? Bildik, bu var, varlığını mı? Hayır, yokluğunu! "Aslında her şey hayal" diye okursunuz ya, eğer ilan ettiğiniz tanrıyı "hayal" diye sanarsanız, hayal değil o! Hayal olan "insana göre" hayal değil "Allah'a göre" hayal! Bu "B" yapı, bu yapıya "BEN" dediğin zaman "işe başlamış" oluyorsun. İlerledin ilerledin, bu hayal olan yapının da yokluğunu yaşadın. Şimdi birisine izah ediyorsun, ama o bu yapısını "var" biliyor, o zaman diyorsun ki; **noktaNdaki kudret**. Hazreti Ebu Bekir öyleyse nasıl bakıyor? Önce bu hakikati görüyor. Aslında iki türlü görür. O hakikatin düşündüğü sureti görür, çünkü o onun rolü, sonra karşıdakinin ona "ne dediğini" görür. Şimdi burdan nereye geleceğiz? Biz "normal hayatta bu antrenmana nerden nasıl başlayacağız"a geleceğiz. Ama burdan çok önemli bir noktaya EDEB noktasına bağlamak istiyorum. Edeb nedir? "**Edeb ya HU**" diye çok sık vurgulanan, çok önemli olan edeb nedir?

Dedik ki "bir kişi önce kendisine bakar!" Kendisine baktığında önce o hakikati görür sonra ona verilen rolü görür. Bakın "A yapıyı, kılıfı görür" demiyorum, bundan kurtuldu. Şimdi kendisine baktığı zaman esas hakikati görür, hakikati hisseder. Somut gözle görmek manasına değil, idrak görmesi! Ve O'nun düşündüğü sureti görüp davranışlarını bu hakikate göre yaparsa, o **edebli** davranmış olur, hakikatine göre davranırsa edebli davranmış olur. Normal hayata dönelim. Dışarıdaki insanlarla ilişkide, önce hakikati görüyor biliyor. O gördüğü hakikate göre muamele yaparsa edebli davranmış olur. Eğer kişinin geçirdiği kılıfa göre davranırsa hakikate edebsizlik yapmış olur. Bu kılıfın çok hoşuna gidecek davranışlar yapıyor olsa bile, hakikate uymayan davranışlarsa **edebsizlik** olur. Demek ki, edebe iki türlü bakmak lazım: İnsanın kendisine davranışı ve onunla birlikte dışarı çıkacak olan fiiller; eğer bu bahsettiğim hakikate göre fiiller sergilerse edebli davranmış olur. Kendisindeki hakikate uygun fiilleri seçen kişi bu geçirdiği kılıfa göre fiil seçmez! O zaman edebsizlik olur o bu sistem içerisinde. Bir başkasına

davranacağı zaman (o kişi kendisine A ismini vermiş olabilir ve o A ismine göre de onun bir davranış biçimi, bir veri tabanı oluşmuştur) kişi ona göre değil de bu hakikate göre ona davranırsa edebli davranmış olur.

Ve biz Edeb'i karıştırırız normal hayatta! Çünkü normal hayatta edebi nasıl tarif etmişiz? Çok dikkat edin tanrılara göre tariflemişiz! Ne edebli adam, beni görünce selam veriyor. Fark ediyor musunuz karşıdakine neden edebli diyorum? Benim ilan ettiğim tanrıya saygı gösterdiği için ona edebli diyorum. "Beni görünce düğmelerini ilikliyor, ayağa kalkıyor, ne desek yapar, öl desem ölür.." Kim bunu diyen? İlan edilen tanrı! Biz tanrı sistemine göre, ilan edilen tanrılara hoş gelecek davranış biçimlerini "edeb" olarak tarif etmişiz. Ama cennetin kapısı onlara ne diyor; **La ilahe; tanrı giremez, tanrıya ait edeb de giremez.** O zaman "**Edeb ya Hu**" denilen bu hakikate göre olan davranışlar nedir, onları bilmek lazım. Onları önemsemek ve o fiilleri oraya koymak için onları bilmek lazım. "Benim fiillerim tanrıya göre mi, hakikate göre mi?" diye bir irdeleme yapmak lazım. Dedik ki; kişi en azından tefekkür ederken "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" der.

Ama bu konular içerisinde yanılılan noktalar da vardır. Bir tanesi, kişi "ben O'yum" der, "ben O'yum." Bu yolda açılımlar olduğunda çok yaşanan bir şeydir bu, bizzat bunu söyler. Bunu idrakta düzeltmediği zaman, bu söylediğine sahip çıkarak işleri bina ettiği zaman yanlış bir yolda ilerler; işte o yakîn, onu doğru yola götürmez! Böyle durumlarda kişi söyleyeceğim şekilde düşünüleceğini bilmez, öyle bir halle karşılaşır ki; bir anda her şeyinin değiştiğini yaşar, bir anda! Sanki bilim kurgu filmlerinde gördüğünüz gibi, sizden farklı bir şey çıktı dışarıya! O an o kadar net görürsünüz sizden farklı bir şey var dışarıda. O an "bakan, gören, duyan" farklı bir şey! Onun farklı olduğunu, o an geçtikten sonra anlıyorsunuz! O AN bitiyor, O AN geçiyor, O AN geçtikten sonra anlıyorsunuz ki, "farklı bir haldi" o, daha öncekiyle kıyasladığınız zaman görüyorsunuz ki farklı bir hal. O halde işte insan "ben O'yum" der, yani "ben Allah'ım" der. Eğer yanılmıyorsam Şah-ı Nakşibendî Hazretlerinin anılarında var, "iki kez başıma geldi" diyor. Aynen öyle söyler kişi "ben Allahım". Bunu Hallac-ı Mansur'la da karşılaştırırlar! O "ben Allahım" demedi.

Bundan yıllar önce yine böyle bir toplantıdaydık, belki on yıl önce. Bir şeyler yemiştik, bir genç çatalını kaldırdı "yani şimdi bu Allah mı?" dedi. O zaman bir cevap verdik, o da "evet" dedi ama! Şimdi düşünüyorum da "yeterli olamamıştır" gibi geliyor bana. Çünkü öyle bir şey ki bu! Ne öğrenirseniz "dün yanlış biliyormuşum" dersiniz. Yarın bir şey öğrenirsiniz, bugün doğru sandığınıza "dün yanlış biliyormuşum" dersiniz. Şimdi, kişi öyle sorar "yani biz Allah mıyız veya bu gördüğümüz her şey Allah mı?" İmam-ı Gazalinin bir küçük kitapçığı var, onu da okumanızı tavsiye ederim. Oraları okuduğu zaman da kişi bu tür konulara saplanabilir. Bu yanlış bir inanıştır; "Ben Allah'ım" veya "ben Allah'ın bir parçasıyım." Bunlar doğru yola götürmez zihni! **Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim** diyerek başlamalı antrenmana! Bir şeye "ben" diyecek ya, yanlış olmayan bir "ben" diyecek ya işe başlamak için, ilah ilan etmemek için ilah ilan etmediği bir "ben" kullanacak ya!? **Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim!** Bunun kendine ait bir

gücü var mı? Yok! Çünkü her hali Allah'ın düşüncesinin sureti! Onun "ben" dediği; Allah'ın orada düşündüğü kompozisyona verdiği tanım. Bu ileride kalkacak olan bir tanım! Ama ilk söylenen "ben" neydi? Sahip çıkan, ilahlığını ilan eden "ben". Şu ikisi de birbirinden çok farklı! Mütevazı olarak "ben" dememek değil, mütevazı davranma "ben"i değil. Bir mekanizma! Birini atacaksın, "var" olan ortaya çıksın diye; "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim".

Biraz önce dedik ki, ilah ilan edilenler ölümle birlikte genel muameleye tabi tutulurlar. Nedir o genel muamele? Tanrı muamelesi! "Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" halinin de bir genel ismi var, bildiğiniz bir isim, bildiğiniz bir Esma-ül Hüsna: **Hakk**. Şimdi "Enel Hakk" anlaşıldı mı, şimdi kolay mı "Enel Hakk" demek? "**O sureti Hakk üzere yarattık, Hakk olarak yarattık"** diyor ya! Hakk dediğin zaman seslendiğin o Hakk olarak yaratılmış; Allah'ın düşündüğünün sureti. Ne âlemi diyoruz ona? Ef'al âlemi, fiil âlemi; Allah'ın düşündüğünün sureti. Bu noktadan bakarak "ben" dersen o yapıya ve o yapıya da hakikatine uygun fiiller yüklersen "edebli" davranmış olursun.

Şimdi diyelim ki kişi "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" dedi, ve bunu diyen salât ikame ediyor, Bakın bunu salâtta yaptığınız zaman şaşıracağınız şeyler hissedip yaşayacaksınız; çünkü **tekbir** budur. Bakın "Allahuekber" diyorsunuz. "Tekbir getirdiğiniz zaman işte diyorsunuz ki "ben her şeyi geride bıraktım, evlat, dünya, senet, sepet, hepsini geri attım." Değil, yanlış! Onlar bu poşetin oyuncakları, çok dikkat ediniz! Poşet geliyor salâta, diyor ki "Allahuekber; ey üst tanrı, ben oyuncaklarımı attım, senle baş başayım, o oyuncakları şimdi düşünmüyorum senin için, ara verdim. Hızlıca bu işi halledip tekrar koşacağım oyuncaklarıma. Halbuki böyle değil! Şöyle: **Allahuekber; La ilahe! Tanrıyı attım!** O oyuncakları değil, bu güce sahip çıkan "tanrıyı attım", **la ilahe illallah. Ve ma teşaune illa en yeşeallahu;** dileyen yok illa Allah! **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn;** dileyen yok, illa Allah! Aynı mana. Şimdi bu idrakla salata durdu; **ihdinas sıratal müstakim** senden o doğru yolu isterim" diyor. Fark ettin mi bu duruşu? Diyor ki; ben Allahın düşüncesiyim? Orda bir zat yok, Allah'ın düşüncesinin sureti var! Durdu, kime? Onu Düşünen'e! Suret kendisini Düşünen'e durdu. **"Veccehtu vechiye"** hali işte! "**Veccehtu vechiye lillezi fataras semavatı vel ardı hanifen;** hanifim, hanif olarak durdum; tanrı yok! Düşünülen suret Düşünen'e durdu! Ve o biliyor ki; istek yapacak da isteği kabul olacak olmayacak diye bir şey yok! İstek yapacak bir varlık yok! Onu attı çünkü! "**Allahuekber**" dedi "Var zannettiği" varlığı attı! "**La ilahe**; tanrılar giremez" dedi attı onu, durdu kendisini Düşünen'e! Bu yüzden salât önemli bir duruş! Düşünülen suretin Düşünen'e "veccehtu vechiye"si. Efendimiz salata durunca bu ayetleri okurdu: **İnni veccehtu vechiye lillezi fataras semavatı vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikin, inne salâti ve nusuki ve mahyaye ve memati lillahi rabbil alemiyn ve la şerike leh ve bizalike ümirtü ve ene minel müslimin**. Duruşun seslenişi o "veccehtu vechiye". Yönümü, yüzümü, idrakimi beni Düşünen'e, düşünülen suret olarak Düşünen'e "veccehtu vechiye" yaptım. Şimdi o diyor ki **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**; bir ikilik yok, dileyen yok, illa Allah! Ve O'nun öğrettiği şekilde istiyor, **ihdinas sıratal müstakiym**.

- Hocam, Efendimizin Miracında, düşünülen suretle Düşünen arasında nasıl bir ilişki olmuştur?

Neden şaşırdın? Rahatlıkla, rahatlıkla konuşabilir.

-Ama Efendimiz sürekli o halde zaten...

O daimi salât, o ayrı. Salâttaki mirac, **Efendimizin yaşadığı mirac**ın boyutlarıyla olan bir miracı yaşamak değildir. Mirac o mananın ismi! Efendimizin yaşadığını; oradaki anlatılan olayları yaşayacaksın değil! O ona ait özel bir hal.

- Efendimizin mirac kavramını bilmemiz neden istenmiş?

Mirac'tan sonra Efendimiz o hali çok sevmiş, bizim de yaşamamızı istemiş. O hali yaşayabilmemiz için Mirac'tan döndüğünde, mirac halinden sonra yani, bize getirdiği üç hediyeden birisi **salât ikame etmek**. Efendimiz o yaşadığı hali, o mertebeyi bizlerin de yaşamasını, bilmesini istiyor; o zaman bize salât hediye ediliyor. O mertebe için "hediye" ediliyor salat.

-Yolu salâtla mı başlar?

Yolu salât! Yalnızca salât, yalnızca! Şöyle yanılgıya düşmemek lazım; birçok şey öğreniyorum nasıl olsa salâtı sonra da hallederim! Hayır! Salâtı dosdoğru ikame edebilmek için, **mükiymes salât** olmak için öğreniyoruz zaten hepsini! Onu bir kenara bırakmak veya onun yerine geçsin diye değil! Mümkün değil! Zannedersem **üç şey**; **Kelime-i Tevhid**; onu bir kez söyleyebilenin cennete gireceğine dair müjde ve **Amene'r rasulü ayetleri**.

- Amene'r rasulüyü yaşayan anlamında mı Amene'r rasulü ayetleri?

"Amene'r rasulü" çok önemli bir yakarıştır, dua olarak kullanmak için! İçerisinde af dilediğimiz ayetler var, iki secde arasında okuruz; **va'fuanna vağfirlena verhamna vehdina**. Ve Allahtan takatimizin yetmeyeceği şeyleri bize yüklememesini istediğimiz bir yalvarış biçimi var. Bir de başlarken nelere iman edeceğimizi ve iman ettiğimizi anlatan bir nevi bir itiraf ediş; "ben şunlara inanıyorum" gibi güzel bir giriş kısmı var.

-"*İki secde arası" derken?*

İki secde arası; birinci secdeden kalktınız o zaman. **İki secde arası çok önemlidir,** orayı acele etmemek lazım. Bir, acele etmemiş oluyorsunuz onu söylerken. İki; orada "dik durmak" lazım. Hatta şu belinizin omurunun yerinde olması ve şöyle S'ini yapması lazım. Eğri duranları Efendimiz **şöyle tutunuz belinizi** diye gidiyor düzeltiyor, salât ikame edenlerde düzeltiyor onu. Duaların kabul olduğu çok özel haller var biliyorsunuz; Kâbe'nin yanı, Mescidi Nebevi gibi. Böyle birkaç yerden birisi iki secde arasıdır. Gidenler oldu mu içinizde acaba Şekerci Dede'ye, Allah rahmet eylesin, Seyyid Hüseyin Efendi'ye. Teksirleri vardı onları dağıtırdı. Onlardan birisi de duayı anlatan bir küçük teksirdi. Orada da vardı bu bilgi "duaların makbul odluğu yerler" diye. Birisi iki secde arasının duası! Kâbe'nin yanındaki dua gibi makbul! Hâlbuki orayı kişi hızla geçiyor.

- Secdede yapılan dua çok önemli.

Secdede o! Namazda değil, namazdan sonra! Duanızı yapınca secdeye gidersiniz. Namazın şeklini bozup dua yaparsanız olmaz!

Bu grup "dünyada var olan yaşamın takdir edeceği" ve "çoğunluğa cazip gelecek" bir şeye talip değil! Bu grupta olmakla aslında dünyanın zor bir işine talib oluyor kişi. Hal öyle olunca, yaşadığımız hayatla ilişkilendirdiğimizde bazen "nasıl yapacağız acaba?" der gibi bir zorluk çıkıyor karşımıza.

Bundan yıllar önce yedi sekiz belki dokuz yıl önce gençler, üniversite öğrencileri davet etmişlerdi Afyon'da, evlerine misafir olmuştum, konuşmuştuk. Aradan zaman geçince, içlerinden birisiyle bir caddede karşılaştım. Görünce hocam merhaba, diye yaklaştı; hocam o günden sonra namazımız bozuldu! Nasıl kılacağımızı şaşırdık dedi. Şimdi, ne eskisi gibi yapabiliyoruz, ne de yeni bir şey yapabiliyoruz! Onlarla, salâtta birisinin önünde eğilmemeleri gerektiğini konuşmuştuk özellikle. Öyle alışmışlar, onlara "Allah'ın önünde eğiliyorsun" diye öğretilmiş! Önünde eğildiği bir varlık varmış gibi o edeble durarak yaptığı için "önünde eğildiği varlığı kaldırınca" boşa çıktı. Şimdi onun bir benzeri **dua**!

Bakın İnsan suresi 30. ayeti çok sık gündeme getiriyoruz, çok önemli çünkü. **Ve ma teşaune illa en yeşeallahu.** Aslında bunu tekrar ele almak istiyorum, şimdi. Bu ayetle ilgili üç ana mana koyduk. Çünkü **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'de çok önemli bu manalar. Bir orta mana verdik; **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe,** dedik. "Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellem neyi açıkladı?" manası içerisinde bir mana daha verdik ona; **dileyen YOK, illa Allah** dedik. Bu manayı kabul ettikten sonra, kişide "ben nasıl dileyeceğim?" telaşı olur mu? "Ya bizim dilemelerimiz bozuldu!" diyorsan bunu kabul etmeyeceksin, ben onu henüz kabul etmiyorum diyeceksin. Hangisini kabul ediyorsun? **Allah dilemedikçe ben dilemem**" veya diğer üçüncüsü; "**benim müstakil hür bir iradem var ve iyiyi kötüyü ayıracak kendime ait bir aklım var**. **Ben ne dileyeceksem dilerim, Allah da büyüktür güçlüdür, benim ne dileyeceğimi bilir ve yaratır.**" Bu söylediğim bir ekol ve belki de dışarıda çok bulacağınız bir bakış açısı. Eğer böyle düşünüyorsan tamam! O zaman nasıl sipariş verilir, nasıl form doldurulur, onu konuşuruz. Ama İnsan Suresi 30. Ayet için diyoruz ki; **dileyen yok illa Allah.** Peki, dileyen yoksa "ben nasıl dileyeceğimi şaşırdım!" telaşı olabilir mi? **Dileyen yok!** "Biz nasıl dileyeceğimizi şaşırdık" olabilir mi o zaman? Bu meale uymaz, değil mi? Peki, bu meali kabul ettiğimiz zaman, hiç dua etmeyecek miyiz?

Hayır, dua çok önemli! **"Onları bizim için kıymetli kılan duaları"** diyor Rasulüne: "**Ey Rasulüm söyle onlara, duaları olmasa neye yararlar?"** Peki! Buradaki sipariş mi? "Bize onların siparişleri önemli" manasına değil! Buradaki **dua** teslimiyet içeren bir dua, eğer İnsan Suresi 30. ayete böyle meal veriyorsa "ben bu meali kabul ediyorum" diyorsa! Çünkü onu kabul etmek baştan bir şeyi kabul etmekle beraber geliyor: **La ilahe illa Allah;** tanrı yok illa Allah. "Tanrı yok" demek "dileyen yok" demek işte! "**Tanrı yok illa Allah** ve **ma teşaune**

illa en yeşe Allah; **dileyen yok illa Allah**." Bu meali kabul ettiğimiz zaman, nasıl dua edeceğiz? O zaman bir teslimiyet başlıyor, farklı bir şey o! Diyorsunuz ki "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim. Ne düşünürse o oluyor, bunu fark ettim". Şimdi bir şeye "BEN" diyor bir yapıya. Holografik evren anlayışıyla baktığınız zaman hani o algılama oyunları var ya, o oyun içerisinde gözüken o yapı var ya, işte o yapı "ben" diyor şimdi. Diyor ki **ve ma teşaune en yeşeallahu; dileyen yok illa Allah**. Şimdi duası farklı; ey Allah'ım merhamet et, ey Allah'ım merhamet et. Merhamet etmezsen halimiz ne olur! Bakın zihninizde bir insan canlandırın. O insanı bir ateş çukuru yapın oraya atın. Ne kadar kolay değil mi? Attınız! Tamamen merhametinize kalmış bir şey! İster zihninizde oluşturduğunuz insanı ateşe attınız, isterseniz güzel bir bahçeye soktunuz, kim size hesap sorabilir? Öyle bir varlık var mı sizin vücudunuzda? Size bir hesap sorabilir mi, o oluşturduğunuz zihninizdeki varlıklar? Hiç bir şey diyemezler! Neye tabi o varlıklar? Sizin merhametinize tabi, ancak sizin merhametinize tabi! Siz ne dilerseniz zihninizdeki hayaller onu olurlar. Zihninizde oluşturduklarınız da sizin düşündüklerinizin suretleri! Ama bizim imkânımız, bizde bulunan imkânlar çerçevesinde olan o! Allah'ın imkânı o mu? İlmi suretler fark ediyorlar ki, her türlü halleri ancak "Allah'ın merhametine kalmış" bir durum. Bunu fark ettiği zaman ne dileyecek, kim dileyecek? Baştan kabul ettin "**dileyen yok**" Dileyen bir varlık yok! Yalnızca Dileyen'in dilediklerinin sureti var! Sen bir suretsin ne demek? Dileyen'in düşündüğünün suretisin! O Düşünen'in merhameti çok önemli. O zaman diyorsun ki **"**Allah'ım bana merhamet et, bana merhamet et". Bu kadar! Bu işle meşgul olanın, bu teslimiyet noktasını bulanın, bu ayeti böyle kabul edenin başka duası olamaz ki! "Allah'ım bana merhamet et." Bunun içinde hepsi var. Yani senin bir şey tarif etmen gerekmiyor ki! Allah bilmiyor mu? O düşünüyor zaten, O'nun düşündüğünün suretisin.

Ama senin isteğin şu: "Allah'ım merhamet et; beni Seni anlayabilecek şekilde düşün, beni Seni tanıyabilecek şekilde düşün, vaad ettiğin cenneti kazanabilecek bir yapı düşün, benim için. **Bu kapıdan tanrı girmez** diyorsun, o kapıdan girebilecek bir yapı düşün benim için. **Bu kapıdan girmeyenleri diledim**" dediği bir grup var. Efendimiz sallallahu vesellemin "**cennetlikler ve cehennemlikler belli oldu**" diye bir hadisi var. Hatta ondan sonra diyorlar ki "peki, biz işi gücü bırakalım mı, o zaman?" Hatırladınız mı o hadisi? Demekki, Allah dilerse cennete gidiyor, dilerse cehenneme gidiyor. Başka bir Dileyen var mı? Yok, başka bir varlık yok ki! O zaman ne diyorsun? "Allah'ım merhamet et, merhamet et; ben giremeyenlerden olmayayım, **merhamet et** bana ve **beni bağışla**." Bağışla derken mana "kötü rollerden yani tanrı rollerinden beni bağışla, bana tanrı rolü verme, beni tanrı görevinden al ve **illa Allah**'ı anlayabilen, yaşayabilen "B" sırrını kavrayabilen bir görev ver bana Allah'ım". İşte o görev neyse ve onun yaşam biçimi neyse onun hepsinin birden ismi de, ne? Nasıl istiyoruz onu? **"İhdinas sıratal müstakim."** Hac'da bir arkadaşımıza birisi öyle demiş. Dua istemiş, o da "Allah sana sıratal müstakimi nasip etsin" demiş. Bundan başka ne söylesin? Yani diyor ki o kapıya geldiğinde girebileceklerden ol! Onu da Yaradan öğretiyor "böyle isterseniz" diyor. O menüde tıkladığınız zaman çıkacak olan bu! Menüye böyle "**ihdinas sıratal müstakim**" diye basınca ekrana bu çıkar. Programı ya-

zan, programın sahibi bize menüyü kolayca öğretiyor "**böyle yap**" diyor, böyle bas; **İhdinas sıratal müstakim** diye bastığın zaman bunun karşılığı diyor. Böyle yazdığın zaman ekrana çıkacak olan şeylerin hepsi bu. Hiç bilmediğin şeyler bile çıkar ekrana ama sen yalnızca "buna" bastığın için çıkar, şifresi bu! Yaradan sana onu da öğretiyor; böyle söyle! İşte bu yüzden salâtta da onu istiyorsun, nasıl istiyorsun? **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**'deki "önemli" denen o haldeki duruşla. Nasıl duruşla? İnsan Suresi 30. ayetteki kabul ettiğimiz mana duruşuyla: **"ve ma teşaune illa en yeşeallahu"** duruşu, **"veccehtu vechiye"** bakışı. "B" yapısının (Allah'ın düşündüğünün suretinin) onu Düşünen'e dönen veccehtu vechiye halinin İnsan Suresi 30. ayetteki duruşu: **Ve ma teşaune illa en yaşaallahu** duruşu; dileyen yok, illa Allah! Bunu kavradım, bunu kavramamı diledin Elhamdülillah, bunu kavrayanlardan olmamı diledin Elhamdülillah. Ve **ihdinas sıratal müstakim**; girmesi serbest olanlardan olayım, kapı kapalı olmasın, benden tanrılık görevini al, beni o görevden bağışla. Buna ipucu olsun diye Hazreti Âdem'in tövbesini söylemiştik: **Rabbimiz nefsimize zulmettik, eğer sen bağışlamazsan ve affetmezsen biz hüsrana uğrarız.** Dikkat edin lütfen, yasak bir şey yapıyor ve sonra dönüp "Allah'ım affet, bir daha yapmayacağım" demiyor. Bizim yanlış dediğimiz dua biçimi var ya, işte o olduğu için yapmıyor onu, "bir daha yapmayacağım Allah'ım, beni bağışla" demiyor! Ayetlere ve hadislere bakın, "bir daha yapmayacağım, deyin" diye bir şey yok! Ama "merhamet dileyin" var, "merhamet dileyin", hep "merhamet dileyin" var. Efendimiz sallallahu vesellemin bir hadisi var. Buyuruyor ki: **Benim bildiklerimi bilseniz yerinizde duramaz, yatağınızda yatamazsınız. Hepiniz dağlara koşar kaçarsınız, merhamet merhamet diye bağırırsınız.** Çok enteresan değil mi? Neden buraları görmekten korkuyoruz? Gerçeği görmekten niye korkuyoruz? Yani markette elinizde sepet, kasayı görmekten korkuyorsunuz sepeti dolduruyorsunuz, neticede kasaya geleceksin, sepette ne varsa çıkaracaklar! Neden bu hadisi ve benzerlerini görmekten korkuyoruz? "**Merhamet istersiniz, merhamet. Benim bildiklerimi bilseniz gülemezsiniz bile. O kadar korkarsınız ki, işinizi gücünüzü bırakır yatakta yatamazsınız bile. Gider dağlara çıkar "merhamet merhamet" diye bağrırsınız**".

Demek yapılacak tek dua; "Allahım bize merhamet et, Allahım bana merhamet et". Yavrunuzla ilgili dua ediyorsunuz değil mi? "Allahım yavruma merhamet et." Bir ileri gidip; **Lem yelid velem yuled**'i fark ederek de yavruna seslenebilirisin. Beşer gibi "yavrum" de, ama hiç değilse "merhamet" iste! Çünkü "Rabbin merhamet ederse" mesele bitti. Yani senin bir şeyler sayman, tarif etmen gerekmiyor. "Eksik mi söyledim, şunu da söylese miydim? Bak şöyle söyledim eksik oldu" öyle bir şey yok! Merhamet! Diğerleri istenmez mi? İnsan Suresi'ndeki bu meali kabul etmişsen o zaman yaşam biçimi değişiyor! Farklı bir şey, çok farklı bir yaşam biçimi o. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bizzat yaşadığı İslamiyet o! Oradan fark edip de kendilerine göre tarif ettikleri İslamiyet'ten anladıklarını fark ederek yaptıkları bir Müslümanlık anlatış biçimleri değil! Bizzat Efendimizin anlattığı ve yaşadığı! Bunu fark ettin ve kabul ettiysen o zaman değişiyor iş! Hem onu kabul edip, hem de "diğer türlü"leri nasıl yapacağım diye düşündüğün zaman o zorlar seni! Değiştirmen gerekiyor!

"Bir daha yapmayacağım" dediğin zaman Rab gücüne, yapması için "hedef" koyuyorsun. Onu yapmalısın! Rab, Rablığını kanıtlamalı ve tanrı tanrılığının cezasını bulmalı! Bu dünyada veya devam eden ölüm sonrası hayatında o işlerle karşılaşır. Dolayısıyla; dua noktasında en önemli şey, merhamet istemektir; **Allah'ım bana merhamet et ve beni bağışla**. Neyi getirir bu? İşte bu teslim olmayı teslimiyeti getirir, o zaman "teslim olmuş" olur kişi. Eğer A teslim olursa, bir "üst tanrıya" teslim olur. Nasıl teslim olur? "Anladım ki, ben zavallı bir tanrıymışım, benim gücüm yokmuş, ben acizmişim, ben ne istersem olmuyormuş, ben anladım ki, senin istediklerin oluyormuş, sana teslimim!" Bu, ötede beride olan bir yere bir tanrının teslimiyeti, bu farklı bir teslimiyet. Ama yaratılan "B" halinin teslimiyeti farklı! İşte ordaki teslimiyet **Hasbiyallahu.** Ayetlere baktığınız zaman sık sık görürsünüz "**Allah'a teslim olun**" hatta **şöyle deyin** der; "**Eslemtü li Rabbil Alemiyn; âlemlerin Rabbine teslim oldum**." Kim diyecek onu? İlahlığını ilan eden BEN değil. O acziyetini ilan etmiş, zavallılığını ilan etmiş olur, "ben zavallıyım, ben çaresizim, ben teslim oldum" der. Ama "B" yapısı teslim olursa **Hasbiyallahu** der. Buradaki teslimiyet kendisini Düşünen'e, kendisini Düşünen'in merhametine teslimiyet! O nasıl ifade eder teslimiyetini? **Eslemtü li Rabbil Alemiyn, âlemlerin Rabbine teslim oldum.** "Böyle de" diyor, ayette böyle öğretiyor Yaradan. "**Eslemtü vechiye lillahi**; **yönümü, yüzümü, idrakimi Allah'a teslim ettim, de**" diyor.

"**Hasbiyallahu**" ayeti hayatta kullanabileceğiniz ve sonuçlarını hayretle izleyeceğiniz şeyler çıkarır karşınıza! İstekleriniz sipariş türünden de olsa, deli gibi Hasbiyallahu okursanız, sonuçlarına şaşarsınız enteresan şekilde şaşarsınız. Siz sipariş türü bir dua yapmışsınızdır, onun olması için de Hasbiyallahu kullanırsınız. Olur, ama öyle lütuf yollu olur ki o olan iş sayesinde hakikate ulaşırsın. Sipariş sizi başka bir yere götürür! Hani "tövbenin tövbesi" vardır ya, okursunuz tasavvuf kitaplarında. İşte buna benzer bir şekilde siparişten siparişsizliğe gidersin. İşe siparişle başlarsınız ama o siparişi elde etmekte kullandığınız yöntem, teslimiyet "**Hasbiyallahu Yöntemi**" olduğu için, siparişle size gelen şey öyle bir şeye vesile olur, o sipariş kutusundan öyle şeyler çıkar ki sizi siparişsiz bir hayata götürür. Yaşadığımı söylüyorum. Bizzat görüp yaşadığımı söylüyorum.

Üç şeyi okumak vardır hatırlarsınız: **Allahümme lekel hamdü,** içinde sabah akşam **esbahtü ve emseytü** ifadesi olan. O hadiste yemin var **"sabah üç, akşam üç okuyan vallahi cennete gider"** diyor. Yani bu çok önemli bir ipucu! Sahih bir hadis ve içerisinde yemin var: **Allahümme lekel hamdü la ilahe illa ente rabbiy ve ene abdüke amentü bike muhlisan leke fi diyni inni esbahtü/ emseytü ala ahdike ve vadike mestetatü ve etubu ileyke min seyyi'i ameli ve estağfiruke bizunubilletiy la yağfiruha illa ente.** "**Esbahtü emseytü"** kelimelerinin ikisini beraber söyleseniz de olur; sabahlamak, akşamlamak. Yani sabah okuduğumuz zaman diyorsunuz ki, "Allah'ım ben ahdim üzere sabahladım", yani o hakikat üzere fiiller ve davranışlar sergileyerek sabahladım. Eğer "emseytü" derseniz "ben işte o fiillerle akşamladım" diyorsunuz. Bağışlayacak yalnızca sensin, bunun farkındayım, bana merhamet et, şekilde de bitiriyorsun tövbeyi. Bunu söyledik "üç defa". Efendimiz diyor ki: "**Vallahi de billahi de,**

her kim bu istiğfarı sabah akşam üçer kere okursa o mutlaka cennete gider." Tabi, tekrar etmekte fayda var; istediğin gibi yaşa, sonra da bunları oku! "oh ne güzel garanti!" Bu iş kolaymış, ne var, bunu yaz oku! Birçok **test** yaptım, kişiler okuyamıyor bile! Okumak için karar alıyor, okuyamıyor! Bir sürü işi yapıyor, ama üç satırı okuyamıyor! Karar alıyor?! Niye? Çünkü o kararı alan poşet. Üç defa bunu okumak zor bir iş midir? Bu kadar işte, dört beş satır. Işığa başlarken (tamam kalkıp namaz kılamıyor, istiyor arzu ediyor ama olmuyor) sabah bunu üç okusa ışığa başlarken. Işığa ne zaman başladı, on birde kalktı başladı, fark etmez on birde başlasın, ışığa giriyor ya, aydınlığa. O yeni bir mekanizma çünkü güneşle beraber! O mekanizmaya karşı bunu okusa. Sonra karanlığa giriyor ya, o karanlığa girerken üç defa bunu okusa. Diyelim ki "yalnız bunu okuyacağım" dedi. Tamam, olur üçer defa bunu okusun. Eğer bunu devamlı okursa, belli bir zaman sonra yaşantısı değişir, hevesleri arzuları değişir, kalkma saatleri değişir, planı programı değişir! Yoksa: Her haliyle o yaşantı devam edecek de, o dediğimiz yere gelince, "tanrı giremez" yerine gelince "biz seni biliyoruz, sen bunu üç defa okuyordun, hadi geç bakalım kenardan" öyle değil!

Hani çok güzel bir dua vardır. **Allah seni Efendimize komşu yapsın**, diye! Rastgele yaşayacak O, "tanrı girmez" kapısına geldiğinde "senin için çok dua ediyorlardı, mecbur artık seni Efendimize komşu yapacağız geç bakalım" değil! Örnek vermiştik hatırlayacaksınız. Siz bir çocuk için dua ediyorsunuz "inşallah iyi bir doktor olursun". Nasıl doktor olacak o? Sizin duanız kabul olmuşsa; üniversite sınavında tıp fakültesini tutturacak tıp fakültesine girince de başarılı bir şekilde okuyacak demektir. Sonra da -iyi bir doktor istediğiniz için- hayırlı işlerle meşgul bir doktor olacak demektir. Sizin duanız yüzünden şöyle bir muamele görmeyecek o: "Senin için çok dua ediyorlardı, sana bir "tıp diploması" verelim" değil! Nasıl bu böyle değilse, **sen Rasulullah'a komşu olursun inşallah**, dendiğinde o dua kabul olursa o kişiye öyle bir yaşam olur ki, o öyle bir nur biriktirir ki o biriktirdiği nur Efendimizin yanında durabilecek bir güç verir ona**. Efendimizin yanında durabilmek için "belli bir enerjiye" sahip olmak lazım! Yanarsın! Duramazsın ki!** Normal hayattaki gibi bir hal değil daha sonraki hal. Bir yerde durabilmek için orada durabilecek gücünün olması lazım, o güç yoksa orda duramazsın. O gücü önceden tedarik etmişsen o tedarikli olan beden orda durabilir. Dolayısıyla o kişinin öyle bir yaşamı olur ki, o yaşamdan üreyen, çıkan, biriken nur Efendimizin yanında durabilecek bir pozisyon oluşturur ona, bu dua böyle olursa.

Evet duanın kabulüyle birlikte kişinin düşüncesi, planları, programları, hevesleri değişmeye başlar, Allah'ın merhamet mekanizmasının içine girmeye başlar. Çünkü bu dualar **Allah'tan merhamet isteyen dualar**dır, "Allah'ım bana merhamet et" diyen dualar bunlar. "Allah'ım bana merhamet et Allah'ım beni bağışla. Senden başka bağışlayacak yok. Senden başka merhametinden başka da bana çare yok, bana merhamet et beni bağışla" mealine gelen dualardır bunlar.

Ben neden Türkçesini de söylüyorum? Söyleyelim diye! Çünkü bunu okuduğunuz zaman manasını bilmediğiniz bir Japonca'yı İngilizce'yi okur gibi de okuyabilirsiniz ve beyninizden merhametle ilgili "esas" dalgaları bir an önce, hızlı

çıkaramamış olabilirsiniz! Ama bunu bu haliyle okumanızla da çalışan bir mekanizma vardır. Yani ayetler, sahih hadisler ve kutsi hadislerle ilgili çalışan mekanizma var. Ama anladığınız bir dilde merhamet isterkenki o duyguyla beyninizden çıkaracağınız dalgalar, sizin için mekanizmanın daha hızlı işlemesini sağlar. Eğer kişi normal yaşantısında "Allah'ım bana merhamet et ve beni bağışla" der, bunu alışkanlık edinir ve bunu bahsettiğim teslimiyetle, o bahsettiğim kıpırdayamazlıkla söylerse; çok hayret edeceği güzelliklerle karşılaşmaya başlar.

Üç defa **Allahumme lekel hamdü** duasını söyledik. Efendimizin hadisinde Hasbiyallahu ayetini **-Hasbiyallahu la ilahe illa HU, aleyhi tevekkeltü ve HUve Rabbül arşil aziym-** sabah yedi, akşam yedi kere söylemek var. Bunu da yedi kere söylemiş olsa, kendini buna alıştırsa çok güzel bir şey yapmış olur! O hadislerin bilgilerine baktığınızda; bu tövbeyi okuduğu zaman; sabah okudu; akşama kadar olan o sürede ölürse veya akşam okudu; sabaha kadar olan o sürede ölürse nasıl bir mükâfatla karşılaşacağı, ne muamelesi göreceği özellikle **şehid muamelesi** görecek bir halle karşılaşacağı müjdeleri de var. **Hasbiyallahu**'da ise "**ona Allah yeter**" diyor. Ona inanmak lazım; ALLAH YETER!

Geçenlerde bir kişi ile merhabalaştık. İşte "ne yaparsın?" falan diye bana sorunca, ben hızla soruyu ona yönlendirdim "sen ne yaparsın?" gibi. O da "ben işte şu işteyim, şöyle bir iş arayışındayım." deyince "hayırlısı, dua et bakalım" dedim. "Dua ediyoruz ama, başka şeyler de lazım" dedi. Ben ona "duayı ama'sız yap" dedim. Yani "dua ediyoruz ama" diyorsun ya! "Onu da yerine getirdik" ama, işte "onu da yap" diyorlar diye yapıyoruz, fakat bir taraftan da şunlar lazım." Bu farklı bir dua biçimi tabi! Bunu bir anda fark etti, rengi kıpkırmızı oldu çocuğun, rengi falan gitti. Böyle durdu, bir suç işlemiş gibi o kadar üzüldü ki! Fark ettim o üzüntüsünü, "hadi" dedim "sen işine ben işime. Yalnız şu yakaladığın hal var ya, şu halle yeniden dua et. Bu halin önemli senin; çünkü şu halin **tövbe hali!**" Birkaç gün sonra gördüm, işi olmuş. Yani AMA'sız inanmak, teslim olmak çok farklı bir şey! Burada bahsettiğimiz teslimiyet tabi bu poşetin teslimiyeti değil!

Evet, normal yaşantıya, hayata baktığınızda bir şey görürsünüz alsında! Tanrılar ve Allah mücadelesi, Tanrılar ve Allah! Dünyadaki yaşantı bu işte: Tanrılar ve Allah! Bu yüzden **La ilahe**, işte o tanrıların hepsi birden yok, **illa Allah**. Hayat bu! Bu kadar! Bir kelime çünkü hayat.

Peki, tanrılar sistemi nasıl çalışıyor? Tanrılar Sistemi'nin çalışması vehmin zulmeti+şeytan gücüyle çalışır. Vehmin zulmeti+şeytan işbirliği, ilerde fırsatımız olursa bu işbirliği nedir nasıldır onu anlatmaya çalışacağım ama şimdi birkaç cümleyle temelini oluşturmaya gayret edelim. Peki diğeri? Akıl+İman. Bütün mücadelelere bakınız; ya tanrılar kavgasıdır, yani tanrıların birbirleriyle güç kavgasıdır "sen önemlisin ben önemliyim" kavgasıdır veya vehmin zulmeti+şeytanla akıl+imanın tartışmasıdır, kavgası değildir. Tanrılarınki kavgadır! Niye? Üstünlüğünü kabul ettirtme var! Biz buna normal diye o kadar alışmışız ki! Evlenen çiftlere bakarız "bas bas, ayağına bas"! Yani yönetimi o tanrı alsın eline, senin olsun yönetim diye! Ve gitse bir kız annesine sorsa "anne, evleniyorum bana ne öğüt vereceksin?" Adamı nasıl nakavt edeceğinin öğütlerini alır. "Sana şöyle der, sakın onun tuzağına

düşme! O senin rakibin!" Bu yüzden hep birbirlerini rakip görürler; "onu nasıl alt ederim?" Dolayısıyla, dışarı çıkar, dışarıda herkese nazik kibar, eve gelir evde bir düşman var! Yenilmemeli, ona pabuç bırakmamalı. Dışarıda herkese eyvallah, ama evdekini mahvetmeli. Niye? Tanrılar kavgası! O tanrılar kavgasını hayatın içine sokmuşuz biz! Vereceğimiz öğütlerde bile o var, Böyle "vehmin zulmeti-şeytan" işbirliğinin üstünlüğünün kavgaları var. Bu bir kavga! Tartışma değil. Neden? Tartışmada tartma var, iki fikir tartılır, birisi galip gelir; fikrin galip gelmesi! Akıl+iman ortaya kavga koymaz fikir koyar, akıl+iman kavga etmez!

Vehmin zulmeti+şeytanı uygulayanın önemli bir silahı vardır, Allah cümlemizi o silahtan korusun ve kurtarsın; **terbiyesizlik**! Terbiyesizlik yapar! Onun o terbiyesizliğinden akıl+iman korkar. Onun o korkaklığını vehmin zulmeti+şeytan sindirdim zanneder, pasiflik zanneder, terbiyesizliğini arttırır. Akıl+iman teslimiyetçi! Teslimiyetinden siner. Vehmin zulmeti+şeytanın verdiği terbiyesiz davranışla hâkimiyet sağlar. Sistem böyle! Böyle yürür! Dünya böyle yürüyor! Akıl+iman galip gelse dünya ne olur? O zaman bu "seyretme sistemi" böyle olmaz. Bu seyretme sistemi için diğeri gerekli! Sistemin seyretme mekanizması için böyle olması gerekli.

Şimdi böyle bir grupta olmak "ben hayatımı akıl+iman üzerine bina etmek istiyorum" manasına gelir. Yani, ben akılla yolda ilerlemeye talibim, benim patronum akıl olmalı, demektir. Ben vehmin zulmeti+şeytan işbirliğinden kurtulmak istiyorum demektir.

Şimdi aslında vehmin zulmeti+şeytanın bazı özelliklerini söyleyeceğim, ama bahsettiğim bu mücadelenin bir başka şekli var. Hasbiyallahu kalkanıyla kişiye selamet sağlayan ama dışarıdakine de zor gözüken şekli var! Nedir o? Akıl+imanı şiar edinmiş "B" yapısındaki kişi kendisini dünyada gurbette hisseder, dünya ona **gurbet** gelir artık. Bu yüzden de ölüm ona hiç zor gelmez! O ölümle memleketine gittiğini çok net hisseder. Bu yüzden bazı büyükler ölümü bayram, düğün ilan etmiştir ya! Gurbet gelir ona! Bu sebepten, dünyadaki yaşantı tamamen ona gurbetmiş gibi gelir. Hatta Efendimizin bir hadisinde bahsettiği; **bir ağacın gölgesinde biraz dinlenmek** gibi gelir.Bu "**bir ağacın gölgesinde biraz dinlenmeyi**" şuna benzetelim: Bir yere gideceksiniz trenle. İstasyonda bekliyorsunuz, bankta oturuyorsunuz. On beş dakika sonra da tren gelecek, birisi geldi size "o oturduğun bankı sana satayım mı?" Komik gelmez mi size? "Bank" satacakmış! "Şu karşıdaki büfe çok iyi kâr ediyor, onu sana satayım mı?" istasyondan bir sürü şey satmaya çalışıyor; sana şuranın müdürlüğünü vereyim? Ya, biraz sonra trene binip gideceksin, ne önemi var onların senin için? İşte böyle gurbette beklersin, tren gelsin de bineyim diye! Biletini almışsın yerin belli, valizinde eşyaların paketli, bekliyorsun. Bir de aniden trene binenler vardır! Yeri, elinde bileti yok, bir anda bakar ki trende! Kondüktör ona böyle canavar gibi gözükür! Herkes binecek o trene! İşte böyle bir gurbet hali olur "B" yapının.

Peki, bu poşetin, bu ilahın ana kriterleri nedir? İlahı ayakta tutan, ilahın varlığını ortaya net koydurtan veri tabanı nelerdir? Çok konuştuk ama isterseniz birkaç tanesiyle birlikte özetleyeyim:

Birisi öfke! Öfke tamamen ilaha ait bir yapıdır, "B"ye ait değildir. İlahlığını ilan eden BEN var ya, ilahlığını ilan eden BENin işidir öfke. "B" yapısının işi değildir. Ancak "B" yapısının "B" Pozisyonunu savunmasını öfke sanmamak lazım! Çok dikkat ediniz, "B" yapısının "B" pozisyonunu muhafazasını savunmasını öfke sanmamak lazım. O Efendimiz (SAV)in hadisinde bahsettiği "**Celal"**dir. Nedir o? Onun çok önemli belirtileri vardır: Orada bir kişilik yok, orada bir takdir bekleme, orada bir birisini ezme, orada bir üstünlük sağlama, orada birinin üstünlüğünü yok etme; yok! Orada "B" yapısının halini muhafaza eden bekçinin kendisini göstermesi vardır!

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki: "**Bu yapıyı muhafaza eden bir celal olmazsa, o hoşgörüden maraz doğar.**" Böylece İslamiyet'le gelen **Hoşgörü**yü, dünyanın anlattığı hoşgörüden ayırır bu bakış açısı! Bu hali muhafaza edecek, savunacak bir celal yoksa o öfkenin içerisinde, o hoşgörünün o halim selim yapının içinde öyle bir celal yoksa o hoşgörüden maraz doğar! Çünkü rehavet gelir oraya, o "B" yapısı fiile dönüşmez, o zaman o "B" halinden fiil çıkmaz. Muhafaza edemezsin o yapıyı! Onu öfke sanmamak lazım! Öfke tamamen "A" yapısına, o ilah yapısına ait bir şeydir ve orada bir şey vardır. Mesela oradaki öfke bir şeyi örtüyordur, bir yalanı örtüyordur veya birisini ezmeye çalışıyordur veya kendi üstünlüğünü birisine kabul ettirmek için öfke silahını kullanıyordur. Buna benzer, ilahın ilahlığını ayakta tutacak, ilahın ilahlığını saygın kılacak bir hücumun ismidir **öfke**! O farklı bir şey; öfke ilahın veri tabanında vardır.

Bir başkası; **merak**! Merak aslında bir ortak veri tabanıdır da farklı olan "ondan yararlanma"dır. İlah ne yaptı? var olan Esma'ül Hüsna kompozisyonu ve Rab gücüne sahip çıktı, "benim" dedi, "merak" yeteneğine de! Merak bir yetenek, merak yeteneğine de sahip çıkar "benim merakım" der. Peki, ne yapar? "Benim merakım" deyip insanları merak eder, didikler, böylece ölmüş kardeşinin etini yer. Didikler, merak eder. Dayanamaz! İlahın merak yeteneğini kullanma şekli, budur! O ilahı yok etmek için ilahın silahlarını yok etmek gerekir. Bu silahlardan birisi de merakla ilgilidir. Eğer merak yeteneğini insanlar için kullandırtmazsanız ilah görevsiz kalır.

Bakın, merak ne için var? Allah'ı merak etmek için var! Dedik ya "ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim", bu "surete" merak yeteneği verilmiş; "kendisini Düşünen"i merak etsin diye. O bu yeteneği alıyor başka tanrıları düşünüyor, didikliyor, eğlence aracı yapıyor, hatta tanrılar arası bir eğlence aracı haline getiriyor. O zaman merak, "tanrılık mekanizmasının veri tabanı" haline geliyor. Ama diğer türlü Allah'ı merak etmiş olur. Bakın ne kadar farklı. Eğer kişi onu tanrı veri tabanı olarak kullanırsa şiddetli günah; ismine "dedikodu" denir, "gıybet" denir, "iftira" denir, Allah'ı merak etmek için kullanırsa muazzam sevap; tefekkür denir. İki uç! İkisi de merak. Birisinde Allah'ı merak ediyorsun yüksek sevap kazanıyorsun, nur üretiyorsun. Diğerinde insanları merak ediyorsun; nar üretiyorsun. İkisinde de kullandığın aynı şey; **merak yeteneği**!

Hatırlayacaksınız, bu ilahın bir başka önemli özelliği **bölücü** olmaktır. İlah bölücüdür, "B" yapısı bütünleştiricidir. "B" yapısının "yaşamdaki en önemli hedefi"

evrensel sevgi ve barışı sağlamaktır! İnsanlar arasında yaşarken ona öyle misyon biçerler. Bakarlar ki; **o "bir dünya vatandaşı" ve onun hedefi evrensel sevgi ve barışı sağlamak.** Çünkü ayetlerde göreceksiniz bir görevi vardır Müslümanın: **Dünyayı "tek" bir din haline getirinceye kadar çalış!** "Tüm dünyayı tek bir din haline getireceksin" demiyor! Tek bir din haline getirinceye kadar çalış! Peki, Allah indinde DİN ne? İslam. İslam ne? Evrensel sevgi ve barış! Aksi halde "yanlış, günah ve sevaplar listesi"ni dayatmak değil, evrensel sevgi ve barış. Evrensel sevgi ve barış o kişinin insanlar arasında "görünen misyonu"dur. Esas misyonunun görünmesi onu rahatsız eder! Esas misyonu göründüğü zaman orayı terk eder o! Onun "görünen misyonu" odur; evrensel sevgi ve barış için çalışan bir dünya vatandaşıdır o.

Peki, bunun karşılığında ilah nedir? İlah bölücü'dür, bölücü olmak zorundadır; çünkü bölücülük yüzünden ilahlar var! "Sen, ben, o, senin ilahlığın, benim ilahlığım, onun ilahlığı" derken bölünme başlar. Bölünme ne getirir? Hak dağıtırken hak yeme getirir; birisinin hakkını yeme. Böylece zulüm başlar! En önemli **hak yeme** nedir? Kendisindeki hakikate göre davranmayarak, onun gücüne de el koyarak "bunlar benim" diyerek hak yemiş olur; böylece **nefse zulm** eder, **zalim** olur. Nefse zulm eder zalim olur, bölücülüğe de başlar. Kadın haklarını yer, çocuk haklarını yer, özellikle yasaklanmış olan yetim haklarını yer, tabiatla ilgili çeşitli haklar vardır ki; hepsini yer! Dolayısıyla bu hakkı yemek için bölmek gerekir; sizden olanlar bizden olanlar, bizim gibi olanlar sizin gibi olanlar, daima böler bölmek için fırsat arar! Kimdir bölen? İlah, ilah yapı!

Bir diğeri; hep **şikâyet** eder, ilah daima şikâyet eder. Dikkat edin normal konuşmalarda çok yaptığımız bir şey! Çok basit bir örnek vereyim. Normal yaşantının içerisinden. Bir arkadaşım geldi bana dedi ki "sen hiç dışarı çıkmıyorsun". Bu örnek niye aklıma geliyor? Benim Afyon'daki yaşantımdan! Hiç, kapı dışarı kolay kolay çıkmadığım için evimde ekmek biterdi, tembelliğimden karşı bakkaldan gidip ekmek alamazdım, günlerce ekmeksiz dururdum. O zaman bir arkadaş "sen üşenir çıkamazsın, ben manava gidiyorum, sana da bir şey lazım mı?" dedi, diyelim. Ben de dedim ki ona "bana da bir karpuz al" Tam da o arada su içecektim diyelim, ama karpuz gelecek ya suyu beklettim içmiyorum. Niye? Karpuzla susuzluğumu gidereceğim. Getirdi, teşekkür ettim, güzel. O gitti, kestim ki kabak, hiç su yok! Hemen kızarım, nasıl da karpuz almış! Kim o kızan? İşte o ilah! Birisine kızacak, birisini suçlayacak mutlaka o! O yapı hemen birisini suçlayacak; nasıl da karpuz almış! Böyle olmasın, o almadı ben aldım geldim karpuzu. Kestim ki kabak, manava kızarım "Ne biçim karpuz vermiş, adama bak!" Ya biraz önce alana kızmıştın! Şimdi niye kendine kızmıyorsun? Mutlaka birisine kızar, mutlaka bir suçlu vardır ilah için. Birisini, suçlar, kızar şikâyet eder, zaman zaman da "gücüne gitmesin ama" diye Allah'a da kızar. Bir de onu çıkarır "gücüne gitmesin ama". Üst tanrıya da kızar "hiç aklım almıyor Allah bunları nasıl yarattı!" Bir de öyle der, hep kızar, sürekli kızar. Bakın ne kadar net ortaya çıkıyor ilah, tanrı!

İşte bunlara diyor ki **La ilahe;** tanrılar giremez! Orda serbesttiniz, kasaya geldiniz! Markette rahat gezdiniz tamam, o paketi beğendin aldın koydun, bu pa-

keti aldın koydun, kasaya geldin! Cüzdana göre! Tanrılar giremez; **La ilahe**! Bu kadar açık! **La ilahe;** tanrılar giremez!

- Kredimiz yok mu?

Hiç bir şeyiniz yok! Tanrılar giremez! Çok açık ayet var **"kendilerini başıboş mu sanıyorlar!"** bu kadar rahat; "yapıyorum hiç birşey olmuyor işte!" Doğru tamam, ama 70 kusur yıl da yaşasan, neticede altı virgül sekiz saniye sanacaksın ölümü tattığında. Yani bir rüyaymış gibi gelecek sana, "ne de çabuk geçti" diyeceksin. Hani şu akşam ezanı okunuyor, hemen birden hava kararıyor ya, o vakit gibi olduğunu söyleyeceksin hayatın. "Bu kadar kısa!" diyeceğin bir yer. Dolayısıyla, "Tanrılar Giremez" kapısına geldiğinde burdaki alışverişler orada ortaya çıkacak.

Evet, şikâyetin içerisine şimdi bir başka önemli şeyi getirelim. "**Allah'ım bana merhamet et ve beni bağışla**" bu duayı yapan kişinin bir hali vardır ki, o çok önemlidir ilerlemesinde! Nedir o? Bu kişiye itiraz yasaktır! İtiraz yasak! İtiraz ederse ki ona demişlerdir; **demedim mi? Bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin!** İşte o yüzden itiraz ederse kişi, ona öyle derler; "sana demedim mi, bu bir rıza lokmasıdır yutamazsın!" Yani tanrılar arasında yaşarken, "sana haksızlık yapıyor" diye birisini Allah'a şikâyet ettiğinde derler sana, en haklı olduğun yerde! Sen çok haklısın "Allah'ım bilmiyor musun, ben haklıyım! O yanlış yapıyor, bak bana yaptığı yanlışlara, gördüğüm zulme bak!" **Sana "bu bir rıza lokmasıdır, yiyemezsin demedik mi!"** derler! Dolayısıyla, öyle dua edenin itirazı olmaz. O kişi (yani İnsan Suresi-30. ayete öyle meal veren) itiraz edemez, itiraz ederse olmaz. O mealin yanına bu itiraz gelemez! Çünkü aslında temelinde diyorsun ki "Allah'ım sen şu konuda haksızsın"! Hazreti Ebu Bekir radyallahu anh'ın baktığı gibi bakarsan; önce hakikati göreceksin, sonra onun ne sandığını. Gördüğün hakikate göre davranırsan adı EDEB, değil mi? Evet. Peki, sen şimdi o hakikate göre karar vermedin ki! Haklı haksız! Neye göre karar verdin? İlahlığını ilan eden tanrıya göre! O tanrının davranışlarına göre dedin ki haklı haksız. O hakikate göre konuşursan; o zaman o kimin düşüncesiydi? Allah'ın düşüncesinin sureti değil miydi? O zaman sen diyorsun ki; Allah'ım burada niye böyle düşündün? Bunu diyecek bir had olabilir mi? İşte o yüzden "o itiraz" orada olmaz. Bu yaşadığın dünyada olur. Gidersin tanrılar mahkemesine, dersin ki "şu bana haksızlık yaptı". Tanrıların hâkimi bakar "A tanrısı haklı, B tanrısı haksız" der, bir ayar yapar. Ama esas mahkemede? Bu yolun yolcusu gidip haklı haksız davası güdemez, itiraz edemez. Öyle bir şey olmaz! Yani "itiraz edeceğim ama itiraz yasak!" değil! İTİRAZ diye bir mevzusu olmaz. İlahın veri tabanının bir dosyası da demek ki **şikâyet** etmek! O yüzden, günlük yaşantılarımızda cümlelerimize bakmalıyız konuşurken normal konuşmalarda! Karşıdaki tanrılara doğru geliyor diye, doğru sanamamak lazım! O edeb değil, edeb tanrıların koyduğu kurallar değil ki, tanrıları memnun eden kuralların listesi değil ki! Bahsettiğimiz **Edeb** esas hakikate göre fiillerin çıkması! Dolayısıyla, esas hakikate göre fiiller ortaya çıkınca iş değişir.

İlahın veri tabanındaki, onu ortaya koyan kriterlerden birisi de **takdir**dir; kesinlikle anlaşılmak, takdir edilmek, övülmek, görülmek, bilinmek gibi şeyleri ister!

Bunların olmaması onu rahatsız eder. Birisine iyi bir davranışta bulunacaktır; o ne anlar ya iyi davranıştan! O anlamadığı için ona iyi davranmıyor! Birisine güzel söz söyleyecektir "o güzel sözlerden anlamaz". Niye? Çünkü onu tanrı rızası için yapıyor. Allah rızası için söyleyecekseniz anlar/anlamaz diye bir şey olabilir mi? Öyle bir mevzu olmaz. Takdir bekleme ve takdire yönelik davranışlar, tamamen ilan edilen ilahın davranışlarıdır. Birçok hadis var bu takdirle ilgili. Hatta bu "ilah mevzuunu" fark etmeden önce, o hadislerin neden öyle olduğunu Efendimizin "neden tepki gösterdiğini" fark edemeyebilir insan. Ama ilah mevzunu fark ettiği zaman "Efendimiz onun ilahlığının kuvvetlenmesini istemediği için itiraz etmiş" diyecektir. Aksi halde o hadisleri okuyunca dersiniz ki "onu övmüş de ne olmuş yani?" Ama o övgü onun ilahlığını o kadar kuvvetlendirmiştir ki, "**ona zarar verdin**" demiştir böylece.

Bu ilah bir analiz yaparsa görür ki; işlerinin büyük çoğunluğu kandırmaya dayalıdır. Bakın bu çok önemli bir şeydir! O kadar gizli yaşarki bu kandırma! **Kandırma**ya dayalıdır, basit şeylerde bile. Bakın size bir hadisten örnek vereceğim ve nerelerden onu kaldırmak lazım, hayatımıza nasıl monte etmek lazım, çok şaşıracaksınız. Efendimiz buyuruyor ki: **"Bir hayvanı bile, elinizde bir yem yoksa "gel bili bili" diye kandırmayın."** Bir hayvanı bile! Elinizde bir ot yok, ama bu tarafa gelsin diye "bili bili" bile yapmayın! Kandırma ilah veri tabanını kuvvetlendirdiği için, sendeki ilah ilan edilen o yapıyı kuvvetlendirdiği için, onun "ana damarı kesilsin" diye böyle bir öğüt var! Dolayısıyla, eğer bir çocuğu sevince "gel bak, sana ne vereceğim, avucumda ne var?" diyorsa bu o ilahın işi! Kandırma ***tamamen*** "B" yapıda kalkar! İncelediğiniz zaman hayatınızın o kadar içine nüks etmiş görürsünüz ki! KANDIRMA! Çünkü neticede en önemlisi insan kendisini kandırır! Niye? O "B" yapıyı kandırır ki, vehmin zulmeti ve şeytan; o ilah yapı diri dursun!

İlah yapının çok önemli bir özelliği de sürekli **alma duygusu** vardır "ben ne alabilirim, sürekli ben ne alabilirim? Amirler memurlarına bakar; ben bunlardan ne alabilirim, bunlar bana ne verebilir? Sürekli onları vermemekle suçlar; "yeterince vermiyorsunuz". Bir patron işçilerine böyle bakarsa hep; ne alabilirim, bunlardan ne alabilirim? Oysa Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bize öğretiyor ki; **bir toplumun efendisi, o topluma hizmet edendir; o topluma verendir.** Bu neden? İşte, o ilah yapıyı kuvvetlendirmememiz için! Bu yüzdendir ki Efendimiz hadisinde buyurmuştur ki: **Devenizde giderken yere kamçınız düşse bile istemeyin! İstemeyin onu! Birisinden istemeyin, inin siz alın.**

Şöyle de yanılmamak lazım! Birisinin kamçısı düştü, sizden onu istedi. Ona "Rasulullah ne dedi? İstemeyeceksin!" değil! Aman burada yanılmayın. Doğru, o istemesin. Ama siz vermekte yarışırsanız müthiş bir şey olur o; **görenlerin vermekte yarışması!** Çünkü vermek için yarışan "B" yapılardır; eğer Allah rızası için yapıyorsa! Bu yüzdendir ki, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin hadislerine dikkat ediniz; "**bir karşılık beklemeden yalnız Allah rızası için**" der. Niye? Çünkü karşılık beklediğiniz zaman kimdir o? O **ilah**tır, onu yapan ilahtır; o "hindi gelecek yerden tavuk esirgenmez"; bugün biz onun yere düşen şeyini verelim ya-

rın başka bir şey isteyeceğiz! Değil! Ama yalnızca Allah'ın rızasını umarak yaparsa o veren "B" yapısıdır.

İlaha ait bazı ana özellikleri söylemeye çalıştım, günlük yaşantıda ilahı zayıflatmak ve yok etmek için! Bu yapılardan yaşantıyı kurtarmak lazım! Bu davranışların açığa çıkması için bu ana yapıları bilmek gerekir. İncelerseniz; hadisler ve ayetler bu bahsettiğim ANA yapılarla ilgili çok güzel öğüt verir.

-Şimdi zalimin yaptığı bir zulümle karşılaşınca bir tereddüde düşüyoruz. O Allah'ın bir düşüncesiyle ortaya çıktı! Ama zalimin yanında olmamamızı ona karşı çıkmamızı öneren hadisler var? Zalimin fiili de Allah'ın düşüncesi sonuçta, değil mi? Ona müdahale etmememiz gerektiğini çıkarabilir miyim bu söylediklerinizden?

"Zalimle mücadele etme!" mi dedik? Hayır, çıkaramazsın! Tam tersine! Zalim onu yaparken "B" yapısıyla mı yapıyor? A yapısıyla yapıyor! Peki, sen onunla mücadele edince A yapısıyla mı, "B" yapısıyla mı mücadele edeceksin? "B" yapısıyla yaparsan "Allah adına" yapmış olursun, çok büyük sevap kazanırsın. Bak, "zalim" diyorsun ya, **zalim** zaten ilah! İlah olmasa zalim olamaz, zalim olmak ilahın işi! Hayat vehmin zulmeti+şeytan ve akıl+iman mücadelesi. Sen orda bizzat vücutla mücadele ediyorsun, akıl+iman mücadelesi o! Fark ettin mi? Ama onunla ilah olarak da mücadele edebilirsin. Ne demektir o? Senin tanrılığından bizim tanrılığımız daha iyi, senin tanrılığını yıkacağız. Biz hümanist bir tanrıyız, biz diğer tanrıları seven o tanrıları koruyan bir tanrıyız, diyebilirsin. O, tanrıların kavgası, o ayrı! Toplumda kahraman olabilirisin, seni tutan taraftarlar teşekkür eder, "aferin" der. Ama "B" yapısı o mücadeleyi yaparsa, Allah adına yapmış olur bu mücadeleyi. O yaptığın mücadele **La ilahe illallah** mücadelesidir. Fark ettin mi? Fiilî La ilahe illallah! İşte o yolda oradaki mücadeledekidir **şehid! La ilahe illallah;** tanrıların kavgasının arasında değil! Bir zalimle, bir ilahla, bir ilah mekanizmasıyla "B" mekanizmasının mücadelesi farklı. Ama İslamiyet'te bütün mücadeleler bir demokrasi anlayışının içerisindedir. Peki, nasıl mücadele edeceğiz, dediğin zaman iş değişir. Herkes kafasına göre mücadele etmez! "Demokrasi anlayışı" onun sınırlarını çizer İslamiyet'te!

- Şimdi "bu yolda" diye nitelendirdiğiniz insan, diyelim ki İnsan Suresi-30. ayeti henüz idrak etmemiş olsa da iman etmeyi yani idrak etmeyi yaşantısında isteyen birisi. Yani -o ayete iman eden insanın halini- burada anlatıyorsunuz. O halde olmadığımızı bile bile, ortaya bir fiil koyacağımızda "kendi halimizin" fiilini koymakla "o hali idrak etmiş insanın" fiilini ortaya koymak farklı sonuçlar, farklı davranışlar ortaya çıkarıyor.

Fiilleri somutlaştır, o zaman daha kolay olur.

-Mesela dua! Henüz idrak etmedim ben onu, dolayısıyla siparişe benzer dualar ediyorum.

Olur, elbette edebilirisin, hiç bir sakıncası olmaz. O mentaliteyle öyle dua ettiğin zaman neticede, hani "Hasbiyallahu"da söyledim ya, senin sipariş gibi san-

dığın şeyler sana Allah'ın izniyle lütuf yollu ulaşır ve onlar seni siparişsiz duaya doğru götürür, hiç bir sakıncası olmaz. Benim size söylediğim; böyle dinleyip bir anda yapacağınız şeyler değil ki. İnşaallah...

-O zaman bu dualar mağfiret et ve bağışla duasının genişlemiş hali gibi mi?

Aynen söylediğin gibi.

*- **"Sabah namazı şahidlik edicidir"** denilen şahitliği açalım mı biraz?*

Sabah ve akşam namazı için söylenir onlar genellikle! Çok net bilemiyoruz tabi; o şahidlerin yapısı nasıldır, nedir? Ama bir enerji sistemiyle ilişkili! O enerji sistemlerine de genel ismiyle "**melek**" diyoruz. Ama o meleklerin "oradaki şahidlikleri" nasıldır, onların mekanizmaları çok açık, net bilinen şeyler değil. Hep yorum. Örneğin benim de şimdi söyleyeceğim yorum ve his. Fakat "bir enerji sisteminin" çalıştığı, o enerji sisteminin seninle beraber o anda; sanki çalışan evrensel sistemin içerisinde bir parça olarak sen de devam ediyorsun. Aynı gezegenler gibi, aynı güneş gibi o mekanizmasının içerisine dâhil oluyorsun sen de, çalışan sistemin içerisine.

- Her zaman öyle değil mi?

Güneşin doğduğu ve battığı zamanlara yakın anlar biraz farklı! Güneş yüzünden farklı! Hatta o anlar öyle farklı ki; Doktor Hanım onu daha iyi bilecektir "sabah felçleri" diye felçler vardır. Felçlerin %90'a yakını insanlara sabah gelir adına da "**sabah felçleri**" denir ve vücudu felce müsait olan, "özellikle uykuda" tam o güneşin doğma anındaki o eğiklikte, felce yakalanır! Vücud onu kaldıramaz eğer uykudaysa! O anda "uyanık ve çalışıyorsa" atlatabiliyor. Ama şuur yerinde değilse, uykudaysa felce yakalanıyor, bu yüzden de adları "**uyku felçleri**". O anda güneşin tesiri farklı (batarken ve doğarken!). Hatta batarken batmasına yakın ve doğarken uyumanın sakıncalı olduğu hadislerde var. Efendimiz, doğrudan akılla ilgilendiriyor; **"korkarım aklınız azalır"** diyor. O andaki güneşin eğikliğinin, beynimizle ilgili nasıl bir tesirse aklımızı olumsuz etkilediği hadislerde var! Bunları açıklarız ama! Biz yıllarca makale yazarken literatüre girecek şekilde olacak cümleleri konuşmaya o kadar alıştık ki, yorumlarımızı, gözlemlerimizi söylemeye korkarız! Mutlaka tesbit edilmiş, literatürlerle desteklenmiş ortaya konmuş, "bilimsel cümle" olunca çok rahat! Öyle bir şey kazandırıyor size yıllarca o makaleyi yazmak, öyle bir disiplin kazandırıyor. Aksi halde suç işlemiş oluyorsunuz "bilim"de. Yanlış bir cümle yazarsanız ve tespit edilirse, tüm akademik -Allah muhafaza etsin- gayretlerinizi siliyorlar, öyle bir suç! O korkuyla "konuşmak, yazmak" bize bir şey getirir; kesin bilinen, pozitif bilimlerle ortaya konmamış şeyi çok fazla yorum gibi söylemekten bu sefer korkarız. Çünkü insan kendi yorumunda yanılabilir! Onun bilimsel metotlarla ortaya defalarca konup kesinleşmiş olması lazım. Ama hadislere baktığımız zaman ne gerekiyor? **İman**! İşte iman o!

- O saatte kazaların da çok olduğunu söylemişlerdi.

Allah muhafaza etsin, tabi okuduğumuz zaman rastlarız, o saatlerde.. Yani o saatlere dikkat etmek gerekiyor, aklı ve zihni açık, uyanık olması gerekiyor. O anda eğer akıl zikrullahla meşgulse o çok farklı açılımlar yapıyor işte! “**Şahitliği” o bakımdan önemli!**

- Çok uyku hali geliyor o zaman böyle.

Aslında o kadar haklısınız ki! Diyelim, sabah kendinizi ayarlardınız, kalkacaksınız. O ana kadar cin gibi durusunuz, tam o anda uyku gelir. O an zor bir an! Ama insan vücudunun çok önemli bir özelliği var: ALIŞMAK gibi! Onu belli bir zaman bir sisteme bağladığınız zaman ona alışmaya başlıyor. Salatı mümkün olduğunca güneşin doğmasına yakın yaparsanız. Diyelim ki, güneşin doğmasına çok yakın selam verdiniz, ondan sonra tesbihatını falan yaparsanız hiç değilse beş on dakika geçer. Güneş doğduğu an, tepede ve battığı an, evet o üç halde kılınması, ikame edilmesi yasak! Ama doğmasına yakın güneş saatine bakarsanız takvimden, bir iki dakika önce selamınızı verir bitirirseniz, ondan sonra yavaş yavaş tesbihatınıza geçerseniz, normal tesbihat bile yapsanız beş on dakikanızı alır duanın tesbihatı. Ondan sonra açılmazsanız bile artık uyursunuz. Orayı biraz atlatırsanız, hiç olmazsa beş on dakikayı atlatırsanız, uyursunuz. Ama uyumaz devam ederseniz **İşrak Vakti** girer!

- Hocam, güneşin doğma saatine bir iki dakika kala alnın secdede olması idraki açar mı? Namazın farzında, son secdede, o anlarda alnın secdede olması idrakı açar mı?

Çok önemli tesir eder! Siz o anda beyninize kan da gönderiyorsunuz çünkü. O anda secdede bulunmanın secde halinin dışında fiziksel açıdan baktığınızda da beynin bazı önemli noktalarına kan ulaştırıyorsunuz. Biraz da beklediğiniz zaman kanın hücumuyla beyindeki hücreleri aktif hale getiriyorsunuz. Bir de zihninizdeki tefekkürle sizin için önemli sayılacak hücreleri çalıştırdığınız için, onun güneşin pozisyonuyla da birleşmesi daha önemli tesir eder mutlaka!

-O zamanı çok iyi ayarlamak lazım o zaman?

Yani böyle kılıçla kesilmiş gibi de değil! Ama ihmalde etmemek lazım. Çok önemli değil oradaki bir iki dakika çok önemli değil! Geçmişe baktığınızda, saat mi vardı ki? Yoktu ama “nasıl olsa saat yoktu” diye rehavete düşüp, beş on dakika da geçmemek lazım.

-Çok enteresan, bir kıpırdanma oluyor tabiatta. Uyanıyorlar tam güneş saatinde, İşrakta başlıyorlar yine aynı şekilde.

Bir şeyin telaşındalar! İşrakta kuvvetleniyorlar yalnız, orkestra gibi! Hayata başlıyorlar. Güneşle ilgisi vardır, tabi o güneş ışınlarıyla hayata başlıyorlar. Güneş ışınlarıyla ilişkisi vardır.

-Ben üç ay kadar Alaska'da kalmıştım. Orada “güneş” yaz boyunca insanın etrafında dönüp duruyor. İnsan orda 24 saat tehlikede mi?

Güneşin eğikliği ve etkisi fark eder tesirinde. Oradaki derecesi ve eğikliği farklı! Güneş ışınlarının tesiri, geldiği dereceyle de çok ilişkili. Ama her halükarda tehlikede olan, öncelikle ilah yapı! Esas ilah yapı! İster Alaska'da olsun ister burada olsun, eğer bir ilah varsa ona "kapı kapalı; La ilahe".

-Hocam özellikle ikindi namazının vaktinde kılınmasına dair hadisler var.

Diğerleri vaktinde kılınmamalı mı? Yani daha erken olarak mı demek istedin? Güneş batıyor ya! Güneş akşam ezanına yaklaşırken, artık yarım saat kala özellikle batma dönemine girer. İşte orası kılınmaması gereken dönemdir. Orda yalnızca eğer zorda kalmışsanız, yetiştirememişseniz ikindinin farzı için izin vardır, ama mümkün olduğunca o hale bırakmamak gerekir. Zaten ikindi ile akşam arasına bakarsanız, çok kısadır mesafe. Onun da kırk beş dakikasını güneşin batmasına ayırırsanız, size kalan dediğiniz gibi "ezan okunduktan sonra bir an önce o görevi yapmak" olur İkindi'de. Çünkü gerisi yarısı tehlikeli bir zaman güneş pozisyonu açısından!

-Biz bir dua ettiğimizde, merhamet istediğimizde koruyucu varlıklar mı düşünmeliyiz?

Öyle okuduğum şeyler var duada! Hatta dualar yapıldığında alternatifleri arasından birisi vücut bulmadan o düşünce surete dönüşmeden dua ulaşırsa o manalara da tesir ettiği söylenir. Bütün bunların hepsi bir mekanizma! Çalışan bir mekanizma var, ama bu mekanizma nasıl bir mekanizmadır hepsi yorum, yorumla söylenen şeyler. Efendimizin hadisleri içerisinde açıklamadığı şeylerin hepsi kişilerin hallerine göre; çeşitli rüyaları, keşifleri, hisleriyle oluşturdukları yorumlar! Bu yorumlardan "bir mekanizmanın çalıştığı" biliniyor. Ama bütün mesele, mekanizma ne olursa olsun hiç fark etmez, "Allah'ın dilediğinin oluyor" olduğunu bilmek ve "yalnızca O'nun merhametine bağlı" olduğunu bilmek! Mekanizma ne olursa olsun! Çok farklı anlatımlar var. Çok üstüne düşmedim, o mekanizmayı çok merak etmedim.

Aslında bir seferinde eğer uygun görürseniz tesbihlerimizi getirelim. Böyle düşünen bir grup yan yana gelmişken birlikte bir şeyler okuyalım. Hep beraber 100 ihlâs okuyalım bu duygularla…

- Çok güzel...

Birbirimizden yararlanmaya gayret edelim okuduğumuz şeylerle. Aslında bu tür konuşmaları bu kadar farklı ve uzun yapma yerine belli bir konuyu böyle birlikte sürekli tefekkür eder gibi konuşup, o konuya yoğunlaşıp, yoğunlaşmış olan o halimizle bir şey okuyalım. Daha birbirimize faydalı oluruz gibi zannediyorum! Şimdi her zamanki gibi bir sığınma ve tövbe yapacağız. Ama konuştuğumuz gibi! Mümkün olduğunca halimizin Allah'ın düşündüğünün sureti olduğunu düşünmeye ve o düşünceye odaklanmaya çalışsak! Var olan halimizin, yani şu anda "BEN" dediğimiz şeyin "BEN" derken kastettiğimiz yapının aslında "**Allah'ın düşündüğü halin sureti**" olduğunu düşünsek ve o halin bizdeki "bu biçimine" her

birimiz, kendimiz için "**BEN**" diyor olsak! Çünkü bu öyle önemli bir basamak ki! Sonra "bunların ayrı ayrı olmadığını yaşamak" gerekiyor!

Şimdi bakın Hayy ismi. Hayy isminin "bir" olduğunu yaşayabilmek için; biz eğer ilahlığın ilan etmiş yapıya "benim bir Hayy yapım var" dersek, o da onun başkasının "Hayy" yapısıyla bir yapmaya çalışırsa , o aldatmaca olur, yapamaz onu! Bu "B" yapıdaki Hayy'lar "bir" olabilir ancak! Önce "BEN" derken burada "müstakil bir Hayy var" gibi sanar, sonra o Hayy'ların da ayrı ayrı olmadığını, buna ait bir ruhun olmadığın, buna ait bir Hayy'ın olmadığını yaşar. Bakar ki bunlar yok! İşte o zaman böyle "müstakil sanan"a "**noktaNdaki Kudret**" der!

Şimdi düşünsek desek ki "biz Allah'ın düşüncesinin bir suretiyiz, bizden çıkan tüm davranışlar O'nun dilemeleri, O'nun düşünmeleri" ve biz şu anda bizi Düşünen'e, O'na yönelsek, "**veccehtu vechiye**" var ya, o "**veccehtu vechiye**"yi öyle yapabilsek! Biz onu yaparken bazen öyle bir yapabiliriz ki burada bulunanların "her biri bir" olur! İşte **esas cemaat** odur; her biri "bir" olur, hiç ayrı ayrı kalmazlar; ayrı ayrı gözükenlerin birliği haline gelir o! Bulunduğumuz grupta biz o zaman bir Tevhid'i yaşarız, biz o zaman cemaati hisseder fark eder, bulabiliriz. Çeşitli uzak doğu felsefesiyle uğraşanlar yalnızca "tanrıların birliğinde meditasyon" yapmayı başarıyorlar da, biz bu gayreti gösterirsek esas hakikatin varlığında Tevhid'i niye başaramayalım? Eğer ben "şu anda ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim" dersem öyle düşünürsem, bende görmeyi dileyen O! Görme fiiline sahip çıkan "ben görüyorum" diyen bir ilah yok! İşte o sahip çıkmayan yapı "**Hasbiyallahu**" der, "**veccehtu vechiy**" der, "**eslemtü li rabbil alemiyn**" der ve yalnızca kendisini düşünmüş olana teslim olur; O'nun dilediği şekilde teslim olur, O'nun istediği şekilde teslim olur ve O'na seslenir. Nasıl seslenir? Nasıl sesleneceğimizi öğreten Rasulullah'ın öğrettiği şekilde seslenir:

Allahumme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke. La melcee ve la mencee minke illa ileyke. Amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allahümme ente Rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü euzü bike min şerri ma sana'tu ebûü leke bi nı'imetike aleyye ve ebûü bizenbiy fağfirliy zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımîn.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn. Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn. Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasiriyn.

La ilahe illa ente subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn.

Sübhanallahi ve bihamdihi sübhanallahil aziym, estağfurullah ve etûbü ileyh. Estağfirullah el aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh. Estağfirullah ya Rabbel arşil aziym. Estağfurullah ya Rabbel arşil kerim. Estağfirullah ya Rabbel alemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin Bi adedi ılmike.

Ya **HU**, ya men **HU**; la ilahe illa **HU!**

Elif, Lam, Mim; Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. Entel hayyul kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şeyin Kadir.

Ya Hannan, ya Mennan, Ya Bedia's semavati vel arz. Ya Zel celali vel ikram.

Eşhedü en la ilahe illallahu Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yuled ve lem yekûn lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi Rabbil âlemin. Ve la şerike leh ve bizatihi umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, eslemtü li rabbil alemiyn…

İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıratal müstakiym, Sırat elleziyne en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve leddaalliyn. Âmin.

El-FATİHA.

28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008

- Gerçek tanrı nedir, tanrı ilanı nasıl yapılır?
- Yunus Emre'nin "bir BEN vardır bende..." dediği?
- İslamiyet'e, sisteme göre ibadet nedir?
- Nefs mertebelerinde yolculuk ne zaman başlar?
- İyi bir insan, iyi bir müslüman mıdır?
- "Tapma" ve "kulluk" arasındaki fark!
- "Allah rızası" ne demek, o nasıl olur?
- Tanrıyı görmemizi engelleyen üç önemli şey!
- Hangi takdim "ben Allah'ın kuluyum" demektir?
- Hayat ve salâtın birbirinden ayrılmadığı nokta?
- Tanrılık iddiası olmayan bir hayatın kolaylaşması için iki şey?
- Tekbir, haşyet ilişkisi ve teslimiyet?
- Tanrılık iddiasından kurtulma namazı!
- Tanrıdan kurtulmanın tek yolu nedir?
- "Edeb Ya HU" denilen Edeb nedir?
- Tanrının kendine göre kullandığı veri tabanları?
- Bölücü bir beynin kaybettiği en önemli şey!
- Merak duygusu niye var?
- Din kimlere anlatılmaz, sunulmaz?
- Cehennem ipuçlarından çok önemli birisi?
- Talib'in mahkemesinde kural: İtiraz mı ediyorsun?
- Vermeye en yakınlarından başlamak
- Allah'ın dileğinin sureti: KUL
- En önemli dergâh: Evimiz
- Yaptığımız iş teslim olmak mı, teslim almak mı?
- İslamiyette kriter: Tanrılık iddiasında bulunmak veya bulunmamak
- Hayata yeni bir kriter: Tanrılık kriteri

2007 yılı boyunca bir tesbit yapmaya çalıştık, onun bir özetini sunmaya gayret edeceğim. Ben o özeti sunarken, içinizden bana şöyle bir isim takmanızı istiyorum, "bu da aklını tanrıya taktı, aklını tanrıyla bozdu" demenizi istiyorum. Çünkü onu dedirtecek kadar söylemek istiyorum! "Aklını tanrıya taktı, durmadan tanrıdan bahsediyor" dedirtecek kadar bahsetmek istiyorum. Siz onu söylediğinizde çünkü siz de aklınızı dinleye dinleye tanrıya takacaksınız. Aklı tanrıya takmak çok önemli, aylarca bunu konuşmaya çalıştık. Tanrıyı fark etmekle, aslında insan hatalarını fark ediyor, yanlışlarını fark ediyor. Yanlışlarını fark edip ondan kurtulma sevinciyle de İslamiyet'i sever hale geliyor.

Rum Suresi 30. Ayet: **Din'e HANÎF olarak yaklaşınız.** Allah indinde DİN yalnızca İSLAMİYET olduğuna göre; **İslamiyet'e HANÎF olarak yaklaşınız** diye de söyleyebiliriz. İslamiyet'i bir bakıma sistemi anlatan isim olarak düşünürsek **"var olan Sistemi anlamaya Hanîf olarak yaklaşınız"** diye kısaca özetleyebiliriz. Tamam, Hanif olarak yaklaşalım, ama HANÎF olmak nedir? Hanif olmak İslamiyet'te çok önemli. Hazreti İbrahim aleyhis selamın başlattığı "Hanîf Bakış Açısı" Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemle YAŞAM BİÇİMİ bulmuştur. "Hanif olarak yaşayabilmek nedir? Hanif olarak nasıl yaşanır?" işte o da Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemle hayat bulmuştur. **Hanif olmak**: Bildiğimiz cümlelerle özetlenecek olursa, günlük kelimelerle basitleştirecek olursak "tanrısız yaşamak" diyebiliriz. Hanif olmak **tanrı edinmemek** demektir Hanif olmak hiçbir tanrıya sahip olmamak demektir.

Fakat bu noktada şunu hızla gündeme getirdik. Tekrar ediyorum en önemli cümleyi, bir tane o cümleyi söylüyorum. İnsan için en önemli cümlenin altını tekrar çizmek istiyorum, ondan başka bir şey YOK çünkü! Bunu çok önemsemek gerekir. Birçok yerde bahsettiğim zaman dikkat çekiyor, şöyle ki: Bir film seyrediyorsunuz televizyonda, konusuna dâhil oluyorsunuz, ana fikrini beğeniyorsunuz. Ama film bittikten sonra kapatıp hayata dönüyorsunuz. Aklınıza geldiği zaman iyi bir filimdi deyip hatırlayabiliyorsunuz! Bu konulara öyle bir film gibi yaklaşmamak lazım! Mutlaka "içinde sizin oynadığınız ve bitmeyecek bir film" haline getirmek gerekir! Aksi halde bir kitabı okuduğunuz zaman veya buna benzer bir konuyu dinlediğiniz zaman, bir film seyreder gibi ana fikrini de beğendiğiniz, içine dâhil olduğunuz ama sonra "film bitti haydi hayata!" dediğiniz bir bakış açısıyla yaklaşma**ma**nızı öneririm. Buna insan kendisini zorlamalı!

Şimdi bu cümleleri de böyle söylüyorum ama, neden cümlelerin fiillerini kurarken zorlanıyorum? Çünkü bu tavsiyelerde bulunmak, şu kararları alın demek, zaten anlatacağım konuya ve kader anlayışına da ters düşüyor. Dolayısıyla öyle bir konu ki bu, hele de şimdi çok önemli dediğim cümlesini söylediğimde göreceksiniz, dünyada alıcısı olmayan bir konu! Alıcısı yok, hiçbir cazibesi yok ve genetik yapı olarak bu konuyu önemseyecek, hayat biçimi haline getirecek ve bunun peşine hırsla düşecek yapının da sayısı çok, çok, çok, çok az! Şimdi siz böyle bir konuyu anlatmaya çalışıyorsunuz! Dolayısıyla bu konuyu anlatırken, kendiliğinden kaderinde bu konuyu önemseyen ve nasibi olana, bu konuyla ilgili hayata bağlanmış olana seslenmiş olmaktır amacımız! Aksi halde yarından itibaren "şu kararları alınız, şöyle yapınız" denilip sonra da uygulanacak şeyler şeklinde değil!

Evet, hanif olmak tanrısız olmak! Ancak kişiler tanrıyı ötesinde, berisinde, uzağında oluşturduğu için, önce o tanrılardan kurtulur. Kurtulduğu zaman tüm tanrılardan kurtulduğunu zanneder. Gerçekten hanîf olmak, bu tanrılardan kurtulmak değildir! Bu tanrılardan kurtulmak bir basamaktır. Hangi tanrıdan kurtulmak için? Kurtulunması gereken gerçek tanrıdan kurtulmak için. Nedir o gerçek tanrı? İşte önemli olan o ve yalnızca bu cümle var, bu kadar!

Yaratılan insan bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu. Ve bu Esma'ül Hüsna kompozisyonunun yapma gücünü oluşturan, bu Esma'ül Hüsna kompozisyonunu eğiten bir esması daha var; Rabbı, Rabb Gücü! Yani yaratılan birim bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu ve onun bir Rabbı var. İşte yaratılan birim, bu Rabb Gücüne sahip çıkıp, bu Esma'ül Hüsna kompozisyonunun tezahürüne, görünüşüne ve Rabb Gücüne "BEN" diyerek müstakilliyet kazandırdığında **gerçek tanrı**yı oluşturur. Burası anlaşılabiliyor mu? Yaratılan bir birim var. Bunu basitçe tanımladığımızda "bir Esma'ül Hüsna terkibi" olduğunu söylüyoruz. Ve bu terkibin yapma gücünü oluşturan bir de "Rabb"ı var. Yaratılan bu! Ama bu birim kendini fark ettiğinde bu Esma'ül Hüsna kompozisyonuna ve bu güce sahip çıkıyor, "onlar benim" diyor! İşte bu bir **tanrı ilanı**dır! Bu söylediğim cümleyi tasavvuf kitaplarında bu kadar açık ve net bulmanız, OKUmanız çok mümkün değildir! Bu kadar açık söylüyorum, diyorum ki: Bir kişinin kendisinde var olanlara müstakilliyet kazandırması ve onlara sahip çıkması tanrı ilanıdır, **tanrılık ilanı**dır! İşte hanif olmak bu tanrıdan kurtulmak demektir esas! Bu tanrıdan kurtulduğu zaman kişi **hanif** olur, bu tanrıyı ilan etmediği zaman! **Dine hanif olarak yaklaşın** denmesini o zaman şöyle anlayabiliriz; **Dine tanrılık iddiasında bulunmadan yaklaşın!** Eğer yalnız "**tanrılardan kurtularak yaklaşın"**ı ele alırsanız o zaman tanrılardan kurtulma çalışması yapar, "zaten Allah'tan başka inandığım yok" der ve kurtulduğunu sanabilir kişi! Cümleyi o zaman şöyle yapıyoruz, diyoruz ki; **Dine hanif olarak yaklaşın**. Hanifi şöyle açıyoruz kısaca; **Dine tanrılık iddiasında bulunmadan yaklaşın!** Tanrılık İddiasında bulunduğunuz zaman ne olur?

İşte buna o kadar kafayı takmak lazım ki! Buna kafayı taktığınız, bunu bütün işlerinizle ilişkilendirdiğiniz zaman, siz tanrılık iddiasında bulunan kendinizdeki "BEN"i görürsünüz. O kadar açık ve net görürsünüz ki "bendeki şu BEN, tanrılık iddiasında bulunan BEN'dir" dersiniz. Demek ki, tanrılık iddiasında bulunan bir BEN daha var, işte Yunus Emre'nin söylediği BEN odur! **Bir BEN vardır bende BENden içeru**". Biz genellikle o ikinci "BEN"i Yaradan gibi, düşünürüz. Değil! **Bir BEN var** tanrılık iddiasında bulunan, bir BEN de var ki **BENden içeru;** işte o yaratılmış olan BEN. Biraz sonra izah edeceğim onu. Buna öyle kafayı yormak, takmak, bütün işlerimizi bununla ilişkilendirmek gerekiyor. Hatta yaptığınız ibadetleri bile!

Aslında ibadet diyerek bir iş ayırmak, işleri bir grup yapıp "bunlar ibadettir" demek; İslamiyeti, sistemi incelediğiniz zaman böyle bir ayırma yapamayacağınızı görürsünüz. Yani bir hayata ait normal işler var, bir de ibadet adı altında işler var" değil! İslamiyeti incelediğiniz zaman görürsünüz ki her yaptığınız şey **ibadet**tir, her yaptığınız şey! Bunu ayırmak bir hatadır! İbadete vakit ayıracaksın sonra dün-

ya işine döneceksin, öyle bir şey yok! O tanrının oyunları işte! Bunu ne zaman fark edersiniz? İbadet diye ayırdığınız işleri bile tanrı anlamıyla ilişkilendirirseniz! Yani; o ibadetleri yapan tanrı mı? Varlığını ilan ettiğiniz, iddiasında bulunduğunuz tanrı mı oruç tutuyor, o tanrı mı salât ikame diyor, o tanrı mı Hac'ca gidiyor? İşte eğer oysa ondan kurtulma çalışmaları çok önemli! Çünkü tasavvufta insan heveslendiği ve uygulamak istediği şeyleri o tanrıya yaptırırsa **mesafe alamaz**. O tanrıdan kurtulma çalışmaları olarak yaparsa mesafe alabilir! O tanrıdan kurtulmuş olarak yaparsa mutlaka **mesafe alır!**

Şimdi, demek ki; nefs mertebeleri diye bildiğiniz ve kriterlerine bakarak uygulamak için gayret sarf ettiğiniz, o kriterlere bakarak kendinizi motive ettiğiniz o yol, ancak tanrıdan kurtulduktan sonra yürünecek bir yoldur! Eğer o yolda yürümeye tanrı çıkarsa o tasavvufla meşgul olan bir tanrı olur ve bahsedilen çeşitli **girdaplar** bu tanrı içindir. Tasavvuf çalışmalarıyla kendisindeki bazı güçleri fark ederse o tanrı daha güçlü olur. Hatta çeşitli fetih denilebilecek güçleri kazanırsa **Fethi Zulmani** dediğimiz; arzu edilmeyen güç sahibi olan tanrıyı ortaya çıkarırsınız. Demek ki **en önemli şey**; bu tanrıyı tanımak! Tanrı nedir, tanrı nasıl ilan edilir ve bu tanrıdan nasıl kurtulunur? İleride konu paylaşımı için yan yana geldiğimizde bu yöntemleri ele almaya çalışırız. Ama o yöntemleri ele almaya başlamadan önce hepimizin aklımızı tanrıya takmamız gerekiyor! Tanrı iddiasının bizim için bir sorun, bir sıkıntı olması ve bu sıkıntıdan nasıl kurtulacağız, diye yan yana geliyor olmamız şart! Aksi halde, film seyreder gibi konuya dâhil olur, sonra film bitince "tanrıların hayatına" döneriz!

La ilahe illallah Kelime-i Tevhidi bu açıdan baktığınızda çok önemlidir. Bir mübarek arkadaşım aramıştı; masama bir hadis yapıştırdım, onu tefekkür ediyorum, dedi. "Nedir o?" dedim. Efendimiz (SAV) buyuruyor ki o hadiste **cennetin bileti, giriş bileti La ilahe İllallah'tır,** mealen böyle bir hadis. Onu tefekkür ediyorum demişti. Ben kendisinde o tefekküre yardımcı olmak için daha önce sizinle paylaştığım şu cümleyi söyledim; **cennetin kapısında** (bir kapısı var, kapısında da öyle bir yazı var, o kapıdan gireceğiz değil!) yazdığı söylenen **Kelime-i Tevhid; La ilahe İllallah**! Bu hadiste çok önemli bir mana var bize anlatılan. Bir kapıda yazan bir şey!? Hadis'e baktığınız zaman da **bir ücret, bir bilet La ilahe illallah!** Yani şu kadar söylerseniz değil! "**Bu bileti alırsanız, bu ücreti öderseniz**" manasına kapıda yazan; **La ilahe İllallah!** Bazı kapılarda yazar ya; şunlar giremez. Geldiniz onu okudunuz, diyelim ki "silahı olan giremez" yazıyor. Siz bu tarafta "silahı olan giremez" diye defalarca söyleyin, eğer silahınız varsa kapıdan giremezsiniz! Kapıya gelin deyin ki; ben 500.000 defa silahı olan giremez demiştim. De! Silahın var mı, var. "Giremezsin" diyor, "silahı olan giremez" yazıyor kapıda. Bir kere, silahını çıkardın koydun bir kenara, hiç söylemen gerekmiyor ki! Geldin içeri girebilirsin. Kapıda bir şart var çünkü: Silahı olan giremez! Bu silah nasıl bırakılır, o ayrı iş. Bu silahın bırakılma yöntemlerinden birisi "silahı durmadan aklında tutacaksın ki o silahı bırakasın" yöntemiyse, yöntem ayrı. Ama silahı bırakmamışsın, defalarca söylemişsin; coşarak söylemişsin, ağlayarak söylemişsin, aşk ve şevkle söylemişsin fark etmez, silah üstünde ya! Kapıda diyor ki; silahı olan

giremez! Bunları bir yöntem olarak kullanıp kullanmadığın kimsenin umurunda değil! Yeter ki silahı bırak! Nasıl bıraktın silahı? Aşk ile ve şevk ile 500.000 kere söyledim. Bıraktın mı? Bıraktın, tamam! Peki, sen nasıl bıraktın? Ben hiçbir şey söylemedim, çıkardım bıraktım. O da "o yöntemi" kullanmış. Ne yöntem kullanırsan kullan, bırak yeter ki! Yöntemini sormuyorlar! Ben hiç ağlamamıştım! Silahın var mı? Yok! Tamam! Ben çok ağladım. Silahın var mı? Var. Kapıdan geçemezsin! Mesele silahı bırakmak! Bu kadar önemli bu kapıdaki yazı! Peki, ne o? **La ilahe İllallah**. **La ilahe**; tanrı giremez! **İlla Allah**. Tanrı giremez! Geldin, "ben bunu çok söylemiştim!" dedin. Tanrı var mı? Var! Tanrı giremez! Tanrı bu tarafa! İki alternatif, başka yer yok; ya ileri ya bu tarafa! Bu taraf ne? İşte bu tarafın ismi cehennem! **Geri** döndün cehennem, **ileri** gittin cennet ortamı; basitleştiriyoruz, sembolleştiriyoruz yani. Peki, ileri nasıl gidiyorsun, ücreti ne? **La ilahe İllallah; tanrı giremez, tanrı geçemez, tanrıya kapalı!** Demek ki **tanrı** demek cehennem demektir, bu kadar somut! Cennet ve cehennem soyut kavramlar sanılır. Bana hiç soyut gelmiyor. Ben onları o kadar somut ve açık görüyorum ki! O kadar somutlar ki! Cehennem hiç benim için soyut değil, çok somut. Tanrı; cehennem, tanrıların mekânı **cehennem**!

Özetleyerek gideceğiz demiştim, burdan bir başka konuya geçiyoruz. İnsanları bir de şöyle üç gruba ayırabiliriz. Kişi "ben hangi gruptayım?" diye kendisini inceleyebilir, üç grup insan kategorisi yapayım: Birisi insani kurallara çok uyan, ahlaki kurallara uyan, insanlar tarafından sevilen sayılan, onun da insanları sevdiği saydığı bir insan. Her türlü güzel meziyet onda var. Bunu bir kelimeyle sembolleştirelim buna "hümanist" diyelim. Bir de bunun zıddı olan bir insanı söyleyelim, o da yanlış yaşayan, yalnızca kendisini seven ve düşünen, her işi kendine menfaat sağlayacak şekle çevirmeyi yaşam biçimi haline getirmiş olan bir insan, ona da uç noktada bir isim verelim, "narsist" diyelim. Bunlar eğer "tanrı/tanrılık iddiasında bulunmuş" kişilerse şimdi o özellikleriyle adlarını koyalım: Narsist Tanrı, Hümanist Tanrı! Yaşadığınız ortamda eğer bir narsist tanrı varsa ondan rahatsız olursunuz. Bu narsist tanrı iş yerinizde yöneticinizse çok rahatsız olursunuz, evde eşinizse çok rahatsız olursunuz veya ebeveyninizse çok rahatsız olursunuz. Ama hümanist tanrılarsa çok memnun olursunuz. Çünkü insan haklarına saygılı, dürüst, her tür güzel huyları onda buluyorsunuz. Tamam, ama çok dikkat edin; siz memnunsunuz diye cennet memnun değil! Çünkü hümanist ama tanrı! Tamam, siz diğerini sevmiyordunuz, çünkü narsist, narsist tanrı! Baktığınızda "cehennemlik bu adam" diyebilirsiniz! Ama bu hümanist; çok rahatsınız yanında, çok memnunsunuz o kişiden; ama tanrı, hümanist tanrı! Tanrı hümanist de olsa giremez! Demek ki, dürüst olmak, iyi insan olmak, ahlaklı insan olmak gibi tüm meziyetleri, tüm güzellikleri sıralayalım ve bunları da uç noktaya getirelim; çok fedakâr, çok cömert, çok verici; hepsi de uç noktada bulunsun. İnsanlar izlediği zaman "şuna bakın ya, bu mutlaka cennetliktir" diyebilirler veya çok memnun olabilirler. Ama tanrılık iddiası olduğu için, tanrılığını ilan ettiği için cennet ortamı ona kapalıdır! Yani iyi insan olmak demek cennete gitmek demek değildir. Cennete gitmenin yolu, cennet ortamında bulunmanın tek şartı **La ilahe İllallah**; tanrı yok, İlla Allah; tanrılar giremez, tanrılar geçemez!

Şimdi üçüncü insan grubu! Daha önce iki grubu söyledik, dedik ki narsist tanrı, hümanist tanrı. Şimdi bu insan grubuna da şöyle bir isim verelim sembolleştiriyoruz ya. Bu ismi verirken bir ayetten yararlanalım. Nas Suresi'nde "**ins ve cin**" der, **insandan ve cinden gelecek şerden korunmak için** Allah'a sığınır **ins** diye; **insan** diyelim. Ama nasıl olsun o insan? Besmelenin "B"sine sahip; "B"İNS. "B" sırrındaki insan, "B"insan. Şimdi bakın üç kategori insan oldu; "B"insan, hümanist tanrı, narsist tanrı. "B"insan, hümanist insan, narsist insan; olmaz! İnsana göre tasnif yapmıyoruz dikkat edin, insana göre tasnif yaptığımız zaman bizi yanıltır. İnsanın başına sıfatlar koyarak tasnif yapmıyoruz! Tanrı bizim için önemli **tanrı kriterine göre**; tanrılık iddiasında bulunan, bulunmayan. Tanrılık iddiasında bulunanı iki grup yaptık: Çok iyi, çok dürüst, çok ahlaklı hem de uç noktada ama tanrılık iddiasında bulunmuş; hümanist tanrı, diğeri narsist tanrı. Ama bir de tanrılık iddiasında bulunmayan var; o "B"İNS, "B"insan. Bu nedir biliyor musunuz? Bu **kul**dur! Kul! "B"İNS KUL! **İyyake na'budu ve iyyake nestaiyn;** yalnız sana KULLUK ederim. Kim bu kulluk eden? Tanrıysa olmaz, tanrı KULLUK edemez; tanrılığını ilan eden **"iyyake na'budu"** diyemez!

Çok dikkat ediniz lütfen! Tanrılık iddiasında bulunan ancak bir üst tanrıya yaranır, yaranma çalışmaları yapar. Bu da nedir? Tapmadır, buna **tapma** denir; dolayısıyla, bir üst tanrıya tapar, onun ismini de "Allah" diye koyabilir. Tanrılık iddiasında bulunan gücünün yetmediği noktada bir üst tanrıdan korkar ona tapar "aman bana bir şey yapmasın" diye bir yaranma çalışması yapar. Dolayısıyla, ibadet adı altında yaptıklarınız yaranma çalışmalarıysa bunu yapan tanrı olabilir! Hani dedim ya; ibadet adı altında yaptıklarınızı bile tanrı kavramıyla, tanrılık iddiasıyla ilişkilendirin! İlişkilendirdiğinizde o oruç tutan tanrılık iddiasında bulunan mı? Eğer oysa "ne güzel oruç tuttum" der, "başkaları bilmiyor, tutamıyor, hep yanlış yapıyorlar, ben çok güzel oruç tutuyorum. Allah benim orucumu beğendi." Tanrılık iddiasında bulunan, Allah'a yaranmak için oruç tutan bir üst tanrıya tapan! Bu farklı bir şey!

"B"insan, B-İNS; KUL; **AbduHU ve RasuluHU!** Efendimize soruluyor; "**bir kul rasül" mü olmak istersin, "bir melik rasül" mü olmak istersin?**" Mütevazı davranması isteniyor, Efendimiz **"kul rasül"** olmak istiyor, kul! Kul; "B"İNS olmak istiyor! Mevkiler tanrıya aittir! Hani kartvizite rütbe yazarız ya; işte Prof. Dr… bunlar tanrı rütbesidir! "B"İNSin rütbesi olmaz. Genel müdür, bakan, milletvekili. Hatta tanrılığı çok sever, milletvekilliği biter; eski milletvekili, eski genel müdür; bunlar tanrı rütbeleridir. Tanrılık gücünü göstermek için, tanrılar arasında yer edinebilmek için, tanrılığını kullanabilmek için, tanrılarla savaşabilmek için rütbeler! "B"İNSin rütbesi ne? Kul! Kul önemli bir şey!

Evet, üç grup oluşturduk; "B"İNS, hümanist tanrı, narsist tanrı. Amaç eğer hümanist tanrı yani iyi insan olmaksa, kişi orda İslamiyeti uyguladığını ve yaşadığını zanneder ve yanılır! "İslamiyet" adı altında birçok yerde anlatılanlara dikkat ederseniz "iyi insan" olmak anlatılır! Yalan söylemeyin, komşunuzla iyi geçinin, yardımlarınızı esirgemeyin, hep iyi insan olmak anlatılır. Kişiler o iyi insan olmayı uyguladıklarında "iyi bir müslüman" olduklarını sanarlar. Hayır! İyi bir insandırlar. Demek ki İslamiyetteki kriter "tanrılık iddiasında bulunmak" veya "bulunmamak!"

İşte nefse zulm diye bahsedilen konu da burayla çok ilişkilidir. Tanrılık iddiasında bulunmak demek, **nefse zulm**etmek demektir. Nefse zulmetmek "ben tanrıyım" demekle başlar. Kişi farkında olsun olmasın, "ben tanrıyım" demekle nefsine zulmediyor demektir. Bu yüzden **Nefsini bilen Rabbini bilir**! Neden? Çeşitli çalışmalarla, sahip çıktığı, müstakilliyet ilan ettiği Esma'ül Hüsna kompozisyonundaki nefsin hakikatini tanırsa "eyvaah, ben yanlış bir şeye sahip çıkmışım, BENlik iddiasında bulunmuşum" der ve o zaman RABBİNİ tanır! Nefse zulmetmenin çeşitli şekilleri var, bahsetmiştik. İlerde önemli olduğu için belki tekrar gündeme getirebiliriz.

Bir şeyi Allah rızası için yapmak nedir, hep düşünülür bu. Ne yaparsam Allah rızası için olur, ne yaptığım zaman Allah rızası için olur? Cevap olarak genellikle "bir karşılık beklemeden" deriz. Doğru. Bir karşılık beklemeden, karşılığını yalnız Allah'tan umarak yaptığınız şey **Allah rızası için**dir. Ama ince detayına, oradaki önemli çizgiye bakın; eğer karşılık beklemeyen tanrıysa, Allah rızası için olmaz! Üç kategori insan yaptık ya; "B"İNS (KUL) yapıyorsa Allah rızası içindir. O pozisyonda yapıyorsanız, o haldeyseniz o işi yaparken "B"İNS formundaysanız o **Allah rızası** içindir. Hümanist tanrıysanız o halde yapıyorsanız o Allah rızası için değil! O yine sizi memnun eden bir şeydir, kendi kendinize aferin dediğiniz bir iştir o! Demek ki, Allah rızası için yapılan işlerde de, incelediğiniz zaman onu da tanrıyla ilişkilendirdiğinizde; yaptığınız iş Allah rızası için mi, değil mi fark edersiniz? "Ya ben bunu Allah rızası için yapmıştım" deyip onu yapanı incelediğinde, eğer onu tanrıyla ilişkilendirirseniz, o "Allah rızası için" yaptığınızı düşündüğünüz güzel şeyi yapan kim, anlarsınız. Baktığınızda, eğer karşınıza tanrı şüphesi çıkıyorsa, o tanrıdan kurtulmak lazım! Öyle yaptığınız zaman siz, sizdeki tanrılık iddiasında bulunan BENİ tanıyacaksınız, onu çok iyi tanıyacaksınız. O zaman o kadar net göreceksiniz ki! Neden insan tanrıyı çok fazla göremez? Bir: Kişi ibadeti dâhil işlerini ilan ettiği o tanrıya yaptırmaya alışmıştır, artık o tanrıyı görmez. İki: Etrafla o kadar meşguldür ki, kendi işlerini analiz etmez. Hep başkalarının işlerini analiz ettiği için kendi işini analiz etmez! "Ben şunu nasıl yaptım? Niye böyle dedim? Niye şöyle yaptım? Şöyle dediğim mi bana ait?" sorgulamasını yapmaz. İnsanın tanrıyı/tanrılığı görmesini engelleyen üçüncü neden de; analiz ederken tanrı kriterini kullanmamasıdır.

Hayata farklı bir kriter sokmaya çalışıyorum: Tanrı kriteri! İyi insan, kötü insan kriteriyle yaptığınız zaman yetmez! İddiası cennet olan için yetmez! "Ben şöyle bir şey yaptım, iyi insan böyle yapmaz." Tamam, narsist tanrıymış! Neye talip? Hümanist tanrıya! İzah edebiliyor muyum? İnsan işinin analizini yaptığında, diyelim ki "ya ben şöyle yapmasaydım, şu kişiyi üzdüm" veya "şu işi yanlış yaptım" dedi. "Neden öyle yaptım?" diye kendisine sorduğunda; çünkü iyi insan öyle yapmaz, derse hedef nedir? İyi insan olmak! İslamiyet'te hedef iyi insan olmak değil. İyi insan olmaya çalışanın tanrılık iddiası varsa, hanif değilse bir şey fark etmez! Etraftan sizi çok beğenebilirler, "aferin" diyebilirler, ama kapıdan geçiş yasak! Öyleyse hayata bu kriteri sokmak lazım! "Şu işi tanrı yapar, tanrınındır, bu iş tanrıya aittir, tanrılık iddiasında bulunana yakışır. Şu tanrılık iddiasında bulunanın işidir" dediğiniz zaman hayatınız alt üst olacak, alt üst olacak! Hayatınız alt üst

olmadan fark edemezsiniz! Uyurken bile tanrıyla uğraşmıyorsanız fark edemezsiniz! İyi insan tuzağına düşüp, iyi insan rehavetinde "ibadet" dediğiniz şeylerle de meşgul olursunuz. Ama tanrılar giremez!

Bütün bu anlattığım, bu zor olan şey var ya; inanın işin başlaması için! Bu ilerleme yoluna başlamak için, o caddede bulunmak için. Çeşitli cümlelerle söyler insan; "ben Allah'a ermek istiyorum, ben Allah'ı tanımak istiyorum, ben şu mertebeyi seviyorum…" Böyle hedefler yok, ama insan kendine bir hedef koyar ya, fark etmez; bütün bu hedefler için o caddeye çıkmanın şartı tanrıdan kurtulmak! Tanrı varsa o yolda ilerlenilmez, tanrı yüküyle o yolda ilerlenilmez!

Peki, bu başlangıçta insan nasıl işini kolaylaştırabilir? İki tane "BEN" dedik ya, bu iki BEN'İ birbirinden yaşarken ayırmak için nasıl kolaylıklar lazım? Bunlardan birisi şu: İki BENden bahsetmiştik. Birisi tanrılığını ilan etmiş BEN, bir diğeri "BEN Allah'ın düşüncesinin suretiyim" diyen. Bakın burada da bir BEN var; BEN Allah'ın düşüncesinin suretiyim. "**Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim**" demek "**ben Allah'ın kuluyum**" demektir; AbduHU! Ben Allah'ın kuluyum; Ben Allah'ın düşüncesinin Ef'al Âlemindeki suretiyim. İlerde tasavvufî yanlarıyla söyleyebiliriz onları. Şimdi konu tasavvuf kelimeleriyle karışsın istemiyorum. Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim; Allah bir şey düşündü diledi. O düşündüğü dilediği şekil buldu, işte ben o şeklim! Ben Allah'ın düşüncesiyim; yani "ben Allah'ın kuluyum" dediğiniz cümledeki BEN'in bir gücü yoktur! O BEN; **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh** der. Diğeri, tanrılığını ilan etmiş olan BEN; onun müstakil aklı vardır, onun müstakil iradesi vardır, onun kendine ait gücü vardır. İyiyi kötüyü o bilir ve ayırır, doğruyu ve yanlışı ayırma gücü vardır onun! Gücünün bittiği yerde ne yapar? Üst tanrıya müracaat eder, oraya sipariş verir. Ama **BEN" Allah'ın düşüncesiyim** diyenin müstakil aklı yoktur! Müstakil aklı, müstakil iradesi olursa Ehadiyet'i nasıl kavrayabilir, nasıl anlayabilir? Olamaz ki öyle bir şey! "BEN Allah'ın düşüncesiyim" diyen bir şeye adaydır, taliptir; "Amentü Billahi" der o. Bakın "B" var! Amentü Billahi diyen budur, "BEN Allah'ı tanımaya adayım" diyor. Çünkü "BEN" diyor! Ama söylenen bu BEN, bu yolda bize lazım olan BEN! Diğeri bize **yük**! O bize lazım değil. Yani tanrılığını ilan etmiş olan "BEN"i alır da bu yola koyarsan, ona çok tehlikeli bilgiler edindirtmiş olursun! O tanrılığını ilan etmiş olan BEN; **La ilahe!**

"La ilahe illallah"a şöyle de bakabilirsin. Sen yoksun; **La ilahe;** sen yoksun! **İlla Allah**! Tanrılar yok; **illallah**. Peki, tanrı kim? En önemli tanrı SENsin! O zaman oraya bizzat onu koy; **sen yoksun; illa Allah.** Hangi SEN o? Tanrılığını ilan eden SEN; "BEN varım" diyen SEN var ya, o yok! **İlla Allah. La ilahe illa Allah;** Efendimizin "**İKRA**" yaptığı, OKU'duğu budur; **"İkra' Bismi Rabbikellezi halak".**

Birçok kişi okuyor, niye İslamiyeti fark edemiyor; kuantum fiziğini çok iyi okuyanlar var? Biz onlardan OKU'yup görüp yazıyoruz, o bizzat içinde. Düşünün, birisi çıkıyor diyor ki "dünya dönüyor". Adam ayağının altında hissediyor döndüğünü! Birinden duymamış! Biz ondan duyup söylüyoruz "dünya dönüyor". O kimseden duymamış ama müslüman olamıyor! Biz ondan duyduğumuz bil-

giyle Allah'a yaklaşıyoruz, onun ayağının altında döndüğü halde yaklaşamıyor, neden? **İkra' Bismi Rabbikellezi halak**; **Yaradan Rabbinin "ismiyle" OKU!** O bu isimle okumadığı için göremiyor! OKUmak; herkes okuyabilir. Niye? Sünnetullah herkese açık! **İkra' "B"ismi Rabbikellezi halak;**, **yaratan Rabbinin adıyla OKU; O'nun adına OKU!** Dolayısıyla, öyle OKUduğunuz zaman gerçeği görmeniz mümkün olabilir:

"BEN Allah'ın düşüncesinin suretiyim" diyen kişinin söylediği "BEN" bize lazım, diğer BEN lazım değil; tanrılık iddiasında bulunan BEN bize lazım değil. Davete bakın; **bu caddeye hanif olarak gel**! Niye? Çünkü cennete tanrılar giremez! Cennete giden bu caddeye hanif olarak gel. Bu caddeye nasıl hanif geleceksin? Tanrılardan sıyrıl, tanrıları bırak! Tanrılardan sıyrıldın, geldin caddeye gene almıyorlar? Niye? Sen tanrısın! **Tanrılık iddiasında bulunmadan gel!** Tanrılık iddiasında bulunmadığın zaman, yine "BEN" diyeceksin. Ha, işte bu caddede bu "BEN" bize lazım, burada bize bu BEN lazım! **BEN Allah'ın düşüncesinin; dileğinin; KÜN fe YEKÜN dediğinin suretiyim.** "BEN" diyen var ya, işte buradaki "BEN" Allah'ın yarattığı BEN! Şimdi gelinen bu bilinçten sonra bu BEN'i müstakillikten kurtarmak önemli. Diğer müstakillik, tanrılık ilanı olan müstakillik ayrı! O müstakilliyeti sen ilan etmiştin; o Vehmin Zulmetiydi, Vehmin Karanlığıydı. Vehmi suistimal ettin. Nasıl? Bu suret bir vehim, ama sen buradaki vehim sanatını suistimal ettin, bunun zulmetinden yararlandın, karanlığını seçtin ve tanrılık ilan ettin. İşte bunu fark ettiğinde yaptığın dua; **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy Bi nuril Fehmi. Allahım beni "tanrılık" ilan etmekten koru kurtar, beni bu yolda kullanabileceğim, yok edeceğim BEN'e beni kavuştur. Beni tanrı yapan BEN'den beni kurtar** demektir. Allahım işte bu vehmin zulmetinden beni kurtar, dedin ve sana lazım olan BEN'le şimdi yoldasın. Çokluk var, nasıl olacak? Oraya inşaallah bir gelelim! Tamam, orada çokluk var; o da Allah'ın düşüncesinin sureti, bu da, bu da… Ha, işte şimdi bunlardan kurtulmak önemli! Şimdi bu "BEN"lerden kurtulmanın yoludur yol! Ancak şimdi Ehadiyeti kavramak mümkün olacak, ancak bu BEN için. Öyleyse; önce kul olmak gerekiyor! "Zaten kulum!" diyebilirsin, kul olduğunu fark etmen gerekiyor! Sen o "kul"a ne yaptın? Tanrılık iddiasında bulundun. O iddiadan vazgeçeceksin! Peki, nasıl vazgeçeceğim? Onun veri tabanını sileceksin! Kolay mı bu? Hiç kolay değil!

Niye kolay değil? Çünkü dünya öyle bir yaşantı ki; tanrıların galip olduğu bir hayat! Siz tanrılardan tanrılık iddiasından kurtulmak isteyeceksiniz diye sizi bekleyen bir destek ve mükâfat yok, bir cazibe yok! Çünkü dünya tanrılara cazip! **Dünya** tanrıların cennetidir, tanrılık iddiasında bulunanların hele de narsist tanrıların cennetidir dünya! Bu bahsettiğim "üç form"dan birini seçin. Arada olmak iyi değildir. Narsist tanrı için bu dünya cennettir, bir daha eline böyle bir imkân geçemez narsistin. Kimi bulmuşsa ezer! Siz, tanrılar için bir cennet olan yerde "tanrılık iddiasında bulunma" diyorsunuz! Kime? Tanrılara! Hiçbir cazibesi yok. Bu yüzden zor!

"**Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim**" diyen kişi yaşantısında buna hayat buldurtmalı, bunu yaşıyor hale getirmeli. **Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim;**

ilk başlangıç bu. Buradaki "BEN" hayat bulmalı, bu yaşamalı bunun yaşamasını sağlamak gerekir. İşte bunun yaşamasını sağlarken salât çok önemli bir yöntemdir. **Hayat salât'a destek verir, salât ta hayata destek verir**. Bunlar birbirlerine o kadar destek verirler ve iç içe geçerler ki, nihayet hayat ve salât diye ayıramazsınız artık. İşte o zaman **daimi salât!** Şimdi salâttayım. Salât bitti şimdi hayatıma bakayım, der kişi. Ama siz bu bahsettiğim BEN'e hayat verdiğiniz için **salât bu sistemin direğidir**, ayakta tutar onu. Ama birbirlerini; hayattaki biçim salâttaki biçimi o kadar desteklerler ki nihayet hayat ayrı, salât ayrı olmaz! O kadar önemsenmesi gereken bir şeydir ki salât; deli gibi insanın aklını ona takması gerekir! Namaza yani! Deli gibi!? Hiçbir şey ondan daha önemli olmamalı aslında. Eğer o noktada değilse, mümkün olacak bir iş değil! Eğer sizin için salâtın bir önceliği yoksa bildikleriniz; "güzel bir filmdi, konusu da iyiydi, beni etkilemişti" diyeceğiniz bir konuya dönüşür. Onu daim kılacak olan bu antrenmandır; salâttır! Salât; "**veccehtü vechiye**"yi bizzat yaşayabileceğiniz, sonra da bu halin hayatta size destek verecek önemli bir alandır Salâtta "**veccehtü vechiye**"yi kim söylüyor? Şimdi söylediğimiz form! O "BEN Allah'ın düşüncesinin suretiyim" dedi ve kendisini Düşünen'e yöneldi. Yani namaz kılan tanrı değil! Namaz kılan tanrıysa bir şey değişmiyor! Salât ikame eden "B"İNS dediğimiz tanrılık iddiasında bulunmayan yapıdır!

"Tanrılık iddiasında bulunmamayı" kolayca yaşam biçimi haline getirebilmek için iki şeyin idrak olarak kuvvetlenmesi çok önemli. Bir; Ehadiyet Bilgisi, iki; Kader Bilgisi. Bu iki bilgi birbirisiyle o kadar ilişkilidir ki! Ehadiyet Bilgisi yeterince oluşmamışsa kişi kaderi kavrayamaz, Kader Bilgisi ikilemler içerisindeyse Ehadiyet yaşam bulamaz! İkisi birbiriyle, çok önemli! Ehadiyetin Ehadiyet bilgisinin görünüş biçimidir **kader yaşantısı**. Kadere göre teslim olan insanın görüntüsü; **Ehadiyet bilgisinin görüntüsü**dür. İkisi birbiriyle bu kadar ilişkili! Bu yüzden o bilgileri kuvvetlendirmek, hazmetmek, onların idraklarını yaşam haline geçirmek için gayret etmek gerekir ki tanrı yer bulamasın.

Şimdi: Salâtta "**veccehtü vechiye**" bu yüzden çok önemlidir. İlk tekbir alındığında "**Allahuekber**" dediğinde kişi teslim olur. Aslında biz onu sembolleştirebiliriz. Birisi bir grubu elinde silahla teslim alacak olsa karşıdakiler niye teslim olurlar? Savaşacak her şeyleri bitmiş, hücum edecek hiçbir şeyleri yok, bu yüzden teslim olurlar. Savaş yapamıyorlar, her şeyleri bitmiş. Ona der ki silahı olan "eller yukarı", ellerini kaldırır "teslimiz" der. Niye? "Savaşacak hiçbir şeyimiz yok! Bitti, Senin gücüne teslimiz." Biz de öyle diyoruz; **Allahuekber; Allah'a teslimiz**. Şimdi dikkat ederseniz salâttaki her hareket **Allahuekber'**le! Demek ki, salâttaki her kıpırdama sevgi sonucu değil korku sonucu! Korkuyla şekil değiştiriyoruz! **Allahuekber**; ürküntü! Ama bu korku beşeri bir korku değil. Allah'tan korkan hiçbir şeyden korkmaz! Beşeri korkuların silinmesi için Allah korkusu gerekir; HAŞYET gerekir. Haşyet bütün korkuları siler, haşyet duyan hiçbir şeyden korkmaz. Hiçbir şeyden korkmamak için ancak Allah'tan korkmak gerekir. Allah'tan korkmanın sesleniş biçimidir ki **Allahuekber**; haşyetin dile gelişidir o! Bakın Furkan Suresinde; **Allahtan "gerçek haşyeti" ancak âlimler duyar.** Demek ki korkmak için zavallı olmak gerekmiyor. Beşeri korkuda zavallı olmak lazım! Ama

şimdi bahsettiğim haşyette gerçek haşyeti duyabilmek için âlim olmak gerekiyor! Ne kadar bilirsen o kadar korkarsın! O yüzden ne diyor bilen, âlim? Öğreniyor "**Allahuekber**" diyor. Haşyetin sesleniş biçimi, dile gelişi, görünüşü; **Allahuekber**! O zaman namazdaki işaretler bir aerobikçinin "bir ki, üç, beş, hop zıpla, şimdi eğil, şimdi kalk, şimdi yat işaretleri değil! Ne peki? Ürkme işaretleri! Şekil değişiyor Şekil **Allahuekber**'le bir evrensel biçime dönüşüyor; Elîf Lâm'a, Lâm Mîm'e dönüşüyor. "Elîf Lâm Mîm" (آلم) şekillerine dönüşüyor ki; hepsi Evrensel Pozisyonlar. O Evrensel Pozisyonların her birisinin diğerine geçişi Allahuekber'le.

Peki, siz teslim olurken ne diyorsunuz? Genellikle noksan anlatıyorlar; "ben tüm dünya işlerini bıraktım sana teslimim Allahım. Şimdi hiçbir şey düşünmüyorum, namazdan sonra düşüneceğim." Böyle bir teslimiyet olmaz; bu **yaranmadır**. Birisine yaranacağın zaman dersin; bak şimdi hiç kimseyi düşünmüyorum, yalnız seni düşünüyorum sevgilim! Sonra başkalarını da düşüneceğim. Niye? Sana yaranmaya çalışıyorum. Bu **tapmak**tır işte! Böyle teslimiyet olmaz! Nedir peki **teslimiyet**? **Allahuekber;** Allahım, benim "tanrılık iddiam" yok! Tanrıyı bıraktım, ben tanrı değilim; Allahuekber! Yoksa "evi, arabayı düşünmüyorum, çoluk çocuğu hepsini bıraktım, sonra düşüneceğim onları! Bak şimdi yalnız seni düşünüyorum, sana teslimim." Hayır, öyle bir teslimiyet değil! Hanîf olmak demektir **Allahuekber**; Hanifim! Peki, bu o anda olur mu? İşte o zaman hayat, hayata bak! Hayatta her işini tanrıyla ilişkilendirirsen o zaman kendiliğinden olur, o işin devamı gibi olur. Yoksa o ana kadar tanrısın, şimdi "Allahım ben tanrıyı bırakıyorum, namazdan sonra tekrar tanrıya döneceğim", olmaz öyle bir şey! Öyleyse insan ilişkilendirmeli; namazdan sonra ben tanrı mıyım? Demek ki, ben **Allahuekber** derken tanrıyı bıraktım. Peki, namazda hala tanrı mıyım? Demek ki ben **Allahuekber** derken tanrının oyuncaklarını bıraktım, onlarla oynuyordum şimdi onları düşünmüyorum. Üst tanrı, üst makam kızar; bu yüzden, şimdi onları düşünmüyorum. O zaman sen namazda tanrısın! Namazda kul olmak için, "B"İNS olmak için, **veccehtü vechiye** demek için demek ki; "tanrı değilim, Allahım ben tanrılık iddiasında değilim" demek lazım! Nedir onun cümlesi? **Ve La Havle Ve La Kuvvete İlla Billâh!** Onun en önemli antrenmanı işte bu yüzden **Salât-ı Tesbih**tir.

Salât-ı Tesbih, tesbih namazı tanrı bırakma namazıdır, tanrıdan kurtulma namazıdır, tanrılık iddiasından sıyrılma namazıdır. Onun için Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme, amcası sorduğunda "Ya Rasül, benim vaktim yok. Bana öyle bir şey öğret ki çabuk yol alayım. **Ey amcacığım, öyle bir şey öğreteyim ki çabuk yol al** diye Tesbih namazını öğretiyor **Salâtı Tesbih.** Salât-ı Tesbihi kişi tanrıyla ilişkilendirirse, tanrıyla ilişkilendirdiğinde tanrıdan kurtulma çalışmaları yaptığını bilirse müthiş bir şey!

Sübhanallahi; Allahım, nasıl biliyorsam öyle değilsin. Sen bilinemezsin. Sen her şeyden berisin münezzehsin; **sübhanallahi velhamdülillahi;** Hamd sana aittir. Yani "güç senindir" demektir aynı zamanda! Güç, takdir, karar senindir, kaderin sahibi sensin. **Sübhanallahi Velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber;** Ey Allahım, Senden öyle korkuyorum ki, tir tir titriyorum Allahım!

Okurken bunları düşünüyorsunuz! Senden o kadar korkuyorum ki, tir tir titriyorum! Merhamet etmezsen mahvolurum, ben bunu biliyorum. **Ve la havle ve la kuvvete; bir güç yok!** Dikkat edin, "benim gücüm yok" değil! Başka güç yok! Ancak Sen! Bunu tekrarlıyorsun, 300 defa, bir tesbih namazı boyunca her bir pozisyonda. Ama bir memurun evrak sayması gibi değil. Şimdi zammı sure bitti, sıra nedeydi? On tane şunu okuyorum, şimdi o bitti.. Tamam, bunun da sevabı var, olmaz olur mu? Ama senin bir iddian var; ben tanrılıktan kurtulacağım, tanrı ilanından kurtulacağım, diyorsun! O zaman o bilinçle, o şuurla yaparsan, sevabın dışında kazanacağın çok şeyler var, çok farklı şeyler var! İşte o zaman göreceksiniz ki çok farklı bir ruh açılımıyla tanrıyı tanımak ve tanrıdan kurtulmak kolaylaşmaya başlamış! Çünkü tanrıdan kurtulmanın tek yolu, tanrıya ait veri tabanını beyinden yok etmektir. Tanrının ekrandaki, sizin hayat ekranınızdaki görüntüsüne sebep olan yazılımın veri tabanını yok etmektir. O veri tabanını yok eden, yerine İlla Allah veri tabanını oluşturan çok önemli bir Zikrullahtır Tesbih Namazı.

Evet, şimdi Hazreti Ebubekir radıyallahu anhın cümlesini tekrar etmek istiyorum izin verirseniz. Buyuruyor ki Hazreti Ebubekir; **neye bakarsam önce Allah'ı görürüm, sonra baktığım şeyi görürüm**. Bu, insan okuduğu zaman çok hoşuna giden bir cümle, ama uygulamak istediği zaman zor gelmemeli! Onu uyguluyoruz zaten! Eğer uygulamalarımızı tanrıyla ilişkilendirirsek çok kolaylaşacak! Basit bir örnek vereyim, aslında ne kadar kolay uyguladığımıza dair. Sizler beni tanıyorsunuz. Diyelim ki ben aynı zamanda da tiyatro sanatçısıyım, birkaç gün sonra da sahne alacağım, sizi de davet ettim. Tiyatro salonunda beni tanımayanlar var. Ben "bir gariban adam"ı oynayacağım, "bir fakir"i oynayacağım, sahneye o rolde çıkacağım! Salonda sizler oturuyorsunuz. Benim "sahneye" çıkma sıram geldi BEN sahneye çıktım. Beni tanımayanlar, tiyatronun akışı içerisinde "fakir sahneye çıktı" derler değil mi? Peki siz? "Hoca" çıktı diyeceksiniz, "fakir" rolünde. Beni görür görmez "fakir" çıktı demezsiniz ki, "Hoca" çıktı. Sonra hangi role girmişsem onu görürsünüz; fakir rolünde. Demek ki yapabiliyoruz, yapabildiğimiz bir şey! O zaman hiç zor değil Hazreti Ebubekir radıyallahu anhın dediği zor değil!

- *Ama tanımak lazım!*

Elbette! Tanımanın ve yapmak için de zor olmayan, hazır olan bu mekanizmanın kullanılabilmesi için, bir de bu işi önemsemek lazım! Aranızdan bir kişi olsa ki hiç beni önemsemiyor, yani umurunda değil, ben çıktığım zaman "kim çıkmış" fark etmez ki onun için. "Hoca çıktı" falan demez ki. Eğer kişi işlerini Allah'la ilişkilendirirse ve tanrı kriterini, tanrılık iddiasında bulunma kriterini hayatına sokarsa, o zaman Hazreti Ebubekr'in açıkladığını uygulamaya başlar. Çünkü o mekanizma bizde var, zaten yapıyoruz. Hayattaki oyuna bakacak; ya, Allah! Sonra ne dilemiş onu görecek; Hüseyin dilemiş, Zehra şeklinde dilemiş... Bunu yapmak zor olmaz o zaman. Ama o zaman iş çok değişir.

Şimdi bir de davranışa gelelim. Arada karşılaştık, tiyatronun verdiği molada. Siz bana "tiyatrodaki rolüme" göre mi davranırsınız? Hoca arkadaaşımız diye davranırsınız, tiyatrodaki rolüme göre davranmazsınız. Bana bendeki hakikate göre davranırsınız. Nedir bu olaya göre hakikat? İşte Hoca tanıdığımız, arka-

daşımız. Tiyatroda fakirdi, onun için ona bakmayalım" demezsiniz, o role göre davranmazsınız. Bunu hayat sahnesine getirdiğinizde de; insanlara rollerine göre davranmazsınız o zaman, ondaki hakikate göre davranırsınız! İşte **Edeb** odur İslamiyetteki! **"Edeb Ya HU"** diyor ya, işte odur o! Aynı tiyatroda benzettiğim şekilde nasıl bana "ben" diye davrandınız, sahnedeki rolüme göre davranmadınız beni görünce, tanıdığınız hakikate göre davrandınız. Şimdi Hayat Sahnesi'ne dönelim insanın hakikatine göre davranacaksın, önce onu görüyorsun, sonra rolünü görüyorsun. Öyleyse rolüne göre davranmayacaksın. Hakikatine göre davranmaktır **edeb**. Peki, "önce kime?" hakikatine göre davranması gerekir kişinin? Kendisine! Kendisine kendisindeki hakikate göre davranırsa "nefsine zulmet**memiş**" olur.

Dikkat ediniz, kişiler bir şey anlatırken anlattığı "tanrıya yönelikse" insanlar sever onu. Anlatılan şeyler Allah'a yönelikse çok sevilmez. Tanrıya yönelikse, İslamiyet bile tanrıya yönelik anlatılırsa severler! O yüzden İslamiyet adına iyi insan anlatmalarını seviyorlar. Allah'ı sevdiklerinden değil, kendilerini sevdiklerinden; iyi insan olayım diye. **Esas cimri** odur! Niye? Her şeyi verir de Allah'a; "bu akıl benim veremem, bu irade benim veremem, "BEN" benimim veremem!" Fark ettiniz mi esas cimriyi? Tanrılığını ilan eden veremez! "Benim" der, onlar benim veremem. Bu yüzden, İslamiyet adına "iyi insan" olmayı anlatırsanız sizi çok dinleyen olur ve seven olur! Niye? Siz "Allah maskesiyle" ona güçlü olmayı anlatıyorsunuz, hoşuna gider onun. Öyleyse, anlatılan şeylerde bile işi tanrıyla ilişkilendirmek gerekiyor! Eğer tanrıyı önemsemek istiyorsa kişi, bu derece önemsemeli ki, hayatından "tanrılık iddiasını" söküp atabilsin. Şimdi bir mola verelim, bir iki cümle de moladan sonra konuşuruz.

Kişi kendisini ifade ettiği zaman "BEN" derken, kendisini ifade ederken bilmeden zaten tanrılığını ilan eder! Çünkü "dünya yaşantısı" bu sistem üzerine! Bilmeden o ilanda bulunur, öyle yaşayacak! Bu bir suç değil! Dünyadaki yaşamın temeli bu; herkes kendisini tanrı ilan edecek! Tanrı ilan etmeden Dünya Yaşantısı olmaz, olamaz! Bunların içerisinden Allah'ın diledikleri kendilerini tanrı ilan etmekten kurtulabilir! Anlatabildim mi? Dolayısıyla "tanrı ilan etmek" için bir özel gayret gerekmiyor, yaşantının kendisi bu zaten! Bir kişi kendisine "BEN" dediği zaman, kendisini ifade etmeye başladığı zaman bu iş başlıyor demektir. O kişi eğer daha sonra iyi insan olursa biz ona hümanist tanrı demiş oluruz. Ama kötülükte uç noktalarda olursa ona da narsist tanrı deriz. İnsanların büyük çoğunluğu bu şekilde! Dolaysıyla biz tanrı kelimesini kaldırıp "iyi insan, kötü insan" diye sınıflandırırız. Ama biz hayattaki tasnife bir şey sokmaya çalışıyoruz; tanrı kelimesi! Hiç alışmadığımız bir şey bu! Biz insanlara "iyi insan, kötü insan" diye sınıflandırma yaparız, iyi insanların yanlarında bulunmaktan, birlikte yaşamaktan memnun oluruz ama; bizim memnuniyetimiz Allah'ın memnuniyeti demek değildir veya "cennet hali" demek değildir. Niye? Çünkü biz memnuniyetimizi insan kriterine göre yaptık, "iyi insan, kötü insan" diye sınıflandırdık! Hayat bu! Bu hayatın içerisinde eğer, bunu fark etmesi dilenmiş birisi varsa o şöyle düşünür: **La ilahe**; yani bu tanrılar yok, **İlla Allah!** O böyle düşünmeye başladığı zaman fark eder esma'ül hüsna kompozisyonunu, neye "tanrı" dediğini! Diğeri farkında

değildir ki, diğeri normal hayatını yaşıyor! O farkında olmayana gidip bunu anlatsan kızar sana, rahatsız olur. Burada anlattığımız şey kimseye cazip gelmez, hiçbir alıcısı yok bunun!

Bak şimdi bir hedef koydun kendine, diyorsun ki; Rabbimi bilmek istiyorum. Değil mi, o bir hedef oluyor o zaman; **nefsini bildi, Rabbini bildi.** "Ben Rabbimi bilsem" diyorsun, bak hedef koydun. "**Hedefi olmasa o insanlar neye yararlar**" yani **duaları olmasa neye yararlar; hedefleri olmasa!** Bir hedef koydun; Rabbimi bilsem! Kader açısından baktığın zaman bu senin koyduğun bir hedef değil. Rabbinin sana lütfettiği, dilediği bir yol! Ama şimdi insan gözüyle bakınca sen bir hedef koydun; ben Rabbimi bilsem. Ha, Rabbini bilme çalışmalarına girmen için bu tanrılık iddiasından vazgeçmen gerekiyor. Aksi halde Rabbini bilmeye çalışan kim olur hep? Tanrı olur! Rabbini bilme çalışmalarında edindiği bilgilerle de girdaplara düşer. Kendini, tanrıyı daha kuvvetlendirir; adına tanrı demez ama! Oradaki tanrıya ne diyor? "Ben" diyor. Ben bastırarak "tanrı" diyorum ki o "ben"den kurtulmak için! Kişi onu maskeleyip "ben" dediği için tanrıyı, esas ilan ettiği tanrıyı görmüyor, "ben" maskesiyle örttüğü için! İşte "ben" maskesiyle örttüğü o varlığı daha güçlendirir. "Ben insanlar bir şey söylemeden biliyorum" der. Niye? "Çok tasavvuf çalışmaları, çok Zikrullah yaptım. Ben çok zikir yapıyorum, insanların kafasından geçeni bilirim." Bu tanrıdır, o kendisini güçlendiriyor! "Benim rüyam mutlaka çıkar, ben başkalarının rüyalarını bilirim. Sorunlarınızı bana söyleyin, mutlaka ben hallederim. Ne yaptı? Normal insanın bileceği şeyler mi bunlar? "Normal tanrı"yken "güçlü tanrı" olmaya başladı. Fark ettin mi tanrıyı güçlendirdi.

-Mesela bir şey okuyup da, onu başka bir anlamla anlayınca; "onu anladım, açıldı bana" demek gibi oluyor. Ben iyi bir şey anladım!

Bravo! Ne diyeceksin öyleyse? **Elhamdülillah! "Ma tevfîkiy illa Billahi, der onlar."** Allah diyor ki, tam senin o dediğin yere "**onlar, Ma tevfiki illa Billahi, der.**" Ne diyeceksin kuvvetlendirmemek için? **La ilahe İllallah, Ma tevfiki illa Billahi; anlayan YOK, İlla Allah; başaran YOK, İlla Allah!** Fark ettin mi, gücü nereye teslim ettin? **Ve la havle ve la kuvvete İlla Billâh!**

Bir konuyu daha, farklı bir şekilde söylemeye çalışacağım. Onu da kendimizde "inceleme konusu" haline getirirsek belki değişik bir açılıma da o sebep olacak. Bize çok sık söylenen, ayetlerde çok sık tavsiye edilen teslimiyet; **teslim olun, Allah'a teslim olun!** Bu yüzden ne diyeceğimiz önerilen ayetler de var: "**Eslemtü li rabbil alemiyn**; âlemlerin Rabbine teslimim, **Eslemtü vechiye lillahi**; vechimi Allah'a teslim ettim" gibi önerilen, söylememiz gereken biçimler de var. Peki, "**teslim olun**" tavsiyesiyle biz teslim olurken ne yapıyoruz? Şimdi tanrıyla bunu ilişkilendirelim? Dedik ya, her konuyu tanrıyla ilişkilendirmeye çalışalım, **hayatımızdaki en önemli kriter** bu olsun! Niye? Bendeki hangi BEN faal? Tanrılığını ilan etmiş olan BEN mi, yoksa "B"İNS mi yani kul olan mı faal? Teslim olmak!? Bakın, teslim olurken biz ne yapıyoruz biliyor musunuz, çok dikkat edin! Biz Allah'ı teslim almaya çalışıyoruz! "Teslim oldum" derken diyoruz ki "bak Allahım, sana teslim oldum, bütün dediklerimi yap". Değil mi, öyle yapıyoruz başlıyoruz istekle-

re. Demek ki biz; **teslim ol**muş gibi gözükürken **teslim al**maya çalışıyoruz! Yani hindi gelecek yerden tavuğu esirgemiyoruz! Çok dikkat ediniz, bu bir teslim olma değil ki! Allahım sana teslimim, şunu, şunu istiyorum, benim isteklerimi yerine getir. İsteklerimiz yerine gelsin diye, teslim olmuş gibi gözüküyoruz, aslında biz Allah'ı teslim almaya çalışıyoruz! İşte o tanrıdır! İşte onun siparişleri olur!

Peki, "B"İNS teslim olursa, kul teslim olursa? Onun teslimiyetinde Ehadiyet bilgisi önemlidir, Kader bilgisinin fiile dönüşmeye başlaması önemlidir. Bunlar böyle olunca, o kişide **Haşyet** oluşur. Bu korku yüzünden Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin şu hadisini kavramaya başlar. Buyuruyor ki; **benim bildiklerimi bilseniz yataklarınızda yatamazsınız bile, dağlara çıkar, koşar** "**merhamet, merhamet, merhamet" dersiniz.** Çok dikkat çekici bir hadis değil mi? Sadece bir şey istersiniz diyor. Ne o? Merhamet, merhamet dersiniz. Görürsünüz ki **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Söyledikleri olacak, karar alan, kararını da uygulayan bir tanrı yok! Boşmuş o! Öyle bir şey yok! Yürürlükte olan "şaşmaz kader" var. O zaman tek olacak şey; Allah'ın merhametiyle kendisini anlayabileceğiniz bir rol vermesi. Allah'ı anlayabilen, tanıyabilen, cennete uygun bir yaşamı olan "bir rol" verilmesi! Bunu siz "karar alarak" yapamazsınız! Öyle karar alıcı bir tanrı yok, o bir suistimal, öyle bir şey yok! Öyleyse tek çare Allah'tan merhamet istemek! Dolayısıyla, Allahım bana şunu ver, Allahım bana bunu ver; bunlar tanrının talepleri, tanrı istekleri!

Peki, "B"İNS; kul bir şeyi isteyemez mi? O bir şeyleri ister, ama onun istediği tek bir şeydir zaten: **La ilahe İllallah Kelime-i Tevhidine uygun bir yaşam**! Onun dışında bir şey istemiyor ki! O yaşama uygun ne lazımsa onları istiyor! Onları isterken de der ki; **Allahım, rahmetin merhametin öyle geniş ki, sen çile çektirmeden de verirsin. Bir şeyi yaşamam için öğrenmem için çile çekmem gerekmez, senin rahmetin, merhametin bunları çektirmeyecek kadar geniştir.**" Efendimizin **Büyük Hacet Duası**na bakarsanız, orada bu yakarışa rastlarsınız, Efendimizin Taif'deki duasında. Dolayısıyla, Allah'tan kolaylık, lütuf ve hayırlı bir biçimde bir şey istemek önemlidir. Kim için? "B" Formundaki yapı için. Ama nasıl ister? Merhamet yoluyla ister, Allah'tan merhamet ister ve "**Allahım merhamet et ve beni bağışla**" der.

"Bağışla" derken en önemli mana, tekrar etmek istiyorum; "Allahım ben bilemedim çok günah işledim, bir daha yapmayacağım, beni bağışla" değildir! O tanrı tövbesidir. Bakın tövbeyi "tanrıyla ilişkilendiriyoruz" şimdi. Tövbe mevhumunu, tövbeyi tanrı mevhumuyla ilişkilendiriyoruz; tanrılığını ilan eden nasıl tövbe eder? "Allahım yanlış yaptım bir daha yapmayacağım" der. Tanrı diyor ki, aklım vardı kullanamadım, iyiyi kötüyü o zaman ayırt edemedim, ama şimdi anladım bir daha yapmayacağım. Dolayısıyla, tanrının yaklaşma biçimi olan tövbe değildir "B" formunun tövbesi. "Bağışla" derken orada söylemek istediği; Allahım beni bu rolümden bağışla, bana verdiğin bu rolden beni al. Senin razı olmadığın bir şey yapıyorum ya senin dileğinle, beni bu rolden al, bana "razı olduğun" bir fiili yapacağım rol ver" manasıdır. **Allahım bana merhamet et ve beni bağışla**, böylece çok önemli bir dua haline gelir. Bunu inanarak, formalite olmaktan öte,

gerçekten merhamet isteyen bir İhlâsla yapabilmek için Kaderi ikilemlerden kurtulmuş olarak iyi bilmek, en azından bilgisini iyi bilmek ve kabulünde tereddütsüz bir yaşam sürmek gerekir. O zaman insan görür ki, "Merhamet"ten başka yapabileceği bir yakarış biçimi yoktur! Bakın "Hazreti Âdem'in Tövbesi"ni hep örnek veriyoruz: **Rabbena zalemna enfusena ve in lem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasirin**. Hz Âdem yanlışı yaptıktan sonra, tövbesinde Allahım yanlış yaptım, bir daha yapmayacağım demiyor! **Allahım nefsimize zulmettik, merhamet etmezsen hüsrana uğrayanlardan oluruz, bağışlamazsan mahvoluruz"** diyor. Yaptığı tövbe bu: "Allahım nefsimize zulmettik, bağışlamazsan; bize yeni ve razı olacağın bir rol vermezsen, bu rolü verirken bize merhamet etmezsen biz mahvoluruz, hüsrana uğrarız".

Buna inandığınız zaman, bu sizin yaşam biçiminiz olduğunda, sosyologların, psikologların şimdi yeni tesbit edip de bağırdıkları bilimsel bulgular size komik gelir; siz onu zaten uyguluyor olursunuz. Bilim adamlarının bu konuyla ilgili yazdıkları ciltlerle kitaplara baktığınız zaman komik gelir size. Din terminolojisi olmaksızın İslamiyet'i anlattığım bazı yerlerde diyorlar ki; sen şu sosyologun kitabını mı okudun, şu psikologu mu okudun? Aslında anlattığımız Kader Bilgisi. Bu bir Sünnetullah, Kader Bilgisi bir Sünnetullah! O da bu bilgiyi okumuş "yeni buldum" diye bir şeyler yazıyor. Nedir bakın bu yazdığı? **Kimseyi değiştiremezsiniz, kimseyi değiştirme gücü sizde yoktur. Ancak birisini olduğu gibi kabul ederseniz, ona değişme fırsatı tanırsınız.** Bilim adamlarının söylediği bu! Kaderi fark ettiğinizde, Allah'ın kaderini fark ettiğinizde "**Amentü Bilkaderi**" sizde açılmaya başladığında zaten siz birilerini değiştirmeye çalışmazsınız ki! Neden? Değiştirmeye çalışan tanrıdır! Birisini değiştirmeye çalışan, birisine doğru yolu zorla öğretmeye çalışan tanrıdır! Peki, ne yapacaksınız?

Bu çok yakınlarınızda olabilir. Çolunuz çocuğunuz, yakınlarınız çok zordur. Bu söylediklerimi insanın evde uygulaması çok zordur! Bu yüzden **ev** gibi **önemli dergâh**tan kaçar, dinin çok yoğun olduğu dergâhlara gider. Orda zaten bir sorun yok ki, herkes böyle duruyor. Evde? "Evde olmuyor, hanım bırakmıyor ki bir türlü" veya hanım eşine der "bey bırakmıyor ki bir türlü" veya "çocuklar bırakmıyor ki bir türlü yapalım! Hayır! Esas dergâh orası, esas sevab kazanacağın yer orası. Orada halledeceksin o işi. Peki, öyleyse? Eğer "bir tanrı olarak" yaklaşırsan, birisini düzeltmeye çalışırsın. Cahil dönemlerimizde hep yapmışızdır bunları; birisini düzeltmeye çalışmak! Öyle şeyler yaşarsınız ki, birisini düzeltmeye çalışırken eğer siz bu yoldaysanız! Bakın birisini düzeltmeye çalışırken narsist tanrıysanız başarırsınız, şaşılacak derecede başarırsınız! Narsist tanrıya yaranmak için insanlar neler yaparlar şaşarsınız! Narsistlere yaranmayı insanlar çok sever. O tür yöneticiler bu yüzden çok başarılı olur. Onlar birisini düzeltmek istediklerinde şaşar kalırsınız. Yani şöyle bir düzeltmedir o; hani ayıya oynamayı öğretirler ya kızgın sacın üstünde şeker vererek, işte öyle oynamayı öğretir insanlara narsist tanrı. Hümanist insanlar ise, demokrasinin sopasını yerler durmadan. Demokratik davranırlar, bu yüzden demokrasinin sopasını yerler. "Olsun" derler, "demokrasi böyle gelişecek". Ama "B" Formuna aday olan birisi, birini düzeltmeye çalışıyorsa vay onun başına gelene! Hani var ya "bir yiğit gurbete düşse, gör başına neler gelir". Bir

"B" Formu Talibi, birini düzeltmeye çalışsa gör başına neler gelir! "Haklı" olduğu her konudan "haksız" çıkar. Öyle! O, ona Allah'ın rahmetidir. Aksi halde o yolda "tanrılaşır" o! Evet, haklı olduğu yerden bile haksız çıkarak, tanrı olmaktan kurtulur, Allah'ın rahmetidir o. Neticede itiraz etmemeyi öğrenir. Söylemiştim, hatırlayacaksınız; Allah'ın mahkemesinde bir şey vardır; "tanrılığını ilan eden, etmeyen". Bu kadar; tanrılığını ilan etmiş, tanrılığını ilan etmemiş! Tek kriter var. "Haklı haksız" ayırımı olmadığı için neye itiraz edeceksin? Sen insanların mahkemesiyle uğraşmıyorsun ki, sen "Amentü Billahi" demişsin. O zaman sendeki tanrı ayaklanmasın, güçlenmesin diye üstelik de sen kendini güçlü ve düzeltici, din adına kurtarıcı sanarak tanrılaşmayasın diye en haklı olduğun ortamlardan haksız çıkarsın, şaşar da kalırsın! O zaman demek ki birini düzeltmeye çalışmak tanrı stratejileriyle olabilir! Allah'tan isteyeceğin zaman "Allahım merhamet et, Allahım merhametini ulaştır, merhamet et, bağışla. Allahım yavruma merhamet et, Allahım yavrum sandığıma merhamet et ve bağışla. Yani yavruma öyle bir rol ver ki, hidayet üzere olsun. **İhdinas sıratal müstakim;** doğru yol üzere olsun. Seni anlayan, bilen ve bu hakikate göre yaşayan bir rol ver, manasına gelir. O rolü sen "tarif etmekle" ve çeşitli yasaklar ve disiplinler koymakla başaramazsın! O tanrıdır; başaramamak zorundadır!

Birkaç cümle de tanrının "kendine göre kullandığı" veri tabanlarının birkaç tanesinden bahsedeyim izin verirseniz, hayatta "tanrıyla ilişkilendirebilmek" kolaylaşsın diye. Çok sık söylediğimiz bir şey; öfke. **Öfke** yalnızca tanrıya aittir, tamamen tanrıya aittir. "B" formunda öfke olmaz. Hümanist tanrı hoş görülüdür, katlanır, dayanır. Narsist tanrı öfkeyi uç noktaya kadar kullanır, insanlar başka türlü anlamazlar çünkü ona göre! Ama "B" formundaki Kul'da öfke olmaz. Öfke olmazı öfkeyi tarif etmemiz lazım. "Öfke olmaz" demek "vurdumduymaz olmak" demek değildir. Veya "B" Formundaki kişi konuşurken eğer biraz yüzünüz kızarır, biraz sesi değişirse bu "öfke" değildir. O zaman nasıl ayıracağız bunu? İşte o zaman öfkeyi tarif etmek gerekiyor. Eğer öfkeyi "tanrıyla ilişkilendirirseniz" öfkenin tarifi çok kolaylaşır. Öfkeden sonra beklentileriniz neler? Tanrının beklentileri olur çünkü. O öfkeyle birlikte beklentileriniz neler? Örneğin, rahatlamak mı? En fazla odur! Birçok kişi maça onun için gider; rahatlamak, stres atmak! Öfkelendi, ağzına geleni söyledi veya gerekeni söyledi ve rahatladı! Bu tanrının işidir. "B" halinde olanın davranış biçiminde böyle bir duygu hedeflenmez, ilerde onu genişletiriz.

Bir diğeri "**merak**" demiştik hatırlayacaksınız. Merak öyle önemli bir özellik ki, tanrı bunu tanrılığını kuvvetlendirmede ve başka tanrıları merak etmede kullanır. "Tanrı" yerine şimdi "insan" koyalım; insanları didikleyen, inceleyen, insanları merak eden yan için kullanır merak yeteneğini. Buna iftira, gıybet, dedikodu deriz, bunların şiddetli günah olduğunu görürüz. Günah olmasının önemli bir sebebi tanrılığı kuvvetlendirdiği içindir. "B" formu da kullanır merakı; bir şey için kullanır Allah'ı merak eder. Zaten merakın esas bulunma sebebi odur; insan Allah'ı merak etsin diye. Allah'ı merak ederse düşünür, evet tefekkür eder. Demek ki öyle bir şey ki, "B" formu yaparsa merakın adı **tefekkür**dür çok sevaptır, tanrılar yaparsa adı **dedikodu**dur çok günahtır.

Tanrı **bölücü**dür. Özellikle de hak dağıtırken, bu bölmelere göre dağıtır, böylece zalimliği kuvvetlenir. Hak verirken bölücü davranır. Ama "B" Formu "B"İNS, kul bölücü olmaz, bölemez! Niye? Bölen biri olamaz ki orada; öyle biri yok! Böldüğü zaman Vahidiyet'i, Ehadiyet'i anlayamaz. Bölmeye alışık beyin Tevhid'i kavrayamaz! HU ismini hiçbir zaman anlayamaz bölmeye alışık hayata bölücü yaklaşan bir beyin. Birleştirmeye hazır bir beyin ancak Esma'ül Hüsnaları müstakillikten kurtarır ve birleştirir.

Şikâyet tanrının kullandığı, ortaya koyduğu en önemli verilerdendir! Şikâyeti, bunu da hayatta incelediği zaman insan çok görür. Çok normalleşmiş şikâyet dolu "normal konuşma!" biçimleri vardır. Konuşma biçimlerinin içine baktığınız zaman şikâyeti kendiliğinden içerir. Ama herkes o konuda hem fikir olduğu için normalmiş gibi gelir. Kişi konuşurken bir şikâyette bulunur, karşıdaki aynı şikâyette onu destekler, bir diğeri bir örnekle destekler. Böylece, onlar o şikâyetlerinde birleşerek tanrı veri tabanını kullanırlar.

Takdir edilmek isteği de yine tanrının işaretlerindendir. Beklemek, takdiri özellikle beklemek! Sessizce beklemek, sesli beklemek, sessizce bekleyip "takdir edilmedim" diye kırılmak; bütün bunlar insanı Allah rızasından uzaklaştırır ve tanrının beklentileridir onlar! Özellikle eşler arasında öyle bir şeydir ki bu; eşler arasında ve gelin-kayınvalide, erkek-kayınvalide arasında. Çok enteresan bir şeydir, bir sahnede eşleri ve onların davranışlarını izleyiniz, beğenmezsiniz. Eğer yanlışsa; "bir eş onu yapar mı, eş ona onu yapar mı" dersiniz siz izliyorsunuz ya! Ama sizi sahneye çıkarsınlar siz de aynısını yaparsınız, böyle enteresandır! Siz izlerken "olur mu canım, kayınvalide hiç öyle yapar mı, gelin hiç öyle yapar mı?" diyorsunuz. İzleyiciyken! Ama siz sahneye çıktığınız zaman bakarsınız ki, siz de aynı kayınvalide rolündesiniz, aynı gelin rolündesiniz, bir şey değişmiyor. Çünkü tanrının, tanrı ilanının en kuvvetlendiği ve eğer orada halletmezseniz işin zor olduğu yer **en yakınlarınız**dır! Bu yüzden **bir şey vermeye başlayınca en yakınlarınızdan vermek** önemlidir, önce orada halledilir. Eğer evdeki işlerinizi ve hizmetlerinizi "B" haliyle yapıyor ve düşünüyorsanız o Allah rızası içindir. Peki, birisinden bir şey beklenir mi? Beklediğiniz an diğer forma girersiniz. Üç kategori dedik ya. Çok iyi bir insan, eşinden takdir bekliyor; o hümanist tanrıdır. Süper birisi, en uç noktada özellikleri var, ama diyor ki "ya ben bu kadar iyiyim, herkes beni çok iyi anlıyor ama eşim anlayamıyor." Bak, takdir bekliyor! Demek ki o çok iyi bir hümanist tanrı! Fark ettiniz mi? Narsist olsa o iş kolay, narsist tanrının evde işi kolaydır. Onun şerrinden korunmak ve kurtulmak için her şeyi vaktinde yaparlar; yeter ki şu adam konuşmasın! Narsist tanrı evde iyi kurar düzeni. Hümanist tanrının işi zordur evde; o hep takdir bekler, bir türlü de anlaşılamayan adamdır. Ama "B" formunda "**Amentü Billahi**" diyen, yaptığı iş için aferin beklemez! Aferin beklediği an Allah Rızası düşer. Niye? Sınıfın değişti! Allah rızası için olan yerden kalktın hümanist tanrı koltuğuna oturdun. Tamam, çok dürüstsün, çok iyisin, çok beyefendisin, çok saygılısın, çok kibarsın, kadın haklarına saygılısın, hepsini biliyorsun; AMA tanrısın! Takdir edilmek, okşanmak istiyorsun, aferin denmesini istiyorsun!

- Takdir eden, ne oluyor bu durumda?

Çok güzel söyledin, takdir edenin durumu farklı. Takdir beklemek demek karşıdaki "takdir etmesin" demek değildir. Teşekkür beklemek demek, karşıdaki "teşekkür etmesin" demek değildir. Karşıdaki teşekkür ettiğinde "niye bana teşekkür ediyorsun, ben senden teşekkür beklemiyordum" demeyeceksin. İkisi birbirinden farklı! **İnsanlara teşekkür etmeyen Allah'a şükretmiş olmaz.** Takdir etmek ayrı mesele, çok önemli, güzel bir yeri yakaladın. Ama takdir eden kim? Tanrı mı? Eğer narsist tanrıysa yukardan takdir eder, "aferin sana, hanım dediğin böyle olur." Yukardan takdir eder, onun aferin'i bile tepedendir. Hümanist tanrı aynı seviyeye iner, demokrat ya! O seviyeyi eşitler, hafif de eğilir; ama sonuçta tanrı! Peki, "Amentü billahi" diyen "B" yapısı ne der? "Elhamdülillah" der, onun takdirinde hamd vardır; Elhamdülillah.

- Elhamdülillah demek konusunda; dışından "elhamdülillah" deyince "sen de hoca mı kesildin başımıza" diye tepki vermeler olabiliyor?

Kesinlikle haklısınız, tabi, der! Çok haklısın, çok güzel. Yurtdışına giderken valizinize Kur'an koymayı istemez, âlimler. Çünkü onu götürdüğünüz zaman birisi onu alır, hakaret eder, kötü davranırsa hem senin Dinini incitmiş olur, hem kendisine zarar vermiş olur. Demek ki "zarar vereceğine inandığın" birine, Dini sunmamak lazım! Dolayısıyla, bir yere girdiniz, diyelim orada beş altı kişi oturuyor serviste. Biliyorsunuz ki dört tanesi dediğiniz gibi ters düşünecek. Girer girmez; Selamün aleyküm ey ahali, diyorsunuz. Yanlış o! Elini kaldır, hiçbir şey deme, "günaydın" de, "merhaba" de, fark etmez ne dersen. Ama onların rahatsız olacağını, işi ileri götürürse hakaret edeceğini bile bile oraya "**Selamün aleyküm**" demen yanlış olur. Çünkü o; o kadar önemli bir dua ki; ona birisinin "**ve aleyküm Selam;** yani "**sana da**" demesi lazım. Onu diyecek ve anlayacak birisi için kullanılması gereken bir şeydir o! Oysa oraya girdiğin zaman desen ki "hepinizin tuttuğu altın olsun", kimse rahatsız olmaz. Niye? Tanrı talebinde bulundun, değil mi? Halbuki ondan çok daha önemli bir talepte bulunuyorsun! Altın ne ki "Selam"ın yanında; "**Selamün aleyküm**" diyorsun "**Selam sizin olsun**" diyorsun, öyle bir yurt öneriyorsun ki onlara bir **Selam Yurdu**! Altın ne ki orada, ne hükmü mü var altının orada, ama onu istemiyor! Neden? Çünkü insanlar tanrıya yönelik söylemleri severler, tanrıya yönelik söylediğin şeyi sever. Sistem onun üstüne kurulu! O zaman "ben bu sistemin neresindeyim? Bu çarka mı uydum? Tanrı sisteminin içerisinde tanrılara hoş gözükmeye ve tanrılarla yarışa girmeye mi hazırım, diye kendine sorduğun zaman, böyle incelediğinde kendindeki "tanrı yanlarını" yakalayabilirsin. Onları yok etmeye başladığında cennetin kapısı yavaş yavaş açılıyor demektir o zaman. Niye? Tanrıyı yok etmeye başladın! Tanrı yok oldukça, kapı açılacak demektir! Orada çok haklısın, içinden yapabilirsin, "dış" çok önemli bir şey değil. Ama takdir ederken, takdiri bu şekilde yapmak lazım; "**ma tevfiki illa Billahi"** der gibi yapmak lazım. Aksi halde "takdir etmek" de bu sefer insanı tanrılaştırabilir, yani hümanist tanrı yapar, iyi insansa hümanist tanrı yapar. Velhasıl takdir beklemek özellikle tanrıya ait bir özelliktir. İnsan normal hayatında onu incelediği zaman, tanrıyı en fazla yakalayacağı yerlerden birinin

takdir olduğunu görür. Birisi öfke, birisi de takdir! Kendisindeki tanrıyı en fazla buralarda yakalar, bulur. "BEN" derken kast ettiği BENin; tanrılığını ilan eden BEN olup olmadığını orada bulur. O düşüncesine bakıp; "ha, bu tanrılığını ilan etmiş olduğum yapının arzusu ve isteği! İşte bu cümlede kullandığım BEN, yok etmem gereken BEN! Olmaması gereken BEN, Vehmin Zulmeti olan BEN" diyebilecek!

Tanrının bir diğer özelliği; kandırmaktır. **Kandırmak**! Tanrı kandırır, şakadan da olsa tanrı kandırır! **Şakadan bile kandırmayı Efendimiz yasaklamıştır;** buna çok dikkat etmek lazım. İnsan böyle ufak tefek bilmeden yapar, yaptığı zaman "rahatsız olup" tövbe etmesi gerekir. Kandırmak tanrıya ait bir özelliktir. Hatta Efendimiz buyuruyor ki; "**hayvanları bile, sanki elinizde bir yem varmış da onu çağırıyormuş gibi kandırmayın, hayvanı bile kandırmayın**." Canım, hayvan ne anlayacak! Doğru, anlamaz ama sen tanrı olursun! Senin tanrılığın kuvvetlenir!

İstemek ve almak! Alma duygusu da tanrıya aittir! Bunu da çok iyi incelemek lazım! İnsan kendi içerisinde yaptığı psikanalizde bunları çok rahat yakalayabilir.

- *Almak, sahip olmak anlamında mı?*

"**Sahip olan**" kim?" oraya bakmak lazım! "B" midir sahip olmaya çalışan? Ne için sahip olmak istiyor, sahip olmak isteyen kimdir? Ona bakması lazım. Oraları insan kendi hayatında çok rahatlıkla bakıp görebilir.

Ve önemli bir şey; tanrıda **haramlara meyil** çok kuvvetlidir! Yani bir şey olmaz gibi bukadarcıkla bir şey olmaz gibi; haramlara karşı hassasiyet yoktur tanrıda! Gittikçe kuvvetlenebilir. Tanrılığına göre! Hiç önemsiz hale de gelebilir. Geçen bir "haram para"dan bahsediyorlar televizyonda, halka soruyorlar. Diyor ki kişi "kim demiş haram diye, bana getirsinler, bu yaşıma rağmen çatır çatır yerim". Tanrı harama meyillidir, haram cazip gelir ona; haram ilişkiler, haram bakışlar, haram yeme içmeler cazip gelir! Bunu bir şeklide hayatında yakalayabilir; "kimlerin yanında çok daha rahatım hayatta?" Ben bazen duyarım; "içiyorlar, inanmıyorlar ama aslında ben onlarla daha iyi geçiniyorum!" Ya, sen nasıl daha iyi geçinebilirsin, onlarla? Allah'a küfrediyorlar! Ama sen onlarla rahatlıkla yemek yiyorsun, beraber geziyorsun tozuyorsun! Ee? Sonra da diyorsun ki; Allahım ben senin cennetine talibim. Ya, annene küfredenlerle otursan, annen sana "sen ne biçim evlatsın ya!" der de, peki Allah demeyecek mi; sen ne biçim kulsun!? Kader anlayışı içerisinde değil, insan gözüyle söylüyorum! Çünkü "Kader Anlayışı" içerisinde bu cümleler böyle olmaz. Normal hayatta "efendim ben şunlarla çok daha iyi geçiniyorum, onlar daha çok bana iyi dostlar" diyorsa kişi, bunlar çok önemli cehennem ipuçları! Eğer kişi kendini kandırmak istemiyorsa cehennemin kokusunu alabileceği ipuçları, kurtulmak istiyorsa da fark edebileceği önemli ipuçlarıdır bunlar.

- Bugüne kadar bize öğretilende akrabalık ilişkilerinin Kuran'a, Hadis'e göre önemi vurgulanır. Akrabalık ilişkilerinde sorun yaşıyorsak, uzak durmamız gerekiyorsa o çizgi neresi, ne yapmak gerekir?

İlişki nasıl, örneğin sürekli birlikte, beraber mi? Ama bir ihtiyacı varsa?

-Her dakika beraber, birlikte değil. Hayatımın rotasını çizmesine izin vermiyorum öyle bir ilişki yok. Bayramda, özel günlerde görüşmem gerekiyor. Silemiyorsun, hayatından çıkaramıyorsun. Ama o, sürekli zarar vermeye çalışıyor. Alttan alıp hoş görmeye çalışıyoruz, estağfirullah diye.

Tamam, bu kadar! Önemli olan o! Hayatından silmen gerekmez. Ama öyle bir ilişkin olur ki, o ilişkide o akrabanın görüşü senin hayatının rotasını çizmez, anlatabildim mi? Eğer "hayatının rotasını çiziyorsa" sana hâkim demektir. Ama sana hâkim değilse, bir ihtiyacı olabilir, insani görüşme sakıncalı olmaz. İdare edeceksiniz; tuzağa düşmemeye gayret ederek, Allah'tan merhamet isteyerek! Hep merhamet isteyeceksin.

İsterseniz burada tamamlayalım. Arkadaşlarımız biraz uykularını alırlar ki Sabah Nöbeti'ne daha vakitli kalkılır. Sabah o iki rekât salât çok önemlidir. Kişi bütün gecesini ibadetle geçirse, sonra da uyusa, Sabah'ın o iki rekât farzını kaçırsa, o gece yaptığı ibadetler çok önemli olmaz, belki de "hiç önemli" olmaz! Esas o "iki rekât" önemlidir. Sevgili arkadaşlar, Teslim olmayı içeren dua ve peşine de tövbe duası yapıyorduk, öyle yapalım:

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte

Allahümme ente rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebuü leke bi nı'metike aleyye ve ebuü bi zenbi, fağfirliy zünubi feinnehu layağfiruz zünube illa ente, birahmetike ya Erhamer rahimin.

Rabbena zalemna enfüsena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekünenne minel hasirin. La ilahe illa ente Subhaneke inni küntü minez zalimin. Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil Azim estağfirullah ve etûbü ileyh. Estağfirullah el Azim ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy la ilahe illa HUvel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU!** Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyül Kayyum. Entel Hayyül Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir. Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel ikram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

Bismillah'ir Rahman'ir Rahiym Elhamdülillahi Rabbilalemin, Er Rahman'ir Rahiym, Maliki yevmid din, **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn;** İhdinas sıratal müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve leddaalliyn. Âmin…

El-FATİHA

28 Zilhicce 1428 / 05 Ocak 2008 (2)

- Kendimizi hangi BENle tanımlıyor ve takdim ediyoruz
- Şans ve şanssızlık aslında nedir?
- "B" yapısının evrensel doğruları kabulde izlediği yol
- Biz neye iman ediyoruz?
- Bir BEN var, bir de BEN den içeri bir BEN?
- Bir BEN vardır bende: "Bende" dediği ilah yapı
- Dünyada dilenen seyir A yapı üzerine!
- "Akıl+iman"la bakmak ne kazandırır?
- Cebrail'in mekanizması; vahy ve iman ilişkisi

"Kendi" kelimesi! İşte bu kelimeye dikkat etmek lazım; o "kendi" hangi "kendi"? Hatta bu konuda şunu fark edebilirsiniz Yunus Emre'de; "**Bir BEN vardır bende BENden içeri**". Şimdi dikkat ediniz "**bir BEN vardır bende BENden içeri**" derken iki tane "BEN"den bahsediyor değil mi? Bir BEN var, bir de BENden içeri bir BEN var; açığa çıkaramadığı ama fark ettiği bir BEN. O BEN hakikat değil "B" Sırrı! **"Bir BEN vardır bende"** derken **bende** dediği ilah yapı! Bu ilah yapıda **bir BEN var**; o bu ilah yapıdan içeri; o "B" sırrı, "B" yapı. Esas yapı o. Ama o **"ben"den içeri"** dediği **BEN**'e sahip çıkmış olan bağımsızlığını ilan etmiş, vehmi suiistimal etmiş olan bir başka "ben" var! Dolayısıyla, "kendi veya kendim" dediğinde bahsettiğin bu iki "ben"den hangisi? Bunun tefrikini yapmak çok önemli; hangi "ben"le "BEN" diyorsun? Eğer bunu yapmazsa insan, örneğin dualarında şaşırır; acaba BEN dememeli miyim, gibi. Hayır! Kişi bu hakikatle "BEN" diyebilir, o "B" yapısının "ben"idir. O ilahın "ben"i değildir.

- A*sıl "ben"i fark ederse kişi sinirlenmemesi gerektiğini anlıyor herhalde?*

Sinirlenmemesi gerektiğini anlayan, ilah yapıdır! Tabi! "B" yapıda sinirlenme olmaz. Ha, bu olmayacak mı? Hayat bunun mücadelesi zaten!

-*Onu sürdüremiyoruz ya, düşüyoruz ya tuzaklara!*

Sürekli sürdüremezsiniz. Çünkü dünyadaki yaşam sistemi A yapısının üstüne bina olmuştur; yani dilenen seyir "A" yapının üstünde yürüyor esas. Bu yüzden çok şanslı ama çok şanssız olanlar vardır! "B" yapının yanında olup "B" yapıyı fark edip o "B" yapıdan yararlanmak büyük **şans**tır. Onun çok yakınında olup "B" yapıyı fark etmeyip "B" yapıyı örtme görevini yüklenen olmak ta çok **şanssızlık**tır.

Son birkaç aydır konuştuğumuz A yapı, "B" yapı, yani "ilah" yapı ve "B" sırrıyla yapıyı, şimdi hayata uygulamaya, farklı bir dille anlatmaya, normal günlük yaşantının içerisinden söylemeye gayret edeceğim izin verirseniz.

"B" yapı evrensel genel doğruları kabul eder" dedik. Kabul ederken farklı bir şey kabul eder "B" yapı; akıl+iman'la bakar. Akıl+iman'la baktığında onun kabul ettiği evrensel genel doğruların zaman boyutu uzar ve alanı da genişler! "B" yapının buradaki kabulü nasıldır? Hatırlarsanız bir örnek vermiştik, onu tekrar edeyim. İmanı biraz açabilmek adına da faydalı olur, bir bilim kurgu filmi gibi bir örnek vereyim izin verirseniz.

Bilimle uğraşan ve ortaya faydalı bir iş koymaya çok gayret eden bir insanı düşünelim. Ama bu geçmişte yaşayan, örneğin bin beş yüz yıl önce yaşayan birisi olsun veya öyle bir tarih olsun ki o tarihte yerçekimi bilinmiyor. Yerçekiminin bilinmediği bir tarihte yaşayan bir âlim olsun. Bir fikir üretecek, gayret ediyor, o fikir topluma faydalı olacak, emin. O fikri üretebilmek için onun kullandığı nedir? Akıldır! Ve o aklıyla fikrine oluşturduğu zemin o an yaşadığı ortamdaki bilimsel verilerdir. Onlardan yararlanıyor, onlardan bir fikir üretirken de aklını kullanıyor. Fakat o kişi bugün yaşıyor olsaydı, aynı gayretiyle, aynı uğraşısıyla, aynı hedefiyle

günümüzde yaşamış olsaydı, günümüzde yer çekimini bileceği için çok farklı bir formülle bir fikir üretecekti. Ama o yaşadığı dönemde yerçekimi bilinmiyor! Bakın şimdi şöyle yapalım: Zamanda yolculuk yapalım, gidelim o âlimin yanına, filmler de olduğu gibi geriye yolculuk yapmış olalım. Yanına gidelim, onunla bir temas kuralım ve bize güvenini sağlayalım ve çalışmalarında ona yardımcı olmaya gayret edelim. Diyelim ki ona "sen bugünkü aklı kullanıyorsun sonuna kadar. Ama kullandığın tüm veriler ve bu akıl şu anda "üstün bir bilgi" bulmana yetmeyecek! Çünkü 1000-1500 yıl sonra bulunacak olan bir bilgiden senin haberin yok, yerçekimi diye bir şey var! Yerçekimini bilseydin sen formüllerinde onu da kullanacaktın ve çok farklı bir şey sunacaktın". Ve bu âlim bize güvendiği için yerçekimine inanıyor, bilimsel gayretlerine göre olabilirliğini görüyor! Neden olabilirliği diyoruz! Çünkü ortada öyle bir bilgi yok, henüz kanıtlanmış değil. Ve o işlerinde, formülünde "yerçekimi bilgisini" bizden kullanıyor. Bize göre "yerçekimi" bizim bildiğimiz bir şey, çünkü yaşadığımız yıldan getirdik onu. Ama bu kişiye göre o bilgi onun bildiği bir şey değil, onun iman etmesi gereken bir şey! Bizim hatırımız için kabul etmesi gereken değil! Onun bilmediği bir bilimsel bulguya iman etmesi, onu kabul etmesi gerekir. Dolayısıyla, o kişi yaşadığı andaki bilimsel bulgularla aklını kullanıyor; işte bu **akıl**, artı çok ileri yıllara ait bir bilgiyi **iman** ederek; önceden kullanıyor. Öyleyse kullandığı nedir: Akıl+iman! Müthiş genişledi alan! Zaman müthiş uzadı, bilimsel zamanı! Yani iman ettiği bir şey yüzünden çağını aştı, geçti gitti. Şimdi bu kullandığı akıl+iman, sırf aklı kullanan dışarıdaki birinin haline göre onun çok fevkinde bir iş! Doğru mu? Diğeri yalnızca bilimsel bir gayret içerisinde, tamamen hayatının patronu akıl! Ama var olan bilimsel bulgularla yaşıyor! Bir başkası, çok ileri bir zamana ait bir bilimsel bulguyu monte etti oraya. Çok farklı bir şey! İşte iki karakter çıktı; birisi akıl, birisi akıl+iman. İşte **hümanist ilah**; akla doğru giden zeki adamdır. Ama akıl+imanı kullanan; "**B" yolundaki kişi**dir! Dolayısıyla, bunların kullanacakları evrensel genel doğruların çemberi farklıdır.

Şimdi: Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bulunduğu anda, o anki dünyanın geldiği bilimsel bulgulara göre verdiği bilgilerin yanında bir bilgi daha veriyor. Nedir o bilgi? Bizim zaman boyutunda yaptığımız yolculuk gibi yolculuk yapan birisinden, biz ona Cebrail aleyhisselam diyoruz. O bir bilgi getiriyor, öteden beriden değil. O Cebrail'in mekanizması nedir, vahiy nedir, o ayrı. Ama öyle filmleştirdiğimiz için şekille söylüyorum. İleriye ait bir bilgi getiriyor diyor ki, "kabir şöyledir, cehennem şöyledir, cennet böyledir. Sen şimdi oluşturacağın fikirlere bunu da monte edersen buna göre bir yaşam formülü oluşturursan farklı bir şey olur!" Dolayısıyla biz **iman ederken;** aslında ortaya çıkmış bir metne hatır için, "böyle olması lazım" diye iman etmiyoruz, **bir bilimsel bulguya iman ediyoruz**!

EL-FATİHA

10 Safer 1429 / 16 Şubat 2008

- İki temel konu: Kelime-i tevhide yüklenen mana ve kader anlayışı
- Gündem: Hep o tanrı, onu tanımak ve ondan kurtulmak!
- Ey kendi tanrılığını ilan eden; sen yoksun, İlla Allah
- Fırkayı Naciye'nin net tanımı!
- Kurtulmamız gereken esas tanrı
- Şirk-i hafi, gizli şirk nedir?
- İslamiyet'te ibadet ve orta yol kavramları
- Bir amele Allah'tan başkası nasıl ortak edilir?
- Kişiyi teslimiyete getiren cümle?
- "Dine hanif olarak yönel" ayetinin idrakı nasıl?
- Tasavvufta yeni bir güç mü kazanılıyor?
- Cennette neden Rıdvan, cehennemde neden Malik?
- Kur'anı Kerimin beşer lisanı olmadığına bir kanıt!
- Rasülullah'ın açıkladığı kader anlayışı nasıl?
- İnanış uydurma veya fiil uydurma = sapık fırka!
- Kişilerle konuşurken İnsan-29'a göre konuşmak!
- Fiili dua: İnsan Suresi 29'a göre yaşamak
- Rasülullah'ın tövbesini anlamak
- Vera? Vera'da kaçılan nedir?
- Tezat görüntüsü ve ikilik nerden kaynaklanıyor?
- Sebepleri önemsemek ve onlara müracaat neden?
- Allah'ın emrine rıza ve teslimiyet! Ama nasıl?
- Merhamet kelimesi neden her şeyi içeren bir dua?
- Merhamet kelimesinin zaman ve mekan boyutu yoktur
- Tanrıyı duada yakalayabilirsiniz; o nasıl dua eder?
- Ameli yapan tanrı mı, Halifetullah mı?
- İki kaş arasındaki noktayla zikri ve salâtı yönetmek
- İhlas Hayat Döngüsü tefekkürüyle İhlas Suresi zikri
- Rasülullah'a ilmi bir sevgi ve tefekkürle salavat
- Allah'ın düşüncesinin sureti olarak La ilahe illallah zikri

Bugün kısmet olursa ikinci ayak olarak önemli bir bakış açısı, önemli bir yaklaşım paylaşmaya gayret edeceğim, faydalı olacağını zannediyorum. Ana iki konu var. Birisi **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidine yüklenen mana, ikincisi Kader Anlayışı. Bu ikisi birbirisiyle çok ilişkili! Fakat özellikle kader konusunda itiraf edilemeyen ikilemler oluşuyorsa ki; biraz sonra konuyu birlikte ele alınca o ikilemleri fark edeceğiz. İşte; onları ortadan kaldıracak bakış açısı nasıl olmalı? **Fırkayı Naciye;** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin Kader Bakışı neydi, nasıldı? Peki, sapmalar nasıl oluyor? "Günümüzde bu sapmalar var mı?", bunları konuşmaya çalışacağız.

Önemli olan "birinci ana başlıkla" konuya girelim. Orayı çok tekrar ediyorum. Ama diyorum ya "kafasını tanrıya takan adam" lakabını kazanmak istiyorum. **La ilahe illallah;** bütün mesele bu Kelime-i Tevhid'de! Cennetin kapısında bunun yazılı olduğunu söylüyor Efendimiz; **La ilahe illallah** ve cennetin biletinin, ücretinin **La ilahe illallah** olduğunu buyuruyor Efendimiz. Peki, **La ilahe illallah** ne demek, ne anlamamız lazım? Süze süze süze şu noktaya getirdik bunu. **La ilahe illallah** derken anlayacağımız, vereceğimiz mananın artık bizim için çok özel bir noktaya gelmiş olması gerekir. O da nedir? **La ilahe illallah**: Sesleniyor, kime? İlahlığını ilan edene, tanrılığını ilan edene sesleniyor! **Ey kendisini ilah ilan eden, ey kendi tanrılığını ilan eden; sen yoksun, İlla Allah.**

Bu konuları konuşmaya başlarken zihnimizin bu noktaya gelmesi için biz önce; "ötede beride uzakta olan bir tanrı" inancından zihnimizi kurtardık, temizledik. Bunları temizledikten sonra, artık **kurtulmamız gereken esas tanrı**yı fark ettik. Nedir o? Bizzat kendimiz! Eğer ötede beride uzakta olan, yani bakarak seslendiğimiz tanrılardan kurtulmakla yetinirsek, o yarı yolda kalmak demektir, devam etmek lazım! Bakın onu şimdi size önemli bir şekilde, basit bakış açılarıyla farklı bir şekilde kanıtlamaya çalışacağım.

Fark ettik ki; burada esas hitap edilen, "La ilahe" denilen tanrı bizzat insanın kendisi, kendi ilahlığı! İlahlığını tanrılığını ilan eden insan; **ey "ilahım" diyen insan!** İnsan bunun farkında olmayabilir, çıkıp "ben ilahım" diye bir ilanda bulunmuyor olabilir. Ama yaşam biçimi, yorum biçimi, olaylara bakışı, algılayışı hep ilah penceresindendir. Dolayısıyla; **ey ilahlığını ilan eden insan, ey "ben tanrıyım" diyen, La ilahe; sen yoksun! İlla Allah.**

Şimdi bu **La ilahe İllallah**'la ilgili birkaç hadis okuyacağım, peşine birlikte sessizce "**La ilahe illallah** tesbihatı yapacağız. Ama söyleyeceğim bu konsantrasyon önemli! Ben hadisleri okurken, anlatmaya çalışırken yalnızca kendisinde bu muhasebeyi yaparak, kendisindeki kendini ilah ilan eden yanına seslenerek "**La ilahe**" deyip, **İllallah** gerçeğini ortaya koyan bir konsantrasyonu beyin antrenmanı olarak tesbihata kadar sık sık yapmaya gayret ederseniz, tesbihatta birlikte çok olumlu bir mesafe alırız; **La ilahe illallah**.

Aslında "**ey ilahlığını ilan eden sen**" diye hitap ettiğimiz nokta hadis kitaplarında "**Şirk-i Hafi**" diye geçer! Şirki-i hafi; gizli şirk! Gizli Şirk diye anlatılan şeyi inceleyiniz lütfen hadislerde üstü örtülü olarak anlatılanın bu olduğunu göreceksiniz; kişinin "kendisini tanrı ilan" etmesi, Allah'a karşı "ben de tanrıyım" demesi olduğunu göreceksiniz.

Cennetin kapısında **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidi yazılı denmesindeki mananın "cennete giriş" koşulunu anlatmak olduğunu daha önce de söylemiştik. O koşul neydi? **La ilahe illallah; cennete tanrı giremez!** La ilahe; tanrı giremez İlla Allah; tanrılara bu kapı kapalı! Dolayısıyla "**tanrılığını ilan etmiş kişi! Cennete giremezsin!"** manasınadır. Bakın, izin verirseniz Kütübü Sitte'den birkaç tane hadis okuyayım. Hazreti Ebu Hureyre'den alınan bir hadis: Rasülullah aleyhis salatü vesselam buyurdular ki; **Ey müminler, amel ve ibadetlerinizi itidal üzere yapın, ifrattan kaçının. Zira sizden hiç kimseyi ateşten AMELİ kurtaracak değildir.** Sahabiler "seni de mi amelin kurtarmaz ey Allah'ın Rasülü?" dediler. Aleyhis salatü vesselam **"beni de"** buyurdular. **"Eğer Allah, kendi katından bir Rahmet ve Fazl ile benim günahlarımı bağışlamazsa beni de amelim kurtarmaz"** buyurdular. Rasülullah'ın bu endişesi elbette bizim için çok daha önemli! Burada dikkatimizi çekecek birkaç nokta var: Birisi Rasülullahın endişe duyması. Bir diğeri cennetin hiçbir zaman çalışılarak kazanılacak bir şey olmadığını vurgulaması. Yani "ben epey bir ibadet yaptım, herhalde bunların karşılığında cenneti hak etmişimdir" denilebilecek bir çalışmanın olmadığı! Çalışmaların işe yaramayacağı değil, böyle bir çalışmanın olmadığı! Yani "şu kadar çalışırsan şöyle kazanırsın, şu kadar yapmakla cenneti elde edersin" gibi bir muhasebenin olmadığını vurguluyor. Aksi halde buradan yanlış bir yere de gitmemek lazım; "demek ki amelleri yapmasak da olur" manasına değil! Çok farklı bir şey! O hataya düşmemek lazım, biraz sonra göreceğiz onun nasıl bir hata olacağını. Ama amelleri yaparak "ben şu kadar amel yapıyorum, herhalde cenneti halletmişimdir, hak etmişimdir" sanmak yanlış olur bu hadise göre. Neden? Çünkü cennet amellerle kazanılacak bir şey değil! Ha, "**öyleyse**" diyor Efendimiz "**onda aşırıya gitmeyin, ifrata gitmeyin**".

Yalnız unutmamak gerekir ki "ifrat, aşırılık" şahısların kendilerine göredir, bir başkasına söyleyemezsiniz onu. Yani "**orta yolu izlemek**" tavsiye ediliyor, her işte olduğu gibi ibadetlerde de orta yol tavsiye ediliyor. Aslında İslamiyeti iyi incelediğiniz zaman ibadet olmayan bir şey yok, her halimiz **ibadet.** Dolayısıyla her halimizde orta yol tavsiye ediliyor. Ama orta yol her insan için farklıdır. İnsan beyni bir başkasını incelemeye, bir başkasını özellikle konu etmeye çok alıştığı için, ona bakıpta "sen az yapıyorsun, sen çok yapıyorsun" demek bu yüzden yanlıştır. Bir kişi için **orta yol** olacak bir davranış biçimi, bir başkasına "**ifrat**" gelebilir; onun bünyesine, yapısına, tarzına ifrat gibi gelebilir. Ama o kişi onu rahatlıkla yapıyordur, onun için ifrat değildir. Dolayısıyla, kişinin **kendine ait orta yolları** tesbit etmesi çok daha doğrudur. Bu, başkasına karışmamayı, başkasıyla kıyaslamamayı, başkası adına konuşmamayı da getirir. Ama bir başka şey var ki burada, daha önce bir hadisten bahsetmiştim hatırlayacaksınız; "**eğer benim bildiklerimi bilseniz siz çok az gülerdiniz, yataklarınızda bile yatamazdınız, dağlara kaçardınız ve "Allahım merhamet, merhamet" diye bağırırdınız"** diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Ona atıf yapan bir sonuçla bitiriyor hadisi dikkat ederseniz. Sahabiler "seni de mi amelin kurtarmaz ey Allah'ın Rasulü?" dediler. Efendimiz "**beni de**" buyurdular. Bakın getirdiği şart önemli: **Eğer Allah kendi katından "bir rahmet ve fazl" ile benim günahlarımı bağışlamazsa beni de amelim kurtarmaz!** Burdan "Rasülullah'a ait bir günah!"

ta çıkarmamak lazım. Burada günah olarak bahsedilen şey çok başkadır! Buradan "Efendimizin günahı varmış" gibi bir sonuca da varmamak gerekir, yanlış olur o! İstenilecek şeyin "merhamet" olduğunu ve ancak Allah'ın merhametinin ulaşmasının insanı kurtaracağını vurgulayan bir sonuç var.

Hazreti Ebu Hureyre'den başka bir hadis: Rasülullah aleyhis salatü vesselam buyurdular ki, "**Allahu Teâlâ hazretleri şöyle buyurmuştur; Ben her çeşit şirkten müstağniyim. Öyleyse kim benim için işlediği bir amele BİRden başkasını ortak ederse ben ondan uzağım ve benim için yaptığı o iş bana değil, ortak ettiği kimseyedir**". Bu hadiste de içine şirk karışmış bir ibadetin yalnızca "karışan şirke" ait olacağı belirtiliyor. Eğer kişi, ötede beride uzakta olarak inandığı tanrıdan kurtulduktan sonra "benim ötede beride uzakta bir tanrım yok ki, öyleyse ben yalnızca Allah için yapıyorum"u kendi ilahlığı içerisinde söylerse, aslında yaptığı ibadete "ilan ettiği kendi ilahlığını" katmış olur. Dolayısıyla yaptığı ibadet, kendi "ilan ettiği ilaha" ait olur. Bu çok hassas bir çizgi! Bu yüzden, o esas önemli olan tanrıdan, yani kişinin ilan ettiği ilahlıktan, ilah yapıdan kurtulması çok önemlidir.

Ebu Said radıyallahu anh anlatıyor, Rasülullah aleyhis salatü vesselam bir gün yanımıza geldi. Biz o sırada Mesih Deccal'i müzakere ediyorduk. Dediler ki; **"ben size, nazarımda sizin için Mesih Deccalden daha ürkütücü bir şeyi haber vereyim mi?** Evet, ey Allah'ın Rasülü söyleyin" dedik. **"Şirk-i hafidir"** dedi. **"Mesela, kişi kalkar namaz kılar, bu namazını kendisine bakanlar sebebiyle güzel kılar. İşte bu gizli şirke bir örnektir"** buyurdular.

Bir diğer hadis, Şeddad İbnü Evs radıyallahu anh anlatıyor. Rasülullah aleyhis salatü vesselam buyurdular ki; **"ümmetim hakkında en ziyade korktuğum şey Allah'a şirktir. Bu sözümle ümmetimin dönüp de tekrar Güneş'e veya Kamer'e (Ay'a) veya puta tapacaklarını demek istemiyorum!** Bakın çok enteresan bir hadis!? **Fakat beni korkutan şey, Allah'tan başkası için yapacakları ameller ve gizli arzulardır."** Bu son okuduğum hadisi de dikkatlice incelediğimiz zaman; Allah'tan başkası için yapacakları ibadetler ve gizli arzular! Burayı iyi analiz ettiğinizde karşınıza yine **kendiniz** çıkarsınız. Yani ilahlığını ilan eden, "kurtulunması gereken" yapı karşınıza çıkar. Dolayısıyla, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **yaradan Rabbinin adıyla OKU**duğu, **İKRA** yaptığı ki bu; **Bismi Rabbikellezi halak**; **halk eden yaradan Rabbinin adıyla OKU** önemli bir şeydir. Çünkü eğer okumayı kişi öyle yaparsa okuduklarından Rabbine ulaşabilir, aksi halde Sünnetullahtan okudukları onu Rabbine ulaştırmaz! Bir bilgi olarak bilir ama, o bulduğu bilgilerle Allah'ı anlama tanıma onda gerçekleşmez. Koşul; **İkra' Bismi Rabbikellezi halak!** Bu "İkra"yı örnek verenler, okumanın önemini anlatanlar, ortadan kesiyorlar cümleyi ve OKUmak önemlidir; Allah "**İkra**" demiştir, bu yüzden okumak önemlidir diyorlar. Peki, diğer yarısı? Diğer yarısını Allah söylememiş mi? **"Bismi Rabbikellezi halak"** orayı söylemiyorlar! **Yaratan, halk eden Rabbinin adıyla OKU.** Bu okumada bir basamak ileri giderseniz "**adına OKU"** dersiniz. Çünkü "adıyla oku"da bir ilah oluşabilir, "adına OKU"mada Halifetullah; "B" yapı devreye girebilir.

Bakın; "bilmek ve bilgiyle birlikte güç sahibi olmak" tasavvufta da çok önemli! Ama bakın eğer ilah yapı varsa, tasavvufta ne kadar bilirseniz o ilah o kadar kuvvetlenir! İlahlığınızı ilan etmişseniz, tasavvufta ne kadar ilerlerseniz, o ilah o kadar kuvvetlenir; o bilgi onu kuvvetlendirir. Tasavvuf yollu kazandığınız güç o ilahı kuvvetlendirir! Eğer ona beş duyu sınırlarını da aşan güçler kazandırırsanız hatta **Fethi Zulmani**ye kadar götürürsünüz hatta; Rahmani olmayan bilgiler ve güçler bile edinebilir. Güç ve bilgi, ilahlığını ilan etmiş "BEN" kelimesini güçlendirir. Eğer o ilaha "**La ilahe**" der ondan kurtulursanız, o zaman edineceğiniz bilgi ve güç "B" Formundaki "ben"i yok eder. Bu çok önemli bir şey! Bu yüzden, tasavvufta çok bilgi edindiği zaman kişinin o bilgilere rağmen çeşitli girdaplara düşmesi veya istediği mesafeleri "elde edemiyor sanması" o ilah yapıdandır! Çünkü o bilgi ve güç ilah yapıyı kuvvetlendirir. Yeni arkadaşlar nedeniyle isterseniz o iki "ben"i kısaca tekrar edeyim.

"BEN" dediği zaman kişi iki tane BEN kullanabilir, bu yüzden "BEN" demek tehlikeli değildir. O "BEN"i kimin için kullandığınız önemlidir. İki tane "BEN" kullanabilirsiniz; bir kullandığınız BEN, "ben" derken bu BEN "ben ilahlığımı ilan ettim, ben ilahım" diyen BEN. Bir diğer BEN; onu bundan ayırmak için "B" bilgisine "B" sırrına sahip form manasına B-İNS, "B"İNSAN diyecek olursak, orada da bir "BEN" diyen vardır. Oradaki BENin ilk başlangıç olarak manası, devam edecek bir mana değil, o manadan kurtulacak ileride ama başlangıç için doğru olan manası; **"Ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim"** diyen BEN. Birisi "BEN" diyor ama onun "BEN" derken kastettiği şey; ben Allah'ın düşüncesinin suretiyim. Ama diğeri, "BEN ilahlığını ilan etmiş benim" diyen BENse, işte tehlikeli olan, kurtulunması gereken o! Gerek tasavvuf bilgisi gerekse başka bilgiler ilahlığını ilan eden BENi, o tanrıyı kuvvetlendirir, onu daha güçlü bir tanrı yapar. Bilgi edindikçe, bildikçe kurtulamaz o! Halbuki "BEN Allah'ın düşüncesinin İlmullah'ta suretiyim" diyen BEN öğrendikçe o BENden kurtulur, o "BEN" zayıflar ve yok olur. Bu yüzden, "ilahlığını ilan etmiş BEN"i yok etmeye çalışırsa kişi tasavvufta başaramaz! Öğrendikçe o "ben" kuvvetlenir.

Kıldığımız namazı, salât ikamesini ve orucu düşünelim. İnanmayan birisine, Müslüman olmayan birisine şeklini, kurallarını anlatsak yapamaz mı? Belki bizden de iyi yapabilir, heveslenerek daha sıkı yapabilir. Daha titiz sahur yapabilir. Orucunu da kurallara göre yemez, içmez, sözlerine dikkat eder, cinsi münasebet yapmaz daha sıkı bir oruç tutmuş olabilir. Peki, benim yaptığımdan ne farkı var o zaman, aynısını o yapabiliyorsa? Veya kıldığımız namaz; tarif etsek aynısını bizden daha titiz yapabilir, hatta heyecanlanabilir, bir kutsallık katabilir işin içerisine. Biz zorlarız kendimizi kutsal hale getirmek için, ama o yeni yaptığı için bir anda heyecanlanabilir, kutsallık katabilir, titreyebilir, bizden daha iyi yapabilir. Peki, benimkinden ne farkı var? Bir fark olması lazım! Eğer Allah'a inanmayan birisi de aynısını yapabiliyorsa, ne farkı var benim yaptığımın? Bir fark lazım! Benim yapabildiğim ama onun yapamadığı bir fark lazım oruçta da diğer ibadetlerde de. Tipik olan bu ikisini özellikle örnek vermek istiyorum, çünkü çok önemli bir hadis var: **"Bir kişi beş vakit namazına devam ederse ve farz olan Ramazan orucunu tutsa cennet onun için kaçınılmazdır."** Neticede cenneti vardır, şöyle ya da böyle. Bu önemli bir hadis, beş vakit namazını devam ederse, bir ay ramazan orucunu da aksatmazsa onun için cennet kaçınılmazdır. Bu yüzden, bu iki ibadet önemli!

SALAT İKAMESİ	ORUÇ
"A" Takdim Formu "BEN" (=örtücü ilah) 'den daim uzak tutar. Örtücü ilah veri tabanın fiile dönüşmesini engelleyerek zamanla silinmesini, "B" Takdim Formu "BEN" veri tabanının hayata hakimiyetini sağlar. "Alâ sıratelmüstakiym" yaşantı sisteminin **diregidir**; bu sistemi "OKU" yanın gözünün **nurudur**.	"B" Takdim Formu "BEN" in bir rüya hükmünde olan yaşantısını anlamsızlaştırarak, insanı vehimden sıyırır. "A" Takdim Formu "BEN" in veri tabanından sakınmak hedefiyle oruç tutmak ilerleme sağlamaz. Örtücü ilah iddiasının veri tabanı, yani "A" hali, oruçda zaten söz konusu değildir.
"Eşhedü enlâ ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu" şehadetini açar; miraçlarla bu şahitliği sağlar ve korur.	"Eşhedü enlâ ilahe illallahul Ehadus Samedullezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfuven ehad" şehadetini açar.
İhlas Hayat Döngüsü'nün aynel yakini olarak "B" ilmini açar ve genişletir.	İhlas Hayat Döngüsü'nün hakkel yakini olarak "Ehadüs Samed" ilmini açar ve yaşatır.
"A" sız olarak, "B" de, seyir sürecidir. Seyrin sürdürülebilir olması, salatın daim olmasıyla ilgilidir.	"B" siz olarak, "B" de, seyir süreci ...
Salatsız oruç manalı olmaz. Oruç, salat süreci içerisinde özel bir sıçramadır.	Daimi oruç farklı bir haldir. Bu anlatılan kısımlardan çok ileri bir pozisyondur.

SALAT İKAMESİ ESNASINDA

Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", fatiha'da "iyyake na'budu ve iyyake neste'iyn" derken, "Fiili" de birinci secdede yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın anafikrini oluşturur.

TEKBİR	iyyake na'budu ve iyyake neste'in	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun ilmel yakin hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakin hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkel yakin hali
Yaşanması gereken ilk yokluk, Bo noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, örtücü ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle "İnsan-30" ayetinin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsünde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tefekkür Şeması 8

Peki, ama aynısını bir başkası yapabiliyor! Bu insanı rahatsız etmez mi? Peki, ne fark var? Tek bir fark var, dikkat edin lütfen, tek bir fark var. Onu kim başarırsa! Eğer inanmayan birisi bunu başarırsa o kazanır, bu farkı yapan kazanır! Fark etmez artık ondan sonra "inanıyor inanmıyor" demek! Şimdi söyleyeceğim farkı salât ikamesinde ve orucunda yapan kazanır! Şu farkın olması gerekir: Salâtı ikame eden ilah değil, ilahlığını ilan etmiş birisi değil! İzah edebildim mi?

Yavaş yavaş salâta gireceğiz konumuz öyleydi. "**Allahuekber**" derken kişi "Ey Allah'ım, ben sana teslimim. Ben şu anda dünyaya ait her şeyi arkaya attım, şimdi önümde sen varsın, sana teslimim" şeklinde düşünüyorsa bu tanrı işidir; oyuncaklarını atmış tanrı, üst tanrıya yağ çekiyor! Bir tanrı var oyuncaklarını atmış, onlarla sonra oynayacağım şimdi seninle meşgulüm diyor. Allahuekber demek bu değil, o değil attığın şey! **Allahuekber** dediğin zaman diyorsun ki "Allahım ben şu anda hanifim, yani salâta Rum Suresi'ndeki 30. Ayet gereği yaklaştım, **hanif olarak yaklaş**tım. Nedir o? Diyorsun ki; ben ilahlığımı ilan etmedim! Allahım ben senin düşüncenin suretiyim, İlmullah'taki suretiyim, beni Düşünen'e yöneldim. Ben, beni Düşünen'e yöneldim. Düşüncenin sureti olarak beni Düşünen'e yöneldim; **veccehtü vechiye** yaptım. Sen beni düşündün İlmullah'ta, ben o suretim! Bu kadar!

"Beni Düşünen'e yöneldim"; bu işin başlangıcı. Ama bu başlangıca gelmek için önce "ben namaz kılıyorum" diyenin yok olduğunu bilmek lazım! O yok, öyle biri yok! O "tanrı" çünkü! "Ben iyi namaz kılıyorum, ben namaz kılıyorum, şimdi oyuncaklarımı attım" diyen tanrı! Bir başkasına öğretebilirsiniz o da yapabilir onu. Ama size şimdi söylediğimi yaparsa! Ne fark eder, adına biz "Hıristiyan" demişiz, "Yahudi" demişiz veya başka bir şey demişiz fark etmez, artık o isim kalmaz İslam'dır o. Niye? **Teslim** oldu; ilahlığını ilan etmedi teslim oldu o "**eslemtü vechiye lillahi; vechimi Allah'a teslim ettim**" dedi. Öyleyse, tabi "24 saat salât" olursa siz 24 saat "veccehtü vechiye"siniz demektir.

Gören gözü, tutan eli, olurum, söyleyen dili olurum. Bazen şöyle düşünürler tasavvufta; hele benim bir gören gözüm O olsun, gösteririm sana! O hevesle beklenir, bir benim gören gözüm Allah olsun, bir benim tutan elim Allah olsun ben size o zaman gösteririm. Bakın güç kazanmaya çalışan biri var, o tanrıdır! İşte tasavvuf onun tanrısını kuvvetlendirir. O beş duyu sınırlarını aşsa bile Fethi Zulmani yapar. Peki, "**gören göz, tutan el**" nasıl olur? Zaten "gören göz O'dur" da sahip çıkan olmadığı için olur. Yeni bir güç kazanılmaz! Eğer kişi "benim gözümde gören O olacak bir gün, ben o zaman güçlü olacağım" sanıyorsa o gün tanrısını çok kuvvetlendirecek demektir, daha kuvvetli bir tanrıya sahip olacak demektir! Duydunuz ki şu şahıs şu seviyeye gelmiş; onun tutan eli O'ymuş. Gözünüzde onu çok güçlü, insanüstü bir şey, farklı yetenekleri olan bir insan sanmayın! O zaman o bir tanrı olur, yetenekli tanrı olur, yanılırsınız; **yanlış veli imajı**na kapılırsınız! Ondan, sizden farklı, üstün bir insan bekliyorsanız yanılırsınız, sistem sizi öyle bir tanrı alaborasına alır ki kurtulamazsınız! **Kişide zaten gören O!** Ama kişi "ben görüyorum" dediği için gören gözü O değil sanıyor. Ne zaman ki o ilahlığını ilan etmez "**La ilahe**" der, o zaman **gören göz O**! Yeni bir

güç yeni bir yetenek yok! Ben o zaman farklı şeyler göreceğim sanmayın! Yine aynı dünyayı göreceksiniz, yine aynı işleri yapacaksınız! Eğer yeni bir güç kazanacağınızı sanarsanız, o sanan işte tanrıdır, ilahtır! Bu yüzden "tanrıya yönelik din" anlatılırsa insanların daha hoşuna gidiyor! Aslında Allah'ı sevmiyorlar, kendilerini seviyorlar! "Daha iyi bir insan" olmak için Dini seviyor! Şunu da yapayım, daha iyi bir insan olacağım... Fark ediyor musunuz? Din diye işte şöyle hayır yap, şunu kazanırsın gibi onun tanrısına yönelik şeyler anlatılırsa seviyor! Kendisini seviyor, kendisini güçlendirmek istiyor, kendisini güçlendirmek için dini bilgilerden yararlanıyor. İşte tanrı o! İşte o takdir bekler, övülmek bekler, başkalarını beğenmez, şikâyet eder. O Allah'ı da beğenmez, kendini beğeniyor o! Mecbur Allah'a karşı! Ama itiraf etse Allah'ı da beğenmez; o tanrı çünkü! Dolayısıyla, tasavvufla, edindiğin o bilgiyle "bir güç kazanacağım" sanmamak lazım. Tam tersine, güç kazanacağım sanan "ben"i yok edeceksin zaten. "Güç kazandım" dediği an o tanrıdır. Birkaç noktayı böyle spot bilgi gibi vermek istiyorum, konuyu değiştireceğim izin verirseniz.

Hep o tanrıyı tanıtmaya çalışıyorum, tanrıya kafanızı takasınız diye. Kayahan'ın konserlerinin sonunda der ya "**yolu sevgiden geçenlerle bir gün bir yerde buluşacağız**" diye, kafasını tanrıya takanlarla bir gün bir yerde buluşacağız! Kafasını tanrıya takanlar önemli! Kafasını tanrıya takanın, tanrısıyla mücadele edenin "suresi" nedir biliyor musunuz? **Kafirun!** O yüzden Kâbe'de onu okur kişi Kafirun-İhlâs, Kafirun-İhlâs! Tanrısına Kafirun'u okur "**Leküm diynüküm veliye diyn**" der! Birisine bir başkasına diyemezsin onu. Allah'ın indinde kim nedir, ne biliyorsun? Kimseye kâfir diyemezsin. Ama kendinde ilahlığını ilan etmiş o BEN'e dersin, ona Kafirun'u okursun. Ondan kurtulmak, onu reddetmek için Kafirun'u okursun. Sonra ulaştığın İhlâs'ı okursun.

Bir sevdiğinizi, çocuğunuzu düşünün. Bakın ne kadar tezatlarla yaşar o tanrı. Şimdi tezatlara bakın. Çocuğu veya başka bir sevdiği için bu dünyada bir şeyler istiyor diyelim, dua ediyor bir sevdiğine, A kişine: "Allahım A kişisine şöyle bir iş ver, A kişisine şöyle bir ev ver, A kişisine şöyle bir varlık ver, A kişisine şunu ver, A kişisine bunu ver" dualar böyle! A kişisi dünyasını değiştirdi, şimdi bakın ne istiyor: "Allahım A kişisinin günahlarını bağışla, A kişisinin azabını yok et, A kişisinin mekânını cennet eyle" böyle demiyor mu? Onun için "ev araba" istiyor mu tekrar? Bunlardan başka bir şey istemiyor; Allahım onu bağışla, onun mekânını cennet eyle. Şimdi birisi tanrıların dünyasına ait istekler, birisi "B" İhlas Hayat Döngüsündeki istekler. İkisinin birbiriyle çok ilişkili olduğunu bildiğimiz halde istediklerimiz birbirini tutmuyor! Bu dünyada öyle şeyler istiyorsun ki; hepsi ona ateş olacak şeyler! Bu dünyada onu mahvetmesi için taleplerde bulunuyorsun, ilerisini düşünmeden öyle şeyler istiyorsun ki Allah'tan onun için. Ama sonra? Onları isteyen sanki sen değilsin, onları bırakıyorsun bu sefer: "Allahım onun azabını yok eyle, onun günahını bağışla, onun mekânını cennet eyle" diyorsun. Şimdi söylediklerine bu istediklerine uygun düşecek ve ona da canlıyken lazım olanları yaşarken istemiyorsun ama! İşte diğeri tanrı, tanrının istekleri!

Cehennemin meleğinin ismini biliyorsunuz; Malik, Cennetin meleği; Rıdvan. Ne enteresan değil mi? Ne demek Rıdvan: Razı! Sizin şimdi yaşarken "razı olma" enerjiniz sizin cennetteki meleğiniz! Rıdvan; Razı. Malik? Bakın cehennem; Malik! Sizin şimdi "ben varım" diyen "sahiplenme" enerjinizin meleği cehennemdeki meleğiniz; Malik. Bu kadar açık her şey! Cennet ve cehennem bu kadar somut! Tanrının yaşam mekânının isimi **cehennem**, meleğini de kişi burada oluşturuyor! Sahip olma enerjisi: Ben varım, ben ilahım! Benim! Bana olsun! Beni sevsinler, beni takdir etsinler, beni övsünler, diye diye diye kendi enerjisiyle o sistemi oluşturuyor! Ama rıza gösteren? Razı olan yapı onun cennet enerjisini de oluşturuyor. İsimlerinden de belli!

Birkaç cümleyle de kader konusuna giriş yapayım. Bakın Kader konusunu nasıl anlamalıyız, o bizi ikilemlerden nasıl kurtarır? Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığını, işte onu paylaşmaya gayret edeceğim ve onun için de iki ayeti örnek tutmaya çalışacağım; İnsan Suresi 29. ayet ve İnsan Suresi 30. ayet. İnsan Suresi 29. Ayetin mealen bir cümlesini söyleyeyim; **dileyen artık bundan sonra Rabbini seçer.** Dikkat edin; **DİLEYEN!** Bakın "**serbestlik**" var, çok dikkat edin! Zihinlerdeki ikilemleri ortaya koymaya çalışacağım. **Dileyen Rabbini seçer!** Yol ortada, iyi kötü ortada; **dileyen Rabbini seçer!** "29" böyle! "30"a gelelim; **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe!** Daha ilerisi; **dileyen YOK, illa Allah ve ma teşaune illa en yeşeallahu.** Bakın Kur'anı Kerimin "beşer lisan" olmadığının bir kanıtını enteresan bir şekilde söyleyeceğim. Ben bilim adamı olarak ayet "29" ve "30"a benzer bir makale yazsam hiçbir bilim kurulundan geçmez. Çelişki var, bilime uymuyor, derler. Böyle bir makale yazsam ve de "29" ve "30"daki gibi yan yana olsa, red gelir bilim kurulundan; "yukarda ne söylüyorsun aşağıda ne?" der. Doğru değil mi? Peki, Kur'ana neden diyemiyorsunuz onu? Niye korkuyorsunuz? "İçiniz" diyor ama! Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde diyor ki, **hala akıl etmiyor musunuz, hala düşünmeyecek misiniz, hala akıl etmeyecek misiniz?** Neyi gösterir o, bir serbestliğin olduğunu göstermiyor mu? Peki, Allah'a neden "kitapta çelişki var" diyemiyorsunuz?

Bakın şimdi, sistem şöyle gelişiyor, şöyle gördüm sistemi. İnsan Suresi 29. ayeti örnek alıyorum şimdi; **artık dileyen Rabbini seçsin.** Bunu okuduğunuz zaman "bir serbestlik var, Rabbimi seçmeliyim, serbestim, karar vermeliyim" diyorsunuz. Ayet böyle diyor! Eğer kişi İnsan Suresi-29'a inanmış ve onu telkin edecekse ona benzer ayetleri çekiyor. Onun yazdığında İnsan-30'u bulamıyorsunuz. O ayetleri çekiyor, hadislerin de ona ait "yarılarını" alıyor. Şimdi okuyorsunuz siz: "Allah, Allah olduğu için ne yapacağımızı önceden bilmiş ve ona göre yazmıştır. O Allah olduğu için bilir, önceden bilmiş, O önceden biliyor, senin ne düşüneceğini biliyor. Onun için, onu bildiği için yazmıştır ve onu yaratmıştır. Senin de özel iraden var. Bu yüzden sen serbestsin muhtarsın, muhtar iraden var, sen seçersin." Bu cümle, bu bir hüküm. Şimdi bunu destekleyecek ayetleri buluyor, ayetleri seçiyor. Hadislerin de içinden o cümleleri koyuyor bir makale yapıyor. Okuyan mutlaka buna inanacak mutlaka! Çünkü hepsi ayet, hepsi hadis! Yukarıdaki hüküm o kişinin hükmü ama aşağıdakiler ayet ve hadis olunca artık insan inanacak ona! Bir grup böyle! Bir diğer grup İnsan Suresi 30'u alıyor; "**dileyen YOK, illa Allah**" ve ona

ait ayetleri topluyor koyuyor, ona ait hadisleri koyuyor. Okuyan başka yerlerden şartlanmamışsa okuduğu zaman buna şartlanıyor. Bu sefer diyor ki; tamam bu böyle. İkisini yan yana getirdiğin zaman bu grupta ayet ve hadisleri söylüyor, bu grup ta ayet ve hadisleri söylüyor! Bakıyorsunuz o zaman Kur'anda "ikilem" var! Eğer makale olarak Hadid Suresi'ndeki kaderle ilgili ayetleri yazsam, yanına da "**artık akıl etmeyecek misiniz?**" diye yazsam benim makalem hiçbir kuruldan geçmez. "Çelişki var makalende, böyle bilim olmaz!" derler. "Ya onu ya bunu de" derler. Ama Kur'anda ikisini de diyor! Çok önemli bu, bu çok önemli! Bakın şimdi çok farklı bir şekilde bu önemli ikilemi ortadan kaldıracağız!

Kaderle ilgili şu sorulara mutlaka cevap bulmalısınız: "Neye inanacağım?" sorusunun cevabını görmeliyim. Kimin kader açıklaması olursa olsun, o açıklama Hazreti Muhammed'in açıkladığı kadere uygun mu anlamak istiyorsunuz. O zaman, "neye inanacağım?" diye sordunuz. Size inanacağınız cümleyi yazdı. Bakıyorsunuz; "tamam böyle olduğuna inandım" dediniz. Peki, şimdi "ne yapacağım, nasıl davranacağım, nasıl bir fiil ortaya koyacağım?" bu soruyu sormalısınız. Onu da söyledi, onu da yazdınız, şimdi iki tane cümleniz oldu mu? Bu iki cümle de Kuran-ı Kerim'e ters düşmeyecek. Burası anlaşıldı mı? Burası çok önemli! **Hayatınızın** belki de **en önemli konusunu** konuşuyoruz, ahiret hayatınız dâhil!

"Neye inanacağım?" dediniz, size bir cümle söyledi. Kur'ana uygun olacak! "Peki, buna göre ne yapacağım?" dediniz, onu da söyledi kaderi açıklayan kişi. Baktığınızda o da Kur'ana ve hadislere uygun olacak, ikisi de! Bakın örnek veriyorum "29"u ele alanlar, yani "**aklınızı kullanın, artık akıl etmeyecek misiniz, tefekkür edin, düşünün, dileyen Rabbini seçer"** gibi ayetleri alanlara; burada önerilen nedir? Çok dikkat ediniz lütfen izahta zorlanabilirim, konu çok önemli ve ağır! "**Aklınızı kullanın"** bir davranış biçimidir değil mi? "**Dileyen Rabbini seçer**" bu da **bir davranış biçimi**dir. İman değil, **inanılacak şey** değil dikkat edin, davranış biçimi! Demek ki, ayet olarak seçtiklerinin hepsi davranış biçimi, inanılacak şey değil. Peki, neye inanacağım? İşte onu uyduruyorlar. Ona cevap olarak uydurdukları hüküm ayet ve hadislerde yok! Davranış biçimine uygun "öyleyse şuna inanmak lazım" diye uyduruyorlar! Aşağısı yani davranış biçimini anlattığı kısım ayet ve hadis, ama üstü, inanılacak şeye yönelik açıklama; uydurma! Siz ayet ve hadislere inandığınız için "uydurma"ya da inanıyorsunuz, izah edebildim mi? İnsan Suresi-29 veya diğerleri; bakıyorsunuz ayet hadis, hepsine inandınız. Bu sefer iman edilecek şeyle ilgili uydurmaya da inanıyorsunuz! Ne anlaştık oysa? Ne yapacağım Kur'ana uyacak, neye inanacağım Kur'ana uyacak! Burada da "neye inanacağım?" Kur'ana uymuyor! Ne öyle bir hadis var, ne öyle bir ayet var!

Şimdi de diğer anlayışa bakıyoruz. İnsan Suresi-30; bu ayet davranış biçimi mi, iman mı? "**Dileyen YOK İlla Allah**" inanılacak bir şey, iman, öyle değil mi? İman! O zaman iman uydurmamıza gerek yok! Biz bu ayeti aldık imanla ilgili oraya koyduk. Şimdi ne noksan? Davranış biçimi. Bu sefer, davranış biçimini uyduruyorlar. **Batıl fırka**lar öyle çıkıyor! Birinci anlattığım da günümüzde vardır, çok yaygındır, batıl fırkadır, şimdi söylediğim de günümüzde vardır, batıl fırkadır. Şimdi de ne yapacağını uyduruyor; "öyleyse, namaz kılmana gerek yok, dileseydi

olurdu" diyerek davranışları kendisi uyduruyor! Neye iman edeceğimizi açıklayan yukarıdaki ayet yüzünden bu kez davranışlarla ilgili uydurulmuş olana da inanıyorsun. Anlaşılmayan yer var mı? Bakın Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı ne? **İnsan Suresi-30'a inanacaksın, "29" gibi yapacaksın**. Bitti! İkilem kaldı mı? İnanılacak şey de Kur'anı Kerimde, yapılacak şey de Kur'anı Kerimde! İkilem yok! Beşer de değil, beşer olsa bilim kurulu reddediyor. İnsan Suresi-30'a inanacaksın, İnsan Suresi-29 gibi davranacaksın. Eğer bir kişi İnsan Suresi-30'u alır ona uygun **fiil uydurursa** bu sapmış fırkadır, bir kişi İnsan Suresi-29'u alır buna uygun bir **iman uydurursa** bu sapmış fırkadır. Eğer **Gunyetü't Talibin**i okursanız aynı bu fırkalar var.

Ve bakın ilişkileri nasıl düzenleyecek kişi? Şuna da dikkat etmek lazım yaşantı içerisinde: Allah'a yöneldin; İnsan Suresi 30. ayete göre yönelecek ve konuşacaksın. İnsana yöneldin; İnsan Suresi 29'a göre konuşacaksın. Bunu da karıştırırsanız olmaz. Fark ettiniz mi? İlişki kuruyorsun, konuşuyorsun ya insanlarla, İnsan Suresi-30'a göre konuşursan sistem bozulur. Hem anlamazlar, hem sistemi bozarsın, hem de bilgin gösterişe girer. İnsan Suresi-30'a göre konuşursan bir çocuk yetiştiremezsin mesela! Bir çocuk yetiştireceksin, "**dileyen yok illa Allah**" nasıl öğreteceksin çocuğa bunu? Böyle sorularla tasavvufta çok karşılaşırsınız; "biz bu bilgiyi çocuğa nasıl vereceğiz?" diye. Orada İnsan Suresi-29'u kullanacaksın! Çok dikkat ediniz hiç çelişki yok! Tam tersine **beşer dışı**, beşerin kavrayamayacağı bir yapı var! O "Allah işi" çünkü. İnsanlarla ilişki kuracağın zaman, İnsan Suresi 30'a göre davranırsan yanlış olur. Örneğin birisini bir yere çağıracaksın, "çağırsam mı çağırmasam mı? Nasibinde varsa gelir. Niye? Benle ilgili değil ki, Allah'la ilgili! Dilemişse olur" dedin yanıldın! Bu İnsan Suresi-30'a göre **fiil uydurma**dır, **batıldır** bu. Çok dikkat ediniz, bu batıl fırkadır; İnsan Suresi-30'a göre fiil uydurdu. Halbuki o ilişkide İnsan Suresi-29'u kullanacaksın, yani **dileyen Rabbini seçer.** Rabbin ne demişse onu yapacaksın. Namaza yaklaşacaksın; seccadeye İnsan Suresi-29'a göre gideceksin, aksi halde gitmene gerek yok ki, dileseydi giderdin. **Dileyen Rabbini seçer;** seccadeye gidersin. Gittin, İnsan Suresi-30'a göre "**Allahuekber**" diyeceksin. Bitti artık, ondan sonra Allah'a yöneldin hukuk değişti!

- Müslüman toplumların çoğu " İnsan Suresi 30"a göre davranmaya meyilli değil mi; "Allah verirse olur" deyip, çalışmayıp oturup?

Çalışmamışsa! Allah verirse olur, bu doğru! Ama "çalışmama" fiilini getirmişse? Bak "Allah verirse olur" doğru, çünkü o iman. O imana göre "fiil uydurursan" yanlış! "Öyleyse çalışmamam lazım" dediğin an yanlış, o batıl! İman yanlış değil, iman doğru. Eğer o imana göre bir fiil uydurursan! Veya Kur'andan aldın bir fiili, ona iman uydurursan **"uydurma"** diyor! İkisi de var; İnsan Suresi-29, İnsan Suresi-30 yan yana. **Dileyen Rabbini seçer**; bu davranış biçimi. Ama İnsan Suresi-30; **dileyen YOK, illa Allah**; bu da iman. Ne zaman "La ilahe" yapabilirsen görürsün ki, "dileyen yok, İlla Allah".

Gunyetü't Talibin'de Abdülkadir Geylani Hazretleri, **Fırkayı Naciye**'yi, yani Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bakış biçimini nasıl söylemiş, bakın yalnızca o cümlesini okuyorum: **Bütün yaratılmışlar Allah'ın arzusuna, kudretine ve**

dilemesine kalmıştır. Kulların hiçbir işte dahli yoktur, hepsi Allah'ın emrindedir. "Fırkayı Naciye" diye Abdülkadir Geylani Hazretlerinin tarif ettiği bu! Şimdi batıl fırkalardan bir iki tane okuyacağım. Buradaki bu fırka isimlerine bakıp, geçmişte olmuş şeyler sanmayınız, aynen günümüzde de hepsi vardır! Kaderiye fırkası; "**bunlar kulların masiyetlerinde Allah'ın kaza ve kaderini kabul etmezler. Bunlar masiyetleri bizzat kullara bağlarlar.**" Lütfen inceleyiniz, burada örneğin bir davranış biçimine "bir iman" uydurmuş oluyor. Yine Mutezile içerisinde Cibaliye Fırkası var; **kullar yaptıkları işlerin yaratıcılarıdır**, inanışları öyle. Günümüzde birisi buna inanıyorsa bu fırkadan demektir. Bakın Kaabiye fırkası; **bunlar Allah'ın duyan ve gören olduğunu kabul etmezler. Kulun yaptığı işte Allah'ın dilemesi; o iş için verdiği emirdir. Yüce Allah'ın iradesi, Zatının fiilinden o işi bilmesidir, zora koşmamasıdır. İnsana serbestlik verir.** Dikkat ederseniz o tür şeyler burda "batıl fırkalar" olarak anlatılmıştır.

Bu biraz önceki konuşma tarzıyla ilgili şöyle düşünebiliriz basitçe. Tam üst üste oturmaz ama o konuyu anlamaya yardım eder. Bizler bir tiyatronun oyuncuları olsak, hepimizin o tiyatroda bir rolü olsa, bir de yönetmenimiz var. Ben o tiyatroda eğer bir öğretmeni oynuyorsam rol arkadaşlarımla konuşurken öğretmen gibi konuşurum, işim o! Ama yönetmenle konuşurken öğretmen gibi konuşursam ukalalık etmiş olurum değil mi, yönetmene de gidip öğretmenlik taslarsam? Çünkü beni öğretmen yapan o! Ne kadar öğretmenlik yapacağım, ne söyleyeceğim, tesbit eden o! "**Rolünün etkisinde kalmış**" der bana "**rolünden kurtulamıyor.**" Evet, eğer diyelim "polis" olarak bir rol vermişse bir kişiye, gidiyor yönetmene de polislik yapıyor gibi. Yönetmenle konuşurken farklı konuşur o, öyle değil mi? Yönetmene göre! Dolayısıyla, anladığımız mana kadarı yeter. Çünkü bire bir düşünürsen, Allah'ı ötede beride bir yönetmen gibi düşünürsen o yanlış olur, o tanrı inancına götürür! Ama anladığın o manayı aldıktan sonra bakacak olursan Allah'a yöneldiğinde İnsan Suresi-29 gibi konuşursan; "Allahım bak, **dileyen Rabbini seçsin** diyordun, ben Seni seçtim" dersen yanlış olur. Oraya yöneldiğinde İnsan Suresi-30'a göre yönelmen lazım; **dileyen yok İlla Allah.** İzah edebildim mi? Ama bir arkadaşınla konuşurken "dileyen yok illa Allah" şeklinde konuşursan Dünya Sistemini bozarsın, karşıdaki de anlamaz ve nihayet yaptığın, yaşamdan ziyade gösterişe döner! O zaman o da farklı bir tanrı ortaya çıkarır! Karşıdakine had bildirmeye çalışan ders vermeye çalışan, karşıdakinin yanlışını vurgulamaya çalışan bir tanrı olur o! İnsan Suresi 29'a göre irtibat kurman gerekir.

- ***O zaman gün içerisinde bu iki bakış açısı arasında gidip gelmemizi "doğal kabul etmemiz" gerekiyor?***

Bravo! Şimdi bak! Çok önemli bir şeyi aslında vurguladın. Vurguladığın yer neresi? **Doğal kabul etmek** gerekiyor! İşte doğal kabul edersen seni bir yere götürür, doğal kabul etmezsen seni bir yere götürür! Doğal kabul etmezsen Rabbine yöneldiğinde çok tövbeci olursun "Allahım ben öyle davrandım, ama İnsan Suresini 30. ayeti biliyorum, beni bağışla Allahım." Rasülullah'ın tövbesini fark etmiş olursun! Rasülullah (SAV) tövbelerinde "bir günah işliyor da tövbe ediyor"

değil! İşte oradaki tövbeyi fark etmiş olursun. Nelere tövbe etmeye başlarsın… Ve neticede "tövbe edeni" silersin, eğer o sana "doğal" olmazsa! Vera, çok önemlidir **Vera**. Vera; harama götüreceğine inandığın şeyden kaçmak, haramdan değil! Eğer şunla meşgul olursam, tamam bir şey yok, ama ucunda şu olur. Nedir o? Haram! VERA müthiş bir şeydir, müthiş bir şeydir VERA. İşte o zaman o sana doğal olmaz! O yüzden sorun önemli. Doğal gördüğün zaman o sanki bir hakmış gibi sonuna kadar kullanırsın, başka bir tanrı üretirsin; bazen İnsan Suresi 30. ayeti hatırlayan, ama hep İnsan-29'u sonuna kadar kullanan! İnsan Suresi 30 aklından çıkmayacak! O ikisinin arasında gidip gelen kul **en önemli Zikrullah**ı yapıyor demektir! Kafasını tanrıya takmak çok önemli bir Zikrullahtır! Sürekli 24 saat o tanrıyla meşgul; **"La ilahe"**yi fiilde yapıyor, **fiilde La ilahe İllallah** yapıyor. Tanrıyı gördükçe "yakaladım seni" diyor. Yakaladım seni, seni yakaladım! Ona Kafirun okuyor, fırsat vermiyor ona, onun fonksiyonlarını yok ediyor! İşte o gidip gelmeler, seni farklı, hoş, tatlı, gözyaşı olan tövbeye götürür, Rabbinden. Şimdi isterseniz bir tesbih **La ilahe illallah** diyelim, sessizce. Diyelim ki; ey Allahım, ben senin düşüncenin İlmullah'taki suretiyim, ben ilahlığımı ilan etmiyorum. İlahlığını ilan eden "ben"e **"La ilahe"** diyorum. "La ilahe" derken o ilah olan "ben"e "**La ilahe**" diyelim, "**İllallah**" diyerek Allah'ın varlığını ortaya koymaya çalışalım.

La ilahe illallah Muhammedün Rasülullah. Allahümme ente maksudiy ve rızake matlubiy.

Bu tür sohbetlerin olduğu yerlere su koyarlar, bilirsiniz değil mi? O suyun bu enerjiden nasibini alması ve önemli bir forma girmesi beklenir. Peki, hiç tersini düşündünüz mü; yanlış yerlerdeki sular?

Kaderle ilgili ayetler ve hadisler var. Bakın şimdi bir hadis okumaya çalışacağım. Hadisleri dinlerken veya okurken mümkün olduğunca hayallemeye çalışın, hayalleyin. O hayallemeye alışırsanız bir anda **çok gerçek fotoğraflarla** karşılaşabilirsiniz! Hazreti Ali radıyallahu anh şöyle anlattı. Biz bir defasında Baki'ül Garkad Mezarlığında bir cenazede bulunduk. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem yanımıza gelip oturdu, biz de etrafına oturduk. Rasülullah'ın beraberinde bir asa vardı. Rasülullah başını eğdi ve düşünceli bir halde elindeki asa ile yere vurup dürtüştürmeye çizgiler ve izler meydana getirmeye başladı. Sonra **"sizden hiçbir kişi veya yaratılmış hiçbir nefis müstesna olmamak üzere muhakkak cennetteki ve cehennemdeki yerine Allah yazmıştır. Ve herkesin şaki veya said olduğu muhakkak yazılmıştır"** buyurdu. Bunun üzerine sahabilerden bir kimse şöyle sordu: Ya Rasulallah, öyle ise biz ameli terk edip bu yazımız üzerine kalalım mı? Rasülullah şöyle buyurdu: **"Said olan kimse saadet ehlinin ameline ulaşacaktır, şaki olan kimse de şekavet ehlinin ameline ulaşacaktır. Sizler amel edip çalışın, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır. Said olan saadet ehlinin ameline kolaylaştırılır, şaki olan da şekavet ehlinin ameline kolaylaştırılır."** Sonra Rasülullah şu ayetleri okudu: **"Bundan sonra kim verir ve sakınırsa, o en güzeli de tasdik ederse biz de onu en kolaya hazırlarız. Ama kim cimrilik eder, kendisini müstağni görür, en güzel olan sayarsa biz de onu en güç olan için hazırlayacağız."**

Şimdi hadise bakalım. Sahabiler soru soruncaya kadar sahabilerin kafası karışık! Kafaları karışmasa böyle bir soru sorarlar mı? Demek ki, normal hayatlarından farklı, yaşarken olmayan, o güne kadar alışmadıkları bir şey sunuyor Rasülullah. Bu yüzden kafaları karışıyor, o yüzden soru soruyorlar **"peki, biz şimdi ne yapacağız?"** diyorlar. **"Öyle inanalım mı?"** demiyorlar! Rasülullah "**şöyle inanacaksınız** "**said saiddir, şaki şakidir**" dedi, inandılar! "Peki, ne yapacağız öyleyse saidsek saidliğimizi bekleyelim, şakiysek şakiliğimizi mi bekleyelim?" diye soru soruyorlar. Niye öyle soruyorlar? Rasülullah konuşma özürlü mü, onlara anlatamıyor mu!? "Sizin aklınız var, iyi ve kötü meydanda! Siz böyle inanacaksınız, artık bundan sonra şöyle yapın" demiyor. Ama rastladığım yerlerde sadece hadisin son kısmını alıp koymuşlar. Bakın hadisin tamamına bakıyoruz! Tamamına baktığımız zaman; Rasülullah bir açıklama yaptı ve o açıklamadan sonra sahabiler bir soru sormasa orda kalacak, öyle değil mi? Ama kafaları karıştı sahabilerin "**peki, öyleyse biz ne yapacağız?**" dediler; **nasıl davranalım?** "Nasıl davranalım?" dediklerinde, onlara yukarıda anlattığı İnsan Suresi-30'a uymuyor mu? **Said saiddir, şaki şakidir,** bu İnsan Suresi-30'a uymuyor mu? Peki! Onlara bir davranış öneriyor, önerdiği davranış neye uyuyor? "29"a uyuyor! Fark ettiniz mi? "Şöyle inanın" diye söylediği bir şey sahabilerin kafasını karıştırıyor, çünkü ona göre ne yapacaklarını şaşırıyorlar, "peki, öyleyse biz ne yapalım?" diyorlar. "**Çalışın**" diyor "**yapın**" diyor "**koşturun**" diyor! "Şöyle inanın, şu şekilde inanacaksınız" dediğine yönelik bir davranış biçimi söylüyor, ama bizim alıştığımız "beşeri düşünce tarzı"na hiç uymuyor. Beşeri düşünce tarzına göre baktığınızda tezatta! Neden?

Tezat ne demektir? Dikkat edin. Tezat iki şey arasında olur! İkilikle baktığınız zaman çelişki gözükür, ikilikle baktığınız zaman "29" ve "30" çelişkidedir. "Bir Allah var, bir de BEN varım" diye baktığın zaman "Ya, Allah bir öyle diyor, bir böyle diyor, ben ne yapacağım?" diye şaşıran bir gafil var o zaman. İkilik olduğu için tezat var, izah edebiliyor muyum? Peki, işin aslında ikilik var mı? İşin aslında ikilik olmayınca tezat olabilir mi? İşin aslında tezat yok demek ki! Yaşam biçiminin görünüşünde yanlış yorumlamadan kaynaklanan bir tezat var. İşin aslında ikilik yok ki! Ha, işin aslını nasıl anlarsın? **La ilahe**'yle anlarsın. "**La ilahe**" deyip "görüntüyü" yok ettiğinde bakarsın ki; **İlla Allah!** "29" ve "30"a **"İlla Allah"** olarak baktığımda İllallah; zaten O! Zaten o zaman Allah! İnsan yok ki! Ama insan olduğu zaman Allah gibi yazamaz, Allah gibi söyleyemez, Allah gibi örnek koyamaz! Onun için, insan gözüyle bakınca "29" ve "30" çelişki gibi gözükür. Niye? Hala bir tanrı var, ötede duran tanrılığını ilan etmiş biri inceliyor bakıyor "29"u kendine alıyor, "30"u da Allah'a veriyor, sonra da "tezat oldu" diyor. Ama kendi yok ki! "29" da "30" da aynı kişinin, aynı varlığın.

Şimdi bir ara verip devam edelim.

Herhangi bir işinizi planlarken; İnsan Suresi-29. ayete göre planladınız, bir tercihte bulundunuz ve o iş sonuçlandı, sonuçlandığı zaman İnsan Suresi-30 devrededir. Hala İnsan Suresi-29 gibi yorum yaparsanız o zaman hata olur! Bir klasik öğrenci örneği verelim. Bir öğrenci sınava hazırlanıyor, "ya, nasibimizde varsa bu

iş olur, bu kadar kitap yazmış çizmişler, ellemeye gerek yok" derse bir "fiil uydurmuş" olur kendisi İnsan Suresi-30'a göre. Halbuki İnsan Suresi-29'a göre davranıp o sınav için gerekli tedbirlerini alması gerekiyor, hem de eğer inanansa en üst seviyede alması gerekiyor. İnananın bir boşluk ve ihmal bırakmaması lazım! Niye? Müracaat ettiği şeyler "Allah'ın ortaya koyduğu" sebepler, sebepleri önemseyip onlara müracaat etmesi lazım. Onlar birer **fiili dua**dır, duanın fiili kısmıdır; dua etmek gibidir "var olan sebeplere" müracaat. Sınavına girdi ama sınavdan çıktı, sınav çok güzel oldu. "İşte ben iyi çalıştım, bak bu sınavı hallettim" dedi ve inanacağı bir **hüküm** oluşturdu. Bakın bu bir hüküm! Hüküm verdi; bir iman konusu oluşturdu kendi hallettiğine dair. İşte burada İnsan Suresi-30 önemli. Burada söylemesi gereken şeyi bir ayetle öğreniyoruz; "**ma tevfiki illa Billahi**. Eğer çokluk sistemine göre meal verecek olursak; **başarı bana ait değildir, başarı Allah'ındır,** bu çokluk sistemine göre. Ama çokluk sistemini kaldırdığınız zaman; **ma tevfiki illa Billahi**; başarı yok, **başaran yok İlla Allah**. Sınav olumsuz oldu diyelim. Allah muhafaza etsin, gerçi hayırlısıysa sonuç öyledir. Ama insanlar kendilerine göre olumsuz kelimeleri sevmez ya! O zaman da "ya, bu kadar çalıştık, bu kadar gayret ettik, olur mu böyle bir şey! Böyle olmaması lazım" dediği zaman yine burada verdiği hüküm İnsan Suresi-30'a uymuyor. İnsan Suresi-29'daki "davranış biçimine" uygun bir fikir uydurdu; "bir iman" getirdi oraya! Bu yanlış! Demek ki, herhangi bir işi yaparken mümkün olduğunca sebeplere müracaat ederek, üstün bir gayretle yapmak, ama sonucu eleştirmemek çok önemli. Çünkü sonuç noktasında artık o "olmuş işin eleştirilmesi" demek, Allah'ın emrine karşı yeni bir fikir üretmek demektir. O kadar önemli bir sır, beşeri sistemle izah edilemeyecek bir sır içeriyor ki! Sizin Rab gücünüzle gerekeni yapmanız, ama sonuçta bütün onların, yaptıklarınız dâhil, Allah'ın emri olduğunu idrak etmeniz önemli! Biraz anlaşılıyor mu, bu sonuç kısmı?

Aslında böyle bu tür şeyleri konuşunca, tabi insanların duasını da etkileyebiliyor. Dua ederken "acaba, şimdi nasıl dua edeceğiz?" diyebiliyor kişiler. İnsanın bulunduğu hal duanın cümlelerini çok etkiler! Ben izahta çok zorlanıyorum, eğer merhamet kelimesini, **merhamet** kelimesinin içeriğini kişi fark edebilse onun yerine koyabileceği bir dua yok ki! Konu ne olursa olsun; **Allahım bana merhamet et ve beni bağışla** dediği zaman bunun yerine koyabileceği bir kelime yok ki! Allah merhamet dilediği zaman, zaten o kişi için Allah'ı anlama, tanıma ve O'nun razı olacağı halleri ortaya koyma yolunda ona bir şey gelecek demektir! O gelecek olanı kendi bilemeyebilir, tarif bile edemeyebilir, ama Allah bilir. Dolayısıyla, önemli olan Allah'ın merhametiyle karşı karşıya gelmesi, Allah'ın merhametle ona muamele etmesi! Ama kendisini de mutmain kılma açısından bunun altında çeşitli detaylarda dua yapabilir, yani bundan da duada çekinmemek lazım. Peki, neye dikkat etmek lazım?

Mümkün olduğunca dikkat edilecek husus şudur ki duada: "BEN" diye bahsettiğiniz, "BEN" dediğiniz kişi kim? Duada "BEN" dediğiniz kim? Eğer "BEN" dediğiniz kişi ilahlığını ilan etmiş olan "BEN" ve o bir üst mertebeden, üst tanrıdan sipariş yapıyorsa bu yanlış! Ama "BEN" diyen kişi İnsan Suresi-30. ayetin bilinciyle ve hanif olarak; yani ilahlığını ilan etmemiş **Allahım BEN Senin düşüncenin**

suretiyim ve beni düşünene yöneldim diyerek Allah'a yöneldiğinde kendisi için "nasıl düşünülmesini istediğini" söylemesi de bir dua biçimidir. Buradaki BEN farklıdır, bilmem izah edebildim mi? Bu kişiyi biraz daha mutmain kılar. Halbuki fark edebilse "**merhamet**" kelimesi yapılabilecek tüm duaları; bildiği bilmediği, gördüğü görmediği hepsini içerir. **Merhamet kelimesinin mekan boyutu zaman boyutu yoktur o duanın, hepsini içerir**. Bir sınava hazırlanıyorsunuz diyelim, bunu içerir "Allahım bana merhamet et". Eğer bu sınav için yeterince çalışman gerekiyorsa, çalışma gücü verir Rabbim. Bu sınavı başarman hayırlıysa, hepsi onun içinde zaten, o zaman onları tek tek liste yapman gerekmiyor. "Allahım beni bağışla" dediğin zaman, öyle bir rol istiyorsun ki "bu sınav hayırlı olsun, bunun sonucu benim için hayırlı olsun, bana öyle bir rol ver" diyorsun. Hepsini içerir; "Allahım bana merhamet et ve beni bağışla" dediğiniz zaman hepsini içerir. Ama detaylı bir dua yapmak istediğiniz zaman; çünkü o da bazen insana ibadet hissi verir, Zikrullah hissi verir duayı detaylandırmak, işte öyle bir dua yapmak istediğiniz zaman orada kullandığınız BEN "ilahlığını ilan eden BEN" olmamalı!

İlahlığını ilan BEN'i duada hissedersiniz; dualarında "ayrıcalık" ister, dualarında "kin" vardır, dualarında "beddua" vardır, dualarında "nefret" vardır. Orada dua eden tanrıdır işte! İlahlığını ilan etmiş olan o tanrı kinle birisi için bir şey istiyor. Kendi gücü yetmiyor, kendi gücü yetse gidip tokatlayacak, gücü yetmiyor, yapamıyor, üst mertebeye diyor ki; benim yerime sen yap, senden şunu istiyorum. Buradaki dua biçimi "tehlikeli" bir dua biçimidir, o tanrının dua biçimidir. Ha, olur mu? Olur! Ama dua etmesi ve duasının da yerine geliyor olması, onun cennete gideceğinin işreti değildir ki! Unutmamak lazım bu dünya tanrıların cennetidir, dolayısıyla olabilir! O da cennetinde yaşıyor, tanrıların cenneti bu dünya! "Duasının kabul olması bak ne istiyorsam oluyor demek ki cennetliğim" demek değil ki!

Bir diğer konuyla ilgili çok basit bir örnek vereyim. Ama bu basit örneği çok detaylandırdığı zaman insan birçok şeyi altına listeleyebilir. Bir kişi saçını tarayarak, "saç tarama" ameliyle cehenneme gidebilir veya saçını tarayarak saç tarama ameliyle cennete gidebilir. İkisi de aynı şey amel olarak! Ama birisi tanrının saçı tanrının saçını güzelleştirmek! O tanrıya ün katacak olan, o tanrıya itibar katacak olan, tanrıyla ilgili bir iş için yapmak, tanrısını güzelleştirmek! Bir diğeri, Halifetullah'ı güzel kılmak. İkisi birbirinden farklı! Bir Halifetullahın bu dünyada nasıl gezeceğini tesbit edip ona uygun bir biçim oluşturmak başka bir şey! Tanrıyı bu dünyada nasıl dolaştıracaksın; hele bir saç görsünler bakayım, insanlar bir saç görsün demek ayrı. Bak bu tanrı! Ama Halifetullah düzgün olmalı, bu başka bir şey. Aynı hareket; birisi cehennemlik amelidir, birisi cennetlik amelidir. Neden? Tanrılar giremez, diyor; "**bu saç tanrının**" diyecekler "**tanrılar giremez**".

- Duanın detaylı olması konsantrasyonu artırıyor, diye okumuştum.

Detaylı olması, listenin uzun olması manasına geliyorsa o da olur. Merhameti detaylandırırsın bir kere söyleyeceğine yüz kere söylersin, o da konsantrasyonunu artırır. Sana bağlı, fark etmez, bunlar tarifle olmaz. Bir hal gelir bir gün "ha, o söyledikleri merhamet, merhamet, dedikleri buymuş" dersin öyle yaparsın. Tarifle

değil, "böyle tarif edilmişti böyle yapayım" değil, bildiğin gibi yap. Ama bil ki, sen eğer tanrı BEN'iyle değil de, "kendini ilah ilan eden BEN'le" değil de diğer "BEN"le nasıl dua yaparsan yap, neticede o güzel davranış, seni "Allah'tan merhamet isteyen" hale götürecektir. Tanrı merhamet veren hale götürür, merhamet istemez. O merhamet dağıtıyordur, o dağıtıyordur merhameti birilerine! O merhametle bakıyordur herkese!

Şimdi **La ilahe illallah** zikrini izin verirseniz bir kez daha yapalım. Bunu yaparken bu sefer şöyle bir şey ekleyebilir miyiz? Aynı duygu ve düşüncelerle yapıyoruz, ama bütün konsantrasyonumuzu iki kaşımızın arasına getiriyoruz; sanki biz buradayız! Öyle düşünüyorsunuz ki, ayaklarınızın parmaklarınızın en ucundan tüm kanınızı, tüm hücrelerinizi böyle çekiyorsunuz hepsini sanki buraya topluyorsunuz, oraya getirmeye çalışıyorsunuz; her şey burada. Ve **"La ilahe illallah"** diyorsunuz, ağzımız kapalı, dilimiz damağımıza yapışık olarak diyoruz, ama sanki burası söylüyor; **konuşan, gören, yaşayan yer burası!** Diğer yerler asıl değil, asıl iki kaşınızın ortasının hemen üstü gibi düşünün ve **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidiyle oradan bir şey çıkacakmış gibi düşünün. Siz böyle tüm enerjinizi çekiyorsunuz ya, getirdiniz, getirdiniz, getirdiniz buraya topladınız hepsini, tüm vücudunuzu ve enerjinizi, sanki buradan fışkıracak. Oradan böyle bir ışık çıkacak, fışkıracak gibi tahayyül edin, oraya getirin. **"La ilahe illallah"** derken ordan o hakikatin fışkıracağını çıkacağını düşünerek söyleyin. Bu söylediğimi salât ikame ederken de yapabilirsiniz. Salât ikame ederken, bütün vücudunuz salât hareketlerini yapıyor, ama Ana Merkez burası gibi düşünerek yapın, salât ikame eden ana merkez bu kısım gibi! İki kaşınızın ortası, biraz hafif yukarısı, burada böyle, küçük bir para gibi bir daire düşünün, oradan salatı yönettiğinizi hissedin, tüm salât hakikatinin oradan fışkıracağını hissedin, secdede onu daha yoğun yaşamaya çalışın...

Önemli dualardan birisi de salâvat getirmek, biliyorsunuz. Bir tur da salâvat yapacağız. Onda da biraz şöyle düşünmeye gayret edelim. Hayatımızda zaten düşündüğümüz bir şeydir; bize çok iyiliği dokunmuş birilerini gördüğümüz, karşılaştığımız zaman o iyiliğini hatırlar ve ona bir anda çok candan bakarız ve hayır duasında bulunuruz, duacı oluruz, bir vesileyle o iyiliği hatırlatırız "Allah senden razı olsun" deriz ve çok gönülden deriz onu. Hatta bakın bunu farklı bir şeye benzetelim. Birisinin çok önemli bir operasyon geçirdiğini düşünelim. O operasyondan sonra ona "şu doktor olmasaydı seni kurtaramazdık" dediler ve o da "bu doktor bana yeniden hayat verdi can verdi" diye düşündü. Hiç tanımadığı o doktora çok dua eder, hiç tanımadığı o doktor zalim bile olsa, kötü bir adam bile olsa, kötü huyları olan biri bile olsa o onu gördüğü zaman "Allah senden razı olsun" der, candan söyler onu. Şimdi düşünün: Hiç, hiç bu söylediklerimiz kadar önemi yok mu Rasülullah'ın? O'nu bu kadar da mı önemseyip düşünmeyelim? Hiç tanımadığımız birisine yaptığımız dualar kadar da mı önem vermeyelim? Eğer sonsuz hayatınızı düşünürseniz o sonsuz hayatınız içerisinde.. İnanın sizi gördüğüm gibi tanrıları gördükten sonra, o tanrıları bu kadar net gördükten sonra hele, ya ben bu tanrıları tanımadan gitseydim diye ödüm kopuyor! Ya ben bu tanrıları bilmeseydim ve bir tanrı olarak kalsaydım diye ödüm kopuyor! Bana sonsuz hayatımla ilgili bunu öğreten Rasülümü hiç mi önemsemem? Böyle dü-

şündüğünüz zaman o zaman salâvat çok önemli bir duaya dönüşüyor. Çünkü salâvat bir dua! Belli sayıda hızla söylenmesi gereken, "güzelmiş" diye tavsiye edilen bir şey gibi bakmayın. Yanlış mı? O da doğru. Ama o kadar "dar ve kısa" değil. Bu şekilde düşündüğünüzde "Allahümme" dediğinizde "Allahım" diyorsunuz. **Allahımm** der gibi **Allahümme** deyin ciğerden! **Allahümme; Allahım, O Rasülüne SALÂT eyle, Allahım O'na iyilik ver. Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlühü** salâvatı; "Allahım O'nu layık olduğu şekilde mükâfatlandır. Yani O'nu layık olduğu şekilde cezalandır. Ceza kelimesi bizim Türkçedeki gibi değil layığını ver demek. Ama o nedir? **Ma Hüve ehlühü**; onu ben bilmem anlayamam kavrayamam. Ama Sen O'na "neyse değeri" onu ver Allahım" diye bir salâvat. "**Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala âli seyyidina Muhammed"** en kısasını yapacak olursak. Ama zamanınız olduğunda **Allahümme salli salli-barik** iyidir, o namazdaki **salli-barik** salâvatlarını da yaparsanız iyi olur. Şimdi **"Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina Muhammed"** kısaca onu yaparız, ama orada hep beraber onu düşünelim yaparken: **"Ey Allahım, o Rasülünü tanımasaydım ne olurdu benim halim? Bana merhamet etmişsin, O'nu biliyorum, tanıyorum, o yolda gayretteyim."** Bunun sevinci ve "Allahım O Rasüle salât eyle, selam eyle, iyilik ver" manasına bir dua;

Allahümmee. Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala âli seyyidina Muhammed. Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammed, kema salleyte ala İbrahime ve ala âli İbrahim, inneke Hamiydün Meciyd. Allahümme barik ala Muhammedin ve ala âli Muhammed; kema barekte ala İbrahime ve ala âli İbrahim, inneke Hamiydün Meciyd.

Tabi Efendimizi doğru ve iyi anlayabilmemize vesile olanları da aynı şekilde duayla anmak çok önemlidir.

Şimdi duamızdan önce bir tur da İhlâs okuyalım. İhlâs okurken şöyle düşünebilirseniz hızlıca, aynı zamanda iyi bir tefekkür zikrullahı da yapmış oluruz: **Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed** kısmında "duyan" gibi düşünün. Size söylendi "**Allah Ehaddır Sameddir**" siz henüz bu kesret âlemine gelmeden bu gerçeği bildiniz. Allah Ehaddır Sameddir! Ehad'dan ve Samed'den gelirken bildiğiniz! **Lem yelid ve lem yuled** derken dünyadasınız, kesret âlemindesiniz, "doğma ve doğrulma" var; **Lem yelid ve lem yuled**; orda diyorsunuz ki "Allah bunlardan müstağnidir, beridir; doğmamıştır, doğrulmamıştır". Dünyaya baktınız, doğma ve doğrulma var. Allah'ı Sübhan yaptınız; **Lem yelid ve lem yuled**. Ve bir çalışmaya başladınız, bir gerçeği tesbit ettiniz, siz çokluk âleminde yaşarken çalışmalarınızla bir gerçeği tesbit ettiniz; **Ve lem yekün leHU küfüven ehad.** Şimdi o sizin tesbitiniz, siz ulaştınız şimdi. Ehad ve Samed'den bilgiyle geldiniz, kendinizi çokluk âleminde buldunuz. İtirafta bulundunuz ki; **Allah sübhanallahtır; Lem yelid ve lem yuled.** Ama hakikat için çalıştınız; **Ve lem yekûn leHU küfüven ehad**; siz tesbit ettiniz, Ehad'a gittiniz. Ehad'dan geldiniz, tesbitinizle Ehad'a gittiniz. Bir döngü İhlâs Suresi, tüm yaşamı içeren bir döngü aslında! Bunu çok hızlıca düşünebilirsiniz, İhlâs Suresini. Aynı zamanda bir tefekkür Zikrullahı da yapmış olabi-

liriz. Başlangıçta **euzü besmele**den sonra, her İhlâs için **Bismillah'ir Rahman'ir Rahim** demeniz gerekmez, tur boyunca peş peşe okuyabilirsiniz...

Euzübillahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim.

Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled, Ve lem yekun leHU küfüven ehad.

Sadakallahul azim. Sübhane Rabbike Rabbil Izzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürseliyn, vel Hamdü Lillahi Rabbil alemiyn. Âmin..

Allahım öncelikle Rasülullah Nebiullah Habibullah Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın güzel temiz latif Ruhu Şerifleri için ve onun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için,

Allahım Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhum, ruhları ve onların eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım Sahabe Efendilerimizin ruhları ve onların eşleri ve yavrularının ruhları için,

Ey Allahım indinde makbul kullarının ruhları için,

Ve yalnızca Senin rızanı umarak buraya, bir araya gelen bizlerin senin rahmetine kavuşmuş olan yakınlarının ruhları için,

Allahım onların günahlarını bağışla, onlara merhametinle muamele et, onların azaplarını yok eyle, onların mekânlarını cennet eyle ya Rabbi,

Ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman, mümin din kardeşlerimizin ruhları için;

Ey Allahım; Müslüman mümin din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selamet hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver ya Rabbi,

Ey Allahım müslüman mümin din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lütfeyleyiver ya Rabbi,

Allahım bizlere, ailemize, yavrularımıza, inanan din kardeşlerimize merhametle muamele ediver, bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver ya Rabbi,

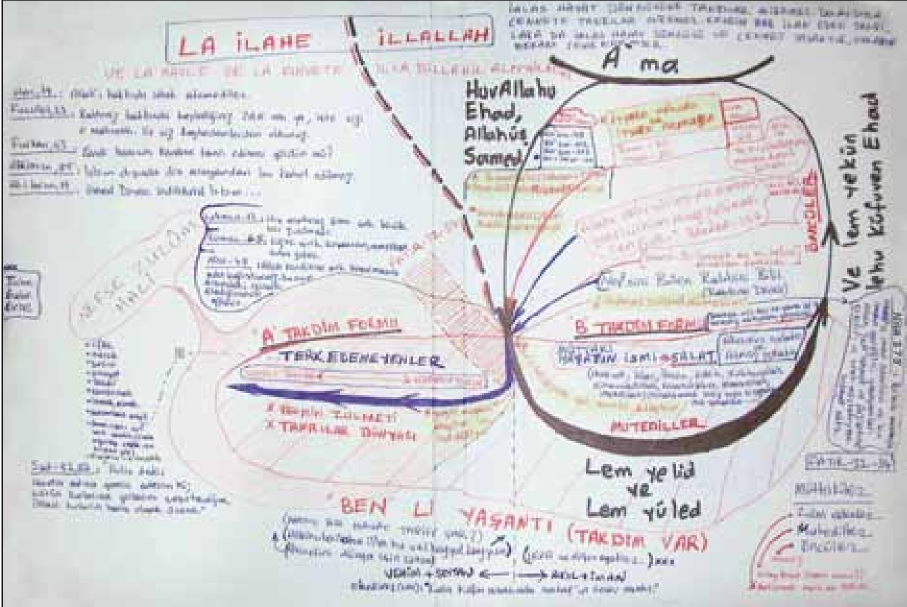
Ve Allahım yalnızca rızan için

El-FATİHA.

30 Safer 1429 / 04 Mayıs 2008

- İhlas Suresini bir daire olarak hiç gördünüz mü
- Kendisini bizzat kendisinin tarifi neden önemli?
- Demek ki hayat, yani var olan şey, İlla Allah!
- Esas hayat nedir?
- Kafirun kime okunur?
- Ne kadar güç istiyorsan, o kadar
- Cehennem ateşini körükleyen istek
- A Takdim Formuna kişi nasıl giriyor?
- İhlâs Hayat Döngüsü'nün olmazsa olmazı
- "Kendime ait bir gücüm" var diyenin iddiası nedir?
- A Takdim Formunun sevmediği bir şey
- Nefs-i Levvameyi yaşatan/başlatan mekanizma
- A Takdim Formunu yok ediyorsun; "B" Takdim!
- "B" Takdim Formunun antrenmanı nedir?
- Rahatsız olmak, karar vermek, hedef koymak!
- "Hümanist bir tanrı" üreten mekanizma
- Yüz bin kat artan bir enerjiyle idrakların açılması
- Hakk ile birlikte Sabır, yani önce Hakk sonra sabr!
- "B" Takdim Formu"nun Efendisi: Rasülullah
- Şahidlik hücrelerini açan isim
- Rüyaların etkisinden rahmani olarak yararlanma
- Sohbet: En tesirlisi, çünkü Rasülullah yöntemi
- Onların teslimiyeti: İnna lillahi ve inna ileyhi raciun
- Tövbe: Karar! Dua: "B" İhlas Hayat'a girmek
- Kötülük nasıl yok edilir?
- Dünya hayatının meşru hali için kendinizi zorlamak gerek
- Afiyet olsun; o hal cennetinize vesile olsun demektir
- Öğrenmemiz ve önemsememiz gereken birşey: Haşyet

Farklı bir bakışla bir tekrar yapmaya çalışacağız. Aslında daha önceki anlatımı bir basamak daha ilerleterek tasavvuf literatürüne uygun bir yere taşıyacağız! Belki ileride şimdi anlatılacak olanı da bir basamak daha ileri tasavvuf literatürüne taşıyacağız. Hem geçenki çizimleri hem şimdikini birkaç mübarek arkadaşımız "hafif özetleyelim" gibi söylemişti. Onların düşüncelerinin bir bildiği vardır diyerekten tekrar edelim inşallah, izin verirseniz.

Tefekkür Şeması 1

Bakın burada bir daire var, bu daire İhlâs Suresi'nin dairesi, İhlâs Suresi! Hiç İhlâs Suresi'ni böyle "bir daire" görmedik! İhlâs Suresi'ni böyle gördüğümüz zaman, İhlâs Suresi'ni zikrederken ve okurken salâtlarda "daha tefekkürü kolaylaşmış" ve "yeni açılımlar yapıyor" hale gelebilir. Bakın İhlâs Suresi bir daire!

Neden İhlâs Suresi'ni ele alarak anlatacağız bunu? Kur'anı Kerim'de Allah kendisini iki şekilde anlatır. Birisi bizim bildiğimiz yollardan bu dünyada bildiğimiz misallerle anlatır. Birisi de doğrudan "kendisini kendisi" tarif eder. Kendisini bizzat kendisinin tarif ettiği bir sure İhlâs Suresi'dir: **KuL HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün leHU küfüven ehad.**

Başında bakın **kul** var **de**! "De" diyor. Şimdi bunu Kur'anı Kerim olarak "bir sure olarak" okuyacağınız zaman **"Eûzü Billahi mineş şeytanir racim, KuL HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, lem yelid ve lem yuled ve lem yekün leHU küfüven ehad"** diye okuyabilirsiniz veya Besmeleyle de okuyabilirsiniz. Biraz önce ben Eûzüyle okudum, çünkü Kur'an okunurken Eûzü söylenmesi gerekir, şart olan o, Besmele şart değil. Ama Besmeleyle okuduğumuz zaman farklı bir mana ve açılım vardır. **Eûzü Billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r**

Rahmâni'r Rahiym, KuL HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün leHU küfüven ehad. Başında bir tavsiye var "bir şey yap" diyor, bunu okuyorsunuz. Örneğin size "sabah kalkınca yere üç defa dokun" diye bir tavsiye var. Siz söylüyorsunuz "sabah kalkınca üç defa yere dokun, sabah kalkınca üç defa yere dokun." Tamam, bu da güzel, bunun da çünkü söylenmesinin bir açılımı, bir enerjisi var, inanıyorum. Ama orada bir de "bir şey yap; sabah kalkınca yere üç defa dokun" diyor, bir de onu yapmak lazım! Belki de, esas onu yapmak için söylenmiş, "onu yap" diye söylenmiş "sabah kalkınca üç defa yere dokun". Tamam, onu yapmadığın zaman sürekli okumak sana bir fayda getirir. Ama esas yaşarken yapman gerekenden seni perdeli tutar, uzak tutar; yalnız öyle yapar orada kalırsan. Şimdi İhlâs Suresi'ne dikkat ederseniz burada da diyor ki "**kul; de!**" Eğer yalnızca okuma olsaydı "**kul**" olmayabilirdi orada, bize bir tavsiye olmazdı. Öyle "**de**" diyor. Peki, hiç yapıyor muyuz onu? Biz yalnızca İhlâs Suresi'ni okuyoruz. Bunu hep okuyoruz ama hiç yere dokunmadık ki! Orada söylenileni de yapmak gerekir değil mi? Esas amaç belki de o! Şimdi orada diyor ki; **kul; de; öyle de!** Peki, kime diyeceksin? Biz hep konuşmamızda noktayı şuraya getirmeye çalışıyoruz; bir şey söyleyeceğin zaman, bir şey diyeceğin zaman, bir işaret yapacağın zaman birisini arama, kendin yetersin, sen yetersin!

Örneğin Kafirun'u okuyacaksan birini arama, Kafirun'u okumak için sen yetersin, kendin kendine yetersin, kendine oku Kafirun'u! Bu önemli bir şey. Kafirun'da direk birisine sesleniyorsunuz kâfire. Kendi kendime okuyayım! Ben kâfir miyim? Kâfir kelimesi, "Kâfir" dendiği zaman ağır gibi geliyor, çok ağır tabi, insan kendisine konduramıyor ama! Ne demek kâfir? Örten! Bir şeyi örten, gerçeği örten! Öyleyse; gerçeği örten bir yapın varsa onu okumak gerekiyor. Yani o bir ilaçsa, bir şeyi örten hastalık varsa sende, demek ki o ilaç sana lazım, Kafirun sana lazım! Dikkat ederseniz, hacda umrede Kâbe'nin yanında iki rekâtlık namazda sürekli okunan Kafirun-İhlâs. Kafirun'un ne kadar önemli olduğunu burada fark edeceksiniz. Orada yakalanması gereken gerçeği gerçek yaşamı fark etmek için, gerçek yaşamdan sizi uzak tutan "sizdeki örtücüye" Kafirun'u okuyorsunuz. İkinci rekâtta İhlâs okuyorsunuz niye? İşte şimdi anlatacağım yaşantı için İhlâs'ı okuyorsunuz. Kafirun'u kendinde İhlâs yaşantısını örten kâfir yana okuyorsun onu yok ediyorsun, sonra İhlâs okuyorsun o yaşantının içerisine giriyorsun. Onu yaptığın bir laboratuar orası! "O yaşantıya girmek nedir?" ona bakacağız.

İhlâs Suresi'nde Allah kendisini kendisi tarif ediyor ve biz Allahın nasıl anlaşılması gerektiğini "O'nun tarifinden" anlıyoruz. Başka tariflerden de anlıyoruz. Örneğin Ayete'l Kürsü'de olduğu gibi **la te'huzuhu sinetün ve la nevm;** ne uyur ne uyuklar! Ama oradan anladığımız; bizim gibi olmadığı! Uykunun Allah tarifiyle ne ilişkisi var! Bizle ilişkili bir şey ya bu uyku, öyle bir şeyin O'nda olmadığını anlamak için o tarifler. Fakat İhlâs Suresi'ndeki tarif bizzat kendisini kendisinin tarif etmesidir!

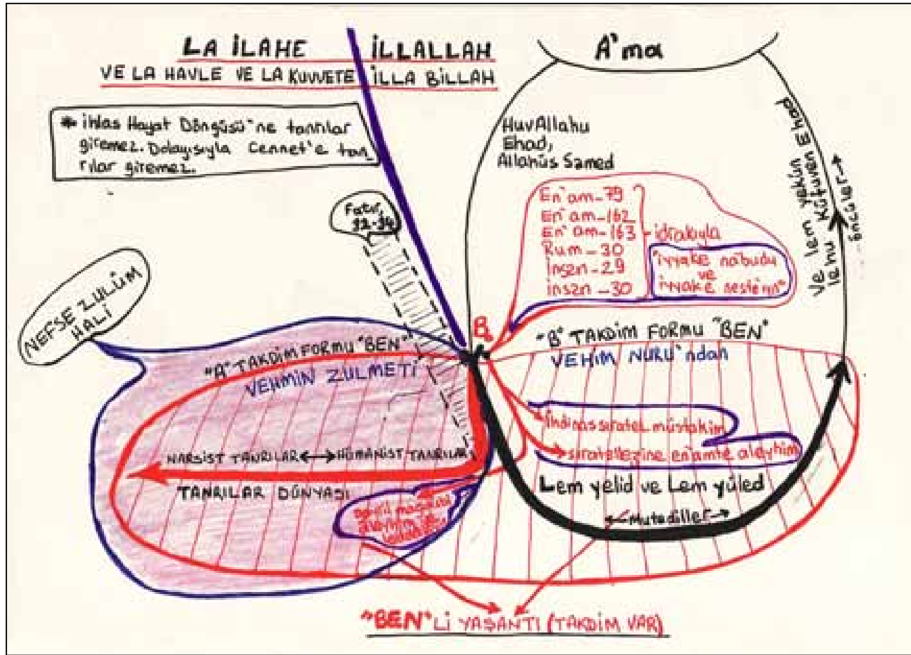
Kendisini bizzat kendisinin tarifi neden önemli? Diyoruz ki, **la ilahe illallah! La ilahe**; yok! Ne var? **İllallah**, orada "var" kelimesini bile kullanmıyoruz **illa Allah**; başka bir şey yok! Demek ki, hayat **-var olan şey!- illa Allah.** Var olan şey

illa Allah! Ona "hayat" gözüyle bakarsan, "yaşadığın bir döngü" diye bakarsan o da **illa Allah**. Peki, yaşadığın döngü (Hayat Döngüsü) "illa Allah"sa tarif et o zaman yaşadığın döngüyü! "Benim yaşadığım hayat döngüsü illa Allah" tarifi de işte orada "de!" O tarife, o hayata "**de: HU Allahu Ehad, Allahüs Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad**." Peki, bu hayat nasıl, nasıl yaşanacak? **De** o yaşayacağın hayatı tarif et, **kul; HU Allahu Ehad, Allahüs Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.** Demek ki Hayat Döngüsünün tarifi de o! İhlâs Suresi için bir farklı bakış açısı bu; bizim hayat döngümüzün İhlâs Suresi'yle tarifi.

Buralarda iyice birleştikten sonra ileride detaylandıracağız; bakın A'ma! A'ma hali, tabi A'ma halini kimse çizmemiştir!? Kolay! Bir yer çizip oraya da "A'ma" yazarsanız "A'ma hali" olur işte. Burası A'ma hali. A'ma hali öyle bir hal ki size şöyle benzeteyim şimdilik: Fotoğraf makinasının flaşını düşünün. Benim bir fotoğraf makinam var, bunun da flaşı var. Flaş kapalı, resim çekmiyor. Flaşın normal hali budur! Şimdi bir resim çekecek; yandısöndü (esas haline döndü); A'ma'da! Bir resim çekecek, düşündü şurayı çekeyim, yandısöndü; A'ma'da! Flaş, fotoğraf makinesinin flaşı "kendine göre" bakın A'ma'da; öyle yaşıyor! Düşündü şurayı çekeyim; yandısöndü, A'ma'da! Fark ettiniz mi? A'ma'da! Evreni diledi yani düşündü, A'ma'da! Düşündü **Ol**du, ama o A'ma'da. Hazreti Ali radıyallahu anh diyor ya **El'an öyle, zaten öyle**, O'nun yaşam biçimi o; A'ma'da! "**Altında ve üstünde hava olmayan A'ma'da**." Düşündü, bir sistem çalıştı. Kendine göre "bir an" düşündü bitti. Ama "o an"ın içinde bir "Hayat Döngüsü" var, bize göre! Bize göre orada bir evren, bir yaşam, bir bekleyiş, bir hayat, bir ölüm, bir kabir, bir kıyamet, bir cennet, cehennem, bir sürü bir şey var: Bize göre! Bu bir anlık resmin çekildiği yerin içine göre!

Şimdi oraya bakıyoruz. Orada **"HU Allahu Ehad, Allahüs Samed"** henüz insan yok. Bir süreç bu! Bakın bu döngü İhlâs Suresi; **HU Allahu Ehad, Allahüs Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad**… **Lem yelid ve lem yuled;** B_0dan itibaren insan! İnsan var olunca bir şeyi söylemesi gerekiyor Yaradanı için; **Lem yelid ve lem yuled;** doğurmamış ve doğrulmamıştır. Bir tespitte bulunuyor, bu tespitin olabilmesi için birilerinin olması lazım. Birilerinin olduğu yer, Yaradanını "tarif eden" birileri var! Onlar tarif ediyor diyor ki; **lem yelid ve lem yuled; bizim gibi değil; doğurmamış, doğrulmamıştır!** Ama sonra? Çalışmalarıyla ulaştığı bir noktada artık orayı (doğurmamıştır doğrulmamıştır'ı) geçiyor, Ehad ismini anlama yolunda gidiyor ve nihayet; bir şeyi tespit ederse **"ve lem yekün lehu küfüven ehad"** tekrar gerçeğe ulaşmış oluyor.

Bu döngüyü başaralım! Bu döngü B_0dan itibaren; Yaşam Noktaları! Burada, B_0dan itibaren hep "İdrak Noktaları" onlar! Sürekli "B" Takdiminde olan **lem yelid ve lem yuled** idrak noktasında, mutedillerin öncülere doğru ilerleyen kısmında olan belki Nefs-i Radiye dediğimiz bir noktada, belki Takdim'in bitip, velem yekün leHU küfüven ehad'ın başladığı noktadan itibaren Nefs-i Mardiye'de, belki onun da ilerisinde Nefs- Safiye'de; "İdrak Noktaları", yaşamın idrak noktaları.

Tefekkür Şeması 2

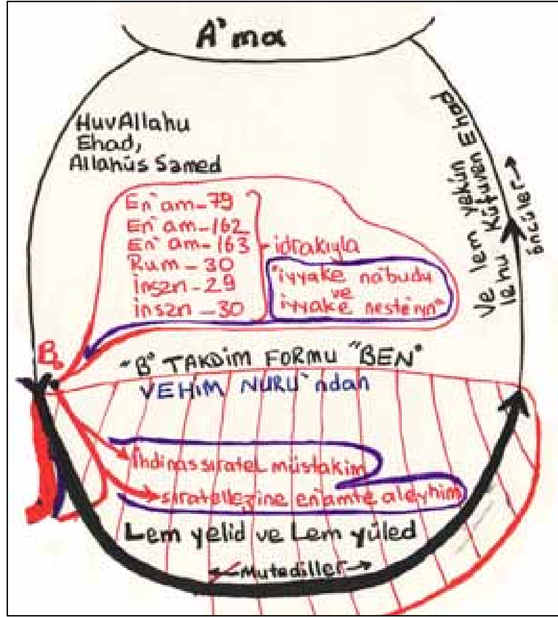
İhlâs Suresi'nin döngüsü bu; Esas döngü bu, **esas hayat** bu! Peki, burada fark etmemiz gereken ne? O kadar önemli bir şey ki! Defalarca söyledim, ama şimdi farklı bir şekilde söylemeye çalışıyorum, o kadar önemli bir şey ki! Eğer bu önemli şey; hemen idrakta açılıyorsa "hızla değerlendirmek" lazım, hemen idrakta açılamıyorsa "onun açılması için dua etmek" lazım, istemek lazım! Onun bir açılması lazım; şu noktanın idrakının kişide açılması lazım; "**BEN**'Lİ YANŞANTI". **BEN**, var burada! Genellikle; özellikle tasavvufla ilgilenenler eğer, **BEN**'Lİ YANŞANTI olarak yalnızca A Takdimi Ben'i alırlarsa, hep bir çıkmazın ve ikilemin içinde kalır, tasavvufun yükünü yüklenirler, uygulayamazlar. Hep uygulayan birileri var!? İşte "biz de uygulama yolundayız, öğreniyoruz" gibi geçer hayat. Çünkü "yarısını görür" manzaranın; o yüzden. **BEN**Lİ HAYAT (BEN olan hayat) ikisi birden! Neden **BEN** var, neden **BEN**Lİ HAYAT, "**BEN** olan HAYAT" diyoruz? Çünkü burada TAKDİM var, takdim. İnsanın olduğu yerden itibaren "takdim" başlıyor, kişi kendisini **BEN** diyerek takdim ediyor. "Takdimli bir hayat" var burada. Kendisini anlatmaya çalıştığı için, bu takdimde, kendisini anlatma yolu "**BEN**" demek. "BEN" derken ortaya attığı bir takdimli hayat. Bu takdimli hayatta iki türlü takdim var; kavranılması gereken! Kişi kendisini "iki" yoldan biriyle bu takdimli hayatta takdim eder. Birisi yoldan sapar; İhlâs Yolu'ndan sapar kendisini takdim ederken. Sapan takdim haline **"A" Takdim Formu"** dedik burada. Eğer İhlâs Suresi'nin normal döngüsü içerisinde gidiyorsa hayatı, kendisini İhlâs Suresi'nde buluyor ve takdim ediyorsa o da **"B" Takdim Formu"**dur. "A" Takdim Formu; bir bakıma İhlâs

Suresi'ne Asi olmuş, İhlâs Suresi'ne sırt çevirmiş asi! Takdim ediyor kendisini ama Asi (A) Takdim! "B" Takdimi? Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym'in "B"si, Amentü Billahi'nin "B"si, Amentü Bilkaderi'nin "B"si gibi, "B" sırrında yerini bulmuş da takdim etmiş! Bu noktada; kişi kendisini nasıl takdim ederse işte o takdiminin hayatını yaşar! "A" Takdim Formu"nun yaşantısı cehennem ehlinin yaşantısıdır kesin! Kesin bu! "A" Takdim Formu"nda olan yaşantının ismidir, bu yaşantının akıbetinin adıdır **cehennem!** "B" Takdim Formu", yani kendini İhlâs Suresi Döngüsünün içerisinde bulduğu noktaya göre takdim etmiş kişinin akıbetinin ismidir ki **cennet!**

Bakın "B" Takdim Formu"na dikkat edin, buradaki bir kişi der ki, "**estağfirullah el aziym ve etûbü ileyh**". Nedir manası? **Ya Rabbi ört ört, yanlışlarımızı, razı olmadığın şeylerimizi ört; yani Veri Tabanımızda onları ört setret, setr! Allah örtendir setredendir.** "**Estağfirullah**; ört Allahım, veri tabanımda onları ört; ört de dışarıya öyle bir görüntü çıkmasın; estağfirullah el azim **ve etûbü ileyh** ve dönüşümüz sanadır. Şimdi A "estağfirullah el azim ve etûbü ileyh" diyor! Nasıl dönsün, nasıl olabilir? "**Ve etûbü ileyh**" burada nasıl cereyan edebilir? Yok! "**Etûbü ileyh**" İhlâs Suresi'nin Döngüsü içerisinde, "A" Takdim Formu"nun değil! O, "B" Takdim Formu"nun yalvarma biçimi. O yüzden, "ancak o" **etûbü ileyh** der. Çünkü bir yol gördü, başarsın başarmasın, biliyor ki yol bu! Bu yolu tamamlayabilse de tamamlayamasa da biliyor ki yol bu!

Şimdi, **"A" Takdim Formu" nasıl şekilleniyor, n**asıl oluyor bu "A" Takdim Formu, kişi buraya nasıl giriyor, ona bakalım. Hayat "A" Takdim Formunda ilerlerken bir yeri vardır ki, İhlâs Suresi'yle olan yaşam biçimine paralel gider, duble yollar gibi. Ama İhlâs Suresi'nin yolunun içinde değil yan yolda!

Bakın, Allah evreni yaratmayı diledi. A'ma'daydı, diledi, istedi: **KÜN fe YEKÜN**. Nerede yarattı, Evreni? Hani esprili olsun diye deriz ya, şöyle bir baktı, geniş bir alan var, "şuraya uzayı yaratayım, melekler şurada şöyle ordu gibi olsun karşımda, şeytanlar da şurada karşımda dizilsinler! Sonra ruhları yarattı karşısında, onlara seslendi; sizin Rabbiniz kim?" Onlar da; "sensin" dediler; mi? Öyle mi oldu bu iş, öyle mi cereyan etti? Özellikle bu grupta olanlar elbette "hayır" diyecek. Çünkü buna "evet öyle" oldu diyenler bu grupta olmayacaktır. Ama bakın "hayır, öyle olmadı!" demek ne demek? "Hayır, öyle olmadı" demek, Allah dışında bir şey yok demek değil mi? Allah dışında bir şey yok! Niye? Ötede, beride bir evreni kabul etmiyorsun. "Allah, ötesinde berisinde de bir evren yarattı" yok! Bunu kabul etmiyorsun, diyorsun ki; "hayır, Allah'ın dışında, ötesinde berisinde, uzağında yarattığı ve yarattığının da dışından onu gözlediği bir evren yok" veya "öyle bir Allah yok". Ne öyle bir Yaradan var, ne böyle bir yaratılmış bir şey var, diyorsun. Çünkü "yaratılan şey Allah'tan gayrı değil" diyorsun, "Onun dışında olan bir şey değil" diyorsun, öyle değil mi? Ama yaşarken böyle yapmıyoruz! Bu neye benziyor biliyor musunuz?

Tefekkür Şeması 2'den

Sıkı sıkı yaptığım bir ilkokul antrenmanı gibi düşünelim. Yeni matematiğe başlıyoruz sınıfla, çarpma bölme yapacağız. Kerrat Cetvelini ezberledik. Ben hatırlıyorum, ilkokul üçte dörtte uykuya dalarken örneğin hep yedileri ezberleyerek, sekizleri ezberleyerek uyurduk, dalıncaya kadar kerrat tekrar ederdik. Çünkü Kerrat Cetveli bir anlaşma! O anlaşmaya göre çarpma bölme yapıyorsun, "dört kere dört on beş" diyemezsin! Anlaştın; "dört kere dört on altı" anlaştın, "iki kere iki dört" anlaştın. Çıktığı zaman, çarpmada iki kere ikiye dört yazacaksın. O anlaşmayı yapıp sonra başka bir şey yapamazsın! Olur mu? Olmaz! Ama biz yaşarken onu yapıyoruz. Bir anlaşma yapıyoruz, diyoruz ki "ötede beride, dışarıda bir evren yok". İşe tersten gidiyoruz "ötede beride, dışarıda bir tanrı yok" demiyoruz "ötede beride, dışarıda bir evren yok". Ne fark eder, ha "evren" demişsin, ha "tanrı" demişsin. "Bir evren yok dışarıda" diyoruz, "Allah'tan gayrı değil yaratılan" diyoruz. Ama yaşarken? Yaşarken ne yapıyoruz?

İşte A kendisini takdim ederken kendisini anlatırken bu sistemin dışında tarif ediyor, kendisini bu sistemin dışında "müstakil" bir birim olarak tarif ediyor. Burası anlaşıldı mı acaba, izah edebildim mi?

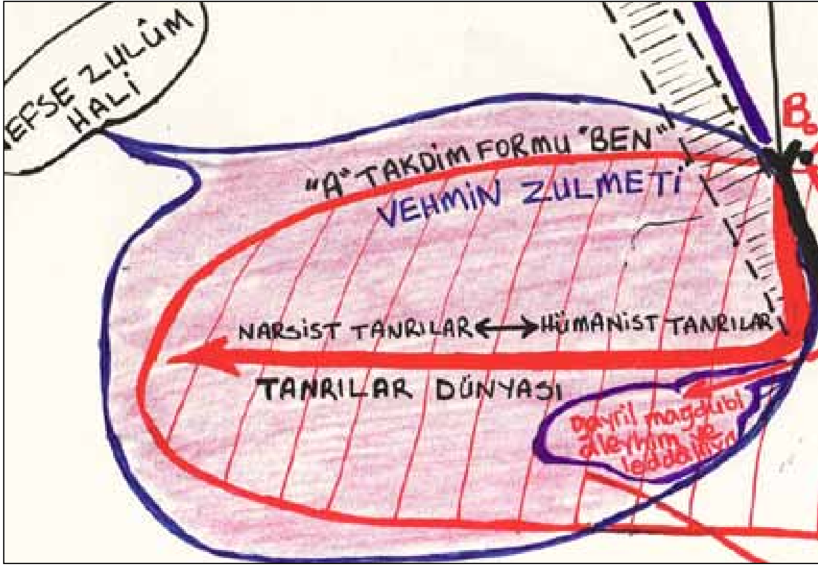
- *Neden öyle hissediyor?*

Öyle hissetmesi gerekiyor! Burayı ilk konuşurken hatırlayacaksınız, "Allah dilemeden o olur mu?" demiştik. İşin hikmetine baktığımız zaman yani neden öyle dendiğinde? Evet, öyle olması lazım! Onu işin hikmetini, neden öyle oluyor'u ayrıca ele alacağız. Dediğiniz gibi öyle hissediyor, hem de kurtulmak istediği halde öyle hissediyor, bir türlü o histen kurtulamıyor. "Neden?" onu göreceğiz inşallah, ama önce "var olan olayı" tesbit ediyoruz.

Bu sistemin dışında kendisini tarif ediyor. Nasıl tarif ediyor sistemin dışında kendisini? Diyor ki; "ben müstakil bir varlığım. Benim kendime ait bir aklım var, benim kendime ait bir iradem var, benim kendime ait bir hayatım var, benim kendime ait bir ruhum var, benim kendime ait karar verme yeteneğim var, benim kendime ait verdiğim kararı uygulama gücüm var." Topladığımız zaman, diyor ki; "benim "**kendime ait bir gücüm**" var. Kendini takdim ediyor; ben bir güç sahibiyim. Şimdi kendisini böyle takdim ediyor ve var olan hakikatin dışında bir dünya tarif ediyor. Çünkü bu A yapı hakikati kabul edemez! Niye? Onun takdimine uymaz, kendini yaptığı takdimle buradaki hakikat çelişiyor. Dolayısıyla o hakikati kabul edemez, çelişki olur, bu dünyada yaşayamaz! Bu kişi eğer inançsızsa, yani herhangi bir Yaradan kabul etmiyorsa, kurduğu dünyanın bir nevi (gücü kadar) yöneteni kendisidir, gücü kadar. Gücü yetse tüm dünyayı yönetebilir! Gücü ne kadarsa, kendinde ne kadar güç, yetenek varsa o çerçevede bu dünyanın sahibidir o. Bir alternatif bu; inanmayan bir kişi! Kişi eğer bir şeye inanmak istiyorsa; genlerinde inanması gerektiği varsa o zaman kendisine "kendi kurduğu dünyada" bir tanrı oluşturuyor. İnanmak istediği için ona bir tanrı lazım; bir tanrı uyduruyor, kendi ötesinde berisinde bir tanrı uyduruyor. Dünyanın birçok yerinde ona farklı isimler verilebiliyor. Eğer bir müslüman ülkedeyse uydurduğu o tanrıya Allah dendiği için "Allah" der. Kendi dünyasında kendi uydurduğu tanrıya orada Allah dendiği için o da "Allah" der ona. Ve hazır bir paket program buluyor (ona nasıl yaranılır?) ve o programın gereğini de yapıyor. Ama iyi bakarsanız, ismine "Allah" dese bile kendi uydurduğu tanrıyı o kendisi yönetir. Hiçbir zaman kendisinden daha üstün, daha kuvvetli bir tanrıya inanmaz, inanamaz! Ona, ne zaman "daha üstün, daha kuvvetli" diye bakar? Dara düştüğü zaman! Kendisine bir üst makam lazım olunca! Gücü yettiği sürece Allah'tan daha güçlüdür o! Çünkü kendi uydurdu onu, kendi uydurduğu bir varlık o. Ona o "Allah" ismini verdi veya başka ülkelerde inanışlarda olduğu gibi "başka" isim verdi, hiç önemli değil. Ama ondan daha kuvvetlidir, onu kendisi yönetir! Öyle bir tanrı ki; aslında "kendisi" ondan önemli!

İşte kendini "A" takdim ederek kendine ait bir dünya oluşturan kişi Takdim Noktasında sapar. Şimdi, bu saptığı yolda tehlike ne? Bu saptığı yolda önemli olan tehlike ve tek tehlike! **Halledilmesi gereken tek şey o!** Bildiğiniz bilgilerle şimdi burayı bu sapışı yorumlayalım.

Biliyoruz ki insan (**halifetullah**) bir Esma'ül Hüsna kompozisyonu. Bu Esma'ül Hüsna terkibinde bir isim var; **Rabb** ismi. Bu Esma'ül Hüsna terkibinin montajı, bu Esma'ül Hüsna terkibinin düşündüklerini yapma gücü, bu Esma'ül Hüsna terkibinin kendisini ifade eden hali aslında o yapının içindeki Rabb Gücü'dür. İşte kişi kendisini takdim ederken kendisinde var olan bu Rabb Gücü'ne "benim gücüm" der; Rab'bın kendinde olan "miktarını" alır kendinin olarak ilan eder "bu bana ait bir güçtür" der. Bu güçle "ben bu hayatta varım ve yaparım, hallederim" der. Dolayısıyla, neye sahip çıkmış olur? Rabba! Yani gayet açık söyleyelim **Rablığını ilan eder.** Kendinde var olan yetenekler çerçevesinde Rablığını ilan eder. İster farkında olsun, ister farkında olmasın; "A" Takdim Hali kişinin Rablığını ilandır, "ben bir Rabbım" demektir. Kendinde var olan Rabbın "müstakilliyetini" ilan eder o. İşte bu yüzdendir ki, "A" Takdim Formu" tanrıların dünyasıdır.

Tefekkür Şeması 2'den

A Takdim Formuna ait yaşamın tamamı tanrıların yaşantısıdır. Burada yaşayan her insan birer tanrıdır, şu dönemece girmiş olan her insan birer tanrıdır, Rablığını ilan etmiştir şu yola sapmış olan. Bu dönemeçte, bu yoldaki hayatın biçimi, ancak Rablığını ilan etmişlere, ancak tanrılara göredir. Böylece (tamamı tanrı olunca), tanrılar fark edilmez, normalleşir. Tanrıların dünyasında onlara o hayat normal gelir, **dünya hayatı** çıkar ortaya, yaşadığımız dünya hayatı böylece gözükmüş olur. O tanrılığını ilan edecek ki, orada Allah özelliklerini seyretsin. Sistem böyle, dünya hayatının gereği, gerçeği bu! Bakın daha önce konuşmuştuk. Hazreti Âdem'in yasağı çiğnemesiyle bu sapma başlamıştır; "A" takdimidir işte o! "Asi takdim"le yasağı çiğnemiştir, yasaklanmışı yapmıştır "A" Takdimiyle. Sonra onu fark edip "B" Takdim Yolunun açılmasında yol verecek, kolaylık sağlayacak tövbeyi bize öğretmeye vesile olmuştur; **Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ ve inlem tağfir lenâ ve terhamnâ le nekûnenne minel hâsirîn**'e sebep olmuştur. Şimdi: A Takdimi olan yolun saptığı bu yaşantı vehim halinin karanlığı, **Vehmin Zulmeti**dir.

Bakın Bakara Suresi 257: "**Allahu veliyyullezine âmenü yuhricühüm minez zulumâti ilen nûr;** Allah inananların Velisidir, onları zulmetten, Vehmin Zulmetinden, karanlığından alır, aydınlığa nura çıkarır." Onları bu sapılan Vehmin Karanlığından alır, İhlâs Suresindeki Normal Hayat Döngüsüne; Nura getirir. Burası bizim "**ihtinas sıratal müstakiym**" diye yaptığımız duada, talib olduğumuz yoldur. **İhdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhi ve led'daalliiyn** bu sapılan yoldan gitmeyelim bu yol olmasın (**gayril mağdubi aleyhi ve led'daalliiyn**) bu sapılan yol, nankörlerin yolu, sapanların yolu olmasın! **İhtinas sıratal müstakiym** olsun. İşte, ihtinas sıratal müstakiym yolu, İhlâs Suresinin Hayat Döngüsünün içerisidir! Bu bilinçle, salâtın

içinde bu bilinçle Fatiha'nın okunması gerekiyor. İstenilen şey, talip olunan şey (**ihtinas sıratal müstakiym**) sapmanın olduğu bu yerden bu zulmetten kurtulup doğru yola girmek. O doğru yol ne? Doğru yol istiyorsun; **doğru yol** ne? Bil şimdi! Doğru yol İhlâs Suresinin içerisinde tarif edilen yaşam biçimi; doğru yol o!

Tasavvufta çok rastladığınız, okuduğunuz ama ne olduğunu "tam tarif etmek" istediğiniz bir şey var ki; bakın onu şimdi çok net göreceğiz! Yolun sapıp A Takdim Formuna ait yaşantının başladığı hal var ya, o hal **nefse zulüm** halidir. Nefse zulmetmek var ya, "nefsine zulmediyor" denir ya, **nefse zulmetmek** "A" Takdim Formu"nda yaşamak demektir. "A" Takdim Formunda yaşamak nefse zulmetmek demektir. Zulmeden zalimdir. Nefsine zulmediyor? **Zalim**! Nedir zalim? Birisinin, bir şeyin hakkını vermemek, onun hakkını görmezden gelmek, onun hakkını örtmek, onun hakkını engellemek, onun hakkını vermemektir. Kişi kendisinin "A" takdimini yaparken Rabb gücüne sahip çıktığı için örtüyor ve nefsinin hakkını vermiyor nefsinin hakkını vermeden bir yaşam kuruyor. Nefsinin hakkını vermeden, o nefsin gücünü de işgal ederek bir yaşam kurduğu için nefsine zulmediyor. Nefsine zulmedenler bunlar!

- ***"O yola" herkes sapıyor değil mi, bir kere?***

Mecbur! Şimdi onu tesbit edeceğiz. Hayat o, mecbur! Tabi, çok güzel! Hayat o, dünya hayatı o! O kadar enteresan ki bakın: Bu "A" Takdim Yolu" yokuş aşağı akan bir su gibidir; tatlı tatlı akar. "B" Takdim Formu" yokuş yukarı tırmanan bir su gibidir! Zor! Tırmanamaz! Çünkü hayat "A" Takdim Formu" üzerine kurulu dünyada. Başka türlü dünya, bu hayat olmaz.

Bu "A" Takdim Formu"nda şimdi anlatmak istediğim bir yer var. "Nefse Zulüm" alanı dedik buraya, bu "nefse zulüm alanı" içerisinde İhlâs Suresi Hayat Döngüsüne "paralel giden" bir kısım vardır A Takdiminde. Kendisini "A" Takdim Formunda ilan etmiş o yaşam üzerine ama gözü yan caddede! Kendisi bu caddede gidiyor ama aklı fikri yan caddede "ah şu caddede olabilsem" diyor. Yürüdüğü caddenin sonu başka yere gidecek, onu bildiği için ilerleyemiyor da! İleri de gidemiyor, orada yerinde duruyor. Bu paralel yolda devam edip "A" Takdim Formu"na göre kuvvetli bir hayat oluşturmamış! Korkuyor ilerleyemiyor, haramlardan korkuyor! Haramlara meyilli olursa biliyor ki "A" Takdimde ilerleyecek. Yan caddede duruyor, ibadetle meşgul ama haramlar da cazip geliyor. Bir kapılırsa, ibadet adı altında yaptıklarını bırakıp ilerleyecek, biliyor. Yerinde saymasının sebebi, haramlara karşı tedbir! Haramlara meyilli olmamaya çalışıyor. Bunun halini şimdi biraz görelim, buradaki kişinin durumu nasıl?

Dedik ya, bir kişi var kendini sistemin dışında tarif etti ve kendine bir tanrı uydurdu. Eğer o böyle bir gruba rastlamışsa, onda açılıma sebep olacak bir yazıya çiziye, bir mekâna, bir sese, bir insana, bir ele dokunmuşsa, duymuşsa, yaklaşmışsa ki herkeste farklı olur. Çünkü gerçeğin, gerçek tohumunun açılmasına sebep olma lütufları farklıdır. Bazıları vardır ki hiç bir şey söylemez, gider elini öpersin hayatın değişir; **dokunmak**la! Bazısının **yazısına bakmak**la! O yazıya kadar feyiz verici bir özellik kazandırılmış. Bazısının **ilmi bakış açısı** biranda sizi

afallatır “aradığım buydu!” dedirtir. Öyle bir ilmi yaklaşımla bakarlar ki “hiç öyle duymamıştım” dersiniz, hiç böyle düşünmemiştim! “Hiç böyle düşünmemiştim” demek; size ilmî ilim yollu bir açılım demektir. Bu ne kadar önemlidir biliyor musunuz? Bakın: Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Hazreti Ali’ye bir duada bulunuyor, “**senin ilim yollu Allah’ı anlamanı tanımanı isterim, ilim yoluyla.**” Bu yüzden “hiç böyle düşünmemiştim” Rasulullah’ın duasıyla ilgili çok önemli bir lütuf olarak karşınıza çıkar, “ilim yollu” bir açılışı sunar size. Bazısının da yanına gidersiniz; Kâbe’nin yanına gider gibi; **yanında durmak** tesir eder. Öyle özellik verilmiştir, Allah nasıl bir lütufta bulunmuşsa! Böyle bir şeyler olmadan, **bir rüya**sıyla olabilir. Bu rüya işi çok enteresandır. Bir doktoru düşünün, sigara içiyor diyelim. Sigarayı bırakmak istiyor ama bırakamıyor. Niye doktor diyorum? Sigaranın zararlarını çok iyi bilir ya, bildiği halde bırakamıyor. Rüyasında aksakallı bir pîr-i fâni gelse “yavrucum, sen yarından itibaren sigara içme” dese, kalkar sigarayı bırakır. Ya, sen bu kadar tahsil yaptın, bu işi görüyordun, ne oldu? Ben sigarayı bıraktım! Niye? Rüyamda böyle oldu. Rüyanın bir de böyle enteresan tesiri vardır insana. İşte bu tesirden “Rahmani” de yararlanılır, “şeytani” de. Şeytani yöntemlerle yararlananlar, kişileri rüyayla amel ettirip yanlış işler yaptırtırlar! Ama bu özellikten Rahmani yararlanıldığı zaman… Kişi namazın faydalarını bilir, bir türlü namaza başlayamaz. Rüyasında bir şey olur, birini görür, bakarsın ertesi gün “ben abdestsiz gezmeyeceğim bir daha” demeye başlar. Ya ne oldu? Rüyamda şöyle şöyle oldu der. Bu da rüyada Rahmani bir açılımın hediyesidir. Bazıları doğru bildiği yolda ibadetlerini yapıyordur, biraz hafif gevşemesi olur, ona hoş bir rüya gösterirler iki ay daha sıkı sıkı sarılır, devam eder, yeniden enerji bulur, şevk bulur. Rüyaların bu tesirinden böyle Rahmani hediyeler de gelir insana. İşte böyle oldu diyelim, bu kişi bir anda “vay be! Hiç böyle düşünmemiştim, meğer ötede beride, uzakta bir tanrı yokmuş” dedi ve rahatsız oldu; ötede beride, uzakta olan tanrıdan! “Öyleyse ne yapacağım?” dedi. İşte şimdi ona yeni bir hayat başlıyor.

Öyle dedi ya, rahatsız oldu ya, Nefs-i Levvameye girdi! Hemen paralel yola, nefs-i levvame yoluna düşer. Nefs-i levvameye, paralel caddeye gelir. O caddeye gelir ama “yan caddeye” geçmesi lazım! İhlâs Hayat Döngüsü yani esas cadde yan taraf! Bu yürüdüğü cadde sanal! Burada yürüdüğünü zanneder ya, şimdi o ne yapar? Ötede beride bildiği tanrıyı “ya, ne yapacağız ötede beride değil! Şimdi onu nereye koyacağız? Koyacak yer yok! Bu sefer içimde, bende” der. “Bende, içimde” dediği içindir ki hala bu caddededir. Çok dikkat edin “bende!” “BEN” müstakil bir birimim, Yaradan da bende! Hala Yaradan’ın kendisinde olmasından yararlanarak güç ilan ediyor aslında; “bende Yaradan var! Ben o kadar önemli bir yaratığım ki, bende yaradan var! İçinde tutmak daha hoşuna gitti, dışarıda bana bir faydası yoktu, şimdi içimde. Yani sen isteyince dışarı çıkıyor sen isteyince içeri giriyor, öyle bir şey olabilir mi? Yok öyle bir şey işte! Sistemin dışında bu! Uyduruyor! Olur mu? Çünkü sistemin dışında! O uyduruyor hayatı, o tarif ediyor. Burada o tarif ediyor hayatı, uyduruyor. İster “ötede beride” yapar, ister hiç yapmaz, ister “içinde” yapar. Çünkü uydurduğu dünyanın esas tanrısı kendisi; esas Rabb kendisi! Biraz daha okudu falan. Öğrendi “ya, Esma’ül Hüsna diye bir şeyler varmış. Biz bunlardan habersizdik, hemen onları da saymaya başlayalım” der. Peki, o ne?

Biz Esma'ül Hüsna terkibiymişiz meğer! Peki, o nerde? O da BEN'de! Bir müstakil "BEN"; var ya onu bırakamıyor. Esma'ül Hüsna terkibi de bende. Ben, aslında Esma'ül Hüsna terkibiymişim. Yani bir "ben" varım ama bende bir terkip var; o da Esma'ül Hüsna terkibi, bende bir de hakikat var! Hepsini içine topladı. Hâlâ "A" Takdimi o! O yüzden, hala nefsine zulmediyor, nefsinin hakikatini vermiyor. Niye? Hala bir müstakillik var! "Ama ben biliyorum benim hiçbir şeye gücüm yetmez!" O zavallı rab! Hiçbir şeye gücü yetmeyen tanrı! Silahlarını bırakmış ama VAR! Tanrı duruyor, silahlarını bırakmış, tanrı hala var! Niye? çünkü"A" Takdim Formu", hiçbir şeye gücü yetmeyen "A" Takdim Formu! "Allah büyük, ben küçüğüm" diyen, kendini küçük sanan! "Ben de varım, ben küçüğüm Allah büyük! Varım ama küçüğüm, küçük tanrıyım" demektir o! O da biliyor bir şeyleri ama yan caddeye, İhlâs Suresi'nin döngüsüne sıçrayamıyor. İhlâs Hayat Döngüsü'nün kokusunu alarak, özleyerek, ona paralel başka caddede yürüyor! Ama ilerleyemiyor, niye? Çünkü ilerlerse başka yola gidecek. Bu yola gidemiyor; İhlâs Yolu'nda ilerleyebilmesi için yan caddeye geçmesi lazım. O caddeye geçemediği için "iki arada bir derede" kalır o. Bu yüzden önemli bir duadır o "**Allah'ım beni arada bırakma, Allah'ım beni ara yerde bırakma**" Efendimiz öğretiyor bu duayı, "**Allah'ım beni ara yerde bırakma**". Bu ara yerde bırakılanın dünyadaki hali zor. Çünkü dünya hali "A" Takdimin üzerine kurulu. Ya zalim olup kuvvetli olacaksın, ya "B" Takdim Formu"nda ilerleyip; **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh** deyip "**ondaki kuvvet onun değil**" noktasında olacaksın. Ama ara yer tam zavallı yeri! Kime göre? Dünyaya göre! Tasavvufta okuduğunuz girdaplar bu paralel yolda yaşanır. Çünkü İhlâs Hayat Döngüsü'ne girince girdap olmaz. Oranın yolu yordamı her şeyi belli! Orada yağ gibi akar her şey; orada sen tarif etmiyorsun ki işleri. Burada sen tarif ettiğin için girdap var, o ***tarifinle*** girdaba düşüyorsun! Çünkü kendini Rabb ilan etmişsin zaten.

En tesirli şey **sohbet'tir**. Neden? Rasülullah Yöntemi'dir. Konunun sohbeti, fikir alışverişi Rasulullah Yöntemi'dir, tefekkürdür, birinci derece ibadettir, çok önemlidir! Mümkün olacak, Kâbe'nin yanında yapılacak, yüz bin kat artan bir enerjiyle! İşte Hac'cın esas yararlanılacak yanı o: **Yüz bin kat artan bir enerjiyle idrakların açılması!** Ve kalkıyorsun Kafirun okuyorsun, İhlâs okuyorsun. Kâbe'nin yanında bu tarifi uygulamak başka!

Şimdi Fâtır Suresi-32'yi okuyacağım, sonra Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıklamasını, yorumunu okuyacağım; Efendimiz açıklıyor o sureyi! Fâtır Suresinde Yaradan buyuruyor ki "**sonra biz o kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık. İşte onlardan**, yani kitabın miras bırakıldığı kişileri sayıyor şimdi Yaradan; **işte onlardan kimi nefsine zulmedendendir, onların bazısı Mutedildir, onlardan bir kısmı da Allah'ın izniyle Hayratta Öncü olandır."** Üç grup var; nefsine zulmedenler, mutedil olanlar, öncü; önde olanlar. Bu üç gruba; yani nefse zulmedenler, mutedil olanlar ve öncü olanlara kitap miras bırakılmıştır. Şimdi bakın, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem yorum yapıyor buyuruyor ki: "**Bunların hepsi** (üç grup) **aynı makamdadır.**" Bu Rasulullah'ın açıklaması! Bunu şimdi dile getirmemizin sebebi bu güzel müjde; **"bunların hepsi aynı makamdadır, hepsi de cennettedir."** Bu saydığımız üç grup için Efendimiz

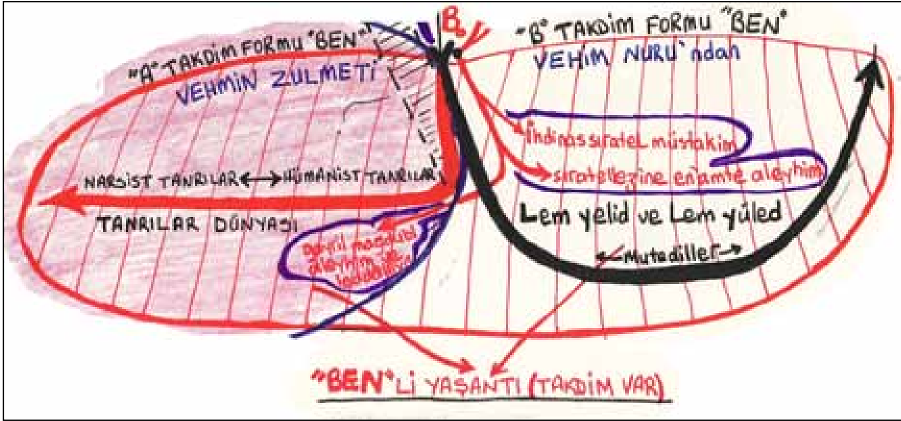
buyuruyor ki; şu nefse zulmedenler ve mutediller ve mukarrebunlar; "**bunun üçü de aynı makamdadır hepsi cennettedir**". Bunu incelediğiniz zaman baktığınızda bir şeyle karşılaşırsınız. Böyle bir açıklama belki karşılaşacağınız şeyi ortadan kaldırması için! Diyelim Fatır Suresi'ne baktınız, hadislerden de Efendimizin Fatır Suresi-32'yi açıklamasına Kütübü Sitte'den baktınız. Bir şeye rastlayacaksınız; nefse zulmedenler hakkında tartışma olduğuna rastlayacaksınız. Daha sonra âlimler diyorlar ki; nefse zulmedenler cennette olamaz! Başkaları da diyor ki; "hayır, Efendimiz böyle açıklamıştır; **nefse zulmedenler de cennettedir!**" Doğru, o da doğru! Tevhid öğretiyor bunu bize Tevhid! Beyinde açılan "tevhid hücreleri" sistemde bunu size çizdirir ve okutturur. Sünnet üzere olan, doğru yolda olan âlimlere bakıyorsunuz biri "A" demiş, biri de "B" demiş. "Ben A'yı kabul etmem, B'yi kabul ediyorum!" Yanlış bu! Halbuki A da doğru B de doğru. İkisi de çünkü aynı yolda! Tevhid'le baktığın zaman bu yolda yanlış söyleyen yok. Hepsini birleştirirsen en doğrusunu bulursun! İncelerseniz göreceksiniz ki "nefse zulmedenlere cennet yoktur, diğerlerine vardır" der. Doğru. "**Nefse zulmedenlere cennet yoktur**" dediği, onun itiraz ettiği "nefse zulmedenler "caddeye paralel" değil, kavşaktan dönmüş kendilerine başka bir yol çizmişler. "**Nefse zulmedenler de cennete gidebilecektir**" diyenlerin ki de doğru, çünkü onlar kavşağı dönmemiş, korkuyorlar orayı dönmeye, dönerlerse "haram" var. Onlar ibadetle zikirle meşguller çünkü. İlan ettikleri "ben"i; atamamışlar elinden silahlarını almışlar, onu zavallı bir tanrı haline getirmişler, ama yok edememişler tamamen. Onu yok etmek demek İhlâs Suresi Hayat Döngüsü'nün içine düşmek demektir! Ama onu yok edememişler.

A'da A	A'da "B" hissi	B₀	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
Kendine YAKIN (= örtücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakin		İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellis	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)'nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmetinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülmediği hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluşturduğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesinde...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahi
"Ben Varım"dan "Ben Mükemmelim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

Devam ediyoruz, Efendimiz açıklıyor "**öncülere gelince bunlar cennete hesap vermeden girerle**r." Mukarrebun var ya, Efendimiz onlar için buyuruyor ki, "**Öncülere gelince, bunlar cennete hesap vermeden girerler. Mutedillere gelince, bunlar kolay bir hesaptan sonra cennete girerler. Nefislerine zulmedenlere gelince;** paralel yoldakiler harama bulaşmaktan korkan, tanrılarını zavallı hale getirmiş, tanrıyı atamamış ama doğruyla meşgul olanlar hakikati içlerine hapsetmişler. Niye? **Kendilerinden kurtulamadıkları için!** Kendilerinden kurtulsalar şu sözü yaşayacaklar; "çekil aradan, çıksın Yaradan!" Aradan çekilemediği için Yaradan içinde! Hapsetmiş, içinde! "Çekil" ona denir; "çekil aradan çıksın Yaradan". Henüz aradan çekilememiş! İşte **nefislerine zulmedenlere gelince bunlar mahşer boyunca hapsedilirler. Sonra Allah onların eksiklerini Rahmetiyle telafi eder.** Hani "halledemedikleri" vardı ya, onu "Rahmetiyle telafi eder. **Bunlar, bir başka ayette belirtildiği üzere -**ki; bu başka ayet Fatır Suresi-34- **şöyle diyen kimselerdir; bizden tasayı gideren Allah'a hamdolsun. Rabbımız çok affedici, çok nimet vericidir.** Çünkü cennete girmeden önce gördükleri "hapis" diye ifade edilen muamelede onları bir tasa alır; "biz meşguldük, biz bu kadar uzak durduk, biz cenneti hak etmek üzere hazırladık kendimizi?" tasa alır onları, tasalanırlar. Ama cennete o noksanla girilemez! Çünkü ne yazıyordu cennetin kapısında? **La ilahe illallah!** Bu ifade (kapıda böyle yazıyor) bir kapı var da.., değil! Bu bir koşul, bir koşul! Bir kapıdan gireceksiniz, kapıda "silahla girilmez" yazıyor! Dedektörleri koymuş, silahla girersen ses çıkıyor, seni yakalıyorlar, kapıda "silahla girilmez" yazıyor. Siz yazıyı gördünüz, inat eder misiniz silahla girmeye? Ederseniz geçemezsiniz, yakalarlar! Ne yaparsınız? Silahınızı bırakırsınız! Siz o yazıyı gördünüz, kapıya gelseniz "ben aşk ile şevk ile bin defa bağırdım silahla girilmez" diye! "Olabilir, ama silahın var!" derler. "Bağırırken bıraksaydın" derler. Bağırırken bıraksaydın, aşk ile şevk ile söylerken o aşkla terk etseydin!? Aşk ile! Ne aşkıyla? Diyor ki aşk ile şevk ile Kelime-i Şehadet! Ne aşkıyla? Allah aşkıyla! Allah aşkıyla söyleyeceksin ki, bu BEN'İ bırak. Aşk ile! "Aşk ile söylemek" demek sonuna kadar bağırmak demek değil. O aşk yoksa neye yarar! Aşk ile Allah aşkıyla yani! Kapıda bıraksaydın silahı geçerdin. Bin defa da söylemen gerekmezdi, "bir kere söylesen geçerdin". Niye? Çünkü Mirac'da Efendimizle bize gönderilen bir hediyedir: **"Bir kere La ilahe illallah diyen cennete girer."** Öyle değil mi? Bir kere! Bir sürü kere değil, bir kere! Yani silahını bir kere çıkardıysan yeter, bir kere! Kapıda diyor ki; "silahla geçilmez". Tamam demek ki bu bir koşul! Efendimizin bir hadisi var: **"Cennetin ücreti, La ilahe illallahtır, bileti La ilahe illallahtır."** Demek ki bu biletle giriliyor, kapıda böyle bir koşul var; **La ilahe!** Onu manalandırmıştık birlikte. Ne demiştik? **La ilahe; tanrı giremez.** La ilahe illallah, tanrı giremez; kendisini "tanrı ilan" eden, "rablığını ilan eden" buradan giremez. **İllallah; yani orası İhlâs Suresi Hayat Döngüsüdür.** Bu döngüden sapmışsan giremezsin! La ilahe! Nefsine Zulmedenler hala "ilah ilanında" oldukları için giremiyorlar, bekletiliyorlar. İşte onların bu noksanını, Rabları merhametle rahmetiyle telafi ettikten sonra bu tasaları kalkıyor. Fatır Suresi-34'te bahsettiği gibi **"bizden tasayı kaldıran Rabbimize hamd olsun"** diyorlar ve böylece; o noksan kalkınca, kapıdan geçme koşulu

gerçekleşince, "tanrılık ilanı kalkınca" cennet hali onlara da uğruyor! Bu nefse zulmedenler "A" hayat çizgisinde değil! Bir kısım alimlerin "nefse zulmedenler giremez" dedikleri ise A yapısı.

Tefekkür Şeması 2'den

Bakın A Takdim Formuna ait tarafta bir hayat var, "B" Takdim Formuna ait tarafta bir başka hayat! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **"ikra' Bismi rabbikellezi halak" ile, yaratan rabbinin adıyla oku**duğu; **La ilahe illallah!** Bu taraftaki hayat tanrıların dünyası; **La ilahe**! **İllallah**; İhlâs Suresi Hayat Döngüsü; **illallah!** Dolayısıyla, ona bir de şöyle diyebiliriz: **Ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim.** Rablığını ilan eden kendinde bir güç ilan etti, "rabbin gücüne" sahip çıktı. Diğer hayatı isteyen "A" Takdim Formu"nda olan hayata diyor ki; **ve la havle ve la kuvvete!** "B" Takdim Formu"nu içine çekiyor diyor ki; **illa Billahil aliyyil azim**: Salâtı Tesbih!

İşte Salâtı Tesbih; "A" Takdim Formu'nu yok eden "B" Takdim Formu'nun veri tabanını vücutta açan en güzel dua, yöneliş, salât! Siz orada en önemli üç şeyi **Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber**leri yaparsınız. Rabbinize o yönelişte sonra dersiniz ki "A" Takdim Formu için "**Ve la havle ve la kuvvete**; benim öyle bir iddiam yok Rabbim! Ben "A" Takdim Formu"nda değilim, ben asi değilim. Ben vehmin zulmetini istemem, ben bir güç iddiasında değilim; **ve la havle ve la kuvvete (la ilahe) illa Billahil aliyyil azim;** güç kuvvet (**illallah**) Allah'a aittir. Bunun farkındayım, bilincindeyim. Böyle bir itiraf! Böyle bir itirafla beraber o itirafın getirdiği arzu, istek, yeni bir yaşam bu taraf! Bu farklı bir hayat, bu "B" tarafı farklı bir yaşantı! Yani burası "nasıl yaşanır" deyip mutlaka önemsenip, araştırılması gereken bir yaşantı! Bu yaşadığınız dünya ve hayat değil! Aksi halde şu yolun üzerinde namaz kılarsınız, ama bu yolda salât ikame edilir. Çünkü "B" Takdim Formu"nun; o yaşantının ismi salâttır.

Ve bu noktada şu hadisi yaşar kişi; **"Nefsini bilen Rabbini bilir. Nefsini bildi, Rabbini bildi."** Bakın ne kadar açık o hadis burada. Geldi "ben rabbim" dedi, nefse zulmetti, ama rabbin hakikatini bildi, nefsini bildi; onu işgal etmedi, o

gücü "kendinin" ilan etmedi; nefsini bildi: Dolayısıyla **Rabbini bildi**. **Çok önemli bir makam bu!** Tasavvufu size böyle anlatıyorum ya, bu anlattıklarımı başka kaynaklarda okuduğunuz zaman bunların; şu anda yaşadıklarınızın, şu anda fark ettiklerinizin ne kadar önemli makamlar olduğunu görürsünüz. Onları makamlar olarak söylemiyorum ki: Bir; kişiler yanlış bir gurura girebilirler, yanlış bir makam takibine girebilirler, yanlış bir yarışa girebilirler "sen hangi makamdasın?" sohbeti başlar, bunlar yanlış şeyler! Ama burayı aştıktan sonra, yani bu yarış işini, bu bulmaca çözme işini aştıktan sonra okumanın hiçbir sakıncası yok. O zaman bakarsınız, baktığınız zaman hep neyi görürsünüz, biliyor musunuz? Geride bıraktıklarınızı! Geride bıraktıklarınızı okursunuz. Çünkü âlimin söyledikleri kendisinden yukarıdadır. Arif, söylediklerinden yukarıdadır. Bu hali fark edip yaşadığınızda âlim değil ârif o! Arif fark ettiğinin, okuduğunun, söylediğinin üstündedir. Daha ileride de -bu yolun durakları belli- ArifiBillâh Yolu. Yani "**nefsini bilen Rabbini bilir**" orayı şöyle de cümlelendirebiliriz; "**nefsini bilen Rabbine döner**". Kişi bu tarafa çark etti, bu "A" tarafı farklı bir yaşantı. İşte buradaki kişiye, buraya (inanıyor, ama hala o tanrıyı atamadı!) ona ayetle buyruluyor "**Ya eyyühellezine amenü**; ey inandım diyen, **aminü Billahi;** doğru inan, "B" ile inan, kendini "B" ile takdim et. "**Ya eyyühellezine amenü**; inanana sesleniyor. "İnanan! O yan caddede duran! Kendini "B" ile takdim et; **aminü Billahi!**".

Bunun devamı olarak; "B" takdimiyle İhlâs Hayat Döngüsü yoluna girdiği zaman kişi, artık onun yaşantısını tarif edecek olursak "**ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**" yaşantısıdır, o kişi gittikçe **FAKR**'laşır. Fakr'dır o! O, takdim edilen BEN'i bile bırakmış. Yok, BEN'i bile YOK; "tanrısı yoktur" onun. Gittikçe FAKR Hali başlar. **KURBİYET** başlar bu yolda ve artık onun söyleyen dili, gören gözü, tutan eli o olur. Peki, daha önce O değil miydi?

Bakın, o yan caddede duran bazen düşünür; öyle bir çalışsam ki, gayret etsem artık benim tutan elim O olsa, gören gözüm O olsa! "Allahım ne olur, tutan elim sen ol, gören gözüm sen ol, söyleyen dilim sen ol." Niye? Bir ol, ben biliyorum yapacağımı! Güçlü olayım, şu insanlara bir göstereyim, aslında ben ne kadar haklıymışım, insanlar bir görsünler. "Ya, bak bu kadar çalışıyordu, gördün mü güçlendi." desinler Değil, değil! Tamamen güç kaybetme yoludur bu yol! Ne kadar güç istiyorsan o kadar cehennem istiyorsun, demektir. O gücü bırakacak kadar ateş alırsın! Ateşin kuvveti, senin sahip çıktığın güçlerle ilgilidir! O güç senden sökülünceye kadar ateş alırsın! Sökülmüyorsa, o güçle ateş beraber yaşar. O güç ateşi körükler, ateş gücü körükler, beraberleşirler. Birbirlerinin olurlar! Cehennem yakıtlarını böylece yanında taşımış olurlar.

Demek ki, gören gözü, tutan eli, söyleyen dili zaten O! Niye "B" Takdimde O da, A'da değil? Burada sen bırakmıyorsun ki, "benim" diyorsun. İşte tanrılığını ilan ettin ya; "gören göz benim, tutan el benim" diyorsun ya! Bırakmıyorsun ki "hakikat" açığa çıksın! Bırakmıyorsun, örtüyorsun! Örtücüsün! Aksi halde, yine burada gören göz Onun, söyleyen dil Onun, tutan el Onun. Ama sen suistimal ediyorsun, o gücü işgal ediyorsun ve sahip çıkıyorsun, o yüzden "rablığını" ilan ediyorsun. Burada "rab ilanından" vazgeçtiğin için suistimal olmadığı için kendiliğinden Hakikat gözükür oldu.

Şimdi daha önceki paylaştığımız konuda kaldığımız yere monte edecek şekilde başlayalım.

Aslında artık grubumuzun "A" Takdim ve "B" Takdim Formu var"ı tartışmayı geçmesi gerekir. Yaklaşık, bir yıldır bu konu üstünde duruyoruz, Bunda hemen hemen hemfikir olduk. Bu konuda tam hemfikir olmamız lazım ki, bu "paralel yoldan" kurtulup "B" Takdim Formu" yolunda ilerlemeyi deneyelim. Çünkü biz nereye gelmeye çalışıyoruz, biliyor musunuz? Yine matematikten örnek vereyim. Hani sayı skalamız yar ya, ortada bir sıfır var sonra bir, iki üç, dört, beş devam ediyor. Ama bir de negatif sayılar var eksi bir, eksi iki, eksi üç... **Hayat; yani Vehmin Zulmeti, bu sıfırın negatif yanı gibi; sapmış bu tarafa.** Biz "B" Takdim Formu"na gelmekle "sıfır"a geleceğiz, "sıfır"a gelmeye çalışıyoruz! Çünkü kişiler bu negatif kısmında uğraşarak, hayatı o zannederek İslamiyet'i de orada uyguluyorlar! İslamiyet'i orada uygulamanın "gelecek için" o kişiye bir faydası yok! Sıfır Noktası'na gelmek, Sıfır Noktası'ndan sonra uygulamak gerekiyor. Sıfır Noktası'ndan sonraki sayı skalası **esas İslam Dini** denen **Sistem**in olduğu yer! "**Allah indinde Din İslam'dır**.. **Allah İslam'dan başka Din kabul edeni istemez, o dini kabul etmez**.. **Ondan başka bir dinle meşgul olan hüsrandadır**". Bu ayetleri birleştirdiğiniz zaman ve örneğimize benzetecek olursak; Sıfır Noktası'ndan sonra bir, iki, üç diye göstereceğimiz sayıların olduğu yer **Allah İNDinde DİN**dir. Eğer diğer sayılarla uğraşıyorsanız kabul olmaz manası çıkar örneğimize benzetecek olursak! Din diye, sistem diye diğer sayılarla meşgulseniz **o kabul olmaz, onu yapanlar hüsrandadır! Ancak Din İslam'dır.** İslam'ı "İhlâs Suresi'nin Hayat Döngüsü" içerisinde göstermeye çalıştık. İhlâs Suresi'nden yararlanarak göstermeye çalıştık, "**sistem** bu!" dedik. Bunun dışındaki bir uğraş kabul olmaz, bunun dışında bir sistem yok. Allah İNDinde tek sistem var, bu!

Şimdi dolayısıyla, bizim bu "iki hayatı" tesbit edecek, ayıracak "somut karineleri" ortaya koymamız lazım! "Yarından itibaren ben kendimi "B" Takdim Formu"nda tutacağım"la olmuyor! "Öyle nasıl yaşanır, "A" Takdim Formu"ndan nasıl kurtulur insan?" onu öyle bir didiklemeniz, öyle bir incelemeniz gerekiyor ki, 24 saatinizi vermeniz gereken bir uğraş bu! Farklı bir hayat var çünkü ve bu farklı hayatın içerisindeki çeşitli zorluklardan birisi de şu: "A" Takdim Formu" hayatı içerisinde işler o kadar kolay ki, o hayat içerisinde herhangi bir şeyi yapmak için sizin birilerini, birilerinin sizi zorlaması gerekmiyor. Özel dersler almanız, feyz almanız gerekmiyor, kendinizi bir bıraksanız o hayat su gibi akıp gidecek. Ama "B" Takdim Formu"ndaki hayat öyle değil! Orada sürekli kendinizi motive etmeniz, sizi motive edecek, sizi uyaracak birileri bir şeyler gerekiyor devamlı ve cazibesi de öyle bir şey ki; "A" Takdim Formu"na ait cazibe, gittikçe artan bir cazibe, "B" Takdim Formu"na ait cazibenin enerjisi gittikçe sönen bir enerji. Onun için herhangi bir konuda bir ay kadar zikir yapıyorsunuz, bir şeyler hissediyorsunuz, biraz bıraktığınız zaman eski haline dönüyor, yerinde tutamıyorsunuz onu. Ama dünya hayatı için hiç öyle uğraşmıyorsunuz yerinde tutmak için. "Dünya hayatı" dediğiniz, "dünya hayatının zulmeti" dediğiniz; ("dünya hayatı yanlıştır" demek istemiyorum! Dünya Hayatını "legal"e çevirmek önemli!) Dünya hayatının İslam Sistemine göre meşru olmayan hali uğraşmanızı gerektirmiyor ki! Kendiliğinden

coşkuyla yapılabilecek bir şekilde çıkıyor karşınıza. Ama dünya hayatının "meşru olan hali" için kendinizi zorlamanız gerekiyor, böyle de bir handikap var. Dolayısıyla "A" Takdim Formu"nun yaşam biçimini o kadar iyi bilmek lazım ki, o zaman oradaki ilan edilen tanrıyı "fonksiyonsuz hale" getirebilir insan. "B" Takdim Formu"nun yaşam biçimini öyle bilmek lazım ki, "B" Takdim Formu" size zor değil, kolay yaptığınız bir şey gelsin.

Bakın, Allah İNDinde şundan daha sevimli bir dua yok, Efendimizden öğreniyoruz. Efendimiz buyuruyor ki: "**Sağlık, sıhhat ve afiyet istemekten daha sevimli bir dua Allah'a gelmez.**" Sağlık sıhhat ve afiyet istemek! Efendimiz bize **afiyet**i bakın dua olarak öğretiyor. Biz genellikle bunu hayatın içerisinde "A" gözüyle baktığımız için yanlış uygularız; "A" gözüyle. Genellikle, yalnızca sofrada, yemekte kullanırız, "afiyet olsun arkadaşlar" deriz. "Afiyet olsun" ne demek? Yabancı dillerde karşılığını bulamazsınız. Baktığınız zaman "iyi sindirimler olsun, iyi gıdalar olsun" gibi manalar çıkar. Halbuki "afiyet olsun" ne demek bakın! Yediğiniz şey (her şey için kullanılabilir aslında, ama yemek için kullanıyoruz ya) sizde öyle bir enerjiye dönüşsün ki, öyle bir hücreye dönüşsün ki, o enerji o hücre Allah'ın yolunda olsun! Allah'ın "yap" dedikleri o hücreye zor gelmesin; o hücre üşenmesin Allah'ın "yap" dediklerine. O yedikleriniz içtikleriniz size öyle bir hale dönüşsün ki, o hal cennetinize vesile olsun, sizi cennete götüren bir hal olsun, demektir. "Afiyet" ne kadar önemli bir dua demek ki; afiyet olsun! Demek ki, "B" Takdim Formu"nunda bir yaşam biçimi var. Oysa bir kişi kendini "A" Takdim Formu"nda bu dünyada takdim ettikten sonra, kimse ona öğretmeden yemeği, yürümeyi, çiftleşmeyi, üremeyi, hepsini yapar, özel bir ders alması gerekmez. Ama "B" Takdim Formu nasıl yaşanacak bilmeyiz, bilmiyoruz? Kur'anı Kerime şimdi bu gözle bakarsak; bize "B" Takdim Formunun yaşantısını öğretiyor! "B" Takdim Formunda nasıl yaşanır, oralarda öğretilir bize.

Günlük yaşantı içerisinden, basit örnekler vermeye çalışayım. onları sonra çoğaltacağım inşaallah. Bir kişi bir "vefat haberi" aldı diyelim. Diyelim ki çok iyi bir futbolcu için aldı öyle bir haberi. Şimdi bu "A" Takdim Formu"ndaki kişi duydu bunu; "nasıl olur! Ölüm onu mu bulmuş? Genç yaşta! Başka kimse yok muydu? Çok genç kaybettik! Daha verecek çok şeyleri vardı, yararlanamadık! Hak etmemişti!" gibi bir sürü bir şeyler söyler. Bu "A" Takdim Formu"ndaki kişinin ölüm haberine davranışı! Ona bunu kimse öğretmedi, ama böyle o! Şimdi, "B" Takdim Formu" ne yapacak peki? Bilmiyoruz! Allah öğretiyor: "**Onlar der ki**" diyor "**öyle bir şeyle karşılaşınca**" Kur'anı Keriminde bize öğretiyor; **bir felaketle karşılaşırlarsa bir ölümle karşılaşırlarsa der ki onlar; innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn.** "Böyle der onlar" diyor, bize öğretiyor. **İnnâ lillahi**! İnnâ bakın "eşhedü enne", eşhedü "en la" kesinlik var. "Allahümme inniy" deriz ya; "ver Allahım kesinlikle". İnna, inniy, enne; kesinlikle anlamı verir; **Tereddütsüz!** Diyor kişi -bir haber duydu- "kesinlikle (innâ lillahi) Allahtan, bu Allah'tan, Allah'ın emri; **innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn**; kesinlikle de dönüşümüz O'nadır." Bu Allah'ın emridir, Allah'tandır ve dönüşümüz de O'nadır. Böyle der, "B" Formundaki böyle yapar!

"Taklit ehli" nasıl yapar A Formunda?,Duydu ki böyle denirmiş, bir ölüm haberi aldı, önce görevi yerine getiriyor; "öyle mi? İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. Ya kardeşim, niye olmuş?"der yapısının gereğine başlar bu sefer. Diğeri görevi! Yaptı, söyledi, onu yerine getirdi! Çünkü o evrak işi! Çevirdi, o evrakı mühürledi tamam, şimdi gelelim işe! "Nasıl olmuş ya, nasıl olur ya! Ben de çok seviyordum onu, nasıl olur ya, inanamıyorum bir türlü! Olmaması gereken bir şey!" A Takdim Formunun bu ayetlerden yararlanması böyle olur! Ama "B" Takdim Formu"ndaki "onu öyle" yaşar. Hatta "B" Takdim Formundakilere (zaten bilmeden o hali yaşayana) bunu söylediğiniz zaman bakışından bir şey anlarsınız, bir şey geçirir içinden, yüzüne baktığınızda: "Ben zaten öyle yapıyordum, demek ki onun adı buymuş, bir de onu diyeyim" der "B" Takdim Formu"ndaki.

Hazreti Ömer döneminde bir bahçede baba ve kız süt sağıyorlar. Baba süt sağma bitince kızına diyor ki; kızım su da koy, çoğalt sütü. "Baba, Ömer yasakladı ya, su koymayacaksınız süte dedi ya!" Kızım burada Ömer mi var? Halbuki Hz. Ömer, o anda bahçe kapısından geçmek üzere, duyuyor bu konuşmaları. "Kızım, burada Ömer mi var? "**Baba, Ömer yok ama Allah var!"** Bunu duyunca Hz. Ömer çok umutlanıyor, çok mutlu oluyor "böyle olursa" diyor; "bu çocuklar, bu gelecek önemlidir, güzeldir." Umutlanıyor… Baba "A" Takdim Formu"nda; Ömer mi var burada, su koy! Ama kız "B" Takdim Formu"nda; diyor ki "evet, Ömer yok; ama Allah var!" Ve bakın: Salât ikamesi emrolunuyor Efendimiz tarafından. Salât ikame eden, imamlık yapacak birisi gerekiyor tabi her gruba. İçlerinden bunu iyi yaptığına inanılan, sevilen birisine yaptırılıyor. Bir yerde, yetişkin insanların içerisinde bulamıyorlar; yedi yaşındaki bir kız çocuğu yapıyor o işi! Ancak onu "yapabilir!" buluyorlar, onu "B" Formunda buluyorlar. Aynı Hazreti Ömer'in Bahçe Hikâyesi gibi; baba "A" formunda, ama yavru "B" Takdim Formunda!

Demek ki, aslında "B"nin nasıl davranacağını hadisler ve ayetler bize öğretiyor. O gözle incelediğimiz zaman nasıl davranacağımızı oralardan yakalarız. Ra'd Suresinde bir ayet var: Allah buyuruyor ki, hoşnut olduğu bir gruptan bahsediyor **onlar kötülükleri iyilikle yok ederler.** "B"nin önde gidenlerinin nasıl davranacağının bir ipucu! O bana kötülük yaptı, öyleyse kısasa kısas, ben de ona bunu yapayım, demiyor; "onlar kötülük yapana iyilik yapar" da demiyor! **"Kötülüğü yok eder onlar"** diyor. Doğru, onların amacı kötülükleri yok etmek. Ama yöntemleri? Onlar kötülükleri iyilikle yok ederler. Bu gözle de bakmak lazım ayet ve hadislere.

*- **"Onlar sabrı tavsiye ederler."** Burada sabrı tavsiye etmek, acaba nasıl? Çünkü bir sıkıntı anında hatta "inanmıyorum" diyenler bile "olsun, hayırlısı olur" diyor. O kadar mı, bu "sabrı tavsiye etmek"? Nasıl tavsiye edeceğiz "sabrı"? Bir de başkasına tavsiye etmek çok kolay da; "B" Formu herhalde farklı bir şekilde ediyor?*

Kesinlikle "A" Takdim Formu"nda "hayırlısı olsun" teselli için söylenir. Yani bir kişi bir işle meşgul ve başardı, ona "hayırlısı olsun" demezler, "aferin, iyi hallettin bu işi, başardın" derler; tanrısını tebrik ederler. Kaybettiği zaman "üzülme, hayırlısı olsun" derler, teselli amaçlı! "Hayırlısı olsun" başarınca da söylenir. Do-

layısıyla, orayı da yine Rabbimiz öğretiyor, ayette. **"Onlar derler ki; "ma tevfîkî illa Billahi; başaran yok İlla Allah".**

Sabır, Asr Suresinde özellikle var, ama tek başına değil! **"Hakk'ı tavsiye ederler ve sabrı tavsiye ederler."** Demek ki, önce "Hakk" tavsiye ediliyor, o Hakk yolunda "sabır" tavsiye ediliyor, Hakk'la meşgul olurken. Orada geçen "Hakk" şuradaki halin adı; "Ene'l Hakk". Bu ("B") fark etmiş diyor ki, **Ene'l Hakk;** Ben Hakk'ım! Ben Allahım, demiyor! Kimse öyle bir şey diyemez, muhal! Ama "**Ene'l Hakk**" diyor! Evet, ona "Hakk" olmayı, o yolu tavsiye ederler ve yolda da ısrar etmesini çalışmasını, o yolda dayanmasını, o yolun "sabrını" tavsiye ederler. Aksi halde "A" yolunun "dayan yap" sabrını değil! Fakat tanımladığınız herhangi bir olay olmadan durduk yere sabır istemek çok doğru olmaz. Belirlediğiniz bir iş vardır, o işin sonuçlanmasını isterken veya göğüslemek zorunda olduğunuz, sizi yakan, üzen, sıkan bir iş vardır; iş bellidir, o göğüslemenin size kolaylaşmasını ve ona dayanmanın sabrını istersiniz. Ama ortada hiçbir şey yok sabır isterseniz, yani o biraz zor olur. Uçak istiyorsunuz ama havaalanın yok. Durduk yere sana havaalanı yaptırırlar!

Şimdi: A Takdim Formunun yaşam biçimini irdelememiz lazım, kurtulmak için onun kısa yollarını da bulmamız lazım! A Takdim Formunun sevmediği bir şey var; onu gördüğü zaman paramparça olur; **haşyet!** Öğrenmemiz gereken, önemsememiz gereken bir şey de o! Haşyet, insanı bir anda İhlâs Hayat Döngüsüne fırlatacak olan hal! Uzaya bir füzeyi fırlatırsınız, yer çekiminden kurtulacağı bir hız verilir ona, yer çekimini yenmesi lazım, yoksa gidemez. Yer çekiminden kurtulacağı bir hızla gider ve sizin tesbit ettiğiniz yörüngeye düşer. İşte haşyet, sizi o füzeler gibi alır, getirir İhlâs Hayat Döngüsündeki yörüngeye oturttturur. Artık o yörüngeye oturduktan sonra, kendiliğinden döngüde olur hayat. Ama sizi oraya getirecek olan ve orada sabit kılacak olan şey Haşyettir. Haşyeti çok önemsemek ve insanın kendisini o konuda çok irdelemesi, incelemesi, kendisini rahatsız etmesi gerekir: Bende neden yeterince haşyet yok? Yani bir beşeri korkuyla "neden ben haşyeti yeterince yaşayamıyorum?" korkusuna girmeli! Bundan rahatsız olmalı, "neden bende yeterince haşyet yok" rahatsızlığına girmeli.

Neden? Çünkü Sistemde olay şöyle çalışıyor: Bir konu olacağı zaman, İhlâs Hayat Döngüsünde olumlu bir şeyi elde edeceğimiz zaman onun prosedürü: Rahatsız olmak, yokluğundan **rahatsız olmak**. Bu döngüye ait bir şeyin sizde olmadığından rahatsız olmak! O rahatsızlık neyi getiriyor? O konuda levm etmeyi getiriyor, o konunun Nefs-i Levvamesini yaşatır, rahatsız olmak! Rahatsız olduğunuz zaman rahatsız olmak yanına bir şeyi getirir; tövbeyi getirir. **Tövbe** nedir? **Karar**dır! Karar; bir şeye karar vermek. Nedir o? Şöyle olsun böyle olsun, şöyle yapayım böyle yapayım, size bir karar oluşturtturur. Bu tövbe (**karar**) iki türlüdür. Birincisi Rabbinize karşı, ikincisi kendinize (zulmetten yararlanacak olan yapıya "A"ya) karşı! İkisi farklı dillerde dile getirilir. Kendi kendinize konuşuyorsunuz, diyorsunuz ya! Şimdi ben [yöntemimden] diyorum ki kendime: Yılmaz, bir daha şöyle yapma! Ama Rabbime "Rabbim bir daha şöyle yapmayacağım" demiyorum, diyemem! Eğer ben Rabbime "bir daha şöyle yapmayacağım" der-

sem ben o zaman "A" Takdim Formu"nda olurum, üst tanrıya söylüyor olurum! Bir kere Kerrat Cetvelini kabul ettik "iki kere iki dört, üç kere üç dokuz, dört kere dört on altı" dedik, yani "İhlâs Hayat Döngüsünün dışında bir hayat yok" dedik. O zaman, ben kendimi burada nasıl tarif edebilirim! Tarif edersem; kendime ait bir birimim ve diyorum ki "bir daha yapmayacağım". Kendime ait bir birimim, yapmamaya karar veriyorum!? O A'nın işi! Ama kendime (kendimdeki "zulmetten yararlanacak" olan yapıya) diyorum ki, bir daha öyle yapmayacağım! Bu "B" Takdim Formu"nun A Takdim Formu"na seslenişidir! Sana uymayacağım! **Leküm diynüküm veliye diyn**; sen yoluna, ben yoluma, senin taptığına tapmam! Kafirun'u okuyorsun ona. Okuyorsunuz ya Kâbe'de Kafirun'u, A Takdimine okuyorsunuz. "A" Takdim Formu"na Kafirun'u okuyorsun, def ediyorsun onu; ikinci rekâtta İhlâs Hayat Döngüsüne giriyorsun İhlâs'la, Kâbe'nin yanında! "A" Takdim Formu"nu yok ediyorsun, "B" Takdim Formu"nu yaşıyorsun, "A" Takdim Formu"nu yok ediyorsun, "B" Takdim Formu"nu yaşıyorsun; bunun antrenmanını yapıyorsun. Bunu yaparken de bunun için gerekli olan enerjiyi misli misli Kâbe'den alıyorsun. Eğer bunun için almazsan o enerjiyi, o enerjiyi gene yüklenirsin, sonra da gelir o enerjiyi A Takdim Formunun dünyasında kullanırsın! Daha zeki olarak, daha iyi başarırsın "A" Takdim"ini. Ve de derler ki; Hac'ca gitmeden önce daha iyiydi!

Demek ki, Haşyet öyle bir şey ki "A" Takdim Formu"nun veri tabanını yok ediyor. Böylece "A" Takdim Formu" fonksiyonsuz kalıyor. Haşyetin olduğu bir ortamda, fonksiyonunu yitiriyor. O zaman işte "B" Takdim Formu" kolaylaşıyor! "A" Takdim Formu gözükmedikçe "B" Takdim Formu sürekli zihninizde olan bir yaşam biçimi olur.

Peki, sevgi bunun neresinde? Sevgi öyle bir şey ki, bu haşyetin içinde! Defalarca konuştuk, tekrar ele alacağız "Haşyeti" tek başına ele alacağız, çok önemli çünkü o. Ama onu tek başına ele almamız için, yani o getirdiğimiz suyu hepimizin paylaşıp içmesi için "o suya susamak" gerekiyor. Çok önemsemek gerekiyor onu; "neden bende haşyet yok?" rahatsızlığına girmek gerekiyor, levm etmek gerekiyor. Onunla beraber sizde bir mekanizma başlar, "rahatsızlık" başlatır o mekanizmayı! Rahatsızlık tövbeyi getirir; tövbe İhlâs Hayat Döngüsü kapısını açar! Bakın! Rahatsızlık sizi İhlâs Hayat Döngüsüne yaklaştırır, bu "paralel cadde"ye getirir -hangi konuysa- haşyet sizi bu paralel caddeye getirir; rahatsızlık. Ne demişiz ona? Nefs-i levvame! Hangi konuysa, tövbe edersin; İhlâs Hayat Döngüsünün kapısı açılır. Açıldı? Ama sen buradasın, "kapı açık" ama sen buradasın! Tövbe kapıyı açtı, içeri girmen lazım. Ne lazım içeri girmen için? **Hedef**? Dua! Bir şey talep edeceksin içeriyle ilgili, içeri gireceksin. İçeri girme gayreti, hedef; o da dua! **"Duaları olmasa neye yararlar;** böyle bir hedef koymazlarsa neye yararlar, Bu kapıdan içeri girmezlerse neye yararlar!" Onları önemli yapan bu kapıdan içeri girmeleri! Dua; bu kapıdan içeri girmek! Kapı nasıl açılıyor? Tövbeyle! İçeri girmek? Duayla! Kapı açılacak ama kapının yanına gelmen lazım? Rahatsızlıkla! O konuda rahatsız olmazsan kapının yanına gelemezsin! Rahatsızlık seni kapıya getirir; geldin!? Rahatsız olur, İhlâs Hayat Döngüsüne gireceği kapıya kadar gelir, tövbeyi gerçekleştiremezse kapı açılmaz geri döner, emmareye düşer veya gelir

kapı açılır ama orada durur, içeri girmez; dua mekanizmasını çalıştırmaz. Dolayısıyla, **mekanizma o; rahatsız olmak, tövbe etmek, dua etmek; rahatsız olmak, karar vermek, hedef koymak!** Bunu oluşturacak şey haşyette de bu mekanizma! Öyleyse "neden bende yeterince haşyet yok, neden ben salât ikame ederken o haşyeti hissedemiyorum?" rahatsızlığını duymak ve o konuyla ilgili tövbe etmek lazım! O konuyla ilgili nasıl tövbe edilir? O konuyla ilgili "Rabbine karşı" tövbe edeceksen MERHAMET istersin; Allahım bana merhamet et. Bana merhamet et ki haşyet duyanlardan olayım, "Allahım beni bağışla, beni haşyet duymayan rolden al" demektir. Çünkü sende haşyet yokluğunun rahatsızlığı var! Dolayısıyla Rabbinden o konuda taleptesin, merhamet istiyorsun, o rahatsızlıkla ilgili! "Allahım bana merhamet et ve beni bağışla".

İşte iki secde arasındaki dua bunun için! Kabul olmaya en yakın dualardandır ve bunu yapar kişi, "**va'fuanna vağfirlena verhamna vehdina;** Allahım merhamet et affet bağışla ve İhlâs Hayat Döngüsü'nü bana nasib et. **Vehdina;** hidayet nasib et". Bunun duasıdır o! İki secde arasında bunu söylüyorsun, Allahım bir daha yapmayacağım demiyorsun! **Va'fuanna vağfirlena verhamna vehdina ve oraya "verzukna**" rızkı da ekleyebilirsin. Orada o **rızk** da; Allahım bana bu İhlâs Hayat Döngüsüne girebileceğim gereçler ver. Bu gereç, para olabilir, ev olabilir, araba olabilir, servet olabilir, neyse! Hayırlı bir rızk ver bana; bir iş kapısı ver, bir aile ver, bir çor-çocuk ver, neyse! Bu rızk hepsini içerir. Ama hedef burası! Çünkü ne diyorsun? **Vehdina**; hidayet ver Allahım. Hidayet burası! A Takdiminde yok o! Bu "B" **ihdinas Sıratal Müstakıym!** Farklı! Buradaki hayatın bir özelliği var.

Bakın! İslamiyet'i (Sistem'i) yaşadığımız hayatı da içine alacak şekilde anlatıyoruz ya! Daha önce paylaşmıştık ama şimdi farklı cümlelerle paylaşacağız. Örneğin insanlarla ilişkileri, aile içi ilişkileri konuşuyoruz, hayatı konuşuyoruz. Sırf onu konuştuğumuz zaman onun herhangi bir yerine rastlamış ve dinlemiş olan birisi çok memnun kalıyor. Bakıyor, "aa, demokrasiden bahsediyor, insan haklarından bahsediyor, kadın haklarından bahsediyor. Aa, çok iyi, akıldan bahsediyor, benim de aradığım bunlar zaten" diyor. Doğru, İslamiyet bunlar.

Manzaranın bu kısmını görmediği için, yol kavşağının önemini bilmediği için sonra başka kitaplara rastlıyor; reiki gibi bir şeylere rastlıyor. Bakıyor "aynı şeyler ya, aynı şeyler! Orada da böyle diyor, şunu da şöyle diyor". Ya, elbette! Yani, diğer ilimler nasıl Sünnetullah'sa Sosyoloji, Psikoloji bunlar da Sünnetullah, "Sosyal Bilimler" de Sünnetullah! İnsan ilişkileri içerisinde söyleyeceğiniz, tespit ettiğiniz bulgular neyse onlar da birer bilimsel bulgu, bir başkası da onları bulabilir. Orada da o var diye onu kabul etmeniz yanlış olur, onun felsefesini! Bu yüzden Sünnetullah içerisinde bulgular aynıdır! İnanan da bulabilir, inanmayan birisi de bulabilir veya farklı inanan birisi de bulabilir, "kime dilenmişse" o bulabilir!

Ancak şu çok önemli bir şey bakın: "Efendim, onlar da "iyi insanı" anlatıyorlar, onlar da "çok iyi insan" oluyor." Başaracağı en son nokta nedir çeşitli meditasyonların, çeşitli yoga felsefelerinin -yoga fiziksel hareketini demiyorum- "felsefesi" hayat bakış tarzının veya diğerlerinin? Ne tür felsefe olursa olsun,

başaracağı en son, en yüksek, en maksimum nokta "A" Takdim yolunda "hümanist bir tanrı" üretmektir. Ancak bunu başarabilir; bu yolda "iyi bir insan" üretir, "hümanist bir tanrı" üretir. Ve bu yüzden de o kişi çocuğunun dürüst olmasını istemez, korkar. Çünkü başına o kadar çok şey gelir ki, çocuğu da dürüst olursa, onun da başına çok şey gelecek diye, ona dürüstlük öğütlemez! "Ne kadar dürüst olursan, o kadar kaybedersin"i öğütler. Niye? Çünkü "A" Takdim Formu yaşantısı içerisinde geçerli değil ki hümanistlik! Zavallı bir insan olur, sömürülen bir insan olur, Ferrari'sini satar zavallı olur, gider dağ tepe dolaşır. Ne olur? Fakir bir adam olur; Ferrari'sini satmış, ne olmuş yani!? O zavallı! Çok iyi ama zavallı! Dolayısıyla, o tür felsefeler ancak A Takdim yolunda hümanist bir tanrı üretir.

Dolayısıyla, "A" Takdim Yolunda yaşayanların en uç iki karakteri; birisi birisi hümanist tanrıdır, birisi narsist tanrı. Narsist tanrılar bu yaşam içerisinde çok süper başarılı olurlar, süper! Onların şerlerinden korunmak için, insanlar onların her dediğini yapar. Narsist bir tanrı bir ev reisi olsa istedikleri süper yerine gelir. Terliği zamanında ayağına konur, havlusu eline verilir, uyandığı zaman ne lazımsa yapılır, çorbasının tuzu eksikse yerine getirilir…

Ama "B" Takdim Formu'nun Efendisinin hanımları diyor ki; bir kere "şunu yemek istiyorum" demedi! "B" Takdim Formu"nun Efendisinin hanımları; bir kere bize "öff" demedi! "B" Takdim Formu"nun Efendisinin evlatlığı; bir kere "niye öyle yaptın?" demedi! Ve bu RASÜLULLAH…

Ama A Takdim Formunda öyle değil. A Takdim Formunda bana hizmet etmek zorundasınız, anlayışı var. Beni takdir etmek zorundasınız, beni anlamak zorundasınız. Eğer öyle yapmazsanız bana karşı nankörsünüz, anlayışı var!

İnceleyeceğiniz dünya felsefelerinin A Takdim Formuna ait neleri varsa, ne üstün şeyleri varsa; bakın içerisinde bulamayacağınız bir şey vardır ki İhlâs Hayat Döngüsü'nün yaşam biçiminin içerisinde olmazsa olmaz bir kuraldır o: **ŞAHİDLİK!** Şahid olmak! **Eşhedü en "la ilahe illallah" ve Eşhedü enne "Muhammeden Abduhu ve Rasuluhü**, şahidlik! Hiçbir felsefede anlattıkları şeye sizin şahid olmanızı, onu görüp kesin şahid olmanızı istemezler, öyle bir beklenti yoktur. Ama bu Sistem içerisinde Şahidlik vardır. **Kuluna Allah Şahid; Kulu Allah'a şahid!** Şahidlik var. Dolayısıyla Allah'ın Esma'ül Hüsnalarından birisinin isimi **Şehiyd**. Şehiyd ismi, çok önemlidir. O Esma'ül Hüsna'yı okuyup bakınız, sizde şahidlik hücrelerini açar Şehiyd ismi. Kulunu şahid yapandır; Şehiyd ismi Allah'ın kulunu şahid yapan ismidir.

Arkadaşlar, salatla ilgili bir cümle ekleyerek tamamlayalım, çünkü bunlar salâtta lazım. Geçen "Huşu ve gözler"le ilgili bir iki cümle söylemiştik. Salâtta kıraat önemlidir, kıraat etmek. Salâtta kıraat şarttır, yani salât ikame ederken Kur'ana ait okuduğunuz yerleri, dudaklarınızı kapatıp sessizce okuyamazsınız, onlar geçersiz olur. Kendinizin duyabileceği bir sesle, birilerini rahatsız etmeden, o kadar bir sesle kıraat etmek gerekir. Yalnızca, gusül abdesti almayı gerektiren hallerde ve bazı özel hallerde içinizden okuyabilirsiniz; kıraat etmeden içinizden okuyabilirsiniz. Ama salâtta kıraat etmek şarttır, kıraatle okumak lazım.

Salâtta hani Ayet'el Kürsü okuruz, sonra **Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber** tesbihatı yaparız ya otururken, onları farz salâtlarından sonra yapmaya alışırsanız; farzdan sonra. Sünnetleriyle beraber ikame ediyorsunuz da sünnetleri bitirdikten sonra değil, "farz salâtının" peşine. Ne zaman bir farz salâtı ikame ettiniz, o farzın peşine hemen Ayete'l Kürsü'yü okuyup **Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber** tesbihatını yapıp dua yaparsanız çok isabetli olur. Çünkü Efendimiz öyle yapıyor ve öyle öneriyor ve onu yaparken de "tesbih" kullanmıyor, bize de kullanmamamızı öneriyor. Yani "tesbih kullanmayın" demiyor, nasıl yapacağımızı tarif ediyor, içinde tesbih yok! Tesbihinizi sonra Zikrullah'ınızda kullanırsınız. Çünkü o, o zaman lazım. Ama "33" defa söylerken o tesbih gerekmiyor; eğer sünnete uygun yapmak isterseniz ellerinizle yapınız. Çünkü o elleriniz size şahidlik yapacak, ellerinizle yapınız. Salâtın farzından sonra "33" defa.

Salât ikame ederken elleri parmakları açıp dize doğru uzatarak koymak önemli. Böyle diz arasına koymak, başka türlü koymak yasaklamış. Salât ikame ederken parmaklar açık vaziyette! Onun da bir sebebi var, neden açık? Dize doğru uzanmış, vaziyette durursa parmaklarınızı kullanarak yapabilirsiniz. Üç defa söylemek insanı şaşırtmaz "sübhanallah, sübhanallah, sübhanallah" diye. Bir tanesiyle "3" söyleseniz, parmaklarınızın onuna hafif dokundunuz mu 30 olur, başlarken veya sonunda da "3" defa söylediniz mi 33'ü tamamlarsınız. Yani "hangi şekille yapayım?" derken: Oturma şeklini bozmadan yapmak mümkün! Parmaklarınızı kullanırken oturma biçimini bozmadan parmaklarınızla sırayla 33 taneyi söyleyebilirsiniz. Onu farzdan sonra yapmak daha iyi olur. **Çünkü Efendimiz "farz namazından sonra" tarif ediyor tesbihatı.**

Kısaca bir dua yapalım.

Allâhümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtu vechiy ileyke ve fevvedtu emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bikitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte…

Ya Rabbiy, Ya Rabbiy, ya Rabbiy;

Allâhümme ente rabbiy, lâ ilâhe illâ ente halâkteniy ve ene abdüke ve ene alâ ahdike ve va'dike mesteta'tü, eûzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûu leke binı'metike aleyye ve ebûu bizenbiy, fağfirliy zünûbî, feinnehu lâ yağfiruz zünûbe illâ ente, birahmetike yâ Erhamer râhımin.

Rabbena zalemna enfüsena ve in lem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasiriyn.

La ilahe illa ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimin.
Sübhanallahı ve bihamdihi, Sübhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.
Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.
Estağfirullahelleziy lâ ilahe illâ Hû, vel Hayyul Kayyûmu ve etûbü ileyh.
Estağfirullah Yâ Rabbel arşil aziym,
Estağfirullah Yâ Rabbel arşil kerîm,
Estağfirullah Yâ Rabbel âlemiyn

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin, biadedi ılmike…

Yâ HÛ, Yâ men **HÛ**, Lâ ilahe illâ **HÛ.**

Elif, Lam, Mim… Allahu lâ ilahe illa HUvel hayyul kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve lâşerike lek, ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke alâ külli şey'in Kadir

Yâ Hannân, Yâ Mennân, Yâ Bedia's Semavati vel arz, Yâ Zel Celâl-i vel İkrâm,

Eşhedü en lâ ilahe illallâhül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad…

İnnî veccehtü vechiye lillezî fataras semâvâti vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikîn. İnne salatî ve nüsükî ve mahyâye ve641 mematî lillahi rabbil âlemîn ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, Eslemtü li rabbi'l âlemîn. Âmîn;

Allahım, öncelikle Rasülullâh, Nebîullâh, Habîbullâh, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için, Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için,

Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhümün ruhları için,

Allahım, Ashabı Kiram, Sahabe Efendilerimizin ruhları için,

Allahım, indinde makbul kullarının ruhları için,

Ey Allahım; Yalnızca Senin rızanı umarak, Seni anlayabilmek, tanıyabilmek, Senin razı olduğun kul olabilmek arzusu, heyecanı ve telaşıyla bir araya gelmiş olan buradaki sevgili kardeşlerimizin, bizlerin Senin rahmetine kavuşmuş olan tüm yakınlarının ruhları için,

Allahım, rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için;

Ey Allahım, müslüman mümin din kardeşlerimize, müslüman mümin din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, dertlerine acil deva, borçlarına acil eda, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Allahım,

Allahım; bizlere, ailelerimize, çocuklarımıza, annelerimize babalarımıza, inanan tüm din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lütfeyleyiver Allahım. Allahım, bizlere merhamet et, bizleri bağışlayıver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Allahım, bizlere hayırlı rızıklar lütfeyleyiver,

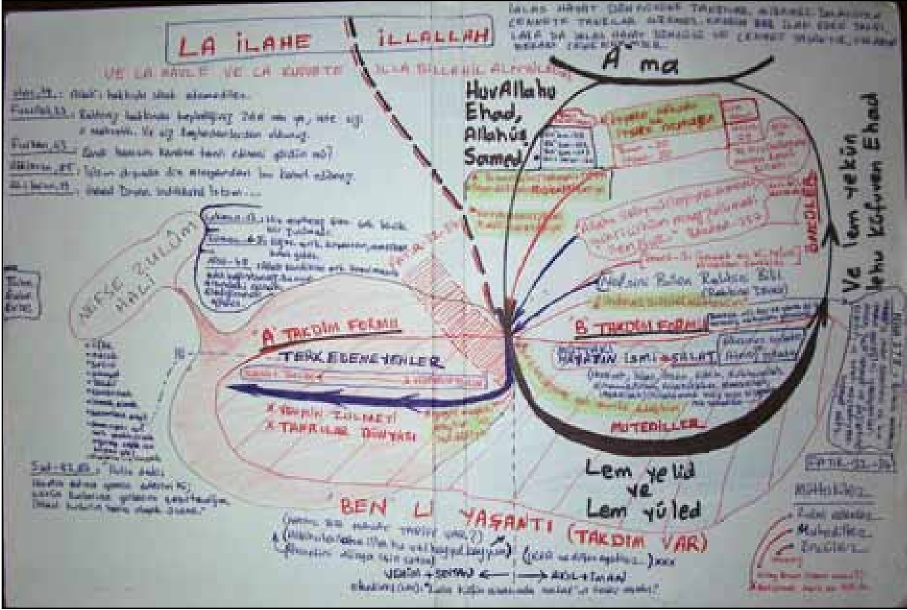
Ey Allahım, Efendimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı Din'in yayılabilmesi için evlerini açan, gönüllerini açan kardeşlerimize Selam eyle!

Selamın, Nurun, Bereketin, İlmin onları sarsın kuşatsın Ya Rabbi, sonsuza dek,

Ve Allahım, yalnızca rızan için **El-FATİHA**

05 Cemaziyelevvel 1429 / 09 Mayıs 2008

- Büyük savaş evde!
- Allah'ın kendisini bizzat kendisinin tarif ettiği ayetler
- La ilahe İllallah; bir şey yok illa Allah! Hayat dâhil!
- Hayatın tarifine bir de bu açıdan bakalım
- Cennetten kovulma ve dünya hayatı nedir?
- "Bu güç benimdir" demek "ben rabbım" demektir!
- İnsan cennette mi cehennemde mi, bu çok nettir
- Efendimiz İKRA/OKU'yunca hangi tebliği yaptı?
- Nefse zulüm nedir, kimin yaşam biçimidir?
- "Kendi hevasını tanrı edinmek" nasıl bir şey?
- "İhlâslı kul" ve İhlâs'ın bundan başka tarifi yok!
- Kişi nefsi mutmainede mi değil mi, anlar. Nasıl?
- "Allah rızası nedir?"in tek cümlelik somut tanımı
- Hoşgörü nedir? Hoşgörüde celal olur mu?
- Terk edemeyenler, terk edenler, terki terk edenler
- Sürekli bir şeyler bulup terk etmek neden önemli?
- Şiddeti önlemenin tek yolu nedir?
- Şeffaf ve katı bedenler
- Pişmanlık, tövbe ve sonra dua mekanizması
- Tövbe, evbe, inabe kavramlarını somutlaştıralım
- Hz Osman'ın neden önemli olduğunu anlamak için
- İnsan Suresi 29 ve 30. Ayetler neyin idrakı için?
- Allah'a sevgiyle mi, haşyetle mi yaklaşılır?
- Hangi halimizle aslında "Allah yok" diyoruz?
- Haşyet nedir, parçaladığı dağ ne? Haşyet nasıl açılır?
- Abdest insan için nasıl bir elbise?
- Hangi davranışlar aslında "edeb" değil?

Tefekkür Şeması 1

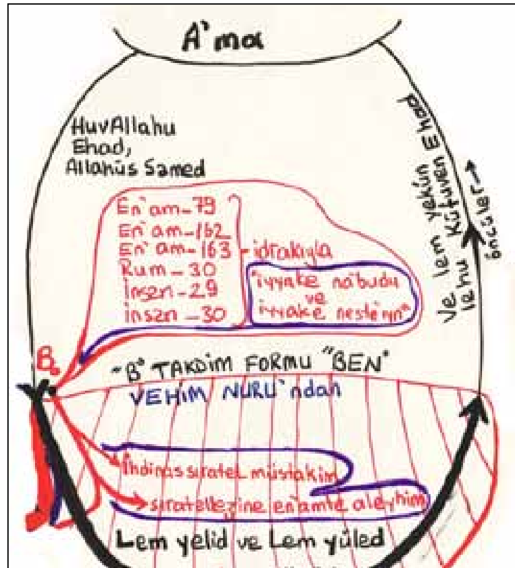
İhlâs Hayat Döngüsünün bu halini bir mübarek görünce "aa, o savaş taktikleri haritasına benziyor" dedi. Tabi ihlâslı bir kalble ve ihlâslı bir dille söylediği için, fark etmeden bir hadisi söylemiş oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem çetin bir savaştan dönüyorlar, evlerine şehirlerine girerlerken dönüyor ashabına diyor ki: **"Küçük Savaş'tan çıktık, şimdi Büyük Savaş'a dönüyoruz."** Ya Rasulallah, nasıl olur evimize geldik biz! Savaşı bitirdik artık evimize geldik? "**Hayır, o savaştan daha büyüğüne geldik. Şimdi evimizde Nefs Savaşı'na geldik, daha büyük bir savaş yapacağız"** diye buyuruyor. Dolayısıyla, buradaki de bir "nefs savaşı" olduğu için o mübarek tam isabetli söylemiş oldu; bu bir savaş haritası. Şimdi bir yerinden başlayalım.

Kur'anı Kerimde Allah kendisini bize anlatır, tarif eder, anlamamızı kolaylaştıracak ayetler verir. Bunların bir kısmı bizim günlük yaşantımızla, insan boyutumuzla ilgili cümlelerdir, yani bunlardan bir kısmı bildiğimiz cümlelerle tariflerdir. Örneğin Ayet'el Kürsi'de geçen **la te'huzuhu sinetün ve la nevm; O'nu bir uyku tutmaz, O'nu bir uyuklama tutmaz.** Oysa Allah için uykuyu düşünmek ve uykuyla O'nu tarif etmek, Ehadiyeti anlamaya çalışan kişiler için "acaba gerek var mı?" gibi gözükür. Oradaki tarifler şimdi İhlâs Suresi'nde göreceğimiz gibi bizim "**lem yelid ve lem yuled**"i anlayabilmemizi kolaylaştırmak amacıyla! Ve buna benzer birçok sebeple bu tür tarifler var. İnsanların yaptığı ve bildiği şeylerle kıyaslayarak Allah'ı anlamamızı sağlayan ayetlere bakarak Allah'ı "insan gibi" düşünmek ve "ötede beride" sanmak yanlış olur. İşte bu yanlışları ortadan kaldıracak şekilde de bizzat Kendisini Kendisinin tarif ettiği ayetler var. Bunlardan en önemlisi bizim için İhlâs Suresi. İhlâs Suresi'nde Allah Kendisini Bizzat Kendisi tarif

eder, anlatır, ne olduğunu söyler. Şimdi ele alacağımız konunun birisi bu: İhlâs Suresinde bir Allah anlatımı var!

Bir de Kelime-i Tevhide bakalım, **La ilahe İllallah**. Kelime-i Tevhid'de artık mana olarak rahatlıkla diyebiliriz ki; **bir şey yok! İlla Allah!** Şimdi "bir şey yok, illa Allah" dediğimiz zaman var kabul ettiğimiz ve yaşadığımız hayat "İlla Allah"tan başka bir şey olabilir mi? Çünkü diyoruz ki; bir şey yok! Hem "bir şey yok" deyip hem de "bir Allah, bir de hayat var" diyebilir miyiz? Öyleyse, yaşadığımız hayatta aslında **İlla Allah** kapsamı içerisindedir. La ilahe İllallah Kelime-i Tevhidinden buraya geldiğimizde diyoruz ki; **hayat, "İlla Allah" kapsamı içerisindedir.** Allah'ın tanımı nedir diye baktığımızda, O'nu anlamamızı sağlayacak ayetlere baktığımız zaman karşımıza O'nu tanımlayan, İhlâs Suresi çıkıyor. Öyleyse hayat için İhlâs Suresi'nden yararlanabiliriz; hayatı şekillendirebilmek, tanımlayabilmek, gerçek hayatın ne olduğunu bizzat hayatın sahibinden öğrenmek istiyorsak İhlâs Suresi'nden yararlanabiliriz. Öyleyse bu yararlanmayla biz şimdi bir şema oluşturalım.

Bu A'ma hali olsun. Hani, Efendimize soruyor Ashab; Allah bizleri yaratmadan önce neredeydi? Buyuruyor; **altında ve üstünde hava olmayan A'ma'daydı.** A'ma halini ve tasavvufun bize gösterdiği buna benzer terimleri, bu anlatacağım noktayı iyice birlikte yaşıyor hale -anlıyor hale değil!- yaşıyor hale geldikten sonra o kavramları da yaşıyor olarak açmaya çalışacağız! Buraları "bildikten sonra" demiyorum! Çünkü yaklaşık bir yıldır bu konuyu konuşuyoruz. Dolayısıyla "bildikten" sonra değil "yaşıyor hale" geldikten sonra, diğerlerini de yaşıyor gibi açmaya çalışacağız. Şimdi bakın A'ma Hali ve A'ma Halinden İhlâs Suresi'yle ilgili bir döngü oluşturalım.

Tefekkür Şeması 2'den

Bakın A'ma halinden oluşturduğumuz bu döngü, evren için **"Kün fe yekün"** noktası! Bu döngünün bizim için, insanlar için bir süreci var. Bizim için olan süreçlerle Allah indinden düşündüğünüz zaman olacak süreç kavramlarını birbirine karıştırmamak lazım! Bunun başlangıcına İhlâs Suresi'nden yararlanarak isim verelim: **HuvAllahu Ehad Allahüs Samed;** bu bahsettiğimiz hayat döngüsünün; İhlâs Suresi'nin Allah'ı anlamakta yararlandığımız bu kısmında henüz, henüz insan yok; **HuvAllahu Ehad Allahüs Samed**. Başında "**kul**" var; yani "**söyle, de HuvAllahu Ehad**... Birisi size "inandığın Allah'ı bana söyle" dediği zaman bunu söyleyebilirsiniz; "benim inandığım Allah; **Hu, Allahu Ehad Allahüs Samed, Lem yelid ve Lem yuled Ve lem yekün lehu küfüven Ehad"** diye söyleyebilirsiniz. O söylemin dışında kendinize de söylemeniz gerekir! "Benim kavramam gereken hayat ne?" diye sorduğum zaman, kavramam gereken hayatı kendime tanımlamam gerektiği zaman; "**kul;** de" o zaman da "de; işte O **HuvAllahu Ehad Allahüs Samed, Lem yelid ve Lem yuled, Ve lem yekün lehu küfüven Ehad."** Tabi bir anda istiyorum ki, "Ehad ne demek, Samed ne demek?" onları da izah edeyim, ama oraların izahlarına işte bu asıl noktadan sonra gelirsek faydalı olacağına inanıyorum. Çünkü oraların izahları içerisinde insan bilinci öyle seyahatlere çıkar ki, şimdi gelmemiz gereken noktayı yakalayamaz. Orayı yakalayamadığı zaman da normal hayatta zorlanır, hayatı yaşamakta zorlanır. Üst üste binmiş hayatlar gibi gelir, onları birbirinden ayırmakta zorlanır. Böylece yaşadığı hayatın hem içinde hem kopuk, ama neresinde olduğunu bilmeden rahatsız bir vaziyette kalır. O yüzden, o tanımları daha ileriye bırakıyorum.

Şimdi bakın bir yer var burada, **lem yelid ve lem yuled** diyor. Aslında Ehad ve Samed isimleri daima geçerli. Ama biz anlayabilmek için, insanla ilgili olayı kavrayabilmek için sanki B_0 noktasına kadar Allah Ehadmış gibi düşüneceğiz. Oysa işin aslına baktığınızda Hz. Ali radıyallahu anh buyuruyor ki; "**el an öyle**" yani **hep A'mada**; el an öyle! Hep A'ma'da olduğunu düşündüğünüz zaman bu döngü de muhal oluyor, yok oluyor. Hepsi birden "yok" olunca da kavramak insan için zorlaşıyor. Sanki "varmış gibi" düşünüp onları birbirinden tefrik etmek gerekir; anlayabilmek için!

Şimdi burada bir yer, bir nokta var. Bu kavranması gereken çok önemli bir nokta. Ne o? "**Lem yelid ve Lem yuled**" denilen kısma baktığınızda göreceğiniz doğurmamıştır ve doğrulmamıştır! Yine insanla ilgili bir tanım var! Ehad ve Samed'den sonra buradaki tanım; **lem yelid ve lem yuled;** doğurmamıştır ve doğrulmamıştır! Demek ki burada, bu noktada "**lem yelid ve lem yüled**" diyen birileri var, onlar bir tespitte bulunuyor "**lem yelid ve lem yuled**" diyorlar. Bu tespitte bulunabilmek için kıyas yapan birilerinin olması lazım. "Birileri var" demek Kesret Âlemi demek, şu yaşadığımız âlem demek. Öyleyse, o âlemin temsil edildiği yer burası. Bu âlemin özeti de, ulaşılacak noktası da; **lem yelid ve lem yuled.** Buna hayatta nasıl ulaşılır?

Dedik ki burada bir Kesret Âlemi var. Bu kesret âlemine başlarken burada önemli bir nokta var. Bu noktanın önemi nerden geliyor, bakın: Bu noktaya gelen bir insan, bu dünyada kendisini kesret âlemine anlatacağı zaman bu nokta, yani

B_0 noktası takdim noktasıdır; kişinin kendisini takdim ettiği, tarif ettiği noktadır burası. O zaman B_0 noktası insanların kendilerini hayata, kesret âlemine takdim ettikleri noktadır. Bu noktada yapılan takdim ve tarif yüzünden kişiler ayrılırlar. Burada öyle bir tarif yapar ki kişi, bu yaptığı tarif yüzünden İhlâs Hayat Döngüsünden ayrılır, oradan sapar. Neden sapar?

Burayı yaşıyor oluncaya kadar, önce "durum tespiti" yapmaya çalışacağız. Durum tespitinde anlaştıktan sonra işin hikmetlerini sebeplerini irdelemeye başlayacağız. O zaman yaşamak hem daha kolaylaşacak, hem kendi içerisinde kendisi için meşru olan bir haz kazanacak o zaman. Yani iman aslında öyle bir şeydir ki, hayatı manalandırır. İman olmadığı zaman hayat manasız olur. Ve burada İhlâs Döngüsü içerisinde öyle bir mana kazanır ki, o mana, yakaladığınız o hayat manası meşru bir haz oluşturur kendi içerisinde. Çünkü göreceğiz, meşru olmayan hazlar da var. B_0 noktasında **takdim** var, dedik. Bir kişinin kendisini takdim etmesi bir kelimeyle ifade edilir; ben! BEN der; ben şuyum, ben buyum; kendisini takdim eder. Kendisini Kesret Âleminde bir noktaya getirir oturtur, "BEN" der. Demek ki B_0 noktasından itibaren bir hayat var ki; biz buraya "BEN'Lİ YAŞANTI" diyebiliriz. Neden "BEN"li yaşantı? Çünkü takdim var!

Bu BEN'Lİ YAŞANTI içerisinde iki türlü takdim karşımıza çıkar. Bunlardan birisi "A" Takdim Formu, bir diğeri ise "B" Takdim Formu. "A" Takdim Formu bir süre İhlâs Hayat Döngüsüne paralel gider, bir **idrak yolu** oluşturur. Ama sonra ona tamamen zıt çok farklı bir hayat oluşturur. Burası, bu "A" Takdim Formu bildiğiniz **dünya hayatı**nı oluşturur; Dünya hayatının oluşabilmesi için bu şarttır. Hatta bu nokta Hz Âdem için "cennetten kovuldu" diye ifade ettiğimiz nokta. Hazreti Âdem'in yasak meyveyi veya yasaklanan ürünü yemekle veya yasaklanan bir şeyi, yasaklanan bir kuralı çiğnemekle oluşturduğu "**cennetten kovulma**" denilen "A" Takdim Formu; dünya yaşantısı! Çünkü o yasağı ihlal ettiğinde, o yasağı çiğnediğinde "yeni bir BEN" tarif etti; "ben yasağı çiğnerim!" dedi, bir farklı BEN'le yaklaştı işe. İşte o yaklaştığı farklı BEN'le yeni bir anlayış, yeni bir hayat başladı. Böylece bildiğimiz dünya hayatını başlatmış oldu. Dünya Hayatının başlamasının prosedürü o! Aksi halde; bir yerde cennet var, cennette gezerken yakaladılar, "hadi bakalım, seni kovuyoruz, git!" dediler gibi bir şey değil! Tamamen, kendisini ifade ederken İhlâs Hayat Döngüsü'ne uymayan bir tarzda kendisini ifade etmesi sonucu başlattığı yeni bir yaşam! Neden bu **yeni bir yaşam** oluyor? İşte bu önemli; bu neden yeni bir yaşam?

Bakın o A Takdim Formu"nda gizli! A Takdim Formu"nun özelliği o; hayatı yöneten bir "güç" var, bir "güç iddiası" var A Takdiminde! Çünkü burada kendisini "BEN" diye A Takdimiyle anlatan kişi der ki; "ben müstakil bir akla sahibim, ben müstakil bir iradeye sahibim kendime ait. Benim kendime ait bir ruhum var ve benim kendime ait bir iradem var; hükmederim ve kendime ait olan gücümle de bir şey yaparım." Bütün bunları birleştirdiğiniz zaman bir güç iddiasında bulunan BEN'le karşılaşırsınız. Bir "BEN" var burada, BEN diyen var, o "BEN" diyen bir güç iddiasında bulunuyor. İşte bu güç iddiasında bulunan kişinin "bende var olan bu güç" dediği **güç**; aslında insanın terkibi olan Esma'ül Hüsna kompozisyonu-

nun içinde bulunan Rab'ba ait güç! **Rab Gücü**! Kişinin kendisinde bulunan Rab miktarının gücü! Dolayısıyla, Rabb'a ait o güce "bu güç benimdir" dediğinde, aslında o **yeni** bir **hayat** başlatıyor; diyor ki aslında Ben Rabbım! "Ben Rabbım" dediği zaman, yani tanrılığını ilan ettiği zaman artık onun ilan ettiği tanrıyla ilgili bir hayat başlar. O ise, İhlâs Hayat Döngüsünden tamamen farklı bir hayat! Bu o kadar önemli bir şey ki! O kadar önemli bir şey ki bu; **insan için bundan daha önemli bir şey yok**. Çünkü bu onun gelecekteki hayatını belirler, gelecekteki hayatının işaretidir. Yani bir insanın gelecekte cennette mi cehennemde mi olacağı o kadar açık ve net ki! Sizi gördüğüm gibi rahatlıkla bunu görebildiğimi size söyleyebilirim. Bu kadar açık bu kadar net! Cenneti ve cehennemi açık net rahat gördüğümü söyleyebilirim! Bu kadar net! Bu yüzden, bu B_0 noktası çok önemli insan için! Buradan itibaren kişi kendisini takdim ederken bir hayat tarif eder. Bu hayatı tarif ederken; onun için ayetlerde ve hadislerde Allah buyurur; **onlar ahiret hayatlarını küçük bir dünya hayatına sattılar, ahiret hayatlarını dünya ile ilgili bir şeylere sattılar; kötü alış veriş yaptılar.** İşte çizdiğim bu İhlâs Hayat Döngüsünden ayrılan yolda yürüyen hayatlardır onlar! Ahiret hayatlarını dünya ile ilgili bir şeylere satmışlardır!

Peki, bu taraftakiler nasıl bir hayat tarif ederler? Onu biraz daha detaylandıracağım ama bu "B" takdimindekiler şu hayatı tarif ederler: **Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum!** Bakın Ayet'el Kürsü veya Ali İmran Suresi'nin birinci ve ikinci ayetlerinde okuyoruz onu; **Elif Laam Miym, Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum.** O aslında bize bir işaret veriyor; hayat budur, hayat budur, diyor; **Allahu la ilahe illa Hu; vel Hayyul Kayyum; Kayyum ve hayat budur; Allahu la ilahe illa Hu!** Oysa diğeri başka bir hayat tarif ediyor burada. "B" Takdim Formunun hayat tarifi; **Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum**. Kendisine ait bir hayat tarif etmiyor, dikkat edin! **Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum**, Allah'a ait bir hayatı tarif ediyor! Başka bir hayat tarif etmek Allah'ın dışında bir şey var demektir, Allah'ın dışında bir hayat var demektir. Dolayısıyla Allah'ın dışında bir hayatı, bir gücü tarif eden bu yol "rab ilan edenlerin, kendilerini tanrı ilan edenlerin" yoludur.

İnsanlar niye burayı fark edemezler? İnsanlar çünkü tanrıyı uzaklarında, ötelerinde berilerinde ararlar, sonra da onları yok ederler, tanrıları yok ettiklerini zannederler. Oysa **en önemli tanrı** kendi ilan ettikleri tanrıdır, kendi rablıklarıdır. Şimdi, bunun önemi nerden geliyor, bakın: **La ilahe İllallah!** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **ikra' Bismi Rabbikellezi halak; yaratan Rabbinin adıyla oku**ma yapması ve OKU'madan sonra da yaptığı tebliğ; **La ilahe illallah**! Yani dedi ki: İlahlar, tanrılar yok, illa Allah. Eğer ayetler ve hadislere şimdi anlatacağımın dışında; yani bir insan gibi bakarsanız **La ilahe İllallah** Kelime-i Tevhidi hatır için söylenmesi gereken önemli bir söz olur! Ama ayet ve hadisleri bu çerçevede incelediğinizde görürsünüz ki; Efendimiz "A" takdiminde olanlar için diyor ki; **kendinizi tanrı ilan ettiğiniz, rablıklarınızı ilan ettiğiniz, tanrı olarak yaşadığınız hayat var ya, o yok! La ilahe; tanrı yok! Tanrılar yok! İlla Allah!"** Bunun gelecekle ilgili önemi ne?

Çünkü Allah cehennemi yarattı, cehennem için de cehennem ehlini yarattı. Peki, cehennem ehli? Cehennem ehli zaten dünyanın yaşantısı için gerekli bir ehil! Dünyayı diledi, dünyada yaşayanları diledi. Ama öyle bir hal diledi ki onlara, öyle bir yaşam diledi ki, o yaşamın sonucu da cehennem! Dolayısıyla, dünyada dilediği o yaşamı yaşayanlar için de akıbet olarak cehennemi yarattı. Böylece **La ilahe illallah** bize burada önemli bir ipucu veriyor, önemli bir haber veriyor. Diyor ki; **La ilahe illallah; tanrılar yok, tanrılı yaşantı yok**. Neden? Çünkü onlar cennete giremez, cennete tanrılar giremez! Cennete tanrı giremez! "Cennetin kapısında yazan **La ilahe illallah**tır, demenin manası; bu kapıda bir koşul yazıyor. Yoksa bir kapı var da üstünde bir yazı var değil! Cennet denilen boyuta geçmenin koşulu o! Diyor ki o kapıda; Tanrı Giremez! Kim kendisini tanrı ilan etmiş, kim kendisini rab ilan etmiş, Allah'ın Rab Gücüne sahip çıkmış ve ona göre bir hayat düzenlemişse, onun gireceği mekân cennet değildir. Onun gireceği mekân cehennemdir! Dolayısıyla, burası tanrılar dünyasıdır. Ama tanrıların daha sonraki yaşayacağı ortamın ismi cehennemdir! Cennet koşulu **İlla Allah!**

Bu "A" Takdim Formu" başka nasıl ifade edilir? Bunun bir diğer ismi **nefse zulüm**dür. Nefse Zulmetmek diye duyduğunuz, okuduğunuz şeyler, "acaba nefse zulüm nedir, nasıl olur?" dediğiniz şeyler, işte A Takdim Formunun yaşam biçimidir. A Takdim Formu kendisini "müstakil rab" ilan eden yaşam biçimi içerisinde o Rab Gücüne sahip çıktığı ve onun hakkını vermediği için zulmetmektedir. Çünkü zulmetmek demek bir şeyin hakkını vermemek demektir. O Rab gücünün hakkını vermediği için buradaki hayatın ismi aslında tarif edilecek olursa Nefse Zulüm hayatıdır. O kişi aslında hem nefsine zulmeder, nefsine zulmeden o kişi, dolayısıyla çevresinde bulunan özellikle inananlara da zulmeder. Başka insanlara "tanrılar savaşı" içerisinde haklarını vermez, ama gayet bilinçli bir şekilde imanlılara da zulmeder, imanlılardan rahatsız olur! Şimdi isterseniz nefse zulüm'le ilgili birkaç tane ayet okuyayım, sonra devam edelim.

Hac Suresi 74: **Allah'ı hakkıyla idrak edemediler.** Kimler? İşte şu önemli noktaya, B_0 noktasına gelip, Allah'ı hakkıyla idrak edemedikleri için Rablıklarını ilan ederek ona göre bir hayat düzenleyenler. Burada o rablıklarına göre bir hayat düzenleyenler.

Fussılet Suresi 23. Ayet: **Rabbiniz hakkında beslediğiniz zan var ya, işte sizi o mahvetti ve siz kaybedenlerden oldunuz.** O da yine "A" Takdim Formu"nda kendisini takdim edenlerin düştüğü zan! O zanna göre düzenledikleri hayat!

Furkan-43: **Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü?** Kendi hevasını kendine tanrı edinen nasıl bir şeydir? Kendi hevasını, kendi arzusunu; kendi hedefini; kendine ait bir şeyi tanrı edinen; kendi uydurduğu bir şeyi tanrı edinen; yani rablığını ilan eden! İşte yine bu "A" Takdim Yolu!

Ali İmran-85: **İslam dışında Din arayandan bu kabul edilmez.** Buna Ali İmran-19'u da ekleyelim: **İnne'd Diyne Indallahi'l İslam;** Allah İNDinde **din** İslam'dır. "Allah indinde din nedir?" diye soracak olursan, yalnızca İslam'dır.

Peki, **İslam** nedir? İslam da o sistemin ismi! İslam dışında din arayandan bu kabul edilmez; yani eğer siz İslam sistemi dışında bir sistem arıyorsanız, o sistemin dışında bir sistem uydurmuşsanız, bu asla kabul edilmez! İşte A Takdim Formu"nda olanlar ilan ettikleri rablıklarıyla "İslam dışında bir sistem" ortaya koyarlar, İslam dışında ortaya koydukları bu sistemin hayat tarzını yaşarlar.

Lokman Suresi-13: **Hiç şüphesiz şirk çok büyük bir zulümdür.** Bakın, A Takdim Formu"nda olanlar bir şirk içerisindeler, neden? Çünkü rablıklarını ilan ettiler, Allah'ın Rab gücüne sahip çıktılar, Allah'ın kendilerinde bulunan Rab gücüne "benim" dediler, bir şirk oluşturdular. Bakın, **hiç şüphesiz şirk çok büyük bir zulümdür.** İşte nefse zulmün yerini, yerinin bu A Takdimi olduğunu gösteren bir ayet! Şirk ilan edenler, şirk içerisinde olanlar hiç şüphesiz büyük bir zulüm içerisindeler, **zulüm** yapıyorlar. Konu ne olursa olsun, bir şeyin hakkını vermeyen o konuda zulmediyor demektir ve kendisi de **zalim**dir.

Zümer-85: **Eğer şirk koşarsan amellerin boşa gider;** yani eğer sen "A" Takdim Formu"ndaysan amellerin boşa gider. Ayet açık! Eğer şirk koşarsan; eğer A Takdim Formu"ndaysan, kendini böyle takdim ettiysen ve böyle takdimle ilgili bir hayat düzenlediysen amellerin boşa gider. O amellerin İhlâs Hayat Döngüsü için bir ifadesi yoktur.

Nisa-48: **Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışındaki günahı dilediğinden affeder.**

Bir başka ayet, Sad Suresi-82 ve 83: **İblis dedi; İzzetin adına yemin ederim ki, bütün kullarına yollarını şaşırtacağım, İhlâslı kulların hariç olmak üzere."** Bütün kullarına yollarını şaşırtacağım; İblis'in görevi o! Ama diyor ki: İhlâslı kulların hariç olmak üzere! "**İhlâslı kul**" nasıl olunur? Nasıl olunca kişi "ihlâslı" olur da, ona da yolunu şaşırtmamış olur? Eğer bir kişi "B" Takdim Formu"nda yaşıyor ve bilinç ve şuuru İhlâs Hayat Döngüsü içerisindeyse o ihlâslı kişidir; İhlâs'ın bundan başka bir tarifi yok! Bu yüzden o surenin ismi İhlâs Suresi'dir. Bu hayat döngüsünün ifadesi orda yerini bulur ve o hayatı benimseyen, o hayatı kendisine düstur edinen de bu hayat döngüsü içerisinde "ihlâslı" bir kişi olur. İhlâsla beraber neler gelir, sonra onları konuşacağız.

Biraz A Takdim Formundan bahsedelim. "A" Takdim Formundaki hal Vehmin Zulmetidir. Bunun özelliklerini çeşitli şekillerde söylemeye çalışıyorum, çünkü bu A Takdim Formunda nasıl bir yaşam var, ne olunca kişi burada olur?" bunu çok irdeleyeceğiz. O kadar irdeleyeceğiz ki, artık siz hayatınızın gününe değil saniyesine A Takdim Formu'nda mı, "B" Takdim Formu"nda mı, karar verebilecek ve verdiğiniz bu kararda da mutmain olacak hale gelmelisiniz. Bu kararda mutmain olan **nefs-i mutmaine**dedir, nefs-i mutmaine budur!

Hatırlayacaksınız, daha önce bir "paralel cadde"den bahsetmiştik. Bu paralel yerde ama İhlâs Hayat Döngüsü içerisinde olmayan, ona paralel giden bir hayat düşünün. Bir kişi "A" Takdim Formu"nda yaşıyor, ama yanlış yaşadığını fark etti ve kendisine levm etti, o kendisine levm etmekle oluşturduğu bilinç noktasına göre bu paralel caddenin bir yerine düşer. Bu caddenin, bu yolun öyle yerleri var

ki, orada çok önemli din adamları var. Din konusunda çok önemli bildiğiniz kişiler var. Onlar kendilerinin "müstakil bir hayatı" da var sandıkları için çok iyi din bilgisi bildikleri, çok iyi etiketleri olduğu halde, İhlâs Hayat Döngüsü'ne geçemiyorlar! Çünkü onlara göre bir Allah var, bir de müstakil olan o var; kendi aklı, kendi iradesi olan! "Ben varım" diyerek kader sırrını kavrayamadıkları için ve kavrayamadıkları bu kader sırrına göre hayat bina edip yorum yaptıkları için bu caddede durmak zorundadırlar! Baktığınız zaman isimlerini çok önemli rastlayabilirsiniz. Ama kader anlayışlarına baktığınızda İhlâs hayat Döngüsü'nün içinde olmadığını görürsünüz. Çünkü "**La ilahe illallah**" deyip, "iki kere beş; on" deyip, "sıfır" yazıyor. Hani size şöyle örnek vermiştim. Hatırlayacaksınız ilkokulda matematik işlemi yapmadan önce bize Kerrat Cetveli'ni ezberlettiler, gece gündüz onları ezberledik ilkokul üçte, dörtte onları ezberledik. Neden? Çünkü öğretmenimiz tahtaya kaldırıp bir çarpma verdiği zaman "dört kere dört; on altı" diyeceğiz, hepimizin onu diyebilmesi için Kerrat Cetveli'nde anlaşmamız gerekiyor. Hem o anlaşmayı yapıp hem de "iki kere iki beş eder" yazılır mı, olabilir mi öyle bir şey? Olmaz, o zaman siz o konuda doğru yolda olamazsınız. Çünkü sizin anlaşmanız iki kere ikinin dört etmesidir. Şimdi düşünün; bir kişi anlaşma yapıyor diyor ki; **la ilahe illallah;** bir başka varlık yok, bir başka müstakil bilinç yok, bir başka müstakil akıl yok, bir başka müstakil güç yok diyor. Ama iş hesaba gelince, yapılacağı zaman "Allah'ın kendine ait gücü var, benim de kendime ait gücüm var" diyor. Bu daha önceki anlaşmaya uymadı. O yüzden bu caddede kalır! Çok önemli din bilgini gibi olabilir, ama bu paralel caddede kalır. Çünkü iş uygulamaya gelince diyor ki "benim müstakil aklım var. Allah iyiyi ve kötüyü göstermiş, Rasulüyle de nasıl yapacağımızı öğretmiş. Ben dilersem onu yaparım, dilersem bunu yaparım. Yanlış yaparsam beni cezalandırır, iyi yaparsam da, ben kendim yaptığım için kazanırım." Çalışıp bir şey elde edeceğini, bir şey kazanacağını sanıyor. Bunun için de kendisinde müstakil bir güç var, sanıyor! Bu anlattığım gayet bilgili hali! Daha önce çok konuştuk, bu yolda nasıl bir üst tanrıya inanılır, "Allah" diye nasıl bir üst makama inanılır? Kişi kendi tanrılığını ilan etmiş, ama bir yerde gücü yetmemişse "üst tanrı" aklına gelir. Gücünün yetmediği bir hastalık olabilir, yoksulluk olabilir, bir sınav olabilir gücü yetmez; ey üst tanrım, burada benim gücüm yetmedi, bana yardım et. Yani, yolda arabası kalan birinin "bir el atın da şu araba bir gitsin" demesi gibi, Allahım bir el at bakalım da bizim hayat arabası yürüsün. Eğer gücü yeterse, aklına Allah'tan bir şey istemek gelmez, gerekmez. Çünkü ben hallediyorum ya. Hatta bazen de "buraya kadarını ben yaptım, benden bu kadar. Allahım gerisi senin" der. Bunun adına da "dua" der; öyle bir dua sistemi de yok! Bunlar tanrı sistemi! İhlâs Hayat Döngüsü'nün işleri değil!

Aklıma geldikçe A Takdim Formunun özelliklerini söylüyorum: İşte burda A Takdim Formunda terk edemeyenler var! Burası terk edemeyenler diyarıdır! Terk edemeyenler? Bu yüzden **terk** kelimesi tasavvufta çok önemli olarak karşımıza çıkar. Öyle bir terktir ki bu; ancak terklerden sonra siz İhlâs Hayat Döngüsü'ne düşersiniz. Ha, bir de **Lem yelid ve lem yuled**'in bittiği bir yer vardır ki; orada **terki terk** edersin, artık terkle ilgili işiniz olmaz. Orada da, oraya oranın ortamına ait terk edeceğiniz bir şey karşınıza çıkar. Ama o legaldir; yani "rab ilanlığı" içerisinde değildir. Ama bu ikisinin terki karıştırılır! Kişi "A"da yaptığı terkleri,

"B"nin terki sanar. Bu yüzden de terkin ona kazandıracağı sıçramalardan yoksun kalır. Bir arkadaşımdan örnek vereyim. Kendisine defalarca "şu sigarayı içme, günah" demişimdir. Bakın günah ne demek? Allah razı olmaz, zarar vardır! Zarar, **günah** demektir, fayda **sevab** demektir. Ama "zarar ve fayda" A Takdim Formunun dünyasına göre değil! Zarar; **zarar**dasın; yani "A" Takdim Formu"ndasın! Faydadasın; **yarar**dasın; yani "B" Takdim Formu"ndasın! Bundan başka zarar ve yarar yok! Dünya yaşantısındaki tanrıların arasındaki "zarar ve yarar" değil o iş. Ama terk için işe öyle bakarsa yanılır! Şimdi örneğimize dönelim. Arkadaşım içme şunu işte bak günah, dersiniz burun kıvırır. Aradan yıllar geçer, birkaç arkadaşının hastalığını görür ödü kopar "eyvah, biz de olursak?" Duyar, işte sigara içtiği için şöyle olmuş, sigara içtiği için böyle olmuş... Bir gün karşılaşırım, "e, ne oldu?" Ben sigarayı bıraktım. Çok iyi! Niye? Artık bizim yaşımızdan sonra bu olmaz. Şunu duydum şöyle hasta, bunu duydum böyle hasta. Bakın buradaki sigarayı bırakmak çok faydalı bir iş. Ama bu bırakmanın, bu terkin tasavvufla ilgisi yok! Allah için terk etmemiş, yine "tanrılığı için" terk etmiş! Ölümden korkarak, akciğerini, herhangi bir organını kaybedeceğinden korkarak; tanrılar dünyasıyla ilgili bir terk o! Yapmasın mı, o terki? Yapsın, ama o terki "B"nin terki zannetmesin! Çünkü "günah" dendiği zaman burun kıvırıyor, Allah için bırakmıyor onu. Yani "B" Takdim Formu"na gireyim diye bırakmıyor! "A" Takdim Formu"nda sağlam kalayım diye bırakıyor; başka tanrılar tarafından ezilmeyeyim diye! Başka tanrılar beni çirkin görmesin, başka tanrılar beni güçsüz görmesin, başka tanrılar beni çiğnemesin, başka tanrıların içerisinde tutunayım diye bırakmış. Olur, kazanır. Neyi kazanır? Tanrıların içerisinde güç kazanır, ama tanrıların içerisinde kalır! **La ilahe illallah; tanrılar giremez!** Bu yüzden A takdim formu terk edemeyenler diyarı. Kişi "B" Takdim Formu" yaşantısına gireceği zaman, kendisinde yapacağı muhasebelerden birisi budur. Zorla kendisine terk edecek bir şeyler bulmalı; **ben neyi terk etmeliyim** diye! Böylece "A" Takdim Formu"nun veri tabanını fonksiyonsuz hale getirir. Terk edecek bir şey bulmalı daima ve onu "Allah rızası için" terk etmeli!

Nedir **Allah rızası**? "B" Takdim Formu"na girebilmektir. "Efendim ben bunu Allah rızası için yapıyorum." Tarif et, dersen bilmiyor, nedir Allah rızası için yapmak! İşte "ben Allah rızası için yapıyorum, bir karşılık beklemiyorum". O, bir karşılık beklemeyen tanrıdır; Allah'a bahşiş veriyor! Allah'a diyor ki; senden kimseden bir şey istemiyorum. Öyle Allah rızası olmaz! O güçlü tanrı; bir şey istemiyor, bir şey istemeyen tanrı! Hayır, **Allah rızası**; B" Takdim Formu"nun yaptığı şeydir; ne yapıyorsa o Allah rızasıdır; dese demese önemli değil. "Ben Allah rızası için yaptım, yapıyorum" demesi gerekmez. Yani siz Bursa'ya giden otobüse bindiniz, içinde "Bursa'ya gidiyorum" demeniz gerekmez. Biletçiye dediniz ya "Bursa'ya bilet ver", tamam bitti! Gidip otobüste defalarca "Bursa'ya gidiyorum, Bursa'ya gidiyorum." derseniz, sizi sonra indirirler, "yeter" derler! Onun gibi, durmadan "Allah rızası için" demeniz gerekmez. Niye? O otobüse binmişsiniz, "B" Takdim Formu"ndasınız. Sizin yolunuz bu, gidiş bu, yörünge o!

Dedik ki, A Takdimi vehmin zulmeti. Niye vehmin zulmeti diyoruz? Çünkü hayat bir vehim! Bu vehmin bir legal yanı var, o legal yanı **lem yelid ve lem yuled** yolu üzerinde. Ama bir de karanlık yanı var, o vehmin suistimal edildiği bir şey var.

İşte kişi "A" Takdim Formu"nda ("A" için "asi" kelimesinin A'sı demiştik) öyle bir takdim yapıyor ki, suistimal ediyor vehmi. O vehmin zulmeti oluşuyor böylece, karanlığı oluşuyor. O vehmin suistimalinden kaynaklanan bir **güç işgali** var, o vehmin suistimalinden kaynaklanan bir **Rab işgali** var. İşgal ediyor ve oraya "bu güç benimdir" diyor; böylece yeni bir hayat başlıyor. Bakın, bunu bize öğreten önemli şeylerden birisi nedir? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Sinirlendiğimiz zaman hele bir "havle" çek! Diazem bunlar sanki teskin edici! Değil böyle değil, böyle bakmamak lazım Din'e ve dualara! **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh** demek, **A Takdim Formu yok,** yani A takdiminde ilan edilen korkular ve kuvvetler yok, "ancak Allah'tan korkulur ancak kuvvet ve güç onundur" demektir. Bu yüzden Salâtı Tesbih çok önemlidir! Bu bilinçle kişi secdede **ve la havle ve la kuvvete** der, A'yı yok eder. Öyle bir korku, öyle bir kuvvet yok Allahım; **illa Billâh!** Salâtı Tesbih o yüzden bu işin önemli bir laboratuarı, "B" Takdim Formu"na geçmek için. Efendimiz buyuruyor ki: **Cennetin bileti budur; La ilahe illallah'tır,** başka bir bileti yok; la ilahe illallah; eğer tanrı değilsen cennete girersin, bu kadar! Eğer tanrıysan, etiketin ne olursa olsun, ne kadar hümanist olursan ol, ne kadar dürüst olursan ol cennete girmen mümkün değildir. Cennet tanrılara kapalıdır.

Şimdi, Efendimizin öğrettiği bir dua var, burada onu hatırlatmak isterim: **Allahümme ahricny min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi** Bakın şimdi onu daha şuurlu söyleyebilirsiniz. Diyorsunuz ki; Allahım beni vehmi suistimal etmekten koru, kurtar, çıkar. Beni bu karanlıktan çıkar, bana indinden gelen bir anlayış ver de bana Nurlu Yolu nasib et, İNDinden bir anlayış bir nur nasib et, beni "B" tarafına gönder. Dualara bu anlayışla baktığınız zaman mana değişecek ve dualarda hedef koymuş olacaksınız! Yani elinizde Scud füzesi var, baktınız çok iyi. Gönderip duruyorsunuz. Günde yüz tane Scud füzesi gönderiyorum. Nereye gönderiyorsun? Şimdi hedef koyduk, Scud füzesini kilitleyeceğiniz bir şey var; burası vehmin zulmeti, buraya kilitle, buraya gönder. Bakın bir de ayet söyleyeyim Bakara-257; **Allahu veliyyülleziyne amenü, yuhricühüm mine'z zulumati ile'n Nur;** Allah inananların Velisidir, onları Vehmin Zulmetinden, karanlığından alır çıkarır, aydınlığa nura sokar. İşte o ayette de bahsedilen "zulmet yeri" burası ve önemli nokta burası.

Şimdi birkaç cümle de "B" Takdim Formu"ndan bahsederek burayı salâtla ilişkilendirmeye çalışalım. "B" Takdim Formu" ne der peki? A Takdim Formu dedi ki; benim bir gücüm var, ben rabbım. "B" Takdim Formu da "BEN" der. Dedik ya "takdim" var, ikisinde de "BEN" var. Bu BEN kelimesi tasavvufta o kadar önemli ki, onun nerede ne olduğunu bilmeyince kişi bir şeyi yok edecek ama neyi yok edecek bilemez, uğraşır durur. Eline bakar; bunlar yok, ayağına bakar; bunlar yok, etrafa bakar; bunlar yok… Bir şeyi yok edecek ama neyi yok edeceğini yakalayamaz! İşte yok edeceği BEN, şimdi söyleyeceğim BEN. Ama diğeri vehmin zulmetinde söylenen BEN yok edeceği BEN değil, o hiç olmaması gereken! O tanrılık, rablık o! Onun birkaç özelliğini söyleyeyim yeni olan arkadaşlar için, çünkü buradaki kişiyi iyi tanımak lazım. Bakın buradakinin veri tabanında neler var, birkaç tanesini söyleyeyim.

“A”nın veri tabanında **öfke** var. “**Öfkeli anda ölen imansız ölür!**” denir. Bu neden biliyor musunuz? Çünkü rabdır o, öfkeliyken ölen rablığını ilan ettiği için, o yüzden! Öfke; her türlüsü “A” ya aittir. Çünkü tanrı hazmedemediği yerlerde öfkelenir! O tanrıya ait iş! “B”de öfke olmaz! Ne olur? Burada sizin hoşgörünüzü koruyacak **celal** vardır, o çok farklı bir şeydir. Sizin hoşgörünüzün suistimal edilmesini engelleyecek celal olan bir bekçi vardır içinde. Yalnız koruyacak kadar! Çünkü koruma anında öyle bir adrenalin oluşur ki, coşar giderseniz bir anda A’ya düşersiniz. Hoşgörünüzü koruyacak kadar bir celal. Efendimiz buyuruyor ki; **hoşgörünüzü koruyacak bir celal yoksa o hoşgörüden maraz doğar.** Çünkü o “A”ya aittir. Hani dünyada hoşgörü anlatılır ya, o hoşgörü bu “A”nın işidir. “B” Takdim Formu”nun hoşgörüsü kaderle ilgilidir, kader sırrıyla ilgilidir. Kaderi kavramaktan ileri gelen “Var’ı var olduğu halde sevebilme” yeteneğidir; **hoşgörü** budur. Ama tanrılar dünyasındaki hoşgörüde dayanma, katlanma vardır. Ne yapalım sana da dayanacağız, sana da katlanacağız, her ne kadar bizim gibi düşünmüyorsan da, ne yapalım sen de bu dünyada bulunacaksın, sana da katlanacağız, der. Hayır! Öyle bir hoşgörü değildir “B” Takdim Formundaki. “B” Takdim Formundaki kişi, kader anlayışını öyle bir yaşam haline getirmiş ki, **var’ı var haliyle sevme yeteneği**ni yaşıyordur. Ama bu tanrılar tarafından suistimal edilecek olursa, onu koruyacak bir küçük celali vardır; bekçisi! Aksi halde tanrılar imanî hoşgörüyü suistimal eder, zarar verirler. Onu korumak gerekir. Onu korumak demek, tanrıları ezmek, yok etmek demek değildir! Koruyacak kadar!

“A”nın özelliklerini söylüyordum, birisi öfke, bir diğeri **merak**! “A”da yaşayanın düştüğü en önemli tuzaklardan birisidir merak. Bakın bu saydıklarımın içine “terkleri” koyun, hemen biraz sonra Allah rızası için terk etme kararı alacağınız neler çıkacak karşınıza! Birçok şey çıkacak terk etmeniz gereken. Ya terk edemeyenlerden olacaksınız, böylece terk edileceksiniz. Geçenlerde bir ayet okumuştum; **onlar Allah’ı unuttu, Allah da onları unuttu!** Ya terk edemeyenlerden olacaksınız terk edileceksiniz veya terk edenlerden olacak kazanacaksınız. Veya; terk edenlerden olup terki terk edeceksiniz.

Şimdi merak öyle bir şey ki, veri tabanında bu var. Çok önemli ve olması da gerekiyor. Dedik ya, “A” Takdimindeki insan vehmi suistimal etti. Bunun işi zulmetmek, suistimal etmek. Merakı da suistimal eder; merak gibi güzel bir yeteneği alır, tanrıları merak etmede kullanır, hep tanrıları merak! Peki, merak niye önemli? Merak aslında Allah’ı merak etmek içindir! Bakın eğer siz merak gibi güzel bir yeteneği Allah’ı merak etmek için kullanırsanız, bir ayeti yerine getirmiş olursunuz; **onlar Allah’ın nasıl yarattığını düşünürler, tefekkür ederler. “Hiç düşünmez misiniz?”** diye sorduğu ayetlerin gereğini yerine getirip Yaradan’ı merak edersiniz. Ama siz bunu merak edip böylece Allah’ı tanıma fırsatını yakalayalım diye verilen merak duygusunu alıyorsunuz, suistimal ediyorsunuz, işgal ediyorsunuz; başkalarını merak etmede kullanıyorsunuz, başka işlerde! Eğer siz merakı başka işlerde kullanıyorsanız; bir merak otuz altı zinadan günahtır. Bir dedikodu, bir merak otuz altı zinadan günahtır!? Hâlbuki Allah’ı merak etmede kullanıyorsanız, onun ismi tefekkür olur ki, çok üst seviyede bir ibadettir! Eğer siz

merakı suistimal ederseniz çok derin bir cehennemi mevki, yerinde kullanırsanız önemli bir cennet mevki.

Bir başka "A" özelliği: Tanrılar, "A" Takdim Formu"nda olanlar bölücüdür. Mutlaka **bölücü**dür, mutlaka! Bizden değil, bizim gibi değil, ona yaşama hakkı yok, ona nefes alma hakkı yok, ona ekmek vermeyelim. O işçi, o patron, o siyah, o beyaz, o güzel, o çirkin, o zengin, o kapıcı, o genel müdür, o bakan; hep böler, o kadın, o çocuk; böler! Bölmek ne getirir? Hak verirken adaletsizliği getirir. O bakan ona büyük verin, o işçi ona küçük verin. O öksüz yetim; vermesen de olur, hakkını arayamaz, onun elinden al şuna ver. Bölücülük öyle tehlikeli bir şey getirir ki! Ülkemizde bir zamanlar gündemde daha kuvvetli bir yeri vardı onun; şiddet! Şiddetin önlenmesi için, özellikle stadyum şiddetlerinin önlenmesi için bir sürü yöntemler geliştiriyorlar. Yok bedava bilet verme, yok amigo şunu yapsın, yok kapıda şöyle yap... Hayır efendim; sen bölücü davrandıkça şiddet kalkmaz! Sen bir takımı bile bahane edip insanları böler fanatikliği desteklersen, herhangi bir konunun fanatiğini üretirsen, bölmenin geldiği yer şiddettir. Bölme neticede şiddeti getirir, bölücülük mutlaka şiddeti getirir. Eğer siz İslam adına bile bölücülük yapıyorsanız İslam'ı kullanarak şiddet uygularsınız! İhlâs hayat Döngüsü içerisinde şiddet olmaz! Kim uygulayacak şiddeti? Biri yok ki, bir tanrı yok ki burada, şiddet uygulasın! O, tanrılar dünyasının işi! Başlangıç bölücülükse netice; şiddet! Eğer o bölücü bir işi hele diliyle halledemiyorsa eliyle halleder!

Başka bir özelliği "A"nın: **Şikâyet** tanrının işi şikâyet, hep şikâyet! Bir bakın hayatına hep şikâyet, her şeyden şikâyet. Bunu detaylandırmadan geçiyorum.

Tanrı takdir bekler daima! **Takdir** etmeyene küser, gücü yetiyorsa açıktan gücü yetmiyorsa gizlice küser. Takdir ister tanrı, tanrının özelliğidir o, daima takdir ister. Çocuğundan bile! "Nankörler" der, "hayatımı size verdim, bana yaptığınıza bakın, siz nankörsünüz!" Niye? Takdir edemediler! Takdir istiyor. Çoğaltabiliriz örnekleri.

Tanrı kandırır! Daima **kandırır**; hiç önemli değil her konuda kandırır, "ne olacak canım" der küçücük konulardır, kandırır. "B" Takdim Formunda kandırma olamaz, **şeffaf yaşam** çok önemlidir. Cennetteki insanların bedenlerini hiç okudunuz mu? Baktınız mı nereleri görünür, nasıl bir şeffaf beden var? Şeffaf yaşam sizi şeffaf bedene götürür! Kandırmak sizi katı bedenden kurtaramaz, katı bedenin yeri de cehennemdir.

A Takdim Formundaki daima **ister ve almayı sever**, hep ister. Eğer bir amirse memurlarına bakar, hep hizmet ister, hep bana versinler ister. Babaysa eşinden, çocuklarından hep ister. İstemektir onun işi, "ne isteyeceğim?" diye düşünür hep.

En önemlisi; A Takdim Formundaki haramlara meyillidir. Bunu mutlaka incelemelisiniz, **haramlara meyilli**dir. "Ey Allahım, bir olmasan, ben ne güzel yapacağım şu işi! Hep sen çıkıyorsun karşıma, bir şey yapacağım sen çıkıyorsun. Ey Allahım, öyle güzel dostlar edineceğim ki, senin yüzünden edinemiyorum! Allahım, hep bana uygun şeyleri yasaklamışsın!" Harama meyilli! Kişi kendinde bunları tesbit etmeli "hangi haramlara meyilliyim?".

Bundan kurtulmanın yolu nedir? Birincisi umursamak ve rahatsız olmak! Umursamak! O işi umursamak, rahatsız olmak! Rahatsızlık! Bakın bir konuda B_0 noktasından uzakta bir yerdesiniz diyelim. Konulara göre de değişik yerlerde olur insan. Tanrılıktan kurtaramadığınız bir konudasınız, rahatsız oldunuz. O rahatsızlık sizi yaklaştırır hemen, nefs-i levvamesine gelirsiniz o işin ve o rahatsızlık size "Allahım, ne yapayım da bundan nasıl kurtulayım?"ı açarsa tövbe edersiniz. Tövbe ettiğiniz zaman da "B" Takdim Formu"nun kapısı açılır. Kapıdan içeri giremezsiniz, bir hedef koymanız gerekir, yani dua! Ne istiyorsun, açıldı kapı ne istiyorsun? Hazinenin kapısı açıldı da, ne istiyorsun? Bir şey isteyeceksin, bir talepte bulunacaksın, kendine ait bir hedef koyacaksın; işte onun ismi de **dua**! O zaman mekanizma çalışır; rahatsızlık, tövbe ve dua. Bu mekanizmayı çalıştırdığınız zaman istediğiniz her şeyden Allah'ın izniyle sonuç alırsınız.

Tövbe! Aslında biraz sonra gireceğimiz konuyla da ilgili burada yeri gelmişken söyleyeyim, hayatınızda tövbeye üç türlü rastlarsınız. Daha çok cezadan korkarak yapılanın adı **tövbe**; "bunu yapıyorum ya bir ceza göreceğim!" korkusuyla. İşi fark ettikçe cennet ve sevab umudu, ümidiyle yapılır. Ceza korkusuyla değil de cennete gitmek için yapılırsa ona **inabe** denir. Birincisine tövbe, ikincisine inabe, şimdi söyleyeceğime **evbe** denir. Nasuh Tövbesiyle çok ilişkilidir evbe; bir şey Allah'tan utanarak yapılmaz; utanç duygusudur, utanmaktır. Hani öyle hal olur ki, "Allah'tan utanmıyor musun?" deriz birisine, "hadi bizi boş ver, bizden utanmadın tamam da Allah'tan da mı utanmıyorsun?" deriz ya, işte bu duygu var ya Allah'tan utanma! İnsanı üst seviyeye götürür, **utanma**! Ve o zaman Hazreti Osman'ın halini anlar kişi. Hazreti Osman neden önemliymiş o zaman anlar! Onunla ilgili olarak; **melekler bile ona yaklaşınca hayâ ederler,** der Efendimiz. Utanma duygusu. İşte o utanma duygusu normal hayatla birlikte salât ikame ederken, namazda önemli. Ona evbe denir ve Nasuh Tövbesinin açılmasında bu duygu önemlidir.

Birkaç cümleyle salâta bağlantı yapalım sonra çay molası verelim, olur mu?

Şimdi, dedik ki "B" Takdim Formu"ndaki kişi de "BEN" der. Ama burada söylenen "BEN" A'nın söylediğinden farklı. Buradaki der ki; Ben İlmullah'ta, Allah'ın ilminde Allah'ın dilediğinin suretiyim. Bir şey diledi, ben o suretim ve artık her şey benden O'nun dileği. Ben buyum" Bir güç iddiası yok, ama "bir takdim" var gene de, "BEN" diyor ve kendisini takdim ediyor ya, bu BEN'Lİ BİR HAYAT gene de. İşte nefs mertebelerinde incelediğiniz zaman öğrenirsiniz ki, kurtulunulacak olan BEN işte bu takdimle söylenen BENdir! Rablığını ilan eden BEN değil, ondan kurtulmaya çalışırsanız zavallı, güçsüz bir tanrıya dönersiniz. O olmaz, o yanlış bir iş. O yok, o zaten yok! O suistimal! Ha, şimdi legal olan, yasal olan bu BENden kurtulunulacak hal içerisinde.

"B"de öyle bir hayat vardır ki; buradaki hayat Esma'ül Hüsnaların hayatıdır. Burada Esma'ül Hüsnalar vardır. Eğer siz "B" Formundasınız ve Esma'ül Hüsnalardan başka bir şey görüyorsanız "B" Formunda değilsiniz, demektir! "B" Takdim Formu"nda olan Esma'ül Hüsnalardan başka bir şey görmez! Böylece, ne

yana dönerseniz Vechullah'ı görürsünüz. Bakara-115: **Her ne yana dönersen Vechullah'ı görürsün.** Çünkü "B" Takdim Formu"nun yaşam biçimi içerisinde her şey, her taraf Esma'ül Hüsna'dır, bu yasaların görüldüğü yerdir. Böylece buradan itibaren başlayan yaşam Fiillerin Tecellisi, Sıfatların Tecellisi diye okursunuz velilerin hayatında, (ileride göreceğiz) işte onu burada yaşarsınız... Ondan başka bir şey yok ki! Onun için onları "tecelli ediyor" olarak söylerler. Böylece, bakarsınız ki veli yaşantısı denilen yaşantılar hiç umurunuzda olmaz, niye? Zaten öyle yaşıyorsunuz!

Evet, "B" Takdim Formu! "B" Takdim Formu"nun ayrıca yaşamının ismi salâttır. Buradaki yaşamın ismidir **salât**, yani **yöneliş.** İkame edilen salât; yönelmek, yöneliş, bir yönelişte kişi! Şimdi burada salâtla ilgili yerleştirmeleri kısacık yapalım, daha sonra devam ederiz. Şimdi farklı bir şey söylemeye çalışacağım, esas konumuz çünkü salât.

Salât deyince akla onu TAM yapan bir şey gelir; Fatiha! **"Fatihasız salât noksandır"** hadis böyle! Salât; Fatiha. Fatiha; salât! Salât, yönelmek, yöneliş; öyle bir yöneliş ki salât bakın: Salâta başlarken yönelişe "Allahuekber" diye başlıyoruz. Bakın şimdi bir şey söyleyeceğim, onu hayatınızda inşallah uygulamaya gayret edin. Salâtta "**Allahuekber**" dedik yöneldik. Ama bu tekbiri tanrılar anlatırsa! Derler ki; "siz elinizi kaldırdığınız zaman dersiniz ki Allahım, her şeyi arkada bıraktım arkaya attım, şimdi Senle meşgulüm." Öyle saçma bir şey olabilir mi, eğer işin aslını görmüşseniz? Yani bir çocuk oyuncaklarıyla oynuyor, babasını gördü koştu "baba, onları arkaya attım şimdi senle meşgulüm". Eğer Allah'a böyle inanıyorsa kişi o zaman öyle olur! Gider Allah'ın önünde eğilir, hazır ol'a geçer; oyuncaklarımı attım Allahım, şimdi seninle ilgileniyorum, onlarla sonra oynayacağım. Tanrının oyuncakları var ya onları atıyor "Allahuekber" diyerek. Şimdi onları düşünmüyorum, senet sepeti, şunu bunu… Sonra bakacağım onlara şimdi attım. Niye? Çünkü Allah'ı o yönetiyor! İyi inceleyin, öyle bir rablık ilan etmiş ki, inandığı Allah'ı bile o yönetir, günahlara bile Allah adına o karar verir. Allah diyor ki Kur'anda "şu günah", Rasulü diyor ki hadiste "şu günah", ama ona göre değil! Çünkü o yönetiyor, Rasulü de o yönetiyor, Allah'ı da o yönetiyor; ona göre günah değil! Olabilir mi öyle bir şey? İşte tanrının işi o! Onlar La ilahe! Bunu neye benzetiyoruz? Mağazada rastgele alışveriş yapan birisine; "ya, o kadar paran yok, koyma!" diyorsunuz dolduruyor. Doldursun, neticede kasadan geçecek. Elleme dünya mağazasını gezsin, sepeti doldursun, neticede kasadan geçecek.

Şimdi dönelim tekbire. Yöneliş, salât dedik ve Allahuekber. Bu öyle bir tekbir ki, bunu söylediğiniz zaman siz -Allahuekber!- bakınız ellerinizle de teslim oluyorsunuz şeklen. Tamam, ama neye teslimsin? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh;** Allahım, bir kuvvet iddiasında değilim. Ne korkuyorum ne benden korkulmasını istiyorum; **ve la havle ve la kuvvete**: bir korku, korkulacak bir şey, bir varlık, bir kuvvet; bu iddialar yok; **İlla Allah**. Ben şu anda "B" Takdim Formundayım, zaten öyleyim, yani şimdi salata geldiğimde değil. Öyleyim! "B" Takdim Formundayım! Teslim'im; **Eslemtü li rabbil alemiyn;** Âlemlerin Rabbine teslimim. **Eslemtü vechiye lillahi**; yönümü sana teslim ettim, yöneldim.

Dolayısıyla bu yalnızca "salât" ikamesinde seccadede yapılacak bir şey değil. Hayatta normal yaşarken **Allahuekber**i sık kullanın bu manada **Allahuekber**! Etrafta tanrıları gördünüz; **Allahuekber;** tanrılar yok ben varım ve ben tanrı değilim. Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim. Sana yöneldim Allahım; **Allahuekber.** Allahuekber'i söylerken bu salâttaki manada söylerseniz hayatta, o zaman salât ikame ederken o manada kendiliğinden söylersiniz, teslim'i kolay olursunuz salâtta! Bu yönelişten sonrasını moladan sonra detaylandırırız, ama bu döngü içerisinde bakın Fatiha'ya geçelim:

Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym, Elhamdülillahi Rabbil alemiyn. "Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym" Fatiha'nın birinci ayeti, bu yüzden yazıyoruz. Bunu söylemeden önce hatırlayın bakın; tefekkür ederseniz salât İhlâs Hayat Döngüsü'nün işi! Siz salâtta bu hayat döngüsündesiniz, bu yörüngedesiniz.

Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn; salâtta sıfatınızı belirlediniz, Fatiha'da; Allah ismi, Rahman ismi, Rahiym ismi ve Rab ismi, bunları ilerde göreceğiz. Ulûhiyet Mertebesi ve Rahmaniyet Mertebesi, sonra Arş. Arş'tan sonra Rububiyet Mertebesi yani Rab. Ulûhiyet mertebesinden Rububiyet mertebesine geldiniz. Rab noktasında; **Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn** dediniz. Bunu birleşik söylemek önemlidir! Öyle önemli bir işe girişiyorsunuz ki, orada önce statünüzü belirlediniz. Siz oraya insan statüsünde geldiniz ama şimdi insan statüsünde değilsiniz; **Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn** adına statünüzü belirlediniz. Bakın şimdi icraata geçiyorsunuz; **ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmid diyn.** Yukarıda Rahman var Rahim var, ama bakın bir daha söylüyorsunuz. Diğeri statü belirlemekti ama şimdi bir iş yapacaksın! **ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmid diyn;** yolculuğa devam ediyorsunuz; Rahman ismi, Rahiym ismi. Rahman'la olacak manalar, Rahiym'le vücut bulacak, Malik'le yerleşecek Malik şemsiyesinin altında. Rahman, Rahiym, Malik; **ErRahmani'r Rahiym, Maliki yevmid diyn;** işte bu noktadasınız şimdi. Allah buyuruyor ki; **Fatiha'yı kulumla bölüştüm.** İşte şimdi bir pozisyonunuzu belirleyeceksiniz. Şimdi varlığınızla, "BEN" değdiniz o takdim ettiğinizle ilgili durum belirleme yerindesiniz; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn.** Bu noktadaki pozisyonunuzu belirliyorsunuz; **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn.** Bu noktadaki **yeri iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn!** Diyorduk ya "çok önemli", pozisyon belirliyorsunuz burada, durumunuzu belirliyorsunuz. Nedir o durum? Rum Suresi-30: **Dine, Sisteme Hanif olarak yaklaş.** Artık "A" yok "**Allahuekber**" dedik, sildik bitti, yok; Hanifim! **Sisteme, dine, İhlâs Hayat Döngüsüne hanif olarak yaklaş;** Rum Suresi-30. Allah öyle buyuruyor; **dine hanif olarak yaklaş**. Evet, **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** dediğiniz yerde sizin şuurunuz, duruşunuz bu, Rum Suresi-30; Hanif. Ve İnsan Suresi-30; **ve ma teşaune illa en yeşeallahu**; dileyen yok, illa Allah. İnsan Suresi-30'u kaderi anlamada anahtar ayet yapmıştık, hatırlayacaksınız! Siz burada şimdi **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** derken hanifsiniz ve İnsan Suresi-30'daki gibi "**dileyen yok illa Allah**" şuurundasınız. Peki, burada siz niye bir talepte bulunmak için gayrettesiniz öyleyse? İşte bunun nedeni İnsan Suresi-29; **dileyen Rabbini seçer!** İnsan Suresi-29 size icraat gösteriyor. Efendimizin açıkladığı kaderi anlamamızda en

önemli şey İnsan Suresi 29 ve 30. Her şey Allahtandır'a inanıyorsun; bu İnsan Suresi 30. Gerekeni yapıyorsun, bu da İnsan Suresi 29. "Her şey Allah'tandır" diye bir köşede beklersen, gereken beklemek olur, beklemenin karşılığını alırsın! Ne gerekiyorsa onu yapıyorsun; İnsan Suresi-29: **Dileyen artık Rabbini seçer**. Bir icraat gerekiyor, bir şey yapman gerekiyor! Hangi inanışla? **Her şey Allah'tandır!** İnsan Suresi-29'u diğer inanışla, yani "Allahım ben diledim seni seçtim" inancıyla yaparsan "A" Takdim Formu"na düşersin, tanrı olursun. O icraatı yaparken tanrı olmamak için İnsan Suresi-30'a göre yapıyorsun. "**Dileyen yok, illa Allah**" diye yapıyorsun ki "B" Takdim Formu"nda iş yapmış olasın. Aksi halde, burda kalır tanrı olursun. Şimdi "**iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**" dediniz, bir talepte bulunacaksınız. O talebde bulunabilmek için bu pozisyonunda olmak şart! O talebin ortaya çıkması için de şu yukarıdaki durum şart, bir şey çıkacak ortaya. Ne istiyorsunuz? **İhdina's Sıratal Müstakim.** "İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn" diyorsunuz ve "İhdinas Sıratal Müstakim"le Doğru Yol'u istiyorsunuz.

Bakın Ali İmran Suresi-175: **Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri;** Billahi anlamıyla; "B" Takdim Formu"yla Allah'a iman edenleri **ve bu imanın gereğini yaşayanları;** böyle iman edip de "A" Takdim Formu"ndaki gibi yaşayanları değil! Böyle iman edip, buna uygun yaşayanları **Allah Zati rahmet ve faziletine erdirir ve sıratı müstakıyme hidayet eder;** böyle yaşayanları Allah sıratı müstakime hidayet eder. Bu, "A"da "salât ikame ediyorum" diye namaz kılıp "**ihdina's Sıratal Müstakim**" diyerek Doğru Yol'u istemek değil! Ali İmran-175 çok açık söylüyor: "**Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri ve bu iman gereğini yaşayanları, Allah Zati rahmet ve faziletine erdirir ve sıratı müstakıyme hidayet eder**" Böylece siz bu vaatten de gücünüzü alarak diyorsunuz ki; **ihdina's Sıratal Müstakim;** yani Allahım bana "B" yolunu nasib et. Eğer siz tanrı yolundan istiyorsanız, oralardaki güçleri istiyorsanız boş! **İhdina's Sıratal Müstakim** bu "B"! Eğer "B" ye razı değilseniz hiç Fatiha'yı okumayın, bu çünkü! "Hayır, efendim, orası benim işim değil. Ben "A"ya bakacağım, bana buna göre bir şey ver" diyorsanız onun yolu başka. Ama salâtta istenilen yol bu! Hatta diyorsunuz ki; **İhdina's Sıratal Müstakim, Sıratelleziyne en'amte aleyhim;** enamda bulunduklarının yolu! İşte "B" İhlâs Hayat Döngüsü; enamda bulunduklarının yolu! Sonra korkuyorsunuz; **gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn;** işte bu rol olmasın, bana böyle bir rol verme. Allahım, A Takdim Formundaki rolden verme bana, bana orayı cazib yapma, bana haramlar cazib gözükmesin, ben harama meyilli olmayayım, haramlar hoşuma gitmesin, orayı istemiyorum! Sana inanıp, ondan sonra da sapanlardan, sana inanıp da sana karşı nankör olanlardan olmak istemiyorum. **Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn;** istemiyorum! Ne istiyorum? Enamda bulunduklarının yolunu, "B" Yolunu istiyorum. Bu yüzden salâtta Fatiha bu yaşamın gereği olarak çok önemlidir. Salâtın içerisinde secdeye bakacağız ilerde. Şimdi bir ara verelim…

Daha önceki paylaştığımız sohbet toplantımızın son kısımlarına doğru "B" Takdim Formunu konuşmuştuk, hatırlayacaksınız. "A" Takdim Formu"nun yaşantısı için özel bir ders almanız, sizi birinin motive etmesi çok gerekmez. Hayata bu şekilde kendinizi takdim ettikten sonra nerden bildiğinizi bile şaşıracak derece-

de dünya işlerini, yani "A"ya ait işleri çok güzel ve kolay yapar insan ve onları iyi yapmak için, öğrenmek için özel bir gayret gerekmiyor. Ama "B" Formunu? "B" Takdim Formu"nu yaşayabilmeniz için öğrenmek gerekiyor, çünkü bilinmeyen bir şey! Eğer o hiç bilinmeseydi, Rabbimiz öyle dileseydi!? Bakın, bilemiyoruz belki öyle bir yaşantı da diledi, bilmiyoruz ki! Niye?

Dedik ki A'ma. A'ma'yı fotoğraf makinasının flaşına benzetmiştik. Flaş normalde yanmıyor. Flaşın yanmadan durduğu hal, onun **A'ma Hali**. Tüm gücü kuvveti flaşta var ve duruyor. Bir şey diledi fotoğraf makinası, **bir kare resim.** Bir kare resim diledi flaş yandı söndü, tekrar A'ma'da. İşte bizim uzun bir süreç olarak gördüğümüz bu hayat, bu evren! Allah bir AN düşündü, **"OL" dedi oldu**. Yasin Suresi'nin sonunda hatırlayacaksınız; **İnnema EMRUHU iza erade şey'en en yekule lehu KÜN fe YEKÜN**; bir şey murad ettimi, murad ettiği şeye "OL" der ve OLUR; **KÜN fe YEKÜN.** Burda diledi oldubitti! Allah'ın İNDinde bir AN; oldubitti. O bir AN'ın içerisinde uzun bir süreç var; bizim için! Allah için değil bizim için! Sanmayalım ki; biz bekliyoruz Allah da bekliyor! Kıyamet kopacak, mahşer olacak, hesap var; cennet cehennem… Allah da bekliyor mu, bizim gibi? Çok yaşadılar, kıyamet kopsa da şunların bir hesabını görsem, bir karışıma gelseler! Öyle bir şey yok! O iş bitti. Hatta ben size söyleyeyim, herkes yerinde! Cehennemlikler cehennemde, cennetlikler cennette zaten. Biz o süreci yaşıyoruz. Bitti o iş, herkes zaten orada! Yani, biz şimdi bir şeyler yaşayacağız da sonra cennet cehennem! Hayır, hepsi bitti, hepsi yerinde! Ancak söylemek istediğim şu: Fotoğraf makinasını düşünün, flaşı yandı söndü. Kim bilir daha önce kaç defa yandı söndü… Daha sonra da kim bilir kaç defa yanıyor sönüyor… Yani bir kere mi yanıp söndü!? Aklın alabileceği herhangi bir şey değil! Ama içinde bulunduğumuz "bu kare resimde" dilediği bu! Bu kare resimde böyle diledi. Diğerlerinde ne diledi, ne oldu, bilemiyoruz ki, bilmemiz muhal, mümkün değil, olabilecek bir iş değil, çünkü biz bu karenin içerisindeyiz.

Şimdi bu karenin içerisinde "A" Takdim Formu"nun yaşam veri tabanını hızla yok edecek önemli bir şey var ki, onu şimdi size bir ayetten okuyayım, sonra birkaç cümleyle açıklayalım, peşine de bırakalım. Haşr Suresi 21. Ayet: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym, Lev enzelna hazel Kur'ane ala cebelin leraeytehu haşian mutesaddian min Haşyetillah ve tilkel emsalü nadribuha lin'nasi leallehum yetefekkerun. Sadakallahu'l Aziym.** Mealen söyleyeyim: Eğer şu Kur'anı, başı Sema'da kökü yedi kat yerin dibinde olan bir dağın üzerine, (burada parantez içerisinde bir açıklama var: Kaskatı bir şuur mazharına, bir şuur mazharına ki o kaskatı kesilmiş) inzal etseydik, elbette onu Allah haşyetinden dolayı huşu ederek çatlayıp parça parça olduğu halde görürdün. İşte bu misalleri insanlara "tefekkür etsinler diye" darbediyoruz, veriyoruz. Burada bahsedilen önemli şeylerden birisi, parçalanmaya sebep olan şey Allah Haşyeti. Haşyet! "Allah sevgisinden" demiyor, çok dikkat etmek lazım!

İnsanlar genellikle tasavvufa veya İslam'a yaklaşırken sevgi açlığından da yaklaşır. Der ki; "onu sevdim olmadı, bunu sevdim olmadı, ben gerçek sevgiyi buldum Allah'ı seveceğim, İslam'ı seveceğim." Öyle bir şey yok. O da bir kandırmaca! Ondan sonra "o sevgiden de" bıkar. Çünkü bakar ki olmayan bir şey! O

yanlış bir iş! Tanrılar Dünyası'nın sevgisiyle Allah sevilmez, Tanrılar Dünyası'na ait duygularla Allah'a yaklaşılmaz. Öyle yaklaştığın zaman, yarın bir gün heyecanla sarıldığın şeyi de bırakırsın. Yaklaşılacak şey Haşyet. Allah'a haşyetle yaklaşırsın! Onun ne olduğunu göreceğiz ama bu ayette önemli şeylerden biri; parçalayanın, "YOK" edenin haşyet olduğu!

- Haşyet, tam anlamıyla bildiğimiz "korku" mu, yoksa farklı bir şey mi?

Çok farklı! Yani "bildiğimiz korku" derken bahsettiğimiz; tanrıların birbirlerinden olan korkusu, Tanrılar Dünyası'nın korkusu. O korku değil! "Allah'tan korkmak" bu tanrılar dünyasındaki korkularla hiç ilişkili değil! "Allah'ı sevmek" de tanrılar dünyasındaki duygusal davranışlarla hiç ilişkili değil. Onu yavaş yavaş açacağız ve "ha, oymuş!" diye beynimizde bir veri tabanı oluşturacağız Haşyet'le ilgili. Çünkü haşyet bizim için çok önemli! Onun ne olduğunu tanımlarıyla çok iyi bilmemiz gerekiyor.

- Zaman zaman arkadaşlar soruyor; korkuyla mı yaklaşalım Allah'a? Bu hoş olmuyor!?

Hiç hoş olmaz, doğru! O şöyle doğru; eğer siz Allah'tan korkmayı tanrılar dünyasındaki korkuyla anlatırsanız! Ben, kimsenin Allah'tan öyle korkmasını istemem, o yanlış bir anlatım. Allah'tan öyle korkulmaz! Allah'tan korkmak tanrılar dünyasındaki gibi bir korku değildir. En çok Allah'tan çekinir korkarız ya, bu nedenle eğer siz çocuğunuza Allah'tan korkmayı tanrılar dünyasındaki korku gibi anlatırsanız sonuç şudur; tanrılar dünyasındaki korku sindirir. Haşyet bu korku değil! **Allah korkusu** cezb eder, çeker, çeken içine alan bir korkudur. Oradaki korku; razı olmama, istenmeme korkusudur. Öyle bir korku ki sizi sindirmez! Bakın tanrılar dünyasındaki korku nefret doğurur. Bu yüzden, eğer siz Allah korkusunu öyle anlatırsanız, öyle sanarsanız tamamen tersine, nefret oluşturursunuz. O yanlış! Oysa haşyette bahsedilen o korkuyu yaşam haline getirirseniz hem sizi içine doğru çeker, hem bir sevgi doğurur, o korkudan sevgi doğar. Onun için dedik ki; haşyeti saksıdaki bir çiçek gibi düşünelim. Bunun toprağı korku, ama ürünü sevgi; bu korku toprağından sevgi çıkar. Dolayısıyla, bir kişiye bakıp da bu kişi "Allah'ı çok seviyormuş" dediğiniz zaman, onda göreceğiniz beden dili, sevgiye ait beden dili Haşyet'tir, korkudur. Ne kadar korkuyorsa, "Allah'ı o kadar çok seviyor". O kadar seviyor ki "Allah istemez" diye korkuyor. O kadar seviyor ki Allah'tan utandığı için korkuyor. Bunları birleştirdiğiniz zaman çok farklı bir korku imajı çıkar. Korkunun bir boyutu budur; Allah korkusu.

Allah korkusunun içerisinde bir boyut da; yarattığı sistemde romantikliğin olmaması! Bardağı aldım elime, bıraksam düşer. Yer çekimi çalışır, bir romantiklik yok, düşer! Dolayısıyla öyle bir sistem çalışıyor ki, siz bu sistemin gerçeklerini fark etmezseniz ve buna karşı da korunmazsanız cehenneme gidersiniz! Bir boyutu da bu; sistemin çalışmasından korku, sistemle ilgili korku! Bunu kuş gribine benzetelim, daha önce kolera, demiştik. Kuş gribi salgını olduğu zaman nasıl korktunuz, tavuk eti yemediniz! Şimdi diyelim ki şu anda kuş gribini konuşuyoruz; aman sakın kuşlara dokunmayın, tavukları ellemeyin. Siz de gelin bana deyin ki; ço-

cukları niye tavuklara karşı korkutuyorsun? Çocuklara tavuğu korkuyla anlatma! Sevgiyle anlat! Olabilir mi, kuş gribi sevgiyle anlatılır mı? Yanlış bir iş! Kuş gribinden korkutmam gerekiyor sizi! Niye? Kuş gribi olmamanız için! Ne yapacaksınız korkunca, peki? Tedbir alacaksınız; buna Kur'anda "**müttaki**" deniyor. Kur'anda Allah Bakara Suresinin hemen iki ayetinde bize belirtiyor onların ismini; **korunanlar, korunmak isteyenler!** Geri mekânda da biz ona "korunanlar, korunması dilenmiş olanlar" diyebiliriz. Ama biz insan boyutundan meal verecek olursak; **korunmak isteyenler; müttakiler.** Neden? Sistemi OKUdu, sistemdeki gerçekleri gördü, tedbir alıyor, korunuyor. Buraya şüpheli bir tavuk budu koyduk, kuş gribi de çok yaygın. Kuş gribini konuştuk, çıktık. Siz baktınız kimse yok, tavuktan bir ısırır mısınız? Isırmazsınız! Kimse yok ama niye korktunuz? Sistem! Sistemin buradaki korkusu bakın şimdi Allah korkusuyla bağdaştı! Allah diyor ki şunu yapma yasak. Ama bakıyorsun kimse yok, yapıyorsun! Halbuki bak böyle bir korku gerekiyor! Sistemi OKUduğun zaman nasıl o tavuğu ısırmadın? Hâlbuki kimse yok! Ama sen korktun ve ısırmadın; korundun, korudun kendini! Halbuki Allah'ın söylediği şeyde yapmıyorsun onu! "Şunu yapma" diyor, bakıyorsun kimse yoksa yapıyorsun veya kimse varsa da aldırmıyorsun yapıyorsun! Niye? Bu sefer de sana göre Allah YOK! Allah olsa, inansan yapmazsın! Demek ki, uydurduğun bir Allah var! İstediğin zaman ortaya çıkıyor, istediğin zaman çıkmıyor. Mevlüd olduğu zaman ortaya çıkıyor, cenazeye gidince ortaya çıkıyor, bir hasta görünce ortaya çıkıyor, çolunun çocuğunun başına bir şey gelince ortaya çıkıyor, sonra çıkmıyor; her şey rayında gidince ortaya çıkmıyor, böyle bir Allah uydurmuşsun. O yanlış bir iş! Sistemle ilgili böyle bir korku gerekiyor! Çünkü "şunları şunları yapmazsam cehenneme giderim" veya "tavukta şunlara şunlara dikkat etmezsem ben kuş gribine yakalanırım" korkusu gibi, sistemle ilgili bir tedbir gerekiyor. Bir profesör çıksa gıdayla, kuş gribiyle ilgili konuşsa ve tedbirleri anlatsa, "ne biçim adam ya, hep korku anlatıyor!" denir mi? Yanlış olur o! İşte onun gibi, sistemi anlatan kişiye de bu gözle bakmak gerekir. Ama Allah'tan korkuyu insanların birbirlerinden korkuları gibi anlatırsa o yanlış, zaten yanlış! Kimse, Allah'tan öyle korkmamalı! Fakat öyle bir korkudur ki Allah korkusu, muhabbet doğurur! O zaman insan fark edebilir Allah korkusunun doğruluğunu. Hiç bilmediği bir sevginin doğduğunu görür, bir muhabbetin doğduğunu görür. İşte onun doğmasına sebep olan Allah korkusudur onda. O yüzden bir kişiye baktığınızda siz o hükmü verirsiniz; **çok seviyor, çünkü çok korkuyor!** Ama bu korku biraz önce bahsettiğim korkudan.

Evet, Haşr Suresi 21. ayete dönecek olursak; parçalayan şey **haşyet.** Parçalanan? Parçalanan bir **dağ**! Allah haşyetinden paramparça olan bir dağ! Ne o? İşte bu A Takdim Formu. Çünkü tanrıların, "A" ların dünyası dağlarla dolu, hepsi "küçük dağları ben yarattım" diyen hepsi birer dağ! Hepsi müstakil bilinç ilan etmiş, müstakil bir güç ilan etmiş, o gücüne ve gücünü uyguladığı alanlara ve bulduğu fırsatlara göre de "dağları ben yarattım" edası var onda! İşte bu tanrıların dünyasını param parça edecek olan **Haşyetullah**'tır, haşyettir. Peki, insanda o haşyetin açılmasını sağlayacak şey ne? **Kur'anı Kerim**! "**OKU**"MAK! Yani Kur'anı ve kitabı, kâinatı, sistemi OKUmak! Sistemi OKUmakla, Kur'anı okumakla sizde açılacak olan haşyet, sizin "rab ilanlığınızı" paramparça yapar.

Böylece haşyeti dile getirmek istedim. Çünkü "B" Takdim Formu"nu yaşayan kişilerin hayatında haşyet, ihlâs vardır, bunları sırası gelince göreceğiz. Birisine dersiniz ki ihlâslı insan! Neyine bakarak deriz? Veya işte salâtlarını ihlâsla ikame ediyor. Nereden anlayacağız, nasıl ihlâslı olunur? O tarifi getirmek lazım. Hatta bakın deniyor ki "şu iş için önce güzel bir abdest alınır"... Güzel bir abdest nasıl alınır, ne yaparsam güzelce olur? Sırası gelince, abdest gelince göreceğiz. **Abdest**, aslında çok önemli bir elbise, ruhunuzun Allah'a karşı önemli bir elbisesi! Çok önem vermek lazım o elbiseye. Eğer siz tanrılar dünyasının elbisesine daha fazla önem veriyorsanız, farklı! Abdest de bir elbise. Katı bedeni böyle maddesel elbiselerle örteriz, ama enerji beden de enerji elbiseyle örtülür. Onun da elbisesi enerji, o da o kadar önemli! Onu önemsemek lazım! Onu çok önemsemeyip kenara koyup, başka elbiseleri fazla önemsiyorsa kişi, o elbiselerin akıbeti neticede ateş! Evet **ihlâs!** İhlâslı nasıl olur insan? İhlâs Döngüsü'nün içindeyse **ihlâslı** olur. Onun dışında İhlâs olmaz! İhlâs Hayat Döngüsünün içindeyse "ihlâslı" olur. Başka bir tarifi yok! Göreceğimiz şeylerden biri İhlâs, bir diğeri **ihsan!** İhlâs Hayat Döngüsündeki insanın yakaladığı şeylerden birisidir ihsan. Ve **edeb!** Farklıdır. Çünkü "A" Takdim Formu"nun yaşandığı yerde edeb tanrıların birbirlerine hürmetleriyle ilgili tarif edilir. Öyle bir edebin İslam içerisinde yeri yok. "Beni görünce hep ayağa kalkar, beni görünce önünü ilikler" gibi öyle bir edeb değil! O, tanrıların birbirlerine gösterdikleri hürmetin ismi! O edebin İslam'da yeri yok! İslam'da bahsedilen edeb "B" Takdim Formu"nun yaşam biçiminin içerisinde! Onu göreceğiz. Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber Maşallah İnşallah yaşantıları vardır orada ve orada şu dua yerini bulur: "**Allahümme inniy eûzü bi rızâke min sehadıke ve bi muâfetike min ukûbetike ve eûzü bike minke… La uhsıy senâen aleyke ente kemâ esneyte ala nefsike.**" İşte o dua burada yerini bulur. Biz de bu duayla inşaallah tamamlamış olalım, hızlıca bir Tövbe Duası yapıp bitirelim:

Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ ve inlem tağfir lenâ ve terhamnâ le nekûnenne minel hâsirîn.

La ilâhe illâ ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimîn.

Sübhânallahi ve bihamdihî Sübhânallahil Aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahelleziy lâ ilahe illâ HUvel Hayyul Kayyûmu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Yâ Rabbel arşil aziym. Estağfirullah Yâ Rabbel arşil kerîm. Estağfirullah Yâ Rabbel âlemiyn.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin, biadedi ılmike…

Yâ HÛ, Yâ men **HÛ**, Lâ ilahe illâ **HÛ!**

Elif, Lam, Mim… Allahu lâ ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve lâ şerike lek ve lekel mülkü ve lekel Hamdü ve inneke alâ külli şey'in Kadir.

Yâ Hannân, Yâ Mennân, Yâ Bedia's Semavati vel arz, Yâ Zel Celâl-i vel İkrâm, Eşhedü en lâ ilahe illallâhül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad…

İnnî veccehtü vechiye lillezî fataras semâvâti vel arda hanîfen ve ma ene minel müşrikîn. İnne salatî ve nüsükî ve mahyâye ve ematî lillahi rabbil âlemîn ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye Lillahi, Eslemtü li Rabbi'l âlemîn, birahmetike ya Erhamerrahimin, Velhamdülillahi rabbil âlemîn. Âmîn;

Allahım, öncelikle Rasûlullâh, Nebîullâh, Habîbullâh, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için,

Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhümün ruhları için,

Allahım, Ashabı Kiram Sahabe Efendilerimizin ruhları için,

Allahım, indinde makbul kullarının ruhları için,

Ve Allahım yalnızca Senin rızanı umarak, Seni anlamak, tanımak ve Senin razı olduğun yolda bulunabilmek amacıyla buraya, bir araya gelmiş olan biz kullarının Senin rahmetine kavuşanlarının ruhları için;

Ki Allahım onlardan razı oluver onlara merhametinle muamele ediver, onların günahlarını bağışlayıver, onların azabını yok ediver onların mekanını cennet ediver Ya Rabbi,

Ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için; Allahım, müslüman mümin din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere ailelerimize, yavrularımıza ve inanan din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lütfeyleyiver Allahım, bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver, Allahım bizlere hayırlı rızıklar lütfeyleyiver,

Ey Allahım, Rasülullah Efendimizin bize anlattığı "Senin Yolunu" anlatmak ve bu konuları paylaşmak için Rasülullah Efendimizin evinin bir şubesi olmak üzere evlerini açan kardeşlerimizin evlerine Nur yağdır Allahım. Selam'ın kaplasın, yolundan ayırma ve yolunun yuvası eyle Ya Rabbi. Ve gelenlerden, hizmet edenlerden, evini açanlardan razı ol Ya Rabbi,

Ve Allahım; **yalnızca rızan için El Fatiha.**

Allaha emanet olunuz inşaallah, görüşmek üzere...

28 Cemaziyelevvel 1429 / 01 Haziran 2008

- Görülmesi gereken “üç şey”
- Ben İslam’ı tanrıma mı dinlettiriyorum?
- Hakikati görebilmek için üç şeyi net somut görmeliyiz
- Allah’ı teslim almaya çalışmak
- Bana İslam’ı anlatan tanrı mı?
- Bir kere görene cennet mümkün
- A’ya ait Esma’ül Hüsna tanımları
- Tanrılar âleminden kopmayı zorlaştıran mıknatıs nedir?
- A yapıyı fonksiyonsuz kılmakta çok önemli bir gücü
- Ne yaparsan “B”yi fark edebilirsin?
- Hamiyd ve Şehiyd ismi kapsamına nasıl girilir?
- İlmel yakin hali hangi noktadan itibaren başlar?
- Fiillerin Tecellisi için şans kapısı açan nedir?
- Gerçek şükür hali
- İhlas Hayat Döngüsünde, “B”de sabit kalabilmek için
- “B” Takdiminde olan kişinin çok önemli bir zikri
- Aristo, mükemmellik teorisiyle bir hanif mi?
- Rasülullah: Bana dünya (A’nın) işlerini sormayın
- Ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm; diyen kim?
- Hadislerde geçen “bizden değil” ne demek?
- Tanrıların arasında boy göstermeyi sevenler
- Cinselliği nerede kullanıyorsun?
- Bu yolculukta ilk keşif nedir?
- Korku ve hüznün geri dönüşsüz olarak bittiği nokta
- Mutluluk ve mutmaine
- İslam anlatmak, “B” yapının hayata hakim olmasını anlatmaktır.

Tefekkür Şeması 2

Uzunca bir süredir tefekkürümüz içerisinde önemli bir konuyu ele almaya çalıştık; **Tanrı Konusu.** Tekrar eder gibi, ama konuyu farklı bir şekilde bir adım ileri götürür gibi paylaşacağız.

"A" Takdim Formu"ndan ve bir de "B" Takdim Formu"ndan bahsettik. "A" Takdim Formuyla birlikte, A'nın yaşam biçiminden ve bunun yaşam biçimini oluşturan Veri Tabanından bahsetmiştik. Yine oraya değineceğiz ama bugün "B" Takdim Formu"na biraz girmeye başlayacağız. "B" Takdim Formunu "B" olarak ifade etmemizdeki gayelerden birisi "takdimi" ikiye bölmekti. "Birinci takdim, ikinci takdim" der gibi, "A" Takdim, "B" Takdim" demiştik. Ama bir diğer gayesi de "A" Takdim derken "ASİ" yapıdan bahsetmiştik, asi bir yapının A'sıydı bu. "B" Takdim Formu" derken de "B" yapıdan; Bismillahi'r Rahmani'r Rahim'in B'sinin takdim edildiği bir yaşam biçimini sembolen "B" Takdimi" demiştik.

Şimdi "B" Takdim kişinin, kendisini "B" Takdimiyle sunduğu noktayı hatırlayacaksınız. Henüz işin başlangıcı, orası **Sıfır Noktası** demiştik. Sıfır noktası! Sıfır noktası, ama o sıfır noktasında durmak gayet zordur. Orda karar kılmak, orada sabit durmak bazı gerekleri içerir. Ondan sonradır ki, o yolda ilerleme olur. Hatırlayacaksınız, İhlâs Hayat Döngüsü çizmiştik. İhlâs Hayat Döngüsünde özellikle "**lem yelid ve lem yuled**" noktasına gelindiğinde takdimin başladığını, yani insanın kendisini kesret âlemine anlatmaya başladığını, takdim ettiğini bu takdimi yaparken de iki yoldan birisini yeğlediğini, daha doğrusu kendisini A Takdiminin içinde bulduğunu söylemiştik. Çünkü **dünya yaşantısının gereği** A Takdiminin

kendisi! A Takdimi'nin hali dünya yaşantısının hali. Bu yüzden, kişi kendisini zaten A Takdiminin içinde bulur! Fark ettikten sonra "B" Takdimiyle hayatını şekillendirmeye başladığında bir noktaya gelir. O noktayı inşaallah daha detaylı ele almaya, o noktayı tanımlamaya çalışacağız. O noktadan sonra "nasıl ilerlenir ve o noktanın özellikleri nedir?" onu görmeye çalışacağız. Bunun ne gibi bir yararı olur?

Bakın nefs mertebelerini inceliyorsunuz, okuyorsunuz, görüyorsunuz. Bir şeyleri merak ediyorsunuz o zaman; acaba ben nerdeyim, ben hangi nefs mertebesindeyim? Ama sizin hangi nefs mertebesinde olacağınızı size ***somut*** gösterecek bir şey de bulamıyorsunuz! "Acaba levvamede miyim, mülhimede miyim, mutmainede miyim" diye merak ediyorsunuz. Bu merak gerekli mi? Bu grup için gerekli! Bahsetmeye çalışacağım "neden gerekli bu grup" için. "Yani işiniz bu mu, mertebelerle mi uğraşıyorsunuz?" denirse, hayır! Öyle bir iş yok, ama öyle bir iş olmadığı halde insanın kendisine bir hedef koyması ve o hedef üzerinde de "acaba ne yapıyorum?" diye merak edip bir test yapması da çok doğal. Bu doğallık içerisinde de bu işin yolcusu, bu işi önemseyen Talip bu merakı duyar.

Böyle merak edenlere denirdi ki; "sen hakiki bir mürşidle karşılaşmalısın ki, senin hangi seviyede olduğunu sana söylesin!" Dolayısıyla, zamanımızda öyle hakiki bir mürşidi karşısında bulamıyor, bulsa soramıyor, böylece merakını da tam gideremiyor gibi bir hal olur. Oysa **hakiki mürşid olan Kur'anı *mürşid* edindiğiniz ve o mürşidin "nasıl hayat bulacağını" Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemde gördüğünüz zaman** bu meraklarınızı çok somut olarak ortaya koyup, kendinizin "bizzat analiz yapabilmesi" ve bu analize göre de kendinize bir rota çizebilmeniz çok mümkün. İşte bu yüzden anlatımlarımızda, bu meraklarınızı giderecek ve hedeflerinize ulaşmada kendinizin izleyebileceği yöntemleri koyabileceğiniz bir tarz bulabileceksiniz.

Şimdi bu yöntemi birkaç cümleyle sıralayacak olursak: Bir kere kişinin A Takdim Formu içerisindeki kendi Rablığının ilanını iyi görmesi ve fark etmesi gerekir. "Bu kabulde" bir kere buluşmak lazım: Bir kişi kendisini "A" Takdimiyle tanıttığında rablığını ilan etmiştir, yani tanrılığını ilan etmiştir. Tanrılığını ilan etmekle "Allah'ın varlığını" örtmüştür, örtüyordur, **örten**dir, yani **küfür** halindedir. Şimdi bir kere bu noktada kişinin hemfikir olması gerekiyor ki, "örten olmaktan nasıl kurtulurum?" bunu önemsemesi lazım. Bunu önemsediğinde, örten olmaktan kurtulma çalışmalarında "B" Takdim Noktası"na doğru gelir. "B" Takdim noktasına geldiğinde (kendisini "B" ile takdim ettiğinde) neler vardır, orda ne gibi haller vardır onları da somut söylemeye çalışacağım. Böylece kişi, bu seyri sülukte nerede olduğunu çok rahatlıkla kendisi tesbit edebilir ve gidermesi gereken noksanları kendisi görebilir ve ilerleyebilir. Bu günümüzde neden bu kadar mümkün? Çünkü -eğer hadisleri inceleyecek olursanız- hakikati yakalamakta günümüzdeki imkânlar geçmişe göre çok farklı! "Neden böyle?" onu da konunun içerisinde görmeye çalışacağız.

Şimdi: Bir talibin şuna çok önem vermesi lazım! Bu mentalitedeki bir grubu ele alacak olursak; gruba katılanlar veya özellikle okuyanlar İslam'ı öğrenmek is-

tiyorlar, İslam'ı anlamaya gayret ediyorlar. İslam'ı öğrenmeye ve anlamaya gayret edenin şuna dikkat etmesi gerekiyor; böyle bir grupta olunca! İslam "tanrı"ya anlatılabilir! Sizinle daha önce "tanrı"yı konuştuk ya, o yüzden konuya buradan girmek mümkün. İslam tanrıya anlatılabilir; yani kendisini tanrı ilan etmiş, Rablığını ilan etmiş kişiye anlatılabilir, bir anlatım yolu budur ve insanlar genellikle bu anlatım yolunu severler! Eğer bir kişi, İslam'ı o kişinin ilan ettiği "tanrıya yönelik" anlatıyorsa insanlar o tarz İslam anlatılışını yeğlerler, severler. Neden? Çünkü ilan ettikleri "tanrıyı güçlendirecek" bir yöntem yakalamış olurlar. Eğer kişinin inanca, dine, felsefeye meyli varsa veya "iyi insan olmak" gibi bir ideali varsa bir şık bu.

Bir başka şık; mükemmelliği seviyorsa mükemmelliği yeğliyorsa kişi bir arayış içerisindedir; "ben nasıl iyi insan olabilirim, ben nasıl mükemmel olabilirim, mükemmellik nedir?" bunları arar. "Bu mükemmellik, insanın yapısında aslında neden vardır?" Aristo bunu ortaya koymuştur. Aristo çevresinde "inançsız" bilinirdi, bu yüzden de Aristo'ya hücum ederler. Oysa şimdi söyleyeceğim şeylerden anlıyoruz ki, belki de Hanif bir yapıdaydı Aristo, hanif anlayışı yüzünden, çevresindekilerin inandıklarına inanmıyordu. Bir Yaradan'a inanıyordu ve o buna "Erke" ismini verdi ve bunu da bir teoriyle ortaya koydu, kendine göre bir teoriyle. Bu teori **Mükemmellik Teorisi!** İnsan mükemmel değil! Hiç bilmediği bir şeyi arıyor, diliyor, mükemmellik istiyor ve mükemmelliği tanımlıyor; ama gördüğü bildiği bir şey değil! Dolayısıyla, mükemmellik onun fıtratına mükemmel olan Yaratan'ın koyduğu bir olgudur" diyor. Öyle bir yaklaşımla kendince bir mükemmel varlığa inanıyor. Buradan da anlaşılıyor ki, insanlarda bir mükemmellik arayışı da vardır, fıtraten! İşte bu sebepten de kişi "bu mükemmelliğe nasıl ulaşır, bu mükemmellik nedir?" bunu çeşitli felsefeler içerisinde arar. Bu felsefeler içerisinde ararken karşısına farklı bir İslam anlatımı çıkar-çıkabilir, bu anlatım ona cazip gelir, yaklaşır. Neticede söylemek istediğim şudur ki; onun İslam'ı anlamaya, dinlemeye, uygulamaya çalışması, ilan etmiş olduğu tanrıyı güçlendirmek içindir, onu tatmin etmek içindir, o tanrıyı hedeflerine ulaştırmak içindir! Burayı çok iyi fark etmek lazım, atlamayalım! Hatta görürsünüz ki, İslam'ın bu tür anlatılan yöntemleri cemaati büyültür, genişletir. Neden? Çünkü insanların "tanrı ilanı ve o tanrıyı güçlendirmekle ilgili" genetik yapılarının istatistiksel alanı bunu içerir. Bu yüzden onlara "bu tür İslam anlatılışı" uygun gelir. Herhangi bir yeri eleştirmek için söylemiyorum, bir gerçeği ortaya koymak, tesbit etmek için söylüyorum. İnananları eleştirmek hem görevim değil, hem haddim değil Allah muhafaza etsin. Ama konuyla ilgili bir şeyi tesbit etmek için söylüyorum; camilerde özellikle "İslam'ın anlatımını" dinlediğinizde göreceksiniz ki bir hedef var: İyi insan üretmek! Bu yüzden, "nasıl ahlaklı ve iyi, nasıl dürüst insan olunur?" o anlatılır. Bu, insanların hoşuna gider. Hatta çocuğunu veya bir başkasını "iyi insan olsun" diye camiye hocaya götürür, vaaz dinlesin ister. Neden? Çünkü oradaki hedef onun var olan tanrısını güçlendirmektir! Buna dikkat etmek gerekir; yani ben İslam'ı tanrıma mı dinlettiriyorum? Çeşitli bakış açılarıyla tanrıyı söylemeye çalışıyorum ki, hayatımızda onu "birbirimizi gördüğümüz gibi" görebilmemiz lazım!

Çünkü bu yolda olanın "üç şeyi net, somut görmesi" gerekiyor, tahminen değil! Yani "efendim öyle olduğu için ben de öyle düşünüyorum" değil, birbirimizi

gördüğümüz gibi -bu yolda- görmesi gerekiyor! Neden görmesi gerekiyor, biliyor musunuz, neden bu üç şeyi görmesi gerekiyor? Aksi halde Kelime-i Şehadet getiremez, şehadet edemez, şahid olamaz. Zanla şahid olunmaz! Bu yüzden üstüne çok düşmeye çalışıyorum! Birisi tanrı! Tanrıyı, A Takdimini net görmesi gerekiyor. Bu tanrıyı iyi analiz edip iyi tanımak gerekiyor. Sonra hedef "B" Takdim hali! "B" halini net görmek gerekiyor. Üçüncüsü bir sonraki hedef "B" Takdimininde olmadığını net görmek gerekiyor; Hakikati net görmek gerekiyor! Hakikati net görebilmek için bu sıra şart: Tanrıdan kurtulmak; kendinizi "A" ile takdim etmeyip "B" ile takdim etmek "B" Takdimle o noktada durmak ne demektir, hayata nasıl bakılır ve nasıl yaşanır" giriş yapmaya çalışacağız sonra onu durumumuza göre ilerletmeye çalışacağız. Bugün anlatacağımız hep Sıfır Noktası. Sıfır Noktasındaki hal nedir, nasıl bir haldir?

Demek ki kendimize diyeceğiz ki "bende İslam'ı dinleyen tanrı mı, benim ilan ettiğim Rab mı onu dinleyen? İslam'ı seven, İslam'dan yararlanmaya çalışan o mu?" Bu neden önemli? Eğer "sizdeki tanrı" İslam'ı dinlerse, siz Allah'a teslim oluyorum sanarak Allah'ı teslim alırsınız, Allah'ı teslim almaya çalışırsınız! Hatta şunları bile tanrınız yapar; 4444 tane salâvat okuyayım da Allah şunu yapsın, bir holdinge sipariş verir gibi! Bu bir tanrı işte! Güçlenmek, var olan yeteneklerine yetenek katmak ve Allah'ı da kullanmak istiyor! Sıkıştığı yerde veya hobilerine, zevklerine, ideallerine göre Allah'tan yararlanmak istiyor. Bu Allah'a teslim olmak değil, Allah'ı teslim almaktır. Bu yüzden bu nokta önemli; ben acaba tanrıma mı dinlettiriyorum İslamı? Bu özel olarak şu noktaya da gelir. Örneğin veli bir zat tanıdınız, onu benim ilan ettiğim Rab mı seviyor? O zaman yararlanmak başka olur! Acaba o Rab mı seviyor!? Efendimiz (SAV)e öyle yaklaşanlara örnek olsun diye bir hadis var. Bakıyorlar ki Rasülullah her şeyi biliyor, Rasül! Yararlanmak lazım, bu fırsatı kaçırmamak lazım! Gelip diyorlar ki; "ya Rasulallah, biz ekinimizi, hurmamızı ağacımızı ürünümüzü bir yıl şöyle yaparız, bir yıl böyle yaparız, şöyle de ürün alırız. Bize ne tavsiye edersin, ne yapalım?" "Gidin şöyle yapın" diyor, gidip öyle yapıyorlar. O yıl hepsi zarar ediyor. Koşup geliyorlar Rasülullah'a: Ya Rasulallah, böyle dedin, biz de böyle yaptık, mahvolduk! **"Bana dünya işi sormayın"** diyor. Buradaki **bana dünya işi sormayın;** bana tanrınızla ilgili taleple gelmeyin demektir. Bana tanrınızla ilgili taleple gelmeyin, ben ondan anlamam! Çünkü o örten! "Bana "B" halinizle onunla ilgili şeyler sorun, ona yönelik taleplerle gelin" manasına, böyle bir hadis de var.

Bir diğer dikkat edilecek şey; "bana İslam'ı anlatan" tanrı mı? Bu da çok dikkat etmemiz gereken bir şey. Eğer bu işin talibiyseniz çok önemli! Evliyaullah anılarına, çok yıllar öncesine baktığınız zaman "bu sebepten" dünyayı dolaşan dervişler görürsünüz. Birisini duyar ta İran'a gider bir soru sorar; dinler, "yok" der! Oradan kalkar Hinde gider, bir soru sorar, "yok" der! Birisini arıyor, neyi arıyor? **Bana bunu anlatan "tanrı" olmasın!** Bunu bana "ilan ettiği tanrı mı" anlatıyor? Bu da çok önemli, bunu da önemsemek lazım! Anlatandan dinlediğinizde bunun da işaretleri vardır. Bunun işaretlerinden birisi, "kendine ait şeriat" geliştirir o anlatan kişi! Kişi tasavvufla meşgul tasavvufa anlatıyor, o tasavvufu anlatan "ondaki tanrıysa" kendisine ait bir şeriat geliştirir. **Rasülullah'ın şeriatı**nı (uygulamasını)

çok önemsemez. Onları gevşetmeye, onları yokmuş gibi görmeye "yapmasanız da olur" gibi anlatmaya başlar. Bunlardan örneğin en önemlisi salâttır! Salâtı çok önemsemez. Önemli işaretlerden birisidir, eğer tasavvufla meşgulse!

Tasavvufla meşgul olanlara şeytan, iblis yani **ikilem** nasıl gelir ve ilerledikçe onlara ne telkinlerde bulunur, onu görmeye çalışacağız. Örneğin **İnsan-ı Kâmil**i inceleme fırsatınız oluyorsa Abdülkerim Ciyli Hazretlerinin bununla ilgili örnekleri var. Bir tanesi, Gavs-ı Azam Abdülkadir Geylani Hazretleriyle ilgili bir örnek. O mertebede olan bir zata bir çöl tenhasında şeytan sesleniyor "Ey Abdülkadir Geylani, artık sana haramlar helal kılındı, sen rahat ol" diye. O gelen bu teklifin şeytandan geldiğini bilerek reddediyor ve onu kovma cümleleri kullanıyor. Kendisine sorulduğunda **"Allah, kesinlikle günahı teklif etmez"** diyor **"kesinlikle."** Yani "avama günah" ama sen ilerlediğin zaman "sana günah değil" diye bir olay olamaz, diyor! Eğer normal insan için haramsa, ilerlemiş kişi için de haramdır.

Bir diğeri de; İslam, "B" Yapının tanınması ve hayata hâkim olunması için anlatılır. Yalnızca "B" yapı anlatılır İslam'da, "B" yapı nasıl hayata hâkim kılınır?" o anlatılır. Burda bir şey dikkatinizi çeker; başlangıçta çok cazip gelen bu anlatım tarzı "geniş bir cemaat" oluşturur, sonra iş "uygulamaya geldiğinde" cemaat gittikçe azalabilir. Bu "B" anlatımının doğal halidir. Neden? Çünkü "B" yapısını umursamak, önemsemek ve onun talibi olmakla ilgili genin insan popülâsyonu içerisinde sayısı çok düşüktür. Yani siz bir mal üretiyorsunuz, o malı alacak sayı belli, çok az bir sayı. Dolayısıyla siz o malla ilgili tanıtım yaparsanız, talibin sayısının azlığı yüzünden zaman içerisinde cemaat azalır cemaatin azalması konunun cazibesini yitirmesinden değil!

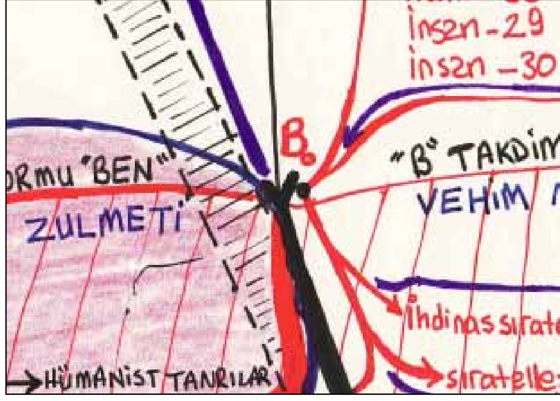
Bir diğer nokta; İslam'ı eğer "B" anlatırsa? Bilmiyoruz! Çünkü kimse çıkıp "ben "B"yim, size de İslam'ı anlatıyorum" demez. Öyle bir şey olmayacağı için, onu bir şık olarak söylüyoruz, ve dua haline çeviriyoruz; inşaallah bize İslam'ı "B" halindekiler anlatır, "B"lerden dinleriz. Birisi oturup "ben "B"yim, gelin size İslam'ı anlatayım" demez, onu dediği an tanrı olur o! O, onun tanrısıdır! Çünkü "önemliyim önemli, biliyorum veya biliyor" buna da çok dikkat etmek lazım bu yolda olunca. "Ben önemliyim" veya "önemli olacağım" duygusu tamamen tanrıya ait! Veya "önemli" dediğiniz kişi kendisine "önemli" demese bile, siz "önemli" diyorsanız; onu önemli bulan büyük ihtimalle tanrınızdır! "Biliyorum" veya "biliyor"!,"şu her şeyi bilir" diye olaya yaklaşmak da tanrısaldır. Birisi her şeyi bilemez! Niye? Çünkü hiçbir şeyi bilemez! Bilen kimdir? Bilen tanrıdır! "Biliyorum" diyendeki "biliyorum" diyen tanrıdır. Birisine; "çok şey biliyor, her şeyi biliyor" diyorsanız, sizde onu diyen de tanrıdır! Bu "önemli" veya "biliyor" yaklaşımlarıyla insanlar bir önemli kişiye yaklaşırlar. Sonra "tanrıları" o önemli kişiyi çok sever. Halbuki ona ilk yaklaşma sebepleri "Allah'ı tanımak ve anlamak" içindi! Bu sefer yaklaştıkları kişiyi çok severler Allah'ı unuturlar, kişiyle meşgul olmaya başlarlar. Bu yüzden, "önemli, biliyor" diyen eğer tanrıysa, onun sonucu Allah'ı unutmak; kişiyle meşgul olmak olur da, o yüzden önemli o!

Düşününüz Hazreti Musa'yı. Firavun davet etti onu, dedi ki "gel bakalım; senin gücün nedir? Nedir senin anlattığın göster, gel bizim sihirbazlarımızla yarış."

Başka sihirbazlar da geldi huzura, Hazreti Musa korkuyor, sihirbazlar korkmuyor. Hazreti Musa'daki korku farklı bir sebep, sihirbazlardaki kendilerine güven farklı bir sebep. Sihirbazlar kendilerinden eminler, ama Hazreti Musa kendisinden emin değil! Çünkü "kendisinden emin olma" gibi bir duygusu yok! O farklı bir şey, onu anlatmaya çalışacağım. "Peki, özgüvenimizi kaybedelim mi?" manası çıkmasın ama! Hayatta, o "kendisinden emin olan tanrıyı" iyi görmek, iyi yakalamak için onu anlatmaya gayret edeceğim. Amaç; onu "birbirimizi gördüğümüz gibi" görmek. Birbirimizi gördüğümüz gibi gördüğünüzde bir kere, bir kere gördüğünüzde cennete gidersiniz. Bir kere! Neden? Çünkü "**La ilahe İllallah**" demiş olursunuz! Bir kere. Şahitliktir o! Başlangıçtır, önemlidir, cennet halidir o! O yüzden, **bir kere La ilahe İllallah diyen cennete gider** bu manadadır. Aksi halde, bunu tanrılar dinlediğinde ve yine tanrılara cevaban derler ki; "olur mu canım öyle bir şey! Her türlü günahı işle, sonra da çık bir kere "La ilahe İllallah" de, hepsini sil!" Hayır, değil! **Bir kere "La ilahe İllallah" demek**; tanrıyı net görmek, bir kere onu iyi tanıyıp görmek! Siz o zaman ona celalle dönüp "**Leküm diynüküm veliye diyn sen yoluna, ben yoluma**" demiş gibi olursunuz! Çünkü Kafirun'u kişi kendisine okur, kendisindeki tanrıya okur Kafirun'u. İşte ona **La ilahe** dediği an kendisine "bir kere" açılacak **İllallah** kapısı ona yeterlidir. Bu yüzden o tanrıyı çok iyi tanımak lazım, bunu tereddütsüz diyebilmek için: Evet Hz. Musa'nın tereddüdü var, çağrıldı ama tereddüdü var! Ne? "Rabbi ne dileyecek?" bilmiyor ki! Niye? Çünkü diyor ki o; "**ben Rabbimin dileğinin suretiyim.**" Ne dileyecek bilmiyor ki! Eğer bildirilirse bilir!

Bu "bilme işi" öyle farklıdır ki; bakın Allah için de yanlış kullanılır: "**Allah her şeyi bilir**" biraz tanrısal ifadedir. Yani biraz sonra göreceğiz "**Allah Aliym'dir"** ne demektir? **Allah her şeyi bilir;** bu tanrının ilan ettiği Esma'ül Hüsnadır, A'ya ait Esma'ül Hüsna tanımıdır: Allah var, bilmesi gereken karşıda bir şeyler var, iyi öğrenmiş dersini biliyor, hepsini biliyor! Böyle bir bilme değil Allah'ın bilmesi! "**Bilme**" olayı var ya bilme; Allah bilmenin kendisidir! Bilme mevhumu! İnsan "bilme" mevhumundan edindiğiyle bilir. Bilme mevhumundan gelen yetenekle biz bir şeyi öğrenir, biliriz. Ama Allah bir şeyi bilmek için talim etmez! Karşısında çalışacağı bir ders, öğrenmesi gereken bir bilgi var da, onları iyi öğrenmiş biliyor, değil. "Bilme"nin kendisi O'dur! **Semi**; Allah her şeyi işitir; tanrı tarifidir. "İşitme" mevhumu var ya "Semi" odur işte, "işitme" olayının kendisidir. İşitmenin kendisi! Semi işitmek, Basir görmek. Allah Basir'dir görür, Semi'dir işitir. Esma'ül Hüsnaları tanrı gibi düşünmemek lazım. Bunları neden şimdi "bu tanımlarla" söylüyorum. Çünkü Esma'ül Hüsnaların tanımı gerçek yerine oturmalı ki, Esma'ül Hüsna dünyasına girebilesin! "B Sıfır Noktası" Esma'ül Hüsna dünyasına girme noktasıdır. Başka "nelere girme noktasıdır?" bakacağız oraya.

Hazreti Musa huzurda ve sihirbazlar birer küçük yılan oluşturuyorlar. Günümüzdeki sihirbazlardan daha güçlüler. Günümüzde de var dünyada bu tür şeyler. Hatta tasavvufu öyle biri olmak için öğrenenler bile vardır. Eğer İslamiyet'i burçlarla ve fallarla yanlış ilişkilendirirse! Kişi "B" haline yaklaşabilmek ve orda ilerleyebilmek için burçlardan ve yıldızlardan nasıl yararlanırım?" diye düşünmek yerine "ben onları nasıl kullanırım, onlarla tanrısal gücüme nasıl güç katarım?" diye bakarsa olaya yararlanmalar farklı olur.

Tefekkür Şeması 2'den

Hazreti Musa ne yapacağını bilmiyor, sihirbazlar kendilerinden eminler, bir sihir yarışı yapacaklar çünkü. Ve birer yılan oluşturuyorlar etrafta yılanlar dolaşıyor, Hazreti Musa şaşkın! "Ben şimdi hallederim sizin yılanlarınızı" diyemiyor ki! Onu oradaki sihirbazlar diyor! Çünkü onlardaki bu sihiri yapan, bu gücü elde etmiş olan, bu güce sahip çıkan "ilan etmiş oldukları" rablıkları, tanrıları! Bu yüzdendir ki, "B" yolunda ilerleyenin ulaşacağı sıfatlardan birisi **Fakr**'dır! Hiçbir şeyi olmayan, "hiçbir" şeyi olmayan! Bir güce talip olan değil, bir şeyler kazanmaya çalışan değil "hiçbir şeyi" olmayan! İlan ettiği tanrısı olmayan, tanrı olamayan! Ve Hazreti Musa'ya bir vahiy! Onu bekliyor, niye? Çünkü Rabbinin dileğinin sureti ya olacak şeyler, o "o dileği" bekliyor; **asanı at**! Atıyor ve daha büyük bir yılan oluşuyor diğer yılanları yutuyor. Musa da o zaman seyrediyor işi! Bu iki yapı, birbirinden çok farklı! İşte burada **tanrılarla "B" yapının savaşı** var! Hayat hep bu! Hayat tanrılarla "B" yapının savaşı ve tanrılar kaybetmeye mahkûm! Neticede, "dünya kâinat akışı" içerisinde de tanrıların mekânının ismidir ki; **cehennem**!

Bakın Hazreti İbrahim ateşe atılacak. Rahatlığının tek sebebi "**Rabbim dilemişse yanarım!**" Atarlarsa atsınlar, ben gittiğim zaman orayı Gül Bahçesine çevireceğim, demiyor! Bilmiyor öyle bir şey olacak mı? Fakat ona bir vahiy "**Hasbiyallahu, de**". "**Hasbiyallahu**" diyerek TESLİM oluyor ve ateşe Emir geliyor "**serin kal, yumuşak ol**" ve Hazreti İbrahim'i yakmayan bir ateş! Hazreti İbrahim de o zaman fark ediyor onu! Ama etrafta izleyenler; "A" ile bu işe bakanlar; "ne kadar güçlü adam, ateşi bile söndürdü" diyebilirler; bu yaklaşım tanrı yaklaşımı! Eğer rasüllerin nebilerin hayatlarını veya velilerin menkıbelerini okurken böyle bakılırsa, hem de müslüman olduğu halde! "Hazreti İbrahim ne önemli, ne mübarek adam ateşi söndürmüş! Şu veli ne kadar önemli, şurdan şuraya uçmuş." Bakın bunlar tanrı bakışları! Tanrının okuduğu ve incelediği ve hayran olduğu şeyler! Burdaki **hayranlık** öyle tehlikelidir ki, Allah'ı unutturur.

Bu iki bakışı ortaya koymak için, örneğin Hazreti Yunus Emre'nin bir sözüne bakalım: "**Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm**." Bunu tanrı okuduğu zaman, tanrı sistemi bunu anlatırken Yunus Emre'yi çok önemli tarzda size sunar ve burada bir hakikati vurguladığını söyler. Şimdi bu sözü düşününüz doğ-

ru mu bu söz; **ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm?** Bunu kim söyleyebilir? Bunu ancak bir tanrı söyleyebilir. Eğer bunu söyleyen Yunus Emre'yse [ki ben onu söyleyenin Yunus Emre olduğuna inanmıyorum!] o Yunus Emre ismindeki tanrı! Kendisini "ete kemiğe bürünerek görünen bir Hakikat" sanan tanrı! Peki, nasıl diyebilir Yunus söylerse? "**Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü**" der! Eğer tanrı söylerse; **ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm;** önemli kişiyim, önemli birisiyim! Yunus diye göründüm, aslında Yunus değilim! Ete kemiğe büründüm, ben önemli bir şeyim!" manasına gelir. O tanrıdır tanrı ilanıdır! Ama "B" halindeki birisi söylerse der ki; **ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü**. Peki, "**ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm**" söylenmez mi? Söylenir! Peki, kimdir onu söyleyen? O zaman, o Yunus değildir! Biz "Yunus Emre'nin şiiri" diyebiliriz, anlatabiliriz "tanrı gözüyle" bakarsak. Ama onu Yunus Emre'de söyleyen Yunus Emre olmaz, onun söyleyen dili Yunus Emre olmaz. Ancak O; ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm, diyebilir. Yunus Emre diyemez. Yunus nasıl der? "**Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü"** der. İşte bu İhlâs Hayat Döngüsündeki Sıfır Noktasıdır. Sonra, burada bir ilerleme olursa "ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü" diyen olmaz! O zaman **ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm**, diyen gözükür! Amaç zaten "ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü" diyeni YOK etmek. O zaman işin Sahibi söyler "**ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm.**" Yani o, Yunus Emre'nin sözü olmaz! Tanrıyla "B" halinin ayrımını cümlelere sözlere baktığınız zaman irdeleyebilesiniz diye örnek vermeye çalışıyorum. "**Bir BEN vardır bende, BENden içeru**." Bunu Yunus Emre söyleyebilir, ama Sıfır Noktasında söyler. Yani ben kendimi A diye takdim ediyorum, halbuki bende "B" Takdimi var, iki tane BEN var. Birisi, "A" Takdim Formu, ama sen buna bakma! Bir de "B" Takdim Formu var.

Sözlerde cümlelerde rastlayacağınız bir şey daha vardır. Ben gençlere özellikle bir öneride bulunurum, derim ki; size bir fikri anlatan, bir felsefeyi anlatan, bir doktrini anlatan veya dünyanın önemli kutsal bir bakış açısını anlatan, anlatırken "böyle düşünmeyenler bizden değildir" diyorsa, siz çok doğru şeyler anlatılıyor olsa bile yanlış yerdesiniz, anlatan yanlış! Neden? Çünkü "bölücülük" var! Yanlış olduğuna nerden hükmediyoruz? Hadislerden, bölücülüğün yasaklanmış olmasından. Kişi bölücü bakış açısıyla anlattığı için İslam'a uygun değil! İslam'ı anlatıyor olsa bile bir bölücü bakış açısıyla anlatıyorsa anlattığı İslam İslam'a uygun değil! Bu önemli bir gerçek! Ama buradan hareketle hadisleri inceleyince şöyle bir şeye rastlarsınız.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurur ki; "**şöyle yapmayan bizden değildir, şöyle olanlar bizden değildir**". "A" ve "B" yapısını incelediğiniz zaman "bizden değildir"i anlamak kolaylaşır. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin "**bizden değildir**" demesini, tanrılar arasındaki "bizden değildir" sanmamak lazım! Kur'anı Kerimin "**siz**" diye hitap ettiği tanrı değil ya! Peki, "tanrı"ya ne diye hitap eder? Tanrıya "**tanrı**" diye hitap eder, tanrıya "**tanrılarınız**" diye hitap eder. Yani ayet ve hadislere bu gözle de bakın; tanrıyı daha iyi tanıyacak ve nasıl reddedildiğini göreceksiniz! Kur'anı Kerim'de "tanrılarınız, tanrı" dediğinde,

onu geniş olarak (tanrılar nelerse) bir tanrı cümlesi yaptığınızda onun içerisine "ilan ettiğiniz tanrılığı" da koyunuz o zaman orda bahsedilen tanrıya, sizin "ilan ettiğiniz" tanrıya da hitap ediliyor demektir! Eğer olaya öyle bakmaz kendinizi ayetten dışarı çekersiniz, kendinizi ayetin dışında bulursunuz, "tanrınızı" ayetin dışında, sanki o, onlardan ayrıymış gibi yorumlarsınız. Ayetin bahsettiğine bakarak "bizimle ilgisi yok" der geçersiniz. "Bu taa o zamana ait bir şey! Bu şimdi niye yazıyor, yazmasa da olur! Ama öyle de demeyeyim günah! Böyle demeyeyim, okuyayım sessizce burayı geçeyim. Burası da bizim şu masala benziyor ama? Günümüzde daha iyi masal yazanlar da var ama neyse bunu da demeyeyim, günah, şurayı da okuyayım. Neyse, mealler böyle olur." O zaman der ki ayet orda; **sizin hepiniz âlimleriniz bir araya gelse, okyanuslarınız mürekkep olsa siz bir ayet oluşturamazsınız!** Neden? "Tanrı" okuduğu için! Mealleri de "tanrı" meallendirdiği için! Biraz önce dedim ya; **dikkat edeceksiniz, size İslam'ı anlatan tanrı mı?** Meale veya tasavvuf kitabına bakın, Türkçeleştirilmiş olana! Zamanında bir veliyullah bir şeyler yazmıştır, günümüzde biri onu Türkçeleştirmiştir. Türkçeleştirenin; tanrısı Türkçeleştiriyorsa o tasavvuf kitabındaki fiiller, bakış açıları hep değişir. Onu Türkçeleştiren çünkü tanrı! Hatta öyle bir tanrı **Marifetname**'yi sadeleştirince içinden bazı yerleri "günümüzde böyle olmaz" diye çıkarmış.

Şimdi ayetlere böyle baktığınızda, "orada geçen tanrı nedir?" dediğinizde: Zamanında putlar varmış, insanlar putlara inanırmış, ama günümüzde öyle bir şey yok, yani o, o zamana ait gibi düşünerek bakarsanız yanılırsınız. "Tanrı" dediğinde "ilan ettiğiniz tanrıyı" da oraya koyarsanız, o zaman ayette yerinizi bulursunuz! Neye yarar o? Çok önemli! Haşyet oluşmasına yarar. Eğer "tanrı" yazan yerlerde, bakıp "kendi tanrınızı" da oraya koyarsanız (samimi okuyorsanız Kur'anı) o zaman oluşacak haşyet çok önemli açılımlara sebep olur! Peki, bana nasıl hitap ediyor, "**siz**" dediği zaman o kim? "**Siz**" dediği sizin "B" haliniz, örtmeyen haliniz; siz! Onun için Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem de "bizden değil" derken kastettiği, tanrıların kendileri arasında birbirlerine bakıp da "bizden değil, bizim gibi değil" manasında değil! **Bizden değil** dediği; "**B" hali değil! O, tanrıya ait** demek! **Bizden değil;** o davranış tanrılara aittir, tanrıların davranışı demektir. "La ilahe" kapsamındadır o (bir bölücülük değildir) bir Tevhid kapsamındadır. Yani "**bizden değildir**" dediği yere "**La ilahe**" diyor, demektir. Eğer onu, Efendimiz bölüyor, ayrım yapıyor gibi düşünürseniz İslam'ın ruhuna ters bir mana yüklemiş olursunuz!

Dolayısıyla Efendimizin bir başka sözü bu kapsamda dikkatimizi çekebilir: "**Ayakkabınızın bağını bile Allah'tan isteyiniz, yemeğinizin tuzunu bile Allah'a sorun."** Bu sözü kişinin tanrısı prensip edinirse "ben kimseden istemem yalnız Allah'tan isterim, ben kimseye sormam yalnız Allah'a sorarım" der. Ama bu "B" yapı için önemli bir söz, "B" halinde yaşamak isteyene yol gösteriyor: "**Kimse" olandan kurtulman için, "kimse"lerden kurtulman için ayakkabı bağını bile Allah'la ilişkilendir, yemeğinin tuzunu bile Allah'la ilişkilendir!**

Tanrının önemli bir özelliği: Tanrı **tanrıların arasında boy gösterme**yi sever. Tanrı, tanrıların arasında süzülmeyi sever. İşin gereği bu! Derse ki kişi "ben ne yapayım, böyle emretmiş Allah! Doğru, öyle emretmiş. Sonu? Sonu da cehennem

emretmiş! Doğru, yapacak hiçbir şey yok! Yani burada haline bakıp da "ne yapayım" diyorsa aynı şey sonucunda da söylenir "ne yapayım, buraya geldik" diye. Bu neden önemli? O tanıyacağınız tanrının beşeri münasebetlerdeki "niyetini" iyi irdelemesi için! "Tanrılar arasında boy göstermekten hoşlanır" dediniz hocam, yani şimdi hiç dışarı çıkmayacak mıyız, hiç kimseye gözükmeyecek miyiz? Hayır, öyle değil.

Tasavvufta yalnızlık önerilir. Bu yalnızlığı tanrı okuduğu için zanneder ki, dağa çıkmak lazım veya bir yere hapsolmak lazım! Oysa, insanların arasında yalnızlık önerilir! Tanrıdan kurtulmanın ismidir **yalnızlık**, tanrıdan kurtulma çalışmalarının bir yöntemidir yalnızlık! Tanrılardan kaçan tanrı, sığınan, saklı duran tanrı değil! Yalnız tanrıdır o! Tasavvuftaki önerilere bu bakımdan da dikkat etmek gerekir. Bazı tasavvuf yöntemlerinde okuyoruz öyle şeyleri. İçinde zorluklar olan o tür şeyler, onları tanrılarından kurtarmak için! Tanrılarından kurtulmak için o gayreti yaparlar. Eğer onları ondan kurtarmak isteyen "tanrı" değilse, o zaman tanrısından kurtulmak için gayret etmiş olur. Yoksa "**yalnız bir tanrı**" olur; aç kalmış, yalnız, zavallı bir tanrı. Bir şey fark etmez!

- *Zaman zaman, bu iş zor mu acaba diye düşündüğümüz oluyor?*

Çok zor!

-*Çeşitli uygulamalar yapıyoruz..*

Gerekirse yapılabilir. Mutlaka kalabalık şehre gitmek gerekiyor değil! Fiziksel alan çok önemli değil! Kişilerin yapısına göre değişen şeyler olabilir ama "genel konuşulduğu zaman" fiziksel alan değil önemli olan! Orada insan yanılabilir, gerçek Dergâh'tan kaçmış olur! Size zor gelen yer esas Dergâh yeridir, esas Dergâh oradır! Bazı kişiler kolay yapmak için çok önemli nur-u pak olmuş hocanın yanına oturur. Onun yanında herkes öyle durur, sende sessizce durursun öyle. Önemli olan dışarıda öyle duruyor musun? Dışarıdaki hayatın içerisinde öyle misin? O çok önemli bir şey!

Şimdi anlatacağım şey farklı bir yaklaşım tarzı! Allah'ın varlığını anlamaya çalışan bir durumda değiliz elhamdülillah. Öyle değiliz ama, o noktalarda da gayret eden kişi içinde önerilebilir bu. Dinleyen bir kişi bizHazreti İbrahim'i anlattığımız zaman Allah'ın varlığını hissedebilir veya Efendimizin zamanını Efendimizi ve sahabeleri anlattığımız zaman Allah'ın varlığını hissedebilir. Onun **Ebu Leheb'de Allah'ın varlığını gör**ebilmesi lazım! **Nemrut'ta Allah'ın varlığını görebilmesi** lazım! Onu başardığı zaman Tevhid'i kolaylaşır, Tevhid anlayışı kolaylaşır. Aksi halde bir takım gibi düşünür. Allah bir takımın kaptanı, karşıda da inanmayanlar var "bir takım", bunlar kavga ediyor gibi sanar. Halbuki "karşı takım" dediği yerde Allah'ın emrini görebilirse, Tevhid anlayışı kolaylaşır onun. Onun için bazen de kalabalık şehirler ve sosyal hayatın içinde olmak, Tevhid anlayışını pekiştirmek isteyen için, iyi bir antrenmandır. Ama şimdi söyleyeceğim bir sebepten dolayı da zordur. Fakat başarınca da o zorluğun, yani o riskin ve o zorluğun karşısında da başarı çok büyük!

Tanrılar âleminin bir cazibesi vardır. Neye benzer biliyor musunuz? Bu evin eşyalarının üzerine şöyle görünmez şekilde spreyle şeker sıkalım şeker solüsyonu. Camları da açalım, hava da sıcak, ne olur? Sinekler gelir; kimi koltukla meşguldür, kimi sehpayla meşguldür, kimi aynayla. Baktığımız zaman deriz ki "aynayla meşgul sinek, sehpayla meşgul sinek, duvarla meşgul sinek". Onlarla mı meşguller, cazibeyle mi? Aslında şekerle meşguller. Bir "cazibe" var! Görünüşte hep "başka şeylerle" meşguller, ama onları onlarla meşgul eden bir "cazibe" var. Tanrıları tanrılık âleminde tutan cazibe var. Hiç düşündünüz mü, nedir o? O **cinsellik**! İnsanın tanrılar âleminden kopmasını zorlaştıran, kopacakmış gibi olurken mıknatıs gibi kendisine çeken; tanrılar âleminin, tanrılar veri tabanının, platformunun "cinsellik" olmasıdır! Tanrı, tanrılar arasında boy göstermeyi sever, dedik. Tanrı tanrılar arasında boy göstermeyi severken bu cazibe platformu cinsellikse, o tanrıdır işte! Aynı biraz önce bahsettiğimiz haşere evde boy gösteriyor, her yerle meşgul, baktığımız zaman faaliyette, aktif görüyoruz hepsini. Birisi çerçeveyle meşgul, biri aynayla, biri sehpaya, ama hepsi aynı şeyle meşgul! Oradaki cazibeyle, şekerle meşgul!

Tanrılar âleminin platformu da **cinsellik**tir! Bunu iyi incelediğinizde hayatınızda -bu işin Talibi için- tanrıyı fonksiyonsuz kılmakta çok önemli bir gücü elde etmiş olursunuz. Kendinizi iyi, **tarafsız** inceler ve kararlarınızı Hakem ismiyle verirseniz fiillerinize, oluşturduğunuz fiiller bu cazibeye mi yönelik, yoksa "B" halinin cazibesine mi yönelik, görürsünüz! Bu cinsellik platformunun üstünde para vardır, ün vardır, şöhret vardır, ama onları dürtüleyen zemin cinselliktir. "Cinsellik" derken "seks" demek istemiyorum! Bir kişi diyebilir ki "ben hiç seksle meşgul değilim, karşıyım bile". Sekse karşı olmak başka bir şey! Ama fiilleri temelini incelediğinizde bir cinsellik bulursunuz, cinsellikle ilgili bir boy gösterme; işte o tanrının cazibesidir, tanrılar âleminin! Ondan kişi kendisini kurtarabilmeli. Kurtarmadığı zaman, tanrılar âleminden kurtulamaz fiilleri. Daha önce söylemiştim hatırlayacaksınız; saç tarama fiili, bir hareket. Bunu tanrı yapıyorsa bu cehennemlik bir ameldir, "B" hali yapıyorsa cennetlik bir ameldir. Saç tarama işi "B"yle ilgili bir fiilse başka, tanrıyla ilgili bir fiilse başka! Kişi rahatlıkla bunu kendisi bilebilir, yönetebilir. Bunu önemseyip yönettiği zaman toplum içerisinde fiillerinin büyük çoğunluğunun temelinde kendisinin bile fark etmediği bir cinsel dürtünün olduğunu görecektir. O tamamen tanrıya ait bir cazibedir.

Tanrının özelliklerinden bir diğeri: Tanrı yani A "B" kılığına girer. "B" A kılığına girmez, çünkü "B"de kandırma yok! O yüzden diyor ya "**göründüğün gibi ol, olduğun gibi görün.**" Bu sözü çok seviyorlar! Ama bu söz "B"ye ait bir şey, "B" öyle olabilir! A hiçbir zaman öyle olamaz, "tanrı" hiçbir zaman "**olduğun gibi görün, göründüğün gibi ol**" olamaz! Bu sözü dikkat ederseniz tasavvufun büyükleri söylerler; **olduğun gibi görün, göründüğün gibi ol!** Çünkü o "B"ye ait! Eğer bir kişi buna gayret ederse, bu da bir yoldur. Yalnızca bunu bile prensip edinirse "B"yi anlayabilmesi fark edebilmesi için "ha, böyle bir şeyler de varmış" diyebilmesi için bir yoldur ona! Örneğin, Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme bir zat geliyor diyor ki, "bana öyle bir sürü bir şey anlatma, bir sürü bir şey söyleme. Bir şey söyle! Bir şey söyle, ben hepsini yapmış olayım; ama ondan taviz verme-

yeyim, hep onunla uğraşayım, ama bir tane olsun. Bir şey söylüyor: **Hep doğru söyle, hep doğru söyle!** Çünkü hep doğru söylemeyi prensip edinirse "B"yi fark edebilir. O yüzden "B" A gibi gözükmez, ama A "B" kılığına girer, "B" gibi gözükür. Böylece kişi kendisini İslamiyet'te ilerliyorum, İslamiyet'le meşgulüm sanar. Bunun temelindeki sebeb şudur: Kişi inandığı gibi yaşamıyorsa, yaşadığına inanmaya başlar, yaşadığını doğrular, yaşadığını tasdik eder; rahat etmek için. Böylece, kendisindeki tanrıya "B" elbisesi giydirmeye çalışır. Hani çocuklara 23 Nisan'larda "asker elbisesi, polis elbisesi" giydirirler ya, onun gibi; alır "B" elbisesini" tanrısına giydirir ki "öyle gözüksün" ve bundan tatmin olur, rahat eder "ben de bu yoldayım" der. En önemli sebep; inandığı gibi yaşayamamaktan **yaşadığına inanma**ya başlamasıdır. Bunlar kimin için önemlidir? Bu grup için çok önemli. Neden? Eğer bu grupta kişinin bir hedefi nefs-i mutmaine değilse "ulaşır-ulaşmaz" demek istemiyorum; ama böyle bir hedefi, böyle bir hevesi yoksa bu gruptan ne zevk alabilir ki, ne öğrenebilir ki? Bu onun için en doğal olması gereken bir hedef. Acaba nefs-i mutmaine halini yaşayabilir miyim, mutmain nefs olabilir miyim? "**Kendisi için bir korku, bir mahzunluk olmayan"** hali yakalayabilir miyim? Bu önemli bir hedef! İşte hedef bu olunca bu söylediklerim onun için çok önemli ipucu haline gelir.

Burda, ilerde genişleteceğimiz bir yeri şimdi söylemek istiyorum: Tanrının, tanrı âleminin çarkı, mekanizması neyle döner? Tanrı âleminin çarkı vehmin zulmeti+şeytan'la döner! Tanrının döngüsü bu; vehmin zulmeti+şeytan! "Bu döngü nasıl kırılır, bu döngüyü bir yerinden kırmak nasıl olur?" o yüzden vehmin zulmeti+şeytanı da inceleyeceğiz. Ama şimdi "B" noktasını ele alacağımız için "B"nin döngüsü ne? "B" Halinin Döngüsü akıl+imandır, akıl+iman! Akıl orada çok önemli! "B" Noktasına gelebilmek ve "B" Yolunda ilerleyebilmek ancak akıl+iman'la mümkündür. Yalnız akılla mümkün değildir! Sadece imanla takliden yapabilir kişi. Ama o işin hakikatini yaşayabilmek için akıl+iman önemlidir. **Akıl neyi sağlar**? Akıl, beynin mutmain olmasını sağlar bu konuda. Nefs-i mutmaineye gidiyoruz ya; akıl beynin mutmain olmasını sağlar. **İman**? İman, aslında o da bir akıl ürünüdür. Ama henüz siz o konuda kendiniz bir bulgu bulamadığınız için, o, öngörüyle kabul edeceğiniz bir bilimsel bulgudur, **bilimsel öngörü**dür. İman bir nevi bir bilimsel öngörüdür. Hatır için kabul edilecek bir şey değildir, "hatırın için sana inandım" diyeceğiniz bir şey değildir. O da "bilimsel bir bulgudur" ama sizin şu anki bilimsel pozisyonunuz onu ortaya koymaya yetmiyor. Yani **ahiret** aslında "bilimsel bir bulgudur" ama sizin şu anki bilimsel pozisyonunuz onu ortaya koymaya yetmiyor! Bu yüzden siz ona, o bilimsel öngörüye iman ediyorsunuz, o bilimi kabul ediyorsunuz. Peki, bunu kabul eden nedir? Bakın lütfen dikkat ediniz; onu da kabul eden "kalb"dir! Dolayısıyla, akıl+iman demek, **beyin+kalb işbirliği** demektir. Akıl beynin tatmin olmasını sağlayacak bu yolda, tökezlediği yerde iman onun yolunu açacak. Çünkü tatmin olması için beynin hızla gitmesi lazım ve kalbin tatmin olması için de iman gerekir; **iman** da kalbi mutmain yapar. Böylece siz akıl+imanı birlikte götürürsünüz. Aklı bırakmak yanlış olur!

Bakın, Enfal-22: "**İnne şerrad devabbi indallahis summül bükmülleziyne la ya'kılun**; **muhakkak ki Allah indinde canlıların en şerlisi, akletmeyen**

akıl nurundan perdeli sağırlar ve dilsizlerdir. Buradaki sağırlar ve dilsizler, bizim **sağır** veya **dilsiz** dediklerimiz değil. Duyduğu halde anlamayan, söylendiği halde işitmeyen, konuştuğu zaman tanrı kelamı yapan tanrısını dile getiren! Bu mânâda ele aldığınız zaman bunu, nasıl öyle olur kişi? Akıl nurundan perdeliyse, aklını kullanmıyorsa! O nedir? O muhakkak ki, Allah indinde canlıların en şerlisidir! **Akletmeyenler, akıl nurundan mahrum kalanlar "Allah indinde canlıların en şerlisi** olarak tarif ediliyor. Dolayısıyla burada Kur'anı Kerimde karşımıza çok sık çıkan "**akletmeyecek misiniz, aklınızı kullanmayacak mısınız!**" önerileri, akla nasıl sıkı sarılınması gerektiğinin bir yolu. O beyinle ilgili, peki kalble ilgili ne diyor bize? "**İman etmeyecek misiniz Allah'a? Artık gördünüz iman etmeyecek misiniz?"** İşte böylece, organ bazında bakacak olursanız beyin+kalb işbirliği, bâtından bakacak olursanız akıl+iman işbirliği bu yolda çok önemli olur **yöntem** olarak!

Kişi "B" Takdim Formuna talip olduğunda, kendini "B" ile takdim ettiğinde "sıfır noktası" dediğimiz yerde henüz işin başlangıcı olan o noktada cümlesi şöyleydi; **"ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim."** Bu bir başlangıç! Bu ne ortada rastlayacağı, ne son durak olan bir mana! Değil ama "B" halinin başlangıcı için söylenmesi gereken önemli bir takdim şeklidir! Bu takdimle beraber kişi Esma'ül Hüsna dünyasına girer, kendisini "B" ile takdim ettiğinde. O söylediğim ilk başlangıç noktası, o noktayı çok iyi anlamaya gayret edeceğiz, o noktayı çok iyi analiz etmeye çalışacağız. Çünkü o noktada "karar kılmış olan bir yaşam"dan sonra **İhlâs Hayat Döngüsünde ilerlemek** başlar. Dolayısıyla, "ne yapınca, ne olunca o noktada karar kılar insan, orada nasıl sabit durur?" ondan biraz bahsederek tanrıyla kıyaslamak, orayı bilmek ve orayı yaşama geçirmek için bakacağız.

"B" Takdimiyle beraber kişi Esma'ül Hüsna Dünyasına girer. Peki, zaten Esma'ül Hüsna Dünyasında değil mi ki? İşte orda iş değişmeye başlar. A Takdiminde Esma'ül Hüsnalar yok mu? Var! "A" Takdim Formunda -dikkat ediniz- hayatı tanrılar tanımlar, hayatı Allah tanımlamaz! Allah yerine "ilan ettiği rab" bir hayat tanımlar, hatta doğruyu-yanlışı o tanımlar. Doğru olabilir tanımladığı, ama **tanımlayan tanrı**dır! Ve "çok doğru" bir tesbit olabilir, çok dürüstçe bir davranış olabilir, ama o tesbiti yapan tanrılar dünyasında tanrıdır. Oradaki kişi bir tanım yapacağı zaman [herkes diyelim ki hayat için "canlılık" diyor] kişi diyor ki; "hayır, ben ona Hayy diyeceğim!" Öyle tanımlamak istiyor, onu yeğliyor tanrı! Dolayısıyla, "A" Takdim Formu dediğimiz tanrılar âlemindeki Esma'ül Hüsnalar tanrının tanımları, öyle istediği için öyle tanımlıyor; ben artık "Hayy" diyeceğim, ben artık "Kayyum" diyeceğim, ben artık "Alîm" diyeceğim, "Kadir" diyeceğim, diyor. Halbuki "B" Takdimindeki söylediğimiz o sabit noktadan itibaren bir tanımlayan olmaz, **gerçek Esma'ül Hüsna âlemi**ne girer kişi. Esma'ül Hüsna âleminin gerçeğiyle yüz yüze gelir. Bu nedir, göreceğiz ama başlıklar olarak o noktanın özelliklerini söylemeye çalışıyorum:

Bir diğeri: "B" Takdimiyle birlikte kişi hemen "Şekûr" ismi kapsamına girer; zaten Esma'ül Hüsnanın esas âlemine girdi ya! Tanrılar âlemindeyken, Esma'ül Hüsnaları tanımlayan oydu, "B" Takdim Formu"yla, "B" haliyle beraber bir ta-

nımlayan olmayınca! Ama o var, o nerde olacak? O, o zaman Esma'ül Hüsnalarda olur; hemen olduğu Esma'ül Hüsnalardan birisi o noktada **Şekûr** ismidir, Şekûr ismi kapsamına girer. Bir diğeri; Hamiyd ismi! Kendisini "B" ile takdim etmekle beraber **Hamiyd** ismi kapsamına ve **Şehiyd** ismi kapsamına girer, bu üçünü fark etmesi gerekir! Orada karar kılabilmesi, yaşamını orada idame ettirebilmesi için başlangıçta bunu fark etmesi lazım! Biraz detaylandıracağım.

Ve orda "ne" başlar? İşte o noktadan itibaren **ilmel yakin** hali başlar. İlmel yakin hali o noktadan itibaren başlar, o noktadan itibaren Fiillerin Tecellisi başlar. Fiillerin Tecellisi için şans kapısı açılmıştır ona. **Fiillerin Tecellisi** hali başlar ve ona önemli bir kapı açılır; Keşf Kapısı açılır. Ona o takdimle beraber Keşf Kapısı açılır. **İlk keşf**ini de söyleyeceğim size, ilk keşfi de nedir? İlk yaptığı keşif "B" takdimiyle beraber şudur ve bu önemli bir keşiftir: Bendeki "Hayy" Allah'ın Hayy'ıdır, bendeki "Semi" Allah'ın Semi'sidir, bendeki "Basir" Allah'ın Basir'idir, bendeki "Alîm" Allah'ın Alîm'idir, bendeki "Kadir" Allah'ın Kadir'idir, bendeki "Mürid" Allah'ın Mürid'idir, bendeki "Mütekellim" Allah'ın Mütekellim'idir. Yedi önemli sıfat, nefse ait olan! Nefsin yedi vasfının kendisine ait olmadığını keşfeder. Neden kendisine ait değildir? Kendisine ait olursa "A" Takdim Formunda olur, tanrı olur, "B" noktasında olmaz ki! "Benim görmem, benim işitmem, benim ilmim, benim bilmem, benim iradem, benim aklım, benim hükmüm, benim o olaydaki gerçekleştirme gücüm (Kadir), benim iletişim yeteneklerim; kelamım" diyorsa, o "A" Takdim Formundadır. İşte o kendisindeki Rab Gücüne sahip çıkan, Vehmin Zulmetine uyarak tanrılığını ilan eden yapıdır. Zaten siz kendinizi "B" olarak takdim ettiğinizde kendinize ait böyle iddialarda bulunmuyorsunuz ki! Dolayısıyla, B_O noktasıyla, "B" takdimiyle birlikte keşif kapısından girilmiş olur ve bu önemli keşifle başlar, bu noktaya ait. Kişi bu "B" Takdim noktasında sabit kalır, bu noktadan itibaren hayatında ilerleme başarabilirse o zaman keşiflerle ilgili de ilerlemeleri olur.

- "B" Takdiminde, ilk başlangıçta şahit olma nasıl? Yani La ilahe illallah dediği zaman ne kast ediyor?

İhlâs Hayat Döngüsü'nü hatırlıyor musun, ilk başlangıç noktası, o hayat döngüsünün üzerinde "bir nokta" idi, normal yaratılış prosedürü akışı içerisinde. Ama bir noktaya geldiğinde kişi kendisini takdim ederken rablığını ilan ederek "A" Takdim Formuyla başka bir hayat başlatır. Eğer onu fark eder de, onun fonksiyonlarını yok ederse, o tanrıyı fonksiyonsuz hale getirir ve "B" Takdim halinde sabit bir yaşam oluşturabilirse, o noktada kendisine İlmel Yakin Kapısı açılır, Keşif Kapısı açılır, Fiillerin Tecellisi Kapısı açılır. O halle beraber de hemen üç ismin kapsamına girer kendiliğinden, o takdimin gereğidir o: "Şekûr" ismi, "Hamiyd" ismi, "Şehiyd" ismi. Her şeyin, her olayın ve her varlığın hakikatini görmek demektir **Şehiyd** ismi. Şehadet başlayacak işte! Kelime-i Şahadeti, Ettehıyyatüyü (yani **miracı**) salâtta miracı gereği gibi yerine getirebilecek. Bu Kelime-i Şahadeti okuyabilecek kapsama girer o halle beraber. Bütün onlar için "tanrı iddiasından" ve "tanrıya ait veri tabanından" kurtulmak gerekir. Tanrıya ait veri tabanını siz "**şartlanmalar**" gibi şeyler altında da inceleyip görebilirsiniz.

- Kişide Şehiyd, Hamiyd ve Şekur isimleri tecelli etti, ilmel yakin yaşadı. Bu noktadan sonra, yine A formuna kayabilir mi?

Kayabilir tabi! Bu noktada o yüzden sabit kalmayı başarmak lazım önce! Hatta çizmiştik, İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel bir yol vardı, sonra ayrılıyordu. O "paralel yol"a geçebilir, ama o paralel yolda da tanrıdır, yani A Takdimidir. Fakat o paralel yol (bir nevi **nefsi mülhime**) iyi bir yerdir. Fatır Suresi-32. Ayete göre "cennete girebileceği söylenilen" nefse zulüm yeridir. Dolayısıyla, nefsine zulmetmiş olur oradan kaymakla, ama tekrar o "B" noktasına gelir… Orda "**sabit kalmayı başarmak**" önemlidir. Orda sabit kalmayı başardıktan sonra İhlâs Hayat Döngüsü çizgisinde ilerleme başlar. Kişi kendini "B" takdim etmekle birdenbire orda sabit kalmaz. O zaman da; "B"yi iyi tanımak, hayatta "A" karşısına çıktıkça ona "**La ilahe**" demek (hem sözle hem o işi yapmayarak "**La ilahe**" demek) böylece kendisini hala "A" çizgisine çeken davranışlarla karşılaştıkça onları yok eden bir mücadele içinde olmak! Başlangıçta başarıp "B"ye gelir! Diyelim ki, yüz kadar davranışı silip gelmiştir, ama içinden iki tane davranış vardır ki onu tekrar oraya çekiyordur. Onları daha kolay fark edip, onlarla mücadele ederek "B"de sabit kalmaya gayret eder. "B"de sabit kalmak çok önemli bir başarıdır, yani o başlangıç noktasında sabit kalmak çok önemlidir. **Yol** o noktadan itibaren başlar, "ilerleme" o noktadan itibaren olur. O noktada nasıl sabit kalınır; onun mücadelesini verir orda, ama o mücadeleyi verirken A'ya yani nefse zulüm hallerine dönebilir, gelebilir. O yolda "sabit kalıp ilerledikten sonra" yani ilerleme başladıktan sonra "**ne korku ne mahzunluk vardır**" hali başlar. O zaman **dönüş** olmaz!

-"Allahümme Ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike" duası burada nasıl olur?

Orda da geçerlidir. Belki de fark edilip söylenecek en önemli noktadır, bu dua için en önemli yer olabilir. Çok haklısınız, çok güzel bir dua olur orada; **ya Mukallibel kulub, sebbit kalbi ala diynike; beni "B"ye sabit kıl Allahım.**

Şekur isminden biraz bahsedeyim izin verirseniz, **Şekur** ismi "vereni bilme" manasına gelir bir nevi, vereni bilme! Ama bu vereni bilme iki türlüdür. Yani tanrı da vereni "bilir", tanrılığını ilan etmiş olan da "bana bunu Allah verdi" diyebilir. Onun demesi, bir üst makama havale gibidir. Kendi ilan ettiği Rablığının, üst makamının kendisine onu verdiğini söyler. Bu şükür hali değildir, Şekûr için geçerli hal değildir buradaki "bilmek". **Gerçek şükür hali** için tanrı olmamak gerekir, tanrılığını ilan etmemek gerekir! Bu çok önemli bir şey; buna çok özen göstermek lazım! Kişi kendisini "B" halinde takdim ettiğinde o takdimin kendisi zaten verenin Allah olduğunun keşfidir. Rablığını ilan etmiş, müstakil bir birim var, ona bazı şeyleri Allah veriyor! Bu da Allah'tan bilmektir. Karşısına kendi gücünün dışında, elde ettiği büyük bir para çıkar "bunu bana Allah verdi" der, Allah'ın verdiğini söyler zaman zaman "çok şükür" der. Bu değil! "B" olarak kendisini takdim ettiğinde yani Allah'tan gayrı bir birim olduğunu ilan etmediğinde, **La ilahe** diyerek öyle bir ilanı yok ettiğinde zaten "veren Allah" noktasındadır, kendiliğinden **şükreden kul** haline gelir. Şükreden kul haline gelmekle kendiliğinden Şekûr ismi kapsamına girer. Böylece, şükredene yani "vereni bilene, Allah daha çok verir"

kanununun çalıştığı bir noktaya gelir! O eğer "B" halinde, şükreden kul noktasında, Şekûr isminde "kararlı kalırsa" o zaman Allah daha çok verir ona bu yolu, böylece orada ilerlemesi kolaylaşır.

Ve aynı şekilde orda Hamiyd isminin kapsamına da şöyle girer: Kendisini "B" haliyle takdim ettikten sonra o halde yaşarken fikir ileri sürer, yorum yapar. Fikir ileri sürerken, yorum yaparken, eğer "bir tanrı" yorum yaparsa, "tanrılığını ilan etmiş olan" fikir ileri sürerse başkadır! Ama "B" Takdiminde olan fikir ileri sürerken, yorum yaparken o bilir ki; **hamd Allah'a mahsustur**; takdir Allah'a mahsustur. Çünkü kendisi takdir ettiği zaman, kendisi yorum yaptığı zaman, kendi birimselliğinden kaynaklanan -kendisine ait- bir fikir ileri sürdüğü zaman "**tanrı**" olacaktır, nefsine zulmedecektir; nefsinin hakikatini vermeyecektir!

Bakın nefsle ilgili basit bir benzetme yapayım, buraya tekrar dönelim. Şimdi diyelim ki, bana birisi bir çanta para verdi. Dedi ki, "bu çantadaki para sana emanet. Ben telefonla sana bu parayı nasıl harcayacağını söyleyeceğim, ne söylüyorsam oralara harcayacaksın bu parayı." Para benim değil parasal bir gücüm yok para bende duruyor. Ben yalnızca kendimi şöyle takdim ediyorum; "bir para dolusu çanta tutan adam." Parayla ilgili bir güç ilan etmiyorum, parayla ilgili bir mertebe ilan etmiyorum, parayla ilgili bir iddiam yok! Ne olacağını da bilmiyorum, telefon diyecek ki bana; git şu kadarını şuraya ver, götürüp onu oraya vereceğim. Böyle bir yapım var, düşünün. Ama örneği kavradıktan, oradaki "manayı" anladıktan sonra örneği yok edelim. Manayı yakalayalım! Asi olan, kendini A ile takdim eden bir bakıyor ki "bir çanta para" telefonu boş veriyor, telefonu kapatıyor; "bu para benim" diyor ve başlıyor dilediği gibi harcamaya. Buradaki gücü kendisi kullanıyor, emaneti suistimal ediyor, yani nankörlük yapıyor. Ayetlerden hatırlarsınız **nankör** kelimesini, nankörlük yapıyor; böylece kendisine verilen bu hakkı yiyor. Hak yemek demek, **zulmetmek** demek! Buradaki, bu Hakk'a zulmetmiş oluyor. Şimdi, bu işte "A" Takdim Formu gibidir. Kendisine verilen veri tabanındaki nefs gücünü alıp (kendine nasıl takdir edilmişse) kullanıyor. Biz insan boyutundan söylediğimiz için! Diyebilirsiniz ki "onu, yani tanrıdakini Allah emir vermiyor mu?" Elbette! Bakın şu ayeti hatırlayın; **sizi de tanrılarınızı da Allah yaratmıştır; sizi de, yani "B" halinizdeki "sizi" de, tanrılarınızı da; eğer tanrılık ilan etmişseniz onu da, onu da Allah yaratmıştır.** O da Allah'ın yarattığı bir şeydir! Ancak bu cümleler bu yolda mücadele eden, İnsan Suresi-29'a göre gayret sarf ettiğinde geçerlidir. İnsan Suresi-29'daki ayetin gereği "bu cümleler" geçerlidir. Çünkü ne diyor o ayet? **Dileyen artık Rabbini tutsun, dileyen artık Rabbine dönsün.** İşte oradaki ayet gereği **dileyenin Rabbine dönmesi** fiilini, o ameli yerine getirmek için gayret edene bu cümleler yardımcı olabilir. İşte, kendisine verilen rububiyet nuru, yapma gücü, rab gücü, rablık bu bahsettiğim para gücü gibi! Bir şeyler yapıyor; iyi kötü, doğru eğri, yanlış; bilmez yapar! Peki, ona "şunu yap" diyen kim? İşte o "o gücü" suistimal eden, tanrılığını ilan eden birim, o A yapısı!

Oysa, "B" yapısında fikir ileri süren kişi; fikir ileri süreceği, bir yorum yapacağı zaman "**o Allah'ın takdirindedir!**" manasına gelen bir yorum yapar. Bundan

dışarı çıkmaz onun hiçbir bakışı, hiçbir düşüncesi. Özellikle "B"de sabit kalabilmek için Şekûr ismini ve Hamiyd ismini iyi kavrayıp yaşam biçimi haline getirmek, onu adet haline getirmek gerekir, rutinleştirmek gerekir. Örneğin, bir kişiye sorsak desek ki, senin araban var mı? Bakın "var mı" manasına sorsak, herhangi arabayla ilgili bir fikir sormadık. Dese ki; çok şükür benim arabam var. Şekur olan Allah'a şükürler olsun ki arabam var, demek, "Allah bana araba nasib etti" demektir, Şekur kapsamındadır. Desek ki arabanın bir sorunu var mı? "Elhamdülillah bir sorunu yok" derse, o; "takdir" kendisine ait olan, "kader" kendi elinde olan, "emir" kendi elinde olan, "irade" kendi elinde olan Allah bana sorunsuz bir araba verdi manasınadır. "Ben inceledim, baktım bir sorunu yok" demiyor. Diyemiyor, diyemez!

Başlangıçta kişi "böyle dememem lazım" deyip yapabilir. "Ben şöyle demiştim, öyle dememem lazım, şöyle demem lazım" diyebilir. Bu fiilde zikirdir o zaman, Hamiyd'in fiilde zikridir. Bakın bu neye benzer biliyor musunuz? Diyelim ki, birisi Antalya'ya gidecek. Ama ikide bir Antalya'ya gideceğini unutuyor. Ona deriz ki, durmadan "Antalya'ya gideceğim, Antalya'ya gideceğim" de. Unutuyor çünkü! İşte o dilde zikirdir! Unutmayan kişiye ne gerek var, "Antalya'ya gideceğim" demesinin! Ama unutuyor!? Unutmaması için ona tembihlemişler, sen durmadan böyle de! Niye? Çünkü "Antalya mevhumunu" unutabiliyor. Antalya otobüsüne biner "Antalya'ya gideceğim Antalya'ya gideceğim, Antalya'ya gidiyorum…" Yanlış yerde inebilir! Ama eğer "Antalya'ya gitme" onun yaşamı haline gelmişse, bunu demesi gerekmiyor ki! Gerektiği yerde der. Nereye gidiyorsun? Antalya'ya. Sorulduğu zaman söyler. Bunu sana kim verdi? Allah verdi! Sorulduğu zaman söyler, Zikirler de böyledir. Biz **dilde zikr**i neye yapıyoruz? Bizim yaşantımız A Takdimi üzerine olduğu için "B"yi bilmiyoruz "B"yi unutuyoruz, yaşarken unutuyoruz! O unuttuğumuzu veri tabanı yapabilmek için, yanlış otobüse binmemek için, onun "Antalya'ya gideceğim, Antalya'ya gideceğim" dediği gibi, biz de neyi yapmak istiyorsak, ne olmak istiyorsak onun dilde zikrini yapıyoruz ki, onu unutmayalım ve beynimizde onunla ilgili "kapasiteler" açılsın.

Niye? Biz Antalya'ya giden adam haline girelim, koltuğuna oturmuş, otobüste! O da **halde zikir**dir. Antalya otobüsüne oturmuş, sessiz sessiz gidiyor. Fiilde Zikir? İniyor otobüsten Antalya'da geziyor, o da **fiilde zikir**. Esas zikir odur, esas hedef odur, esas hedef fiilde zikirdir. Antalya'da gezen söyler mi; ben Antalya'da geziyorum Antalya'da geziyorum? Artık Antalya'dasın, söylemeye gerek yok. Ama oraya gidebilmek için burada çok zikreder söyler, yolunu şaşırmamak için. Biz de "B" ile ilgili bir fiili yapabilmek için, "B" ile ilgili bir fiilin, "fiili zikrini" yapabilmek için önceden "dilde zikrini" yapıyoruz. Sonra o bizde "halde zikre", vücudumuzu o hale sokacak bir zikre dönüşüyor: Vücudumuzun kimyası! Dilde zikir ile oluşan, açılan beyin kapasitelerinin yönlendirmesiyle salgılanan hormonlar, enzimler, vücut kimyasını ne yapıyor? O ismin haline çeviriyor, kimyanı değiştiriyor! Bir nevi vücuttaki kimyanın değişmesi, o isme uygun bir kimyanın olması halde zikir. Sonra? Artık sizden ona ait fiiller dışarı çıkıyor, fiilde zikir. Esas amaç o, fiilde zikir. Rasülullah'ın hep, sürekli olduğu zikir hali; fiilde zikir. İşte bu yüzden Hamiyd isminde de, Şekur isminde de; kişi dalıp unutabilir. Ha, "aslında veren şu değildi,

bu değildi, veren Allah'dı" deyip geri dönüş yapıp dilde zikirle bunu onarması, düzeltmesi onun "B"de sabit kalması A'ya geçmemesi için önemli bir uğraş olur. Önemli bir Zikrullahtır onun için.

Örneğin "nasılsınız?" diye sorulduğunda kişi "Elhamdülillah" der genellikle. Bazen bunu "Müslümanlar böyle der" diye der. Bakın ona "yorum" soruyorsun, diyorsunuz ki; nasılsın? Bir yorum yapacak, var olan bir şeyle ilgili bir takdirde bulunacak "iyiyim, hastayım, şöyleyim, böyleyim" bir takdirde bulunacak, ama biliyor ki o **Takdir Allah'a ait; Emir Allah'a ait!** O zaman "iyiyim Elhamdülillah; emir kendisine ait olan Allah, beni iyi yaptı Elhamdülillah" manasına gelen bir cevap verir. Demek ki vereni bilmek **Şekûr** ismi. O verilenle ilgili bir yorum yapılacağı zaman takdirin; hamdın; kaderin; emrin Allah'a ait olduğunu ortaya koyan söz ve davranışlar **Hamiyd** ismiyle ilgilidir. Bu noktada **önemli bir yaşam göstergesi**dir bu ikisi!

Şunu da fark eder kişi orada: "B" Takdimiyle beraber mutmainlik başlar. "B" Takdimiyle beraber başlayan mutmainlik, mutmain olmaya adaylık Amentü Bilkaderi'nin yaşanmaya başladığı noktadır. Çünkü o nokta Amentü Billahi noktasıdır, o nokta Bilkaderi noktasıdır. Bir tanrıdan bahsetmiştik ya, tanrılığını ilan eden. Tanrılığını ilan eden hiçbir zaman mutlu olamaz, mümkün değil; mutluluk tanrıya kapalıdır! **Mutluluk** hali Cennet Hali'dir çünkü. Cennet tanrıya kapalıdır, hiçbir zaman mutlu olamaz! Peki, yaşantısında mutlu oluyor. İnceleyiniz o "mutluluk" değildir, memnuniyet ve rahatlıktır. Memnun olabilir, rahat olabilir ama hiçbir zaman mutlu olamaz. Mutlu olmak **mutmain olmak**tır, mutmain olmak ancak 'B' Takdimiyle mümkündür!

Bu yüzden, bu boyutta eğer tanrıyla "B"nin salâtının bir farkını söyleyecek olursak; tanrı salât ikame ettiğinde memnun olur, rahat olur! Kendisini hatta takdir eder "aferin, iyi insansın sen" der, "bak herkes yatarken sen kalktın, sen salât ikame ediyorsun, Müslüman dediğin böyle olur" der. O tanrıdır! Memnun olur, rahat olur. Kendisini "B" ile takdim eden, salât ikamesinden dolayı, mutlu olur o mutlu olur. İkisi de "**haz**" yaşar! Birisinin hazzı çok tehlikeli bir şirk, diğerinin hazzı yasal bir hazdır, ama zamanla terk edeceği bir şirktir! A'yla kendisini takdim eden (tanrı) ibadetlerinde; ki burda bahsettiğimiz salâtta, haz duyar. Oradaki haz, tanrının memnuniyet ve rahatlığından kaynaklanan bir adrenalin salgısının hazzıdır. Kendisini farklı görme, kendisini iyi insan görme, kendisini önemli görme, kendisini ayırma ayırt etmeden kaynaklanan bir hazdır! Peki, "B" takdiminde olan haz duymaz mı? "B" Takdiminde olan da haz duyar, kendisini "B" ile takdim eden de haz duyar ama ikisi birbirinden çok farklıdır. "B" Takdiminde olan; Allah kendisine "salât ikame etme rolü" verdiği için mutlu olur, mutmain olur, "elhamdülillah öyle diledi" der; bunun hazzını yaşar duyar. İkisi, iki haz birbirisinden çok farklıdır. Birisi tanrılığı kuvvetlendirir, diğeri **Allah muhabbeti**ni kuvvetlendirir; haşyeti kuvvetlendirir; "ya dilemezse, ya dilemezse!" korkusunu getirir. Tanrı; "artık bunu iyi adet edindik, bir daha bırakmayız, bir daha kimse bana namazı bıraktırtamaz" der. "Bu iyi işmiş" der, "bu zamana kadar bunu fark etmedik! Ben artık bundan sonra bu işi böyle yapacağım" der tanrı.

*-Rasülullah Efendimizin söylediği **"bana üç şey sevdirildi; namaz, eş ve güzel koku..?***

Sevdirildi. Buradan, zaten geleceğimiz bir nokta var bizim, Tanrı sistemine bir cazibeden bahsettik, cezbeden bir şekere benzettik. "B" tarafının da öyle bir cazibesi var! O cazibeyle fark ettiği zaman kişi görecek ki "B" tarafındaki cazibe diğerini örtüyor. Onlar yan yana konduğunda "B" tarafındaki cazibeyi tercih edecek! Cezb "**cezbe**" halidir o orda, cezb edecek onu oraya. İnşallah denk gelince bakarız ama bir şeye dikkat et hadiste, **dünyaNızdan**! Niye öyle demiş, oraya da bir bak! "DünyaMızdaki" dememiş, "dünyaNızdan" demiş.

Bu Hamiyd ismiyle beraber kişinin yaşantısı içerisinde şunlar mana bulur, artık onlar onun hem dilde zikridir, hem de yaşayarak fark ettiği şeylerdir: **Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber Maşallah İnşallah**; bunlar artık onun halleridir yaşam halleridir. Bunları hem dilde kullanır rahatlıkla, hem yaşam olarak bunları görmeye başlar. Dolayısıyla "**Sübhanallahi ve Bihamdihi**" onun için çok büyük mana ifade eder, **Sübhanallahi ve Bihamdihi!** "B" Takdiminde olan kişinin çok önemli bir zikridir **Sübhanallahi ve Bihamdihi**; "B" halinin dilidir **Sübhanallahi ve Bihamdihi** ve **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**" yine "B" halindeki kişinin çok önemli bir yaşam hali ve zikridir.

Vakit epey ilerledi herhalde. Sonra buradan devam ederiz inşaallah. Çünkü buradan itibaren biraz da fiillerin tecellisinden bahsedeceğiz. Bu noktadan itibaren kişi, hayatta fiillerin tecellisini yaşamaya başlar. Çok önemli bir antrenmandır bu kendisini "B" ile takdim eden kişi için.

Bir tövbe okuyayım, sonra bir dua yapalım ve tamamlayalım inşaallah:

Allahümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke. La melcee ve la mencee minke illa ileyke. Amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Allahümme ente Rabbi, Ya Rabbi, Ya Rabbi, Ya Rabbi! Allahümme ente Rabbi la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü euzü bike min şerri ma sana'tu ebuü leke bi nı'metike aleyye ve ebuü bizenbiy fağfirliy zünubi, feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımîn.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasirin.

La ilahe illa ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min ındike verhamni, inneke entel Gafuru'r Rahiym ve Tevvabu'r Rahiym.

Sübhanallahi ve Bihamdihi sübhanallahil Aziym Estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullahelleziy la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah ya Rabbel arşil azim,

Estağfirullah ya Rabbel arşil kerim,

Estağfirullah ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin, biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel Hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedia's Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel İkram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy Lillahi Rabbi'l âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi. Eslemtü li Rabbi'l âlemin. Âmin...

Allahım, öncelikle Rasülullah, Nebiullah, Habibullah, Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için,

Ve Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhümün ruhları için,

Ashab-ı Kiram Sahabe Efendilerimizin ruhları için,

Ve Allahım, indinde makbul kullarının ruhları için,

Allahım yalnızca Senin rızanı umarak, yalnızca Senin Yolunu bilebilmek, anlayabilmek, yaşayabilmek amacıyla yan yana gelen, bir araya gelen buradaki cemaatin, Senin rahmetine kavuşmuş olan tüm sevdikleri ve yakınlarının ruhları için.

Allahım, Ki onlara merhametinle muamele eyleyiver, onların azablarını yok ediver, günahlarını bağışlayıver, affediver, mekânını cennet ediver Ya Rabbi,

Ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için,

Ey Allahım, müslüman mümin din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, dertlilerine acil deva, borçlularına acil eda, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere, ailelerimize, yavrularımıza, inanan din kardeşlerimize sağlık sıhhat afiyet lutfeyleyiver Allahım. Bizlere merhamet ediver

Allahım, bizleri bağışlayıver Allahım, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver Allahım,

Ey Allahım, bizlere hayırlı ve helal rızıklar lutfeyleyiver Allahım,

Allahım, Rasülullah Efendimizin ilminin ve yönteminin yayılması için evlerini açan müslüman mümin din kardeşlerimizin evlerini nurunla nurlandır, bereketinle bereketlendir. Selamın daim orayı kaplasın Ya Rabbi.

Onların gayretlerinden, emeklerinden, onların işlerinden razı oluver inşaallah,

Ve yalnızca rızan için El-FATİHA.

Allah'a emanet olun,

EsSelâmü aleyküm.

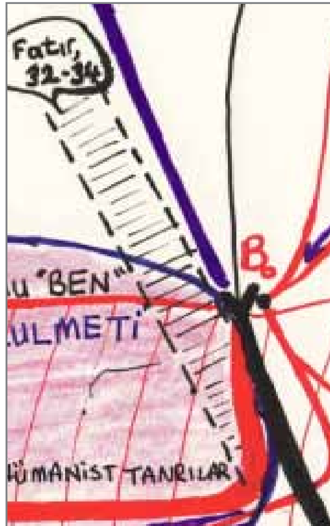
11 Cemaziyelahir 1429 / 14 Haziran 2008

- Nefs-i mülhimenin pozisyonu
- Bütün mesele "tanrı imajından" kurtulmak!
- Hidayet tohumunun çimlendiricileri: Kur'an ve Sünnet
- Kur'anın muhatap aldıkları
- Şeriat, tarikat, marifet, hakikat, arif ve arif-i Billâh
- Kalp, kalb, veri tabanı
- Esas secde veya "yokluk secdesi" ile yok edilen ne?
- Sevab peşinde koşmayan tanrı, üç gün aç duran tanrı!
- Kolay anlamak için ölçü
- Allah'a ait esmalar veri tabanında nasıl gözükür?
- Allah'ı anlayabilmeni kolaylaştıracak hücreler için
- Yalnızca Müslümanlara verilmiş bir şey
- Ruhun "zedelenmesin" istiyorsan örtmelisin!
- Allah'ın Rahiym isminden nasıl yararlanıyorsun
- Elif Lam Mim'in hayat bulmuş şekli
- "Sürdürülebilir hanif" nasıl olunur?
- Rabbe karşı "yapmayacağım" denir mi?
- İlan edilen Rablığı paramparça eden mekanizma!
- "Mümin kulun kalbine sığmak" ne demek?
- Orada Esmalar tarif edilmez; olunur
- Halde ve fiilde Zikrullah
- Allah indinde kıymetli bir yudum yutmak ister misiniz?
- Halinizle 24 saat zikir nasıl mümkün?
- Zihinlerin henüz "beşer olduğu için" çözemediği
- İnsan Suresi-29'u nasıl yerine getireceksiniz?
- Stres ve iman! İlla billah yaşamı nedir?
- Okuduğun "tahiyyat" tüm salih kulların kimyasını etkiler
- Tam bir hac ve umre sevabı vakti
- İlmel Yakîn nerede başlıyor?
- Fiillerin tecellisinde: Kişi tüm arzu ve isteklerden kesilir. Nasıl?

Fatır Suresi 32. Ayeti söylemiştik "**biz Kitabımızı üç gruba emanet ettik. Sonra biz o Kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık.** Burda "miras bıraktık" anlamının içerisinde aslında "**muhatap**"lık da var, kimleri muhatap aldığı da var. Bu muhataplık biraz da şöyle: Kendisine hidayet dilenmiş olan kulda hidayetin yaşanış biçimine göre o kulda "kulluğu olarak" açığa çıkmasını motive edecek bir kıvılcım gerekiyor. Bu genellikle Kur'an-ı Kerim ayetleridir. Hatta Kur'an-ı Kerim ayetlerinin tesirini, bu açılımını destekleyen şeyler olur. Bir mekân olabilir, bir kişi olabilir, bir ses olabilir, bir rüya olabilir, o kişiye bir ilham olabilir. Herhangi bir şey de bu muhataplığı daha cazip hale getirir, o kişideki. Eğer hidayet yaşam biçiminin yeşermesini çimlenecek bir tohuma benzetirsek işte o tohumu çimlendirecek olan şeyler Kur'an-ı Kerim'deki ayetler ve öğütlerdir de! **Kur'an-ı Kerim'in gerekliliği**nin bir boyutu da budur: Kime tesir edecekse, kimde bir açılım yapacaksa o zaten ilgilenir. Aksi halde de çok ilgilenmez onunla. Kur'an-ı Kerim'in muhatap almasından öte, kişi Kur'an-ı Kerim'i muhatap almaz! Çünkü onun yaşamında açılacak olan bir şeye "vesile" yok orda! Anlatabiliyor muyum?

Fatır Suresi-32. Ayeti okuyayım: **Sonra biz o Kitabı kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık. İşte onlardan kimi nefsine zulmedendir, onların bazısı mutedildir, onlardan bir kısmı da Allah'ın izniyle hayratta öncü olandır**." Buraya dikkat edecek olursak "üç grup"tan bahsediyor; birisi "nefsine zulmedenler" birisi "mutedil" olanlar bir diğeri de hayratta "önde, öncü" olanlar, Rablerinin izniyle önde olanlar. Şimdi bu üç gruba baktığımızda "nefsine zulmeden" grup var! Bir kişi bu yolda olup hanifliği anlamış kavramış, ama hanif yaşam biçimini sürdürülebilir hale getirememişse nefsine zulmeden gruba girer. O burda muhatapların içerisindedir, ama amaç o sınıfı geçmek!

- Hocam, "paralel yol" burası mı oluyor?

Tefekkür Şeması 2'den

Orası "**paralel yol**" evet. O, çizdiğimiz İhlâs Hayat Döngüsü'nün "B" Noktası'ndan sapmış; ama o İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel bir yolda gidiyor. A'ların yaşam biçimine kıvrılmamış, kıvrılmak istemiyor, zorluyor kendisini! Aslında nefs-i mülhime de o "paralel" dediğimiz yerde, oradadır. **Nefs-i mülhime**; o "B" noktasına gayet yakın bir pozisyonda, sanki bir iten olsa hemen İhlâs Hayat Döngüsü'nün rayına geçecekmiş gibi duran bir pozisyonda, orada sürdürür hayatını. Onun ilhamları da aslında şunun gibidir: Eğer İhlâs Hayat Döngüsü o giriş kısmı bir gül bahçesiyse, orda güllerin güzel kokuları çıkıyorsa, yan caddede, paralel caddede duran o kokuları hissetmeye başlar. Böylece, esas "ana yol"un kokularının hissedilmesi onda **ilham** oluşturur. Hatta bazen o kadar kuvvetli hisseder ki, kendisi gül bahçesinde olmadığı halde hissettiği o koku nedeniyle kendisini gül bahçesinde! sanar. Bir ara, kısa bir an için bir an kendisini orda sanar, sonra tekrar normal hayatına devam eder. Ama o kısacık "gül bahçesinde sandığı hal" de çok mutlu eder onu. Arar o, "o hali" arar. Böylece o ona motivasyon kaynağı bile olur. Devam eder, onların sıklaşmasını ister, koklar havayı (o Gül'ü) kokusunu almaya çalışır. Çünkü o koku geldiği zaman bir an bile olsa kendini bahçede sanıyor. Ne zaman ki, o bahçede sürdürülebilir kalır o zaman mutmain olur; **mutmain** olur halinden. Çünkü zaten bahçede artık ordan, ilham alması gerekmiyor. Yani uzaktan bir koku alıp hayalle kendisini bahçede sanması gerekmiyor. Bakıyor ki bahçede; "evet, ben bahçedeyim" der ve mutmain olur kalbi mutmain olur! O dediğiniz yerdedir.

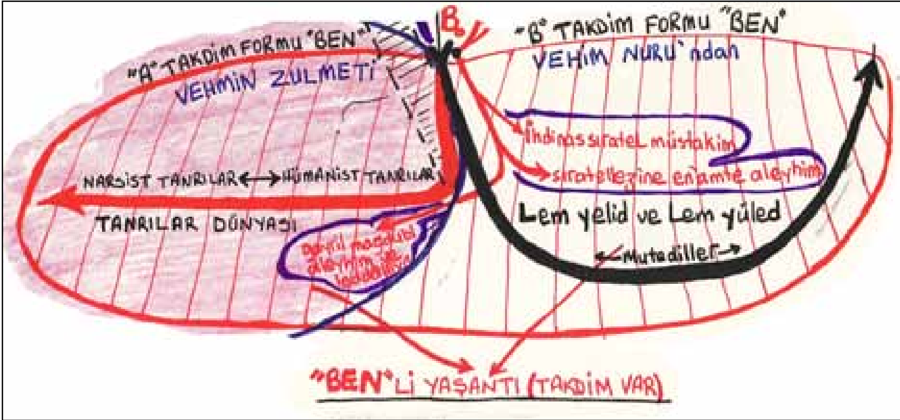
- Gülleri koklama isteği kişide o kadar çok ki diyelim! Bu onda öyle bir kabiliyet olduğunu gösterir mi?

Kesinlikle, elbette! O çok önemli bir lütuftur. Şu hadis aslında bu söylediğinizle ilişkili olarak çok önemlidir: **"Kişi nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl ölürse öyle Ba's olur."** Şimdi bahsettiğiniz şekilde o kokuyu çok önemsiyor ve onun gayretiyle fiiller ortaya koymaya çalışıyor, ama "ana bahçe"ye de geçiş sağlayamamış. Böyle yaşadığı için bilinmez ki; son nefesinde o bahçeye geçmiş olarak nefesini verebilir! O, öyle yaşadığı için ölümü tattığında o pozisyona geçmiş olabilir. Çünkü **bütün mesele** O TANRIDAN KURTULMAK! Çok antrenmanlı olduğu için, ölümü tatma anının onda oluşturduğu bilinçle, hissedişle tanrıdan hızla kurtula da bilir. "Ha, buymuş" deyip bir anda "kendini tanrı ilan etmediği o Hanif haliyle" son nefesini vermiş olabilir! Bir önemli şans bu! Bir diğeri de bu Fatır Suresi. Fatır Suresi 32. Ayeti Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem yorumlarken, eğer nefsine zulmeden olarak kalmışsa hala; "**onlar mahşerde hapsedilirler**" diyor. Ancak bu "hapsedilirler" mevhumlarını tabi bu insani boyuttaki bir hapis, bir yere tıkma gibi düşünmemek lazım. O yolculuktaki "bilinçlerin hapsedilmesi" nasıl bir şeyse o bilinçlerin hapsedilmesi! **Ve onlar bir tasaya kapılırlar**. Örneğin derler ki, "**biz bu kadar gayret ettik, bu doğrultuda inandık, neden cennetle müjdelenmedik**" tasasıyla yaşarlarken mahşerdeki hapis denen boyutta, **Rableri onları rahmetiyle noksanlarından kurtarır, noksanlıklarını telafi eder onların**. Yani, henüz kurtulamamış oldukları "tanrılık mevhumundan" onlar kurtulurlar, böylece cenneti hak ederler ve işte o zaman Fatır Suresi 34'de bahsedilen grup, bunlar olur. Nedir o? **Bizden tasayı kaldıran Allah'a, Rabbimize hamd**

olsun" diyen grup bunlardır, diye bir müjde vermiştir. Dolayısıyla, normal yaşarken bu gayretle yaşamanın (ölüm anında da olabilir, sonra da olabilir) bu ayet gereği bir müjdesi var ki; "**onlar noksanlarından Rablerinin "rahmetiyle" kurtarılacaklardır**" diye Efendimiz bizi müjdeliyor.

*- Ama **dünyada "âmâ" olan ahirette de âmâ** oluyor. Dışarıdan kimse bir şeyi kaldıramayacağı için, nasıl dünyada başaramadıkları bir şeyi mahşerde başaracaklar? Nasıl olacak bu?*

Tabi benim "bu açıklamam" Rasülullah'ın açıklaması, ben onu naklediyorum, Rasülullah böyle müjde veriyor, ayeti böyle yorumlamış! Fakat "**âmâ olmak**" bu değil. Yani "**bu dünyada âmâ olan**" denilen hal nefse zulmetmenin "bu" boyutu değil! O boyutta âmâlar, genellikle nefs-i emmarede ve nefs-i levvameye gidip gelen bir nefs-i emmarede bulunurlar! O tür nefse zulmedenler bu bahsettiğimiz kapsamda değillerdir. Hatta Efendimizin bu açıklamasından sonra bunu yorumlayan hadis âlimleri "nefse zulmedenlerin kesinlikle cennete giremeyeceklerini" söylemişlerdir. Böylece, Efendimizin bahs ettiği "bu nefse zulmedenleri" bir kısım âlim sizin biraz önce söylediğiniz gibi düşünerek "onlar bu hallerinden kurtulamamışlardır cennete giremezler" diye yorumlamıştır. Ama bir kısmı da "Rasülullah böyle dedi" diyerek bir karşı görüş ortaya koymuşlardır. Şimdi anlıyoruz ki; "nefse zulmedenleri iki tip" düşünmemiz gerekiyor. O zaman bu nefse zulmedenlerin anlaşılması önemli! Onu daha önce konuşmuştuk ama izin verirseniz şekille göstereyim.

Tefekkür Şeması 2'den

Şimdi çok net göstereceğim inşaallah; çok net. Dolayısıyla kişi "hangi" nefse zulmedenden olduğunu rahatlıkla fark edebilir. Bakın "B" ile gösterdiğimiz yer Allah'ın evren için "OL" dediği yer. "OL dedi OLDU" burayı da "B" ile gösterdik. Bu "B" Hakikat'in dileği! bu "B"ye aldığımız yerin içerisinde bir insan var. Bu insan, hayatı fark etmeye başladığında kendisini o hayata takdim eder. Takdim ederken ne der? **Ben!** Bu yüzden bir "BENLİ HAYAT" başlar: Bu hayatı iki-

ye ayırıp "A" Takdim Formu", "B" Takdim Formu" dedik. Bir kişi var! Bu kişi "BEN" demekle -bakın bu çok önemli bir şey- bu Hakikat'in dışına çıkar hemen! Hemen bu Hakikat'in dışına çıkar "BEN" demekle! "BEN" dediği zaman çünkü "bir **iddia**"da bulunur o; kendisine verilmiş olan "rablık gücü"nü kendi adına ilan eder! "Ben rabbim" demektir "ben" demek! Peki, Rablığın sınırı ne? İşte ona verilmiş olan "rablık gücü" neyse o kadar! Hatta onu da kuvvetlendirmeye çalışır!

-Bakın çok önemli- bunu arada sıkıştırayım: Tibet'e gidip bilim öğrenenler veya Hint felsefesi içerisinde yetenekler kazanmaya çalışanlar, Hint felsefesi içerisinde meditasyonla sakin olmaya gayret edenler, o tür yöntemlerle gelişeceğini sananlar "hep bu A'yı kuvvetlendirirler!" Hiçbir zaman bu tanrılıktan kurtulmazlar! Ne yaparlar? A'nın "beş duyuyla sınırlı" bir yeteneği vardır, o gayretleri bu yeteneği kuvvetlendirmek için yaparlar! O gayretlerin tamamı A'yı kuvvetlendirmek içindir. A ne kadar kuvvetlenirse, cehennemdeki mertebesi de, cehennemdeki azabı da o kadar kuvvetli olur. Çünkü o oluşturduğu rablıktan kurtulmasını, o rablıktan sıyrılmasını gerektirecek bir muameledir "cehennem muamelesi". Diyeceksiniz ki; ama çok iyi bir insan oluyor? Hümanist bir tanrı olur! Hiçbir zaman "çok iyi olması" onu tanrılıktan, tanrılık iddiasından kurtaramaz!

Şimdi kaldığımız yere dönelim. Buradaki kişi eğer inançsızsa, bir şeye inanma ihtiyacı duymuyorsa "BEN" dedikten sonra ("BEN" demekle bir dünya oluşturdu ya kendisine) bu dünyanın tek başına tanrısı odur! Tanrılığını "tam" ilan eder, bir inancı yoksa! Ama bir şeye inanmak istiyorsa, o zaman kendi uydurduğu bir varlığa inanır, ötesinde bir varlık ilan eder ona inanır. Ona da çevre ne diyorsa öyle bir şey der, bir isim takar. Hatta, gayet İslami ibadetlerle meşgul olup kendi ötesinde oluşturduğu, uydurduğu bir imaja da "Allah" adını verir! İşte bu da bir nefse zulümdür! Bu nefse zulüm tipi sizin bahsettiğiniz **âmâ hali**dir! Bu, Efendimizin verdiği müjdenin içinde olan nefse zulüm tipi değildir! Soracak bir şeyler var mıydı?

-Abdülkadir Geylani Hazretlerinin kitabında okumuştum. Orda ayırmış; şeriat namazı, tarikat namazı ve onun zekâtı gibi. Orda asıl zekât sevaptan verme, yaptığı işin sevabından vermektir, asıl buna ulaşmak lazımdır, diyordu. Ama benim aklımda hiçbir şey oluşmadı, sevaptan zekât nasıl verilir?

Şimdi, onun önüne arkasına bakmak okumak lazım, konu oraya gelinceye kadar bir şey anlatmıştır veya ondan sonra da bir mana vardır. Tabi ona bakmadan yorum yapmak yanlış olabilir. Bir diğeri de tercümelerden kaynaklanan, kelimelerin yeterince yerine konamamasından kaynaklanan mana noksanlıkları oluşur. Ama bütün bunları saf dışı edecek olursak buna rağmen "ne var orda?" diye bakacak olursak; daima, **kolay anlamada ölçü,** bahsettiğim "tanrı imajı" olmalı! Dolayısıyla, o bahsedilen, şeriatta zekât verme denen, "**şeriat**" diye bahsedilen orda "şekil"dir. Kişi, taklit ehli olmaktan kurtulduğu ölçüde (tam kurtulamayabilir) şeriat halinden tarikat denilen hale gelir. Orda bahsedilen **tarikat hali** ilimle yoğrulmayı anlatıyor. Ondan sonra da bir hakikat hali vardır. Ki o şeriat, tarikat, hakikat diye böyle de sıralanabilir, o zamanın anlatılan tabirlerine göre. **Şeriat**

denilen kısım tamamen taklidî ve şekle dayalı, sebep ve sonuç ilişkileri olmayan, çok körü körüne yapılan, bazen radikal sonuçlara da ulaşan bir yaşam biçimi. Ama oraya tarikat karıştığında; biraz önce bahsettiğim "ikinci pozisyon" var ya, o oluşmaya başlar. Biliyor (bir şeyler bilmeye başladı) ilişki kuruyor, ayet ve hadislerde okuduğu "şeklin, mecazın" bir adım ötesine gidiyor, demektir. Çünkü tarikat diye bahsedilen; "mürekkep yalamış" veya "üniversiteye gitmiş" dediğiniz! statü Orda bahsedilen hal "**tarikat**" o manaya gelir. Çünkü o zamanın üniversitesi! Bu konuyla ilgili "**yol bilim**" bu manada ifade ediliyor, günümüzde "tarikat" dediğimiz zaman anladığımız bir kavramda değil! Tamamen; günümüzdeki üniversite dediğimiz; bir mürekkep yalamışlık! "İlim" dediğimiz zaman kast ettiğimiz şey! Ve onu **bir bilen**in yol göstererek anlatması, **bir hoca**nın bulunması. Ama o da ehil! Bilerek anlatan biri sayesinde bir şeyler öğrenmeye başlamış ve öğrendiklerine göre de yaşamaya başlamış hal, manasına gelir **tarikat**.

Hakikatte ise artık öğrendiklerinin ötesine geçmiş olur. Hatta şöyle bile tarif edebiliriz. Eğer tarikatta olanlara "âlim" dersek, her şeyi bilen değil de ilimle meşgul manasına, öğrenmiş "âlim" dersek, hakikat ehline de "ârif" dersek; Bu arif de kendi içinde önce **ârif** sonra **Ârif-i Billâh** diye hakikatte ayrılabilir ama bir "arif" mevhumu dersek; oraya şöyle bakabiliriz: Şeriatı tamamen taklit. Ama şimdi bir âlimlik var, ne karıştı buraya? "Bilmek" karıştı. Âlimin söyledikleri kendisinden yukardadır. Bir şeyler söylüyor söylediği cümleler kendisinden yukarıdadır. Kendi o cümlelere ulaşmak için çalışıyor, gayret ediyor ama o cümle ondan ne kadar yukarıdadır, o onun ameliyle ilgili! Halbuki Hakikat kısmına geçtiğimizde; ârif söylediklerinden yukarıdadır! Fark edebildin mi? Böyle bir yaşam biçimi oluşur burda. Dolayısıyla, bunların "vermeleri" de değişir. Öyle bir hal olur ki: Sizin söylediğiniz literatüre göre baktığımızda; şeriat kısmında; tanrılığını, rablığını ilan etmiş biri verir. Veren ve verdiğinden dolayı da kendi kendini takdir eden "biri" var! Gerekirse takdir bekleyen veya en azından "içinden sessizce" kendisini takdir eden! Hatta bu takdirde **mütevazilik** bile takdirdir. Tanrının (kendisini tanrı ilan etmiş kişinin) mütevaziliği bile takdirdir! Çünkü "B" halindeki mütevazilikle, A halinde tanrılığını ilan etmiş birisinin mütevaziliği arasında çok fark vardır ve hiç birbirisiyle ilişkisi de yoktur! Sonra, tarikat kısmında vermeye başladığında "Allah bana veriyor ben de ona veriyorum" şeklinde bir vermeye dönüşür. Burda da ikilikten kurtulmamış, pozisyon var. Ama **esas verme** denilen mevhumda veren biri yoktur! Allah birisine veriyor o da başkasına veriyor pozisyonu kalmaz. Dolayısıyla o pozisyonda "görev gören" ancak neler olur? Enerjiler olur! Kişi yok, **enerji aktarımları** var! Enerji aktarımları faydalı yöndeyse bahsettiğiniz gibi, biz onlara kolay anlaşılsın diye ne deriz? "**Sevab**" deriz! Kişi kalkar! Bir örtücü o enerjiyi örtüyor ve ne diyor o enerjiye? "BEN" diyor! O kişi oradan kalktığı zaman enerji salt kalır! O, sevab diye bahsettiğimiz NUR! O zaman birisi çıkıp oraya "o güç benim" demez. Öyleyse, orda bir enerji akışı vardır olay içerisinde. İşte buna belki "sevabdan vermek, sevabından vermek" denmiş olabilir.

- "Namazlarınızı bile verin, sevaplarını bağışlayın" deniyor. "Bana ne kalacak" derseniz ise ona da "Allah yeter" deniyor. Ne manada?

Burada bahsedilen verme, **sevap kazanacağım diye ibadet yapmayın** manasına! İzah edebildim mi? Yani salât ikame etmek "sevab kazanacağım!" diye yapılmaz, demek istiyor. Çünkü "sevab kazanacağım" diye yapan "birisi" var. Bir varlık var, almış eline sevab kasasını, çantasını doldurmaya çalışıyor, bir tanrı var! O tanrıdan kurtulmak için, **"sevab iddiasında, peşinde olma!"** diyor. Hep anlaşılması çok önemli olan bir şey var ki, tanrıyı terk etmeden insan bunları terk ederse, o da "**sevab peşinde koşmayan tanrı**" olur! Hiçbir şey fark etmez! O da sevab peşinde koşmaz. Tanrı! Neticede de, der ki "hakikaten bana bir şey kalmadı hepsini verdim." Niye? Tanrı çünkü"! Dağıttı "kendine" bir şey kalmadı. Bütün mesele o "tanrı imajından" kurtulmak! O tanrı var olduğu sürece!..

Örneğin tasavvuf kitaplarında der ki işte "az yiyeceksin" veya der ki "bağlamalı oruç tutacaksın". Kişi bağlamalı oruç tutar, gider arkadaşına der ki "biliyor musun ben üç gün bağlamalı oruç tuttum" o da der ki "aferin!" Üç gün aç duran tanrı! Onun orucuna kimin ihtiyacı var! Yani, aç kalınca ne olur ki? Uykusuz kalırsan ne olur! Uykusuz kalıp yorgun düşen tanrı olur, aç kalıp zavallı düşen tanrı olur. Aç kalınca ne olur? Eğer aç kalmak onun tanrılıktan kurtulmasında eline bir disiplin olarak geçmiyorsa, uykusundan fedakârlık yaparak bir şeyler yapmak onun tanrı imajından kurtulmasına "bir zemin" hazırlamıyorsa onlarla meşgul olan ve yaptığı zaman da kendisini takdir eden bir tanrı olur, daha kuvvetli olur. "Ben üç gün aç durabiliyorum, ben işte şu kadar uykusuz durabiliyorum." Hiç önemli değil, bunlar hep tanrıya ait yeni güçler! "Yeni güç kazandım, ben eskiden hiç, bir gün bile oruç tutamıyordum, şimdi üç gün oruç tutuyorum. İyi güç kazandım." Bak, güçlenmiş tanrı! Fark ettin mi, seviyor kendisini; "daha önce bir gün duramıyordun ya. Şimdi üç gün duruyorsun, aferin sana!" Üç gün aç duran tanrı! Çünkü "**sizin kestiklerinizin kanları Allah'a ulaşmaz** -ayet böyle- **ancak takvalarınız ulaşır**". İstediğin kadar kurban kes ve kan akıt, onlar Allah'a ulaşmaz. İstediğin kadar aç kal, açlığın Allah'a ulaşmaz. İstediğin kadar uykusuz kal, uykusuzluğun Allah'a ulaşmaz. İstediğin kadar yalnız kal, yalnızlığın Allah'a ulaşmaz! Neyin ulaşır? Ancak takvan ulaşır. Peki, takva ne? **Takva**; "B" yolundaki ilerleme gayretleri; ulaşır. Neden ulaşır? Çünkü o hal bir yere giden ve Allah'a ulaşan bir şey değildir! O hal "**illa Billah**"tır; kendisidir, o yüzden! Yoksa Allah bir yerde, O'na da bu yaptıkların ulaşıyor değil! O hal Allah tanımının içinde"olduğu için ulaşır.

Örneğin, **ben yere göğe sığmam, mümin kulumun kalbine sığarım.** Kişi, eğer bunu bu et parçası yürek sanarsa işte yine Allah'ı içine hapseden mevhum başlar! Mümin kulunun kalbine sığıyor, hiçbir yere sığmıyor. Bu tanrıların birbirlerine olan sevgisidir, "sen benim kalbimdesin" diye tanrıların sevgisinin imajları! Allah'ın sığması'nı da eğer öyle düşünürse yanlış düşünür. Oysa orda bahsedilen **kalb;** tamamen insanın Veri Tabanı, yani Esma'ül Hüsna kompozisyonu. Eğer kişi "B" halinde yaşamayı sürdürülebilir kılabilirse o yolda, onun Esma'ül Hüsna kompozisyonu öyle olur ki, isim ve sıfatlarla bezenir. Böylece Allah'a ait esmalar sıfatlar onun **kalb**ında (kalıbında) **veri tabanı**nda gözükür. Müthiş bir şey! Yani "B" halinde fiillerin tecellisi, sonra isimlerin tecellisi, sonra sıfatların tecellisi diye sıralama bu kalble (**kalp**la) ilgili olan pozisyon olur.

- Özellikle secde sırasında biz bir şeyin önünde eğilmiyorsak eğer, neyin önünde eğildiğim sorusuna cevap bulmam gerekiyor.

İlla bir şeyin önünde mi eğileceksin? Niye eğildiğini sorabilirsin, neyin önünde değil!

-"Niye eğildiği?" sorusuna cevap bulmam gerekiyor. Sonuçta secdede bir eğilme var. Bir örnek verirseniz, çok mutlu olurum.

Aslında anlatış akışımızın içerisinde henüz "secde"ye gelmedik. İnşaallah secdeye geldiğimiz zaman daha detaylı bakacağız. Birinci secde yokluk secdesi. Ne demek yokluk secdesi? Neden **yokluk secdesi** denmiş? İkinci secde yokluk secdesi değil. İki secde arasındaki fark ne? Neden iki secdenin arasındaki dua da, o yüzden önemli? İki secde arasında neden dua yapılır ve önemli, çok makbul? Onları geniş olarak bu anlatış akışımızın içerisinde inşaallah göreceğiz. Ancak bu sorduğun sorunun net cevabına hiçbir şekilde rastlamamışsındır! Net bir cevabı; yazılı olarak yok! Neden? Bilinmediğinden değil! Her dönemde, her dönemin geldiği bilimsel anlayışın ortaya koyduğu yaşam biçimiyle her seferinde yeni anlaşılabilecek bir boyutu var da ondan. Şimdi bin yıl önceden daha iyi anlaşılabilecek bir boyutu var. Önümüzde kaç yıl varsa, ileriki yıllarda daha iyi anlaşılabilecek bir boyutu var. Bu, şekli değiştirmiyor! Anlaşılmasını nedenliğini sağlayacak! Anlaşılması sağlanınca ne olur? Kişi **mutmain** olur. Soru sebebin de o, mutmain olmak istiyorsun, secdede mutmain olmak istiyorsun. Yoksa secde aynı secde! Bin yıl önce de aynı secde yapılıyordu, şimdi de aynı secde yapılıyor. Ama diyorsun ki "ben daha mutmain nasıl yapabilirim?" Dolayısıyla, bu (özellikle birinci secde için) çok açıklanabilmiş, ortaya konmuş bir şey değil! Yalnızca yokluk secdesi şeklinde bir cümle olarak anılır ve geçer! Ve onu o şekilde yaşamış olanlar, ikinci secdeye o kadar arzu ve istekle giderler ki "**ikinci secde**" oluşur. İkinci secde birinci secde'nin taklididir aslında. **Esas secde** birinci secde'dir.

Peki, yoklukla secdenin şeklinin ne ilişkisi var? Bir kere fiziksel olarak, tanrılar âlemiyle ilgili olan bir şekli var: Siz birisine gücünüzü kanıtlamak istediğiniz zaman onu yere çöktürürsünüz. Tanrılığını ilan etmiş iki yapıyı düşünün. Bir tanrı diğer tanrıya, yere çöktürtmekle "ben senden üstün tanrıyım" der. Diğerinin de korkuyla yere çökmesi "ben senin tanrılığını kabul ettim, bana zarar verme" manasınadır. Dolayısıyla kişi, önünde bir tanrı olmaksızın yalnızca "**veccehtü vechiye**" manası içerisinde, o şekille -temsilen- kendisindeki tanrıyı tamamen yok etmiş olur. Hani iki tanrı arasındaki örnek var ya, onun gibi Rabbine diyor ki: Ben o tanrıyı ezdim, o tanrıyı yere yatırdım, gücünü yok ettirdim, güç ilan edemez o; o yok! Böylece birinci secde bir "yokluk secdesi" haline geliyor. Ama peki, bunun hazzı nerde? Bir haz olacak ki, oradan aldığın güzelliği tekrar yaşayabilmek için ikinci secdeye gideceksin! Bir başka şey de secdede oluşan şekildir. O tefekkür içerisinde secde hareketinde kanın gittiği beynin öyle noktaları var ki; o noktalar Allah'ı anlayabilmeni ve yaşama çevirebilmeni kolaylaştıracak hücreleri canlandırır! Allah'ı anlayabilmeni ve o anladığını yaşama çevirebilmeni sağlayacak olan hücrelerin canlanması sende bir enerji yayımına sebep olur. Bu enerji de öyle bir hale gelir ki; senden farklı renklerde dışarı çıkmaya başlar. O enerjiye, o rengi kazandırabilmek için sen "bu kan hareketinden" de yararlanırsın! Dolayısıyla: O

tefekkürle beraber secdenin uzun hali, hatta salât dışında secdede dua etmek ki bu eğer Seher Vakti'ne rastlarsa! Çünkü önemli bir ayetin kapsamına giriyor kişi o zaman. Allah'ın ayırdığı bir zümre var; **onlar Seher Vakti tövbe ederler, secde ederler.** Dolayısıyla: İkisini birleştirirsen; salâtın dışında tövbe edeceğin zaman, Seher Vakti secdede tövbe edersen bir ayetin kapsamına girersin. Bu kapsamda yokluğunla ilgili o kadar fazla enerji üretirsin ki, onun o hücrelerden üretilmesini sağlayacak kanı da gönderirsin, bir diğer boyutu da budur. Böylece duyacağın hazla ilgili mekanizmayı çalıştırmış olursun.

Mesela **Rükû**? Secdeden önce de rükû'ya gidersin, yokluk secdesi için bir nevi randevu istersin rükû'da! Çünkü yalnızca Müslümanlara verilmiş bir biçimdir Rükû! Ve bazı ayetlerde hadislerde de "**onlar birlikte Rükû'dadırlar**" geçer. Rükû, yani randevu isterler secde için, noksanları kabul edilir secdeye gitmeleri için. Çünkü secde hali için bir tamlık gerekiyor. Ama o tamda değilsin! Rükû senin noksanlarının telafi edildiğini "o an için" sana müjdeler. Nasıl müjdeler? Bak dikkat et: Salâtta her hareketinde "**Allahuekber**" dersin. Sadece bir yerde, "**semiallahu limen hamideh**" dersin. Onun dışında hepsinde "Allahuekber" dersin. Ehlullah diyor ki, sen rükûdan kalkarken sana **Semiallahu limen hamideh senin hamdın işitildi** denir. Senin ağzından "**haydi secdeye git, iznini aldın**" denir. Böyle önemli bir haldir rükû. Böylece sen "o an" secdeye gidebilecek yetkiyi almış olursun. Bu şekilleri o yetkiyle yaptığın zaman önemlidir! Aksi halde bunu fark etmediğimiz ve biraz daha tanrıca anlattığımız bir zaman "zeki bir tanrı" bana demişti ki "e, ne gerek var secdeyle uğraşmaya! Amuda kalk, daha çok kan gider oraya!?" Çok önemli bir şey o! Rükû'da izin almamışsan amuda kalkıp yarasa gibi günlerce öyle durman bir mana ifade etmez! O mekanizmanın çalışması için **izin** alıyorsun.

Bir başka "izin" daha alıyorsun, neyle? **Abdest**le! Aksi halde hiç hamamdan çıkmayan senden daha mı abdestli! Görevi hamamda, suyun içerisinde çalışıyor, daha mı enerji dolu? Hayır! Abdestte niyetlenmenle beraber bir mekanizma başlar, bir "izin mekanizması" başlıyor. Öyle bir izin mekanizması ki o, çok önemsemek lazım abdest işini. Nasıl bu bedenimizi örtmek için bunları kullanıyoruz, bir elbisesi var. Niye böyle bir elbisesi var? Çünkü madde bir beden! Peki, ruhun nasıl? Enerji bir beden! Onun elbisesi nasıl olacak? Enerjiden olacak! Ruhunu, zedelenmesin istiyorsan, örtmelisin! Onu abdestle örtersin; enerjiyi de enerjiyle örtersin! Bu yüzden abdest önemli hale gelir, ruhunu önemsiyorsan, onun zarar görmesini istemiyorsan, birisinin zedelemesini istemiyorsan ona bir kılıf geçirmen gerekir. Nasıl, biz üstümüze bu kılıfı geçiriyoruz! Ruhuna da öyle bir şey geçirmek istiyorsan o abdesttir. Ama suya girmek değildir! Aksi halde Tibet'ten çıkmayanlar daha mı kılıflı? Hayır. Rabbinden bir izin istiyorsun, yani Allah'ın Rahiym isminden yararlanıyorsun. Rahman isminden yararlanacak olsan o izin olmaz. Çünkü Rahman isminde adalet vardır, bir şeyin tam karşılığını verir Rahman ismi. Bu yüzden de tüm yaratılanlar **Rahman** süzgecinden geçmiştir. Yani Rahman'ın adalet süzgecinden geçmiştir. Rahmanın adalet süzgeci **merhamet**tir. Bu merhamet bizim birbirimize "vah, zavallı" der gibi yaklaşmamızın merhameti değil. **Rahmanın adaleti bir merhamettir; karşılığını verir**, zulüm yoktur Rahmanda. Bir

insan için nasıl bir kulluk dilenmişse, o kulluğun karşılığı olan beden neyse onun karşılığını Rahman verir, "tam" karşılığını verir. Ama **Rahiym** isminde? Üreten oluşu dışında, farklı bir bakışla Rahiym isminde ise adalet yoktur! Rahiym ismi sırf nimettir, sırf hediyedir. Öyle bir nimet ve hediyedir ki, karşıdakine "bunu almayı hak ediyor musun?" diye bakılmaz. Rahman'da bakılır! Rahman çünkü "var olanın karşılığını" verir. Ama Rahiym ismi iman edene çalışan bir mekanizmadır. İman nuru çalıştırır Rahiym ismindeki nimetin akışını, "iman" çalıştırır. O yüzden birinci secdeye giderken rükûda aldığımız kabul, Rahiym isminin bize bir hediyesidir. Çünkü hiçbir şeyin onu karşılayacak bir kompozisyonda değil ki! Onun için "ben nasıl yokluk secdesi yapayım?" demek yanlış olur. Neyse noksanın, samimiyetle yaklaştığın zaman o noksanın sırf salâtta -özellikle- secdede sana telafi ediliyor. Bu yüzden, "eğer şöyle yaparsanız salât size mirac!" denmemiş! **"Salât müminin miracıdır"** denmiş, Müminseniz salât mirac! Çünkü telafi ediliyor, izin veriliyor. Abdestte de öyle, o an Rahiym ismi yüzünden izin alıyorsun. Halbuki Tibet'te yıkanan Rahman isminden yararlanır, suya ne kadar girmişse o kadar ıslanır; karşılığını alır, kirinden temizlenir. Bu Rahmandır; yaptığının karşılığı! Ama Rahiym'de senin yaptığının karşılığı değil! Herhangi bir şey yaparak kazanabileceğin bir iş değil o! Daha geniş bakarız secdeye inşallah.

Bir başka şekilde de secde ayet harflerine benzetilir: Ayakta durduğun zaman Elif (آ), rükûda Lam (ل), secdede Mim (م). Dolayısıyla elif, lam, mim şekillerini de yapar. Bırak öyle şekilleri yapmayı, sen Elif Lam Mim'i orijinal harflerle kâğıda yazdığın zaman enerjisinin yüklendiğini söyler Ehlullah. O niyetle yazılan (Kur'an adına yazılan) harflerin kendi enerjisini taşıdığını söylerler. O yüzden "Besmele" yazmak çok öğütlenir; **elle yazmak**.

Hatta daha önce söylemiştim hatırlayacaksınız, Satanistlerin en önemli faaliyetlerinden birisidir Kur'an yakmak! Belli zamanlarda Kur'an yakarlar, belli zamanlarda kurban verirler. Ama bildiğimiz Kur'anları yakmazlar! "El yazması" Kur'anları yakarlar! O yüzdendir ki zamanında, matbaaya verilsin istenmemiştir! Ama yanlış bir değerlendirmeyle "matbaaya karşı çıkılıyor" sanılmıştır. El yazmasındaki enerjinin devamı taleb edildiği için, bilenler yüzünden onun matbaa harfi olması istenmemiştir. Şimdi düşün ki, yazdığın zaman oluşan bir enerjiyi sen bedeninle yapıyorsun. Bütün bunları bir araya getirdiğin zaman bir enerji deryasının içerisindesin salâtta!

- Ta baştan hanif olarak yaklaşmak gerekiyor değil mi, bu enerjilere?

Rum Suresi-30 öyle "**Dine Hanif olarak yaklaşın**". Hanif, Hanif olmayı düşünmek, onun üstüne çalışmak, Hanif olma yolunda gayret etmek çok büyük bir ibadettir. Zaten o ibadetlerin oluşturduğu enerjilerledir ki, kişi Hanif olur zamanla, **sürdürülebilir hanif** olur. İnsan "ne zaman hanif olacağız?" diye düşünmemeli. Hanif olmaya gayret etmek önemli bir ibadet; hanif olmaya çalışmak, hanifin ne olduğunu bilmek. Bahsedeceğiz önemli bir mevkidir o!

- Daha önceki sohbetlerinizde de konuşmuştuk: Bir şeyi "yapmayacağım" dediğin zaman Rablık kuvveti onu sana yaptırtır ve kendi Rablık

kuvvetini ispat eder" diye. Şimdi benim hep aklıma takılan şu oluyor. Ben genelde "kötü olan" bir şeyi yapmak istemem ve Rablık kuvveti de bunu bana yaptırtır. Rablık kuvveti öyle bir şey ki, hep "kötü olanı" yaptırtıyor. Ben "A"dan kurtulmak istiyorum, Rablık kuvveti "A"dan kurtulmam için bir mekanizma devreye sokmaz mı?

Bravo, söylediğin doğru! Sana göre kötü o! Dünya prosedürü içerisinde o dünyanın yaşam biçimi, kötü değil ki! Sen "kötü" ilan ediyorsun. Dünyanın yaşam biçimi o. Onu kaldırdığın zaman dünyanın yaşam biçimi kalkar. Dünya yaşam biçiminin gereği tanrılığın varlığı. **Tanrı ilanının varlığı olmasa dünya yaşam biçimi olmaz** ki! Biri bu, bir diğeri: Bir başkasına "ben bunu yapmayacağım" demenin bir sakıncası yok. Bu konuyu açtığın için de teşekkür ederim, biraz net anlaşılması açısından. Birisine, karşıda bir arkadaşına "şunu yapmayacağım" demenin bir sakıncası yok. Allah'a, yapmayacağım dediğin zaman tehlikeli!

Tefekkür Paylaşım Toplantısına ben "sohbet" demiyorum farklı olsun diye, **ibadetin adı**nı koymak için. Çünkü hep beraber "tefekkür" ediyoruz ve onu paylaşıyoruz. Neden paylaşıyoruz? **Neyi paylaşırsanız o çoğalır!** Bizde var olan ilmi çoğaltmak için de paylaşıyoruz. Neyi? Tefekkürü!

Tefekkür Paylaşım Toplantısında Hazreti Âdem'i örnek vermiştik, değil mi? Hazreti Âdem Rabbine "bir daha yapmayacağım" demedi! Yasağı işledikten sonra, Rabbine "fark ettim Ya Rabbi, bir daha yapmayacağım" demedi. **Biz nefisimize zulmettik** yani nefsine zulmeden pozisyonuna girdik, **eğer bağışlamazsan affetmezsen merhamet etmezsen biz hüsrana uğrarız**" dedi Rabbine. Rabbine karşı "bir daha yapmayacağım" derse, o "yaparak" karşılığını görür! Rabbine diyor çünkü! "Bir daha yapmayacağım" diyerek bir iddiada bulunuyor. O zaman iddiada bulunan bir birim oluşturuyor! Onun, o iddiada bulunan birimin "yapmayacağım" dediğinin yapılması lazım ki, Rab Rablığını kanıtlasın. Aksi halde "Rablığını ilan etmiş kişi" galip gelir? Saçma bir şey olur o! O zaman, Rablığını ilan etmiş birisi söylüyor ve sözünde de duruyor, olacak iş değil! Rabbine karşı "bir daha yapmayacağım" derse yanlış.

Peki, kime "bir daha yapmayacağım" demeli? İlan ettiği tanrıya! **En önemli Zikrullah**tır bu! Kişi, ilan ettiği Rablığa! İlan ettiği "Rabba" değil, çünkü sende bir Rab var! Sen onun gücünden yararlanarak ayrı bir Rablık ilan ediyorsun, işte ilan ettiğin o Rablığa sen "bir daha yapmayacağım" dersin. Müthiş bir şey bu! Nasıl dersin bunu? İşte Kelime-i Tevhid odur! Ona döner dersin ki; "**La ilahe! İllallah!**" Onu mahveden şey budur; **La ilahe**! Eğer sende bunu sana söyleten haşyet olursa, karşıyı paramparça edersin! Bu "la ilahe"yi sana söyleten duygu, bunu söylemene sebep olan yönlendiren şey "haşyet"se, sen yöneldiğin Rablığı mahvedersin yok edersin, haşyet onu paramparça eder! Ayrıca oraya Kafirun da okuyabilirsin. Bu yüzden Kâbe'nin yanında çok önemlidir o! İlan edilen Rablığa Kafirun okursun böylece onu ezersin; "sen yoluna, ben yoluma" dersin ve ikinci rekâtında da İhlâs Hayat Döngüsü'ne girersin, İhlas okuyup.

İhlâs Suresiyle ilgili çok önemli hadisler var. Hatta Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bize önemsetmiş onu. Bir tanesini söyleyeyim: Bir yerde, bir bölgede

namaz kıldıran şahıs Fatiha'yı okuduktan sonra zammi sure okuyacak, ama zammi sureye geçmeden önce "hep" İhlâs okuyor ondan sonra zammi sure okuyor. Diyorlar ki, "ya böyle yapma, böyle bir usul yok. Fatiha'yı oku, sonra sureni oku". "Değiştirin öyleyse beni" diyormuş, "ben böyle yaparım. İstiyorsanız değiştirin". Fakat o kadar düzgün insan, seviyorlar, beğeniyorlar ki değiştiremiyorlar da, değiştirmek de istemiyorlar. Ama "niye öyle yapıyorsun peki?" demişler. "Ben İhlâs Suresini çok seviyorum" demiş. Bunu Rasülullah'a söylüyorlar diyorlar ki, "Ya Rasulallah, bizim namaz kıldıranımız böyle yapıyor. "Niye yapıyorsun?" deyince de "İhlâs Suresini çok seviyorum da ondan" diyor. "**Söyleyin ona**" diyor "**Allah da onu çok seviyor**." O kadar enteresan bir şeydir ki onun orda sevdiği; bakın. İhlâs Hayat Döngüsü'nü hatırlayın. Oraya Fatiha'yı yerleştirmiştik. Fatiha'yı okuyor "**ihdinas sıratal müstakim**" diyor, tamamlıyor Fatiha'daki duasını sonra. İhlâs Suresi'ni okuyor ve İhlâs Hayat Döngüsüne giriyor sonra da İhlâs Hayat Döngüsü'nde başka ayet okuyor! O zaman orda okuyan hiç o olmaz ki, o kalmaz! O olmaz değil o kalmaz, ayet okurken "o kalmaz". Çünkü İhlâs Hayat Döngüsü içerisine giriyor "imajında". Fatiha'dan sonra İhlâs Kapısı'ndan giriyor onu okuyarak, ondan sonra ayet okuyor. O kapıdan girdiğini hissediyor o, o Kapı'dan girdiği için **Allah onu seviyor**!

Bakın size enteresan bir şey söyleyeceğim. O kapıda sizi "kim" karşılar? Hiç rastladınız mı? O kapıda sizi Rabbiniz karşılar! Kanıtlayayım mı? **Ettahıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat, "Esselâmü aleyke eyyühe'n Nebiyyü ve Rahmetullahi ve Beraketühu**; bak size Selam verdi! Hatırlarsanız çok çok önce, salât içerisinde Tahıyyat'a gelmiştik ve sonra Haniflik ve Şahidlik konusuna girmiştik. Şimdi bakın o geldiğimiz noktaya döndük. Ettahıyyatü okuyorsunuz ve diyorsunuz ki; **Allahım her türlü Güzel şey, Selam sana, Güzel şeyler hepsi Sana. Ve Ey Nebi sana Allah'ın Selamı olsun, Rahmeti ve Bereketi olsun**, Selam veriyor! Aynı şey; siz o "B" halinde aslında Ettahıyyatü okuma pozisyonundasınız! Yani **mirac** o, takliden de olsa bir mirac! Ve size orda o yüzden Selam veriyor Rabbiniz, siz de diyorsunuz ki "**bu Selam salih kullarının üzerine de olsun**". Söylendiğine göre siz onu dediğiniz zaman salih kullar hepsi haberdar olurmuş, o Selamda! Peki, o salih kullar? Siz o kapıda onu söylediğiniz için önünüzdeki herkes sizin için salih kul. Nerde söylüyorsanız onu o yoldakilere de söylüyorsunuz Selamı! Soracak başka bir şey var mı?

- Ettehıyyatüden sonra Kelime-i Şehadet getiriyoruz ya. "Yalancı şahit" diye o kadar rahatsız oluyorum ki, orayı hızlı söyleyip geçiyorum. O kadar rahatsız ediyor ki oradaki yalan!

Senin o rahatsızlığın var ya, çok büyük bir ibadet. Orada **ettehıyyatü**de olan miracta bir ikilik var, rahatsız olma ondan! O legal bir ikilik yasal! O nasıl? Bahsettiğimiz "A" Takdim Formu değil o! Seni rahatsız eden "A" Takdim Formu. "A" Takdim Formunda olan, yani Rablığını ilan etmiş birisinin demesinde haklısın. Ama "B" noktasında, o söylediğimiz normal döngüde, sıfır noktasındaki kişi de "BEN" der. "Ben"li hayat" iki tane. Birisi Rablık ilanıyla ilgili "Ben"li hayat"; ona "A" Takdim Formu" dedik. Birisi İhlâs Hayat Döngüsü'nün bir bölümünde, **lem**

yelid ve lem yuled bölümünde "Ben"li hayat". İkisinde de "BEN" var. Birisi; "A" Takdim Formu'nun "BEN" demesi; o doğrudan "ben rabbım" demektir; cennet ona kapalıdır. Bir diğeri "BEN" diyor ama oradaki BEN'in bir iddiası yok. Diğerinin bir iddiası var, Rablık iddiası var. Şimdi "Amentü Billahi" diyen, "Amentü Bil Kaderi" diyen o "B" var ya, o "B" Formunda "BEN" diyenin bir iddiası yok, yalnızca "takdimi" var! Nedir o? **Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim.** Konuşan o suret! Diyeceksin ki "burda ikilik var". Doğru, burda ikilik var. Bu ikilik, bu yolda yasal bir ikilik! Peki, **şirk** değil mi? Bu "B" yolu için bu yolda ilerlerken bu yol için şirk. Ama tanrılığını Rablığını ilan edenin "BEN"liğiyle hiçbir ilişkisi yok! İki takdimin birbiriyle hiç ilgisi yok. Birisi gittikçe kuvvetlenen bir BENdir. "B" Takdim Formu'nda olan ise gittikçe zayıflayan değil, gittikçe "olmayacak" bir BENdir. Bunun olma**ma**sının prosedürü vardır; olmaması için "olması" gerekiyor. Olacak ki, olmamaya gitsin. Peki, niye öyle? Olmaması İhlâs Suresi'nin yukarısı işte! **Kul HuvAllahu Ehad, Allahus Samed;** orda BEN yok. Hayat başladı; **lem yelid ve lem yuled** mecburen olacak! BEN olacak orada, "BEN" diyecek birisi. Ama iki türlü; birisi cennet ehlinin "BEN"İ. O olacak ki, sonra o rücu etsin. Bir şey olmazsa nasıl rücu edecek? Bir şey olacak ki, o Rabbını tanısın. Anlatabildim mi? O "tanıdıkça olmadığını anlayacak" değil! O cümlelerde çok dikkat etmek lazım, onlar yanlış yazılmış cümleler; "bir kişi olmadığını anlar! "Olmadığını anlayan biri" var, olur mu öyle bir şey? Sonra o Allah'ta yok olacak. Öyle bir şey olabilir mi; ben Allah'ta yok oldum!? Onların hepsi muhal bakış açıları! Onlar, onu YAŞAYAN kişinin tarifi değil! Tahminen söylenen cümleler! Dolayısıyla, bir kişi yokluğunu anlar değil, bir kişi "yok olur." Anlayamaz, nasıl anlayacak? Anladığı zaman "var" demektir. "Yok olacağını" anlar, "yok olacağını" bilir. Nedir o? O ilimle bilmektir, ona **İlmel Yakin** denir, sonra Aynel Yakin o yolda, sonra Hakkal Yakin. **Hakkal Yakin** kısmında, artık o kısmın ileri noktalarında "yokluğunu" anlamaz! Öyle bir varlık olmaz! Kendini takdim eden vardı ya "takdim eden" kalmaz! Takdim eden bir şey yok orda. O noktaya kadar olan yaşam biçimleri içerisinde, kendisini takdim eden "ben" diyen biri var. Siz şehadet ettiğiniz yerdeki "ben"den korkmayınız, o böyle "ben"dir, rahatlıkla söyleyin. Onu rahatlıkla söyleyeceksiniz ki, elde ettiğiniz, gördüğünüz o BEN'i yok olmaya götüresiniz.

Sahabelerden bir zat bütün geceyi ibadetle geçiriyor. Sonra eşi şikâyetçi oluyor bundan, diyor ki "bütün geceyi ibadetle geçiriyor, bize bir hayrı yok". Gündüz de herhalde oruç tutuyor, gece de ibadet yapıyor. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem tavsiyelerde bulunuyor ama kontrol edemiyor kendisini. **Birisini görevlendiriyor onunla beraber. O görevli kişiyle yatıyorlar. Biraz sonra bu diyor ki hadi kalkalım, "yok, yat" diyor ona. Biraz sonra tekrar kalkıyor, "hayır, yat!" diyor. Bu birkaç defa tekrar ediyor böyle, hep geceyi ibadetle geçirmek için uyumamaya çalışıyor. Ama sona doğru yaklaşınca "haydi, şimdi kalkalım" diyorlar.** Şimdi burdan nasıl bir şey anlarız?

Esas yapılması gereken ibadet Sabah Salâtının Salât-ı Fecrin iki rekâtlık farzı. Bu önemli, esas ibadet bu! Eğer gece "ben ibadet yapacağım" diye uğraşsa bir kişi, tam o saatte de uyusa o ibadetin hiçbir manası kalmaz. Esas o iki rekât farz önemli. Bütün gece uyusa, kalksa o iki rekât farzını ikame etse daha hayırlı bir iş

yapar. Demek ki en alt seviye, yani olmazsa olmaz bu! İki rekât Salât-ı Fecrin farzı olmazsa olmaz, güneş doğmadan önce! Ona iyi bakmak, güneşin doğma saatini takip etmek lazım. Örneğin şimdi Ankara'da beşi oniki, onüç geçe civarında. Çünkü battığı an, doğduğu an, tepede olduğu an tehlikeli. Bazen Cuma salâtlarında dikkatimi çekiyor, bazı kişiler salât başlamadan girmişken iki rekât salât kılıyorlar. Halbuki o tam güneşin tepede olduğu âna rastlayabilir, tehlikeli olur, dikkat etmek lazım ona. Evet o iki rekât farzı sağlıklı bir şekilde güvenceye aldıktan sonra, yapacağın şey iki rekât sünnet; sabah salâtının iki rekât sünneti. Onu da umursaman gerekiyor. Diyelim ki iki rekât farza ancak gücün yetiyor, tamam. Ama yeni bir görev umursuyorsun, "ben başka bir şey de yapayım" istiyorsun. Daha fazla yapmak isteyen için; **sünnet** oluşur! Ona da bir şans tanımak gerekiyor. Farzdan fazla bir şey yapmak istiyor birisi, ama ne yapacak? Orda da aşırıya gitmemek için bir sünnet mekanizması oluşmuş. Hatta **"on rekâtlık sünnet" tarif etmiş Efendimizin eşi. O on rekâtlık sünneti ikame edenin cennette şansının yüksek olacağı, bazı mükâfatlarının olacağına dair.** Bunlardan birisi sabahın iki rekât sünneti! Eğer farzdan sonra bir şey yapmak istiyorsan **işrak vakti** iki rekât sünnet var. Daha mı istiyorsun? Bu ikisini sağlıklı hale getirdikten sonra! Ama geceyi ibadetle geçirip salâtın farzında sallanıp "ya, şu da bir an önce bitse de yatsam" dersen olmaz. Oradaki sağlıklı hali, zinde hali güvenceye alacaksın. Ondan sonra "herkes için **orta yol**" önemlidir, kendine ait bir orta yol tesbit edeceksin; var olan hayat akışı içerisinde "yapabileceğin" bir orta yol tesbit edeceksin. Örneğin "ben gece kalksam ibadetle meşgul olsam, yatsam tekrar kalkabilirim ve gayet sağlıklı sabahın salâtını ikame edebilirim" diyorsan, bu sana ait bir hal, herkes becerebilir mi onu? Beceremez, sana ait bir hal demektir. Veya "hayır, kalkar sonra yatarsam tekrar kalkarım ama kendimi toplayamam" diyorsan o zaman sabah salâtına yakın kalkarsın. Orda da kendin tesbit edersin; ben ne kadar yakın kalkarsam başarırım? Yarım saat erken kalkarsam, ben bu yarım saat içerisinde sabah salâtının sünnetini ikame ederim, farzdan önce çeşitli zikirler yaparım, farzı ikame ederim. Bu da güzel bir yol. Bu zaten senin yarım saatini alır. "Ben aslında bir saat erken kalkabilirim…" Çok önemli olan bir şey; her gün yapabilmendir! **Her gün yapabildiğin şey** makbul! Bir seferinde coşup yapıp sonra; "ya bir ay halim yok, tekrar coşacak zamanımı bekliyorum" dersen… O yüzden, az ama sürekli yapabileceğin şey çok önemli. Onu tesbit ettin diyelim kendin, salâttan 45 dakika önce, bir saat önce kalktın. O sende bir alışkanlık yaptı, bunu güzel halledebilecek bir vücut saatin oldu. O zaman bunu 5-10 dakika daha öne çekersin, başarabilirsen 5-10 dakika daha çekersin… Bundan sonra kalkabildiğin kadar erkene doğru gider, gidebildiğin kadar. Bu senin **orta yol**undur; sürekli yapabildiğin ifrata kaçmayan. Seni izleyen birisi için "ifrat" sayılabilir ama senin için "ifrat" değil! Senin o orta yolun, sen kendini alıştırdın ona. Aksi halde, okuduklarınızı ertesi gün uygulamaya kalkarsanız zorlanırsınız, o aşırı (ifrat) sayılır hatta. Yarın devam edemezsin, hayatın aksar. Ama böyle bir disiplinle genişletebilirsin süreni sonra "ne kadar saat olursa makbuldür?" gibi. Ama oraya böyle bir disiplinle gitmek lazım; olmazsa olmazları aksatmaksızın!

Sonra bakarsın ki, sabah salâtından güneş doğduktan sonraki onbeş yirmi dakika, yarım saat de çok önemlidir; orayı da uyumamak gerekiyor! Esas **uyunmaması gereken önemli yer** orası! Gece uyu, ama orda uyuma! Güneşin doğma saati var ya, güneşin doğma saatinden sonra o yarım saatlik sürede uyuma! Orası çok önemli! Uyumak orda aklın için tehlikeli! Gece uyumak aklın için tehlikeli değil. Geceyi yoğun geçirip orda uyursan yanlış yapmış olursun. Olmazsa olmazlardan birisi demek ki; salâtın farzı ve güneş doğduktan sonraki yarım saatlik vaktin uyunmaması. Hatta eğer, o yarım saatten sonra iki rekât salât ikame edersen ki, işrak vaktidir o. Onun için Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki! **Kim sabahın farzını ikame eder, hatta cemaatle ikame eder, sonra o vakitte uyumaz zikirle Zikrullahla meşgul olur ve işrak vakti de iki rekât salât ikame ederse tam, tam, tam bir Hac ve Umre sevabı alır. Her gün!** Anlaşılsın diye de üç defa bastırarak söylüyor; **tam, tam, tam bir Hac ve Umre!** Yapmış gibi olur değil -farklı bir şey o- **Hac ve Umre sevabı alır**" diyor. Şimdi önce bunu bir başarmak lazım! Bu hiç yerinden kıpırdamayacak.

Şimdi geçenki Tefekkür Toplantımızda kaldığımız yere dönelim. Hatırlayacaksınız "B" noktasının o sıfır noktasının halini ve özelliklerini söylemeye gayret ediyorduk. Fırsat buldukça "tanrılık halini" anlatmaya gayret ediyoruz. Neden? Çünkü onun çok iyi tanınması lazım. Onun devam etmemesi, fonksiyonlarının yok olması için iyi tanınması lazım. Bu yüzden karşımıza çıktıkça ondan bahsedeceğiz. Ama B_0 Noktasının ve "B" halinin de bilinmesi lazım ki, ikisi kıyaslanabilsin. **Kıyas**, beynin anlaması ve yaşamak için önemli bir yöntem.

"B" Takdim Hali"nin olduğu "B sıfır noktası"yla birlikte kişi Esma'ül Hüsna dünyasına girer. Bu önemli bir şey! "Tanrı hali" Esma'ül Hüsna dünyasında değildir, "rab ilanlığı" Esma'ül Hüsna dünyasında değildir. Tanrıların yaşam âlemi "tanrıların oluşturduğu tanımların" âlemidir. Ordaki olayların tanımını tanrı koymuştur, tanrılığını ilan etmiş yapılar "tanımlar" koyar! Halbuki esas tanımları Yaradan koymuş. Nedir o? Esma'ül Hüsna Âlemi, Esma'ül Hüsna Dünyası: Onun aslına siz "B" Takdim Noktasıyla beraber girmiş olursunuz "sıfır noktasında" sabit kalmayı başarmakla (ki en önemli gayret odur; B_0 noktasında bir kere sağlam durmak!) Esma'ül Hüsna dünyasına girmiş olur kişi. Niye Esma'ül Hüsna dünyasıdır orası? Başka bir dünya var mı? Aslı o! Bakın İhlâs Hayat Döngüsü dedik ya, o döngüdeki hayatın tarifine bakalım: **Allahu la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyum; işte o hayat döngüsü Hayy'dır ve Kayyum'dur.**

Şimdi dikkat edin: Tanrılar âleminde Esma'ül Hüsna yok mu? Var! Farkı ne? Tanrılar âlemindeki Esma'ül Hüsnalara dikkat ederseniz, tanrının tarifidir onlar. Bir şeye bakıyor, ona bir isim verecek, başkaları bir şey diyor. O diyor ki "oraya Allah "Hayy" demiş, öyleyse buna Hayy diyelim." Fark ettiniz mi? Tanrılar âlemindeki tanım bir Esma'ül Hüsna'ysa bile, o tanımı yapan, Esma'ül Hüsna olmasına karar veren bir tanrı! Dolayısıyla yarın vazgeçebilir o tarifinden. Oysa siz "B" Takdimiyle İhlâs Hayat Döngüsünde bir yere bakıp da "şu Hayy'dır" demezsiniz, Hayy'da olursunuz! Tanrı uzaktan bakıyor, şu trendir diyor. "B" Takdim Formu"nda bir

yere bakıp "trendir" demiyorsun; trendesin! Esma'ül Hüsnanın yaşam biçiminin en önemli özelliği bu; onun içinde, oradasın, O'sun! Bu neden çok önemli, bu anlayış insana ne kapısı açacak, göreceğiz.

"B" takdimiyle beraber o noktada bir şey başlar; **Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi'nin dilde, halde ve fiilde Zikrullahı** başlar. Kendini kişi "B" ile takdim etmekle ve o takdim ettiği yerde sabit durmaya gayret etmekle, dilde halde ve fiilde Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi'nin Zikrullahı başlar. Bu dilde nasıldır? Örneğin "**ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**" Amentü Billahi'nin dilde zikridir. "**Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber**" onun dildeki zikirleridir. Ama halde de başlamış olur o, vücudunun kimyası da o yaptığı Zikrullaha uygun bir kimyadadır. Yani Amentü Bilkaderi'nin kimyası vardır vücudunda. Amentü Bilkaderi'nin kimyası olan bir vücutta artık siz "**stres**" bulamazsınız, stresin konusu olmaz orda! Stressiz yaşamı, tanrılar âleminde de görürsünüz! Ama onlar "yaşamı stressiz" yapmaya çalışır! Burda öyle bir yaşam olmaz! Neden? Amentü Bilkaderi'nin fiilde Zikrullahı başlamıştır. Siz artık kabul ettiğiniz kader anlayışına göre fikir ileri sürüyorsunuz. İnsanda strese sebep olan ileri sürdüğü fikirler, yaptığı yorumlar veya karşılaştığı fikir ve yorumlar değil mi? Sizin oluşturduğunuz yorumlar, ileri sürdüğünüz fikirler, eleştirileriniz, kabulleriniz bildiğiniz kader anlayışına göre olunca sizi strese sokacak bir olayla bir tavırla karşılaşmanız mümkün olabilir mi! Ancak **Amentü Bilkaderi**'nin ortaya çıkması için önce **Amentü Billahi'**nin hem kabulü hem yaşanıyor olması gerekir! İkisi birbirisiyle çok ilişkili, ama Amentü Billahi çok öncelikli! Zaten sıraladığınız zaman da Amentü Billahi'yi önce söylüyorsunuz daha sonra "Amentü Bilkaderi" diyorsunuz belirli bir prosedürden, bazı kabullerden sonra.

Dilde, halde ve fiildeki zikir: Nasib olursa ilerde Zikrullahı detaylı konuştuğumuzda göreceğiz ama Zikrullahı böyle üç ana gruba ayırabiliriz; dilde, halde ve fiilde. Amaç fiilde o zikri yapmak! Sürekli örnek verdiğimiz şeyi kolay anlaşılıyor diye tekrar örnek verelim. Örneğin dedik ki "öfke tanrıya aittir". Bunu kişi fark etti ve bundan kurtulmak istiyor, çeşitli yöntemler deniyor. Onun deneyeceği çalışacağı yöntemlerden birisi de Zikrullah. Çünkü öfkeden kurtulmasının akışı içerisinde "öfkenin oluşmaması" noktasına gelinceye kadar, bu süre içerisinde onda bir beyin kapasitesinin açılması, o açılan beyin kapasitesine uygun da vücut kimyasının oluşması lazım. Örneğin öfkenin rahatsızlığını duyup da çalışmasını yapan kişi önce öfkesini yutar. Öfkelenir, öfkelendiği zaman vücutta "öfkenin kimyası" vardır, ona ait hormonlar ve ona ait reaksiyonlar çalışır, fakat o öfkesini yutar. Bu çok önemli bir marifettir aslında, hatta o kadar önemli bir marifettir ki bunu yutmak! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki: **Allah indinde kıymetli bir yudum yutmak ister misiniz?** Öğret bize Ya Rasulallah, diyorlar; isteriz. **"Öfkelendiğiniz zaman öfkenizi yutarsanız, siz Allah indinde kıymetli bir yudum yutmuş olursunuz."** Dolayısıyla, bu bile çok önemli bir noktadır. Ancak "tanrıya ait" bir noktadır. Tanrılıktan kurtulmaya çalışan, hedefi öyle olan ama henüz tanrı ilanlığından kurtulmamış olanın antrenmanıdır öfkesini yutmak! Çok önemli bir marifettir, ama tanrıya ait bir marifettir! Önemli bir başlangıçtır, fakat dikkat ederseniz "öfkeyi yutma" var! Niye? Çünkü öfkelendi ve

vücutta öfkenin kimyası var, vücutta bir "öfke hali" var! Bu kimyanın yok olması gerekiyor! İşte bu kimyanın yok olması için sizde o hormonun o olaylarda salgılanmamasını sağlayacak bir "bilinç" lazım. O bilinç için sizin "yeni bir beyin kapasitesine" ihtiyacınız var, onu Zikrullahla sağlayacaksınız. Burda kullanacağınız bir esma, bildiğiniz gibi özellikle "**Haliym**" ismidir. Haliym ismi! Çeşitli esmalarla birlikte ama özellikle Haliym isminden yararlanırsınız. Bakın, kişi aslında öfkelenen birisidir. Haliym ismini dilde zikreder ama öfkesi onun devam ediyordur. Neden Haliym ismini zikrediyor? Çünkü öfkeli halden rahatsız! Bu **çok önemli** bir şey; rahatsızlık yoksa mekanizma çalışmaz! Rahatsızlık çünkü o konuda nefs-i levvamedir. Şimdi yalnızca "öfkeyi" ele alacak olursak, "öfkeyi" bu iş akışına koyacak olursak; öfkenin nefs-i levvamesi öfkeli halden rahatsız olmaktır, böyle başlar. Bu rahatsızlıktır ki, o kişiyi çeşitli yöntemlere yöneltir. Bu yöntemlerden birisi de, en önemlisi de Haliym ismini zikretmesidir. Bu onun dilde zikridir. Dilde zikreder "Haliym Haliym Haliym", fakat öfkeli bir olay olduğu zaman da vücudunda öfkenin kimyası vardır. Demek ki hala zikir dilde! Halde bir zikir oluşmamış! Ama bu rahatsızlık yüzünden, bu zikirle birlikte yutması, öfkesini dışarı vurmaması kolaylaşır. Zamanla bu rahatsızlığı, bu antrenmanları ve Zikrullaha devamıyla birlikte onda oluşacak yeni beyin kapasitesiyle beraber çok açık ve net olarak görür ki, herhangi bir olay olduğunda öfkelendiğinden kesin emin olduğu halde benzeri bir olay hatta daha kuvvetlisi olduğu halde, bakar ki öfkelenmiyor, yani o kimya yok! "Ya, bu olay olduğu zaman benim elim titrerdi, sesim değişirdi, bakışım değişirdi, fikirlerim değişirdi, kin duyardım. Hiç birisi yok!" Bakın yeni bir kimya başladı. İşte bu **halde zikir**; bu da bir Zikrullah, çok önemli bir Zikrullah! Siz "Haliym, Haliym" demeseniz bile sizin vücudunuzun kimyası "Haliym" oldu. Sonra? Böyle olur ama dışarı vuruşlarınızdan, öfkeyi yansıtmalarınızdan olan rahatsızlığınız devam ediyordur. Bakarsınız ki, dışarıya da fiil olarak öyle bir öfkeli davranış, bir fiil çıkmıyor. Örneğin o bahsettiğim olay olduğunda o olayla ilgili kişiyeyse öfkeniz sizin; öfkenizi yutsanız bile ona döndüğünüzde bakışınız farklıdır. Sizden çıkan fiil kimyanızın yansıması! Bu sefer aynı olayda, döndüğünüz zaman sizin yüzünüzden o öfkeli bakış okunmaz. Sizin elinizi uzatmanızdan, sesinizin tonundan, yeni cümleler kurmanızdan, hamlelerinizden öfke okunmaz. Şimdi ne oldu? **Fiilde zikir** oldu. İşte bu da önemli bir Zikrullahtır ve esası budur, makbulü budur, hedef budur! Oraya varmak için, o hale varmak için biz "dilde zikir" yaparız. Ama dilde zikir sonuç değil, son durak değil. İşte bu bahsettiğimiz hale gelmek için yapılır o.

İşte fiilde "**Amentü Billahi** ve **Amentü Bilkaderi**"de diyebilmek için, fiilde bu zikri yapabilmek için "B_o" Noktasında "sabit" duruyor olmak şarttır! Çünkü orda sabit durmak "tanrılık ilanı yok" demektir ve siz orda durduğunuzda, söylediğiniz o sıfır noktasındaki cümle "**ben İlmullah'ta Allahın dileğinin suretiyim**." Bu cümleyi söylediğinizde size ait bir güç, bir iddia, bir heves kalabilir mi, olabilir mi? Mümkün değil! Siz bu cümleyi söylemekle hepsini kabullenmiş yaşıyor bir pozisyondasınız zaten. İşte bu halle beraber kişi (daha önce Esma'ül Hüsnayı tanrılar âleminde tarif eder, halbuki şimdi "tarif" etmez; zaten ordadır onu yaşar) hemen Şekûr ismi kapsamına girer, hemen Hamîd ismi kapsamına girer. Neden? Amentü Bilkaderi'nin fiili Zikrullahı içerisindedir çünkü. Şekûr ismi kapsamına girer. Niçin?

Başlangıçta dedi ya; ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim. Dolayısıyla, onun için ne oluyorsa "onun Allah'ın dileği olduğunun" dışında bir şey düşünebilir mi? Mümkün değil. İşte bunu kabul etmiş olması kişinin **şükür hali**dir. Doğrudan şükür halinin fiili zikrullahıdır. Siz "Şekur, Şekur, Şekur" demeseniz de sizin o haliniz Zikrullahtır. Dolayısıyla siz o halinizle 24 saat zikirdesinizdir. Halbuki siz, dilde zikir yapınca sayarsınız, dersiniz ki, ben 3600 defa Şekûr dedim, şimdi başka bir görev, başka bir şey. Bunda öyle değil, siz 24 saat o halde o zikrullahtasınız. Bunun çok iyi anlaşılması lazım; o sizin fiili zikriniz, zikrullahınız! Burası çok iyi anlaşıldığında görülecektir ki; **Efendimiz (SAV)in 24 saati tüm esmaların zikrullahıdır. Zikrullahtadır.** Biz o hale ulaşabilmek için, o halden nasiplenebilmek için "dilde zikirle" başlarız işe. Eğer kişi şöyle düşünürse yanılır: Örneğin, "Sünnete bakıyoruz, Efendimiz kimseye hiç öyle "git sen 3600 zikir yap, 4500 zikir yap" dememiş, bu nasıl iş?" derse yanılır. Neden? Efendimizin fiili zikrullahına ulaşabilmek için bu yoldan geçmen gerekiyor, böyle başlaman gerekiyor esas hedefe ulaşmak için! Dilde zikir, sonra vücut kimyasında zikir, sonra fiilde zikir! İşte en önemli zikrullah, ulaşılması gereken ve yüksek derecede nur üreten zikrullah fiilde zikir.

Birisi Şekûr ismidir ki, biraz önce söylediğimiz gibi, daha kişi kendisini "B" ile takdim ederken o hal zaten "şükür hali"dir. Niye? **Veren Allahtır**'ın yaşam biçimidir o. Böylece, böyle yapana Şekûr ismi gereği Allah daha çok verir. Onun içindir ki, o kişinin "B" yolunda ilerlemesi artık Allah'ın yani Rabbinin öğretimine girer, onun öğretmeni Rabbi olur, işte o zaman **Rab isminin denetimi**nde olur! Daha önce Rablığını ilan etmek var; "bende bir Rab var" demek var; "benim hakikatimde var" demek var, çok farklı onlar! Ama siz "ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim" diyerek başladığınız yolda, size **Şekûr** ismi gereği daha fazla verecek olan "Rabbınızın öğrencisi" olursunuz. Öğretmeniniz, mürebbiyeniz Rabbınız olur.

Siz bu takdimle beraber fikir ileri sürmeye; yorum yapmaya başlarsınız. Fikir ileri sürerken, yorum yaparken de bu takdim gereğidir ki **Hamiyd** ismi kapsamına girersiniz. Çünkü fikir ileri sürerken, yorum yaparken eğer haddinizi aşacak olursanız tanrı olursunuz bir anda. "Allah ne güzel yaratmış" dediğiniz zaman takdir eden tanrı olursunuz! Siz bilirsiniz ki Allah'ı hakkıyla anamazsınız bile! **Allah'ı kavrayabilmek kavrayamamaktır, kavrayamayacağını kavramaktır.** Allah'ı anlayabilmek anlayamayacağını anlamaktır. Allah'ı takdir edemeyeceğini fark edersin! Neden fark edersin? Öyle bir yeteneğin yok diye mi? Onu takdir edecek bir VARLIK yok! "Bizim gücümüz yetmez Allah'ı anlamaya" dersen, sen "gücü yetmeyen, Allah'ı anlayamayan tanrı" olursun! Allah'ı takdir edecek bir varlık yok. Allah'ı ancak Allah takdir eder, bilir. O yüzden "hamd O'na aittir"i öyle bir fiili zikirle çıkarırsın ki, bu yüzden senin yorumların ve fikirlerin "**Elhamdülillah**" kapsamındadır. Ne yapıyorsan, ne fikir ileri sürüyorsan ne yorum yapıyorsan… "B" olarak kendini "BEN" diye takdim etmekten kaynaklanan fikir ileri sürmen veya yorum yapman **Elhamdülillah kapsamı**nda olur. Dolayısıyla, sen Hamiyd ismi kapsamına girersin böylece.

Hemen o anda **Şehiyd** ismi kapsamına da girersin; yani bir olayın, bir şeyin, bir varlığın Hakikatini görmeye başlarsın. Böylece Şehiyd ismi kapsamına girersin.

Ne olur Şehiyd ismi kapsamına girince kişi? Bir işin hakikatini görürsen ne olur? **Şahid** olur, bu kadar basit, işte **Şehadet** başlar, "B" Takdimiyle beraber yavaş yavaş şehadet başlar, şahid olmayı öğrenmeye başlarsın, kendini "B" ile Takdim etmekle bir anda Şehiyd ismi kapsamında olursun. Şehiyd ismi kapsamında olmakla o şahidliğin hem derecesi hem de şahid olduğun şeyler öyle bir hale gelir ki; sonuçta imanın ikana dönüşür, o şekle gelir. Çünkü şahid olmakla ne kapısı açılır? **Keşif kapısı!** "B" Takdimiyle beraber keşif kapısı açılmış olur. Peki, neden sana keşif kapısı açıldı? Çünkü "ilk keşfini" yaptın, ilk keşfini yaptın. Nedir senin **ilk keşf**in? Sen dedin ki "ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim"; bu bir keşiftir, ilk keşfini yaptın. Bunu demekle "yedi önemli ismin" şu keşfini yaptın: Sendeki Hayy, sendeki Semi, sendeki Basir, sendeki Aliym, sendeki Mürid, sendeki Mütekellim, sendeki Kadir isimlerinin aslında Allah'a ait olduğunu onların yetkisinin Allah'a ait olduğunu "onlara ait bir güç ilan etmediğini" keşfettin! Bu keşiftir ki, seni tanrı olmaktan kurtardı, tanrılık ilanından bu keşifle kurtuldun. Bunu keşfettiğin için Rablığını ilan etmedin, dedin ki "bendeki rab, Rabbımdır". "Bendeki rablık bana ait bir güçtür" demedin, "bendeki rab, Rabbımdır" dedin. Başlangıçta "Rabbımındır" diyebilirsin de, sonra "Rabbımdır" dersin.

Burda bir şey daha başlar, çok önemli bir şey, "B" Takdimiyle beraber **İlmel Yakin** Hal başlar. Kişi kendisini "B" ile takdim ederse ve orada sabit durursa İlmel Yakin hal başlar. İlmel Yakin hal kime aittir? Nefs-i Mutmaineye aittir. İşte onun kapısına gelmiş olur kişi. Sabit durursa velayet kapısına girme yeridir orası, "B_O"da sabit durmak! Şimdi çok önemli bir şahsa gittiniz, gireceksiniz Özel Kalem'i var ya, gidersiniz orda oturursunuz. Özel Kalem'inde beklersiniz, sonra randevu verirler içeri girersiniz ya. O Özel Kalem'de beklerken, hani böyle sabit durursunuz. Ordan çıkarsanız randevuyu kaybedersiniz, Özel Kalem'de oturup bekleyeceksiniz. İşte Velayete gireceğiniz Özel Kalem bürosu bu "B" Takdimin Sıfır Noktasıdır. Böylece orda İlmel Yakin Hal başlar. Kişi orda sabit olur, karar kılarsa, devam ederse ne gelecek sonra: İlmel Yakin, Aynel Yakin, Hakkal Yakin. Peki, İlmel Yakin'likle beraber ne başlar orada? Fiillerin Tecellisi başlar. Bunları **çok önemseyiniz.** Fiillerin Tecellisi orda başlar; kendini kişi "B" ile takdim eder ve "orda karar" kılarsa, bu çok önemli bir şey!

İlmel Yakinin başlamasıyla beraber saydığım Esma'ül Hüsna dünyası içerisinde **fiillerin tecellisi** başlar. Zor mudur o? Olur mu, hiç zor olur mu? Niye? Zaten Esma'ül Hüsna dünyasındasın. Fiillerin tecellisi kadar normal bir şey olamaz senin için. O kadar normal ki! Senin yaşadığın hal o! Gördüğün, düşündüğün, yaptığın, bildiğin her şey, her şey fiillerin tecellisi kapsamı içerisinde. Sen "her şeyde Allah'ın emrini" gördüğün için "fillerin tecellisi" adı verilen "Hayatı" yaşıyorsun demektir! Tabi, bahsettiğimiz Özel Kalem bürosunda oturunca, birisi getirir size işte diyelim çay verir ya, kulağınıza der ki "sen aslında ne kadar önemli adamsın!" Sen orda beklerken bir anda kendini içerdekinden daha önemli bilirsin, tuzağa düşersin! Girdapların olduğu yerdir, eğer dikkat etmezsen. Orda sabit kalabilmek için, kararlı olabilmek için "uyanık ve ilimle dikkatli" olmak gerekiyor. Aksi halde bir anda kişi tanrılar âlemine düşer veya neye benzetiriz onu? İhlâs Hayat

Döngüsü giden bir trense, atladın bir yerinden tuttun, daha içeri girmedin, trenle beraber gidiyorsun. Ama biraz sonra elin açılır, inersin aşağıya. İçeri girip bir yerde oturabilmek için kararlı ve o işle ilgili güce sahip olmak lazım ki, o hayat döngüsünün treninde kendine ait bir kompartımanda oturasın.

Fiillerin tecellisinde hemen hemen bir insanın ulaşabileceği en iyi hal, fiillerin tecellisi prosedürü içerisinde öyle bir haldir ki; kişi orada tüm arzulardan ve isteklerden kesilir! Okursunuz bazı yerlerde; dünyadan bir şey arzulamaktan ve istemekten kesilmek değildir o! Tanrıya ait, tanrısal, tanrı bakışıyla arzu ve isteklerden kesilir; ondaki talepler tanrı talepleri değildir! Çok dikkat etmek lazım buna. İnşaallah bakarsınız tasavvuf kitaplarına. Özellikle İnsan-ı Kamil'de fiillerin tecellisi bölümünde, rastlayacaksınız bu tür cümlelere. Bunları okuyup "eyvah, biz bir şey istemeyecek miyiz, biz arzu ve isteklerimizi kestiğimiz zaman nasıl bir hayat olacak" deyip kendinize yanlış, sıkıntılı işkenceli bir hayat seçmemeniz gerekir. Bunun tefriki, ayırımı hep tanrıyla ilgilidir! Tanrıyı iyi tanırsanız; yaptığınız iş tanrıya mı ait; işte o yanlış! Yaptığınız iş tanrıya ait değilse bilesiniz ki, gayet iyi bir şeklide iyi bir yolda gidiyorsunuz. Bunun ayrımını çok iyi yapabilecek "bir bakış" yakalamak gerekiyor. "Fiillerin tecellisinde bu **önemli bir nokta**dır" dedik. Bu, insanı "aslında insanın duasının yalnızca merhamet istemek" olduğuna götüren noktadır. Yalnızca merhamet ve bağışlanmak isteyen! Dikkat ederseniz **amener rasülü**'de bize öğretilen o değil midir; **Allahım affet, bağışla ve bize merhamet et.** Dolayısıyla, isteyebileceğiniz ulaşacağınız esas talep noktasını fiillerin tecellisinde fark edersiniz.

Fiillerin tecellisi içerisinde insan bocalamalara düşebilir! Eğer, kendisini (tanrılık iddiasından) kurtuldum sanıyorsa. O zaman der ki "günahlar da Allah'ın emirleri, günah denilen şeyler de Onun emirleri! Öyle değil mi? Veya işe "doğru veya yanlış" diye baktığımızda, doğru veya yanlış diye tarif ettiğimizde -ki bunlar göreceli şeylerdir- "yanlış" diye tarif ettiğimiz şeyler de Allah'ın emri değil mi? O dilemese olmaz! Ben bazı yanlışları yapıyorum, ama onları Allah diliyor. Aslında o zaman benim sorumluluğumun olmaması lazım" gibi yaklaşır işe.

Fiillerin tecellisinde insanı en fazla tereddüde düşürecek şeylerden birisidir şimdi bakacağımız. Bu yüzden "yanlış bir hoşgörüye" de girer kişi. Yanlış yapanlara "ne yapalım o da Allah'ın emri, o da öyle yapıyor" deyip yanlış bir hoşgörüye girmek "yanlış yorum"dan kaynaklanır. Elbette Allah'ın emri! Peki, tanrılığını ilan edenlerin, tanrılık ilanları Allah'ın emri değil mi? Onlar Allah'a rağmen mi tanrılıklarını ilan ediyorlar? Hayır! Onlarda dilenen de tanrılıklarını ilan etmeleri, öyle değil mi? Peki, böyle olduğu zaman ne yapmalı kişi? Kendisi için doğru fiili nasıl seçmesi lazım? Burada, zihinlerin henüz "beşer olduğu için" çözemediği, ama Rab Sistemi içerisinde yeri olan "ancak uygulayarak!" nasıl olduğunu yaşayabildiğimiz bir şey var. Ne o? Yine devamlı geldiğimiz bir yere geliyoruz; İnsan Suresi-29, İnsan Suresi-30. Siz İnsan Suresi-30'a göre baktığınızda **"ve ma teşaune illa en yeşeallahu, dileyen ancak Allah'dır"** dediğinizde yanlış yapılanların da Allah'ın dileği olduğunu fiillerin tecellisinde görür, kabul edersiniz. Ama peki, siz nasıl davranacaksınız karşınıza çıkan olaylarda? Sizin için doğru

olanı nasıl seçeceksiniz? Hepsi İnsan-30'un kapsamında! İşte o zaman İnsan-29 devreye girer, İnsan-29'la hareket edeceksin; **"dileyen Rabbini seçer, dileyen Rabbine yönelir."** Nasıl yapacaksınız? Fiillere bakacaksınız; sizden çıkan/çıkacak veya başka yerde rastladığınız fiillere, diyeceksiniz ki "bu fiilden Allah razı mı?" İnsan Suresi-29'u uygulayacağınız zaman! "**Dileyen Rabbini seçer, artık bundan sonra dileyen Rabbine yönelir**"i yerine getireceksiniz ya, diyeceksiniz ki "bu fiilden Rabbim razı mı?" Böyle emir verdi, ama razı mı? Nerden anlayacağız razı olduğunu veya olmadığını? İşte o zaman devreye **Efendimizin sünneti** girer! Dolayısıyla bu tür çalışmalarda denir ki; **"hep" ayağın birisi Efendimizin yaşam biçiminde duracak, o oradan hiç kıpırdamayacak.** Diğeri de onun yanında, orda sabit duruyoruz. Diğerini açacaksın, nasıl açacaksın? İlimle açacaksın. Bunu açabildiğin kadar aç, ama **Efendimizin yaşam biçiminde duracak** olan kıpırdamayacak, orda sabit duracak! O çünkü senin mihenk taşın, ayar taşın. Çünkü orada hem hadisler var, hem ayetler var. Sen oraya bakıp "bu fiil Allah'ın razı olduğu bir davranış biçimi mi?"yi seçeceksin. İşte bu seni "B" İhlâs Hayat Döngüsünde götürebilecek **en önemli davranış biçimi**dir: Fiillerin tecellisini fark etmek ve Allah'ın razı olduğu fiilleri kendinize hedef edinmek! Buna çok özen göstermek gerekir. Çünkü orada, tasavvufu öğrenenlerin düştükleri çok önemli tuzaklar vardır! Ki o zaman onlar takliden yapanlardan geriye düşerler! İnşaallah, İnsan Suresi-30. Ayetle ilgili birkaç cümle söyleyelim, sonra ordan devam ederiz.

İnsan Suresi-30. Ayet aslında, bu söylediklerimizi "yaşam biçimi" haline getirmekte çok önemli! "İnsan Suresi-30. ayet diyor ki "**ve ma teşaune illa en yeşeallahu.**" Bunu üç ana grupta meallendiriyor kişiler. Birisi şu: Diyor ki kişi "benim kendime ait bir aklım, kendime ait bir iradem, kendime ait bir gücüm var. Allah iyiyi ve kötüyü belirtmiş, seçtiği elçisi de o iyi ve kötü nasıl uygulanacak, göstermiş. Dolayısıyla şimdi bana düşen, aklımla bu var olanlardan yararlanarak iyiyi tesbit etmek ve mümkün olduğunca uygulamak. Böylece ben cenneti kazanırım." Burada Allah'ın rolü ne? "Benim ne yapacağımı" Allah olduğu için önceden ilmi gereği bilir. Biliyor, benim kulu olarak ne yapacağımı önceden biliyor, benim ne yapacağımı bildiği için de yaratmış" der. Bir bakış açısı bu ayette böyledir. Dolayısıyla, bu bakış açısındakini özetleyecek olursak, bu bizim bakış açımıza göre bir tanrıdır. Niye tanrıdır? "Benim bir gücüm var" dedi, bir iddiada bulundu, Rablık iddiasında bulundu. O güç Rab Gücü! "Gücüm var" demek "ben de kendime göre bir rabbım" demek "ben de kendi boyutunda bir rabbım" demek. İşte rablığını ilan eden bu kişi diyor ki, gücüm çerçevesinde muhtarım; ben karar veririm, yani ben muhtarım". Bu **muhtar tanrı**!

Şimdi bir başkası da diyor ki "ben dileyemem, ben zavallı bir kulum, benim dileme gücüm yok. Allah diler, O ne dilemişse ben onu yaparım". Dikkat ederseniz burda da birisi var, ama silahlarını, gücünü bırakmış bekliyor. Allah diliyor, o diledikten sonra da bu yapıyor. Bu nasıl bir tanrı? Bu da **mecbur tanrı**! Zavallı, mecbur; ama yine tanrı! Bu çok önemli bir mertebedir aslında, diğerine göre. Bakın ikisi de nefsine zulmeden pozisyonunda, ama birisi hiç affedilmeyecek bir nefse zulümlük, birisi ilerde kendisini kurtarabilecek bir nefse zulümlük. İkisinde de nefse zulüm var; birisi muhtar, birisi mecbur tanrı!

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" ilk İDRAK	"B" ileri İDRAK
Muhtariyet iddiası insan-29'un tesirinde kalınca kişi, insan-30 ile insan-29'un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez; insan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, insan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	insan-29 ve insan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. insan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BİLLAH"

Tefekkür Şeması 13'den

Bir hal de var ki bu ayete baktığında; "**illa Billâh**"; **Ve ma teşaune illa en yeşeallah**; **dileyen yok illa Allah**.

Anlaşıldı mı "üç ana bakış" açısı: Muhtar tanrı, mecbur tanrı, illa Billâh; **"B" yaşamı içerisindeki bakış illa Billâh!** Dolayısıyla "B" Takdim Formu"nda, o noktada sabit kalabilmek için bu söylediğimiz üçüncü bakış açısının "yaşam biçimi olması" şarttır! Eğer kişi, mecbur tanrı pozisyonunda işe bakıyorsa kendisini "B" Takdim Formu"nda sanıyor demektir! O yan caddedeki bahçenin kokusunu alarak "ilham alıyor" demektir. Bu konuda "nefs-i mülhime yapıyor" demektir. Çünkü hala tanrılık var, "tanrılık" bulunduğu sürece "B" Takdiminde bulunmak mümkün değildir. Saydığımız Şekûr hali, Hamiyd hali, Şehid hali; ilmel yakin; fiillerin tecellisi; keşif kapısı mümkün olmaz! Onun mümkün olabilmesi için Amentü Billâh ve Amentü Bilkaderi'nin dilde, halde ve fiilde başlamış olması **şart**tır. Bu yüzden İnsan Suresi-30. Ayet çok önemlidir. Oranın yaşam biçiminde "illa Billâh yaşam" önemlidir.

Fiillerin tecellisinde onu kişi nasıl anlar? Bakın, fiillerin tecellisinde, kişi kendisini fiillerin tecellisinde sanar ve bu çok önemlidir. "Sanar" diye "tenzili rütbe" söylemiyorum, çok önemli bir basamaktır bu, ama fiillerin tecellisini şöyle yapar: Önce o kişinin yaptığı fiili görür sonra "aslında o fiili o kişi yapmadı, o fiilin emrini Allah verdi" der. Önce tanrının yaptığı fiili görür, sonra düzeltir. Bu çok önemli bir başlangıçtır, ama henüz bahsedilen "Fiillerin Tecellisi" o değildir! Burda bir tanım var, dikkat ederseniz, aynı Esma'ül Hüsnada olduğu gibi. Dedik ki; **tanrılar âlemi, Esma'ül Hüsnayı tarif eder, kendisi tanım koyar.** Der ki; Allah'ın hatırını kırmayalım biz buraya Kâdir diyelim". Başka bir şey diyecekti ama demiyor, kendi bir tanım koyuyor! Fiillerin tecellisinde de bakın tanım koyuyor "aslında" diyor "bu, şu şahsa ait gibi gözüküyor ama o Allah'ın emridir." Çok önemli bir başlangıçtır, çok önemli bir mertebedir, çok önemli bir yaşam biçimidir ancak esas fiillerin tecellisi bu değildir. Fiillerin tecellisinde siz o fiilin içerisindesiniz! İnceleyerek, önce yapan kişiyi görüp, ordan fiile gitmezsiniz. Bu yüzden Hazreti Ebu Bekir Es Sıddıyk diyor ya; **"ben neye bakarsam önce Allah'ı görürüm, sonra baktığım şeyi görürüm"** Bu çok önemli bir şey, bunun antrenmanını yapmak lazım.

Eğer, bize İngilizce öğretildiği gibi yaparsa fiillerin tecellisini kişi onu bir türlü başaramaz. Biz o yüzden İngilizceyi bir türlü başaramıyoruz, yanlış öğrettiler çünkü. Biz ortaokuldayken öyle bir öğrettiler şimdi silemiyoruz, öyle şartlandık ki silemiyoruz. Ne öğrettiler bakın? Öğretmenimiz bize İngilizce konuşmayı öğretiyor; size birisi İngilizce cümle söylediği zaman hemen Türkçeye çevireceksiniz, ona Türkçe cevap vereceksiniz, sonra onu İngilizceye çevirip söyleyeceksiniz. Bunu o kadar hızlı yapmaya alıştık ki! Hala, bana birisi İngilizce bir cümle söyleyince veya bir filimde, dinledim mi onu hemen Türkçeye çeviriyorum. Onu İngilizce dinlemiyorum hemen Türkçeye çeviriyorum. Eğer cevap vereceksem de ona Türkçe bir cevap veriyorum, sonra onu İngilizceye çeviriyorum ve onu ona söylüyorum. Ben şimdi İngilizce mi konuşmuş oluyorum? İngilizce konuşan, İngilizceyi refleks edinmiş konuşan bir başka dile çevirip konuşur mu? İngilizcenin içindedir! Düşünür mü bir başka dile çevirmeyi, ihtiyaç duyar mı? O İngilizcenin içindedir. İngilizce konuştuğunun farkında mıdır? Şimdi biz Türkçe konuştuğumuzu durmadan düşünüyor muyuz? O işin içindeyiz. Halbuki bakın ben İngilizce konuşunca öğrendiğim sistemde İngilizceyi tarif ediyorum uzaktan! Önce Türkçeye çeviriyorum, sonra İngilizceyi tarif ediyorum bir tarif yapıyorum ötede, sonra sunuyorum. İngilizce konuşan bir tarif yapmıyor, İngilizcenin içinde o! İşte fiillerin tecellisi de onun gibi! Bir tarif yapmıyorsun! Önce şu yaptı, ama aslında o öyle değil, o Allah'ın! Tercüme yapıyorsun Allah'a. Bu çok iyi bir başlangıç. Niye? Ben de size söylediğim şekilde İngilizce konuşuyorum yani iyi bir başlangıç! Ama ondan kurtulmak gerekiyor, ilerlemek için ondan kurtulmak gerekiyor. Dolayısıyla fiillerin tecellisinde de bu çok önemli bir başlangıç, çok önemli bir mertebe fakat bir tarif var! Ondan kurtulmak gerekiyor, ondan kurtulduğunuz zaman Hazreti Ebubekir Sıddiyk'in söylediği anlaşılır; **neye bakarsam önce Allah'ı görürüm sonra baktığım şeyi görürüm. Baktığım şeyi görürüm** dediği ne? "Baktığım şeyi görürüm" dediği, karşıdakinin kendini ne sandığıdır. Allah'ı görür, Allah ona "ne sanma" görevi vermiş "kendini ne san!" demiş, ona öyle seslenir o! **Kendine "Hureyre" denmesini sanmış!** O zaman ona öyle seslenir. Ama önce Allah'ı görüyor.

Peki, **önce Allah'ı görmek** mümkün müdür? O kadar mümkündür ki ve o kadar kolaydır ki! O mekanizmayı çalıştırmak lazım! Çok kolaydır. Hatırlayacaksınız ona çok basit bir örnek vermiştik. Diyelim ki, ben bir tiyatrocuyum. Hafta sonunda da benim bir oyunum var, sizleri de davet ettim. Salonda hiç kimse beni tanımıyor. Bir siz, bu yanımla böyle tanıyorsunuz beni! Sahneye de fakir gariban bir rolde çıkacağım. Sahneye çıktım, siz baktığınız zaman "aa, fakir çıktı" demezsiniz ki. **Önce beni** görürsünüz, **sonra rolümü** görürsünüz değil mi? Demek ki yapabiliyoruz. Bizde bu mekanizma var. Yeni bir mekanizma kazanmayacağız, Allah'ı anlamak için hiç yeni bir mekanizma gerekmiyor. Tanrılık mekanizmasından kurtulmak gerekiyor, bu kadar! Yeni bir şey gerekmiyor. Var o! Var olanı Allah yolunda harcayacağız, bu kadar! Bu yetenek var ya, "bu yeteneği Allah yolunda infak" edeceksin. Allah bu yeteneği vermiş. Ne o? Önce beni görüyor, sonra rolümü görüyor: Hoca çıktı! Fakir rolünde! Ama beni bilmeyenler "Fakir çıktı" diyor.

Örneğin: Ben şimdi Avrupa Yakasının Burhan'ını görsem, bak "Burhan'ını" diyorum, adını bilmiyorum, esas adı ne? Ben onu ne tanıyorum: Burhan. Peki, onu babası Burhan diye mi biliyor? Onu televizyonda görünce "bizim oğlan çıktı" diyor, "Burhan" rolünde. Ama ben bilmediğim için "Burhan" diyorum ona, onu Burhan diye tanıyorum. Aynı Ahmed'i Ahmed diye tanımam, Hüseyin'i Hüseyin diye tanımam gibi, onu da Burhan diye tanıyorum! Halbuki babası öyle mi tanıyor? "Bizim oğlan çıktı" diyor, sonra "ona Burhan diyorlar ya" diyor. Hazreti Ebu Bekir de bakıyor **"ona Enes diyorlar ya, ona Rasul diyorlar ya"** diyor, dikkat et! Önce bir şeyi görüyor çünkü o! Bu Hazreti Ebubekir'e ait bir mekanizma mı? Hayır! Var olan yeteneği Allah yolunda kullanıyor! "İnfak" ediyor. Bu bir yetenek, bunu Allah yolunda kullanıyor. Allah yolunda kullandığın zaman "**zekât** vermiş" oluyorsun, **sevabından ver**miş oluyorsun. Demek ki, biz aslında baktığımız zaman Hakikatini görebiliriz bir şeyin. İşte o da neye götürür sizi? Şehiyd isminin kapsamına! Şahid olmaya doğru götürür, yavaş yavaş oraya götürür. İnşaallah burda tamamlayalım, sonra bu kaldığımız yeri tekrar ederek devam ederiz nasibse. Çünkü burda "**Edeb ya HU**" başlıyor. "Edeb" denilen şey bu anlattığımızın içinde başlıyor. Edeb, tanrıların birbirlerine olan saygı biçiminin ismi değil burda. "B" Takdim Formundaki EDEB'in tarifi farklı. Biz A Takdim Formunda tarif edilen edebi burda ararsak yanılırız. O tanrıların birbirlerine gösterdikleri saygının ismi. Oysa "**Edeb Ya HU**" derken bahsedilen, Hazreti Ebubekir'in davranış biçiminden kaynaklanan fiiller.

Bir dua yapalım inşaallah:

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasirin. La ilahe illa ente Subhâneke, inniy küntü minez zalimin. Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min ındike verhamni, inneke entel Ğafuru'r Rahim ve Tevvabu'r Rahim.

Ya Rabbi, Ya Rabbi, Ya Rabbi,

Allahümme ente Rabbi, la ilahe illa ente halakteni ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nı'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubiy feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, birahmetike ya Erhamer Rahımin.

Sübhanallahi ve bihamdihi sübhanallahil Aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullahellezi la ilahe illa HUvel Hayyul Kayyumu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim,

Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim,

Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin, biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif Lam Mim Allahu lailahe illa Huvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel Hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedia's Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel İkram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salatiy ve nüsükiy ve mahyaye ve mematiy lillahi Rabbi'l âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi. Eslemtü li Rabbi'l âlemin.

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim Elhamdü Lillahi Rabbilalemin, Er-Rahmani'r Rahim, Maliki yevmid Diyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıradal müstakiym, Sıratellezine en'amte aleyhim Gayril mağdubi aleyhim ve leddaaaliiiyn. Amin…

Allahım, öncelikle Rasülullah, Nebiullah, Habibullah, Keremullah Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın Güzel, Temiz, Latif Ruhu Şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için;

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için;

Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhümün ruhları için;

Ashab-ı Kiram Sahabe Efendilerimizin ruhları için;

Allahım indinde makbul kullarının ruhları için;

Ve Allahım yalnızca Senin "rızanı umarak" ve yalnızca Seni anlayabilmek, kavrayabilmek, Senin yolunu yaşayabilmek amacıyla bir araya gelmiş olan bu kardeşlerimizin bizlerin, Senin rahmetine kavuşmuş olan tüm yakınlarının ruhları için;

Ki onlara Ya Rabbi, merhametinle muamele ediver. Onlardan razı oluver, onların günahlarını bağışlayıver, onları affediver, onların mekânını cennet ediver Ya Rabbi,

Ey Allahım ve rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için,

Allahım, müslüman mümin din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa, borçlularına acil eda, dertlilerine acil deva, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla, lütfunla, kolaylıkla nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere yakınlarımıza, yavrularımıza ve inanan din kardeşlerimize sağlık sıhhat afiyet lufteyleyiver Allahım,

Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver, bizleri affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver Ya Rabbi,

Ey Allahım, bizlere hayırlı ve helal rızıklar lufteyleyiver,

Ey Allahım, Rasülullah Efendimizin anlattıklarının devamını yapabilmek için evini açan bu kardeşlerimizin, Efendimizin evinin şubesi olarak evini açan bu kardeşlerimizin evine Selamını ulaştır, Nurunu ulaştır, İlmini ve Bereketini ulaştır ve orayı kapla sonsuza dek Ya Rabbi,

Ey Allahım, yalnızca rızan için El-FATİHA.

07 Ramazan 1429 / 06 Eylül 2008

- Allah dediğimiz zaman nasıl bir şey düşünmeliyiz?
- Bizim hayat döngümüzün tarifi nedir?
- Yaşadığımız hayatın gerçek tarifi
- Dönüşümüz O'na Döngüsü!
- Dünyanın devamı olarak yaratılmış mekan: Cehennem
- Cennete alınmayan ve akıbeti cehennem olan kimdir?
- İslamiyeti yaşayamamızı engelleyen hal
- Nasıl İhlâslı olunur?
- A Takdim Formundan kurtulmak için yapılacak yakarış
- Şirki hafî: Gizli Şirk: Asıl Şirk
- Hümanist yöntemlerle İslam'dan perdelenmemek için
- Bu dünyada en iyi yaşayan tanrılar
- İnananlar içinden çıkan çaresiz tanrılar
- Allah'a karşı kendini güçsüz sanan tanrılar
- Cehenneme stressiz gidecek olan tanrı
- Doğru sandıklarıyla Efendimizden perdelenenler
- Tanrı gibi yaşamayan tanrı!
- Esas Kafirun okunacak olan
- Tesbih salâtı "bu işin" salâtıdır
- İşte "tekbir almak"
- Esas bırakılması gereken ne?
- Heykel tanrılar
- Onlara Allah yetmiyor
- Bir kere yapanı/söyleyeni cennete götüren sistem
- Rablık ilanını paramparça eden duygu
- Şekûr, Hamîd ve Şehiyd kapsamına girmek için
- A'nın en önemli özelliği
- Kadr Suresi'ni fark edebilmek için
- Binlerce yıl böyle gelmiş fikir!
- Efendimizin açıkladığı kader inanışının temeli!
- Amentü bilkaderi inancı nedir?
- Tanrıca yazılmış mealler
- Esas cimri" kimdir biliyor musunuz?

- Sanıyorum en son paylaşımda; hedef olarak, "A" ile "B" çok böyle elle tutulur hale gelmeli" diye konuşmuştuk, "çok kolay seçilmeli" diye.

İnşallah şimdi **Ramazan Ayı**'nın enerjisinden, özellikle de **gece**ki nurundan istifade edelim" diye bu saatte; o kısmı başka konularla birleştirerek ama orayı tekrar ederek başlayacağız nasibse.

Aslında, "A" ve "B" diye bahsettiğimiz kısım, nasibinde fark etmesi dilenen için o kadar önemli bir şey ki! Bunun önemini anlatamadığım, bunun önemini vurgulayamadığım için çok üzülüyorum. Örneğin, yine böyle bir toplanmış olsak, konuşmanın arasında demiş olsam ki "bir preparat var. Beyne, kalbe veya karaciğere çok iyi geliyor, ben onu fark ettim, kullanıyorum" büyük ihtimalle grubumuzun yüzde sekseni doksanı bir hafta içerisinde arar sorar "neydi o preparat?" diye öğrenmeye çalışır. Hiç "A"yı "B"yi soran yok! Bilmem izah edebildim mi? Herhangi bir yerimize fayda sağlayacağına inandığımız bir şeyi kafamıza yazıyoruz ve onu mutlaka öğrenmek için çalışıyoruz, ama ahiretimizle ilgili önemli bir bilgiyi "dinlemek yetiyor", telaşına hiç düşmüyoruz! Bu bana mı tuhaf geliyor yoksa? Bu yüzden, "demek ki" diyorum "A" ve "B"nin insanın hayatındaki yerini önemini yeterince izah edemiyorum! Çünkü insanlarda o konuda bir telaş olmadığı zaman yeterince izah edemiyorsun diye kendi kendime söylüyorum. Oysa "dünyayla ilgili (dünyaM) yani "**M**" ile ilgili bir konu olduğu zaman insanlarda bir telaş ve heyecan oluyor ve onu sıkı takip ediyorlar! Ama "**N**" (dünyaN) ile ilgili bir konuya aynı telaşı göstermiyorlar! Aslında bu, fark eden için şöyle bir rahatsızlığı getirmesi lazım; neden, neden böyle? "Neden böyle oluyor?" derken fark etmesi gereken şu: Acaba benim "akıbetim cehennem" mi? Akıbetim cehennem de, onun için mi "M" peşinde çok koşuyorum?

Peki, akıbetim cehennem, fark ettim. O zaman toplantıda ne işim var, ne diye uğraşayım! Yani akıbet belli oldu! Öyle de düşünmemek lazım! Bunu fark eden sonra da onun rahatsızlığını duyan, tövbesine giren ve o tövbenin getireceği yaşama giren kazanacaktır. Belki kaderinde öyle bir şey vardır. Çünkü Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin şu hadisini hatırlamak lazım: **"Kişi cehennemlik amellerle meşgul olur, cehenneme girmesine bir kulaç kalır. Ama yazısı gelir, cennetlik ameller yaparak cennete gider, cenneti kazanır. Kişi cennetlik amellerle meşgul olur, cenneti kazanmasına bir kulaç kalır ama yazısı gelir, cehennemlik ameller yapmaya başlar, Allah muhafaza etsin, cehennemlik olur."** Bu hadisin ilk kısmına bakılacak olursa, insana bir kapı açıyor. Yani eğer kişi "ben neden bu "M" konulu heves ve telaş içerisindeyim? Niye diğeri bana bu kadar tesir etmiyor, benim hayatımın önceliği haline gelmiyor?" derse, belki de o telaş ve onun getireceği tövbe, kaderi içerisinde cennete olacak bir açılımı sağlayacak, bir duayı oluşturacaktır; kaderinde öyle bir şey vardır. Bu yüzden "neden hayatımın önceliği olmuyor?" telaşına mutlaka girmek, bu telaşı yaşamak lazım!

Evet, Kelime-i Tevhid; **La ilahe illallah.** Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin de açıkladığı buydu **Sefa Tepesi'**nde; **La ilahe illallah!** Anladığımız mana içerisinde gördük ki "**La ilahe**; hiçbir şey yok **illa Allah**" hatta "var"bile deme-

dik. Neden? "Var" kelimesinin orada bir sınır getireceğini kabul ettik, böylece; "**bir şey yok aslında; la ilahe illa Allah**" dedik. Yola çıkışımızın, konuyu ortaya koyuşumuzun bir yanı bu; **La ilahe illallah; bir şey yok, illa Allah.** Şimdi, Ayet-el Kürsi'den öğrendiğimiz bir kısma bakalım veya Al-i İmran Suresi birinci ve ikinci ayete: "**Allahu la ilahe illa Huvel Hayyul Kayyum**" baş kısmı Kelime-i Tevhid'de olduğu gibi; **Allahu la ilahe illa Hu; La ilahe illallah** manasında. Ancak bir özellik getiriyor "**Allahu la ilahe illa Huvel Hayyul Kayyum.** Hiç bir şey yok, illa Allah; ancak O Hayy ve Kayyum'dur." Buradan yakaladığımız bir başka mana var; işi hayata getirmeye çalışıyoruz, yaşadığımız hayatı tarif edeceğiz şimdi. Yaşadığımız **hayatı tarif et**meye çalışıyoruz! Yaşadığımız hayatı niye tarif etmeye çalışıyoruz, hayatın gerçek tarifi ne? Çünkü göreceğiz ki biz hayat diye başka bir şey tarif ediyoruz, biz başka bir tarifle meşgulüz! Peki, gerçek tarif ne? İşte o gerçek tarifi şimdi "ayetlerle" getirmeye çalışıyoruz.

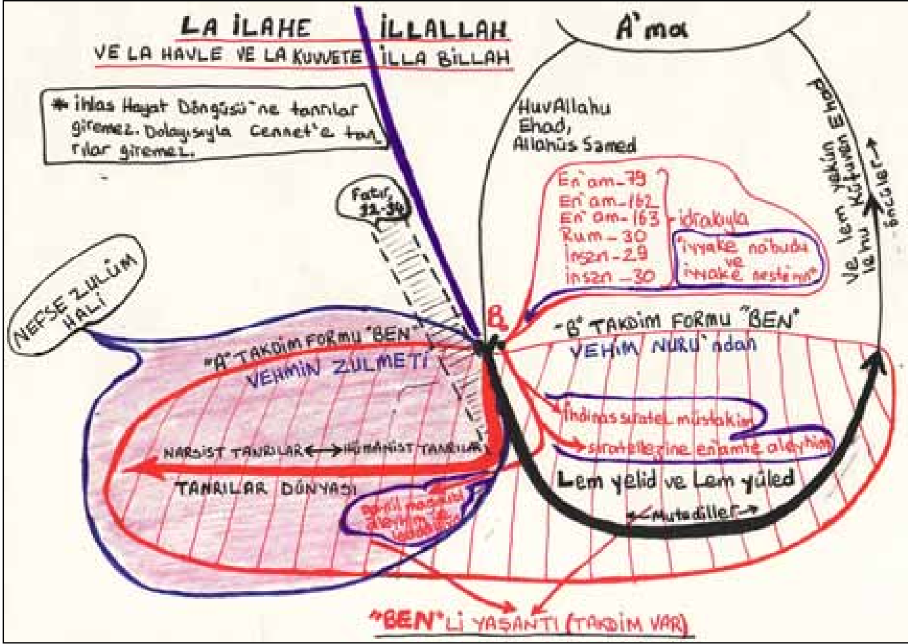
La ilahe illallah! Bir şey yok illa Allah! Ancak "**illa Allah**" kapsamı içerisinde, düşünüyoruz ki **hayat, Hayy ve Kayyum olan Allah!** Yani "Hayy" olan Allah! Hayat da Allah! Başka bir şey yok! Yani Allah'ın dışında bir hayat düşünmek muhal, "**La ilahe**" kapsamına girer. **La ilahe illallah; başka bir şey düşünmek yok!** Şimdi böyle baktığımız zaman; hayat olarak düşüneceğimiz şeyi de Allah'tan gayrı düşünmemeliyiz, burada hemfikiriz değil mi? Hayat diye düşüneceğimiz şeyi hayat diye tanımlayacağımız şeyi de Allah'tan gayrı düşünmemeliyiz. Öyleyse, hayat diye düşüneceğimiz şeyi "Allah" diye düşündüğümüzde; peki, onu nasıl düşüneceğiz öyleyse? Allah diye kastettiğimiz zaman "nasıl bir şey" düşünmeliyiz? Biraz "zihnimizde somutlaştıralım" diye; onu nasıl düşünmeliyiz? O zaman Allah'ı "tanımını bizzat kendisinden alarak" düşünebiliriz. Bizzat kendisinden alacağımız tanım İhlâs Suresi! Allah; **Hu Allahu Ehad, Allahüs Samed, lem yelid ve lem yuled ve lem yekûn lehu küfüven ehad.** İhlâs Suresi aslında bizim hayat döngümüzün "tarifi". Bu gözle baktığımız zaman, İhlâs Suresi bizim için farklı bir mana ifade edecek!

Dedik ki "**La ilahe illa Allah**" ve hayatı da Allah dışında düşünemedik! Hayatı "tarif ederken" de Allah dışında düşünemeyeceğimiz için Allah tanımıyla hayata baktığımızda karşımıza İhlâs Suresi'yle tanım çıkar. Yani hayatı "Allah'tan gayrı düşünmeden" tanımlamaya çalışırsak Allah'ı tanımlarken hayatı da onun içinde tanımlamış oluruz. Öyleyse İhlâs Suresi: Allah sana sorulduğunda "**de ki, Allah; Hu Allahu Ehad, Allahüs Samed, lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven Ehad.**" Bu bizim aradığımız hayatı anlatan bir tarif aslında! Yani biz buna diyoruz ki; **İhlâs "Hayat" Döngüsü**. Bakın şimdi karşımıza ne çıkacak.

Bu tekrarlarımız inşaallah yaşama dönüştüğünde, konu pekiştiğinde konuşacağımız bir konu var ki, **A'ma konusu**. Sırası geldiğinde onları konuşmaya çalışacağız. Hatırlatayım bu kısmı:

Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme "Allah neredeydi Ya Rasulallah, bu yeri göğü yaratmazdan önce?" diye sorulduğunda, "**Altında ve üstünde hava olmayan A'ma'daydı**" cevabını veriyor. Bu cümle "ne manaya geliyor?" bunu konuşacağız. Ancak bunu duyan kişiler Hazreti Ali'ye sorduklarında, Hz. Ali ra-

dıyallahu anh; **"El'an öyle"** diyor; zaten öyle, şu anda da öyle! Enteresan ki, o zaman böyle bir cevap alıyorlar ve bu cevap onları tatmin ediyor! Bu biraz düşünülmesi gereken bir şey! Yani "anlıyorlar" cevabı ve Hz. Ali bir seferde **zaten öyle** diyor, çok ileri derecede bir ilimle karşılık veriyor. Ama dikkat edin, bunu konuşanlar anlıyorlar! Kavradıkları mana ve gördükleri olay ve bunları kuşatan ilim, düşünmemizi gerektiren bir konu! Biz burada İhlâs Suresi'yle ilgili olarak şimdiki konuşmamızı çizelim.

Tefekkür Şeması 2

Bakın bir döngü; **Dönüşümüz O'na Döngüsü**! Diyoruz ya; **Sübhanallahi ve Bihamdihi Sübhan Allahil aziym estağfirullah ve etubü ileyh; dönüşümüz sanadır**, işte dönüşümüz O'na olan döngü. Dönüş O'nadır, rücu O'nadır. Bu döngüde iki nokta göstermeye çalışacağım, bu noktalar hayatla ilgili "önemli dönüm noktaları". Aslında yaşadığımız hayat VEHİMdir; bizim var sandığımız **hayat**; vehim. Bu vehmin üst kısmını İhlâs Suresi'nin "**Kul HuvAllahu Ehad, Allahüs Samed**" isimleriyle tanımlayabiliriz, iki ucu da İki noktanın arasını da **lem yelid ve lem yuled.** Burdaki hayatın bir özeti **lem yelid ve lem yuled;** doğurmamıştır ve doğrulmamıştır. Bunu söylemesi için "birisi" lazım, bu tespiti birisi yapıyor. "Birisi" demek, Allah'tan başka biri var demektir. Birisi tespit yapıyor diyor ki "**lem yelid ve lem yuled.**" Demek ki yaratılanlar var, tespit yapıyorlar! Bakın sonra tespit devam ediyor; Lem yelid ve lem yuled **ve lem yekün lehu küfüven ehad.** Burada öyle bir tespit yok; "**söyle, öyle söyle; kul HuvAllahu Ehad, Allahüs Samed**; burada tespit eden "biri" yok. Ama daha sonra tespit var; "lem yelid ve

lem yuled". Tespit daha sonra "daha ileri" gidiyor, kendisiyle olan kıyastan ileri gidiyor. Bakın "lem yelid ve lem yuled"de kendisiyle kıyaslıyor Allah'ı, kendisine benzemediğini söylüyor, "bizim gibi değil" diyor; lem yelid ve lem yuled. Burası bir nevi bu döngünün avamının yaşantısı! Şimdi anlatacağız farklı bir avam bu. Bu İhlâs Hayat Döngüsünün "Mutedil"inin tesbiti, Mukarrebun'un değil! Bu döngünün Mutedil'inin tespiti; "lem yelid ve lem yuled; doğurmamıştır, doğrulmamıştır". Ama sonra bu tesbit geliyor "**ve lem yekûn lehu küfüven ehad; eşi dengi benzeri olmayan Ehaddır**" tesbiti dönüşüyor. Yani, bunlar birer idrak ve o idrakların yaşam biçimleri. Dolayısıyla; Ehad'la başlayan İhlâs Hayat Döngüsü, nihayet yaşayanın kendi tespit ettiği ve ulaştığı Ehad'la tamamlanır.

İşte aslında böyle bir döngü, böyle bir hayat, İhlâs Hayat Döngüsü! Ama peki, farklı olan şey ne, ne oluyor burada? Bakın burada "dünya yaşantısı" yok işte! Bu cennet yaşantısı! Burada dünya yaşantısı yok, dünyayla hiç ilişkisi yok bunun, dünya bu değil! Burada şu nokta "B" Noktasıdır. Hani Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym'in B'si var ya, "B" sırrı" denir ya, "Amentü Billahi" denir ya, "Amentü Bilkaderi" denir ya işte o dönemeç noktası, "B" noktası burası. Şimdi, "dünyayla ilişkisi yok" derken neyi kastettim bakın. B_0 noktasından itibaren insan bilinci kendisini bulduğunda, kendisini takdim eder; kendisini "hayata" takdim eder bu noktada. **Takdim noktası** burası! Ancak "gerçeği fark etmeden" yaptığı bir takdim olduğu için "B"den perdelidir! Burada kendisini takdim eder, ne der, takdim ederken? "BEN" der, "BEN" diye takdim eder kendisini. Bakın burada, İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel bir yol vardır, bu yol sonra da öyle sapar gider; işte bu dünya hayatıdır, dünya için oluşan hayat budur. Bu olmasa dünya olmaz! Öyle bir şeydir ki bu işin hikmetine (aslına) baktığımızda dünya hayatını dileyen Allah değil mi? Elbette! Burada bir suçlu, bir yanlış yapan yok ki! Dünya hayatını dilemiş Allah, o yüzden bu hayat var, böyle dilemiş! İşin önemini anlatmak için söylüyorum! Eğer **lem yelid ve lem yuled** yolundan biri; "ben tüm dünyayı uyandıracağım, haberdar edeceğim, cennet ve cehennemden haber vereceğim, cennet ve cehennemi dünyaya ilan edeceğim" diye çıksa ve şimdi anlatacağımız gerçeği ve altındakileri o çıplaklıkla söylemeye çalışsa; o Allah'ın yolunu "açıklıyorum" sanarken, Allah'a savaş açmış olur! Çünkü Allah'ın dilediği bu mekanizma onunla mücadeleye girer! Dünyanın dönen tekerine çomak sokmuş olur. Bu "B" noktasını fark etmek isteyen için, hayatında bundan daha önemli bir şey yok, fark etmek isteyen için! Bundan daha önemli bir işi yok bir insanın! Burada kişi diyor ki bu noktada; ben varım! "Ben varım" demesi yeni bir dünya oluşturuyor. Niçin? Bakın o yeni dünyayı oluşturmasının sebebi şu. B_0'dan sonraki alana şöyle diyelim; **BEN**"Lİ HAYAT! BEN kavramı ve takdim var burada. Vehim Nuru'ndan olan kısımdaki BEN kavramı "B Takdim Formu", Vehmin Zulmeti kısmındaki BEN kavramı "A Takdim Formu"! Bu çok önemli bir şey, "bu **iki farklı BEN**" fark etmek lazım! Bu kısmı birbirinden ayırmak için birine "A Takdim Formu", birine de "B Takdim Formu" dedik. İkiye ayırdık işte "A", "B". Ama bir başka sebepten de "A" dedik. Bakın neden, bu neyin A'sı? Asi'nin A'sı, Burada "asi" bir takdim var. Bu yüzden "asi" takdimin "A"sı. Peki, niye diğeri "B" Takdim Formu? Bismillahi'r Rahmani'r Rahim'in B'sinin kapsamında bir takdim olduğu için "B"li! "Amentü

Billahi" der gibi bir takdim olduğu için burası da "B"li bir takdim noktası. "A" Takdim Noktası"ndakinin özelliği ne? Kıyasladığımız zaman bunların farkını anlamak kolaylaşır.

A Takdim Formunun "en belirgin" özelliği şudur; "benim müstakil bir aklım var, benim kendime ait bir iradem var, benim kendime ait bir gücüm var. Ben iyiyi kötüyü ayırabilirim ve bunlardan birisini yaparım, bu yetki bendedir" der. Kim böyle diyorsa buradadır, A'nın özelliği o! "Ben müstakil bir insanım ve benim kendime ait bir aklım var, kendime ait bir iradem var, kendime ait de bir gücüm var" diye kendisini takdim ederse birisi, bu takdimle böyle bir takdimle A Takdim Formunda olur, işte böylece dünya hayatı başlar. **Dünya hayatı** budur; kişinin kendisini "müstakil takdim ettiği hayat" yaşadığımız dünya hayatıdır. Peki, yaşadığımız dünya hayatının, böyle bir takdimin akıbeti nedir? Cehennem! Demek ki, dünya hayatının prosedürünün sonucu cehennemdir. Dünya için dünyanın sonu için, gereği olarak yaratılmış bir yerdir **cehennem** dünyanın devamıdır!

Şimdi öyleyse, İhlâs Hayat Döngüsü'yle A Takdim Formunun ayrı düştüğü şey ne? Bakın henüz "B" Takdimini söylemedik ama, A'ların özelliklere devam edelim. Kendisini "müstakil takdim eden" İhlâs Hayat Döngüsü'ne göre ne diyor? Kendisini müstakil takdim eden "A" Takdim Formu" diyor ki, "ben rabbım". Buraya çok dikkat edin! Kendisindeki Rububiyet gücüne sahip çıkıyor "ben rabbım" diyor, rablığını ilan ediyor. Öyleyse "A Takdim Formu" tanrılar dünyasıdır, tamamen rablıklarını ilan etmişlerin yaşam alanıdır! Rububiyet gücüne sahip çıkan ve o gücü "kendisinin müstakil gücü" ilan eden, dolayısıyla farkında olsun olmasın "ben rabbım, ben tanrıyım" diyen bir takdimdir bu! İşte, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bize açıklamış olduğu **tebliğ** budur ki; **La ilahe;** yani "A Takdim Formu" yok; la ilahe! **illa Allah! La ilahe illa Allah;** kendini tanrı ilan etmen yanlış! **La ilahe;** öyle bir ilah, öyle bir tanrı, öyle bir rab yok; **illa Allah!** Önemli OKUMA, önemli tesbit budur; **La ilahe illa Allah!** La ilahe illallah aynı zamanda diyor ki; kim tanrılığını ilan etmişse, kim rablığını ilan etmişse cennet ona kapalıdır, o cennete giremez! **La ilahe** cennete giremeyeceklerin vasfı! **İllallah** cennet hayatının tanımı! İllallah! Kim rablığını ilan etmişse onun akıbeti cehennemdir, ona cennet kapalıdır! Onu isterseniz bir de şöyle tanımlayalım: Nefse zulmetmek vardır ya, okuduğumuz bildiğimiz, merak etiğimiz! Nefse zulmetmek nedir? İşte nefse zulüm yeri burasıdır, bu "A Takdim Formu"nun olduğu yer nefse zulümdür, **nefse zulüm** yeridir. Nefsine zulmedenlerin hayat tarzıdır burası. Neden nefse zulmediyor? Çünkü kendisinde var olan hakikatin "hakkını vermiyor", onda bulunan Rububiyet gücünün hakkını vermiyor. Peki, ne yapıyor? Onu işgal ediyor, sahip çıkıyor, suistimal ediyor. Böylece, hakkını vermediği Rububiyet gücüne zulmediyor, işte nefse zulüm hali! Denmiştir ki, **nefsini bilen Rabbini bilir!** Eğer burada nefsinin hakikatini kavrayabilirse, bu zulümden kurtulabilir, manasına! O hakikati kavrayamadığı için ve ona sahip çıktığı içindir ki, nefse zulüm yaşantısı başlar burada. Bu nefse zulüm yaşantısı ayrıca **vehmin karanlığı**dır, vehmin zulmetidir. Peki, "Vehim" neresidir? Henüz tanımlamadık ama "B" Takdim Formu"nun olduğu yer **vehim**dir, "Vehim Nuru"ndan yaratılmıştır, "B" takdimindeki hayat vehimdir! A takdimindeki vehmi sahiplenmek, suistimal

etmek ise **Vehmin Zulmeti**dir. Hatırlayacaksınız Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin duasını: **"Allahümme, ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy binuril fehmi;** Allahım, beni vehmin zulmetinden kurtar ve bana vereceğin nurla bir anlayış nasip et ki, ben burayı kavrayayım, anlayayım, yaşayayım. İşte "A" Takdim Formundan kurtulmak için yapılacak güzel bir yakarıştır "**Allahümme ahricniy min zulümetil vehmi..**" Vehmin zulmetinden kurtulmak için yakarış!

Ashab bir konuda konuşuyor, konuştukları konu da Deccal, onun tehlikesinden bahsediyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bu konuşmanın üzerine geldiğinde; "**size**" diyor; **Deccalden daha tehlikeli bir şeyi haber vereyim mi?** Ver Ya Rasulallah, diyorlar, söyle bize. "**Daha tehlikeli olan Şirki Hafîdir**" diyor "**gizli şirktir, sizin için daha tehlikeli olan Şirki Hafîdir. Şirki Hafî nedir, biliyor musunuz?"** diyor ve bir küçük örnek veriyor: "**Siz salât ikame ederken eğer, birisi görüyor diye dikkatli özenli salât ikame ediyorsanız bu Şirki Hafîdir**" diyor. Hadise bakalım. Salât ikame eden birisi "bir başkası görüyor" diye dikkatli salât ikame ediyor. "Ne demektir bu?" düşünelim beraber. Birisi salât ikame ediyor ve arkasında bulunan birisi için de dikkatli yapıyor "beni izliyor" diye. Bu neden şirki hafî?

Efendimizin söylediğine bir de şöyle bakın: Salât ikame eden birisi "beni izleyen birisi var" diyor ya, burada "biri var" ya, ondan niye çekiniyor? Kendini yargılayacağı için çekiniyor! Yani **onu "A" kabul** ediyor! Onu "A" kabul ettiği için ondan korkuyor, ondan çekiniyor veya ondan takdir bekliyor. Orada gördüğü ikilik için şirki hafî değil! Bakın çok dikkat edin buraya, buna rastlamazsınız herhangibir yerde! Tekrar ediyorum, orda "bir başka varlık" gördüğü için şirki hafî değil! O zaman cemaat olamazlar ki! "İmam" diyor, yanında "saf arkadaşı" var, nasıl tek yapsın onları? Yani **dini** çok **soyutlaştırmamak** lazım, yapamayacağınız şeyleri hayalleyerek! Hayat öyle bir tuzak değil, din öyle bir tuzak değil! Yapamayacağınız şeyleri zorla hayalinizde oluşturmayın; şimdi imam yok, bu arkadaşlar yok, hepimiz bir bütünüz... Yok öyle bir şey! Yaşadığımız şu hayatta öyle bir şey yok, "B"de yok. Onun olabilmesi için başka tecellilerin olması gerekiyor. O ancak sıfatların tecellisinde olur! Sıfatların tecellisini yaşayan birinin yapacağı bir iş o! Ve o da kendini, zihnini öyle zorlamaz; şu yok bu yok.. O hali yaşar o! O öyle bir yere girmeye çalıştırmaz zihnini. Var olan hayattan koptuğunuz zaman İslamiyeti yaşayamazsınız, var olan hayattan koptuğunuzda kavrayamazsınız. Sizi bu hayattan koparırsa yaptığınız; **yanlış**tır!

Şirki hafî neden konumuzla çok ilişkili? Bakın bir şahıs var ve o şahsı düşünüyor "beni izliyor" diye. Neden öyle düşünüyor? Ondan çekiniyor! Yanlış yapıyor, der diye çekiniyor veya "iyi yapıyor" desin diye takdir bekliyor! Yani düşündüğü şahsı A Takdim Formu'nda düşünüyor! Burayı anlamadan geçmeyelim!

- *Yani tanrılaştırıyor mu?*

Kendisini öyle düşünmese bile, "**birisi**" dediğiniz zaman o bir tanrı! Allah'tan başka (bir tanrı) düşünüyorsunuz. Hiç mi peki siz "birisi beni izliyor" demeyeceksiniz salâtta? Diyebilirsiniz! Çok dikkat edin bakın; ya tanrıdır sizi izleyen ya da

Allah'tır! Demek ki sizi biri izleyecek. İzlesin! "İkilik" "üçlük" "beşlik" değil; Sizi izleyen Allah'sa **şirk yok**! Ama siz orada bir birim oluşturup, diyelim ki beni Ayşe izliyor deyip, Ayşe bana kızar veya Ayşe yanlış yaptı Ayşe beni beğensin... Bir tanrı oluşturdunuz orda siz, bir rab, yeni bir rab oluşturdunuz. Yeni bir rab yapı var; işte **şirki hafî** bu! Biri beni izliyor, tamam. Diyelim ki arkada beni izleyen biri var. Ben "onun gözünde beni izleyeni Rabbım" kabul etmişsem bir şirk yok! Rabbım onun gözünden beni izler! Dolayısıyla bir korku veya bir takdir beklenecekse Rabbınızla ilgilidir, bir tanrıyla ilgili değildir. Bu doğru mudur? Bu yasal yanlıştır, İhlâs Hayat Döngüsünde kurtulunacak olan bir yanlıştır. Diğeri tanrı ilanı!

- ***Peki, bir camiye girdi mesela. Bir yandan evet "başkası" düşünüyor diye hani dediğiniz gibi o konuda hemfikirim ama bir yandan da, "böyle de yapılır mı, böyle mi gelinir, böyle edilir mi" der de dedikodu yaparsa sırf bu yüzden benim yüzümden günaha girerse, diye düşünüyorum. Ama ikisi sanki bu sefer birbiriyle çelişiyor.***

Çelişmiyor, iki yaptığınız da doğru. Birisi "A" yapı, karşıdakinin "A" yapısı. Onun bir rolü var, yaşadığı bir rolü var; onun o rolüne göre tedbirli olmanız ayrı bir iş! Ama bâtıninde onun "o rolünün hakikatini" biliyorsunuz ya, o sizi şirkten kurtarıyor. Onun rolü gereği yapacağı şeye karşı tedbirlisiniz! "Onun bir rolü var; kulluk görevi var, o "B"nin farkında değil" diyorsunuz. Ona verilen o rolü yerine getirecek, ona göre tedbir alıyorsunuz, o ayrı bir iş. Ama onun hikmetini düşündüğünüzde, oradaki o "B" yapıyı ve "oradaki hakikati" düşündüğünüzde siz o kişiye kızmıyorsunuz; tedbir alıyorsunuz o "A" yapı için! Ama onun Zat'ına kızmıyorsunuz, Zat'ını suçlamıyorsunuz! Zat'ını suçlarsanız "hakikatten perdeli" olmuş olursunuz. Siz ona o görevi "kimin verdiğini", o rolü kimin verdiğini, hatta o rolü orda "kimin yaptığını" biliyorsunuz, öyle değil mi?

- ***Ama yine "A" görmüş oluyorum! Yine de o kişiyi "A" kabul etmiş oluyorum baştan?***

Bakın, o kendisini "A" bilmiyor mu?

- ***Evet***

Tamam. Onu sen "B" gördüğün zaman yanılırsın! O "A" rolünde! Ancak o A rolünde olduğunu bilmiyor! Niye? O "A"ya sahip çıkmış, oradaki o role sahip çıkmış, o farkında değil sen farkındasın. Senin **farkında olma**n; ona baktığın zaman önce onun hakikatini görmen demektir! Yani, Hz. Ebubekir Es Sıddîk radıyallahu anhın buyurduğu gibi **"neye bakarsam önce Allah'ı, sonra baktığım şeyi görürüm."** Hatırlar mısınız, tiyatroyla ilgili örnek vermiştim. Bakın tekrar edeyim onu sorunuzla ilgili olarak:

Diyelim ki ben "tiyatrocuyum" aynı zamanda, sizler beni tanıyorsunuz. Tiyatroda ben sahneye çıkacağım, sizi de davet ettim oturdunuz. Tiyatrodakiler beni tanımıyor, arka sıranız tanımıyor beni, yani "bu halimi" bilmiyorlar. Beni sahnede görecekler. Ben de sahneye "fakir" rolünde çıkacağım. Ben sahneye rolüm için çıktım, sen bakınca "fakir çıktı!" mı dersin? Sen beni tanıyorsun "hoca çıktı" dersin, sonra "ama fakir rolünde" der rolümü görürsün, öyle değil mi? Ama beni

tanı**ma**yanlar doğrudan; "sahneye fakir çıktı" diyecekler, tiyatroyu olduğu gibi seyredecekler. Ama işin hakikatini bilen sen, önce beni görürsün; "hoca çıktı" der sonra rolümü fark edersin. Ama eğer ben esas hakikatimi bilmiyorum da rolüme sahip çıkmışsam, Diyelim ki polis rolündeyim. Polis rolüne o kadar inanmışım sahip çıkmışım ki, kendimi polis sanıyorum! Sen benim "o zannıma" göre tedbir alırsın, ama biliyorsun ki, ben o roldeyim, bana o rolü yönetmenin verdiğini biliyorsun. Ama ben aklımı kaybetmişim, bana polis elbisesi de giydirilince sahip çıkmışım ona, polis gibi davranıyorum. "Aman şuna uymayalım" dersin, ona göre tedbirli davranırsın! Onun rolü o! Biliyorsun ki, o kendini Napolyon sanıyor, aslında Napolyon değil! Fark ettin mi?

Şimdi bu "A" Takdiminde önemli iki tip uç insan vardır. Başka insanlar da, başka tanrılar da söyleyeceğim. Daha doğrusu, burada insan derken hep "tanrı" diyeceğim ki, anlaşılsın! Çünkü buradaki insanlar rablıklarını ilan etmiş; tanrıdırlar.

Şimdi bakın, Nefs-i mutmainnede bir şey söylenir, denir ki "**nefs-i mutmainnede ikilik vardır, nefs-i mutmainneyi yaşayanda ikilik vardır.**" Nedir o ikilik? Der ki o, düşünür: Ey Allahım, her şeyi tekledim, tamam ama bir Sen bir Ben? Kendini yok edemedi, ikilik var! Bu ikiliği, A'lardaki ikilik sanarsanız olmaz! O, "B" Takdim Formundaki yasal yanlış olan "ben"dir. Nefs-i mutmainnede söylenen ve ikilik olan BEN de birimsellik yok, kendi hürriyetini ilan etmiş bir BEN değil o! Öyle bir nefsi mutmaine olamaz, mümkün değil! Eğer "A Takdim Formu"ndaki "BEN"i nefs-i mutmainnedeki ikilikteki "BEN" sanarsa kişi yanılır, hiç işin içerisinden çıkamaz! Niye bunu bastırarak söylüyorum? Zihinleri dolaştığımda, "evleri!" gezdiğimde, her ne kadar "tamam, ben "A"yı dinledim" diyorsa da görüyorum ki, kişiler "A" gibi yaşıyor, hala "A"yı yaşıyorlar! Bu yüzden; "A"dan kurtulmadığı için hala, yorumlarını "A" Takdim Formuyla yaparsa, nefs-i mutmaineyi de kitaplardan okuyunca yanılır. Nefs-i mutmainnede bahsedilen ikilik "A" Takdim Formu"ndaki "birimselliği içeren BENi" içermez, göstermez, o değildir. "B Takdim Formu "BEN"dir o, yasal yanlış olan BENdir nefs-i mutmainedeki BEN. Hatta o Nefs-i Radiye'de de vardır, Nefs-i Mardiye'den sonra zaten olmaz. Çünkü orası artık ArifiBillâh. "B" yaşantısının farklı bir boyutu orası.

Şimdi burada A Takdim Formu"nda "iki tip insan" söyleyeyim, iki uç tanrı; birisi narsist tanrı, birisi de hümanist tanrı "Narsist tanrıyı anlatacak olsam "tamam" dersiniz, "zaten o oranın adamı, cehennemin adamı, ta kendisi!" diyebilirsiniz. Hatta Allah muhafaza etsin, narsist birisiyle yaşıyor, çalışıyor olsanız zaten siz onu gördüğünüz zaman "cehennemin dibine" dersiniz! Sizi bezdirmiştir, hayattan bezdirmiştir, hali bezdirmiştir, ona zaten cehennemi okursunuz. Ama çok dikkat ediniz, hümanist tanrı sizi yanıltır! Hümanist tanrı çok iyi bir insandır. Uyumludur, dürüsttür, iyiliksever, hayırsever, Afrika'da dört döner "açlara yardım edeyim" diye. Onu gördüğünüz zaman "cennetlik" derseniz yanılırsınız. Narsiste "cehennemlik" derseniz yanılma ihtimaliniz az. Çünkü son nefesini bilmeyiz! Ama hümaniste, gördüğünüz zaman "cennetlik adam, cennetlik insan" derseniz yanılırsınız. Neden? Çünkü tanrı, çünkü rablığını ilan etmiş! Çok iyi bir

insan olması onun cennete gitmesi manasına gelmiyor. Çok dürüst veya ahlaki kurallara göre çok ahlaklı, insanları çok düşünen, hayır peşinde koşan, bunun için çok terleyen, uyumayan… Ama o eğer rablığını ilan etmişse (rab'sa) tanrılığını ilan etmişse, onun o vasıfları ancak bu dünyada onu görenlerin "aferin" demesiyle sonuçlanır. "Aferin" derler, bir de şilt verirler eline bu kadar! Cennete gidemez, neden? **Cennete tanrılar giremez, tanrılara cennet kapalı!** Dünyada hümanist olsa bile. Bu yüzden sizi hümanist yapmaya çalışan yöntemlere bakıp da İslam'dan perdelenmeyin! Efendimizi okumayı bırakıp, **Efendimizi bırakıp** "bu da çok güzel şeyler anlatıyor, bak ne güzel iyi insan yapıyor" deyip hümanist kitaplara sarılmayın!

"A Takdim Formu"nda neler var dedik? **Narsist tanrılar**; bu dünyanın, en iyi yaşayanlarıdır narsist tanrılar. Bu sapmış çizgide cenneti narsistler yaşar. Neyin cennetidir o? Deccal'in cennetidir o. **Deccalin cennetini Allah cehenneme çevirmiştir.** Deccalin cennetlerinden de bahsedeceğim, normal yaşantınızın içerisinde! Bu dünyayı iyi yaşamasını sağlar onun narsist olması. İnsanlar ona yaranabilmek için çırpınırlar, ona haber götürebilmek için! O birazcık şöyle gülümser, "bana gülümsedi" diye on gün sevinirler. Narsistlerin etrafında bir de böyle tanrılar oluşur, yani bir üst tanrıdan merhamet bekleyen tanrılar olur etrafında. Böylece, "narsist tanrı" eğer bir yöneticiyse çok güçlü olur, eğer bir kocaysa; eğer bir hanımsa evli, narsistse; hep kazanır, kimsenin gücü yetmez ona, kimse onunla mücadele edemez.

Bir de "**çaresiz tanrılar**". Bunlar da daha çok inananların, müslümanların içinden çıkar çaresiz tanrılar. "Allah büyük biz küçük! Biz ne yapalım, bizim ona gücümüz yetmez. Aslında bir gücümüz yetse, ama gücümüz yetmez! Biz zavallıyız." Bakın camilerde de böyle anlatırlar "insanın bir gücü yoktur, çaresizdir". Bunlar da çaresiz tanrı. Bir başka türü vardır o da "**zavallı tanrılar**". Onları gördüğünüz zaman da "bunlar çok iyi müslüman" sanmayın. Niye? Tanrılığını ilan etmiş ama zavallı! Silahlarını bırakmış, çaresiz, kendini güçsüz sanan tanrılar. Kime karşı? Allah'a karşı güçsüz sanan tanrılar. Kendi hürriyetini, kendi "müstakilliğini" ilan etmiş ama o ilan ettiği güç Allah'a yetmiyor, yetiremiyor gücünü. Dolayısıyla, kendi gücü küçük Allah'ın gücü büyük diye sanan tanrılar.

"**Pollyanna tanrılar**" vardır. Bu da dünyada çok yaygın! Her şeye hoşgörüyle bakacaksın! Öğretirler bunu; "her şeyi iyi gör, her şeye iyi bak, pozitif enerji yüklen". Aman orada negatif enerjiler var, benim pozitif enerjim çok... Böyle pozitif ve negatif enerjilerle uğraşır durur, "şunun enerjisi çok pozitif ona gideyim" gibi şeylerle, dünyaya Pollyanna felsefesiyle bakmaya çalışır. Tanrılığını ilan etmiş rab, ama Pollyanna'cılık oynayan rab bunlar da.

TALİBİN TANIMASI GEREKEN YAYGIN TANRI TİPLERİ

NARSİST TANRILAR: Örtücü ilahlıklarına aynel yakîn halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır. Fethi zulmani yanları da gelişebilir. Böylece, örtücü ilahlıklarına aşık olurlar. Dünya yaşantısı sistemi içerisinde, bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı çok sağlam olabilirler. Diğer "A" yapıları, bu tip tanrıların gözüne girmeye gayret ederler.

HÜMANİST TANRILAR: Tabiat sevgisi, insan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı göstermek gibi özellikleri ağır basan örtücü ilahlardır. Bu özellikleri sayesinde "iyi insan", hatta "kutsal insan" ilan edilebilirler; cennete uygun insanlar sanılırlar.

STRESSİZ TANRILAR: Çeşitli felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak, olaylara karşı vurdum duymaz olabilmeyi başaran örtücü ilahlar, strese girmeyince doğru yolu bulduklarını sanırlar.

POLYANNA TANRILAR: Herşeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar, her olaya gülümseyerek bakınca ve gülümsemeyi gerektirecek gerekçeler de üretince, yollarını yeterli ve doğru kabul ederler.

HEYKEL TANRILAR: Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmeyi başaran örtücü ilahlar, heykelleşmenin rahatlığını mutluluk sanırlar.

ZAVALLI VE ÇARESİZ TANRILAR: Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan, inandığı yaratıcının gücü ve imkanlarıyla kendisine ait olanları kıyaslayarak yaratıcıya karşı zavallı ve çaresiz olduğuna hükmeder. Bir üst makam pozisyonunda olan üst tanrıya karşı zavallı ve çaresiz duruş, sözde sığınış içerir.

KOMANDO TANRILAR: Örtücü İlahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan yakîn elde etmek amacıyla; bu örtücü ilahı, uzun süre aç ve uykusuz bırakarak daha güçlü hale getirirler.

ANESTEZİK TANRILAR: "A" ve "B" Takdim formu "BEN"i ayırt edip, "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulma gerçekleşmeden; "A"ya ait duyguların sergilenmesinin şirk oluşturduğu duyumundan hareketle, duygusuz görünebilmeyi, "boş verici ve umursamayıcı" davranabilmeyi başararak aslında "A"yı anestezi eder. Oysa, duygusuzluk da "A"ya ait bir duygudur.

NOKTALI TANRILAR: "Nokta" ve "Kudret" bilgisinden sonra, "kudret" sayesinde "Nokta"sını daha fazla önemseyerek, her hakikati oraya hapseder. Aslında "Nokta" ile örtücülüğünü güçlendirmiş olur.

TAM AMEL TANRILAR: Hür iradesiyle "iyi" ve "kötü"yü ayırt ederek, "iyi"leri seçen ve böylece, iradesini ALLAH'dan yana kullanan kişi; iyi bir müslüman olduğuna karar vererek, tam hız amellerle, cenneti kazanabilmeye çalışır.

ŞİFRELİ TANRILAR: "Örtücü İlah olursanız cennete giremezsiniz" mesajını KUR'AN'da fark edemeyip, "A"nın yaşantı tarzının şifrelerini orada var sanan ve "A"nın fal kitabı gibi şifreler üretenlerdir.

GENERAL TANRILAR: "A" Takdim Formu "BEN" yapılarına "Rab" gücüne sahip çıkmamayı öğretirler; ancak, bu yapı daha sonra "Uluhiyet"e sahip çıkar. Böylece; "ER"den "A" yapı, artık "GENERAL" olur.

Tefekkür Şeması 11

Stressiz tanrılar stresten kurtulmuş. Çeşitli meditasyonlara giderler, çeşitli terapiler alırlar streslerini atarlar. Bunları niye söylüyorum? Onları "doğru yol" sanmayasınız diye! Bu da başarmış! Niye? Hiç stresi yok. Tamam, stressiz tanrı, cehenneme stressiz gidecek, böyle yani! Onu başarmış sanmayasınız, çünkü onların yayınları daha çok hayatta! Onları görüp de Efendimizden perdelenmeyin, onları doğru sanmayın. Onların kitaplarını raflarda görüp "aynı bize benziyor" deyip alıp günlerce hayatınızı boşa geçirmeyin. Sorduğunuz zaman "on tane kitap okudum." diyor. Ne okudun? Bunları okuyor! Bundan yüz tane okusan ne olur ki! Seni cehennemden kurtarmaz! Seni bu dünyada zavallı yapar. Bir şeye karar ver eğer sen "ben bu dünyayı sonuna kadar yaşayacağım" diyorsan narsist ol! O zaman kazanırsın, ne zavallı oluyorsun! Hem tanrısın hem zavallı! Eğer "B Takdim Formu"na girmemişsen, yazık hümanist olup ezilme! Ne diyorlar "yemeyenin malını yerler". Yerler, seni mahvederler yani! Ondan sonra da çıkıp diyor ki "dürüst kaybeder, iyilik yapma sakın, kötülük bulursun". Niye? Bu tanrıların işi o çünkü! Zavallılaştığı için diğer tanrılar eziyor onu! Tanrılıktan kurtulmadığı için, zavallı tanrı. Tanrılığı, tanrılar dünyasını iyi yaşamak istiyorsan narsist olacaksın, kural bu! Çünkü Deccalin cennetinde o zaman ileri gidersin. Sonu cehennemmiş ayrı mesele. Ama dünya cennetinde de ileri gidersin, hiç değilse dünya cennetinde zavallı kalmazsın!

Bir de "**Heykel tanrılar**" var. Meditasyonlarda üretiyorlar bunu. Yogalarda, meditasyonlarda Uzakdoğu felsefesiyle heykel tanrılar üretiyorlar. Reiki gibi böyle bir sürü uyduruk şey. Allah yetmiyor insanlar onlarla meşgul! Camide üç dakika duramıyor, onların karşısında üç saat duruyor! Camiye beş kuruş veremiyor, onlara bilmem ne kadar para veriyor. Bakın ne kadar enteresan bir şey!? Kişi "Allah" diyeni görmeye dayanamıyor, "Allah" diyeni seyretmeye dayanamıyor, o tipi sevmiyor, diğer tipleri seviyor, ama cenneti istiyor! Ama cennette o diğer tipler yok, nasıl olacak o iş? Çok ironik değil mi? "Ben cennette onlara katlanırım" mı diyorsun yani? Olmaz öyle bir şey! Bu dünyada kimi seviyorsan sonra da onunla berabersin, **kimi seviyorsan onunla berabersin!** Bu dünyada cehennemlikleri sev, ama cenneti iste! Ama sen bu dünyada cennetlikleri sevmedin ki, ters bir iş! Kendini kandırır o tanrılar. Heykel tanrıları da Uzakdoğu felsefeleri ve özellikle meditasyon üretir. Ne yapar onlara biliyor musunuz? Düşünmemeyi öğretir. Hatta televizyonda onun bir üstadını dinledim "başlangıçta başaramazsınız, ama sonra" diyor "alışacaksınız düşünmemeye". Yani başlangıçta biz sizi oturturuz, salonlarımıza, düşünmemeyi öğretiriz. Siz önce düşünürsünüz, sonra biz sizi alıştırırız, sonra bakacaksınız ki hiçbir şey düşünmüyorsunuz! Hiçbir şey düşünmeyen nedir? Heykeldir! "Hiçbir şey düşünmemeyi öğrenmek" gibi bir aptallık olabilir mi! Hiçbir şeyi düşünmeyerek rahatlamak; heykel bu! Heykel hiçbir şeyi düşünmez! İşte heykel tanrı bunlar! Bunlar rahatladıklarını sanan, cennete böyle gidileceğini sanan tanrılar.

Başka? "**Komando tanrılar**" var. Bakın, bu komando tanrılar da çok önemli! Ne yapar komando tanrı? Üç gün bağlamalı oruç tutar, "üç gün dayandım" der, açlığa susuzluğa. Dayan ne olur? İyi komando olursun, o kadar! Eğer orucu tutan, bağlamalı orucu tutan "A"ysa ne fark eder! "İyi hallettik bu işi, üç günü

hallettik, dört güne çıkmaya çalışıyorum." Veya şu kadar saat uykusuz kaldım! Bunları SAS komandolarına öğretiyorlar. Eğer hala "A Takdim Formu"ndaysa o ne kadar aç kalırsa kalsın, ne kadar uykusuz kalırsa kalsın, iyi bir komando olur, başka bir şey olmaz.

Farklı bir tanrı tipinden bahsedeceğim. "**Tanrı gibi yaşamayan tanrılar!**" Bu söylediklerim hep benim gözlemlerim, gördüğüm, tek tek bildiğim tanrılar. Tanrı tiplerine rastladıkça çoğaltıyorum, "haa" diyorum "yeni bir tanrı yakaladım".

Neden bunları böyle söylüyorum? Kişi "A"yı tanısın! Buradan ancak tanırsa kurtulur! Aksi halde bunlardan birini yaşar, "kurtuldum" sanar! "A"dan kurtulabilmek için "A"yı çok iyi tanımak gerekiyor. Ne yaparsın tanıyınca? Fiili Kelime-i Tevhid zikri yaparsın; o tanıdığın tanrıya "**La ilahe**" "**illallah**" dersin! En önemli zikir budur! **Bir kere yaparsan** -Mirac müjdesidir o- **cennete gidersin, bir kere!** Bir kere şahit olursan, bir kere bu A'ya, "**La ilahe!**" söylersen **cennet**e gidersin; yani "B" Formu"na girersin.

Evet, "A Takdim Formu"nda olan hiçbir zaman ihlâslı olamaz! Dikkat edin, hep derler ki "şu işi ihlâslı yap, şu namazı ihlâslı kıl." Ya, nasıl yapılır ihlâslı? Güzel abdest alın! Güzel abdest nasıl alınır? Tanımlar çok önemli! Bakın bunları hep tarif edeceğiz. Tanımlanmayan şeyi kişi nasıl yapar!? Nasıl "İhlâslı" nasıl olunur? Hiçbir tanımı yok İhlâslı olmanın! Samimi olmak? Yok! Samimi olursa da "samimi tanrı" olur, tanrılıktan kurtulamaz. **İhlâslı;** İhlâs Hayat Döngüsü'ne girince olunur. Bu döngüye girmezse kişi ihlâslı olamaz, mümkün değil! "İhlâslı yapmak" demek bir işi, İhlâs Hayat Döngüsü'nde olmak demektir. İhlâs Hayat Döngüsü'nün içerisinde değilse kişi, yani salâtı ikame eden "A"ysa ihlâslı olamaz. Samimi **samimi tanrı** olabilir, ama ihlâslı olamaz! Ancak "B" Takdim Formu"nda olan ihlâslı salât ikame edebilir. İhlâslı bir hayrı "B" Takdim Formu"nda olan yapabilir. "A" Takdim Formu"nda olan ihlâslı hayır yapamaz. Çok samimi yapabilir "çok samimiyim ben bu hayrı size yaparken" diyebilir. Ama terleyerek sevap kazanılmaz!

Tanrı gibi yaşamayan tanrı, demiştik, bu çok enteresandır. Benim çok sevdiğim, çok yakın bir dostum böyleydi. Tanrı gibi yaşamayan tanrı nasıl, bakın size özelliklerinden bahsedeyim.

Mesela, bu "A" Takdim Formu"nun platformu cinselliktir, bu nefse zulüm platformu cinsellik platformudur! **Cinsellik** bu platformda çok **hâkimdir**! Bu yüzden, "A" Takdim Formu"nda bulunan tanrıların fiillerini incelediğinizde altında hep cinsellik bulursunuz, mutlaka! Freud'un kitaplarını okuyunuz, Freud bunu gayet açık net tespit etti, bunu teori haline getirdi hatta. Bu platform (seks demiyorum dikkat edin) cinsellik platformudur! "Ne yapar bu cinsellik platformu?" bir basit örnek vereyim. Mesela, A'da kendisini takdim etmiş birisi, bir bayan diyelim "A" Takdimiyle kendisini takdim etmiş, dünyaya "ben hürüm" demiş; cinsellik platformu ona o kadar kuvvetli gelir ki "bu göğüs benim, gösteririm. Benim! Benim göğsüm, benim bacağım!" Çok dikkat edin, çok tehlikeli; "benim, hür irademle" diyor ya! "B"de ise nasıl yapacağını sahibi söylüyor, A'da hür iradesini ilan eden söylüyor. Neye benzetmiştik bunu? Bir çanta paraya benzetmiştik,

basitçe. Demiştik ki -bu nefs hali öyle bir şey ki, bu Rububiyet Gücü- birisine bir çanta para verdim bir elemanıma, dedim ki "sana telefonla söyleyeceğim bu çantadaki paraları, hep oralara harcayacaksın". Bu kişi kurye, bu parayı harcayacak. Parayı aldıktan, kapıdan çıktıktan sonra "bu para benim" dedi. Ondan sonra kendi bildiği gibi harcamaya başladı. İşte bu suiistimaldir, bu "Vehmin Zulmeti"dir. Sahip çıktı bu paraya, "benim" dedi. Oysa paranın sahibi nasıl harcayacağını sana söylüyor, diyor ki "şöyle harcayacaksın". Dolayısıyla neyi nasıl kullanacağını sana sahibi söylüyor. Ona çok dikkat etmek lazım! Eğer sen kendin, kendi oluşturduğun bir şekilde karar veriyorsan o **hür irade**dir! Efendim "ben, hür aklım ve iradem yok diyorum" diyorsun, ama bir şeye hür karar veriyorsun ve "benim" deyip yapıyorsun ya! Ne fark etti? "A"nın amelidir o ve bunda da platform olan "cinsellik" çok kuvvetli bir şekilde hâkim olur hayata!

Şimdi "tanrı gibi yaşamayan tanrıdan" örnek vereceğim ya; bu arkadaş cinsellik platformundan hiç etkilenmez. Bakın tanrının özelliği; ama o bundan etkilenmez! Öfke, tanrıya ait bir vasıftır; ama onun öfkesi yok! Merak; ama o insanları merak etmez! Allah'ı merak eder 24 saat! "A" bölücüdür; o kişi hiç bölücü değil! "A" şikâyetçidir; kişide hiç şikâyet yok! "A" takdir bekler; o kişinin takdirden ödü kopar, beklemez! "A" kandırır; o birisini kandıracağım diye ödü kopar, kandırmaz! "A" ister ve alır; o kişi hiç istemez ve almaz, hep vermeye çalışır, "ne vereceğim?" diye çırpınır! Çok yakından tanıyorum, 20 yıldır tanıdığım birisi. "A" haramlara meyillidir; o kişinin ödü kopar haramın "h"sinden! Bu özelliklerin hiç birisini yaşamıyor, yani tanrı için saydığımız bu işleri hiç yapmıyor! Ama cennet yok! Niye? Çünkü "ben hürüm" diyor "hür iradem var" diyor: Tanrı gibi yaşamayan tanrı! Tanrı gibi yaşamıyor ama tanrı! Niye? Çünkü diyor ki, "benim müstakil aklım var, benim müstakil iradem var, benim kendime ait bir gücüm var. İyiyi ve kötüyü ayırt etmeyi bilirim. Allah iyiyi ve kötüyü ilan etmiş, bir de Rasul göndermiş onun nasıl yapılacağını göstermiş, ben işte oradan seçiyorum ve yapıyorum" diyor. Ne oldu şimdi, bu vasıf onu nereye getirdi, bu takdim? Böyle yaşıyor olmasına rağmen, tanrı vasıfları göstermemesine rağmen "tanrı yaptı" onu! Çünkü rablığını ilan etti. Ona şöyle örnek vermiştim.

- Ama onun "B"ye geçmesi an meselesi!

İşte şimdi tam oradayız. Rabbim dilerse kolay olur. Şöyle örnek vermiştim. Bu tanrı gibi yaşamama işlerini "valize eşya koyma" kabul edelim. Bu arkadaş valizi iyi doldurmuş, valizdeki her şey gümrükten geçebilir. Cennet kapısından kolayca geçebilecek, vize alacak eşyaları doldurmuş valize, hepsi tamam. Her gün tıka basa da dolduruyor hevesle, karıncanın telaşla yuvasına bir şey götürmesi gibi valizlerini dolduruyor. Hepsi güzel, ama yanlış otobüse yüklüyor, başka otobüsün bagajına yüklüyor! Çok dikkat edin buraya, "valizin içi" çok önemli değil o zaman. Valizi çok iyi dolduruyorsunuz ama yanlış otobüs!? "A" otobüsü! Başka yere gidiyor o otobüs. Kişi valizin içindekilerle perdelendiği için otobüsün markasına hiç bakmıyor, hangi marka ve hangi yöne giden otobüs, onu hiç önemsemiyor, farkında değil, valiz dolduruyor yalnızca! Tanrı gibi yaşamayan tanrı! Allah'ın izniyle, ona otobüsünün farklı olduğunu Rabbim fark ettirdi, bir anda telefon etti

firmaya "benim valizleri şu otobüse yükleyin" dedi. Sizin biraz önce dediğiniz gibi o güzelim valizleri doğru otobüse yüklediler bir anda. Valizler güzel, otobüs doğru, Allah yolunu açık etsin. Şimdi öyle kişi vardır ki bakın: "A"nın özelliklerini söyleriz; "A"yı fark eder, hayatı "bunlardan kurtulmakla" geçer. Oysa, bu kişi ondan farklı, öyle bir derdi yok onun! A'ya ait ne sayıyorsan "yok" onda! Ama ne var? A Takdim! "A" Takdim özelliği var! Bu, bakın çok önemli bir şey! Dolayısıyla o valizlere ve valizlerin içine bakıp "bu cennetlik" derseniz yanılırsınız, çünkü otobüs cennete gitmiyor. "**La ilahe**; tanrılar cennete giremez, tanrılara cennet kapalı, tanrılar geçemez" diyor.

- Nasıl oldu? Yani bu durumda kişi nasıl fark edebilir halin?

Bir soruya dayalı değil oradaki fark etme. Epey bir zamana yayıldı aslında, ama esas kaderle ilgili konu kavrandığı zaman! Esas mesele İnsan Suresi 30. Ayet.

İsterseniz birazda B halinden, "B" Takdimden bahsedelim. Çünkü hep A'yı söyledik. Peki B'deki yasal yanlış dediğimiz ***ben*** kendisini nasıl takdim eder?

Tefekkür Şeması 2'den

Şu B_0 noktası Hanif Noktasıdır. Burada, "B" Noktasında olmak, orada kararlı olmak "**hanif**" olmak demektir, hanif! Rum Suresi 30. Ayeti hatırlayacaksınız: **"Dine Hanif olarak yaklaş."** Allah indinde DİN nedir? İslam! **İslam'a Hanif olarak yaklaş.** İslam dediğimiz zaman anlayacağımız şey nedir? Sistem! Öyleyse; **sisteme Hanif olarak yaklaş.** Sistemi inceleyeceksen, sistemde bir şey yapacaksan, yaklaşma şartı ne? Hanif olmak! **Hanif olmak** bu noktada ısrarlı durmak demektir. Bu noktanın özelliklerini söyleyeceğim. Örneğin, bu nokta "**iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**" noktasıdır. Başka özellikleri de var, sırası geldikçe söyleyeceğim ama şimdi geldiğimiz yer Hanif. Ne demek Hanif?

"Vechini hanîf olarak o tek Din'e doğrult! Vechini; idrakını, bakışını, yaklaşmanı, yönelişini; bunların hepsini içine alacak şekilde yani yönünü yüzünü; kendini tanrı ilan etmeksizin, rablığını ilan etmeksizin! **Hanif** olmak demek, rablığını ilan etmemek demektir. **Rablığını ilan etmeksizin o tek dine doğrult.** Böyle doğrulttuğun zaman "B" olarak, burada ne dersin, kendini nasıl takdim edersin bu noktada? Şimdi söyleyeceğim burası için geçerli, başlangıç için geçerli! Daha sonra, o yolda ilerlerken orada yaptığın hatayı düzeltmekle geçecek hayatın. O takdim yasal bir hata, bu yol için yasal bir yanlış. Burada şimdi "ben" diyeceksin, kendini takdim edeceksin. Kendini takdim edeceksin ki, bu yola giresin. Bu yola girdikten sonra o takdimi düzelteceksin, onu düzeltmeyi öğreneceksin. Peki, nasıl takdim edeceksin kendini? **"Ben İlmullah'ta, Allah'ın dileğinin suretiyim."** Nedir bu? Bu bir durum tesbitidir, bir iddia değildir, **var olan hal**in tarifidir. Takdimden ziyade tariftir! "A" Takdim Formu" ise "bir iddia" içerir. Nasıl bir iddia içerir? Rububiyete sahip çıkar, rablığını ilan eder.

Hatta yakında umreye, Hac'ca gidecekler için inşallah söyleyelim. **Hac** veya **umre,** özellikle Hac bu iş için çok önemli! Niçin? Kâbe'nin enerjisinin yanında, tavaftan sonra iki rekât salât ikame edilir, birinci rekâtında Kafirun okunur ikinci rekâtında İhlâs okunur. Birçok salâtınızda da bunu yaparsınız. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem sabah salâtının sünnetinde Kafirun-İhlâs okur, akşam salâtının farzında Kafirun-İhlâs okur! Veya hacet namazlarınızda, istihare namazlarınızda Kafirun-İhlâs okursunuz. Birinci rekâtta Kafirun okuyorsunuz ya, "A"yı yok ediyorsunuz. "A"ya diyorsunuz ki, "**Leküm diynüküm ve liyediyn**". Kendinizdeki "rab ilan eden" o yapıyı yok ediyorsunuz birinci rekâtta. İkinci rekâtta İhlâs Hayat Döngüsüne giriyorsunuz, o sizin hayatınız oluyor. Ve bunu burada yaptığınızdan yüz bin kat değerli olan Kâbe'nin yanında o enerjide yapıyorsunuz, yani beyninizin orada Kâbe'nin yanındaki enerjiden kazandığı yetenekle! Peki ama o yeteneği nerede kullanacaksınız, bir yetenek kazandı beyin? Hatta o enerjiden kirlenmiş suyu da içtiniz, o su da hücrelerinize girdi **zemzem** diye. Bir şey yapacak, bir yetenek kazandı o beyin, ne yapacak? Hiçbir şey yapamazsa romantik duygularla sallanır, ağlar, bağırır, psikolojik rahatsızlıklar yaşar. Bir yetenek kazandı bir şeye kullanacaksın onu! O yetenek "A"yı fark edip yok etmek ve İhlâs Hayat Döngüsü'ne girmek için!

Kendinizdeki "A" yapıyı fonksiyonsuz kılmak, o "A" yapıya Kafirun okumak önemli! Kafirun bir başkasına okunmaz ki! Kendinizdeki "kâfirlik" varken bir başkasıyla ne işiniz var! Kendinizde Allah'ı örten var, Allah'a eş olan var,"ben de varım" diyen var ya, Kafirun ona okunur. Sonra İhlâs Suresiyle İhlâs Hayat Döngüsüne girilir.

Şimdi başka bir şekilde söyleyeceğiz. Tesbih namazı kılıyoruz ya, salât-ı tesbih, o kadar önemli ki o! Allah nasip ederse bir sonraki yan yana gelmemizde inşallah birlikte onu yapmaya, inşallah hayırlısıyla gayret ederiz.

Tesbih salâtı bu işin salâtıdır. İnşallah tesbih salâtında yapacağımızın içinden söyleyeyim. Diyelim ki; **Sübhanallahi Velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim**" dedik. Diye-

lim ki, her rekâtta da 25 İhlâs okuduk. İhlâs okurken bu anlattığımızı düşünerek zihnimizle kendimizi İhlâs Hayat Döngüsüne soktuk. Zihnimizden A'yı yok ettik. **Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber ve la havle ve la kuvvete illa Billahil aliyyil azim."** Buna itiraz eden var mı; **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Hiç itiraz eden yok! Evet, ne demek bu? **Bir havl ve bir kuvvet yok!** Ne var? **İlla Allah!** Oysa A Takdim Formundaki kişi ne diyor? "Bende kuvvet var. Benim de kendime göre, bir havl ve kuvvetim var." A Takdimi bir kuvvet ilanıdır, dolayısıyla "**ve la havle ve la kuvvete"** denebilir mi? "A Takdim Formu"nda olan bunu nasıl söyler? Kendisini "A"yla takdim etmiş olan, nasıl "**ve la havle ve la kuvvete**" diyebilir? Diyemez, olmaz! Kendisi var! Kendisine ait bir kuvvet var, nasıl "**ve la havle**" der! Dolayısıyla bu "B" noktasıdır ki, bu noktadaki takdimdir ki **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**; kişi bununla A'yı yok ediyor. İşte **tekbir** de odur! Aslında tekbir almak demek… Allahuekber dediğiniz zaman; "ben dünyaya ait şeyleri geride bıraktım, bir şey düşünmeyeceğim, işi gücü, senedi sepeti, harcı borcu, düşünmeyeceğim. Şimdi yalnızca Allah'ı düşüneceğim, hepsini geriye attım" değil! Çok yanlış! Bu işle, bu ilimle hiç ilgisi olmayan bir tekbir o. Bu neye benziyor biliyor musunuz? Halının üstünde oyuncaklarıyla oynayan bir çocuğu düşününüz. Kapıdan annesi veya babası geliyor. Oyuncaklarını fırlattı babasına koşuyor. Onun gibi, dünyadaki oyuncaklarını bırakıyor Allah'a koşuyor; "Ey Allahım, şimdi oyuncakları bıraktım, bak sana koşuyorum. Babasına öyle bakmaz mı "bak oyuncaklarımı bıraktım sana geliyorum: Anla yani seni seçtim! Böyle bir "tekbir" değil, bu çok yanlış! Onlar dünyadaki o kendini "ilan ettiğin rabbın" oyuncakları. Bir rab ilan ettin ya, onun oyuncakları. Eğer sen, tekbir alırken dersen ki, "Allahım ben dünyaya ait oyuncakları bıraktım." Ee, rabsın? Rab tekbir alıyor! Oyuncakları bıraktın tamam; sen, sen nesin? Rablığı bırakmadın! Esas bırakılması gereken ne? Rablık!

Rablığı bıraktım, rab değilim, rab ilanım yok, ben rablık ilan etmiyorum; **Allahuekber**! "Ben korkarım öyle bir şeyden" diyorsun; "Allahuekber. Allahuekber'in haşyetinin karşısında rablık ilanı paramparça olur" diyorsun. Şu "karşı dağları ben yarattım gibi kendini öyle zannederek bakan rab var ya, Allahuekber'le paramparça oldu", diyorsun! Allahuekber! İşte o rab paramparça oldu; öyle bir şey yok. Dolayısıyla, o rabbın oyuncaklarını terk etmek yeterli bir iş değildir salât için. Rab bulunduğu sürece o salâtı "A" ikame ediyor demektir. "B"nin salâtı ikame edebilmesi için B_0 noktasında hanif olmak lazım! Yani kendini tanrı ilan etmeden (rablığını ilan etmeden) bu tek dine yönel, tek dine sarıl, buraya yaklaş; kendi rablığını ilan etmeden! İşte B_0 Noktası, sizi bu bilinçle bir hayata başlatır. Böylece, ne başlar aslında orada? Bir "yasal vehim yaşantısı" başlar. Diğeri "vehmin zulmeti"ydi, burada bir **yasal vehim yaşantısı** başlar.

Şimdi, isterseniz, "B"deki özelliklere devam edeyim. "B" Noktasıyla birlikte kişi, gerçek Esma'ül Hüsna hayatına geçer, asıl Esma'ül Hüsna mertebesi hayatına başlar. "A"ların dünyasında Esma'ül Hüsna hayatı yok mu? Bakın çok dikkat ediniz! Buradaki Esma'ül Hüsnalar "A"ların tarif ettiği Esma'ül Hüsnalardır. Hatta Esma'ül Hüsna listesi olarak okuduğunuz tarifler (mana olarak) büyük çoğunlukla "A" dünyasının tarifleridir. Birisi, "bir tanrı" Allah'a ait bir özelliği tarif ediyor.

Dolayısıyla, esas gerçek Esma'ül Hüsna yaşantısı B Noktasıyla beraber başlar. Bu noktayla beraber, "Amentü Billahi", "Amentü Bilkaderi" artık dilde değil "halde zikir" olmaya başlar. Detaylarına sonra geleceğiz.

"B" noktasıyla beraber, kişi Şekûr, Hamîd ve Şehiyd esması kapsamına girer, anında! Böylece, Şehiyd esması kapsamına girmekle, **müşahede** başlar, **şahit olmak** başlar. İslamiyet'in A'ya ait öğretilerden, "cennet yolu" diye anlatılan bütün felsefeler, dinler, neler varsa hepsinden çok önemli bir farkı vardır; **Şahadet mekanizması vardır İslamiyet'te!** Hiçbirisinde şahitlik yoktur. Hiçbir öğreti sizi şahidliğe götürmez, sizi şahid edeceği bir şey yoktur! Hayal kurdurur yalnızca! Bir şahidlik mekanizması yoktur. Oysa İslamiyet daha başlarken! Birisini Müslüman yapmak isteyeceksiniz, hemen ne söylettiriyorsunuz ona? Kelime-i Şahadet! Daha başlarken şahitlikle başlatıyorsunuz. İşin ilerisinde değil, daha başlarken "şahit ol ki" diyorsunuz o da "şahidim ki" diyor, hem de "kesinlikle şahidim ki" diyor, yalancı da olsa, henüz neye şahid olduğunu bilmiyorsa da "dille şahidlik" yapıyor, şahidlik başlıyor! Ama gerçek şahidlik burada Şehid ismi kapsamına girmekle birlikte başlar. Böylece siz burada **gerçek Kelime-i Şahadet** getirirsiniz. Gerçek Kelime-i Şahadet getirmek; bir zaman sonra salâtta Tahiyyat'ı sizdeki Hakikat-i Muhammedî'nin okumasını sağlar. Çünkü şahid oldunuz, şahadet başladı. Bunun "A" takdiminde olması mümkün değildir!

Şimdi, bir başka özelliği bu "B" halinin: B_0 noktasıyla beraber "ilmel yakîn" başlar. İlmel Yakîn haline girmiş olur kişi, bununla beraber. Bu noktayla beraber "fiillerin tecellisi" başlar. Bu noktayla beraber "keşif kapısı" açılır. Peki, ilk keşfi ne olur kişinin burada, neden kapı açıldı, **ilk keşf**i nedir? İlk keşfi kendini HÜR ilan etmemesidir, kendinin "hür iradesinin olmadığının" keşfidir. İlk keşfi onun odur.

- İlk keşif" olarak kendinin hür olmadığını fark eder, dedik. Ama daha önce bunu sürekli duyduysa, buna da iman ettiyse, keşif ne oluyor o zaman?

Göreceğiz inşallah "ne olunca ona keşif denir?" Zaten onu gördüğümüz zaman "keşfettim" diyeceksiniz. O keşfin açığa çıkması için "B"de, kararlı oturmak lazım! "B" koltuğunda kararlı! Yani A'ya gidip gelen bir yapı, değil! Dolayısıyla A Takdim Formuna ait fonksiyonları yok etmek lazım!

Bir ara verelim.

- Hz. İbrahim efendimizin ateşe atılması! Orada olduğumuzu düşünsek: Şimdi ateşe gidiyorsunuz, elinizde de bir kova su var, siz de seyrediyorsunuz onu. Eninde sonunda bir şey olacak. Kişi yansa da, yanmasa kurtulsa da orada mutlaka bir "ilim-irade-kudret" işleyecek değil mi?

-O anda kişinin aklından neler geçebilir? Yanacağım birazdan. Ama elimde de bir kova su var. Diyebilirim ki "ben bu ateşte selamet bulacağım" şeklinde bir güven gelmiş olabilir kendime. Orayı söylerseniz?

Çok haklısın, tabi çok güzel! Onun benzerini Hz Musa'da da söylemiştik, Hz. İbrahim'de de, hatırlayacaksın. Hz. İbrahim "yanmayacağım" demiyor ki, belki de

Rabbi dilediyse yanacak. "Yanmayacağım" demiyor, "hallederim" demiyor. Derse zaten o A olur. O A'dır, A takdimidir; kâhindir; fethi zulmanidir o! Beni ateşe atıyorlar; "atsın, ben hallederim diyen "A" takdimidir. Veya Hz. Musa'nın asasını örnek vermiştik ayette. Sihirbazlar, küçük yılanlar oluşturdular, Firavun yarış yaptırıyordu. Hazreti Musa ne yapacağını şaşırdı! Yani ne olacak bilmiyor ki, öyle bir planı programı bir şey yok! Hazreti Musa'ya vahiy geliyor; "**ya Musa asanı at**". Asasını atıyor, o daha büyük bir yılan olarak diğerlerini yutuyor. Yoksa Hazreti Musa yılanları görüp "tamam yapsınlar şimdi asayı atarım, ben onları hallederim" demiyor, bilmiyor ki ne olacağını! Öyle bir planı yok! Rabbi ne emir vermiş bilmiyor! Bilemez, tabi. Teslim o! Belki de yılanlar Hz. Musa'yı yiyecek, Rabbi öyle dilemişse öyle! Öyle bir hikmet vardır. Hazreti İbrahim'e söyleniyor "**Hasbiyallahu de!**" O yüzden o denileni yapıyor. "Gideyim şu ateşi halledeyim" yok! Atıldı, yanar yanar! Ateş Hz. İbrahim'i yakacak mı, yakmayacak mı, o bilmiyor onu. Öyle bir karar yok, o hür iradenin kararı! O zaman o fethi zulmani olur, Fethi Rahmani olmaz o. **"Eslemtü li Rabbil alemiyn; âlemlerin Rabbine teslim."** Peki, o teslimlikteki hal ne? O "B"nin kuvvetli yaşanmasından kaynaklanan **Emin Hal**. Yani, ister ateş ister şu… Öyle bir kaygı kalmıyor burada, bu farklı bir yaşam, o yüzden.

- Ne kadar büyük ayıp ediyoruz. Mesela bir işle ilgili: Bir kısmını yapmışsınız, diğer kısmını başkası yapacak tamamlayacak; "ya Ali o işi halleder." Aslında Ali'nin bir gücü var, o işi bitirecek; bu birinci örnek. İkincisi "ya ben yaptım, geri kalanını da Allah halleder nasıl olsa". Ben sağlam kazığa bağladım, o halledecek gerisini!

Bravo, çok güzel! Bu yüzden, "B"yi konuştuğumuz zaman diyeceğiz ki, "B"deki cümleler fikirler Elhamdülillah Platformu'na oturur. İşte o zaman "**elhamdülillah, sübhanallah, inşallah**" kendiliğinden bakış açısı olur, "bakış açın" **Elhamdülillah Platformu**'nda olur. Yani "**hamd Allah'a aittir; takdir, karar Allah'a aittir; kader, Allah'a aittir**"in koktuğu cümleler kurulur o zaman. O kısma geleceğiz, ancak **"A" nasıl konuşur?"** bilmek gerekir. Daldan dala gibi oluyor ama birkaç cümle paylaşalım.

"A"nın en önemli özelliği; düşünürken Allah yokmuş gibi düşünür, konuşurken Allah yokmuş gibi konuşur, çok önemli! Peki, "B"? Zaten "B"de konuşan "B" mi? O çok farklı bir şey! Hâlbuki "A"nın konuşması Allah yokmuş gibi! Bu yüzden günlük yaşantı içerisinde, **esas mesele**miz "A"yı fonksiyonsuz kılmak! Yaşantının içerisinde o detaya kadar A Takdim Formu'nu fark edip, onunla mücadele etmek lazım!

Bir davranış, bir olay...

"A" ya yöneliş

"A" ya yöneliş

"İnsan-29" Kavşakları

"A" ya yöneliş

"A" ve "B" muhasebesi ile gerçekleştirilen LEVM ediş.

Nefsi Lewame, mülhimeden önce tamamlanacak bir dönem sanılmamalıdır. Her nefs mertebesinin kendi idrakı içerisinde bir lewame boyutu vardır; çünkü, ilerlemeyi ancak levm ediş başlatabilir.
"A" ve "B" muhasebesi içermeyen levm ediş olamaz; önce vehmin vehminden (= vehmin zulmetinden) vehme geçen levm yolu; daha sonra ise, vehimden kurtulmayı gerçekleştirecek levm söz konusudur. "A" çerçevesi içerisindeki üzüntü ve pişmanlıklar levm kapsamında değildir, hiç bir ilerlemeye sebep olmaz. Ancak, "A" halini pekiştirebilir.

"B" nin galibiyeti sonucu mutmain oluş ve mutluluk
"A" ya yöneliş NAR üretirken, "B" ye yöneliş NUR üretir. "B" ye yöneliş ise, ancak "İnsan-30" ayetinin idrakıyla kararlılık kazanır. "İnsan-29" Kavşaklarında konulara "Rum-30" idrakıyla yaklaşmak "B" ye yöneliş için şarttır. Kararlılık ise, "İnsan-30" idrakının gerektirir.

Bir "Nur Yiyici" olarak "A" devreye girebilir. Kişi "A" düşünce seyrinin herhangi bir yerinde, bu düşüncelerle uğraştığını fark eden. Bu VEHİM ile VEHMİN VEHMİ"nin mücadelesidir. Kişinin kendisi burada VEHİM"in temsilcisidir. Şer veya şeytani müdahale ise, vehmin vehmi (= vehmin zulmeti) dir.
Kişi işi kendisinin başlatmadığını fark edebilmelidir.

"La ilahe illallah" diyerek "B" ye yöneliş (İnsan-30)
Böylece, daha önce üretilen "NUR" katlanarak artar ve kararlılık kazanır.

İşte, "NUR" un üretilebilmesi, katlanabilmesi ve kararlılık kazanabilmesi için bu mücadele gereklidir.

Tefekkür Şeması 5

"Nur yiyici" cümleler vardır! Sistem öyle çalışır ki "A" Takdim Formu"nda; yok etmeye yönelik! "B" mevhumunu örtmeye yönelik bir sistem çalışıyor. Bu sistem sende de var! O sistemi fark edip, o sistemi çalıştırmaman gerekiyor. O sistemi sen "kendi doğal halin" sanar kendi haline bırakırsan o zaman "A" sende doğal yaşar; sen de dersin ki "ben böyleyim, ben buyum!" fark etmemiş olursun. Onu fark etmelisin ki, fonksiyonsuz kılasın! Bunlardan birisi konuşma dilidir, iş hayatında da! Hep ne diyoruz? Anlattığımız seccadeye gittiğiniz zaman yapacağınız bir şey değil!

Bakın çok önemli bir şey söyleyeyim size: **Salât müminin miracıdır.** Sanmayın ki, miracı salât ikame ederken yaşayacaksınız! Miracın çoğunu normal hayatta yaşarsınız! **Salât müminin miracıdır** demek, yalnızca seccadede olduğunuz zaman bir şey yaşayacaksınız demek değildir! Bu yüzden bunu fark etmezse kişi seccadede zorlar kendisini, bekler "ne yaşayacağız?" diye. "Bunu yaşayan ne yaşıyor ne yapıyor, bu benim yaptığımdan farklı ne yapıyor?" diye telaşlanır, arar. Değil! Salatta yani seccadede rastlarsa, seccadede miracı yaşar. Ama esas, hayatta miracı yaşarsın! Yani "istediğin gibi yaşa" seccadeye gelince de "mirac yaşa" değil! Normal hayatında yaşarsın miracı. O miracı yaşadığın anlarda da, neyi yaşarsın? **Kadr!** Kadr Suresi'ni fark edersin, **bin aydan hayırlı** anları yaşarsın o anda. Normal hayattadır o. Onun içindir ki, normal hayatta çözeceksin bu işi. Normal hayatında!

En fazla nerde tuzağa düşer insanlar? Eşler evlerinde birbirleriyle kavga ederken! Anında bitirirler işi. Hele de bu işle meşgul olanlar, evlerinde birbirlerini

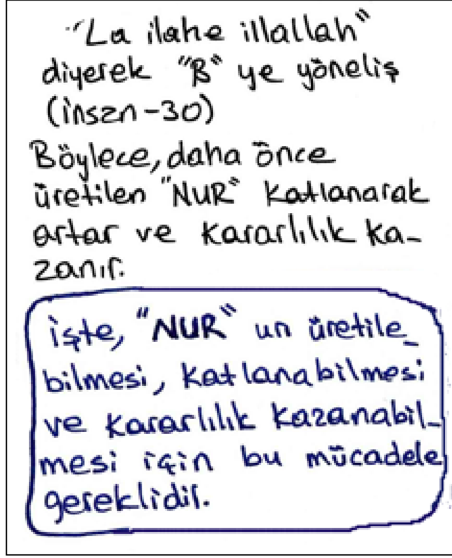
umursamıyor ve kavga ediyorlarsa, şeytan gider oradan; "bana gerek yok, bunlar işi hallediyorlar. Ben enerjimi, vaktimi başkalarına harcayayım" der.

Nur yiyici! Nur yiyici öyle bir şeydir ki; sen şimdi bir cümle kullanırsın "B" haline ait güzel bir işten bahsedersin, "B" formuna ait güzel bir hareketten bir davranıştan, bir olaydan bahsedersin. Ama o "A" yapı, onu yok edecek ya, noktalı virgül koydurur oraya; sonra öyle bir cümle kurar ki, o cümle önce kurduğun cümlenin nurunu bitirir. Mesela şimdi grupta iki kişi konuşuyor diyelim. "Ya, o kadar güzel bir konu konuştuk ki!" İyi, hayırlı bir iş yaptı, devamında "valla ben anladım, başkalarını bilmem!" Cümleye dikkat ettiniz mi? Bitti gitti! Bitti, diğerinin nurunu yedi. Şimdi birinci cümlede hayırlı, çok iyi bir iş yaptı. Şu konuyu anladık, şu konuyu ele aldık müthiş! "Ya, bilmiyorum insanlar anladı mı, ama ben anladım." Fark ettin mi buradaki A yapıyı? Onu kimse anlamaz, bilmedi, ben bildim. Veya hayırlı bir iş anlatır, bir yardım işidir, işte birisi anlatıyor diyor ki; şuraya şunu verdim. "Ben hep yaparım o işi, ben hep nerde fakir görsem veririm, ben zaten öyleyimdir!" İşte o A! Kendine (rablığına) ait bir özellik ortaya atıyor. Veya kıyas yapar! O kadar çok kıyas yapar ki kişi, cümlelerinin peşinde... Hayatınıza baktığınızda o kadar fazla rastlayacaksınız ki! Bir cümle kuracaksınız "B" anlayışıyla ilgili, korkun! Mutlaka biraz sonra "onu yiyecek" cümleyi kuracaksınız! O cümleyi kurmayacaksın işte orda; **La ilahe** yeri orası; **La ilahe illallah** diyerek beyninizde o A'ya ait cümlenin fonksiyonlarını yok etmiş olacaksınız, yani "A" Takdim Formu"nu işlemez hale getireceksiniz. Ama bu yöntemi normal hayat sanarsanız!? Bunu birisine anlattığınız zaman; "o zaman ne yapacağız? Hiç mi konuşmayacağız ya!" diyebilir! Tamam, konuşa konuşa cehenneme gidersin! Yani kimin umurunda?

Cehenneme gidilmesi bu evrenin hiç umurunda değildir. İşin gereği çünkü! Bakın insanın kendisinde de o özellik var, insanın kendisinin de umurunda değildir! Dikkat edin, bir film izliyorsunuz diyelim. Diyelim ki Rambo'nun filmi, başrolde o var, onu da filmde seviyorsunuz. Elinde bir makineli var. Bir geldi ki önünü çevirmiş bir sürü insan. O anda bir kurşun geldi, Rambo'nun kolunu sıyırdı, siz izliyorsunuz ya "hii" ettiniz. Ne oldu canım, kolunu sıyırdı yani. Ama dayanamadınız, başrolde ya o ona dayanamadınız. Fakat o silahını bir çalıştırdı, leblebi gibi insanları döküyor, patır patır patır. Hiiç, rahat ediyorsunuz böyle; oohh, Rambo'nun önü açıldı! Yaa, onun kolu sıyrıldı "ıh" ettiniz. Diğerleri için demiyor musun; bu adamın eşi çocuğu var, evi barkı var, akşam nereye gidecek? Öldü gitti! Hiçbirine acımıyorsun bak! Niye? Başroldekinin önü açılıyor ya, acımıyorsun! Haa, bu dünya hayatı bittiğinde de "B"lerin önü açılırken A'lar patır patır cehenneme düşerken kimsenin umurunda olmaz! Sende de var o çünkü. Nasıl, Rambo yürürken patır patır adamlar dökülüyor, sen rahatlıyorsun; aynı şey! Aynı rahatlama evrende olur, evren rahatlar. Niye? "B" cennete gidiyor, diğerleri patır patır cehenneme dökülüyor, kimsenin umurunda olmaz! Bu yüzden çok dikkatli ve bu işi önemseyen ve ona göre düşünen, ona göre cümle kuran, her şeyi ona göre seçen olmak gerekiyor.

- Bazen de bir şey düşünüyorsunuz, onun doğru olduğunu sanıyorsunuz. Söyleyince fark ediyorsunuz yanlış olduğunu. Söylemek, kontrol etmek gibi oluyor.

Elbette. Onlar antrenmandır işte. Böyle bir mücadelenin olması neyi gösteriyor? Kendinizi test ettiğinizi, incelediğinizi gösteriyor; ne düşündüm, ne söyledim? Bir mücadele bu! İşte bu mücadeledir ki -eğer A ve "B" adına yapılıyorsa- "**La ilahe illallah**" Kelime-i Tevhidinin fiilî zikridir. Fiilî olarak yaptığınız çok önemli bir zikrullahtır o!

Tefekkür Şeması 5'den

-Veritabanındaki A'ya ait durumların "temizlenmesi için açığa çıkıyor ve onun üzerine gidiyoruz" gibi düşüyoruz. Çünkü hiç açığa çıkmasa? Açığa çıkıyor ki temizlensin!

Elbette hepimizde daima olacak. Bunlarla ayrıca mücadele ediyorsunuz. O mücadele size nur! O mücadeleyi yapmasan nur kazanmazsın ki. O mücadele size nur kazandırıyor.

Şimdi, "B"yi yerine oturtturabilmek için birkaç cümle söyleyeyim. Dedik ki "B" yaşantısıyla beraber, İlmel Yakîn hal başlar. Burayı birkaç cümleyle tarif edeyim, okuduklarınızda yerlerini oturtabilesiniz diye. İlmel yakîn, aynel yakîn, hakkel yakîn hal başlar. Bu ilmel yakîn hale "fiillerin tecellisi" deriz. Yani siz eğer "A"yı fonksiyonsuz kılmış ve "B"de karar kılmış, buna göre bir hayat düzenlemişseniz; **ilmel yakîn** halle fiillerin tecellisi durumu başlar. Aynel yakîn dediğimiz halle isimlerin tecellisi görülür. Hakkel yakîn dediğimiz yerde de sıfatların tecellisi görülür. Zaman zaman burdaki yaşantının antrenmanını yapabilmek için hem A'dan kurtulurken, hem de biraz antrenman yapmak için hayatta uygulayabileceğiniz şekilde bir şeyler söylemeye çalışayım.

B₀	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
	Fatır-32'ye göre Mutedililler		Fatır-32'ye göre öncüler
	İlmel Yakîn	Aynel Yakîn	Hakkel Yakîn
	Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehim Zulme_tinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülme_diği hal
	"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesin_de ...
	Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahi

Tefekkür Şeması 10'dan

Fiillerin tecellisi dediğimiz yerde kişi bütün fiilleri, rastladığı bütün davranışları Rabbinden bilir! Fiillerin tecellisi halini fark etmeye başlar o zaman; rastladığı bütün davranışlarda, kendisinde ve dışında! Çünkü zaten onunla beraber "**Edeb**" denilen bir yaşam biçimi başlar, burada. Yani, edeb aslında A Takdim Formu"ndaki tanrıların birbirlerine saygı duymaları için oluşturdukları davranış biçiminin adı değil! Burada bahsedilen "**Edeb ya Hu"** denilen, Rabbinden bilmek! Başlangıç böyledir, bu idrakle devam eder yola; Rabbinden bilir. Bu, Fiillerin Tecellisini yaşayacağı yerdir. Fiillerin tecellisinin çok çeşitli kısımları var, inşallah bakacağız onlara. On kadar farklı fiillerin tecellisi hali var ve onların kendine ait düşünce girdapları var. Ama yaşamda kolaylaşsın diye (A'yı fark ettikten sonra onunla mücadeleyi sürdürürken) bir yandan da bu yolun antrenmanını yapacaksa kişi; **Rabbinden bilme** alışkanlığı, her şeyi **Rabbinden bilme!** Sonra öyle bir hal gelir ki; bakın idrak değişiyor şimdi, buraya kadar Rabbinden bildiya, artık Rabbinden bilmiyor, "**Rabbi**" biliyor. İşte farklı bir hal başladı.

- O aşamadan sonra "mirac" mı yaşanıyor?

Mirac denilebilir. Çünkü aynel yakîn, bir nevi salât halidir. **Salât**, aynel yakîn olarak tarif edilir. Bu kısım; Rabbinden bilme; **Kelime-i Şahadet**; ilmel yakîn olarak tarif edilir. Dolayısıyla, **Rabbi bilme** salât hali olarak tarif edildiği için sonucu mirac diye düşünülebilir; **Rabbi bilme.** Daha sonra bilen olmaz, **bir bilen ve tespit eden** olmaz inşallah konuşacağız. Bakın burada birisi diyor ki **Rabbimden**, birisi diyor ki "**Rabbim**". Bir tespit eden var; kendisini "B" ile takdim eden. Ama bu takdim bir yasal yanlış! Sonra Hakkel Yakîn pozisyonunda o yasal yanlış kalkmış olur.

Antrenmanımızı kolaylaştırmak için, **Rabbinden bilme**ye bir şey ekleyeyim, farkını görmek için. Dedik ki, "B Noktası"nda karar kıldıktan sonra davranışlarda,

fiillerde **Rabbinden bilme** yaşar. Burayı geniş konuşacağız. Şimdi bir paralel yol var, "A Takdim Formu"na ait İhlâs Hayat Döngüsü'ne paralel gidiyor. Bu paralel caddenin özellikle "B"ye daha yaklaştıkçaki hali nefs-i mülhime halleridir. Hani **bilim yollu ya da tasavvuf yollu koku alan deniyor ya, işte o** bu kudretin kokusunu alan! Bu yol "koku" alır. Hatta onu neye benzetmiştik; iki caddeye. Yan caddede Gül Bahçesi var, ama kişi diğer caddede. Fakat kokladığı zaman yan caddeden gül kokusunu alıyor, ama kendisi gül bahçesinde değil, kokusunu alıyor yalnızca. O aldığı kokuyla kendisini hayalen gül bahçesinde sanarsa yanılır. O bahçede değil, kokusunu alıyor; ilham alıyor yani. O bahçeye oradaki kudrete ait aldığı koku **ilham.** Burada **Rabbini bilme** vardır. Bakın nasıl bu idraklar: "Rabb**ini** bilme, Rabb**inden** bilme, Rabb**i** bilme" idrakları.

Niye **Rabbini bilme**? Çünkü o henüz Rabbinin yeriyle meşgul! Orda, burada, her yerde, içimde; **Rabbini biliyor**; yeriyle meşgul henüz; bir türlü nerde olduğunu koyamadı. Ötede beride sanıyordu, ama sonra baktı ki öyle değilmiş! Nerede? İçimde… Rabbini bilmeye çalışıyor. Ama idrak değişti bakın; **Rabbinden bilme!** İdrak daha da değişti; **Rabbi bilme**.

Bir başka şekilde bakalım ona. Deriz ki "Allah beni görüyor, Allah beni işitiyor". Bakın; Allah **beni görüyor**, Allah beni işitiyor" dediğiniz zaman kendiliğinden zihniniz beyniniz "sizi dışarıdan bir gören ve işiten" düşünür! Zihniniz sizin için "dışarıdan sizi gören ve izleyen" oluşturur! Eğer siz **-Semi**; Allah işitir, **Basir**; Allah görür- buna mana olarak; "Allah beni görür çünkü Basir'dir, Allah beni işitir çünkü Semi'dir" derseniz o A'ya ait bir tanım olur, A tanımlamış olur onu! Allah "beni görüyor" idrakı "A" ya ait! Bakın şimdi, yeniden bir idrak oluştu "Allah beni görüyor, Allah beni işitiyor" demiyor! "Allah **bende görüyor**, Allah "bende işitiyor" diyor. Şimdi değişti ikisi birbirinden farklı oldu. "Allah beni görüyor" başka, "Allah bende görüyor" başka. İdrak bir daha değişti, bir ileri geçti; bu kez de "Allah bende görüyor" demiyor, **Allah görüyor!** "Bende" diyen YOK! Bir yer vermiyorsun ona! "Ben" diyerek kendinde bir tecelli yeri, kendinde bir mekân oluşturmuyorsun. "Bende bir şey var da benden görüyor. Bir ben varım da, O da benden görüyor" değil şimdiki idrak! Allah görüyor, Allah işitiyor! Dolayısıyla bir ileri geçtiğinizde de Semi ve Basir'in gerçek tarifiyle karşılaşırsınız. Nedir o? "Görme" dediğiniz şeyin kendisinin Allah'a ait olduğu!

Yaptığı şeylerden, ibadetlerden mükâfatı kim bekler? A bekler! Bir şey yapar ve onun karşılığını Allah'tan bekler. Şimdi düşünün. "B" diyor ki; **Ben İlmullah'ta Allah'ın dileğinin suretiyim.** Dolayısıyla biliyor ki kendine ait "bir yapan" yok! Orada "**yapan**", o güzel sayılan davranışı "**dileyen**" Allah, öyle değil mi? Peki, yaptığına bir mükâfat beklerse? Bundan mükâfat isteyen biri var! O zaman kendini "bir şey yaptı" kabul etmiş olmuyor mu?. Fark ettiniz mi **gizli A**'yı? Hem diyor ki; benim oruç tutan biri olmamı dileyen O. Öyle dilediği için elhamdülillah oruç tutan birisiyim, öyle dilediği için salât ikame eden birisiyim. Sonra da diyor ki; Allah'ım oruç tuttum, bana mükâfat ver! Allah'ım salât ikame ettim, bana mükâfat ver! Hani sen yoktun!? Bu yüzden; insan "bilmeden sessizce" A'yı yaşarsa kurtulamaz! Bu A'yı fonksiyonsuz kılabilmek için, B'de sabit olabilmek için **Kader konusunu** iyice sindirmek, oturtmak lazım.

Birkaç cümle ondan bahsedelim Bakın şimdi: İnsan Suresi 30. ayet bizim için çok önemli, "**ve ma teşaune illa en yeşeAllahu**." Eğer bu ayet tanrıca yazılmış ise; onun mealine hatta tefsirlerine bakın, enteresan bir şekilde orayı biraz es geçerler. Çok detaylı anlatmadıklarını, İnsan Suresi 30. Ayeti anlatırken de suya sabuna dokunmadan anlatıp geçtiklerini göreceksiniz. Neden öyle yapıyorlar, biraz sonra fark edeceğiz.

İnsan Suresi 30. Ayet: "**Ve ma teşaune illa en yeşa Allahu;** siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe." Meal böyle, ama bu meal bu haliyle doğru değil! "Daha doğrusu nasıl?" bakacağız. Fakat "doğru değil" dediğimiz bu haline bile insanlar idrak olarak yabancı düşerler, uzak düşerler, yaklaşamazlar, kabul edemezler! "Yani biz robot muyuz" derler "Peki, bizim hiçbir şeyimiz yok o zaman!? Yani biz hiçbir şey yapmıyoruz!?" derler, "bizim elimizde bir şey yok demek ki!" derler, bu ayeti kabullenmekte zorlanırlar, bu halini bile kabullenmekte zorlanırlar. Bu halini bile kabullenmekte zorlanana esas mealini verebilmek çok mümkün olmaz. Hatta isimleri "İslami âlim"lere, önemli yerlere çıkmış olanlar bile buraları yazarken es geçerler ve çok yazmamaya çalışırlar. Onları perdeleyen ayetler vardır. Onlar daha çok hoşlarına gider. Nedir onlar? Örneğin İnsan Suresi 29. Ayet. İnsan Suresi 29. Ayette der ki; "**bundan böyle dileyen Rabbine yönelir.**" Bakın dikkat ederseniz, diyor ki **dileyen.** "Dileyen" dediği zaman ne demektir bu? Bir kişi var, dilemekte serbest, dileyebilir, "hür iradesi var" demek olmaz mı? Şimdi başka ayetler de var diyor ki; "**siz hiç aklınızı kullanmaz mısınız, siz artık düşünmeyecek misiniz, artık aklınızı kullanmayacak mısınız, artık akıl etmeyecek misiniz?**" Bir de böyle ayetler var. Şimdi bu ayetlere de baktığı zaman kişi "demek ki" der, benim bir aklım var bunu kullanmam lazım. Çünkü ayet böyle diyor.

Şimdi, A Takdim Formu'na dedik ki; "kişi kendisinin hür iradesini ilan eder, hür aklını ilan eder. Bunu duyan dinleyen birisi buradan çıktı, İnsan Suresi-29'a rast geldi, okudu; "**dileyen Rabbine yönelir**". Ne yapacak şimdi? Burada bunu söyleyen bir insan, ama ayette okuduğu da Rabbi! Baktı ki orada diyor ki; **dileyen**! "Dileyen" kelimesinden "sen serbestsin, artık ister Rabbini seç, ister seçme" manası çıkıyor. Ama İnsan Suresi "29" ve "30" alt alta! Bakın İnsan Suresi-29 diyor ki "**dileyen Rabbine yönelir**" hemen "30" diyor ki "**Allah dilemedikçe, dileyemezsiniz.**" Nasıl olacak şimdi bu? Çelişki oldu! Peki, bunu okuyanlar neden "**Kuran'da çelişki var**" demekten korkuyorlar? Bu soruyu hanif olmadığı halde meal yazanlara peki, ne yapıyorlar? Şöyle bir yol izliyorlar: Bir iddiada bulunuyor, diyorlar ki; insan hürdür! Kendi bir iddiada bulunuyor: İnsan hürdür, kendisi hür iradesiyle aklını kullanarak iyiyi ve kötüyü bilip içinden birisini seçer onu yapar, ona göre de cennete veya cehenneme gider" diyor. Ben iddia ediyorum ki, bu tamamen **cehennemlik bir inanış biçimi**dir! Ama bunu söyleyen bir İslami âlim! Bunu böyle söyledi ya altına bunu destekleyen ayetleri buraya yazıyor Buraya çok dikkat ediniz. Ama işte İnsan Suresi-29'u ve diğerlerini yazıyor. Örneğin Hadid-22, 23 burda hiç geçmiyor! Yazamıyor onu, bu iddiaya uymuyor ya! İnsan Suresi-30'u buraya yazamıyor, niye? Buraya uymuyor! O zaman nasıl izah etsin bunu? Dışarıda kitaplarda en sık rastlayacağınız bu! Bir; bir fikir uyduruyor. İki; onu destekleyen ayetleri yazıyor. Hadis yazamıyor ya da hadisleri yarısını yazıyor,

tamamını yazamıyor. Hadislerin içerisinden cümle çıkararak yazıyor. Siz şimdi burada ayet ve hadisleri okuyunca yukarıda uydurulan fikri de kendiliğinden kabul ediyorsunuz. **Belki binlerce yıl böyle gelmiştir bu fikir!** Okuyunca bakıyorsunuz ki hep ayet ve hadis. Yukarıdaki iddiayı da ayet ve hadis kapsamında doğru sanıp kendiliğinden hiç eleştirmeden, düşünmeden kabul ediyorsunuz.

Bir diğeri ne yapıyor? Önce "insan hür değildir, ancak Allah dilerse yapar, hür değil!" diyor. Bunu bir ayete bağlıyor, işte İnsan Suresi-30 örneğin. Tamam, bu ayet! Peki, bu ayet böyleyse, ne yapacak o zaman, nasıl davranması lazım? O da bu sefer davranışla ilgili fikir uyduruyor. "Öyleyse" diyor "senin herhangi bir şey yapmana gerek yok. Allah dileseydi yapardın." Bir yaşam biçimi uyduruyor! Örneğin "salât ikamesine gerek yok!" Niye? "Allah dilerse yaparsın". Yapmıyorsan? "E, dilememiş sana ne! Senlik bir şey yok, senin bir sorumluluğun yok!" gibi düşünerek bir davranış biçimi uyduruyor. Şimdi bakın; birinciler İNANIŞ BİÇİMLERİ, ikinciler o inanış biçimine göre DAVRANIŞ BİÇİMLERİ uyduruyorlar. Dışarıdaki anlatımların yüzde doksan dokuzunda böyle rastlayacaksınız ve yazanlarını da önemli isimler bulacaksınız. Ama şimdi benim size bir önerim var, bakın: Ben diyorum ki; inanış biçimi de davranış biçimi de ayet olsun! Var mısınız? Birinci kısım (inanış biçimi) ayet, ikinci kısım da (davranış biçimi) ayet; bunu mu kabul edersiniz? Yoksa bakın; Şimdi bunları şıklar olarak kabul edelim: a) Birinci uydurulmuş, ikinci ayet. b) Birinci ayet, ikinci uydurulmuş. c) Birinci ayet, ikinci ayet. Hangisini seçersiniz; a)yı mı, b)yi mi, c)yi mi? Kendiliğinden c)yi seçersiniz, değil mi? İkisi de ayet! Şimdi öyleyse, biz birinci ve ikinci kısmın ikisi de ayet olacak şekilde yapalım. Bir; fikir (inanış) koyalım. Fikir ne? Fikir İnsan Suresi 30. ayet: **ve ma teşaune illa en yeşeAllahu; siz dileyemezsiniz, ancak Allah dilemedikçe**. Peki, ikinci olarak; buna göre nasıl davranacağız, bir davranış koyalım? İşte o İnsan-29: **Dileyen Rabbini seçer!** Kaderin temeli bu! **Efendimizin açıkladığı kader inanışı**nın temeli bu! Eğer bir kişi, bu iki şıktan birini uydurursa "sapkın fırka" doğar. Bunlar sapkın fırkalardır. **73 fırka**nın kaderle ilgili sapkın fırkaları bu uydurulmuş maddelerden doğar. **Fırkayı Naciye**, yani Kurtuluş Fırkası ve **Efendimizin Açıkladığı Kader Anlayışı** budur.

Şimdi İnsan Suresi 30. Ayet: **Ve ma teşaune illa en yeşeAllahu;** bu ayete verdikleri meale göre bakış açılarını üç gruba ayıralım: Bir grup vardır der ki; "benim hür iradem, hür aklım var. İyiyi ve kötüyü seçerim, ben kendim karar veririm". Bu ayete bizzat böyle meal veren vardır. Bu kendisini "**muhtar**" ilan etmiş tanrıdır, muhtariyetini ilan etmiş! Bu bakış açısı gayet iyi bir "A" bakış açısıdır. Bir diğer grup der ki; "ben dilemiyorum. Allah diliyor sonra ben diliyorum". Ayet meali olarak yazılan diyor ya "**siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**". Ne demektir bu? Ben duruyorum. Allah diliyor, sonra ben diliyorum. Doğru gibi gözükürse de bu da tanrı inancıdır. Bu nasıl tanrıdır? Bu da "mecbur" tanrı! Kendisini "**mecbur**" ilan etmiş! Dolayısıyla **ve ma teşaune illa en yeşeAllahu** ayetine Kuranı Kerim'de rastladığınız meal tanrı mealidir, tanrıca yazılmıştır. "**Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe**" tanrıca yazılmış bir mealdir. **B Meali** değildir! "B" ile yazacağımızda bakış açısı nedir? **Dileyen yok, illa Allah**. **Amentü Bilkaderi** İnancı budur, Diğer ikisi Amentü Bilkaderi'ye girmez!

Bir hadis okuyayım. Câbir radıyallahu anh şöyle dedi: Surûkatubnu Mâlik ibn Cu'şûm geldi ve şöyle sordu: Yâ Rasûlullah! Bize **dinimizin aslı**nı beyan et! Bugünkü amel neyin içindedir? Bunun bilgisine nisbetle, biz sanki şimdi yaratılmış gibiyiz. Bugünün ameli, kalemlerin yazıp da kuruduğu, takdirlerin cereyan ettiği işler içinde midir, karşılaşacağımız işler içinde midir? Rasûlullah (SAV): **Hayır! Bugünkü iş, yeniden oluşacak işler içinde değildir! Fakat kalemlerin yazıp kuruduğu takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir!** Buyurdu. Surâka bu defa sordu; öyle ise amel ne için? Şimdi, bunu niye soruyor Surâka, niye bunu sorma ihtiyacı duydu? "Öyleyse niye amel ediyoruz" diye niye sordu? Rasulullah ne dedi ki, tereddüde düştü? Rasulullah bir açıklama yaptı, kişi tereddüde düştü! "O zaman biz niye çalışıyoruz, niye gayret ediyoruz?" diye tereddüde düştü?

*- Rasûlullah **"dileyen yok, illa Allah"** dedi. Mecbur tanrılar ne yapacak?*

Elbette. Evet, o zaman dedi ki o: Senin bu açıklaman bizim bu hayatımıza uymadı, bize farklı bir şey açıkladın! Rasulullah bir açıklama yapıyor, o açıklama tereddüde düşürüyor kişileri, soru sorma ihtiyacı duyuyorlar. Neden tereddüde düşüyorlar? **İnsan Suresi-30'a göre açıklama yapıldı**ğı için! Yoksa bu soruyu sormazlar! Buna benzer bir sürü soru var hadislerde.

- Şu an da en çok sorulan soru o! Demek ki aynen devam ediyor.

Evet, aynen devam ediyor! Neden? "A"dan bir türlü kurtulamadıkları için! **Esas cimri** kimdir biliyor musunuz? Parasını veremeyen değil, "A"yı veremeyen. "A" yapıyı bir türlü veremiyor; "hayır, o benim; aklım benimdir, onu vermem" diyor. Bakın hadise devam edelim: Surâka bu defa sordu; öyle ise amel ne için? **"Amel ediniz, çünkü herkese kolaylaştırılmıştır!"** buyurdu. Bakın Efendimiz ne yapılacağını söylediği zaman İnsan Suresi-29'a göre söylüyor: **Siz yapınız herkese yapacağı şey kolaylaştırılmıştır.** İnsanlar bu hadisi alırken üstünü yazmıyorlar; Efendimiz dedi ki "**amel ediniz çünkü herkese kolaylaştırılmıştır"** kısmını alıyorlar. Yukarıyı yazmıyor, neden yazmıyor? İzah edemeyecek de ondan! Neye uymuyor? "A" Bakış Açısına! Yazan, izah eden "A" yapısında olduğu için uymadığını fark edip oraları koymuyor! Demek ki; o kadar açık ve net ki Kur'anı Kerim ve hadislerde kader konusu, hiç tereddüde yer olmayacak şekilde açık ve net: **İnsan Suresi-30 gibi inanmak, "29" gibi davranmak**!

"AMENTÜ BİL KADERİ" KONUSUYLA İLGİLİ GELİŞEN AÇIK VEYA GİZLİ İKİLEMLERİN GİDERİLMESİNDE TALİBE YARDIMCI BİR YOL

"Doğrunun" tesbiti istenen her konuda anahtar şöyledir:

I. "Billahi" anlamında "Bakış Açısı" oluşturmak: Bir başka değişle; "Bakış Açısı" nın Kur'an'ın ana mesajı olan iki şehadet noktasını birlikte içermesi gerekmektedir.

Mesaj Bilgi	Çıkarılacak Sonuç	Şehadet
1. Lâ ilahe illallah →	"Ortaklı ilah" olursan → Cennet'e giremezsin	Eşhedü en lâ ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.
2. İhlas Suresi →	Allah Ehad ve Samed'dir →	Eşhedü en lâ ilahe illallahul Ehadus Samedullezi lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfuven Ehad.

II. Tesbit edilen "Bakış Açısı"nın gereği olarak "SALİH AMEL" oluşturmak

"Lâ ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah" gereği olarak Rasulullah (SAV)'in sünnetine uymayan amel "SALİH AMEL" olmaz.

YUKARIDAKİ ANAHTARDAN HAREKETLE "AMENTÜ BİLKADERİ" İÇİN:

SORU-1) İman edeceğim tanımlama nedir?

SORU-2) Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım?

CEVAP-1) İnsan-30: "Ve ma teşaune illa en yeşaAllah..."

İlk idrak Meal: Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe...

İleri idrak Meal: Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH...

CEVAP-2) İnsan-29: "İnne hazihi tezkiretun, femen şaettehaze illa Rabbihi sebiyla."

Meal: Muhakkak ki, bu bir tezkire'dir; DİLEYEN Rabbine bir yol tutar

Cevap 1 ve 2'deki ayetler, diğer ilgili ayet ve hadisleri temsilen seçilmiştir.

EĞER!!! Yukarıdaki soruların cevabı olarak, var olan ayetler yerine, "Beşeri Tanımlamalar" getirilirse, "BATIL DAVRANIŞLAR" üretilmiş olur.

Cevap-1) İnsan-30 Cevap-2) İnsan-30'un cazibesiyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM" Sonuç: Batıl Davranışlar	Cevap-1) İnsan-29'un tesiriyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM" Cevap-2) İnsan-29 Sonuç: Batıl Davranışlar

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" ilk İDRAK	"B" ileri İDRAK
Muhtariyet iddiası İnsan-29'un tesirinde kalınca kişi, İnsan-30 ile İnsan-29'un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez; İnsan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, İnsan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. İnsan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BİLLAH"

Tefekkür Şeması 13

Buna devam ederiz olur mu? Sahur saati yaklaşıyor, isterseniz kısa bir dua yapıp müsaade isteyelim.

Allâhümme eslemtü nefsiy ileyke ve veccehtu vechiy ileyke ve fevvedtu emriy ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bikitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte…

Allâhümme ente rabbiy, lâ ilâhe illâ ente halâkteniy ve ene abdüke ve ene alâ ahdike ve va'dike mesteta'tü, eûzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûu leke binı'metike aleyye ve ebûu bizenbiy, fağfirliy zünûbî, feinnehu lâ yağfiruz zünûbe illâ ente, birahmetike yâ Erhamer râhımin.

Rabbena zalemna enfüsena ve in lem tağfirlena ve terhamna, lenekünenne minel hasiriyn.

La ilahe illa ente Sübhâneke, inniy küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsiy zulmen kebiyran, ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirliy mağfiraten min ındike, verhamni, inneke entel ğafurur rahim ve tevvabur rahim.

Allâhümme inniy eûzü Birızake min sehatike ve Bimuafatike min ukubetike ve Birahmetike min gazabike ve euzü Bike minke... Lâ uhsıy senâen aleyke ente kemâ esneyte alâ nefsike.

Sübhanallahi ve bihamdihi, Sübhanallahil aziym, estağfirullah ve etûbü ileyh.

Bismillahi'r Rahmâni'r Rahıym Elhamdülillahi Rabbil alemiyn, Er Rahmani'r Rahiym, Maliki yevmid diyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdinas sıratal müstakim, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn.

Amiiin.

El-FATİHA

Hayırlı geceler inşallah, Allah razı olsun.

14 Ramazan 1429 / 13 Eylül 2008

- Dünyanın hiç görmediği, hiç olmamış şeyler
- Şehadet mekanizması
- "DünyaNız" bakış açısı
- Başlangıç için "hicreti" kabul eden bilinç
- Esas hicreti kavrayabilmek için
- Çok önemli ve mutlaka yapılması gereken..
- Hicret olmadan cennet olmaz
- Önce yeniden sevmek!
- Yeniden ele almak ve değerlendirmek için bir fırsat
- Neleri taşımamız gerekli?
- Salâtı tesbihte "OKU"mamız geren
- "Senden sana sığınırım" teslimiyeti
- Tanrının tanrılığından vazgeçtiği hal
- A'yı fonksiyonsuz kılmak için bir ipucu
- Hicretten önce nerede, kimi, nasıl sevmişseniz?
- Yetenekler nasıl ihlâslı olur?
- Hayatı yeniden umursamak ve değerlendirmek!
- Yapılması gerekli çok önemli iki hicret!
- "Veccehtu vechiye"yi fiilen gerçekleştirmek
- Salâta hicret etmek için
- İdrak yıkanmasını gerçekleştirmek için!
- Tanrıların kokusunu almak ve tanımak nasıl olur?
- Yaşanacak ilk secde; yokluk secdesi
- Hamd'ın ameli teslimiyettir

Farklı bir bakış açısıyla yeni bir konuya kısacık girelim, sonra ilerde onu belki detaylandıracağız. Sonra da konuyu salâtı tesbihe bağlayıp birlikte salât-ı tesbih ikame ederiz inşallah.

Allah o zor günde **yedi kişi**den bahsediyor, **yedi grup**tan; "**onlar mahzun olmasınlar korkmasınlar**" diyor. O yedi grubu merak edip okuduğu zaman insan biraz ürkebiliyor. Özellikle bizim yaşımıza gelmiş olanlar için orada bir grup var ki; gençler için çok avantajlı; **gençliğini "A" Takdim Formu" gibi geçirmemiş olanlara müjde** var. Ama bir grup da var ki, o grup ferahlık veriyor insana: **"Allah rızası için yan yana gelenler ve sonra yine Allah'ın rızasını umarak ayrılanlar."** Bizim bu tefekkür paylaşım toplantısı, o gruba o kadar uygun düşüyor ki! "A" Takdim Formu"na (**dünya**ya) ait hiçbir karşılık olmaksızın yalnızca Allah'ı (Yaradan'ı) daha iyi fark edebilmek adına ve O'nun rızasını umarak bir araya gelenler ve sonra da dağılırken kalkınca da yine aynı amaçla yeryüzüne dağılanlar bir grup oluşturuyorlar. Böyle önemli bir gruba çok uygun düşüyor, inşallah.

Şimdi:

Bir takvime ihtiyaç oluyor! Zaman yönünden zorluk çekiliyor halife döneminde, bir takvim oluşturulacak ama nereyi başlangıç alacaklar, bunu tartışıyorlar. Çok güzel bir şey, bana "çok güzel" geliyor. Fikir ileri sürenler var, bir kısmı diyor ki "Efendimizin doğumunu başlangıç yapalım veya şöyle bir şeyi başlangıç yapalım" ve oturup bunu tartışıyorlar. Çok enteresan bir şey, neyi başlangıç yapıyorlar? **Hicret**'i! Bakın Efendimizin doğumunu değil de Hicreti başlangıç yapıyorlar, tartıştıktan sonra. "B" kapsamında hareket edince tabi sonuçlar o doğrultuda ortaya çıkıyor; ilham yollu oluyor; yani heva ve heveslerinden olmuyor! Hicret'i, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin hicretini takvimin başlangıcı yapıyorlar. Hicret'in başlangıç olması çok önemli! Hicret "bir mana" çünkü!

Biraz önce dedim ki, hiç dünyada olmamış şeyler var! **Hiç olmamış, dünyanın hiç görmediği şeyler** var! Bunlardan birisi şahadet mekanizması! Hiçbir inanışta, hiçbir felsefede, hiçbir anlatımda **şahadet mekanizması** yoktur. Neye şahit edecekler? Yok ki! Boş iş, şahitlik yok! Ama bakın İslamiyet'te daha işin başında Kelime-i Şehadet dediğimiz sözlerle bir şehadet var, şahitlik var. İnandığı şeye şahit olmasını sağlamak, istemek; şart koşmak; şahitlik mekanizması! Dünyada yok öyle bir şey!

Bir diğeri; **dünyaNIZdan bakış açısı;** dünyada rastlamayacağınız bir bakış açısı! Yok öyle bir şey! Derin… İlim kapsayan… İlmî hayat tarzları!

Şimdi **hicret** de öyle bir şey. Hicret'i alıyorlar takvimin başlangıcı!

Bize kadar gelen, yakalamamız gereken önemli şeyler var! Hicret, çok önemli bir şey hicret etmek! Mutlaka kişi hicret etmeli! Hicret etmeden cennete girilmez, hicret etmeyen cennete giremez! Bu yüzden, mutlaka hicret etmek lazım! Cennetin en önemli şartıdır; hicret etmeden cennete girilmez. Çünkü yapacağınız hicretin karşılığı cennete giriştir, cennete hicrettir, hicret etmek şart. Çünkü hicret

bir başlangıçtır. Ama **esas hicret** nedir? Cennete girmeyi sağlayacak hicret nedir, öyleyse? O hicreti çok önemsemek lazım ve mutlaka hicret etmek lazım, mutlaka! **Gerçek hicret**; A Takdim Formundan "B" Takdim Formuna hicrettir! Mutlaka bunu yapmak lazım! Bu hicret yapılmadan cennete giremez kişi. Peki, biz o zaman bu hicreti nasıl yapacağız? Ne yaparsak hicret etmiş olacağız?

"A" Takdim Formu"ndaki hayatı "B" Takdim Formu"na taşımak! Bir bölgeden bir başka bölgeye bildiğimiz o zahiri hicreti yapacaksınız, ne yapıyorsunuz? Evinizin eşyalarını alıyorsunuz -hatta şimdi "evden eve nakliye" diyor- bir nakliyeci tutuyorsunuz evinizin eşyalarını alıyorsunuz, size orada neler lazımsa alıyor diğer eve taşıyorsunuz. Aynı onun gibi "A" Takdim Formunda neleriniz varsa onları İhlâs Hayat Döngüsü'ne taşımak gerekir. Bu hicret çok önemli ve mutlaka yapılmalı.

- *"A" Takdim Formunda nelerimiz var?*

Her şeyimiz var! Bazılarını söyleyeceğim; her şeyimizi ne varsa götüreceğiz.

- *İlla hepsini taşımak lazım mı?*

Ne lazımsa! Diyelim ki "A" Takdim Formunda kişi alkolle meşgul, alkolü taşımaz. "B" hayatında lazım olanları, **gümrükten geçecek şeyler**i. Bazıları gümrükten geçmiyor! Gümrükten geçecek şeyleri taşımak gerekiyor oraya. Peki, bunu taşırken ne yapacağız? Bakın önemli bir ipucu vereceğim, "A"yı fonksiyonsuz kılmak için o kadar önemli bir şey ki bu!

Düşünün şimdi, "B"ye hicrete karar verdiniz, İhlâs Hayat Döngüsüne, İhlâs Suresi'ne yani! İhlâslı hayata, ihsanlı hayata "hicrete" karar verdiniz. Hicrete karar vermeden önce nerede, kimi, nasıl sevmişseniz değiştirin! Mesela, "A" şahsı desin ki eşine; "ben seni "A" Takdim Formu"ndayken sevmiştim, o sevgi benim "A" halimle ilgili. Ona göre sende kriterler gördüm, ona göre beğendim, ona göre sevdim! Şimdi ben seni İhlâs Hayat Döngüsü'ne "B" Takdim Formu"na göre **yeniden sev**eceğim". Tuhaf geliyor size değil mi? Çünkü!? "A" Takdim Formunun sevgisinden maraz doğar. "A" Takdim Formunun sevgisi cehenneme yöneliktir.

Hicrete karar vermeden önce nelerden korkuyorsun? Onlar "A" Takdim Formu"nun korkuları. Şimdi "B" Takdim Formu"na taşıyacaksın o korkuyu. Onlar oraya aitse, orada bırakacaksın. "B" Takdim Formu"na taşıyacaksın onu.

Ne tür yeteneklerin varsa "A" Takdim Formu'nda, o yeteneklerini "B" Takdim Formuna taşıyacaksın. Ne olur o zaman? O zaman onlar ihlâslı olur, o zaman o yetenekler ihlâslı olur. Bir doktor A Takdim Formu'ndaki tedavi yeteneklerini "B" Takdim Formu"na taşıdığı zaman "onun elinde tedavi eden" o olmaz.

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radednahu esfele safiliyn"	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fiy ahseni takviym"
Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah'a eş ve ortak koşan	ilmullah'ta Allah'ın dileğinin bir ilmi sureti olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)
ZULMANİ "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı takdim.	NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN" ilmi sureti takdim. VEHMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.
VEHMİN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.
NEFSE ZULÜM • Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.	NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dır.) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".
HADDİ AŞAN (FASİ) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR • Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatiha-7. ayetle "gayril mağdubi 'aleyhim ve lâddâlliyn" diyerek istenmeyen durumlar	ALA SIRATEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstekiym" • Fatiha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum-30. ayette tavsiye edilen **HANİF** • En'am-79
BATIL	HAKK
Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kafir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.	
Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk'dır. O'ndan başka çağırdıkları ise, o batıldır. Muhakkak Allah, Aliyy'dir, Kebiyr'dir.	• Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.
BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)	SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVA • La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah
ÇİRKİN, NECİS • Tevbe-28	GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79
Feth-i Zulmani	Feth-i Nurani (Rahmani)
Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar	EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali
Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için	ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye)
"B" sırrınca Levm edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde kalır.	"A" ve "B" Muhasebesi içeren levm edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET

Tefekkür Şeması 4

Demek ki yeniden! Bir grubun şarkısı var ya "**yeniden**" diye **Yeniden Aşk** mı o? Onun o cümlesi de çok manalı aslında! Bakarsanız o cümleye; "**aşk yeniden kendini yarattı kendinden**" diye! Yeniden! Yeniden ele almak, yeniden değerlendirmek, hayatı yeniden umursamak ve değerlendirmek! Yeniden sevmek, yeniden düzenlemek, yeniden seçmek! Dostlarınızı arkadaşlarınızı seçmişsinizdir, onlar "A" Takdim Formu"yla seçilmiştir. "Ben daha önce bu arkadaşları hangi kriterlere göre seçtim ve sevdim?" Hicret ediyorsanız değişecek bunlar, bunlar değişecek!?

Şimdi "B" Takdim Formu"nun değerlendirmesi, "B" Takdim Formu"nun seçmesi var, kriterler "B" Takdim Formu'na göre! Özellikle **sevmek ve korku**; çok önemli bu hicrette! Çünkü neticede sevdiklerinizle ve korktuklarınızla baş başa kalırsınız. Eğer "A" Takdim Formu"nun kriterlerine göre sevme ve o kriterlere göre korkular varsa, neticede karşınıza çıkacak olan sizin o seçtikleriniz olur!

- Hocam, kişileri seçmekteki maksat, o kişileri bırakıp yeni kişiler seçmek mi, yoksa o kişilerdeki "B"yi görmeye çalışmak mı?

İkisi de! Yani o kişiyi bırakmaktan mı korkuyorsun?! "B"sini görürsem yeter mi diyorsun?

- Ona takılıyorum da ben..

Eğer kişi senin "B" yolunda ilerlemene engelse ve sen de onunla uğraşıyor, onunla meşgulsen zaten yanlış bir işle meşgulsün! Yani"B" yolunda ilerlemene engel olan bir şey var ve "onu acaba bıraksam mı bırakmasam mı?" diye düşünüyorsun. Normal hayatta öyle bir hicret yapsan, taşınacağın zaman arabanın tekerine taş koyan, tekerine çivi koyanlara "peki, siz çivi koyun" der misin? O nakliyeyi yapabilmek için her türlü tedbiri alırsın! Aynı şey değil mi, ne dersin?

- "Kaybetme korkusu" mu? Cehennem korkusuyla mı taşımak gerekiyor aslında?

Onların hepsini toplayınca haşyeti oluşturur. Böylece hicrette bir şeyi fiilen gerçekleştirmiş olur kişi; "**veccehtu vechiye**". **Veccehtu vechiye**'yi gerçekleştirmiş; kişi hayatını salâta taşımış olur! Salâta hicret etmiş olur.

Yapılacak bu hicretin gusül abdesti gibi olan bir yıkanması salât-ı tesbihtir! Bu yüzden, eğer kişi hicreti önemserse tesbih namazı, yani Salât-ı Tesbih çok önemli hale gelir.

İdrakı hicrete uygun hale getirmek ve o hicreti kolaylaştırmak için (biraz önce arkadaşımız sordu ya "acaba gerekirse bir kişiyle ilişkimizi mi keselim?" diye) gerekirse o ilişkiyi kesmeyi kolaylaştırmak için gerekli olan yıkanma, idrak yıkanması tesbih namazıyla gerçekleşir! Bu yüzden tesbih namazı çok önemlidir onun için. Tesbih namazını çok önemsemek ve Tesbih namazıyla beraber her seferinde **hicreti yenilemek**! "Yeni bir sayfa açan, hicretini gözden geçiren, acaba neler taşıyacaktım, daha neler taşımam lazım? Neleri hala "A" kokusunda" bıraktım? diye telaşlanan bir hal. Bakın o kadar önemlidir ki bu koku! Eğer bir kişi bu hicreti gerçekleştirirse "A"ya ait şeylerin kokusunu duyar, bakar ki onlar kokuyor!

Hepimiz şimdi sarımsak yemiş olsak, gelsek hiç sarımsak kokar mı? Ama sarımsak yemeyenlere kokar, değil mi? Ama sarımsak yemiş olanlar o kokuyu almazlar. Siz burnunuzu falan tutarsınız, onlar der ki "ya, ne oldu bunlar niye burunlarını?", onlara gelmez o koku! "B"ye tamamen hicret edenler A'ların kokusunu alır. Kokar o!

Hadislerde rastlarız ona! **"Burnuma koku geliyor"** der Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ve o kokunun sebebini tarif ettikten sonra nihayet içlerinden birisi "Rasûlullah, bende şöyle bir şey vardı" der ve "A"ların dünyasına ait olan o eşyanın kokusunu söyler Efendimiz. Böylece o kokuyu fark eder kişi, "A" Takdim Formunun, yani tanrı ilanının kokusu! Hani, hani çok mübarek yerlere gidince bir koku alırsınız, çok mübarek kişilerden koku alırsınız, nihayet o kokuları ta Rabbinize kadar ulaştırırsınız, o kokuları önemsersiniz! Tanrı ilanının da kendine göre bir kokusu var. Kişi tanrılığını ilan etmiş, onun da kendine göre bir kokusu var. Eğer kişi "B" Takdim Formunda sabit olursa o zaman "tanrıların kokusunu" alır, o kokuyu tanır. Kokusundan bilir! İşte bu yüzden, o kokulardan sıyrılmak, o kokulardan arınmak için gusül abdesti gibidir insanın ruhuna ve idrakına Tesbih namazı! Özellikle "**ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**" nedir biliyor musunuz? Keseci! Kir çıkarır! "**Ve la havle ve la kuvvete**" böyle kiri çıkarır; o tanrıyı söker atar, tanrıyı keseler. O "tanrı gözüken kiri" keseler, tertemiz "B" Takdim Formunun cildini çıkarır oraya "peeling" yapar! **Ve la havle ve la kuvveteyi** o duyguyla söylerseniz idrakınızı temizlersiniz! Burada şu kadar şu söylenecekmiş değil. İdrakınızı! Bizzat secdede **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh** diyerek oradaki o tanrıyı sileceksin, ona kötü bakacaksın, onu keseleyeceksin, atacaksın o tanrıyı! **Ve la havle ve la kuvvete illa billâh!**

Ve la havle ve la kuvvete demek; Allahım, ben kuvvet ilan etmiyorum, ben bendeki Rububiyete sahip çıkmıyorum, ben bendeki Rabba sahip çıkmıyorum, o Rabbı suistimal edip rablığımı ilan etmiyorum. Oralara bakıp da "bende de bir kuvvet var" demiyorum. Ve la havle ve la kuvvete **illa billâh**; illa Billah'ın idrakındayım ya Rabbi, demektir. İşte salâtı tesbihte **"ve la havle ve la kuvvete"**yi bu duyguyla "**OKU**"mak lazım. Bir keseci gibi! İdrakı, Rabba sahip çıkma kirinden "ve la havle ve la kuvvete" diyerek keseleyip temizlemek lazım.

Ve bakın başlangıcında ne diyorsunuz? "**Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu Vallahuekber**." Kısaca, böyle tefekkür gibi düşünmek için bazı manalarla söylemeye çalışıyorum. Aksi halde manalarını çok kitabi söyleyebiliriz ama tefekkürü kolaylaştırmak için böyle söyleyelim. **Sübhanallahi;** Allahım nasıl biliyorsam, düşünüyorsam öyle değilsin! Sandığım gibi değilsin, tüm zanlarım yanlış! Hepsinden berisin, hepsinden münezzehsin. Sübhanallahi **velhamdülillahi;** oradaki "hamd" var ya orayı kolay yaşayabilmek için boyun bükün teslim olun! O; kader anlayışının teslimiyetidir; hamd! "Hamdın ameli" teslim olmaktır! Hamdın göstereceğiniz ameli **teslimiyet**tir. Neye teslimiyet? Kadere! Kader anlayışına! Ne kadar kaderi kavramışsanız o kadar hamd edersiniz. Kaderi kavradığı derecede kişi teslim olur ve hamd eder! Böylece "**Sübhanallahi**" tenzih ettiniz "Allahım münezzehsin" dediniz ve **elhamdülillah: Velhamdülillahi;** teslimim, kadere teslimim! Merhamet, merhamet ya Rabbi!

Oradaki duayı biraz genişletelim: "**Allahümme inni euzü bi rızake min sehatike ve bi muafatike min ukubetike ve bi rahmetike min gazabike ve euzü bike minke la uhsi senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsike.**" Bu tamamen merhamet isteyen bir duadır! **Ya Rabbi merhamet!** Kaderi öyle fark etmiş; "merhamet"ten başka isteyecek bir şey yok! "**Ya Mukallibel kulub**: **kalpler iki parmağının arasında olan**" diye seslendiği kaderin sahibine (kaderin kendisine) **merhamet** diyor **merhamet! Ben senden sana sığınırım merhamet!** İşte "**elhamdülillah**" aslında, bu duadaki "**senden sana sığınırım**" teslimiyetidir.

Ve ondan sonra **Allahuekber**! **Allahuekber** öyle bir buldozerdir ki, "Allahuekber" dağ mağ bırakmaz! İlan ettiğiniz tanrıyı yerle bir eder "**Allahuekber**" dozeri. Siz "Allahuekber" dediğiniz zaman onu duyan tanrı duramaz! Onu duyan tanrı tanrılığından vazgeçer ve secdeye gider.

Tanrının yokluğu… Yaşanacak **ilk yokluk secdesi** odur; tanrının yani "A" Takdim Formu'nun yokluğunun secdesi! O secde "A" Takdim Formu"na boyun eğdirmek, kendini tanrı ilan etmiş olana boyun eğdirmek. O "A" Takdim Formu"nun yokluğunun secdesi; birinci secde. Bu yüzden "**yokluk secdesi**" diye söylenir. Orada başka yaşanacak "yokluk manaları" da vardır, ama yokluk secdesindeki ilk yaşanacak olan "A" Takdim Formu"nun, yani rab ilanının, tanrılık ilanının olmadığı! Onların yokluğu! "**La ilahe**" denilen, onları yok eden; secdedir.

Evet, isterseniz HİCRET için bir kese atalım. İnşaallah...

22 Ramazan 1429 / 21 Eylül 2008

- Düzeltmek istediğin bir konuda yöntem aynı..
- Allah'la ilişkimiz nedeniyle uykumuz kaçıyor mu?
- Allahuekber farkı hayatımızda görülebilir mi?
- Hayat yalnızca bu: Yöneliş ve infak!
- Müttakinin aradığı şey nedir?
- Bir şeyi tanımlamakla üç şey elde edilir
- Kişi salâttayken aynı zamanda nerede?
- Mirac? Hayatı salât olanın miracı nasıldır?
- "İddia"yı ve "vehmî anlayış"ı yok etmenin farkı
- Bu ilimde edeb farklıdır?
- "Vehim" ve "vehmin zulmeti" çok farklı şeyler!
- A Takdim Formu nasıl doğuyor?
- Nefs mücadelesi için hangi kavramları bilmeliyiz?
- Vesvese nedir, onunla nasıl mücadele edilir?
- "B"nin kesretle ve Yaradan'ıyla konuşması
- Nokta'yı anlarsak neleri kavramak kolaylaşır?
- "Kul" ve "Rabb"ın kalktığı nokta
- Ehli sünnet olan ve olmayana bakışımız nasıl?
- Noktanın Rabb gücüne sahip çıkmasına yol açan program
- Şartlanmalardan kurtulmak tek bir şeydir
- "Muhtariyeti Tercih Gücü"'nü tanıyalım!
- A Takdim Formu'nun iki kuvvetli mıknatısı
- Zikrullah, esma zikrullahı ve "B" yaşantısı ilişkisi
- Öfkenin yeni bir tarifi! Aslında öfkeyle neyi koruyoruz?
- Bizi melek enerjisi mi, şeytan enerjisi mi sarıyor?
- Allah'la sohbet etmek ister misiniz?
- Nur yiyici cümleler ne zaman devreye girer?
- Hangi konuyu mutlaka halletmek lazım, mutlaka
- Hedef: Ve lem yekün lehü küfüven ehad
- Şükür hali ve şükür nedir?
- Hicret! Neden hicret olmadan cennet olmaz?
- Yaygın bir yanlış: Duyguları şartlanma sanmak!

Düzeltmek istediğin konularda ne yapacaksın? Bir şeyi bir davranış biçimini kendinde düzeltmeyi planlıyorsan yöntem hep aynı! Düzeltmek istediğin konuyla ilgili çok önemli bir mekanizma olan rahatsızlık mekanizmasından yararlanman lazım! Yani **yeterince rahatsız olmak** gerekiyor. Yeterince rahatsız olduğun zaman o konunun nefs-i levvamesine gelirsin, o konuyla ilgili! Nefs konularını henüz daha tek tek ele alma fırsatımız olmadı. Nefs-i levvame, işte nefs-i mülhime diye onlara ait özellikler anlatılır ama, bu mücadele içerisinde aslında her davranış biçiminin o davranış biçiminin kendi süluğu içerisinde nefs mertebeleri vardır. Herhangi bir davranışınızı veya herhangi bir fikrinizi veya herhangi bir yorumunuzu (neden yorum diyorum? Çünkü bazı konular tasavvufta **yorumda** kalıyor; ilmel yakîn kalıyor) onları nefs-i mülhimeye, bazen sıçramalarla nefs-i mutmainneye, raziyeye taşıyabilirsiniz, herhangi bir davranışınızı. Ama bazıları da vardır ki henüz daha nefs-i levvameyle mülhime arasında gidip geliyordur. Bu yüzden, hızla ileri götürdüğü o davranışa bakarak kişi yanılabilir, sanki bütün her şeyini taşıyor sanabilir. Oysa **davranışları tek tek taşımak** gerekiyor! Davranışların tek tek nefs-i levvamesini hissetmek gerekiyor! Nedir o? Kendinizi incelerken tesbit ettiğiniz ve üstüne gitmeyi düşündüğünüz konunun rahatsızlığını kuvvetle hissetmek lazım! Eğer o rahatsızlığı kuvvetle hissetmezseniz; (ha, neyse böyle oldu ama, neyse şimdi böyle yapıyorum gibi düşünürseniz) sistem çalışmıyor! O rahatsızlığın kuvvetli olması çok önemli bir hediyedir aslında! Çünkü o **rahatsızlık** demek, "levm etmek" demektir, sizi tövbeye götürür. Eğer götürmezse, o rahatsızlık çok fazla bir mana ifade etmez. Bu prosedür içerisinde bir basamak o; rahatsız olmak, levm etmek. Hatta o rahatsızlığın sizin yaşantınızı etkilemesi gerekiyor! Şimdi düşünün, sevdiğiniz bir arkadaşınızın bir davranışı sizi birkaç gün etkiliyor. Davranışınızı etkiliyor, hatta sizi görenler diyor ki; ya ne oldu, bir hal var sizde. İşte "bir şey yok" dedikten sonra, birisi eğer zorlarsa diyorsunuz; ya şöyle bir şey oldu, hala etkisinden kurtulamadım. Sizi etkiliyor, sizin bakışınızı etkiliyor, iştahınızı etkiliyor, yerine göre normal iş akışınızı etkiliyor. Hatta o kişiyle ilişkinize göre, hayatla ilişkinizi etkiliyor. Ama Allah'la olan ilişkiniz, hiç bu kadar etkilemiyor! Bu incelenmesi gereken önemli bir şey! Demek ki rahatsız olabiliyor kişi! Birçok şeyde rahatsız olabiliyor; arabasının bir yeri çiziliyor, üç gün uyuyamıyor. Yani etkileniyor! Ama Allah'la olan ilişkisi bir gün uykusunu kaçırmıyor! Bu yüzden hayatla ilgili olarak oraya verdiğim bir isim var; **Allahuekber farkı**. Bunu kişi önemsese ve "ben hayatıma Allahuekber farkı katacağım" dese! Kim der bunu? Ancak talibin işidir bu, talip der! "Allahuekber farkı katacağım" dese her davranışını yakaladıkça sorar; bunun Allahuekber farkını oluşturdum mu? Ve onun bir Allahuekber farkını hayatına kazandırır! Nasıl olur o?

Herhangi bir kişiye, herhangi bir işle ilgili teşekkür ettiğinizde, Allah'a olan şükrünüz o teşekkürden bile daha geriyse! Ya, işte Allah'a da şükredelim, şükrediliyor veya işte belli sayıda yapalım. Ya, sen arkadaşına candan ve ciğerden teşekkür etmesen, yüzüne bile bakmadan nasıl olur? Eline tesbihi alsan, Ayşe diye bir arkadaşın olsa "ben Ayşe'ye yüz defa teşekkür ettim. Ayşe, sana bugün yüz tesbih teşekkür ettim!" Ne ifade eder Ayşe için? Hiç bir şey ifade etmez! Bir insan için bile, hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi sen ibadet diye Allah'a sunarsan

onun getirisi çok fazla olmaz! Niye? Çünkü sende bir kapasite var. Sen o kapasiteyle insana veya başka bir şeye daha fazla yönelebiliyorsun, onun için daha fazla teşekkür edebiliyorsun. Daha fazla üzülebiliyorsun, daha fazla koşturabiliyorsun, onun için daha fazla uykusuz kalabiliyorsun, onun için daha fazla yoruluyorsun! Ama Allah'la ilgili bir şey olduğu zaman en azı! Hatta biz arkadaşlar arasında bir gün, dürüst bir test yapmaya çalışmıştık, namaz kılan arkadaşlarla. Hayatta **en uyduruk yaptığın şey** ne? Namaz çıkıyor! En uyduruk namazı yaparım, diyor. Yani diğerlerini daha titiz yaparım; öyle bir cam silerim ki, ya da öyle bir evrak düzenlerim ki veya şu işi öyle bir yaparım ki! Ama namazla ilgili en geride kalıyor! Dolayısıyla hayata bir Allahuekber farkı kazandırmak, bu telaşta olmak lazım! İşte bu telaş insana o işe layık rahatsızlığı getirir. O rahatsızlıktır ki tövbeyi getirir yanında, tövbenin kapısını açar. Tövbe yeter mi? Tövbe yetmez, tövbeden sonra da dua gerekir, yani bir hedef. Bir hedef belirlemek lazım! Eğer o "Allah'ı unuttuğunuzu sandığınız" anları böyle bir rahatsızlığa çevirebilirseniz ve o rahatsızlıktan sonra tövbeyle Allah'a yönelir sonra da bir hedef koyarsanız; bir dua ederseniz bir talepte bulunursanız Allah'a, bu çok güzel çalışan bir mekanizma olur. Neden böyle bir mekanizma söylüyorum? Siz rahatsız olduğunuz zaman deseniz ki "ben bir daha böyle yapmayacağım, hatırlayacağım" başaramazsınız, verdiğiniz o kararla başaramazsınız. Ama kendinize ait bu mekanizmayı çalıştırırsanız, bu konuda sizin fark etmediğiniz bir başarıya ulaşmış olursunuz, normal hayatın içine baktığınız zaman. Biraz izah edebildim mi?

-Çok istemek gerekiyor demek ki!

Ancak! Ancak öyle! Ancak! Ancak!

-Konsantrasyon da o zaman sağlanıyor demek ki.

Kesin, ancak!

-Yani, yoğunlaşınca dua gerçekleşiyor, demek ki!

Evet. "Çok istediğiniz" zaman o sizin **önceliğiniz** oluyor. Sizin o önceliğiniz olduğu zaman, işte o size rahatsızlık getiriyor. Bunlar, o mekanizma! Çok önemli o mekanizma, bu çarkı döndüren mekanizma.

Bilmiyorum konservatuarlardaki keman eğitimini incelediniz mi? Eğitimlerinin, eğitim sürelerinin önemli bir kısmı neyle geçiyor, biliyor musunuz? Kemanın o üstüne sürdükleri yayın nasıl tutulacağıyla ilgili geçiyor. Bunu öğreniyorlar, bu yay nasıl tutulur? Bunu ben ilgililerden dinledikten, öğrendikten sonra dikkat ediyorum. Konserlerde; diyelim ki televizyonda herhangi bir sanatçının saz ekibi var, arkada işte beş altı tane de kemancı var, dikkat ediyorum onlara yayı aynı anda getirip götüremiyorlar. Aynı müziği çaldıkları halde küçük de olsa farklar var. Ama ciddi büyük orkestraları, bir klasik müzik orkestrasını izlediğiniz zaman belki yirmi tane kemancı var, ama aynı anda o yayı kullanabiliyorlar. Çünkü o eğitimi aldıkları için! Diğerleri çok "kendi kendilerine" yetiştikleri için o birliği sağlayamıyorlar. Çünkü o yayı tutabilmek için eğitimlerinin, eğitim sürelerinin çok önemli bir kısmını sırf "yay tutmayı öğrenmeye" harcıyorlar. Yani hocaları o gün geliyor,

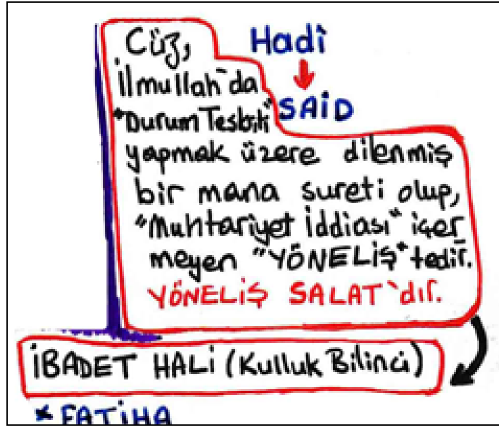
konuları yay! Bir sene sonra geliyor konuları yay, bir sene sonra tekrar geliyor konuları yay! Yayı tutmadıktan sonra bir ileri geçemiyor. Şimdi bu bir keman eğitimi! Kemanı çalmak gibi bir ideali olan için bu böyle bir eğitim. Bir de kemanın şöyle başka bir yanı var; keman dinletisi var. Yani kişi der ki bir keman konserine gideyim, ister ki bir virtüöz gelsin, orda güzel bir konser dinleyeyim (oo, ne kadar güzel çaldı) çıkayım. Sonra bir başkasına gidince; aa, bu da iyi çaldı, o şöyle çaldı. Eleştirebilir, birbirleriyle kıyaslar konserleri. Bu iki aktivite de kemanla ilgili, ama birbirinden çok farklı.

Şimdi, biz beraber olabildiğimiz sürece, dört yıl kadar bir kere hep belli bir müfredatı izlemeye çalıştık. Stratejik götürdük, bir şeyi bina etmeye çalıştık. Yani bir virtüöz konseri vermeye çalışmadık! İdrakımızı birlikte bir yere taşıyabilmeye gayret ettik. Bunu yaparken mecburen, belki hala yapmamız gereken bir şey ki; aynı şeyleri, farklı cümlelerle söylemeye, vurgulamaya, tekrar örneklendirmeye gayret ettik. Bu yöntem, bu tür sohbetin bir yanı! Bir başka yanı; kişi yeni bazı bilimsel şeyleri fark etmiştir, duymuştur, öğrenmiştir onu paylaşır. O farklı bir toplantı. Ama madem belli bir süre birlikte olacaktık. Biz bunu "idrakımızı birlikte bir yere taşıyalım, bir hedefimiz olsun" diye kullandık. Onun için ben size ben ne biliyorumu anlatmaya ve onun sınırlarını ortaya koymaya gayret etmedim. Bu tabi zaman zaman sorular ve gördüğümüz olaylara göre de bazı tekrarları getirdi. Ki bunun tekrarı içerisinde de en fazla "A Takdim Formu"nu ele aldık. Yani bu dört yılın son iki yılında kesintisiz hep "A" Takdim Formu"nu ele aldık.

Şimdi biraz önce "çok istemek lazım" dediniz ya bakın! Bu anlatılanları eğer bir havuz gibi düşünecek olursak, bu havuza yaklaşan birisini düşününüz ki ağzı kuruyacak dudakları çatlayacak derecede susamış. Konuşması mümkün değil "dilim, damağıma yapıştı" denilenin hakikati var, gerçekten yapışmış. Suya yaklaşır yaklaşmaz ilk yapacağı şey kanasıya su içmektir, suyun temizliğini bile çok incelemeden su içmektir, içecektir ve içtiği su onun tüm hücrelerine yayılıp gidecektir. Ama eğer yeterince susamamışsa burayı gördüğü zaman "bir gitsem de su içsem" demez, "gitsem de bir ayaklarımı şöyle cıbı cıbı yapsam, bir gitsem de ayaklarımı soksam" der. Şimdi bu iki aktivite birbirinden farklı! Yani, bu tür toplantılar veya buna benzer bu bilgileri anlatan kitaplar böyle yaklaşmak gerekiyor. Bu çok önemli bir ön şart; **çok istiyor olmak** ön şart! Ve öyle bir hal ki; dolayısıyla; çok arzulu, çok istekli, rahatsızlığı yaşam haline getirmiş, başka bir şey düşünemeyen hale gelmiş olmak gerekiyor, bu çok önemli bence! Bir şey daha söylemek isterim. Bu tür toplantılarda, yararlanabilmek için anlatılanlara "bilgi yarışması jürisi" gibi bakmamak lazım. Yani kim ne biliyor, kim ne kadar biliyor değil de, "o rahatsızlığı tatmin edecek ne alabilirim?" diye bakıp yararlanmak, ne lazımsa onu alıp amel haline çevirmek çok yararlı olur.

Evet, aslında her şey **"ekamus salâte ve etavüz zekate"** prensibine yönelik; salâtını ikame edeceksin ve zekâtını vereceksin. **Ekamus salâte,** salâtı ikame etmek! Ama ikame nedir, nasıl ikame edilir? İşte diyoruz ki hep, mesele bu! Eğer salâtı "**yöneliş**" olarak ele alırsak, **zekâtı** da yalnızca zenginin parasından bir miktar vermesi değil de "**infak**" olarak "**Allah'ın verdiğini Allah yolunda**

verirler" ayeti gereği infak olarak ele alırsak; öyleyse salât ve zekât; yöneliş ve infak! Yöneliş ve infak o zaman bizim karşımıza "hayatın tanımı" olarak çıkar. Yani hayat bu olur, yalnızca bu olur, yalnızca bu! Yöneliş ve infak, yalnızca! O zaman bu ayet, yani **ekamus salâte ve etavüz zekâte** bizim için **hayatın tanımı** olan bir ayet haline gelir! Öyle bir tavsiye olur ki, hayatı kapsar! Bunun dışında bir faaliyet olmaz! "Hayatın tanımı" dediğimiz zaman aslında bu; bizim davranışlarımızın bütünü; karşımıza **salih ameli** çıkarır. Daha önce biraz konuşmuştuk, onu ileride belki genişletiriz.

Tefekkür Şeması 3'den

Bu nasıl bir şey? Bu sistemi okuyan okuyabildiğince ve okuyanın okuduğuna iman eden sistemin bu okunuşundan sonra korunma ihtiyacı duyar ve müttaki olur, müttaki! İşte bu **müttakinin aradığı şey** bu söylediğimiz tanım olur; yöneliş ve infak.

Bir hadisi hatırlayalım. "**Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?**" prensibini hatırlayacak olursak. Hadisten aslında şöyle bir mana da çıkarabiliriz. Peki, bilenle bilmeyen arasındaki fark nedir? Bilenle bilmeyen arasında tek bir fark vardır; o da salâttır! Bilen salât ikame eder, bilmeyen salât ikame etmez. Bilenin bildiğini oradan anlarsın; salât ikame ediyor, bilmeyenin bilmediğini oradan anlarsın; salât ikame etmiyor, yani musalli değildir; salâtla ilişkisi yoktur; yönelmemiştir! Bilen yönelir, bilmeyen yönelmez! Bu manaya nereden ulaşıyoruz? Tabi yine Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bir hadisinden: **"Küfür ile iman arasında bir fark var kişi için, o da salâtın terkidir."** Eğer kişi salâtını terk etmişse küfre düşmüştür! **Küfürle iman arasındaki tek fark salâtın terkidir.** Böyle olunca, salât hayatın "vazgeçilmez bir önceliği" oluyor! Bu anlattığımız konu içerisinde salât, hayatın vazgeçilmez bir önceliği! Bilenle bilmeyen arasındaki tek fark, imanla küfür arasındaki tek fark; salât! Salâtı ikame etmek! Salâtta da önemli olan birçok şey var ama şimdi bir yerindeki önemden bahsedeceğiz.

Salâtta önemli olan birinci secdedir, **yokluk secdesi**dir. Aslında bütün mesele, ikame edilecek salâtta birinci secdede yokluk secdesini yapabilmek, yokluk sec-

desini gerçekleştirebilmek! Yokluk secdesi "nedir?" diye baktığınızda bir tanıma belki de rastlayamayacaksınız. Genellikle şöyle göreceksiniz, birinci secde yokluk secdesidir. Peki, nasıl yapacaksınız, nasıl bir yokluk? Bu neyi, neyin önemini getiriyor bize? Bu bize "tanım"ın önemini getiriyor. Bu yüzden, özellikle bu ilimle meşgul olunca tanıma önem vermek lazım. Tanım! Bir şeyi tanımlamak çok önemli hale geliyor, neden? Onu amele çevirebilmek için! Anlayabildiğin, kavrayabildiğin, hemen hayatta uygulayabileceğin bir tanım gerekiyor sana! Yani İslamiyet öyle bir şey ki, hiçbir zaman, hayalinden düşüneceğin ve soyut bir şeyler ortaya koyacağın bir şey değil. Hayatta yapabileceğin bir şey! Çünkü hayatta hemen yapabileceğin bir şey senin ulaşacağın mananın zâhiri, zâhiri ucu! O ucu tutmazsan bâtınına ulaşman mümkün değil. Ulaşmayı düşündüğün batına gidebilmen için tutacağın uç zâhirden geçiyor. Zâhiri tutabilmen için de tanımlanması lazım, iyi bir tanım gerekiyor. Tanım ne yapar? Tanım; bir kere insana noksanını gösterir. Eğer herhangi bir konuyla ilgili bir tanım yaparsa, o konuyla ilgili kendisini düşünür, noksanını tesbit eder o tanıma göre, bir kere tanımın bu faydası var. Bir diğeri; eğer o tanıma uygun bir şeyler yapıyorsa, tanımı görünce kalbi mutmain olur, o işle ilgili mutmain olur, ikilemden kurtulur. Bir üçüncüsü; tanım öyle bir şey ki size bir öndeki bir sonraki hedefi belirler. Tanım yapılmadığı sürece siz bir "hedef" belirleyemezsiniz. Tanım size yeni bir hedef koyar, bu yüzden de tanım önemlidir. Onun için bakın, eğer hakikate ermiş kişilerin tasavvuf kitaplarını, seyri süluk önerilerini okuyacak olursanız çok dikkatinizi çekecektir; kişilere göre tanım oluştura oluştura, onları kendi hayatlarında basamak basamak götürürler. Tanımları hatta bazen "kişilere göre" oluştururlar. O, o kişiye o tanımı yapar ki bir; noksanını gidersin, iki; mutmain olsun, üç; hedefini belirlesin, hedefini görsün. Bir merdiven basamağı düşününüz. Önünüzde dört basamaklı bir merdiven olsun, siz yukarıdaki basamağa ikinci basamağa bakıyorsunuz. Çıktınız ona, artık o ikinci basamak yukarıda değil ki, ayağınızın altında, bitti o! Yeni bir basamak lazım size. İşte tanım olayları, ayağınızın altına çeker ve size çıkmanız gereken yeni basmaklar getirir. Bu yüzden tanıma ulaşmaya çalışmak bu ilimde de çok önemli!

Peki, tanımsızlık ne yapar? Bir konuyu öğrendin ama tanımını bilmiyorsun. Ne gibi? Birinci secde yokluk secdesidir. "Yokluk" ne, nasıl olur, ben secdeye gittiğim zaman "yok" mu olacağım? Bir hevesle kişi gidiyor secdeye hiçbir şey olmuyor, tekrar kalkıyor. Hiçbir şey olmuyor! Bu nasıl, nasıl bir sır? Geliyorlar salâtı anlatıyorlar, ya bunlar nasıl ikame ediyorlar acaba? Bu yoklukta nereye gidiyorlar birinci secdede nereye gidiyorlar, ne oluyor? Hiçbir tarif yok! Peki, nasıl yapacak kişi o zaman bunu? Yapabilmesi mümkün değil ki! Dolayısıyla, **tanımsızlık** tereddüt ve ikilem getirir. Bu tereddüt ve ikilem ilerlemeyi önler, engeller, bunun için tanım çok önemlidir.

Şimdi bakın diyoruz ki, birinci secde yokluk secdesi! Bir tanım lazım o zaman; hangi yokluk, nasıl bir yokluk yaşanacak birinci secdede? İşte dedik ki, **salât imanla küfür arasındaki tek fark, bilenle bilmeyenin tek farkı salât!** Salâtta da önemli olan ulaşacağın birinci secdedeki yokluk. Şimdi bir tarif yapacağım, ama daha önceki tekrar ettiğimiz şeylere atıf yaptığımızda bu tarif çok kolaylaşacak. Şimdi bir yokluk tarifi koyacağız birinci secde için, hedef bu. **Salâtta hedef** bu; birinci secdedeki

yokluk! Bu birinci secdedeki **yokluk**, yapacağımız tarifin, o tarif kapsamında, hakkal yakîn halidir **rükû** aynel yakîn halidir, **kıyam** ilmel yakîn halidir.

SALAT İKAMESİ ESNASINDA

Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", Fatiha'da "iyyake na'budu ve iyyake neste'iyn" derken, "Fiili" de birinci secdede yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın anafikrini oluşturur.

TEKBİR	İyyake na'budu ve iyyake neste'în'de	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun ilmel yakîn hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakîn hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkel yakîn hali
Yaşanması gereken ilk yokluk, B₀ noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, ortaklı ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle "İnsan-30" ayetinin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsünde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tefekkür Şeması 8'den

Dolayısıyla, İhlâs Hayat Döngüsü'nü hatırlayacaksınız. İhlâs Hayat Döngüsü'ne bir "B" noktası koymuştuk. "B" noktasından itibaren, fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi, sıfatların tecellisi diyerek "B"nin seyri süluğu içerisinde o yolu isimlendirdik. Bunlara başka isimler verdik; fiillerin tecellisine dedik ki İlmel Yakîn, isimlerin tecellisine dedik ki Aynel Yakîn, sıfatların tecellisine dedik ki Hakkal Yakîn. Demek ki; İhlâs Hayat Döngüsü yolu yöneliş yolu, salât yolu! Öyleyse, kişi salâtta olduğunda, yönelişte olduğunda işte bu döngünün hareketleri içerisinde! Bunun frekansı içerisinde demektir. Tekbir getirmekle; hanif olarak bu döngüye bu sisteme yaklaştığında, B_0 noktasındadır hanif olarak. Hanif olarak tekbir getirdi ve sonra kıyamda ilmel yakîn, rükûda aynel yakîn ve secdede hakkal yakîn. İhlâs Hayat Döngüsü'nü salâtta tamamladı.

Peki, bu ne olur? Bu salâttan kalktıktan sonra hayatınızı devam ettirirken olan o salât anlayışı içerisinde sizi miraca götürür. Salâtla ilgili mirac yalnızca seccadede rastlayacağınız bir şey değildir! **Salât müminin miracıdır!** Bu, "seccadeye gittiğiniz zaman bir yere gideceksiniz" demek değildir. Miracın tanımı gerekir, miracın bile ulaşılacak tanımları gerekir. Siz o zaman bizzat "hah, mirac yaptım, şimdi şu miracta sıra" diyeceksiniz. Aksi halde hep "soyut" kalacak. Bunlar soyut şeyler değil ki! Yaşanabilen somut şeyler! Dolayısıyla, siz salâttan kalktığınızda sizin salât anlayışınız yani yönelişiniz devam ettiği için bir bakarsınız ki, yatıyorum diye yan durduğunuzda miraca gidersiniz, o anda miracta olursunuz veya bir kitap okurken, yolda yürürken… Fark etmez zaten yöneliştesiniz ya! Seccade de gelebilir. Ama mutlaka orada sanarsa kişi yanılır. Artık hayatı boyunca salâtta olduğundan mirac da hayatının her anında karşısına çıkacak bir şeydir ve gayet de somuttur.

B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
	Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
	İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
	Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehim Zulmetinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülmediği hal
	"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesinde...
	Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahi
	"Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10'dan

Şimdi, bu ilmel yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîni basit bir örnekle biraz daha anlamak mümkün olur. Bakın tasavvuf kitaplarında buna şöyle örnek verirler. Ölümü bilmek; her kişi ölecektir, ölümü tadacaktır. Ölümü bilmek bu ilmel yakîn. Ölümü bilmek, bir şeyi, olacağını bilmek ilmel yakîn. Bir kişi ölüm meleğini gördü ama ölümü tatmadı, fakat biraz sonra ölecek gördü; bu aynel yakîn. Ölüm meleğini gördü aynel yakîn. Ölümü tattı, hakkal yakîn. Ölüm için, ölüm mevhumuna göre ilmel yakîn ne dersen; ölümü bilmek. Ölüm mevhumuna göre aynel yakîn ne dersen; ölüm meleğini görmek! Ölüme göre hakkal yakîn ne dersen; o da ölümü tatmak. Demek ki bir tanım ortaya koyduğumuzda o tanımın ilmel yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîn halini böyle somutlaştırabiliriz. Peki, sistemdeki esas ilmel yakîn, aynel yakîn, hakkal yakîn ne? "B" Takdim Formu"ndaki "B" sırrıyla kendini ortaya koyanın seyri sülûğu içerisindeki yaşadığı hallerdir. Onu da biraz sonra birkaç cümleyle göreceğiz.

Şimdi tekrar dönelim birinci secdeye, yokluğu somutlaştıralım, şimdi birinci secdedeki yokluğu somutlaştırma zamanımız geldi. Biz sizinle öyle bir "A" Takdim Formu, "B" Takdim Formu gördük ki, bu gördüklerimizden sonra hedef olan birinci secdedeki yokluğu yaşamanın ilk basamağını çok rahat konuşabileceğimiz bir noktaya geldik şimdi. Nedir o? Birinci secdede yaşanacak olan **yokluk** "A" Takdim Formu"nun yokluğudur! Önce, ilk yaşanacak olan bu! İlk bunu yaşamadan diğer yoklukları yaşayamaz kişi! Kişinin birinci secdede yaşayacağı ilk yokluk, "A" Takdim Formu"nun yokluğudur. Burada yaşayacağı yokluğun gerçek miraclarını da normal, yönelişe dönmüş olan, hayatı içerisinde defalarca görür, defalarca o miracı yaşar, defalarca! Birinci secdede ilk yaşayacağı yokluk demek ki, önce

şimdi "A" Takdim Formu"nun yokluğudur. Nedir "A" Takdim Formunun yokluğu? Sonra hangi yokluğu yaşayacak, daha sonra? Dedik ya, tanım bize üç şeyi getirir. Bir; noksanlarını gösterir. "Ben şu kadarını biliyordum, şunları ekleyeceğim"i gösterir. İki; bildiklerini mutmain yapar. Üç; bir hedef koyar. Öyleyse biz tanımla beraber üçünü birden görmeliyiz; noksanlarımızı tesbit etmeliyiz, olanlarla mutmain olmalıyız, bir de hedef koymalıyız. Bunu tamamlarsam sonra şu yokluk var, sonra şu yokluk var, diyebilmeliyiz.

A Takdim Formunun yokluğu ne demek? Aslında biraz sonra biraz daha netleşecek ama; "A" Takdim Formunun yokluğu ne yokluğudur biliyor musunuz? Bir davranış biçiminin yokluğudur! Yani bir şeyi yok etmek, bir şeyin yokluğunu yaşamak denince, işte "sen yoksun, ben yokum, şu yok bu yok, vücudumuz yok" değil, onu "yok sanmaya çalışmak" değil, böyle bir şey değil. İlk yapılacak şey bu değil! Eğer "A" Takdim Formu"ndan kişi sıyrılmamışsa diğer yoklukları yaşayabilmesi mümkün değil, mümkün değil onlar. İlk yaşayacağı yokluk "A" Takdim Formu"nun yokluğudur. "A" Takdim Formunu bir cümleyle söyleyelim. "A" Takdim Formu"nda kişi kendisini nasıl takdim ediyordu? Diyordu ki "ben, bende var olan Rububiyet gücüne sahip çıkıyorum, o gücü alıp rablığımı ilan ediyorum, tanrılığımı ilan ediyorum". Bakın bir davranış bu, bir davranış biçimi. Bu davranışın yokluğudur "A" Takdim Formu"nun yokluğu; vücudun yokluğu, evrenin yokluğu falan değil. Henüz oraya gelmeniz mümkün değil. Bu davranıştan kurtulmadan, bu davranışı yok etmeden holografik evrenin içine giremezsiniz! **Holografik evren**, İhlâs Hayat Döngüsünde göreceğiniz bir yerdir. Hani İhlâs Hayat Döngüsüne gelirken "A" Takdim Formu sapıyor ya, o sapan yapı holografik evreni göremez, fark edemez, holografik evrenden yararlanamaz, Vahidiyeti göremez. Dolayısıyla, o bilimsel bulguyu bir yöntem olarak kullanabilmesi için önce bu "A" davranışın yokluğunu yaşaması gerekiyor. Birinci secdede yaşanacak olan; öyleyse, "bir iddianın" yokluğu, bir davranışın yokluğu! Biz onu Tesbih Salâtında yapıyoruz. Ne diyoruz? **"Ve la havle ve la kuvvete illa Billâhil aliyyil azim."** İşte bu yokluğu birinci secdede yaşamayı başarmak gerekiyor.

Peki, sonra yaşanacak yokluk ne? Hani dedik ki "A" Takdim Formu, "B" Takdim Formu. İşte "B" Takdim Formu"ndaki **durum tespiti yapan "ben" anlayışının yokluğu**nun yaşanmasıdır. Bu önemli bir şeydir. Çünkü biraz sonra onu biraz geniş ele alacağız, burda bir cümleyle söyleyelim, "A" Takdim Formu"nun yokluğunu yaşamak "bir davranış biçimini" yok etmektir, "bir iddiayı" yok etmektir. "B" Takdim Formu"ndaki "BEN"in yokluğunu başarmak vehmî anlayışın yokluğunu başarmaktır. Vehmin, vehmî hislerin yokluğunu başarmaktır. İkisi birbirinden farklıdır, bilmem izah edebildim mi? Burası çok önemli! Demek ki, "A" Takdim Formunun yokluğu, yani tanrı ilanının yokluğunu yaşamak, bir davranış biçiminin yokluğunu yaşamaktır, bir iddianın yokluğunu yaşamaktır! Buraya çok özen gösterelim! Bunu başarmadan mümkün değil! Başka hiçbirisinin başarılması mümkün değil! Mümkün değil, bu davranıştan kurtulmadan! Biraz sonra göreceğiz, bu davranışın yokluğunu yaşamak demek **edeb kapısından girmek** demektir. Çünkü bu davranış bu ilme göre edepsizliktir, **edepsizlik** bu davranışın ismidir. Bu davranıştan sıyrılmak edebdir. Yani bu ilim içerisinde edeb; tanrıların

birbirlerine karşı oluşturdukları kurallar manzumesi değildir! Tanrılığını ilan etmiş olanların birbirlerine karşı oluşturdukları kurallar manzumesine bakarak bir kişiye edebli, bir kişiye edepsiz derseniz yanılırsınız. O kuralları tanrılar koymuş; onlar tanrıların birbirlerine karşı olan saygınlıklarını veya haklarını koruyan çeşitli manzumeler. Ona bakarak "edebi" tarif ederseniz tanrıların dünyasının edebini tarif etmiş olursunuz! Ama bu ilmin içerisindeki **Edeb Ya HU** denilen edeb? İşte bahsettiğim A Takdim Formu dediğimiz davranış biçimi **edepsizlik**tir, ondan sıyrılırsa kişi **edeb** haline girmiş olur.

- O bir davranış biçiminin yokluğu, denince sanki öyle davranmayınca kurtulmuş olur gibi bir yanlış zanna kapılabilir mi insan?

Öyle davranmayınca kurtulmuş olur. Ama öyle davranmayınca! Onu tamamlarsa tabi, öyle davranmamış olursa kurtulmuş olur. "Öyle davranmayacağım" demekle değil! Davranmazsa, kurtulmuş olur, bu kadar basit.

-Öyle düşünüyorsa, ama davranmayabiliyorsa?

Yok, yapacak! Hem düzgün düşünecek, hem de düzgün düşündüğü şekilde yapacak. Düşünmek yetmez. Tabi, düşündüğü şekilde de amel edecek ikisi beraber. Okumuştuk ya, Alü İmran Suresinden 175. Ayet: **"B" manasıyla iman eden ve o imanın gereğini yerine getiren!** İkisi beraber; hem öyle düşünecek hem de öyle amel edecek. Söylediğimiz biraz daha netleşsin, gerekirse bu kısma dönelim anlaşılması için, tanımın anlaşılması şart! Tanım anlaşılmadığı zaman tereddüt ve ikilem doğar, dedik ya tanımın anlaşılması şart.

Vehim, yani vehim nurundan yaratılan ne? Vehmi uzun tanımlayabiliriz, ama şu anda biz konumuzdan uzağa götürür. Onları çok okuduğunuz için, onları biliyor kabul edelim, ilerde gerekirse oraya dönelim. İhlâs Hayat Döngüsünü çizmiştik ya, çizdiğimiz oradaki hayat **vehim**! B_o noktasından itibaren sapan A Takdimi, A Takdim Formu vehim değil! O bir davranış biçimi! O yaratılmış bir şey değil, o bir iddia; insanı altüst eden bir iddia! O **vehmin zulmeti**; vehmin karanlığı; vehmin suistimali. Oysa bu "Vehim Nuru" diye anlatacağımız öyle bir şey ki, bu vehim olmasa şu anda hiç birimiz burda olamayız, hayat olmaz!

- "Vehim" "vehmin zulmeti" denilenden farklı o zaman?

Çok farklı tabi! Diğeri tanrıların kendi aralarındaki vehmi, ayrı! Ama burada bahsedilen "vehim" çok ilmî bir davranış biçimi! Bir prosedür buradaki vehim. Bir enerji hatta! Bir enerjinin ismi, bu enerjinin sanal görüntüsünün adı! Ama öyle bir sanal görüntü ki, o görüntüyü iyi **oku**yamazsan o vehim yüzünden "varı yok yoku da var" sanarsın. Böyle sandığın zaman vehmi suistimal edersin ve "A" Takdim Formu" çıkar. İşte o zaman bir farklı davranış çıkar ortaya. Bakın bu yüzden ne diyoruz? **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi.** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin öğrettiği bu duaya bakacak olursanız şimdi söylediğimizle bu duayı ilişkilendirdiğimizde ne diyoruz; **Allahım, beni vehmin karanlığından, zulmetinden kurtar, çıkar.** Bana vehmi suistimal ettirtme,

bana kendi nurundan bir anlayış nasib et ki, ben bu işi kavrayayım. Kendimi gerçek şekilde ortaya koyayım. Senin bana vermiş olduklarını suistimal etmeyeyim.

Şimdi, El-Bakara Suresinden hatırlayacaksınız; **Elif Lam Mim, zalikel kitabu la raybe fiyh, Hüden lil müttakin** diye başlayan 1 ila 5 arası ayetler. Orda muttakilerin özelliklerini anlatır: **Onlara Allahın verdiğini, Allah yolunda harcarlar;** infak! Şimdi daha baştan anlaşmayı bozuyor kişi. Allahın verdiği bir Rububiyet gücü var, ne yolunda harcıyor onu? Kendisine alıyor, rablık ilan ediyor, daha baştan anlaşmayı bozuyor. İşte böylece vehmi suistimal etti. **Vehmin karanlığı** o, vehmin zulmeti o işte!

Öyleyse iki tane Ben ortaya koyduk; birisi A Takdim Formu dedik. O vehim değil vehmin zulmeti, bir suistimal o, yani bir davranış biçimi. "B" Takdimi ise vehim. Yani "B" Takdim Formu"nda kişinin "ben" demesi vehim, ona da ne dedik **yasal yanlış;** yanlış ama yasal, o vehim. Şimdi biraz anlaşıldı mı? "A" Takdim Formu"na vehim gözüyle bakarsan olmaz. "A" Takdim Formu"nu, yani Rububiyete sahip çıkmayı kaldırdığı zaman "vehimden" değil! vehmi suistimal etmekten kurtuldu. Nereye döndü? Vehmin kendisine, aslına, yasal yanlışa döndü. "B" Takdim Formunda durum tespiti yapana, hanif olarak durum tesbiti yapana döndü, vehim olan bu!

Dedik ki: "B" Takdim Formu nefsin hakikatine uygun seyirdir. Burayı anlamaya çalışalım inşaallah. "B" Takdim Formu"ndaki seyri süluk, oradaki "ben", nefsin hakikatine uygun seyirdir. Peki, "A" nedir? **Nefsin şerri**dir. Bir başka duayı iyi anlamış olacağız şimdi. Ne o? **Allahümme elhimni rüşdi ve eızni min şerri nefsi; Allahım, benim rüşdümü tamamla, bana rüşdümü ver ve nefsimin şerrine beni bırakma.** İnsanlar buradan bakarak nefsi "şer" zannederler, nefsi "kötü" zannederler! "Nefsine uyma" diyerek bir nefs mücadelesi çıkarırlar! Şimdi bakın burdan nefs mücadelesinin ne olduğunu göreceğiz. Şimdi "A" ve "B" Takdim Formların başka bir yerden ele alıyoruz, diyoruz ki; A Takdim Formu; yani bir kişinin kendisindeki Rab gücüne sahip çıkarak tanrılığını ilan etmesi **nefsin şerri**dir. Neden nefsin şerridir? Çok dikkat buyurunuz lütfen, kendisinde bulunan Rab gücüne sahip çıkma gücü yine o Rabbındır. Başka bir yerden olabilir mi? Kendisindeki Rab gücüne sahip çıkan yine oradaki Rabdır. Burdaki sır ne? Burada neden o kişideki Rububiyet kompozisyonu böyle kendine müstakilliğini ilan ediyor? Onu biraz sonra Nokta'yla beraber, Nokta'yı tarif ederken göreceğiz. Şimdi, burdan da kaynaklanarak bu dua dikkatimizi çekiyor demek ki; **Allahümme elhimni rüşdi ve eızni min şerri nefsi;** Allahım beni nefsimin şerrine bırakma, beni nefsimin şerrinden koru ve kurtar. Hatta bazı yerlerde rastlarsınız, bakın yine aynı manada dua var; **"Allahümme rahmeteke ercu, fela tekilni ila nefsi tarfete aynin;** Allahım rahmetini umuyorum, bekliyorum. Beni göz açıp kapaması kadar bile nefsimin şerrine bırakma. Yani göz açıp kapaması kadar bile beni "A" Takdim Formu"na sokma, ben oradaki Rab gücüne sahip çıkmayayım. Nefsin şerri de anlaşıldı mı?

Bu çerçevede şimdi nefs mücadelesine bakacak olursak, öyleyse **nefs mücadelesi** nedir? Nefs mücadelesi; yani **nefsin şerriyle mücadele** nedir? Eğer vehmi

ve vehmin zulmetini, nefsi ve nefsin şerrini, tanrı ilanı ve Allah; illa Allah yani **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidi kapsamında fark etmezse kişi, o zaman nefs mücadelesini yanlış yapar! Yani günahlarla mücadele edince nefsle mücadele ettiğini sanar, günahları işlememeye çalışınca nefsle mücadele ettiğini sanır. Bu yanlış mı? Şimdi, tek başına yapılırsa yanlış! Hatta günahlarla mücadeleyi biraz başarınca, bu sefer aşırıları yapmayarak nefs mücadelesi yaptıklarını sanarlar. Fazla yemeyerek, fazla uymayarak, bir şeyi fazla yapmayarak nefs mücadelesi yaptıklarını sanarlar. Yani biraz daha yiyecek, nefsi istiyor yesin ama o kesti. Bak nefsle mücadele ediyor!? Kuvvetlenir, kuvvetlenirse de ne ortaya çıkar? Komando tanrı! İyi bir komando ortaya çıkar, yanlış bir nefs mücadelesi çünkü! Hatta kişi bunu da biraz başarırsa nefs mücadelesinde bir başka basamak gelir; doğruları da yapmaz, nefse haddini bildirmek için! Örneğin salât ikame etmez bir süre. Ona yetkilisi der ki "sen bir süre salât ikame etme, çünkü senin nefsin salât ikame etmek istiyor, onunla mücadele et!" Doğruları bile yapmayarak nefsiyle mücadele etmeye çalışır. Bunlar doğru mudur? Bunlar vehmin zulmetinden kurtulmadan yapılıyorsa yanlıştır! Eğer nefsin şerrinden kurtulmamışsa kişi, bunları "şer" zannediyorsa yanlıştır. Bunlar şer değil ki! Günahlar şer değil, bir davranış biçimi onlar. Şer, bunlar değil, bunlar elbette yapmaman gereken şeyler! **Şer** olan; senin nefsin hakikatine göre davranmıyor olman. Nedir hakikatine göre davranmıyor olman? Oradaki güce sahip çıkman, müstakilliğini ilan etmen! Bu kadar basit!

- ***Nefisle mücadele ediyorum diye, bu sefer de insanı rehavete sokmaz mı öbürlerini bırakmak?***

Bırakmıyorsunuz! Yok, yok bırakmıyorsunuz! Bırakmıyorsunuz! Yanlış anlaşılmayayım bırakmıyorsunuz! Bunları onsuz yaparsanız fayda olmaz diyorum. Eğer siz "A" Takdim Formundaysanız; bunu fark etmemişseniz, hala orda bir tanrı varsa ve o tanrı günahlardan korunuyorsa ve o tanrı aşırıları yapmıyorsa ve o tanrı kendine bazı disiplinler getirmişse bir faydası olmaz! Bir **komando tanrı** çıkar, güçlü iyi bir komando çıkar. Ama o tanrı yoksa, o zaman bunlar disiplin faydası olabilir, nefsin hakikatine uygun seyr-i sülukünde. Niye? Söylediğiniz çok güzel tespiti görürsünüz orda. Siz İhlâs Hayat Döngüsünde seyri süluktasınızdır da, rehavet yüzünden bir yerde kalırsınız, işte onu ortadan kaldırır o zaman. Ama A Takdim Formundaysanız, ha rehavetten kurtulmuşsunuz, ha kurtulmamışsınız, bir faydası olmaz. İzah edebildim mi? **Nefs mücadelesi**nde demek ki, A Takdim Formuyla, o davranışla mücadele var! Onunla mücadele nedir? Daha önce onun fonksiyonlarından bahsetmiştik; A Takdim Formunun veri tabanını işlemez hale getirmektir. Onu fonksiyonsuz kılmaktır. "A" Takdim Formu"nu, o formu bu dünyada tamamen yok etmek mümkün olmaz. Hayatın gereği o! Dünya demek o demek! Dünya hayatının görüntüsü o! Onu fonksiyonsuz kılmak mümkündür. Onu fonksiyonsuz kılma mücadelesi içerisinde karşınıza yeni öğrendiklerinizle "yeni fonksiyonlar" üretir o. Bu yöntemi fark ettiği zaman kişi, o fonksiyonları işlemeden fark eder ve onlara **la ilahe** der ve onları çalıştırtmaz. Yani "A" Takdim Formu" bitecek ortadan kalkacak," manasını çıkarmamak lazım. Yaşadığınız sürece o form var olur, ama onu fonksiyonsuz kılmayı başarır kişi. Onu fonksiyonsuz kıldığınız zaman o size yeni fonksiyonlar yakalar, ortaya çıkarır! Nerden

çıkarır onu? Sizin yeni seyri süluğunuz içerisinde, yeni bilgilerinizden çıkarır. Ama onu siz uygulamadan fark edersiniz, "bu onundur" dersiniz, "bu ona aittir" der işlemeden güler geçersiniz. Hatta onu da nasıl fark edersiniz? Bakın o yeni fonksiyon fikrini siz oluşturmazsınız, o fikrin ortasındayken fark edersiniz onu. Bir de bakarsınız; ben böyle bir şey düşünmemiştim, böyle bir şey yoktu, bu nerden çıktı, yürüyen bir fikir var! Siz onu planlamamışsınız ki, öyle bir şey planlamamışsınız. Bu mekanizmayı bilmeyen, onu kendi planı zanneder ve uygular! Böylece, "A" Takdim Formunun tuzağına düşmüş olur. Oysa bu mekanizma ile mücadele eden ve bilen, onu bir yerinde fark eder. Yürüyen fikrin ortasında bulur kendisini. Başında bulmaz, plancısı da değildir, ortasında bulur "bu hiç de bana uymadı ya, bu nerden çıktı" der. Yürüyen bir şeyin ortasında bulur kendini ve ona **La ilahe** der, yok eder onu. Bu hep karşısına çıkacaktır onun!

Yalnız bu öyle bir şey ki, "A" Takdim Formunun mücadelesi içerisinde de bunu iyi fark edebilirsiniz. Bunun antrenmanını yaparsanız ilerde size çok faydası olur; şeytanın size verdiği vesveseyi böyle fark edebilirsiniz. Diyelim, birisinin hakkında bir şey düşünüyorsunuz. Düşünürken, o düşüncenin üçüncü dördüncü basamağında "onun hakkında düşündüğünüzü" fark ettiniz. Halbuki siz fark ettiğinizden önce de düşünüyormuşsunuz, meğer üç beş cümle geçmiş. Ama siz üç beş cümle sonra o kişinin hakkında düşündüğünüzü fark ettiniz. Siz aslında devreye yeni girdiniz! İşte bakın şeytanın **vesvese**sine! Siz yeni fark ettiniz, oysa siz onu kendinizin zannettiniz. "Ben ona gösteririm" deyip sahip çıktınız mı o fikre, işte vesvese kazandı. Siz aldınız vesveseyi yani "zannı" kendi malınız yaptınız demektir. Halbuki siz ona üç beş cümle sonra dâhil olduğunuzu fark edip, "bu benim değil, benim hakikatime uymaz, bu bana ait değil" dediğinizde, sizin dışınızda size verilen vesveseyi yakalamış olursunuz, o devreye girmeden! Sahip çıkmazsınız, böylece önemini yitirir. Sahip çıktığınız zaman nasıl önemli olur o? Vücudunuz birden onun kimyasına girer. Kim ise "kim" kimyasına girer, öfke ise "öfke" kimyasına girer, ne duygusu varsa orda onun kimyasına girersiniz, böylece sahip çıkmış olursunuz. Size ait olmadığını, reddedeceğinizi bildiniz mi o kimya çalışmaz! Böylece siz ona sahip çıkmamış olursunuz, onu fark edersiniz ve onun hayata geçmesini engellemiş olursunuz. Böylece, siz şeytanın vesvesesini kendinizde yakalamış olursunuz.

- Yakaladığı zaman, çözüm için yapacağı nedir?

Elbette, birçok şey var! **Allah** demek de yeterlidir, **Estağfirullah** demekte fark ettiğinize, oraya **la ilahe İllallah**, **İhlâs, Felak, Nas**… O an onun size verdiği korkuya, duyguya göre hangisi olursa olur, yeter ki Allah'a sığının! Hangi yol olursa olsun, fark etmez, ama Allah'a sığının! Hatta hadislerde şu var; **hiçbir şey söylemese kişi, rahatsız olsa "Allah adına" yeterlidir, o bile sığınmadır, o bile bir tövbedir, sığınmadır**; rahatsız olmak! Ama bir tanrı rahatsızlığı değil, ilan edilen tanrının haklarını koruma rahatsızlığı değil. Allah adına, Allah için rahatsız olmak bile yeterlidir.

Şimdi bu ilimde önemli bir girdabı söylemeye çalışacağım, bu söylediklerimizle ilgili. İşte bu "**yanlış nefs terbiyesi**" yüzünden bu yolda girdaba düşülür, önemli

bir girdaptır o. Nedir o girdap? "A" Takdim Formu"nu fark etmeden ve onu yok etmeden şöyle bir mücadele; ben yapmıyorum ki, ben işitmiyorum ki, yapan ben değilim. Çok dikkat ediniz buraya, "yapan ben değilim" demek yeterli bir şey değildir, "yapan ben değilim" sanmak doğru yol değildir, yeterli bir doğru yol değildir. Hani anlatılırken "yapanın sen olmadığını fark et" denilir ya işte bu öğüt yüzünden kişi gayet güzel "yapanın kendisi olmadığını" fark eder ve onu o kadar güzel hayata geçirir ki "yapan ben değilim, bende yapan Allah" der. Hala bir tanrı var, dikkat et! Hala orda biri var, Allah orda bir şey yapıyor. Terk etmediği bir tanrı var, o tanrıyı ne hale getirmiş; zavallı. **Zavallı tanrı.** Zavallı tanrıları insanlar çok önemli sanarlar, onu gördükleri zaman çok önemli kişi sanarlar. Genellikle zavallı tanrılar nefsi mülhimeye gelmiş olabilirler. Eğer bir zavallı tanrı nefsi mülhimeye de gelmişse insanlar onu "veli" sanar, çok önemli kişi sanarlar! Böyle bir yanılgıyla düşerse kişi yine yararlanamaz. Çünkü dikkat ediniz hep bir noktadan sonra ne diyorlar? Hakiki Mürşit! Bir noktadan sonra hakiki mürşit, hakiki bilen! Dolayısıyla, gelinen bir noktadan sonra yararlanmayı ilerletebilmek için, bu söylediğim ipuçlarıyla dikkat etmek gerekir.

- ***Tam tersi de olabilir, değil mi? Zavallı tanrı değil de, güçlü tanrı? Öte-de bir şey yok beride bir şey yok, her şey sende, diyen güçlü tanrı?***

Aynen mümkündür. Yalnız etraf onları "çok önemli" sanmaz, onlar kendilerini önemli sanar. Kendi A'larını çeşitli tasavvuf kokusu ve bu işin bilgi kokusuyla güçlendirmiştir onlar. Hatta o kokuyla, eğer beş duyusunun dışında da özellikler kazanmışsa fethi zulmani denen yolda kendisi güçlenmiştir. Ama insanların kutsal sanması onun "zavallı görüntüsü" ile çok ilişkili olur, mütevazı görünmesiyle de ilişkili olur!

- ***Düşünmeyi düşünsek, örnek olarak. Düşünme fiilinde üç şey: Bir düşünme fiili var, düşünen var, bir de çıkan düşünce var. Bunu ben tarif etmek istediğimde anlatmak istediğimde bu üçünü de kullanmak zorunda kalıyorum. "Kişi bunu düşündü" üçünü birden kullanıyorum. Demek ki, bir mekanizma işlediği zaman bunun bir sahibi düşünülüyor, tarif edebilmek için?***

"B" Takdim Formu"nda, aynen onları olduğu gibi söyleyebilirsin. Yani sahip çıkmamak demek konuşmadaki harfleri silmek demek değil. Onları aynen yine kullanabilirsin. Örneğin "B" Takdim Formundaki bir kişi "arabam" diyebilir. Çünkü "B" Takdim Formunda kişi, yani "B" anlayışıyla kendini, durumunu tesbit eden kişi kesret âleminde bir insanla konuşurken bir dil kullanır, hiçbir sakıncası yoktur. Bir de Yaradan'ına yöneldiği zaman bir dil kullanır; ikisi birbirinden farklıdır. Yaradan'ına yöneldiğin zaman kullandığın dili sen normal hayatta kullanırsan olmaz, ikisi farklı! Çok rahatlıkla bir başkasıyla dediğin gibi konuşabilirsin. Ama Yaradan'ınla bu anlayışla konuşunca dilin değişir. Hatta tövbe açısında söylemiştik hatırlayacaksınız, Yaradan'ına yöneldiğin zaman "Allahım bir daha yapmayacağım" demezsin, değil mi? Yanlış olur, dedik. Rabbine karşı birimselliğini ilan etmiş olursun. Ama bir insanla konuşurken "yapmayacağım" diyebilirsin, ikisi bir birinden farklı!

- Bunu söylememin nedeni şeytanla Âdem diyaloğundaki cümleler. O birkaç şekilde yorumlanabilir mi?

Bakın o, ikisi arasındaki konuşma! Ama Adem Rabbine öyle demiyor; şeytana diyebilir. Ama Rabbine öyle demiyor. Rabbine; **nefsimize zulmedenlerden olduk, eğer bize merhamet etmezsen ve bağışlamazsan hüsrana uğramışlardan oluruz,** diyor. Oraya "Allahım bir daha şikâyet etmeyeceğim, beni şeytan kandırdı, bir daha ona uymayacağım" demiyor. Ama şeytanla konuşurken ona der. Farklı bir şey o! Ona diyebilir. Hz. Musa ile Hz. Âdem'in hadiste geçen konuşmasını hatırladın mı? Ama Rableriyle öyle konuşamazlar. İkisinin diyalog tipi farklı olur.

Rububiyet gücüne sahip çıkan güç yine aynı güçtür, demiştik. Bu nerden kaynaklanıyor? Yani Rububiyet gücünü fark edip "ben müstakilim" diyen aslında yine oradaki Rab gücü. Başka bir güç olabilir mi? Mümkün değil! Rabbim dilemeden olur mu? Mümkün değil! Seyrimizce diyelim!! **Nokta'nın "Muhtariyeti Tercih Gücü"** bu! Nokta özelliğinin, yaratılan noktanın "Muhtariyeti Tercih Gücü"! Bir **tercih gücü** var, o gücü kullanıyor. Dilenmişse bunu fark eder ve kullanmaz. Bu gücü kullanmasıdır ki noktada **dünya hayatı**nı başlatıyor.

Nokta ne, peki? Nokta ve Kudreti! Nokta'yı düşünmüşsünüzdür tabi, neye nokta deniyor? Eğer kişi A Takdim Formu'ndan kurtulamamışsa onun "nokta" bir yerindedir; beynindedir, kalbindedir, derunundadır, içindedir, hakikatindedir, bir yerindedir. Niye? Hala içinde saklıyor! Allah da onun bir yerinde! Bizde! Çok sıkışırsa her yerde; karşısındakini iknasına bağlı! Karşısındaki "her yerde" cevabını kabul ederse tamam. Her yerde açıklamasını kabul etmezse; sende, kendinde, içinde, özünde, hakikatinde… Ara dur! Bir yere koyacak mutlaka. Niye bir yere koyuyor? O rububiyete sahip çıkmaktan bir türlü kendini sıyıramadığı için, o rububiyet ilanının hükümranlığı içinde bir yere koyuyor. En iyi yere, en kutsal yere koyuyor olabilir, ama yeter ki onun hükümranlığı içinde olsun! O Rab ilanının hükümranlığının içinde bir yere koyuyor noktayı. Nokta öyle değil! Ne peki öyleyse Nokta? Nokta'yı fark ettiğiniz zaman "A" Takdim Formunu da "B" Takdim Formunu da daha iyi fark etmek mümkün olur.

Tefekkür Şeması 3'den

Bir insan Esma'ül Hüsna terkibi değil mi? Evet, insan Esma'ül Hüsna terkibi bir insan. Bu Esma'ül Hüsna terkibini çok basit bir şeye benzetelim. Diyelim ki, benim elimde beş çeşit meyve suyu var. Bundan birkaç çeşit lezzette meyve suları yapacağım. Her birinden farklı ölçülerde alıyorum, böyle çeşitli seri lezzetler oluşturuyorum. Elimdeki bu beş çeşit meyve suyunun terkibi değil mi, hepsi? Aslında yeni bir meyve suyu elde ettim, ama oradaki o terkibi oluşturan; ana, saf meyve sularından alınan miktarlar. Fakat farklı yeni bir lezzet çıktı. Bu yeni çıkan lezzet kompozisyonu, bu meyve sularına göre **nokta**dır! Yani, bizim yazı yazarken koyduğumuz nokta değil! Bir yaratılan; Allah ne için dilemişse, O'nun dileğine uygun olan oradaki o kompozisyon neyse, o kompozisyonla orda yeni bir şey meydana geldi ya o dileğe uygun bir yapı oluştu; o **nokta**dır işte. O dileğe uygun bir nokta oluştu. O dileğe uygun bir kompozisyon, bir nokta o! Nokta onun herhangi bir yerinde değil tamamı; onun kendi terkibi. Yalnız insan için değil, dilediği her şey için böyle! Dilediği her şeyin, dilediğini meydana getirecek o terkip bir nokta! O noktadan açığa çıkan bir güç var, o güç aslında bâtında Allah'ın kudreti! Kudret; Allah'ın gücü! Peki, ilahi kudret ne? Esas Allah'a ait kudrete gelelim, sonra insana doğru gelelim. Yoktan var etme gücüdür, yoktan var etme gücü **kudret**tir. Bakın kudret, kudretli kelimesi! Biz insanlar arasında kudreti kuvvetli gibi kullanmayız. Kudretli; var ediyor. Kudret sahibi; var eden, yoktan var eden!

Bu "yoktan var etmek" geçmişte çok büyük kişiler arasında bazı farklılıklara değil ama hoş tartışmalara sebep olmuştur. Mesela, Muhyiddin ibni Arabî Hazretlerinin bir görüşüyle Abdülkerim El-Ciyli Hazretleri, zamandaş olmadıkları için gıyabında çok nazik bir fikir tartışması yapmıştır. Örneğin Muhyiddin ibni Arabî Hazretleri; "**Allah'ın ilminde var olan şeylerin açığa çıkması**" demiştir Kudret'e. Allah'ın ilminde zaten var bir şey, onun yaratılması. Abdülkerim El-Ciyli Hazretleri ise; "**hayır, ilminde yok! Yani Allah'la beraber ilminde öyle bir şey yok**" diyor. Çok önemli bir incelik var orda. "**Yoktan var**" etme! Orada bir zaman yok, zaman önceliği değil, hükmi öncelikler var. Önce Zatı! Zatı'ndan sonra ilminde diledikleri! Zatıyla beraber ilminde de o bilgiler vardı, o şekiller vardı, değil! Dolayısıyla burası biraz derin tarafa doğru gidebilir, biz yine konumuza dönelim. Kudret yoktan var etmek demek, ilahi kudret; o zaman yoktan var etme! Dolayısıyla bu yoktan var etme gücü noktada da var! O nokta dilendiği hale gelirken geçirdiği evreler yüzünden oluşan perdelerle o noktada "noktanın gücü" olarak çıkar. Nokta herhangi bir işlev yapıyordur; o işlevi yaparken; eğer sahip çıkarsa "**benim gücüm**" der, fark ederse "**ve la havle ve la kuvvete**" der. Nokta biraz anlaşıldı mı?

Çünkü; eğer kişi "A" Takdim Formundan kurtulmadan "kendi herhangi bir yerinde nokta var" zannederse yeni bir tanrı çıkar ortaya; **noktalı tanrı**! Bu tanrıları iyi tanımak lazım, o tanrılardan olmamak için! Herhangi bir yerinde nokta tarif ederse hala kendisi "A" Takdim Formunda! Çok hassas bir nokta burası! Burayı çok iyi fark ettiğinizde o kadar hızlı anlama, ilerleme mümkün olacak ki! Bu davranışı fark edip bu davranıştan sıyrıldığınızda ve bu davranışı 'ti'ye aldığınızda! Onu 'ti'ye almak **La ilahe**'dir işte. Önemsememek onu, ona sahip çıkmamak,

onu fonksiyonsuz kılmak! "**La ilahe illallah**" diyerek onu yok saymak iyi bir Kelime-i Tevhid zikrullahı olur.

Şimdi, bir nokta tarifi yaptık ya, bu yaptığımız nokta tarifi "B" Takdim Formundaki durum tespiti yapan, konuya "hanif" yaklaşan BEN anlayışı için geçerlidir, yani **kesret âlemi** için geçerlidir. Eğer kesret âlemi içerisinde bakarsan birçok nokta görürsün. Amaç zaten, önce "A" Takdim Formu olan davranış yanlışlığından kurtulmak, edep dışı bu davranıştan kurtulup "edeb" haline yani "B" Takdim Formu"na girmek, "B" anlayışıyla durum tespiti yapmak, "B" anlayışıyla durum tespiti yapan "ben" demek! Ama o zaman bir çok "ben" diyenler var, burda bir kesret var? İşte şimdi, yeni seyri sülukte böyle birçok "ben"in olmadığını anlayacağın **Vahidiyet'e doğru** gitmek gerekir! Farklı "ben"lerin olmadığı farklı Hayy'ların; her bende ayrı bir Hayy, her bende ayrı bir Mürid olmadığını fark edeceğin seyri süluk başlıyor şimdi, fark ettin mi? Bu seni Vahid ismine götürür! Ama sonra? Farklı olan bu "ben"leri birledin tamam? Sonra bu birlediğinin yokluğunu başarman gerekir; o da seni **Ehadiyet'e** götürür. Dedik ki, çeşitli ***nokta***lar, çeşitli ***ben***ler; çeşitli Esma'ül Hüsna terkipleri! Şimdi bunları birlemek, bunların ayrı ayrı olmadığını, hatta aslında bunların "görüntü oyunları" olduğunu anlamak! O ayrı bir iş işte, o zaman farklı yöntemler kullanacaksın. O nereye götürecek seni? O seni **Vahidiyet**'e götürecek. Bir tarif yapman gerekiyor; ben bu bakış açısıyla nereye gideceğim, neyi elde etmek istiyorum? Eğer bu tarifi yaparsan, o zaman zikrullahlarda tefekkür yapabilirsin. Yani, fiillerin tecellisinden sonra isimlerin tecellisi geliyor. İşte oraların antrenmanını yaparken o bilimsel bakışlardan yaralanarak tefekkür yaparsın. Yani fikri müşahedelerle Esma'ül Hüsna zikrullahlarını birleştirdiğinde beyninde o yaptığın Esma'ül Hüsnaya ait kapasitenin hızla ve sağlam açılmasını sağlarsın.

-Ama bu yine de "A"dan kurtulmadan yapılmıyor!

Mümkün değil, mümkün değil.

- O zaman nasıl anlayacağız? Çünkü bir şeklide ilerleyip, ilerlediğimizi zannedip, kendimizi "B"de zannedip yanlış yapabiliriz.

Bravo, elbette! Onun için çok hızlı gitmemeye çalışıyoruz ya, anlaya anlaya ilerliyoruz! Bu yüzden önce, "A"dan kurtulma yöntemlerini, gayretlerini sürekli bunu anlatıyor. Yani, şimdi bu konuyu konuştuk ya, sabaha kurtulunmuyor. Bu bir ömür, bir hayat bu! Böyle yaşamak önemli! Önce bir kere böyle yaşamanın telaşına girmek gerekiyor! Böyle yaşamak, böyle yaşamayı öncelik haline getirmek; **Allah rızası için yaşamak** budur! Allah rızası için yaşamak bunun dışında başka bir şey değildir. Yapılan diğer şeyler A'nın yaranma yöntemleridir. A'nın Allah'a yaranma yöntemleridir, Allah'ın rızasını kazanmak için yağ çekmesidir. Onlar "Allah rızası" değil! O zaman anlaşılması kolaylaşıyor. İnşaallah.

-Benim korkum, yanlışlıkla veya şeytanın vesvesesi nedeniyle kendini "B" zannetmek..

Mesela nasıl bir korku oluşuyor, bir söyle.

-Aslında "B" olmadan, kendini "B" sanması!

Yok! Kendisini "B" sanmasının bir sakıncası olmaz. Yeter ki "A" sanmasın! "A" sanması sakıncalı, "B" sanmasının hiçbir sakıncası yok, sansın.

-Ama ömrün sonuna kadar "A" ile mücadele var?

Elbette! "B" sandın diye kimse kızmıyor; o yasal yanlış. "A" sanmasın, "A" sanma kendini! "B" san, "B" sanmaktan korkma, "A" sanmaktan kork!

-Bazı şeyleri aslında "A" ile yapıp da, "B" ile yapıyorum" zannetmek?

İkisi birbirinden farklı! Kendini "B" sanmak başka, "B"ye yaptırıyorum" sanmak başka! Kendini "B" sanmanın hiçbir sakıncası yok. Niye yok? Zaten öylesin de onun için yok. Adam asker, kendini asker sanıyormuş. Sansın, hiçbir sakıncası yok! Kendini sivil sanmasının sakıncası var. O zaten asker, hiçbir sakıncası olmaz! Ama sen, eğer A'dan kurtulma mücadelesi içerisindeysen, sen o zaman işlerini mümkün olduğunca "B"ye yaptırıyorsun demektir, "B" anlamıyla yapıyorsun" demektir. Bunlar bıçakla kesilmiş gibi A burda "B" burda değil ki! Niye? Çünkü A hiç yok! A bir iddiaya dayanan bir davranış biçimi! Zaten hiç yok, zaten yapan "B"! Fark ettin mi? Yani eğer ilk keşfini yapmışsan! Nedir **ilk keşif**? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh** anlayışını fark etmiş ve… Şöyle söyleyeyim sana. Bak, şimdi söyleyeceğim "keşif gibi" sanılır da, değil! "Bende gören Allah, bende işiten Allah, bende söyleyen Allah" değil! Bunu keşif sanarlar, ama bu değil, bu keşfin gölgesi! Nedir o? **"İşiten Allah, gören Allah, söyleyen Allah!"** Bu keşfi yapmışsan, bu keşifte sabitsen o zaman yaptıkların "B"nindir, "B" kapsamındadır, "B" mealiyle oluyordur. O zaman A yapıyor sanarak korkma! Çünkü dediğimi gibi yapmak, yani gören Allah, işiten Allah, söyleyen Allah'ı bilmek, tanrı ilan etmemek demektir, kendinde tanrılık ilan etmemek demektir zaten. Aslında bu kadar basittir yani.

"Bende gören Allah" dersen! Bende gören! Birimselliğini ilan etmiş oluyorsun orda, bir "ben anlayışı" var! Aslında bende gören o!

-"B" öyle diyemez mi?

Diyemez tabi, diyemez! "B"ye yaklaşan der onu, henüz daha fark etmemiş! "B" manasına girdiğinde durum tespiti yapan onu diyemez, o keşif sayılmaz. Keşif kapısından girerken ilk keşif budur; gören Allah, söyleyen Allah, işiten Allah! Evet, bunu demek kolay! Dedin, peki sonra? "Niye devam etmiyor?" Hayat böyle niye devam etmiyor? Ne yaparak bozuluyor?

Bu söylediğimiz tespiti yaptık ya, keşf kapısından girdik. Bu neden sonra bozuluyor gibi oluyor, biliyor musunuz? Çünkü bu söylediği **ilmel yakîn** henüz! Bozulmaması için "hakkel yakîn" olması gerekiyor. Başlangıç, çok doğal, ilmel yakîn! Şimdi bu yolda ilerlerken ilk birinci şey ne demiştik, ilmel yakînin bir amel olarak ismi? Fiillerin tecellisi. Dikkat ettiği zaman ne başlayacak? İşte fiillerin tecellisi! On çeşit fiillerin tecellisi var, onları fark ettikçe onaracak ama başlıyor; fiillerin tecellisi. Böylece pekişecek, bu bir hayat! Sonra isimlerin tecellisine gelecek. Ne

oluyor isimlerin tecellisine gelince? Bu süreci başka bir yolla söyleyelim: Fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi, sıfatların tecellisi. Başka isimlerle; ilmel yakîn, aynel yakîn, hakkal yakîn. Kolay uygulayabileceğiniz amel ismiyle söyleyelim; önce bakın nefsi mülhimeden söyleyelim, **Rabbini bilmek**: Hani İhlâs Hayat Döngüsü'ne "paralel cadde" vardı; orası Rabbini bilmek. Niye "Rabbini bilmek" dedik buradaki idraka? Yerle meşgul; şurada, burda, orda, içerde, dışarıda Rabbini biliyor, yeriyle meşgul, henüz onu bir yere yerleştirememiş. Rabbini biliyor ama bir türlü bir yere tayin edememiş, onunla meşgul veya bir yere tayin etmiş oturtmuş, mutmain olmuş; içimde tamam, bitti. Mutmain olduğu yerde de kaldı; Rabbini bilmek! Ondan sonra **Rabbinden bilmek**: "Fiiller" diyorsun ya, Rabbinden bilmek. Oruçsuza baktı, Rabbinden bilmek. Eğer öyle yaparsam diyorsun, muhasebe yapmam ki, işimle meşgul olurum. Hatta "ne güzel oruç tutmuyor" derim "Rabbinden bilmek". Bunu iyice rutinleştirdin, bunu rutinleştirince artık bu sende tanım oldu, yeni hedef çıktı! Şimdi **Rabbin bilmek:** Fiilden geçtin şimdi; Rabbin bilmek! Yeni idrak başladı şimdi. Diyelim ki fillerin tecellisini konuştuk ta hayat haline getirdik. Nereye bakacaksın? Bir üst basamağa; Rabbin bilmek! İşte isimlerin tecellisi! Doğrudan bir isim; Rabbin bilmek, Rabbinden, değil Rabbin bilmek! "Rabbin bilmek" olduğu zaman, örneğin şöyle dersin. Bir arkadaşına diyorsun ki "bu mübarek günün sahibi Allah, Cuma gününün sahibi Allah. Bu Rabbinden bilmek! Peki, Cuma günü kim? Cuma gününün sahibi Allah, Cuma günü kim?

-Allah.

Bak Rabbin bilmek. O başka biri mi? Rabbinden bilmekle, Rabbin bilmek nasıl değişiyor! Rabbin bilmek! Sonra peki, o da rutinleşti isimlerin tecellisi? Sonra "bilen" kalkar! Yani kim? Kul! Kul kalkar; kul kalkınca Rabb kalkar. "Nokta" kalkar. Nokta kalkınca Rabb da kalkar. Bunu çaydan sonra tekrar edelim.

İlk fark edilmesi gereken ve aşılması gereken o! Önce fiilleri halletmek gerekiyor, fiilleri Rabbinden bilmek! Popülasyon olarak baktığın zaman nefs-i mülhimede yoğunluk fazla. Sonra fiillerin tecellisinde, sonra isimlerin tecellisinde, sonra sıfatlarda, tanelere iniyor kişi sayısı! Dolayısıyla, bu konular ele alınırken tanelere inen davranış biçimi mi yazılır, örnek olur, yoksa geniş popülasyonları ilgilendirecek kısım mı? Bu yüzden, bazı konuştuklarımız o kadar özel ve ileri hayat tarzları ki! Onun için onları ancak özel aradığın bulduğun zaman ipuçlarını bulabilirsin, özel kişilerin kitaplarında fikirlerinde bulabilirsin. İnsanlara tavsiyede bulunacağın zaman "hakkel yakîn" yaşam biçimini, hayat tarzını tavsiye edemezsin ki! Olmaz!

Bakın daha önce de konuşmuştuk onu, hatırlayacaksınız "HU" ismi ile ilgili, burda bir örnektir o. Şimdi normal isimlerle birbirimize hitap ettiğimizde Esma'ül Hüsnaları görmeden, fark etmeden "Hakan Bey, Hüseyin Bey" diye birimlere hitap ederek o birimleri müstakil gördüğümüzde bir kesret âlemi var değil mi? Bu kesret âleminden sıyrıldığımız zaman Esma'ül Hüsnaları görmeye başladığımızda birbirimizde; "hah, tamam" diyoruz şimdi doğru yaptık, kesret âleminden sıyrıldık. Doğru! Ama yaptığımız bu doğru "bizde normal hayat" haline gelince, bu sefer onun içindeki sorunları fark ederiz. Nedir o? O zaman "Hakan Bey, Hüseyin Bey" demek değil, "Hayy, Mürid, Semi, Basir" demek bize "kesret" gözükür.

Şimdi "Hakan Bey, Hüseyin Bey, Ahmed Bey" der gibi olan rahatsızlığı, aynen "Hayy, Semi, Basir" derken yaşar kişi ve Allah'tan utanır, O'na çoklukla sesleniyor olmaktan mahcup olur. Onun için "HU" ismine sığınır. Hu ismine sığınır, "Hu, Hu, Hu". Bütün esmaların yerine "HU" kullanmaya çalışır. "HU" diyerek esmaları birler. Ben kolay anlaşılsın diye, oraya **mahcubiyetten gelen Vahidiyet** diyorum. Mahcubiyetle oluşturduğu bir davranış biçimi! Bir de, o yakaladığı mahcubiyetle oluşturduğu Vahidiyet'i idrakla yakaladığı zaman Vahid ismini fark eder. Şimdi aslında Hayy, Semi, Basir onları görüyor, ama öyle bahsetmekten mahcup olduğu için "Hu" diyor. Aslında biliyor "var" ama "Hu" diyor. Bak bu bir mahcubiyetten görmemek! Bir de idrak olarak onların yokluğunu yaşamak var. Bunların yokluğu yaşanabilir, bunların yokluğunu biri yaşayabilir, "yaşadım" diyebilir. Niye? Çünkü henüz daha Vahidiyetin altında bunlar, bir tesbit eden olabilir. Ama Vahidiyet'ten sonra tesbit eden kalmaz. Kalırsa "hala bir birim var" demektir.

- Hazreti Osman'ın utanması bu mu?

Tabi orada Hazreti Osman'ın baktığı zaman ne gördüğünü bilmiyoruz! Belki de melekleri görüyor! Şimdi Hazreti Osman'ın bir banyo yapışı anlatılır, iki büklüm, üç büklüm, beş büklüm. Şimdi bir sürü kalabalık, herkes böyle otursa ben şimdi şurda banyo yapsam nasıl banyo yaparım? On büklüm! Niye? Fark ediyorum! Ama boş banyo sandığımız yerde, o ne görüyor ki, on büklüm oluyor? Biz baktığımız zaman "boş" diyoruz ama o ne görüyor ki? Demek bir şey görüyor ki çekiniyor! Aksi halde Allah'tan utanmak başka bir şey! Yani, genellikle insanlar elbiselerini Allah'tan utandıkları için giymezler, insanlardan utandıkları için giyerler! Ne fark eder ki, Allah için! Ötede beride Allah var da üstümü örteyim demenin bir manası yok.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bir zatın defnine katılıyor. Tahtalar örtülürken toprağı konmadan tahtanın biri hafif eğik kalıyor, ama toprak atmaya başlıyorlar. Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem uyarıyor "**o tahtayı düzeltin**" diyor. "Ya Rasulallah, altta kalacak" diyorlar "şimdi örteceğiz, üzerini örteceğiz". **"Altta kalsa bile düzeltin"** diyor **"örtülüyor olsa bile düzeltin!"** Çünkü "altta kalacak, örtülüyor" diyen insan gözüyle diyor. Ama Allah için baktığınızda, örtülü örtüsüz, ölü diri, toprağın altı üstü yok ki! Eğer sen tahtaları Allah için düzelteceksen "Allahım, üstünü örttük" diyemezsin ki! Ne fark eder, öyle değil mi? Dolayısıyla üstünü örtmen açman, Allah için baktığında, çıplak veya değil öyle bir şey yok. Öyle bir şey olsa çıplak yaratılmazdık ki! Biz onu insanlar için yapıyoruz, o örtü işini.

Şimdi sıra öfkede! Gerçi olaylara göre değişir, ama sorunuz üzerine"püf noktasını" vermeye çalışacağım; yaptığınız şey öfkeye mi giriyor, yoksa öfkeye girmiyor mu? Aksi halde verilen Mevlana örneklerinde Mevlana'yı yanlış anlıyorlar. "**Mevlana kimseye karışmamış**" diyeni de incelemek lazım, Mevlana'nın yolunda biri mi? Yani, kendisi hiç Mevlana'nın yolunda değil de seni sıkıştırmak için mi, Mevlana'yı örnek veriyor? Bazen öyle olur, kişinin hiç dinle diyanetle ilgisi yok, seni köşeye sıkıştırmak için der ki "**Mevlana herkes gelsin**" demiş. Ya, biraz da sen uy Mevlana'ya! İkimiz de uyalım ki, bir yerde buluşalım sen hiç uymuyorsun

Mevlana'ya! Eğer öyle birisiyse çok aldırma. Ama Ehli Sünnet birisiyse! Ehli Sünnet değilse bir kişi, dikkatli ol, gerekirse tersini yap! Onun "doğru önerisi" bile seni yanıltabilir, Ehli Sünnet değilse! Ama Ehli Sünnet "iki kere iki'ye beş" demişse bile dikkat et, "beş olabilir mi?" de, "acaba şu anda beş mi?" de, "ben şimdilik beş kabul etsem mi?" de. Bir hayır vardır onda! Anlatabildim mi o söyleyen önemli!

Noktanın"Muhtariyeti Tercih Gücü", demiştik değil mi? Bunu tefekkür edeceksiniz inşaallah, edeceğiz hep beraber. **Noktanın"Muhtariyeti Tercih Gücü"**. Noktada bu güç var;"Muhtariyeti Tercih Gücü". İşte bu "Rabba sahip çıkmayı" getiriyor. O kendisini müstakil Rabb sanarak ona sahip çıkıyor, böylece "Muhtariyeti Tercih Gücü"nden yararlanıyor.

"**Şartlanmalardan kurtulmak**" çok karşımıza çıkar. Şimdi bazı önemli şeyleri peş peşe söylemeye çalışıyoruz kısaca. Şartlanmalardan kurtulmak! Bir kişi şartlanmalardan nasıl kurtulur? Çünkü "şartlanmalardan kurtulmadan da başaramazsın" denir. Peki, şartlanmalardan nasıl ne yapacaksın da kurtulacaksın? Çeşitli şekillerde insanlar şartlanmalardan kurtulmaya çalışırlar, hatta günlük konuşmaların içine de girer. Eğer karşındakini bir işe ikna edememişse "sen şartlanmalarından kurtulamamışsın" der tasavvufçu tasavvufçuya. "Sen" der, şartlanmalarından kurtulamamışsın! Nedir peki şartlanmalardan kurtulmak? Ona göre onun istediği gibi olursan şartlanmalardan kurtulmuş olursun. Halbuki o da yeni bir şart! Peki, şartlanmalardan kurtulmak ne demek? Şartlanmalardan kurtulmak, "A"nın kısıtlarından kurtulmaya çalışmak" demek değildir! "A" Takdim Formu"nun, yani kendisini tanrı ilan eden davranış biçiminin kısıtlarından. Örneğin beş duyu yeteneği! Bu beş duyu yeteneğinden kurtulmaya çalışmak, şartlanmalardan kurtulmaya çalışmak demek değildir. Yani, gözümün görmediğini görsem, acaba nasıl olur? Bu gözün şartlanmalarından kurtulsam da, bu gözümle görmediğimi de görsem. Kulağım işte 20 ile 20.000 titreşim arasındakini duyuyor, acaba diğerlerini de duysam, kulağımın şartlanmalarından kurtulsam. Şartlanmalardan kurtulsam da ateş de yürüyünce yanmasam... Ne olur ki? Hiç birisi insanı cehennemde yanmaktan kurtarmaz! İstediğin kadar burda o ateşte yürü ve yanma. "Ben dünyada ateşte yanmıyordum, şartlanmalarımdan kurtulmuştum orda da yanmam" sanarsa kişi yanar! İkisi bir birinden çok farklı! Peki, **şartlanmalardan kurtulmak** ne demek? Şartlanmalardan kurtulmak tek bir şey: "A" Takdim Formu elbisesini çıkarmak, bu şarttan kurtulmak! Başlangıçta bundan başka şartlardan kurtulma yoktur. "Şartlanmalardan kurtulmak" demek yalnızca budur! Eğer bir kişi kendisini tanrı ilan etmekten kurtulmuşsa şartlanmalarından kurtulmaya başlamış demektir. Kurtulunacak birinci şart bu, şartlanma bu, birincisi bu: "A" Takdim Formundan, yani Rububiyet gücüne sahip çıkmaktan, "A" elbisesinden sıyrılmak demektir şartlanmalardan kurtulmak! Sonra? Bundan kurtulduktan sonra diğer şartlanmalardan kurtulabilirsin. Çünkü bu kurtulduğun şartlanma bir davranış biçimi! Bundan kurtuldun, şimdi vehim şartlanmasından kurtulmaya sıra geldi. Ama önce davranış biçiminden, davranış şartlanmasından kurtulacaksın! Aksi halde şartlanmalarından kurtulup; işte tayyi mekân yapar, tayyi zaman yapar veya şu gözü açılır, şu kalbi açılır, duyar, eder… Bu tuzaklara kesinlikle düşmemek lazım! Çünkü bir kişinin **kalp gözünün açılması** demek;

zaten açık olan o kalp gözünün önündeki tanrı perdesinin kalkması demektir. Yeni bir göz açılmaz! Orayı tanrı perdesi kapatmıştır. O tanrı perdesi varken o göz açılırsa daha tehlikelidir; o zaman o tanrının gözü olur, fethi zulmani olur! Zaten o kalp gözü açık, ama orayı o tanrı perdesi örtmüş; işte o örtü **şartlanma**dır! O kalktığı zaman, bir göz açılması gerekmiyor ki, zaten açık o göz! O göz sana ait değil, oraya "bendeki kalp gözü açıldı" dediğin zaman o yanlış olur. Bendeki kalp gözü, demekle zaten yanlışı yapmış olursun oraya sahip çıkmakla, oraya bir yer vermekle.

Öyleyse şartlardan kurtulmada şart olan birincisi: "A" Takdim Formu" elbisesini çıkarmak, tanrılık ilanından kurtulmak, "ben tanrıyım, ben rabbım" davranış biçiminden kurtulmak! Bundan kurtulduğun zaman neye giriyorsun? "B" Takdim Formu"na, yani yasal yanlışa. "B" deki kurtulunulacak şartlanma ise, vehim anlayışıdır, vehim anlayışından kurtulmaktır! Beş duyudan kurtulmak, sınırları aşmak, bu kısıtlardan kurtulmak, farklı insan olmak değil, şartlanmalardan kurtulmak! Hele insanı bu hayattan koparan hiçbir şey değil! Bilinmelidir ki, tüm kazanılacak sevaplar bu hayatla olan ilişkiyle kazanılır. Kişi bu hayattan sıyrıldığı zaman kazanamaz! Örneğin, aklıma gelmişken söyleyeyim. Biraz tasavvufa meraklı onlara bir hediye alırlar veya gezdiği zaman o kendisini ödüllendirir, bir şey alır. Ne, biliyor musunuz? Tütsü! kokulu, yandığı zaman duman çıkaran Hintlilerden gelmiş meditasyon aletleri! Niye alırlar bunları? Halüsinasyon görmek için, dalmak için, gevşemek için! İnsan dışındaki şeyleri cezb edelim, ruhaniler gelsin diye! Çok dikkat ediniz lütfen; **en önemli ibadet** tefekkür! İnsan, aklını kaybederek ve halüsinasyon görerek tefekkür yapamaz! Onlar tanrılıklarını ilan etmişlerin, yeni tanrılar üreten; stressiz tanrı, relakse girmiş tanrı, Polianna tanrı, hümanist tanrı gibi yeni tanrılar üretecekleri zaman "uyuşma yöntemleri" onlar! Beynin kimyasını bozup çeşitli kokularla dumanlarla, çeşitli varlıklar görür! Hiçbir zaman hayalinde gördüğün bir varlıkla sevap kazanamazsın. Ama bizzat yanında olan bir arkadaşına, bir insana olan davranışınla sevap kazanırsın, ona olan bakışınla. Sen onu görmemeye çalışıp başka varlıkları görmeye çalışıyorsun! Onlarla bir sorumluluğun yok ki senin. Çok dikkat etmek lazım buna. Tamamen sağlam ve doğru yolda yürüyen akılla insan cenneti fark edebilir ve kazanabilir. Dolayısıyla, şartlanmalardan kurtulacağım diye çeşitli uzak doğu teknikleri, meditasyonlar..! Hiçbir felsefe ve bakış açısı İslamiyet'e uygun değildir, benzer değildir, yardımcı değildir. Mümkün değil olamaz!

Şimdi, A Takdim Formunun "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü sürdürülebilir kılan mıknatıs etkili çekim platformu vardır! Bakın, "A" Takdim Formu"nu o kadar çok konuştuk ki şimdi iş kolaylaşıyor. Yoksa şimdi bir de "A" Takdim Formu"nu anlatmak gerekirdi. **A Takdim Formunun"Muhtariyeti Tercih Gücü"!** Bu güç yüzünden ki, Rablığını ilan ediyor, muhtariyetini ilan ediyor, oradaki Rab kendi müstakilliğini ilan ediyor. O kompozisyondaki, o terkipteki Rab kendi müstakilliğini ilan ediyor. O kompozisyondaki Rabbın, o kompozisyonun gereğidir ki, kendisini hakikatin tamamı sanıyor. Oradaki cüz aslında cüz değil ki! Bu yüzden kül gibi davranıyor, Rablığını ilan ediyor. O kompozisyondaki, o terkipteki Rab gücü, cüz o, ama aslında cüz değil ki, dolayısıyla da küll gibi davranıyor, kendi

Allahlığını ilan ediyor bilmeden. İşte o yüzden onun böyle bir "Muhtariyeti Tercih Gücü" doğuyor. "Muhtariyet Tercih Gücü" yüzünden de A Takdim Formu davranışı çıkıyor. Bu A Takdim Formu'nun"Muhtariyeti Tercih Gücü"'nü dünya hayatı boyunca sürdürülebilir kılan **mıknatıs etkili çekim platformu** var! Mıknatıs etkili! Sen uzaklaştıkça o seni "A" Takdim Formu"na çekiyor. O yüzden "A" Takdim Formu"ndan çıkman zor, "B" Takdim Formu"na girmen zor! A Takdim Formunda öyle bir çekim var ki, ordan çıkman zor! A Takdim Formunda senin veri tabanına göre bir çekim olduğu için seni oraya çekiyor. Elimizde bir mıknatıs var diyelim, toplu iğneleri çeker. Ama plastiği çekmez öyle değil mi? Şimdi senin veri tabanın toplu iğne gibi olduğu için, "A" Takdim Formu"ndaki mıknatıs seni kolayca çekiyor. Ama "B" Takdim Formu"ndaki çekim gücü bu veri tabanına göre değil, onun için seni çekmiyor! Bu yüzden sen bu veri tabanını fonksiyonsuz yapmalısın ki, bu mıknatıstan kurtulasın, "B" Takdim Formu"na giresin. Ama orada ilerleyebilmek için de oranın mıknatısına uygun bir veri tabanı oluşturmalısın; ki seni çeksin! Buna da tarikat dilinde ne denir? **Cezbe**. Şah-ı Nakşibendî Hazretleri onun için diyor ki "**bizim yolumuz cezbe yoludur.**" Bazı kişiler gelir onların tarikatlarına, o güçleriyle onlara bir çekim gücü, bir cezbe verirler. Böylece o dolaşır dolaşır etrafı, olmaz. Adrenalin ancak orda salgılanıyordur, oraya gelir o. Böylece ordan ayrılamaz. Normal yaşantıda siz öyle bir veri tabanı oluşturmalısınız ki, o veri tabanı "B" Takdim Formu"nun çekim gücüne uygun olsun, ki onu çeksin. İşte zikrullah onun için çok önemlidir! Yapılan **esma zikrullahı**; beyinde açılacak yeni kapasitelerle veri tabanını "B" Takdim Formu"nun çekim gücüne göre ayarlar! O zaman oradaki seyri süluk, o çekim gücü yüzünden kolaylaşır. "A" Takdim Formu"nu da eğer kişi fonksiyonsuz kılarsa oradaki mıknatıs çalışmaz. Plastikleri çekmez, ama toplu iğneler varsa şakır şakır çeker!

- Tasavvuf müziği, bu cezbe için mi?

Olabilir. Ona uygun olup ondan etkilenenler için kimilerine cezbe etkisi yapıyordur. Ancak eğer özellikle Mevlevi'deki müziği ve hareketleri inceleyecek olursanız, hareket aynen şöyledir: Bizim İhlâs Hayat Döngüsünü düşünün. A'ma dediğimiz yer var ya, Post Sahibi (postniş) orda oturur. Kişi A Takdim Formu'ndan gelir, ordan yetki alır ve dönmeye başlar. Aslında dönmeye başlarken aynı o çizgiyi oluşturur. "**Kul Hu vallahu Ehad, Allahus Samed lem yelid ve lem yuled**" oraları dönerek gelir. "Lem yelid ve lem yuled" oralarda el hareketleri değişir, hızı değişir. Nihayet "**ve lem yekûn lehu küfüven Ehad**"la tekrar döndüğü yerden o posta doğru gider, yani bu isimleri tamamlar! Bu döngünün bir nevi hareketle yaşanmasıdır. Aslında onu esas yapanlar, show olarak değil de, takliden değil de, şeklen değil de tefekkürle yaptıklarında bu döngüyü tefekkürle yaşayarak tamamlar, bir nevi Zikrullah yaparlar! Örneğin, başlangıçta diyelim ki, henüz insanın olmadığı yerden başlar, insanı yaşar, sonra işte bahsettiğimiz tecellileri tefekkür ve hareketlerle yaşar, sonra yokluğu bulur. Böyle bir manası ve kendi içinde kendine ait bir cezbesi vardır.

Şimdi, önemli olan A Takdim Formu'nu sürdürülebilir kılan **mıknatıs etkili çekim platformu**ndan biraz bahsedelim. Nedir ki bu, buradan kişi kendini sıyırıp

kurtaramıyor? İki tane önemlisi var, "A" Takdim Formu" davranışının çok güvendiği iki tane çekim gücü var. Birisi "cinsellik platformu", bunu inşaallah ilerde konuşacağız, bunu konuşmaya henüz çok hazır değilizdir. **Cinsellik platformu**, bunun anlatımını kavramak ancak epey, epey mesafe aldıktan sonra kolaylaşır. Bir diğeri ise **öfke**! Biraz önce demiştim ya, bak geldi işte! Bu ikisi "A" Takdim Formu"nun çok kuvvetli mıknatısıdır. Bundan kolay kolay kişi kendisini sıyıramaz. Yani bunları bu ikisini "tam fonksiyonsuz" hale getiremez. Hele velilik yolunda olan bir hanımefendi için çok önemli hale gelir cinsellik platformu, en fazla takıldığı yer orası olur ilerlerken. Belki, erkekler o bakımdan avantajlı halde olabilirler. Bayanlar için daha zor, orayı aşıp geçmek! Öyle bir Rabb gücü var ki orda o onda "**tanrıça gücü**"ne döner! Tanrılık ilanı var ya, bizzat o, bilmeden eski Yunan tanrıçaları gibi bir güce dönüşür. Ondan sıyrılması, kurtulması çok farklı bir mücadeleyi, çok önemsemesini gerektirir!

- Dış görünümüne önem verdiği için mi?

Yani bunu öyle tarif ettiğimiz zaman çok dar tarif etmiş ve işi kolaylaştıralım derken zorlaştırmış olabiliriz. Dış görünüme önem verme! Ama yine "cinsellikle vermemiş" olabilir.

-Kapanmak mı?

Ama "cinsellikle de kapanmış" olabilir. Yani cinsellik platformu öyle farklı bir şey ki! Bir kere seks değil! Bir diğeri de mutlaka örtünmek değil. Farklı bir platform! Ama hem erkeğin hem kadının ordan sıyrılması zor, ama kadında daha zor. Fakat sıyrıldığı zaman da ilerlemesi çok hızlı olur! Çünkü ondan sıyrıldığı zaman bir kadın onu hallettiği zaman her şey ona çok kolay gelir, diğer şeyler daha zor değildir. Ama erkek için ondan sonra da daha zor şeyler olabilir. Fakat esas şimdi söyleyeceğimi halletmeden o teferruat olur; öfke! Öfkeyi halletmeden cinsellik platformu teferruat olur. Bu ikisi, "A" Takdim Formu"nun yani tanrılık ilanının ve ilan edilen o tanrının sürdürülebilir kalmasını sağlayan önemli bir güçtür.

Bakın **öfke**yi şöyle basitleştirelim: Sahip çıkılan Rububiyet gücü ile ilan edilen tanrının sözde haklarını koruyan şiddet! Yavaş yavaş tekrar edeyim bu tarifi. Bu tarif bir yerde yazmıyor. **Sahip çıkılan Rububiyet gücü ile "ilan edilen tanrının sözde haklarını" koruyan şiddet.** Çünkü öfke bir kere bir şiddet içerecek. Şiddet demek yalnızca "bağırmak" demek değil, "sessiz kalmak" da bir şiddettir, bazen de çok kuvvetli bir şiddettir. O kadar sessiz kalırsın ki, herkes öfkesini yüksek sesle ortaya koymaz, sessiz tavır koyar, o da bir şiddettir! Demek ki bir şiddet içerecek! Ama bu şiddet ne için, ne uğruna? İlan ettiği tanrının sözde haklarını koruma uğruna! "Sen bunu bana nasıl yaparsın, ben bunu sana ödetirim!" Bak bir hak koruma var. İzah edebildim mi? Dolayısıyla, yaptığın davranışta önce; "ben bu davranışla, bendeki birimselliğin, ilan edilen tanrının haklarını mı korumak için böyle bir şiddet uyguluyorum?" diye sorduğunda, "evet" diyorsan, o davranış çok nazik konuşmuş olsan bile öfkedir. Anlatabildim mi, çok yumuşak sesle konuşmuş olabilirsin, ama sen o Rububiyet gücüne ait sözde hakkı, korumaya çalışıyorsun. Seni uzaktan izleyen birisi diyebilir ki, baksana bu bağırmıyor

çağırmıyor, ne kadar nazik konuşuyor! Hayır, öfke kapsamına girer o! Nedir o? Kendisindeki tanrının haklarını koruyor. Onun haklarını koruyan şiddettir! Bu, şiddet uygulamanın şartı "mutlaka bağırmak ve fevri olmak" değildir. Çok nazik olarak da kişi öfkesini gösterebilir. Çok enteresan bir kılık geçirir o öfkeye, dışarıya onu sakin ve nazik gösterir, ama aslında o davranışın koruduğu şey, o birimdeki ilan edilen tanrının sözde haklarıdır. İzah edebildim mi? Eğer bu davranış öyle bir şey içeriyorsa, o zaman onu öfke sınıfına koyabilirsin.

- İçermiyorsa tartışmaya gitmek olabilir mi?

Bravo çok güzel söyledin; içermiyorsa!? Çünkü eğer sizin hücumunuz ilan edilen tanrının sözde haklarını korumuyorsa bir şeyi korumaya yönelik! Neyi? Sistemi korumaya yönelik. Sistemi korumaya yönelik hücum, **Allah rızası için hücum** demektir! Sen yoksun ki! Sistemi korumaya yönelik! Sistem ne? İslam! İslam'ı korumaya yönelik bir hücum var! Bu hücum Allah rızası içindir. O zaman da haddi aşmamak gerekir! Savunacak kadar, koruyacak kadar tepki! Çünkü o koruma, o bildirme eğer sende adrenaline sebep olur, bir coşkuya sebep olur haklılığını fark eder de hoşuna gider devam edersen, o zaman sendeki o işten hoşlanmış olan tanrıyı tatmin için devam ediyorsun demektir. Bildirdin, anlaşıldı, bitti. Devam edersen yanarsın, ileri geçersen yanarsın! Niye? "A" devreye girer çünkü.

- Anlaşılmamışsa?

Anlaşılmamışsa tekrar ederiz. Durmadan anlaşılmıyorsa çok ısrar etmemek lazım! Karşıdaki muhataba bağlı! Çocuğun mu? Görevin devam etmek! Eşin mi? Görevin devam etmek! Ama seni bağlamayan bir şey, görevini yaptın ordan uzaklaşırsın. Israr etmezsin o zaman. Tabi, onu fark ettiğin halde ısrar edersen yine devreye "A" Takdim Formu" girmiş olur. Kendi haklılığını anlatmaya çalışan, gayret eden! Yine bak "hak" koruyor. Kimin? "A" Takdim Formunun ilan edilen tanrının hakların koruyor, haklılığını anlatmaya çalışıyor, üstün olmaya çalışıyor, o tanrı üstünlüğünü kanıtlamaya çalışıyor. O da öfke!

- Zekâ da etkili midir, kişinin öfkesinde?

Kullanılış biçimine göre tabi gayet etkili olur. Öfkeyi çok iyi kullanabilir zekâ! Haklarını koruyor çünkü.

- Sözde hakları korumak derken "şiddet" orada sert bir mana gibi. Orda öfke yerine tepki nasıl olur?

Sert mana, doğru, şiddet iyidir orda. Tepki de diyebilirsin, ikisini birden deriz "tepki ve şiddet" deriz. Ama neden şiddet? Senin gösterdiğinde, yaptığında, yani öfkeyi sunanda yokmuş gibi gözükebilir, ama sunduğun yerdeki "tesir" şiddet sonucudur! Onu sunduğun yerde bir şiddet, yani bir psikolojik baskı gibi orda bir şey oluşturuyorsun karşıda. Ama "tepki" daha yumuşak kalır gayet doğrudur, ikisi de mümkündür. Yani bu bir kesin terminoloji değil. Anlatırken öyle denk gelir ki "tepki" demen gerekir o olay için. Ama konu öfke olduğu için belki elime şiddet kelimesi geldi. Farklı bir yerden bakınca dediğin de doğrudur. Mutlaka "şiddet" yerine oturmayabilir orda. Bir tepki o, gösterilen bir tepki, daha doğru oturabilir.

Ali İmran Suresi 134. Ayete bakacak olursanız, müttakilerin özelliklerini bahseder. Bu özelliklerden birisi de, müttakiler yani sistemi okumuş olanlar veya okumuş olanların okuduklarına iman ederek sistemi fark edenler, sistemi fark ederek bu sistemden korunmaya çalışanlar; **müttakiler; salâtlarını ikame ederler, zekâtlarını verirler ve öfkelerini yutarlar.** Ayet (müttakiler) için bu tavsiyeyi yapıyor: Onlar müttakiler öfkelerini yutarlar.

Hatırlayın, Hazreti Ebubekir radıyallahu anh, bir yerde sözlü bir tacize uğruyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem de bu manzarayı izliyor. Ancak Hz. Ebubekir radıyallahu anh, bir süre bu kişiyi gülümseyerek izliyor ama bir noktadan sonra bu kadar yumuşak bir insan tepki göstermeye başlıyor. Gösterdiği tepkiden sonra bu olayı izleyen Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem burdan uzaklaşıyor. Sonra Hz. Ebubekir Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme soruyor, neden sonra ordan uzaklaştın? "**Ya Ebu Bekir**" diyor, **sen bu işi hoşgörüyle karşılarken senin etrafını melekler sarmıştı. Ne zaman karşılık verdin, senin etrafını şeytanlar sardı. Ben onları görünce onların olduğu yerde duramazdım, ordan ayrıldım**. Böylece bize bir sistemden, sistemin içerisindeki bir mekanizmadan bahsediyor ki; siz öfkenizi yuttuğunuzda ve o sözde hakları korumadığınızda, yani "B" Takdim Formu"ndayken sizin bulunduğunuz hal, etrafınızdaki enerji **melek enerjisi**dir. Ne zaman ki, siz tanrı haklarını korumaya başlarsınız, o zaman etrafınızdaki enerji **şeytan enerjisi** olur, şeytan sistemine girmiş olursunuz! Neden? Rablık ilanı başlar!

Efendimiz (SAV) bir gün sahabeye **"size değerli bir yudum nasıl yutulur, söyleyeyim mi?"** diyor. Sürekli Allah için ne yaparız" diye telaşla Efendimizin etrafında yaşamayı adet haline getirenler "elbette, öğret bize Ya Rasulallah" diyorlar. Efendimiz buyuruyor ki, **"öfkelendiğiniz zaman eğer o öfkenizi yalnızca Allah'ın rızasını umarak, karşılığını Allah'tan bekleyerek yutarsanız, siz Allah'ın indinde çok değerli, çok kıymetli bir yudum yutmuş olursunuz."** Bu da bizim için çok önemli bir teşvik! Eğer kişi; o tanrıya ait bir hak ortaya çıktığında onu korumak için bir tepki göstermezse, onu yutarsa **La ilahe** demiş, **illallah** yaşamına dönmüş olur. "**Bu, Allah indinde çok değerli bir yudumdur**" diyor Efendimiz.

-Hocam, "A" öfkesini yutabilir mi, yoksa yuttuğunu sanan zavallı tanrı mı olur? Çünkü hala hakkı var sanıyor!

Tabi, A öfkesini yutar ve zavallı tanrı olur! Zavallı tanrı iyi bir mertebedir, o yoldan geçmeden "kolay" değil! Yani A'yı fonksiyonsuz kılarken zavallı tanrılığı iyi başarmış birisi buraya gelse, ona hayran olursunuz. Dünyada öyle kişilere hayran oluyorlar, peşinde bir sürü cemaatler oluyor. İyi yüksek bir mertebedir o yani! Zavallı tanrı olmak kolay bir şey değil. Dinlediğiniz, gördüğünüz zaman hayran olursunuz ona! Ama tanrılıktan kurtulursa hızla ilerler tabi. Tanrı ilanından kurtulmadıktan sonra cennet kapalı olur. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki, **"Allah'la sohbet etmek ister misiniz?"** Sahabe bu sefer yine seviniyor tabi "istemez miyiz" diyorlar, "bize öğret ya Rasulallah" diyorlar. **"Ne söyleyecekseniz güzel söylerseniz ve ne davranacaksanız onu güzel yaparsanız "kesin-**

likle" Allah'la sohbette olursunuz" diyor. Şimdi aldın mı cevabını? Haklarını koruyacağın zaman bak! "B" Formu"ndaki kişi için söylüyorum bunu.

- Kişi "A" olduğu halde "B" gibi davranabilir?

Tabi bir kere A elbisesini çıkarmak şart! Ama ne söyleyeceksen, yani "***hâyır***" bile diyeceksen bağırman gerekmiyor. Bağırarak hâyır demen gerekmiyor. Hâyır'ın anlaşılması ve tesir etmesi için bağırman gerekmiyor. Hâyır bazen çok yumuşak ve çok nazik söylenince daha tesirli olur. Çünkü yüksek söylediğin zaman rabların savaşı başlıyor! Öfkedeki en önemli tehlikelerden birisi o! Nihayet orda rabların savaşı, ilan edilmiş olan tanrıların savaşı başlıyor. En fazla evde yaşanır o, evdeki çiftler arasında yaşanır en fazla! İnsan dışarıyı halleder evini halledemez, bu kadar zordur. Niye? Çünkü bir; **esas dergâh** evidir! İnsanlar "zor" diye evi bırakır bazı dergâhlara giderler yanılırlar. Esas dergâh evidir, evinde halletmesi lazım. Neden, nerden anlıyoruz onu? Dedik ya **infak**; vermek! Önce yakınlarına vereceksin, önce yakınlarına! Ne kazandıysan, zekâtını önce yakınlarından en yakınından başlayacaksın. Dolayısıyla, en yakın olan eşin ve çocuklarından başlayacaksın, annen baban, yakınların neyse, en yakın! Ya, ben dışarı çıktığım zaman insanlarla çok iyiyim. Olmaz! Önce en yakınlarınla iyi olacaksın en yakınlarına vereceksin, sonra başkalarına vereceksin. Dışarı çıkıyorsun, herkes seni "çok kibar" ilan ediyor, eve geliyorsun senden kabası yok, olmuyor! Dışarıda çok sevilen müthiş davranışların var, "en yakınına" yok. Olmaz! Kaybedersin! Kime göre? İslam'a göre! Diyor ki **"önce en yakınına vereceksin, en yakınından başlayacaksın."** Dolayısıyla, bu davranış da öyle; en güzel söyleyeceğin, önce yapılması gereken başarılması gereken ve "en zor" olanı eşler arasındaki! Çünkü bir anda "tanrıların kavgası" başlar bir anda. İnanın deneyin; birbirinizle tartışın sonra da baktınız salât zamanı geldi, eğer salât ikame edilen evse, seccadelerinize gidiniz. İyi inceleyiniz seccadede duran tanrıdır, kurtulamamıştır, o tartışmayla ilan ettiği tanrıdan henüz daha kurtulamamıştır! O tanrı; duyduğu cümle, rastladığı davranış, sindiremediği o halle, tanrıya ait olan o "sindirememe haliyle" seccadeye gelir. Orda salât ikame eden tanrıdır, üst tanrıya gelmiştir.

"Haklı/haksız" test etmek için, bunları iki insan konuşurken kolay yakalayamaz, Allah'la konuşunca yakalar. Örneğin, diyelim ki: Ben çocuğumla tartıştım, birbirimize hafif öfkelendik, yanlış yaptık diyelim. Nedir konu? İşte çocuğu diyelim ki, sigara içerken gördüm tepki gösterdim, ikimizdeki tanrılar birbirleriyle sürtüştü, tanrılar birbirlerine karşı güç gösterdiler; çocuğumdaki tanrıyla bendeki tanrı! Babası olduğumu unuttu çocuğum! Ben de onun kim olduğunu unuttum! "Ben senin baban değil miyim, sen nasıl bana hakaret edersin!" formuna girdim; bak o bir tanrı, hak koruyor! "Sen bunu bana nasıl yaparsın, vay nankör!" diyorum "ben hayatımı, paramı pulumu sana vermişim, sen bu sözü bana nasıl söylersin!" Bak, burda "Allah rızası" yok! Burda senin ilan ettiğin tanrıya hürmet etmediği için kızıyorsun, tanrının sözde haklarını koruyorsun işte! Ha, ikisi de öfkelendi, ama hangisi yanlış? Şimdi bak, ikisi de seccadeye gitti, diyelim. Şimdi baba diyor ki "ey Allah'ım bağışla, yanlış davrandım ama çocuğum da yanlış hareket yapıyor. Onu muhafaza et, koru, yanlış yapmasın merhamet et." Peki, çocuk ne diyecek?

"Allahım ben sigara içiyordum babam izin vermedi" diyebilir mi, olur mu öyle bir şey? Veya "ben tam bir yerden bir şey çalıyordum bana kızdılar, Allahım bırakmadılar ki çalayım" olabilir mi? Eğer insan, davranışını Allah'ıyla konuşursa haklı olup olmadığını anlar. "Allahım, ben birine bir şey yapacaktım, bırakmadılar" diyemez! Anlar! İşte o anladığıyla sonra dönüp davranışını onarır, düzeltirse çok kazanmış olur. Çünkü **o kırgınlıkta onu fark edip, "ilk gidip düzeltenin" ilk cennete girme müjdesi var.** Niye? O anda çünkü tanrının inadını kırıyor! Fark ettim ama ben ona gitmem! Bak onu diyen tanrı, o işte tanrı! Bazıları öğünür; ben hiç kimseden özür dilemem! Bunu marifet sanar! Yani insandan bile özür dileyemeyen Allah'tan nasıl tövbe edebilir? Olacak iş değil, yanlış bir iş o! Ben kimseye teşekkür etmem, "aferin" demem. **İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah'a şükredemez** diyor Efendimiz. O da onu marifet sanıyor "ben kimseye "aferin" demem". O yüzden çocukları falan ağızlarıyla kuş tutsa, bazen babalarına, öğretmenlerine veya memurlar amirlerine yaranamaz. Ben aferin demem, şımarmasın! Allah da sana öyle yapsa ne yaparsın? Sen Allah'a döndüğün zaman çok mükâfat istiyorsun! Sen kimseye vermiyorsun ama istiyorsun, olmaz öyle bir şey! Yani bahsettiğimiz o "A" Takdim Formu"ndan sıyrılıp, yani o "edeb dışı" davranıştan sıyrılıp "edeb" haline "B" manasındaki durum tespiti yapan hale giren, Efendimizin bize anlattığına göre **en güzel söyler, en güzel yapar!** Sinirlenip kapıyı çarpmak A'ya aittir. "B" Takdim Formunda olan kapı çarpamaz veya birisinin önüne bir şeyi hızla fırlatamaz, mümkün değil! Çünkü onları yapan hep A'dır, "A" Takdim Formu"ndaki tanrıdır!

Bir kıssa vardır. Hz. Yakub'a "Hz. Yusuf'tan niye uzak kaldığını?" söyler Rabbi. Yıllarca niye uzak kaldı? Bir Rasule! Dikkat edin Hz. Yakub ve oğlu Hz. Yusuf! "**Çünkü**" der, "**onu uzakta bıraktıklarında kardeşleri, onu kurtların yemesinden korkarım** dedin, **Allaha teslim etmedin! Onu Allah korur, Allah korusun, demedin!? Eyvah, onu siz orda mı bıraktınız, kurtlar yer o çocuğu, dedin. Allah'ın koruyacağına güvenmedin, böylece uzak kaldın ondan!"** Allah'a sığınmayı adet haline getirip o korkuyu yaşamak lazım. Kişiyi kınama ve eleştirme telaşına düşünce insan, Allah'tan korunmayı unutabilir. Ne demiştik onlara; **nur yiyici cümleler**.

Aslında kaderi çok önemsemek ve halletmek gerekiyor. Kader konusunu hadislerden ayetlerden tekrar tekrar okuyup, ne takılıyorsa onları mutlaka paylaşmalıyız. Mutlaka kader konusunu halletmek gerekir, mutlaka! Kader konusunu tereddütsüz halletmek lazım! Onu halledinceye kadar bilenlerle meşgul olmak lazım, bilenlerle! Onu hallettiğiniz zaman bunlar çok kolay çözülecek. Öfke de öyle; kader konusunu hallettiğiniz ölçüde çözülecek bir şey. Kader konusunu anladım, öfkeyi çözemiyorum. Yanlış! Olmaz! Kader konusunu anladım, hoşgörüyü çözemiyorum. Yanlış, olmaz! Kader konusunu anladım, ama "A" Takdim Formu"ndan kurtulamıyorum. Yanlış, olmaz! O anlaşıldığı ve idraklaştığı ölçüde diğerleri oluşur, hepsi ona bağlı! Dolayısıyla, öfke de öyle bir şey ki, "yutulması gereken" bir şey değil aslında, bir marifet değil! Yani "yutma" bir başlangıç. Öfkelenmemen gerekiyor! **Fiillerin tecellisi**ni yaşıyorsa, fiilleri fark etmişse "Rabbinden" biliyorsa öfke bunun neresinde? Ancak "haşyet" vardır, sığınma vardır,

korku vardır, merhamet isteme vardır. Bir hücum bir kınama yoktur, öyle değil mi?

- O zaman korku da yoktur, öfke de. Aslında Hz Ömer'in orda silahına davranması?

Eğer korumaya çalıştığınız "sistem"se, sisteme ait o anki mücadele gereğiniz neyse onu yaparsınız! Sistemi korumaya çalışıyorsunuz; sistemi korumaya çalıştığınız zamanki konjonktürün gereği neyse, o yöntemden yararlanırsın! Eğer "ilan ettiğiniz tanrının hakları" değilse koruduğunuz, öfke yoktur! Bir mücadele vardır, o öfke değildir! O, Hazreti Ali'nin savaştaki halinden, o kıssadan çok anlaşılır. Kılıcını savaşta sallarken nihayet yere düşürdüğü bir kişiye kılıcını vuracağı zaman, kişinin Hz. Ali'ye tükürmesi sonucu, Hazreti Ali birden kafasını salıyor ve kılıcını da çekiyor; "**biraz önce seni Allah için öldürecektim! Ama şimdi bu tükürüğün beni öfkelendirdi, eğer öldürürsem kendim için öldürmüş olacağım"** diyor ve onu bırakıyor! İyi bir örnek değil mi, aslında? İkisinde de kılıç var, iki halde de savaşın içindeler, bir savaştalar. Ama birisi artık kendisine ait "Ali'nin haklarını" korumaya girecek. Bak bir fonksiyon çıktı, onu geldi savaşta buldu! Hani dedik ya, **"A" yeni fonksiyonlar üretir**, savaşın ortasında ona bir fonksiyon çıkardı, o kişinin tükürüğüyle. Ama bu mücadeleyi bilen Hazreti Ali, daha o fonksiyon devreye girmeden, yazılımını oluşturmadan onu antivirüs programıyla sildi attı; fark ettiği için ona sahip çıkmadı! O duyguya sahip çıksaydı, "sen bunu bana nasıl yaparsın!" diye, bir burdan bir ordan sallardı kılıcını, iki defa sallardı, ama hiç sallamadı! Fark ettin mi?

- Hocam, şöyle bir virüsün anti virüsü ne olabilir? Bu konuştuğumuz şekilde kişi fiillerin tecelliyatını, esas kaynağını idrak etti ve o anda da dedi ki, "bunu gördüğüm ne güzel oldu, iyi oldu…

Öyle değil de "hayırlı oldu" desin.

-Yani bir anda kendi içimde konuşmaya başlıyorum. İkinci kelimesini yakalıyorum, "aferin bana" oluyor üçüncü dördüncü kelime.

O "nur yiyici" olur, "aferin bana" diyorsun ya, o nur yiyici olur, daha öncekileri yer bitirir! Dolayısıyla, o noktaya gelince fark edip onu bırakacaksın, söylemiş olsan bile! Onu söylemiş olsan bile onu fark edip, o dediğini fark edip orda "**estağfirullah**" deyip Allah'a sığınman, orda oluşturduğun hatayı sana sevaba çevirir!

-Bunun hiç ortaya çıkmaması için ne yapmalı?

Böyle yapınca! Bu dediğim gibi yapınca ortaya çıkmaz, mekanizması bu! Hani konuya başlarken dedik ya; rahatsız olmak, tövbe etmek ve hedef koymak, dua etmek. **Dua** demek hedef demek, bir hedef! "**Duaları olmasa neye yararlar**" yani; bir hedefi olmasa insan neye yarar! İnsanı insan yapan hedefi! Nedir o hedef? "**Ve lem yekün lehü küfüven Ehad!**" O hedef olmasa neye yarar! Onları önemli yapan bu hedeftir, yani dua! Öyleyse rahatsız olmak, o rahatsızlıkla ilgili karar almak. **Karar**; tövbe! Bir karar almak, **mürid** ismi; karar almak, yani tövbe

etmek! Ondan sonra bir hedef koymak, yani dua yapmak; böylece bir daha onu yapmayacağın hale doğru gidersin.

- Peki, o açığa çıkana şükretmek nasıl olacak?

Açığa çıkana şükretmek veya başka bir şeye de **şükretmek** şöyledir: Siz "B" Takdim Formuna girdiğinizde, yani siz kendinizi "B" mealinde, "B" sırrında durum tesbitinde bulduğunuzda zaten şükrediyor oluyorsunuz, söylemeseniz bile siz Şekur ismi kapsamındasınız. Niye? Zaten siz o yola çıkarken dediniz ki "**gören Allah, bilen Allah, veren Allah!" İlla Allah** dediniz ya; **şükür** budur. Bu olanı yorumladığınız zaman, bir fikir ileri süreceğiniz zaman da Hamiyd ismi devreye girer. Yani o zaman "**bunun takdiri Allah'a aittir; Elhamdülillah**" demiş olursunuz, Hamiyd isminin kapsamına girmiş olursunuz. Hiç söylemeseniz bile o şükür halidir, kendiliğinden. Şükür "yaşanan bir şeydir" zaten.

- Buradan kalktıktan, evlerimize dağıldıktan sonra mesela ben otursam düşünsem ki, "bugün ne kadar da güzel şeyler öğrendim. Kendime çok fazla şey kattım, çok hoş oldu" desem?

Bunu Elhamdülillah Platformunda söylersen hiçbir sakıncası yok. Elhamdülillah dediğin zaman, "Allahım bize böyle bir şey nasib ettin, Sen diledin de oldu" manasıdır. Bu yasal yanlıştır hiçbir sakıncası yok!

-Bu sefer kendini torpilli zanneden tanrı?

Yok! Elhamdülillah Platformunda söyleyince öyle olmaz. Elhamdülillah demek "bu işte hiçbir iddian yok demektir, "Allahım bana böyle bir rol verdiğin için" demektir, "bana böyle dilediğin için" demektir o! "Allahım bugün iyi yaptım, değil mi?" manasına gelmez. "Ben iyi bir iş yaptım bugün. Bak başka yere de gidebilirdim, bunu yaptım, aferin bana" olmaz, o manaya gelmez Elhamdülillah Platformunda.

-Duyduğumuz şükran, duygusu, biz ister istemez bir sevinç getiriyor. Fakat bu sevinç duygusu coşkuya doğru gittiği anda...

Gitsin, gitsin; Elhamdülillah Platformunda olursa cezbe oluşturur. Tabi! Tabi hiçbir sakıncası yok.

- Hani aldığımıza üzülmeyin, verdiğimize sevinip, şımarmayın gibi mi?

O farklı bir şey, tabi! Buradaki sevinç ayrı, bu sevinç **Elhamdülillah sevinci!** A'nın sevinci değil!

Saat ikiyi geçiyor, bir iki cümleyle tamamlayalım izin verirseniz. Şimdi bütün bunları tabi böyle dinledikten sonra "yarından itibaren böyle yapacağız" demek gayet faydalıdır, ama yarından itibaren de böyle olmaz! Bunun için çok önemli çalışmalar gerekir. İşte bunlardan birisi Esma Zikrullahı'dır. Onları çok önemsemek lazım! Onların beyinde açacağı manalar "ben şunu yapacağım" demenize gerek bırakmadan "sizin öyle yaşamanızı" sağlar. İzah edebildim mi? Senin bir plan yapmana gerek kalmaksızın, o manalar açılınca öyle yaşamanı sağlar zaten. O manaların açılmasını sağlamak gerekir.

Şimdi, geçen paylaşım toplantısında hicretten bahsettik. İşte bütün bu söylediklerimiz için hicret gerekiyor. "**Hicret çok önemli, hicret olmadan cennet olmaz"** demiştim. Cennetin çok önemli bir şartıdır hicret, hicret etmek. Hatta dedik ki, takvimin başlangıcı için Hicret'i almışlar "Hicri Takvim Yılı" diyoruz. Birçok şeyin önerisi olduğu halde Efendimizin doğum günü gibi öneriler olduğu halde oturup tartışıp Hicret'i başlangıç almışlar. Çünkü **hicret** "beyaz sayfa" açmak demektir, bir idraktan bir idraka geçmek demektir. Hayat için çok önemli! Bir idrakten bir idrake geçmek göçmek demektir, onun için hicret çok önemli. Peki, nedir bu hicret? "A" Takdim Formu"ndan "B" Takdim Formu"na hicret etmektir, "**esas hicret**" budur. Tanrılık ilanından vazgeçip, oraya "**La ilahe**" deyip **İllallah** formunda olmaktır hicret. Bu hicreti kişi önemsediği zaman, "A" Takdim Formu"nda yaptığı neleri varsa, onları teker teker "B" hanesine taşımalı. "A" Takdim Formunda bir insan için nelere önem veriyorsa; kriterleri vardır, düşünür der ki, ben kendimi tanrı ilan ettiğimde benim için önemli kriterler şunlardı, onları tekrar ele almalı bu hicrette. Bunlar gümrükten geçmez, hicrette bunlar kapıdan geçmez diye o kriterleri "B"ye uygun hale getirmeli. Yani "A" Takdim Formunda bu ana kadar edinmiş olduğunuz adetleri terk etmedikçe "hicret" olmaz. Adet, gelenek ve görenekleri terk etmedikçe "hicret" olmaz. Bu yüzden terk önemlidir, "terk etmek" önemlidir, terk edebilmek.

Nedir **terk** etmek? "A"da ne kazanmışsan terk etmek, senin için orada ne vardıysa terk etmek. Ben "A" Takdim Formu"ndayken "şöyle olanlara çok önem verirdim" dediğiniz o kriteri artık "B"ye göre yapmak! Bir insanı önemli sayacaksanız "B" Takdim Formu"nun kriterlerine göre yeniden ele alıp ona göre dostlar edinmek, ona göre önemli mevhumunu oluşturmak lazım.

"A" Takdim Formu"nda neleri sevmişseniz onları "yeniden sevmek" lazım! Ben seni tanrı gözüyle sevmiştim, o sevgiyi terk ediyorum. Çocuğunuz buna dâhil, anneniz babanız buna dâhil, her şey buna dâhil. Ben seni tanrı gözüyle sevmiştim! O sevgiyi bile yenilemek gerekir. "A" Takdim Formu"nda, yani tanrılık halinde ne tür duygular varsa o duyguların hepsini "B" haline taşımak lazım, teker teker bu hicrette, eşya taşır gibi hepsini teker teker! Neyi unutmuşsanız, onları tekrar alıp buraya getirmek lazım! Ne bu kapıdan geçmiyorsa, onları da orda bırakmak lazım! Geçen "alkolü de mi oraya taşıyacağız?" diye sorulmuştu. Gümrükten geçmiyorsa, onları hiç arabaya yüklememek lazım, onları terk etmek gerekiyor!

Tasavvufta bu konuda şöyle **bir yanılgı** olur. Onu bir iki cümleyle söyleyip bitirelim. Duyguları taşımazlar, yok ederler! Tanrılık ilanında bir duygusu vardır kişinin, şartlanma zanneder onu. Halbuki o duyguya sahip çıkmaktır **şartlanma**; duygu değildir! O duyguya sahip çıkmaktır şartlanma. O duyguyu tanrının duygusu kabul edip uygulamaktır şartlanma. Peki, o duygu nedir? Onun tanrılar ülkesinde adı **duygu**! O duyguyu taşıdığınız zaman yeni ülkede onun **adı esma manası**! Bir terkibin manası o. Dolayısıyla tanrıya ait olduğu zaman onun adı duygu. Onu siz tanrılıktan kurtarır, tanrının elinden kurtarır hicret ettirirseniz, o "B" Takdim Formu"na geldiğinde "B"lerin dünyasında "esma terkibinin duası"na dönüşür, **dua**ya dönüşür, o hal duaya dönüşür. O sevinç gelir burda bir

sevinçle duaya dönüşür. Oradaki bir üzüntü gelir burda duaya dönüşür. Yani o üzüntü tanrıdayken "ah, vah ve isyan"ken "B" Takdim Formu"na hicret ettirirseniz duaya dönüşür. Dolayısıyla, eğer bunları şartlanma zanneder de "vurdumduymaz tanrı"ya doğru giden bir yolda bu duyguları kişi anesteziye uğratırsa, ne çıkar ortaya, **anestezik tanrı** çıkar. Hiçbir şeye üzülmeyen sevinmeyen! Bir dostu bir acı çekiyor, üzülmüyor! Sünnete ters! Rasulullah "**müminler bir vücudun organları gibidir**" diyor, "**birisine bir şey oluna hepsi etkilenir.**" Anlatabiliyorum değil mi? Bunları şartlanma zannedip, yanlış bir şekilde, bunlardan mahrum kalmış tanrıyı yakalamamak lazım. Onları hicret ettirmek gerekir.

- "A"nın bir olay karşısında duygularıyla üzülmesi acı çekmesi farklı, bizim "B" idrakıyla o üzüntüyü yaşayışımız farklı?

Onlar dua, tabi onlar duadır, ibadettir hatta! Onlar duaya ve ibadete dönüşür. Bu başlangıçtır. Sonra o hatıralar kesilir. Ama ilerde o! Henüz bu yola girildiğinde fiillerin tecellisi kısmında üzüntü de vardır, sevinç de vardır hepsi vardır, ama bunlar birer "dua halleri"dir. Bunlar tanrıya aitlikten kurtarılmıştır, tanrıların esaretinden hükümranlığından kurtarılmıştır. **Esas hürriyet** budur! Hürriyetine kavuşmuştur onlar ve bunlar daha sonra bu yolda ilerlerken yok olurlar. Ama nasıl "yok" olurlar? Kul "yok" olunca yok olurlar! O tarafa henüz girmiyoruz. Bunlar kul varken vardır, kula aittir. Ama kula aitliğinin de bir seyri vardır. Kula aitlikte kişi; önce Rabbinden bilir, sonra Rabbi bilir, sonra da kul kalmaz. Kul kalmayınca Rab da kalmaz. Çünkü **Rab kul içindir**! Kul olmayınca Rab olmaz! Dolayısıyla "Rabbinden bilme" kalkar, "Rabbi bilme" kalkar, "İlla Allah" olur. Kul yok çünkü.

- Hocam "A"daki"Muhtariyeti Tercih Gücü"; "B"ye geçince hangi esma tecellisi olur?

"B"ye geçtiği zaman o tercih gücünü kullanmıyor! Bunu fark ediyor, yalnızca durum tesbiti yapıyor. Çünkü o güç onu iddiaya, "**ben müstakil rabbım**" iddiasına sürüklüyor. Dolayısıyla bu iddiadan kurtuluyor durum tesbiti yapıyor, "**ben Allah'ın dileğinin suretiyim!**" diyor. O esma terkibi, o nokta diyor ki; ben Allah'ın dileğinin suretiyim. Ama bu tesbit yola çıkarken olandır, yasal yanlıştır. Başlangıcıdır. Bu tespiti yapan kul! Daha sonra bu kulun kalkması yolu var. Ama, kul var olduğu sürece bu tesbit de çeşitli idraklarda yani ilmel yakîn ve aynel yakîn idraklarında da var olacaktır. Aynel yakînde olan yine bu durum tesbitini yapar, bildiğini söyler. Bir tesbit yapan vardır aynel yakînde. İddiada olan değil, bir "durum tespiti" yapan vardır.

- Özür dilerim, bu aynel yakindeki tespiti nasıl yapıyordu?

Bu tesbiti; biraz önce fiillerin tecellisinde olduğu gibi! O da bir tesbit; "bu fiil Rabbimdendir" diyor. Sonra "Rabbim" diyor. Örneğin, isimlerden birisi onda tecelli ediyor, diyelim ki "Hayy" ismi tecelli ediyor. Bizzat Hayy ismini, Hayy isminin kendisini, yaşadığını tesbit ediyor, Hayy olarak! Bizzat Hayy olarak! Parça parça Hayy olarak değil. Hayy olarak o isminin tecellisini yaşayan tüm Hayy'ları fark eder ve bilir. Hatta diyor ki o Hayy ismini yaşayan; **karanlık bir gecede, kara bir taşın üstünde bulunan kara bir karıncanın hangi ayağını attığını hissederim.** Genel bir Hayy bu! Bunu neye benzeteyim sana, bu evdeki elektrikli cihazlara

benzeteyim. Elektrik **Hayy** olsun, o cihazların Hayy'ı değil mi o? Onun hayatı o! Buzdolabını çalıştırıyor müstakil, bulaşık makinesini çalıştırıyor müstakil. Hepsinin "müstakil elektrikleri var" kendilerinin. Öyle sanıyorlar! Buzdolabı diyor ki, benim müstakil elektriğim var, diğeri diyor benim de müstakil! Şimdi elektriği düşün; elektrik hepsinde tek olduğu zaman buradaki radyoyu da bilir, diğer uçtaki televizyonu da aynı anda bilir. Ayrı ayrı anda değil, aynı anda bilir, değil mi? Hayy ismi de öyledir. Hayy ismi tecelli ettiğinde bütün Hayy'ları aynı anda bir gayret sarf etmeden, yorulmadan, incelemeden bilir. Bütün isimler tecelli etmişse, isimler onda açılmışsa… Bütün isimler onda açılmaz. Bütün isimleri tek tek yaşayabilir, birisi açılabilir, hiç oraya gelmeyebilir. Çünkü onlar mutlaka yaşanacak, cennet burdan geçiyor denecek yollar değil. Onlar çok özel haller. Eğer **İnsan-ı Kamil** kitabınız varsa, biraz önce o sorduğun sorunun cevabını bizzat yaşayan, orda anlatıyor. Bizzat yaşamış kişi çünkü! Diyor ki, **ben bu kitapta yaşamadığımı anlatmadım, ne yazmışsam bizzat yaşadığımı anlatıyorum.** Dolayısıyla, o kişi orda Hayy ismini nasıl yaşadığını anlatıyor, üç beş sayfa, İsimlerin Tecellisi'nde. Herhalde birinci cildinde. Fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi ve sıfatların tecellisi var bunların üçünü de yaşamış! İnşaallah oraya bakarsanız tam zihninize gelmişken!

Bu geldiğimiz noktada tamamlayalım izin verirseniz, sahur yaklaşıyor. Şimdi bu toplantıdan sonra belki uzunca bir süre ara veriyoruzdur inşaallah. Hem konuştuklarımızı tefekkür etmek için fırsat olur hem de onları hayata geçirmek için yapılacak esma çalışmalarına bir zaman kazandırmış oluruz. Sonra ilerde nasip olursa tekrar haberleşir kaldığımız yerden nasib nasılsa yerinde kalıyor devam etmeye çalışırız. İsterseniz hızlıca sığınma ve tövbe dualarımızı yapalım:

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halâkteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nı'metike aleyye, ve ebûü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hâsirîn.

La ilahe illa ente Subhâneke inni küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min ındike verhamniy, inneke entel Gafurur Rahim ve Tevvabur Rahim.

Allahümme inni euzü bi rızake min sehadıke ve bi muafetike min ukubetike ve bi rahmetike min gadabike ve euzü Bike minke, la uhsi senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsike.

Sübhanallahi ve Bihamdihi subhanallahil Aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh. Estağfirullahellezi la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh. Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin,

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel ikram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salati ve nüsüki ve mahyaye ve memati lillahi rabbil âlemin. Ve la şerike lehu ve bizalike ümirtü ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemin. Birahmetike ya Erhamer rahımin. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemin. Âmin…

Allahım, öncelikle Rasûlullah Nebiullah Habibullah Keremullâh Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselamın Güzel Temiz Latif ruhu şerifleri için ve O'nun muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için,

Allahım, gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için,

Ey Allahım, Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhümün ruhları için,

Ashabı Kiram, Sahabe Efendilerimizin ruhları için,

Allahım indinde makbul kullarının ruhları için,

Ve Allahım, yalnızca Senin rızanı umarak Seni anlama, kavrama ve bu anladığı ve kavradığıyla salih amel işleyebilme arzusuyla buraya gelmiş olan, yalnızca rızanı umarak gelmiş olan bu hazirunun, grubun rahmetine intikal etmiş yakınları anne-baba, kardeş tüm yakınlarının ruhları için;

Ey Allahım, bu güzel birliktelikten o yakınları haberdar eyle. Ey Allahım onlara merhametinle muamele ediver ya Rabbi, onların günahlarını bağışlayıver, onların azaplarını yok ediver, onların mekânlarını cennet ediver, onlardan razı oluver ya Rabbiy.

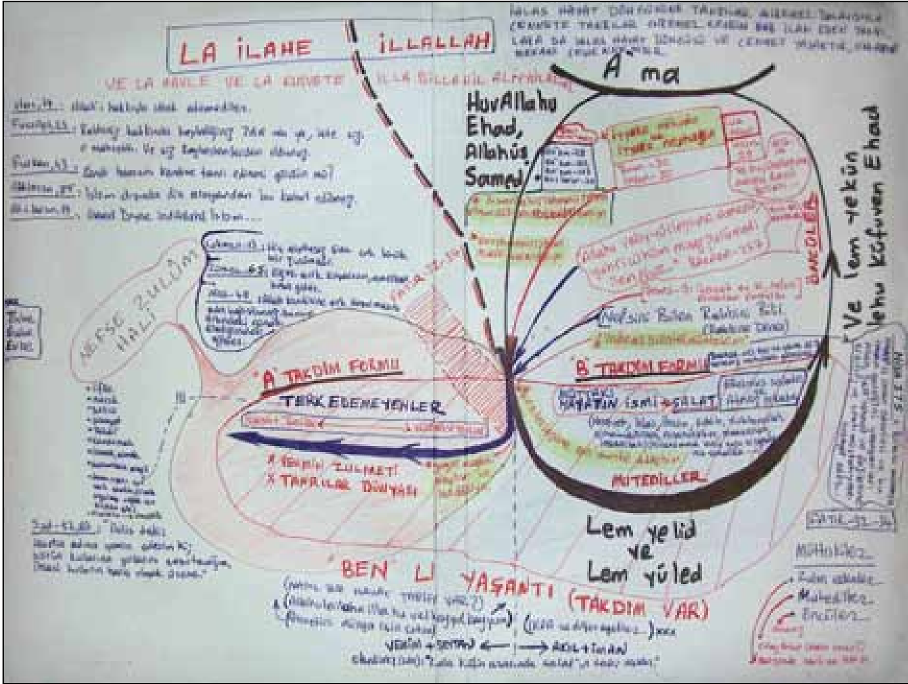
Ve Allahım rahmetine kavuşan bütün müslüman mümin din kardeşlerimizin ruhları için ve Allahım, müslüman mümin din kardeşlerimizin ve burda bulunan hazirunun hastalarına acil şifa, dertlilerine acil deva, borçlularına acil eda, işsizlerine acil iş, gelirsizlerine acil gelir, yolcularına acil selametlik hayırlısıyla lütfunla kolaylıkla nasib eyleyiver ya Rabbi.

Ey Allahım, bizlere ve inanan din kardeşlerimize sağlık, sıhhat, afiyet lütfeyleyiver, bizlere merhamet eyleyiver, bizleri bağışlayıver, affediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayırlı ve geniş ve helal rızıklar lütfeyleyiver ya Rabbi.

Ve yalnızca rızan için **El-FATİHA**.

24 Zilkade 1429 / 22 Kasım 2008

- Hangi takdim sonucu dünya hayatı oluşuyor?
- "Hakk" ve "batıl"ı bir de böyle tanımlayalım.
- Tasavvufta kendinizi Allah'ın yerine koymayın!
- "Zaman anlayışı" nedir ve neye göredir?
- Son Nebi ne demektir? Onu kabul ediyor muyuz?
- "B" meali nedir?
- Kendini Hissetme Duygusu
- Kendini hissetmeyi somutlaştırma yöntemleri
- Hissetmeyle başlayan güç:"Muhtariyeti Tercih Gücü"
- 120. gün aslında neyin başlama anı?
- "Ben" kelimesini kullanmak yanlış mı?
- "İbadet" ve "durum tesbiti" nedir, nasıl olur?
- Fatiha Suresi hangi şartlarda durum tesbitidir?
- Sübhanallah'ın ilk manası ne olmalı?
- Kişiyi general tanrı haline düşüren girdap nedir?
- İnsanlardan uzak kalmak uzağa gitmek mi?
- Kul ve Rab'bın olmadığı şehadet?
- Allah indinde "güzel ve çirkin" nedir?
- Ehad ve Vahid, tenzih ve teşbih tanımları
- Rasulullah ayı neden ikiye böldü?
- Kişi B_0 noktasında neden sabit duramıyor?
- Bedende tasarruf etmek ne demek?
- Kâbe'yi ilk görünce ne dua edeceksin?
- Kâbe'nin olduğu yerin özelliği
- Hangi bilinçle "Lebbeyk" demeliyiz?
- Hac'cın özellikleri
- Hakkal yakin ne zaman nasıl gerçekleşir?
- Arafat ne yapar?
- Tavaf salatında niçin Kafirun ve İhlas okunur?
- Hicret nereden nereye?

Tefekkür Şeması 1

Aslında aynı manada, aynı konuları tasavvufta alıştığımız literatürün dışında kelimelerle (ama aynı şeyleri) söylemeye çalışıyoruz.

Bu çizim aslında bir müsvedde. Ama bu müsveddenin benim için şöyle bir değeri var ki, bana ait nostaljik bir değer belki; bir ikindi vakti, var olan bilgilerin bir şekle dönüşümü halinde, elimi daha sonra fark ettiğim, kendiliğinden bir anda olmuş bir şey bu. Bu olduktan sonra bunun üstüne epey konuştuk, yorumlar yaptık ama bu o ilk andı; ilk müsvedde, bir anda olan bir kâğıda aksedişti. O yüzden bir önemi var gibi benim için, ama size de bir **hatırlatıcı**!

İlk başladığımız zaman, hatırlayacaksınız "inanışı" öteden beriden silip içimize hapsetmek, sonra "bu yanlıştan" da kurtulmakla başlamıştık, onu şekillendirmiştik. Sonra orayı birlikte tartıştıktan sonra "A" Takdim Formu ve "B" Takdim Formu diye bu müsveddede gördüğümüz bakış açısını birlikte paylaşmıştık. Şimdi bu noktanın biraz daha üstüne çıkalım, bir cümle ekleyelim. Yani yukarıdan aşağıya değil de idrakta aşağıdan yukarıya doğru hafif kıpırdadık aslında. Dağınık bir bakıştan, "haa, herhalde şöyleymiş" dediğimiz ama dağınık olan bir bakıştan, neyin ne olduğu, nerede olduğu tam belli olmayan bir bakıştan, yavaş yavaş idrakta yukarıya doğru; ama daha netleştirerek ilerlemeye gayret ettik. Şimdi bir cümleyle "bir basamak daha yukarı" taşıyalım bu idrakı, sonra konumuza devam edelim.

Tabi "A" takdimini ve "B" takdimini daha önce konuştuk. A takdim "ben"li bir hayat! A takdimiyle sunulan, A Takdimiyle "ben" denilen bu hayatın oluştur-

duğu aslında dünya hayatıdır. Yani A Takdimiyle "BEN" demek **dünya hayatının esası**dır. Bir sıralama yapıyoruz; "A" Takdimiyle "BEN" deme olgusu, bu olgu dünya hayatının esası! Şimdi devam ediyoruz; "A" takdimiyle "ben" demenin devamı dünya hayatı, peki dünya hayatının devamı? Cehennem! Buraya çok dikkat etmek lazım; bunlar birbirlerinin sonuçları! A Takdimiyle "ben" demenin sonucu dünya hayatı, dünya hayatındaki bu döngünün sonucu da **cehennem**. Bu yüzdendir ki, Nebe' Suresi 21. Ayeti hatırlayalım; **kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir.** Bu yüzden cehennem herkesin güzergâhı üzerinde! Dünya herkesin güzergâhı üzerinde değil mi? Evet. Aynı onun gibi, A Takdimi olan "ben"le başlayan olgu varsa o "A" Takdimiyle "ben" olan olguya diyorsun ki, dünya **sizin güzergâhınızın üzerinde**. Bu olgu giderken dünya hayatı var. Ama şimdi dünyaya diyorsun ki, **cehennem kesinlikle herkesin güzergâhı üzerinde**.

Meryem Suresi 71, 72'ye bakalım: **Sizden oraya, cehenneme uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükmüdür! Sonra biz korunanları kurtarırız.** Demek ki, cehennemden kurtulmanın tek yolu bu! **Sonra biz korunanları kurtarırız**! Korunmuş olanlar kurtulur, değil! **Sonra biz korunanları kurtarırız, zalimleri de dizüstü orada bırakırız.** Şimdi burada olay biraz daha geniş anlatılıyor Nebe'ye göre. Nebe' Suresi 21. Ayette; "**kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir**" diyor, Meryem 71-72'de de "**Sizden oraya, cehenneme uğramayacak hiçbir kimse yok!**" Bu kesin bir hüküm; **Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükmüdür. Sonra biz korunanları kurtarırız.** Yani muttaki olanları kurtarırız. **Zalimleri de dizüstü orada bırakırız.**

Bu ayette bahsedilen "korunanlar"ın "B" Takdimi Formu "BEN"; "zalimler"in de "A" Takdim Formu "BEN" oldukları gerçeğinden hareketle; TALİBİN, öncelikle "A" Takdim Formu "BEN"i iyi tanıyıp, bu tür "BEN"den kurtulması gerekir. "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmazsa, kişinin amelleri boşa gider. (Zümer-65: Eğer şirk koşarsan amellerin boşa gider.)

Tefekkür Şeması 7'den

Buradaki **zalim**i artık çok iyi biliyoruz. Ancak bu ilimden önce, belki böyle bir şeyi duymuş olsak veya bu meali okusak zalimi zihnimizde canlandırsak, örneğin bu ayeti okurken hayal kuracak olsak "**sonra biz korunanları kurtarırız**"ı hayalleyince hemen "bir namaz kılan" gözümüzün önüne gelir. O salât ikamesinde "korunmayı" sembolleştiririz, "salât ikame ediyorsa zaten şöyle yaşıyordur" gibi. Ama zalimi nasıl sembolleştiririz? Zalimi hayal ederken sembolleştirirken yanılırız, birilerine haksızlık yapan birisini düşünürüz. Mesela işçilere kötü davranan bir patronu düşünürüz veya çocuklarına kötü davranan, zulmeden bir anneyi babayı, mahallede komşularına kötülük yapan zulmeden bir zalim komşuyu düşünürüz. O yanlış bir bakış. Burada bahsedilen **zalim**; yalnız ve yalnız nefsine zulmeden! Yani şirk-i hafi halinde olan!

Zalimleri de dizüstü orada bırakırız! Burayı iyi fark etmek neden gerekir? Çünkü, yanlış hayallediğimiz zaman amelimiz bozulur! Bakın şimdi "**sonra biz korunanları kurtarırız**" derken zihnimizde salât ikame eden bir insan oluşturuyoruz ya, korunan bu! Bu bizi bir doğru amele götürür. Ama zalimi yanlış hayallersek bizi yanlış bir amele götürür. Biz zalim değiliz, biz kimseye kötülük yapmıyoruz, der çıkarız işin içinden. Burada bahsedilen zalim, bizim kendi aramızda, yani A dünyasında A'ların birbirlerine kötü davranmalarından kaynaklanan bir zulüm değil! Biraz sonra ona bakacağız, hatta yeri gelmişken onu konuşalım.

Bakın Asr Suresi! Asr Suresi'ne dikkat etmek lazım. Şimdi bu şemaya bakacak olursanız: "A" Takdim Formu" denilen kısma nefse zulüm yeri dedik ya, işte zalimlerin yeri burası, burada olanlar **zalim.** Zalim dediği burası!

Ayrıca bu "A" Takdim Formu "batıl" denilen şey. Dinde **batıl** denilen her şey burda! Batıl burası! Peki, "B" Takdim Formu" diye çizdiğimiz İhlâs Hayat Döngüsü ne? Orası da **Hakk**! A Takdim Formu olan yer batıl, "B" Takdim Formu" olan yer Hakk! Şimdi bu çerçevede Asr Suresi'ne bakın. Zaman çok önemseniyor; **vel Asr; zamana yemin olsun!**

Burada söylemek istediğim birkaç şey var. Tasavvufta kesinlikle kendinizi Allah'ın yerine koymayın, yanlış yaparsınız! İnsansınız siz! İnsan Allah değildir, buna çok dikkat etmek lazım. Kendinizi Allah'ın yerine koymayın! Nasıl?

Şimdi tasavvufla meşgul, heyecanlı bir arkadaşımızla karşılaşıyoruz, işte zamandan bahsediyoruz. Diyor ki; "ne zamanı, zaman yok ki, zamanı unut!" Ya, niye zaman olmasın, insana göre, zaman var! Bak Allah "zamana yemin" ediyor. Sen yani, bunu o zaman Allah'a öğret, de ki "ya, ne yemini! Yok ki öyle bir şey!" Ama Allah diyor ki; **Vel Asr; zamana yemin olsun.** Yani "**orada öyle bir ilim, orada öyle fark etmeniz gereken bir şey var ki, gözden kaçırmayın**" diyor. Ama sen onu es geçiyorsun, "boş ver ya!" diyorsun. Yani tasavvufla meşgul olan kendini "yok"a, "yok" demeye o kadar adamış ki, her şeyi "yok" yapıyor, yanlış yapıyor!

<table>
<tr><th>"A" TAKDİM FORMU "BEN"</th><th>"B" TAKDİM FORMU "BEN"</th></tr>
<tr><td>Tin-5: "Sümme radednahu esfele safiliyn"</td><td>Tin-4: "Lekad halaknel`insane fiy ahseni takviym"</td></tr>
<tr><td>Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah`a eş ve ortak koşan</td><td>İlmullah`ta Allah`ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)</td></tr>
<tr><td>ZULMANİ "BEN"
Küfür sayılan bir iddiayı takdim.</td><td>NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN"
ilmi sureti takdim.
VEHMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.</td></tr>
<tr><td>VEHMİN ZULMETİ
• Vehmin suistimali, Vehmin vehmi
• Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı
• "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.</td><td>VEHİM ile gelen NUR
• İlmi sureler olan cüzi manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü vehim
• İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.</td></tr>
<tr><td>NEFSE ZULÜM
• Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.)
• Deccaliyet Kısır Döngüsü`nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek.
Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER".
"Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.</td><td>NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ
• Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dır.)
• Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü`ndedir.
Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".</td></tr>
<tr><td>HADDİ AŞAN (=ASİ)
Mü`min-6. ayete göre ASHABUN NAR<br>• Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar;<br>• Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar<br>Fatiha-7. ayetle "gayril mağdubi`aleyhim ve lâddâlliyn" diyerek istenmeyen durumlar</td><td>ALA SIRATEL MÜSTAKİYM
• Yasin-4. "alâ sıratın müstekiym"
• Fatiha-6. ayet ile istenen yoldur.
• Rum-30. ayette tavsiye edilen HANİF
• En`am-79</td></tr>
<tr><td>BATIL</td><td>HAKK</td></tr>
<tr><td colspan="2">Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kafir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah`a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk`a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.</td></tr>
<tr><td>Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk`dır. O`ndan başka çağırdıkları ise, o batıldır. Muhakkak Allah, Aliyy`dir, Kebiyr`dir.</td><td>• Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.</td></tr>
<tr><td>BOŞ AMEL
• Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider."
• Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)</td><td>SALİH AMEL
• Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür.
• Maide-2. BİRR ve TAKVA
• Lailahe illallah Muhammeden Rasulullah</td></tr>
<tr><td>ÇİRKİN, NECİS
• Tevbe-28</td><td>GÜZEL, TAHİR
• Vakıa-79</td></tr>
<tr><td>Feth-i Zulmani</td><td>Feth-i Nurani (Rahmani)</td></tr>
<tr><td>Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar</td><td>EDEB HALİ
• Var sanışı suistimal etmemek hali</td></tr>
<tr><td>Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için</td><td>ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye)</td></tr>
<tr><td>"B" sırrınca Levm edemez.
Deccaliyet Kısır Döngüsünde kalır.</td><td>"A" ve "B" Muhasebesi içeren levm edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET</td></tr>
</table>

Tefekkür Şeması 4

- Oradaki "Asra yemin olsun"u anlayamadım Zaman yok değil de, göreceli bir şey sonuçta.

Bak şimdi bak! "Yok" başka şey! "Göreceli" ne demek? Var da göreceli! Ee, gördün mü? Ben "göreceli değil" demiyorum. Yok diyor, birisi! ***Yok*** dediği zaman nasıl değerlendirecek ***yoku***? Ayet **zamanı değerlendiremeyen hüsrandadır"** diyor. "Zaman yok" dersen nasıl değerlendireceksin? Öyleyse, kim "yok" diyebilir zamana? Allah der! Allah kendisi için zamana "yok" diyebilir. Sen kendini Allah'ın yerine koyar da "zaman yok" dersen, Allahlık yapmış olursun, kaybedersin. Allah'ın işine karışan, Allahlık yapan kaybeder! İnsan kul olmak zorunda, başlangıçta! Zamanın tarifine baktığın zaman göreceler ortaya çıkar. Sen kendine göre bir zaman ölçüsü koymuşsun "güneş sistemini" alarak. Ölümü tattığın zaman galaksi sistemine göre farklı bir zaman idrakın oluşur. Allah, kâinatın yaratılmasıyla ilgili "**altı gün**" demiş ayette, altı gün! Bir zaman anlayışı var! Ama buradaki zaman, şimdi bizim bildiğimiz gibi bir gün değil. O çok farklı bir şey! Orada bahsedilen gün bizim konuştuğumuz Pazartesi Salı günü gibi bir gün değil. Burada özellikle hıristiyan anlayışından kaynaklanan bakışa dalıp da yanılanlar hatta espri bile yaparlar; işte Allah altı günde yaratmış, yedinci gün (Pazar günü) dinlenmiş gibi esprili de yaklaşırlar. Öyle bir şey değil! Gün gelir, inşallah bu "**altı gün** nedir?" onları konuşuruz.

Aslında Vel Asr Suresi'nde söyleyeceğim başka bir şey ama, dolayısıyla "insan boyutunu" iyi kavrayıp yakalamak gerekiyor. Neden? Eğer insan boyutunu iyi yakalayamazsa kişi, o boyuttan kurtulamaz, o boyutu iyi tanıyamazsa o boyuttan kurtulamaz! Siz tanımanız gerekirken yok ederseniz her şeyi, o zaman kurtulamazsınız!

Şimdi devamına bakacak olursak; **ancak şunlar müstesna**! Kimler müstesna, hüsrana uğramamış olan kimler? İman edenler ve salih amel işleyenler! **"İman edenler" ve "salih amel" işleyenler müstesna!** Bakın bunu birkaç yerde göreceğiz ama, şimdi 6. Tefekkür Şemasına bakacak olursanız, Nisa Suresi-175 var: **Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri ve bu imanın gereğini yaşayanları!** Bakın iki şık var; **Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri;** Allah'a inananları değil! **Billahi anlamıyla Allah'a iman edenleri ve bu imanın gereğini yaşayanları Allah rahmet ve faziletine erdirir ve sıratı müstakime hidayet eder.** "**Ve bu imanın gereğini yaşayanları**" dediği yer yine bizim Vel Asr Suresi'nde dikkatimizi çeken kısım; **iman edenler ve o imanın gereğini yerine getirenler!** O imanın gereğini orada tarif etmiş; Salih amel! Amel değil salih amel! Dolayısıyla bakın şimdi, eğer "A" Takdim Formu o işi yapıyorsa, o **amel**dir, "B" Takdim Formu o işi yapıyorsa **salih amel**dir. Bu yüzden, A takdiminin ve "B" takdiminin veri tabanını öyle iyi bilmek gerekiyor ki! Aynı işi yaptığın halde bir anda tanım değişir! Birisi amel olur; o amelle cennete gidilmez. Diğeri salih amel olur! "B" Takdim Formu, yani "Hakk" dediğimiz yerde yapılan amel salih amel. Diğeri; müslümanlığın gerekleri ise amel, müslümanlığın gerekleri değil başka bir şeyle meşgulse o da tanrılar arası mücadele! O ayrı! Ama müslümanlığın gerekleriyse o amel! Fakat "B" Takdim Formu"nda yapılan salih amel.

LA İLAHE İLLALLAH	MUHAMMEDEN RASULULLAH
Risalet Mesajı	Nübüvvet Programı
Neye inanacaksın?	Ne yapacaksın?
Muhtariyet iddiası sonucu, tanrılık ilanıyla meydana çıkan İLAH'lar (=örtücüler) yoktur; sadece ALLAH.	Billahi anlamıyla ALLAH'a imanın sonucu olarak; ancak, heva ve hevesiyle hareket etmeyen ve bu risaleti (La ilahe illallah) açıklayan Rasulullah (SAV), nasıl amel edilmesini buyurmuşsa ve öğretmişse, onlar benim amelimdir.
illelleziyne AMENU ve	A'MİLUSSALİHATİ (Vel Asr-3)
İMAN (Amentü Billahi) "Ya eyyühelleziyne amenu, AMİNU BİLLAHİ..." (Nisa-136)	SALİH AMEL "Örtücü ilah" olmaksızın Rasulullah (SAV)'e uymak. ÖRTÜCÜ İLAH OLMAKSIZIN YÖNELMEK
"Billahi anlamıyla ALLAH'a iman edenleri .... ALLAH, zati rahmet ve faziletine erdirir; ve sıratı müstakime hidayet eder." (Nisa-175)	...ve bu imanın gereğini yaşayanları ....
ÖRTÜCÜ İLAHLAR CENNETE GİREMEZLER ↔	KELİME-İ TEVHİD CENNETE GİRİŞ ŞARTINI AÇIKLAR

Tefekkür Şeması 6

Öyleyse, bu **zamanı değerlendiremeyen hüsrandadır,** ama kimler hariç? **İman edenler, "**B" anlamıyla iman edenler **ve salih amel işleyenler!** Salih amelin yerini söyledik. Buna şöyle de bakmak gerekir; "**La ilahe İllallah**" ve **Muhammeden Rasûlullah.** Şemaya baktığınız zaman "La ilahe illallah" Risalet boyutu ve "Muhammeden Rasûlullah" Nübüvvet boyutudur! Dolayısıyla aynısını içeriyor, Kelime-i Tevhid; La ilahe illallah; "B" anlamıyla iman, Billahi anlamıyla iman. Peki, bu imanın gereği nasıl? Diyorsun ki o zaman; **heva ve hevesiyle davranmadığını** Allah'ın söylediği ve **"rasûlüm"** dediği; Muhammed sallallahu aleyhi vesellem nasıl yapmışsa onu yaparım; **salih amel** odur, bu manaya gelir. Yani geniş manada söyleyelim: **La ilahe İllallah;** tanrılık iddiasında değilim, **İlla Allah!** Ve bu imanımın gereği nasıl yaşanacağını da Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin "yaptığı gibi" yaparım; yani "nübüvvete" uyarım! Bu yüzdendir ki, Risalet devam eder, ama Nübüvvet son bulmuştur; yani Hazreti Muhammed (SAV) **Son Nebi**dir; yeniden amel tarifi yoktur, çok önemli bir şeydir bu! Yeniden amel arayışına girmek **sapmak** demektir. Yeniden amel tarif etmek Son Nebi'yi kabul etmemek demektir.

Vel Asr Suresinde devam edecek olursak: **Ve onlar birbirlerine hakkı tavsiye ederler ve sabrı tavsiye ederler.** Elinizde böyle bir şablon olduğu zaman, şimdi bakın: **"Hakkı tavsiye ederler"** demek, birbirlerine "hak hukuk" tavsiye ederler demek değil, birbirlerine hukukun üstünlüğüyle ilgili öneride bulunurlar demek değil! Eğer siz "A" Takdim Formu" içerisinde tanrıların birbirlerine hak ve hukuk içerisinde davranmalarını önerirken "ben ayetin gereği hak ve hukuk tavsiye ediyorum" derseniz, yanılırsınız! Dikkat ediniz lütfen, bu ayette söylenen şey çok farklı bir şey. Hüsranda olmamak için ben arkadaşıma hak hukuk öneriyorum diye, ayetin gereğini yapıyorum diye tanrılar arası bir mücadelede onların adaletli olmalarını önermek, onlara Hakk tavsiye etmek demek değil! Tanrılar arası mücadelede ve tanrıların hedeflerinde ve sıkıntılarında; "dayan sabret, sevaptır!" diye ona sabır önermek ibadet değil! Yanılmayalım, çok yanlış bir iş yapmış oluruz. Şimdi peki **"Hakk tavsiye ederler birbirlerine, hüsrana uğramamak için"** ne demek? "B" Takdim Formu"nu tavsiye ederler, HAKK tavsiye ederler. **Hakk**'ı; "B" Takdim Formu"ndaki yaşantıyı ona tavsiye ederler demektir. Ve bu yaşantıyı tavsiye ettikleri zaman da "**bu yaşantı için sabır, dayanma dilerler onlara, sabret sonu selamettir derler.** Çünkü sabretmez telaşa düşersen A Takdim Formu'na düşersin, dayan! Niye? **Çünkü inananın velisi Allah'tır,** derler. Sen güven ve dayan, **inananın velisi Allah'tır**. Bakın 1. Tefekkür Şemasında onu yazdık; Bakara-257: **Allahu veliyyullezine amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur; Allah inananların velisidir onları zulmetin karanlığından çeker alır, nura sokar.** İşte bu yüzdendir ki "sabret dayan" diye de sabrı tavsiye ederler.

Bu söylediklerim "B" mealiyle Kur'anı anlamada kelimelerin deşifresi, işte **"B" Meali** bu; "B" Takdim Formu"ndaki, Hakk yolundaki manayı yakalamak! Böylece "B" mealinin içine girmiş olursunuz! Diğerleri; şaşı bakan, göremeyenlerin mealleri; onlara "dokunmayın!" diyor. Ayetlerimize **tahir olmayanlar dokun-**

masın, temiz olmayanlar dokunmasın! Neden? Yorumları A Takdim Formunun içinde yaparlar, tanrılara yönelik yaparlar.

Dolayısıyla, Meryem 71-72'ye bakarken de zalimleri düzgün tahayyül etmek lazım ki, doğru amel çıkarabilelim. Burada bahsedilen "**zalimleri de dizüstü orada bırakırız**" dediği, "A" Takdim Formu"nda olanlar, yani nefse zulmedenler! Nefsine zulmedenlerdir zalim olanlar. Onu biraz sonra biraz daha geniş göreceğiz.

Dedik ki "A" ve "B" Takdimini bir mana yukarıya kaldıralım, taşıyalım. Bakın İhlas Hayat Döngüsünde; "**HuvAllahu Ehad Allahus Samed**" yolu geldi ve B_0 noktası. Bu B_0 noktasından sonra "A" Takdim Formuyla ilgili sapma var. Birim bu B_0 noktasına yaklaşırken, bir şey olur, o birime, noktaya Allah bir duygu verir. Şimdi, burayı çok iyi yakalamaya gayret edelim ve sonra burayı tefekkür edelim, buradan devam edeceğiz sonra. Bir duygu verir o "nokta"ya: **Kendini Hissetme Duygusu**. Bunu yakalamaya bunu tutmaya çalışın. Nasıl "A" Takdim Formundaki ve "B" Takdim Formundaki "ben"leri tuttuk, bizim için somutlaştı onlar. Şimdi manayı bir yukarı çıkardık. Esma'ül Hüsna kompozisyonu olan birime; **nokta**ya Allah "Kendini Hissetme Duygusu" verir, kendini hisseder o. İşte **cüz hayatı** böyle başlar; kendini hisseder! "Kendini Hissetme Duygusu" bu çok önemli bir şey. Bunu çok "somut" görebilmeye çalışmak lazım çok tefekkürle! Ve bunun açılabilmesi için de gerekli Esma'larla! Bunu hissettiğiniz zaman bunun kuvvetlenmesi için "La ilahe illallah" Kelime-i Tevhidinin uygulanmasıyla Kendini Hissetme Duygusunu iyi yakalamak lazım! Nokta yani birim "Kendini Hissetme Duygusu"na girince Kendini Hissetme Duygusu noktaya verilince hemen bir şey başlar, bir güç belirir onda. Kendini hissettiği için bir güç beliriyor. Gücün farkına varır, kendini hissetmesinden kaynaklanan bir gücü hisseder ve o güçle beraber"**Muhtariyeti Tercih Gücü"**nü görür.

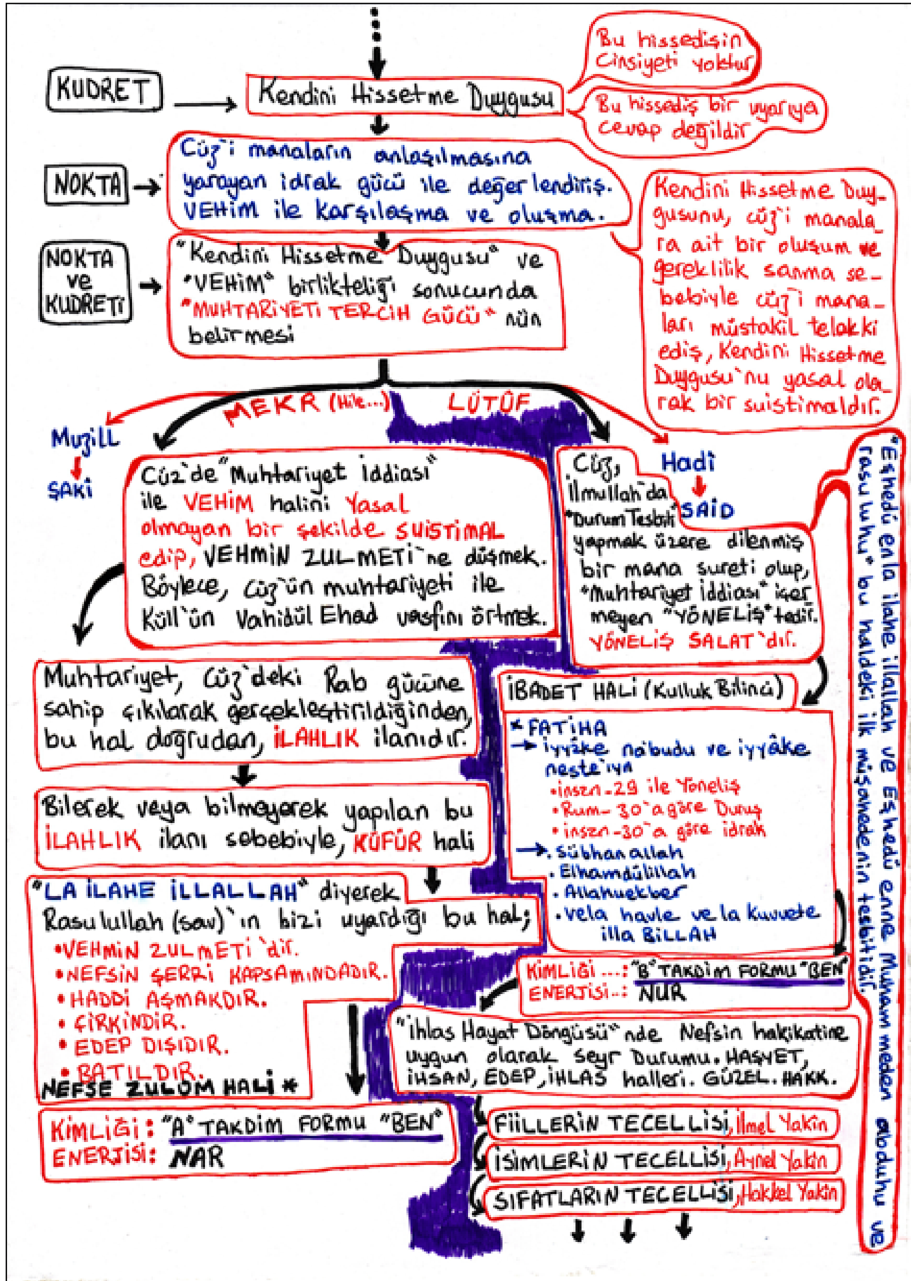

Tefekkür Şeması 3'den

Şimdi, Kendini Hissetme Duygusu eğer o birime mekr yollu verilmişse veya lütuf yollu verilmişse ne olur? Mekr yollu verilmek ne demektir? Hile ve düzen yapmak, düzen kurmak! Plancı ve hileci, hilekâr; **mekr** bu! Bir şey mekr yolluysa birinde, o ona verilenle hile yapacak demektir. Nedir hile ve kime yapılacak? Allah'a! Hileyi Allah'a yapacak; Allah'ı örtecek, gizleyecek, kapatacak! Mekr yolluysa, o verilenle o hile yapacak, plan yapacak, düzen kuracak ve Allah'ı örtecek; **mekr yolu** bu! Eğer Kendini Hissetme Duygusu mekr yollu verilmişse birime o bu Kendini Hissetme Duygusuyla "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kullanıp "muhtariyetini" ilan edecek! Fark ettiniz mi? Bir üste çıktık şimdi, "A" ve "B"nin bir üstüne, bir üst ana kolona geldik. Ona bir Kendini Hissetme Duygusu veriliyor, o hissetme duygusu mekr yollu dilenmişse, o bu hissetme duygusuyla muhtariyetini ilan ediyor ve **küfür ehli** oluyor. Neden? Çünkü örttü! Neyi örttü? Allah'ın varlığını örttü, Allah'a ait vasıfları örttü!

Bakın, **Allah'ın varlığını örtmek;** Allah'a ait vasıfları örtmektir, buna çok dikkat etmek lazım. Efendim ben muhtariyetimi ilan ediyorum, ama Allah'a da aynen inanıyorum sizin gibi. Doğru, ama O'na ait vasıfları görmezden geliyorsun! O'nun **Ehad Samed Vahid** olduğunu görmezden geliyorsun! "Bir ben varım bana ait bir güç var, bir de Allah'a ait var" diyorsun. Evet, Allah'a ait ne tür güç varsa kabul ediyorsun, ama bir de kendine ait bir güç ortaya koyarak Allah'ın zati vasıflarını hiçe sayıyorsun, yokmuş gibi davranıyorsun, O'nda o vasıflar yokmuş gibi hareket ediyorsun! Neden? Çünkü muhtariyetini ilan ettin! Niye? Çünkü sana Kendini Hissetme Duygusu mekr yollu verilmiş; dolayısıyla, sen "Kendini Hissetme Duygusu"yla hile yapacaksın, düzen kuracaksın, plan yapacaksın ve sonuçta da Allah'ı örteceksin! Ha, o zaman hangi ismin kapsamına girersin? **Muzill** isminin kapsamına! Ve **Şaki** olursun! O zaman 120. günü hatırla! O zaman **120. Gün** Kendini Hissetme Duygusu'nun günü; ruh üflenen an! Kendini Hissetme Duygusunu yakaladığımız zaman, bakın tasavvufta onu nerelere koyacağız! Çözemediğiniz tasavvuf tabirlerini çözmüş, yakalamış olacaksınız.

Kendini Hissetme Duygusu! Kendini Hissetme Duygusunun öyle bir özelliği vardır ki, onu bir şey tetiklemez, bir şeye cevap değildir o. Öyle bir yerden gelir, öyle doğrudan gelen bir nurdur ki **Kendini Hissetme Duygusu** çok som, saftır o! Kendini Hissetme Duygusu bir şeyin cevabı değildir, bir şeyin sonucu değildir. Eğer bir şeyin cevabı olursa, Allah **Samed** olmaz!? Kendini Hissetme Duygusu bir şeyin cevabı değildir, kaynağını doğrudan A'ma'dan alır. Bir şeyi yaparsın da onun sonucu değildir! Her şeyi başlatandır! **Kendini Hissetme Duygusu; Evveldir Ahirdir, Zahirdir Batındır!** Kendini Hissetme Duygusu eğer lütuf yollu verilmişse işte o zaman bu "Kendini Hissetme Duygusu" ibadete dönüşür. Nasıl "ibadete" dönüşür? Bir kere, ibadete dönüşmüş olan bu halin kapsamı "**Hadi**" ismi kapsamıdır ve sonuç ta "**Said**"liktir! Ne yapar da ibadete dönüşür, bu ibadet nasıl başlar? Durum tespiti yapar! Çok önemli bir farktır bu! Durum tesbiti yapar. Dolayısıyla bakın, tekrar şablona bakacak olursak Kendini Hissetme Duygusundan sonra bunu mekr yollu kullanıyorsa kişi A Takdim Formu'na sapar. Lütuf yollu kullanıyorsa B_0 noktasına gidebilmek için çırpınır, gayret eder! Nasibine göre B_0 noktasında sabit kalır, nasibine göre İhlâs Hayat Döngüsü'nde ilerler.

Tefekkür Şeması 3

Şimdi, dedik ki"A" Takdim Formu"nun muhtariyeti ilan etmesinin temelindeki en önemli dayanak bir iddiadır, güç iddiasıdır güç, güce sahip çıkmaktır. Var olan bir güce "benim" demektir, o güce sahip çıkarak o güçle muhtariyetini ilan etmektir. Böylece,"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü hilede kullanır.

Peki, "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü "B" Takdim Formu" nerede kullanır? "B" Takdim Formu""Muhtariyeti Tercih Gücü"nü İnsan Suresi-29'a göre kullanır. **Dileyen Rabbine yönelir**de kullanır. Şemadaki kolonu düşünün, birime Kendini Hissetme Duygusu geldi ya mekr yollu ya lütuf yollu. Lütuf yollu olan "**dileyen Rabbine yönelir**" der. Bakın İnsan Suresi-30; **gerçi dileyen Allah'tır**. Sonra Kendini Hissetme Duygusu geliyor; **gerçi dileyen Allah'tır**. Lütuf yollu kullanmışsa onu, öyle dilenmişse İnsan Suresi-29. Neden hemen hatırlatıyor "**gerçi dileyen Allah'tır** diye? A'ya kaymasın, diye! Yoksa "kendini diledi" sanar da, iddiasını sever de, hoşlanır da A'ya düşer A Takdim Formuna düşer.

Şimdi, A bir iddiada bulunur "bu güç benim" der. "B" Takdim Formunda "ben" diyen ise durum tespiti yapar dedik. Bu şekilde "Ben", demek tehlikeli bir şey değil. "BEN"i, "BEN" demeyi dilden silmekle kurtulamazsın! Bakın aynı "zaman" kavramındaki gibi! Zamandan kurtulmak için zamanı bilmek ve değerlendirmek gerekir! Değerlendirdiğinizde sonuç olarak başka boyutlar oluşabilir. Dolayısıyla, "ben" demek gerekiyor! Dememekle kurtulamazsınız, "ben dilimden "ben"i sildim" demekle kurtulamazsınız! İki tane "ben" var. Birisi "A" Takdim Formu"nda "ben" diyen, birisi "B" Takdim Formu"nda "ben" diyen. A Takdim Formunda "ben" diyen küfür ehli! Neden? Bir güç ilanı yaparak, tanrılık ilanı yaparak Allah'ın varlığını örtüyor, Allah'a ait vasıfları örtüyor. Diğer "ben" diyen ise "ben" demesi gerekiyor. Neden? İbadet yapmak için! İbadet yapacak!

Zerre küllün aynasıdır. Bakın, iki türlü bakmak lazım olaya. **Zerre küllün aynasıdır** demek, küllde ne varsa zerrede de var demektir, değil mi? Bir diğeri de zerre ayna, "küll" orada seyrediyor demektir. Evet, bildiğiniz ayna "küll"de zerrede seyrediyor, bu da doğru, değil mi? Şimdi; dolayısıyla bu seyir için bir "ayna" lazım, aynanın da "ben" demesi lazım ki ibadet yapsın; yani o seyre zemin olsun. Şimdi peki, bu **ibadet** ne? Durum tesbiti! Bu çok önemli bir şey; durum tesbiti! Bakın bu "tesbit" kelimesine dikkat edin, göreceğiz bunun ne olduğunu. Durum tesbiti! Durum tesbit ediyor yalnızca, hiçbir "iddia yok" durum tesbit ediyor. En önemli durum tesbitini de bize Allah öğretiyor. A Takdim Formunu bize sonra öğretmesi gerekmiyor. Neden? Dünya yaşantısının gereği bizde o hazır var! Ama "B" Takdim Formu"nun "BEN'i nasıl durum tesbit edecek, bunu bize öğretiyor. Bu yüzden, onu **Muhammeden Rasûlullah** kısmından öğrenmek gerekiyor.

Ha, en önemli tesbit ne? En önemli tesbit Fatiha Suresi! Tam bir durum tesbiti yapar Fatiha Suresi'ni okuyan. Bir durum tesbitidir o, hiçbir iddia içermez. Eğer iddia içerirse "**iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**"i düzgün okuyamaz! İddiadan kurtulmuşsa "**iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**" Fatiha'nın önemli bir noktası haline gelir. **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** "iddia" içeriyorsa, o zaman Fatiha çalışmaz! Neden? Durum tesbiti olmaz, Fatiha o zaman durum tesbiti olmaz. O zaman Fatiha, A Takdim Formundaki "ben"in okuduğu dizeler

olur! **İyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** bir iddia içermiyorsa, yani Rum Suresi-30 duruşuyla ve İnsan Suresi-30 idrakıyla, İnsan Suresi-29'a göre kıyamda duran biri okuyorsa! İnsan Suresi-29'a göre kıyamda duran ama dururken Rum Suresi-30 duruşuyla duran ve İnsan Suresi-30 idrakıyla "**iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn**" diyenin Fatiha'sı durum tesbitidir. Bu yüzden, **iyyake na'budü ve iyyake nestaıyn** Fatiha Suresi'nin önemli bir odak noktasıdır, Fatiha'nın akıbetini bu yüzden orası belirler.

Şimdi durum tesbitinde çok önemli şey daha: **Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber;** durum tesbiti için çok önemli kelimelerdir bunlar, bunları ileride konuşacağız.

Tefekkür Şeması 3'den

Tefekkür açısından ileriye dönük söyleyeyim; bakın Rum Suresi-30'da **hanif** geçer. Hanif kula ait bir kavram, kul için hanif. Bakın İnsan Suresi-29'da **Rab** geçer. İnsan Suresi-30'da **Allah** geçer. Bu tefekkür edilmesi gereken önemli bir şey; **hanif, Rab, Allah!** İnsan Suresi-29 ve İnsan Suresi-30'a dikkat ediniz! İnsan Suresi-29'da **dileyen Rabbine bir yol tutar**! 30'da Rab demiyor, "Allah" diyor; **gerçi dileyen Allah'tır**. Yukarıda "dileyen Allah'a yol tutar" demedi ki? 30'da "**Allah**" diyor! 29'da "**Rab**" dedi, 30'da "dileyen Rab'dır" demiyor! 29'da; **dileyen Rabbine yol tutar**, 30'da; **dileyen Allahtır** diyor, "Allah" var. Burayı düşünmek gerekiyor!?

Şimdi, bakın En'am Suresi 6. Ayeti söyleyeyim. Bu "Kendini Hissetme Duygusu" mekr yollu açılmışsa, Allah muhafaza etsin, En'am-6; **işte böylece kâfirlere kendi amelleri süslü gösterilmiştir.** Yani Kendini Hissetme Duygusuyla"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü, muhtariyet ilanında kullanırsa kişi, onlara o örtücülere amelleri süslü gösterilmiştir. Burayı Ehlullah şöyle meallendiriyor, tefsirliyor: **Kâfirler "kendi varlık iddialarıyla" Hakk'ın varlığını örterler!** Çok açık bakın "A"yı tarif ediyor. "A" Takdim Formu"ndaki "Ben"i tarif ediyor, Ehlullah'ın tefsiri. Diyor ki, **kâfirler kendi varlık iddialarıyla Hakk'ın varlığını örterler**.

Bakın Ankebut-38: **Şeytan onlara yaptıkları işleri güzel gösterip böylece onları doğru yoldan saptırdı.** Bu yüzden "A" Takdim Formu"nda "ben" diyenin hızla, zevkle, coşkuyla orada ilerlemesinin en önemli sebeplerinden birisi yaptıkları işleri "doğru ve güzel" sanmaları; **böylece doğru yoldan saptılar!**

Zümer Suresi-22'ye de bakalım: "**Allah kimin anlayışını İslam'ı kavramak üzere açarsa bu ona Rabbinden bir nurdur.**" Yani "Kendini Hissetme Duygusu lütuf yollu verilmişse" bu demektir ki; Allah onun anlayışını İslam'ı kavramak üzere açmış, **bu ona Rabbinden bir nurdur**. Evet, böylece tefekkür için idrakta bir basamak yukarıya geldik, **"**Kendini Hissetme Duygusu"nu tefekkür edeceğimiz havuza koyduk. Kendini Hissetme Duygusu; çünkü o duygu mekr yolluysa "A" Takdim Formu" devam ediyor, lütuf yolluysa "B" Takdim Formu" devam ediyor.

- Şimdi 120. günde mekr veya lütuf. İnsan Suresi-30'la oraya baktığımız zaman "dileyen Allah". O şekilde baktığımız zaman, nasıl bakarız?

Evet, güzel bir soru. Evet, baktın ya! "Nasıl bakarız?" dediğin ne, yani dileyen O, madem öyle?" mi, demek istiyorsun?

- Hile yapan da lütfeden de O gibi mı?

Sübhanallah'ı öğreniyorsun onun için dikkat et! Durum tesbiti yaparken dedik ki, **ibadet** dilenmişse, yani durum tesbiti yapıyorsa, onun durum tesbiti yapması dilenmişse! **Durum tesbiti** nedir? Kulluk bilinci! Yani bir şey üretmiyor! O kulluk bilinciyle bir durumu tesbit ediyor bu kadar! "Sübhanallah" deme sebebi "**Allah'ım sen benimle kayıtlı değilsin**" demektir. En önemlisi bu! Biz "sübhanallah'a" buradan başlarsak hata yapmayız: **Allah'ım Sen benimle kayıtlı değilsin, benden münezzehsin, benden berisin**. Aksi halde yaptığımız hile hurda neyse "Allah yapıyor" der, tasavvuf girdaplarına düşeriz. "Canım, onu yapan kim ki!" der, her şeyi O'na yükleriz. İş öyle değil! Ama iş nasıl peki? İşin "nasıl olduğunu" öğreninceye kadar **Sübhanallah koruması**nda durmak lazım! "Allah'ım işin nasıl olduğunu bilmiyorum ama bana öğrettiğin şekilde ben seni onlarla kayıtlamıyorum, sen bunlardan münezzehsin" manasını bilmek lazım; Sübhanallah. Tabi o çerçevede **Elhamdülillah** ve **Allahuekber** var, inşallah onları ileride uzun konuşacağız. İşte, bütün o sorulara sebep, aslında o soruların ve benzerlerinin oluşmasına sebep hep "Kendini Hissetme Duygusu"yla müstakil bakmak! Müstakil baktığı zaman kişi, yine müstakil bir idrak oluşturuyor "peki, bu müstakilin suçu ne?" diyor. Bir şey fark ediyor mu ki? Bak, yine bir tane müstakil "A" Takdimi oluşturdun. Diyorsun ki, ona "bunun suçu ne?" "Bunun suçu ne?" dediğin müstakil bir varlık! Orayı uzun konuşacağız inşallah.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, ashabıyla oturup sohbet ettiği bir zamanda buyuruyor ki; "**kendisi için dua etmemi isteyen var mı?**" Güzel bir şans değil mi? "**Söylesin neyi için dua etmemi istiyorsa söylesin.**" Kalkıyor birisi "ya Rasulallah, ben şöyle şöyleyim. Dua edin de düzelsin." Efendimiz dua ediyor. Bir başkası kalkıyor söylüyor, nihayet birisi kalkıyor, öyle bir sayıyor ki; "ben şöyleyim ben böyleyim..." Yani dinleyenlerin hepsi kafasını eğiyor, ama Hazreti Ömer dayanabilir mi, kalkıyor ayağa sus be rezil diyor; mahvettin kendini sus! "**Yapma**

ya Ömer" diyor "**söylesin, bu dünyadaki rezillikle ahiretteki kıyaslanmaz. Söylesin burada, burada söylesin biz duamızı yapalım, ahiretteki rezillikten kurtulsun. Çünkü ikisi kıyaslanmaz**." Allah muhafaza etsin. Dolayısıyla ahiretteki haller dünyadaki hallerden, şartlar ikisi birbirinden çok farklı olduğu için; dünyadaki âmâlık (şaşı görme) ahirette devam edecek olursa! Ayet öyle diyor "**orada da kördür, ama orada daha hüsrandadır**" daha zordadır, daha kötü durumdadır. Allah muhafaza etsin, daha şaşkındır. Belki sonra derinleştiririz. Şimdi bazı konuları kısa kısa söyleyip geçmeye çalışacağım.

"İman nuru" ve "akıl nuru" var. Her şey **nur** tabi! İman nuru akıl nurundan geniş kapsamlıdır. Akıl nuru iman nurundan kısa, dar kapsamlıdır. Bu ikisi çok önemli! Bu yüzden iman nuru çok önemli bizim için; aklın ulaşamadığı yerleri kavrar, akıl gibi akıl yerine kaim olacak doğrulukta kavrar; iman nuru o yüzden çok önemli. Şöyle söyleyelim; insan ilimle "gördüğü kadar" düşünebilir. Basiretle "düşündüğü kadar" görebilir. İşte imanla aklın farkı bu! Akılla görebildiğin kadar düşünürsün, aklın o kadar görüyor çünkü, ucu o. İmanla düşünebildiğin kadar görürsün. Bu yüzden, ilim değil "basiret ve ilim" gözlüğüne ihtiyaç var, ikisi birden gerekiyor. Onun içindir ki "B" yolunda, İhlâs Hayat Döngüsü yolundaki mücadele akıl+iman mücadelesi, akıl+iman işbirliğidir.

Çok düşülen girdaplardan birisi **general tanrı**dır. "Tasavvuf kokusuyla" hareket edenler, "bilim kokusuyla" hareket edenler diye iki girdap okuduk; işte o girdaplara düşülür! Nasıldır o? Bu "Kendini Hissetme Duygusu"yla kişi bir iddiada bulunur ve önce gider kendisindeki Rab gücünü yakalar, o duyguyla Rab gücüne sahip olur, Rab gücünü tutar "bu benim" der. Tasavvuf kokusu ve bilim kokusu alınca "ha, bu Rabbı tutmak lazım değilmiş" der ve Rabbı bırakır, Rab gücüne iddiada bulunmaz, ama onun "iddiacı elleri" durur! Mekanizmayı bilmediği için ellerden kurtulmaz. Rabbı tutmaktan kurtulur, eller bekler. Sonra Ulûhiyeti öğrenir mest olur. Bu eller dayanamaz, gider Ulûhiyeti tutar ve böylece "general tanrı" olur. Neden? Rab tanrıyı, Rabbı tutarken "er"di. Niye? O kendi birimindeki Rab gücüydü. Sonra neyi tuttu? Ulûhiyeti tuttu, Ulûhiyete sahip çıktı. İddia bu sefer Ulûhiyetle ilgili olur. O zaman o "ben Allah'ım" der, demese bile "ben Allah'ım" gibi davranır. Diyemeyebilir bunu, ama ister ki, karşıdaki arif olsun ve anlasın benim Allah olduğumu anlasın. Ve hikmetli konuşmaya başlar, hikmetli davranmaya başlar insanlar da onu önemli sanar. Neden? Çünkü kendileri "er" olduğu için "generali" elbette önemli sanar ve ona selam dururlar. Ama ikisi de tanrı! Neden tanrı? Çünkü hala "iddiacı el" var. Onun hikmetli sözler söylemesinin sebebi, artık Sultan kılığına girdiği için, Ulûhiyeti tuttuğu için, Ulûhiyete sahip olduğu için, Ulûhiyetlik iddiasında bulunduğu için! Kendindeki Rab gücüne sahip çıkanlara, o "yüksek bir mertebe" gelir, onu "ermiş" sanarlar. Bu yapı çok yanıltır insanları tasavvuf yolunda, Allah muhafaza etsin. Ve öylelerinin eserleri insanları yanıltır. Öylelerinin eserlerini kişi okuduğu zaman tasavvufta tamamen aklı yanlış bakış açılarına kayar. Bu yüzden hep diyoruz ki, tanrıdan okumayın tanrıyı okumayın, "tanrıdan okumayın"! Çünkü aklı birden kaydırır. Ulûhiyet çok tatlı olduğu için, ulûhiyeti okurken de o cezbeyle doğru sanar ve o yanlışlardan kendisini kurtaramaz.

Bu yol şehadet yoludur, daha önce konuşmuştuk ya hiç bir öğretide, ilimde, felsefede, bakış açısında şahitlik yoktur; İslamiyet'in dışında! İnandırdıklarına şahitlik yaptırmazlar, şahit etmezler bir şeye onları. Hele şu meditasyon gibi şeyler, hele onlar, onlar tamamen heykel tanrı üretir! Düşünmeyin, serbest durun, her şeyi unutun... E, Allah'ı da unutursun, Allah da seni unutur. Böyle yapınca o kendini rahat sanar, ameli hoş gösterilir ona! Düşünmeden Allah bulunur mu? Tasavvuf öyle bir şey ki, sizi "ne" bu dünyadan koparıyorsa bilin ki o yanlış tasavvuf yöntemidir. Bizzat baktığınız şeylerden sizi koparan, hayale sürükleyen somut olmayan bir şeyse, o yanlıştır. O yüzdendir ki, ne demiş Halife efendimiz; **ben görmediğim Allah'a inanmam**. O yüzden somut, her şey somut! Bakın Kur'anın bir ismi Furkan. Ayırt eden, Furkan ayırt eden! Somut olmayan şey ayırt edilir mi? O kadar somut ki, Furkan onu ayırt ediyor. Neyi? Hakk'la batılı ayırt eden! Furkan "A" takdimiyle "B" takdimini birbirinden ayıran. Bunu hızla ayırana ne denir? Faruk! O yüzden Hazreti Ömer "Faruk" ismini almış Allah'tan. Hızla bu işi ayırdığı için Hakk'la batılı hızla, birbirinden çok hızla ayırdığı için Faruk. Somut bu iş! Dolayısıyla, sizi bir şey bu dünyadan koparıyorsa o yanlış bir yöntemdir. Tasavvuf sizi buradan koparmaz!

Salâtta onun için gözünüzü kapatmamanız lazım. Çünkü salâtınız bizzat bu dünyayla ilgili! Gözümü yumunca daha iyi huşu buluyorum falan, falan!? Bir huşu bulamazsınız, yanlış olur. Gözünüz açıkken huşu buluyorsanız doğrudur, göz kapatınca huşu bulununca, değil! Sonra tesbihat yapınca gözünüzü kapatabilirsiniz, olabilir. Ama daha iyisi açıkken başarmak, eğer çok gürültülü bir yerde ve gözünüz açıkken aynı derecede başarıyorsanız! Ha, onu başaramıyorsanız, sessiz -zaman zaman- olur daha konsantre olayım diye. Ama salâtta bizzat gözümüzün açık olma sebebi, bu dünyadan kopmak yasak! Bu dünya önemli! Şimdi, önemli bir zat, evinde çok gürültü var ve gürültü yüzünden işte "ya ses etmeyin" falan falan diyor. Ama salât ikame ederken (çoluk çocuk, gürültü) hiç sesini çıkarmıyor. "Efendi" diyorlar; ya, sen normal zamanda bizi hep uyarıyorsun, ama sen salâttayken hiç bizi uyarmıyorsun. ***O zaman duymuyorum ki*** diyor! O gürültünün içinde gürültüyü duymuyor, "o zaman duymuyorum ki" diyor. Bu yüzden, **insanlardan uzak kalmak** tasavvufta çok önemli; insanlardan uzağa gitmek demek değil! Bizzat insanların arasındayken insandan uzak kalmak! Yani "insan" diye güç iddia eden bakış açısından, uzak kalmak! Aksi halde buna yanlış bakarsa kişi "ben insanlardan uzak kalacağım" der çok uzakta durur; hep insanları özler!

Şehadetten bahsetmiştik, bakın çok önemli iki tane şahadeti söyleyelim. Bu B_0 noktasında kişi "Eşhedü en la ilahe İllallah ve eşhedü enne Muhammeden AbduHU ve RasuluHU" der, şehadet eder, şahitlik yapıyor! Bu ilimlere şahitsiz, şahit olunmadan sahip olunmaz! Bu bahsedilen iki tane ilim "bizzat şahit" olarak, müşahedeyle, şahit olarak! B_0 noktasında "Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu" der. Peki, "el Ehadüs Samed" İlminin şahadeti? "Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekun lehu küfüven ehad." İşte o da, diğer ilme girenin müşahedesinin şehadeti! Bakın bir cümleyle şimdilik geçelim. **Eşhedü en la ilahe illallah ve**

Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu. "Abduhu ve Rasuluhü" diğerinde yok; **Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekûn lehu küfüven ehad**. Kul yok, neden? Kul kalktı, Ehadüs Samed ilminde kul kalktı. Kul kalktı, Rab kalktı. Rab, kul varken var! Dolayısıyla bakın eğer siz devam ederseniz o zaman buradaki "ben" devam eder. İşte diğer şehadette B_0 noktasında "ben" diyorsunuz ya, onun yok olduğu yer orası. Onun yok olduğu yer! Bu yüzden orada bitiyor o. O devam ederse "ben var" demektir. Onun için "Yasal yanlış" diyoruz ona. Yanlış ama yasal! Neden? Onu diyeceksin ki, ibadet başlasın. Sonra dilenmişse o yasal yanlış kalkar. Şirki hafiden **tam kurtuluş** odur, şirki hafiden tam kurtuluş!

Bakın, kavramlar yerlerini çok iyi bilmek gerekiyor. Esma dünyası, "B" Takdim Formu"nun olduğu yerdedir. Esma dünyası burasıdır. "A" Takdim Formu"nun olduğu yerde esma dünyası olmaz. Şimdi böyle söyleyince, şöyle sorular gelebilir. Yani "A" Takdim Formundaki yaşantılardaki manalar esma manaları değil mi? Doğru, esma manaları ama "A" takdimiyle "ben" diyen bırakmıyor ki "esma manası" olmalarına! Sahip çıkıyor onlara, iddiada bulunuyor "benim" diyor "onlar", "onlar benim" diyor. Bir kere Rabba sahip çıkmış ve sonra da esmaları kendisi tarif ediyor. Ötede beride uzakta bir şey tarif ediyor aslında esma diye. O tariflere dikkat ediniz tanrı içeriyor. Neden? Çünkü ötede uzakta bir esmayı tarif eder gibi, birisi seyrettiği bir şeyi tarif ediyor. O "A" Takdim Formundadır işte. Peki, seyrettiğin bir şeyi tarif değil de, bizzat o şeysen? O zaman esma dünyası! **Esma dünyası** o! O da "B" Takdim Formu"nun içerisinde! B_0 noktasından itibaren, İhlâs Hayat Döngüsü'nün içi Esma'ül Hüsna dünyasıdır. Bakın ne diyoruz;, Esma'ül Hüsna; güzel isimler. Yani "başka isimler çirkin, o güzel" gibi değil, çok dikkat edin!

Allah indinde güzel ve çirkin şöyledir: "A" Takdim Formu çirkindir, bu kadar! Kim Allah'ı örtüyorsa çirkindir, **çirkin** budur. B_0 noktasından itibaren, durum tespiti yapan, yani İhlâs Hayat Döngüsünde yerini bulmuş olan hayat **güzel**dir. Güzel demek "akıl" demektir, "ilim" demektir. Allah ahlakının başka bir bakış açısıdır "güzel"in manası. Bu yüzden, güzel "A" Takdim Formunda tanrılığını ilan etmişlerin birbirlerine tanrıları kıyaslayarak oluşturdukları makamlar değildir, onunla perdelenmemek lazım. **Allah güzeldir, güzeli sever**'i eğer tanrıların birbirlerine oluşturdukları makamlar gibi sanarsa insan, hala bu ilimde bile olsa, hala "ötede beride uzakta birisine inanıyor" demektir. Güzel mefhumunu çünkü tanrılar arasındaki manayla değerlendiriyor. **Güzel** Hakk'tır, **çirkin** batıldır. Dolayısıyla Esma'ül Hüsna demek "B" İhlâs Hayat Döngüsü içerisindeki Esmalardır onlar. Orada oldukları için hüsna, güzel! Esma'ül Hüsnalar orada oldukları için; ilim oldukları için güzel. Aslında Esma'ül Hüsnaların hepsi âlemdir! Böylece, Rab o âlemlerin Rabbidir; **Rabbül âlemin**. **Esma'ül Hüsnaların hepsi âlemdir**. O Esma'ül Hüsnalar bir kompozisyon oluşturdukları zaman o birim de bir **âlemdir**, Esma'ül Hüsna'lardan meydana geldiği için o da bir âlemdir. Sonsuz manada, sınırsız sayıda âlem çıkar o zaman. Çünkü Esma'ül Hüsnalar; manaları ve sayıları sonsuz sınırsız. Onların terkiplerini düşünürsen? Sonsuz ve sınırsız bir terkip! O zaman sonsuz ve sınırsız; manası sonsuz, sayısı sınırsız âlem oluşur. Allah o âlemlerin Rabbi!

Rab öyle bir şey ki, bu Esma'ül Hüsna dünyası Rab şemsiyesinin altındadır. Ama bu nasıldır, bu ne demektir Rab şemsiyesi? Bu Esma'ül Hüsna ilminin onları döndürecek çalıştıracak bir elektriği varsa, o Rab'dır, Rab nurudur. Rububiyet Nuru onları döndürür, çalıştırır, terkip yapar, yani onlardan montajlar yapar. Neye göre? Mana aleminde ne dilenmişse ona göre! Esma'ül Hüsnalar, burada bahsedilen İhlâs Hayat Döngüsü "fiiller âlemidir". Mana âleminde ne dilenmişse, o dilenenin hangisinin vücut bulması dilenmişse, onun Hakk olduğu yerdir. Bu yüzden Hakk'tır burası. Hak olur, karşılığını bulur burada; o mana burda karşılığını bulur. Neyle? Rububiyet Nuru'yla. Esma'ül Hüsna'ların montajını sağlar Rububiyet nuru. Ne dilenmişse onun Hakk olmasını sağlar burada.

Burada Ehad'la Vahid isimlerinin farkından kısacık bahsedelim. Çünkü oralara hemen hemen hiç girmiyoruz, ileride inşallah nasip olursa o kısımlara derin bakarız. Çünkü oraya derin girebilmek için bu B_0 noktasında kararlı olmak şart! Aksi halde öyle bir şeydir ki, o nefs mertebelerinin ileri noktalarında öyle biz cezbe var ki… Kişi dinledikçe dinlemek istiyor, hep orayı dinlemek istiyor, hep orayı istiyor. Hep orası anlatılsa da dinlese! Neden? Bu "**HuvAllahu Ehad Allahus Samed**" kısmı var ya, öyle cazip öyle tatlı öyle cezbeli ki! Buraya girersek, B_0 noktasını unuturuz, hiç oraya sıra gelmez ki! Yani ilaç alıp gevşemiş, güzel kafa bulmuş olarak dururuz hep. Orası tam kafa buldurur bize, bir türlü B_0 noktasına, "peki, biz ne yapacağız?"a gelemeyiz! Anladık mardiye öyle, peki biz ne yapacağız? Tamam, o filmi seyrederken gevşedik gittik de, biz ne yapacağız? İşte bu yüzden bu "biz ne yapacağız" konusunu iyi sindirmek gerekiyor. Hani onu neye benzetmiştik? İnsan bir virtüözden keman dinler; "***ooo, mest etti bizi***" der. Tamam, sonra? Konser bitti, sonra kös kös eve gideceksin. Önemli olan keman çalmayı öğrenmek, "sen de bir beste yap, sen de bir şey çal"ı öğrenmek. İşte o ayrı bir iş! Biz şimdi, biraz "sen de bir beste yap, çal"a baktığımız için, bir şeyleri durmadan tekrarlıyoruz! Durmadan "do", hadi gelin bugün de "do, do" deyip duruyoruz. Arada bir virtüöz de dinlenir tabi. Niye? O da insanı coşturur gaza getirir, "gidip biz de ders alalım" diye. Ama hep virtüöz dinlerseniz keman çalamazsınız.

Şimdi basitçe söylemeye çalışacağım. Ehad ismine bakıyorsunuz "tek" yazıyor, Vahid ismine bakıyorsunuz "tek". İkisi birbirinden çok farklı tekler. Vahid ismindeki tek gibi Ehad "tek" değil, Ehad ismindeki tek gibi Vahid "tek" değil. Kendini Hissetme Duygusu öyle bir duygu ki, o Kendini Hissetme Duygusunun kendisini kendisinde bilerek hissettiği **Ehad**! Zatını zatında bilir, zatını zatında **tek** bilir. O yüzden "dûnu yok". O Allah'a inanıyorsun, "tamam ama ben aynı onun gibi bir tane daha inanıyorum" yok! Bak hata yapmadın o Allah'a aynen inanıyorsun ama dûnuna da inanıyorsun, dışında aynı öyle bir şeye daha! Yok! Zatını zatında tek bilen! Zatını "zatında bilen bir teklik Ehad!

Vahid başka bir şey! Zatını zatında tek bilen, bir şey diledikten sonra Vahid var, bir şey diledikten sonra. O Tek'in dilemesinden sonra ortaya çıkan "dilekteki tek" Vahid. O tek bir şey diliyor; **kün fe yekün** oluyor. İşte o "kün fe yekün" prosedürü içerisindeki başlangıçtaki tek de **Vahid**. O dilenenin oluşacak olan manaların veya o manalardan vücut bulacak fiillerin hepsinin... Şöyle: Hani şimdiki

film teknolojisinde bir "geri çekim" vardır ya. Dünyanın oluşumunu, kâinatın oluşumunu böyle insanlardan başlayıp da geri çekseniz, çekseniz, çekseniz, çekseniz, o oluşumlar gelse, gelse, gelse, gelse böyle bir hokkaya birikse. O hokkanın içerisinde bütün bilgi var; tek! Ama öyle bir karışık ki, siyahla beyaz birbirinden ayrılmamış. Siyahla beyazın bir farkı yok. Orada hem siyah var hem beyaz var ama onları ayrı ayrı görmen mümkün değil! Her şey orada bir bütün! Bütün bilgilerin bir bütün olduğu yumak! Ha, bu yüzden **tenzih mertebesi** orası! Onlar sonra birbirlerinden ayrılıp farklılaşınca **teşbih** başlıyor; işte **Ulûhiyet mertebesi**. Sonra orada manalar vücut bulmak istiyor, devam ediyor iş...

Ve la havle ve la kuvvete illa billâhil aliyyil azim; bu durum tespitidir. B_0 noktasındaki durum tespiti yapıyor diyor ki "ve la havle ve la kuvvete; ben öyle bir güç kuvvet sahibi varlık iddiasında değilim. "İlla billâh" diyor, bir durum tespiti yapıyor. O yüzden, Salâtı Tesbih önemli! Dolayısıyla buradan anlıyoruz ki, ötede beride, uzakta bir tanrı edinmek" esas tanrının oyuncakları! Kendisinde bir tanrılık iddiası var ve o tanrı -kendisinde ilan ettiği tanrı- diliyor ki "ben ötede beride uzakta da bir şeylere inanayım, onları da ben yöneteyim". Öyle inandığı için "istediğim zaman da ona yaranayım." Öyle istediği için bir oyuncak oluşturuyor; ötede beride uzaktaki tanrılar; ilan edilen esas tanrının oyuncakları! Dolayısıyla, burada "şirk" denilen oyuncaklar! Tanrının oyuncakları **şirk**, esas tanrının kendisi **gizli şirk**! Kişinin kendisinde bir güç, kuvvet, muhtariyet ilan etmesi esas şirk, şirk-i hafi demek! Bunu göremediği için, bundan perdelendiği için gizli şirk bu! Oyuncaklarla çok meşgul olunca hiç göremiyor veya oyuncaklardan kurtulunca "hallettim" zannediyor. Bunu göremediği için "gizli şirk" adı. Ama esası bu, esas tanrı bu! Gizli şirk demek kenarda duracak ikincil değil! Birincil tanrı bu, diğerleri bunun oyuncakları. Demek ki oyuncakları **şirk**, ama esas tanrılık iddiası **gizli şirk** denen!

- "Akıl nuru" dedik, "iman nuru" dedik. Bazı dualarda ise "marifet nuru" diye bir kavram geçiyor?

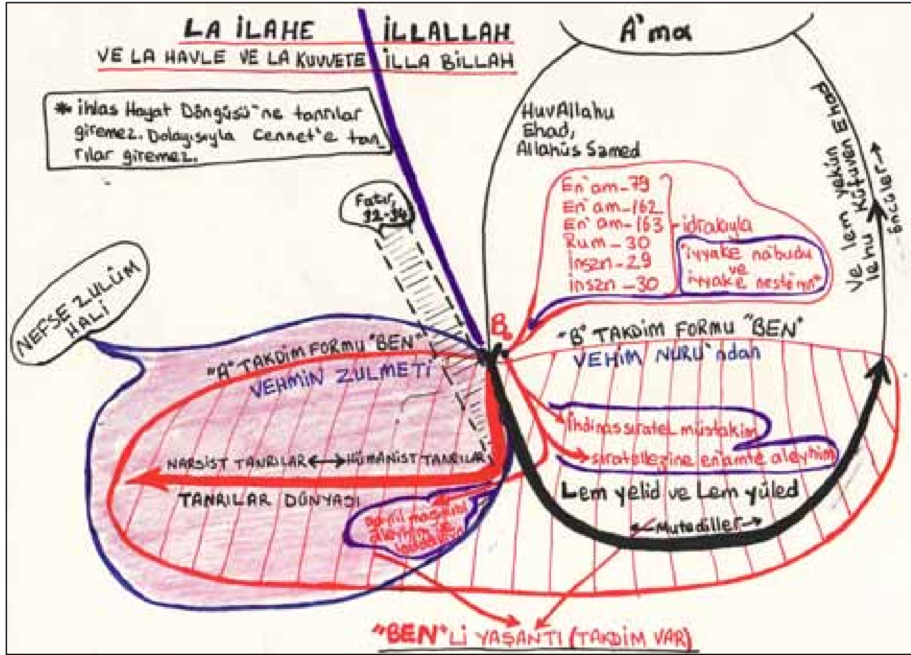
Akıl nuru ve iman nurunu kullanarak elde edeceğiniz nurdur o. O nurları kullanarak alacağınız nurdur; **marifet nuru**! Marifet demek yalnız ve yalnız "Allah'ı tanıyabilmek" demektir! Yani diyorsunuz ki, siz ben akıl nurunu ve iman nurunu çalıştırarak Allah'ı tanıyayım. Aksi halde marifeti "marifetli insan" dediğimiz gibi sanarsa insan burada yanılır. Marifet; Allah'ı bilmek, tanımak, anlamak; gerçek manada! Allah'ı bilme manasının nuru. O mananın oluşturacağı nur marifet nurudur. Yani o, iman nuru ve akıl nuruyla ulaşılacak bir nur! Esas hedef o! Çok paranız var; valizin birisi iman nuru birisi akıl nuru. Bundan bir şey edineceksiniz, edineceğiniz şey marifet nurudur. Bunlarla marifet nuru edinmemişseniz elinizde bir kazanç yok demektir!

Acaba Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem Ay'ı neden ikiye bölmüştür, hiç düşündünüz mü? İyi bir tarihçi değilim ama yani tarihle meşgul bir uzman değilim. Fakat tarihle meşgul birisi herhalde kaynaklardan bulur, eski Hint tarihlerinde. Bizler veya bizim birkaç yaş büyüğümüzün doğum tarihleri biraz düzgündür, on-

dan öncekiler "işte ekin zamanı" falan gibi söylenir ya, bir tabiat olayına bağlanır. Çok daha eskiden Ay'ın bölündüğü zamana rastlayan bir olayda, Hint tarihinde "Ay'ın bölündüğü zaman oldu" diye kayda geçmiş bir şey varmış. Ama bir kaynağım henüz yok onun için henüz biraz masal gibi söylüyorum ama araştırılırsa kaynağı bulunur, "Ekin zamanı doğdu" der gibi bir olayın tarihini söyleyecekler "Ay'ın bölündüğü zaman" diye ta uzak bir kıtadan söyleyenler kaydedenler var. Ama bakın burada aslında önemli bir şey var. İnşallah "çok dikkat" edelim; Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem neden Ay'ı böldü? Ne olacak? Yani Ay'ı bölmesinin La ilahe illallah Kelime-i Tevhidi'ne ne yararı var? Hiçbir yararı yok! Çok dikkat edelim, buradan "çok önemli bir amel"e geleceğiz. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin buna benzer mucizeleri var, okuduğumuz zaman; kimin için bunlar? Sıddıyklar için değil! Ay bölündüğü halde geri dönenler var. Ay bölünüyor ve kişiler ***sen oyun yaptın*** falan veya ***sihirbazsın*** diyor, geri dönüyor. Peki, neden ihtiyaç duyuyor o anki şartlar içinde? Güven sağlamak! Zaten sisteme bakacak olursanız Risaletten önce eminlik var, emin kişi olma; emin olma! Emin olduktan sonra, bir emin yaşantıdan sonra **La ilahe illallah**. Eminlik gerekiyor insanların kulak vermesi için! Biri bu "emin" olması, ikincisi "çok nazik" olması gerekiyor; ayete dikkat ederseniz bunlar **Rasûlullah yöntemleri tebliğde**! Emin olmak lazım, ikincisi de nazik olmak lazım! Ayette diyor ki, "**Eğer güzel davranmasaydın giderlerdi**". **Onlara sen güzel söyledin, güzel davrandın** diyor. Ha, şimdi peki, ne söyleyecek? Emin! O kişiler "aa, Ay'ı ikiye böldü!" dediler ve "tamam biz sana inandık" dediler, ne diyecek? Diyecek ki **La ilahe illallah!** Zaten demişti! Dediği bir şeyi diyecek onlara, değişiklik yok! Dolayısıyla, Efendimizin en önemli söylediği şey "La ilahe illallah". Eğer kişi Ay'la meşgul olursa, "Ay'ı nasıl böldü, bunun mekanizması ne? Şöyle bölse ne olur, böyle bölse? Niye ikiye böldü, üçe bölmedi?" falan, bu işle meşgul olursa ve bu işin detayıyla meşgul olursa La ilahe illallah'ı unutur. Dolayısıyla işe öyle bakmak lazım, işin bir yanı bu. Bir diğer yanı:

Öyle bir hal var ki bakın; hiçbir önemli bilgi ona açılmıyor. Bir hal tarif ediyorum şimdi; hiçbir önemli bilgi ona açılmıyor ve hayatını izlediğiniz zaman da "aa, sen ne önemli bir noktadaymışsın!" diyeceğiniz bir hali, böyle bir marifet diyeceğiniz bir şeyi de sergilemiyor; en önemli, **makbul hal** budur! Bu çok önemli bir haldir. Çünkü "durmadan karşısına önemli şeyler çıkan" kalbini yoklasın! Yani, önemli bir şeyler bulup söyleyen kalbini yoklasın. Onlara, misafir şekeri gibi verilir, onlar heveslensin de bu odadan çıkmasın diye. Rüyasında bir şey gösterilir, bir şey hissettirilir; ha, demek ki bu böyleymiş haydi salata! O gün rüyasında bir şey görür, o gün salata daha düşkün olur, işte misafir şekeridir onlar. Bir olay olur "ha, vay be! Ben bunu şöyle duydum, şöyle hissettim, şöyle bildim." Doğru, öyledir. Ama o, ona misafir şekeridir! İzah edebildim mi? Ama bir de öyle bir hal var ki, misafir şekeri verilmediği halde o, o salonda! Öyle bir hal var ki; ona öyle bilgiler, şunlar bunlar açılmadığı halde "şirki" fark etmiş, en önceliği o! Bitti! Çok, çok önemli bir hal bu! Bu çok önemli bir hal, çok özenilecek bir hal bu. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme bir grup gösteriliyor, nur mu nur, parlak mı parlak bir grup. "**Benim ümmetimdir**" diyor. Değil ya Muhammed! "**Peki, kim?**" Bunlar kendileriyle Allah arasında hiçbir şeyi düşünmeyenler, koymayanlar, bulmayanlar!

Müthiş bir şey! Dolayısıyla, "çeşitli bilgiler" bile Allah'la aranda bir şey, onlarla tutunuyorsun! Diğeri çok önemli bir hal, ona dikkat etmek lazım. Yani öyle hali önemsemek lazım!

Tefekkür Şeması 2

Şimdi, burada, bu tabloda vehmi bir görmek lazım. Daha önce bir önceki toplantıda konuşmuştuk ama, bakın İhlâs Hayat Döngüsü olan, Esma'ül Hüsna dünyası dediğimiz buradaki hayat vehimdir. A Takdim Formu ise vehmin zulmetidir. Bu farkı iyi fark edip görmek lazım! A Takdim Formu diye söylediğimiz yer **vehmin zulmeti**dir. Esas yaratılan yer olan El-Esma'ül Hüsna dünyası **vehim**dir. A Takdim Formu, yani güç iddiası vehmin zulmeti. Neden? Çünkü kişi "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kullanarak bu vehmi ne yapıyor? Bu vehmi suistimal ediyor, böylece vehmin karanlığına düşüyor, suistimal ederek vehmin zulmetine giriyor. Vehimle zulmediyor, vehmi kullanarak zulmediyor **zalim** oluyor! Vehmi nerede kullanıyor? Hilede! Mekr oluyor o! Vehmi görüş ona mekr yollu olduğu için burada fark ettiği vehimle hile yapıyor, düzen yapıyor, plan yapıyor. Böylece buradaki vehmi örterek, kendine muhtariyet ilanıyla sahiplik vererek, tanrılık ilanıyla vehmin zulmetini oluşturuyor. Demek ki, buradaki nefse zulüm dediğimiz yer vehmin zulmeti! Bu yüzden dua öyle ya; **Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril Fehmi.** Yani "**Allahım, beni vehmin zulmetinden kurtar**" demek, işte bu "A" Takdim Formu"ndan, yani benim "ben" derken "kendimi tanrı ilan etmemden, tanrılığımı ilan etmemden, Allah'ı örten bir güç iddiasında bulunmamdan beni kurtar, çıkar" demektir. Bakın, bu A Takdim Formu nefsin

şerridir. "B" Takdim Formu nefsin hakikatine uygun seyir yeridir. Dolayısıyla, nefsin şerri denen yer bu "A" Takdim Formu"dur. Yani bir kişinin "ben" derken tanrılık ilanında bulunması, tanrılık iddiasında bulunması, Allah'ın varlığını örten bir güç -muhtariyetini- ilan etmesi **nefsin şerri**dir. Bu yüzden "**Allah'ım beni nefsimin şerriyle baş başa bırakma, göz kırpması kadar bile beni nefsimin şerrine bırakma**" demek; "beni "A" Takdim Formundaki "BEN" demeye, böyle "BEN" demeye göz kırpması kadar bile bırakma" demektir. Nefsin şerridir bu "A" takdimi! Nefs, burasıdır, "B" takdimidir. Dolayısıyla **nefs mücadelesi** demek, önce nefsin şerriyle mücadele demektir. Aksi halde, nefsi kötü ilan etmek, nefse hakaret etmek, "ona uyma" demek yanlıştır! Nefs gayet hürmet edilmesi gereken bir haldir ve nefsin hakikatine uygun seyir İhlâs Hayat Döngüsüdür. Hakikati, yani vehmi suistimal etmek olan A Takdim Formu da nefsin şerridir.

Nisa Suresi 136. âyet: **Ey iman edenler; Aminü Billahi** Yani, **Ey iman edenler, "B" harfinin taşıdığı anlam kapsamında iman edin Allah'a.** Yani "A" Takdim Formu"nda "BEN" demeyin, kendi tanrılığınızı ilan etmeyin, Allahın varlığını örtmeyin!

Bakara Sûresi 8. Âyet: **İnsanlardan bir kısmı "B" harfinin işaret ettiği anlam kapsamında Allah'a ve sonsuz geleceğimize iman ettik derler... Ama onlar "B" kapsamında iman etmiş müminler değillerdir.** Burayı çok tefekkür etmek lazım, buradaki ayeti! Burada şöyle bir şeyi vurgulamak istiyorum ki, biraz önce de ona benzer sorular vardı.

Dedik ki, B_0 noktasında insan sabit olmalı. Aslında bu B_0 noktası keşif kapısıdır, burada kişi ilk keşfini yapar. Burada sabit kaldığı sürede de o ilk keşfiyle beraber bakışı ilerlemeye başlar, müşahedesi ilerlemeye başlar. İlk yaptığı keşif şudur: Benim bir güç iddiam yok ve ben Allah'ın ilminde, ilmullahta onun dileğinin suretiyim. Dolayısıyla "benim kendime ait bir gücüm yoktur. Yani burada "ben" diyerek durum tespiti yapana ait bir güç, bir akıl, bir irade gibi şeyler yoktur, "böyle bir iddiam yoktur" der. Peki, bunu dediği halde neden gerçekten bu keşif kapısında, B_0 noktasında olmuyor, bunu dediği halde neden hayat öyle yürümüyor? Neden yaşantıya hızla geçiremiyor biliyor musunuz? **Beden muhtar**! Beden muhtar! Burayı ileride belki çok açarız, çünkü şimdi açarsam salonda kimse kalmaz diye korkarım!

Aklı veriyor kişi "tamam, aklım muhtar değil, iradem muhtar değil" diyor. Onlar gözükmediği için onları veriyor, verdiğini sanıyor! Çok dikkat edin, ama beden muhtar; bedende tasarruf sahibi, hala bedende tasarruf sahibi, beden muhtar! Beden "muhtar" olduğu için, kendiliğinden "muhtar değil" zannettiği akıl ve irade de muhtar! Bu yüzden, bu bilgi bilindiği halde B_0 noktasında neden sabit duramıyor kişi? En önemli yakalayacağı **püf noktası** burası; beden muhtar! Bu yüzden bedeni önemsemek gerekiyor. Hem diyor ki "bu beden yok!" hem de "yok" dediği bedende öyle tasarruflar yapıyor ki, "kuvvetle var olabilmesi için" öyle tasarrufları var ki! Dolayısıyla, o beden muhtar olduğu için "muhtar olmadığını" söylediği, sandığı akıl ve irade de muhtar, aslında!

- Hocam, burda kendimizi bu beden sandırtan veri tabanı, değil mi?

Elbette dünyanın gereği o! A veri tabanı, elbette! "Beden sandırtıyor" değil! İleride rastlayacağız ona belki ama orada hızlı geçeriz şimdi söyleyeyim. Göreceğiz, orada diyecek ki cümlede; **kendinizi bu beden sanmayın!** Burada kişi yanılıyor. "**Kendinizi bu beden sanmayın**" denince sanıyor ki bu beden yok! Bu bedeni "yok görmek" istiyor, hayal kuruyor; o yok, bu yok, şu yok… Hayalse, yoksa yok'a nasıl salât ikame ettireceksin? Bizzat bu bedenle salât ikame ediyorsun. **Kendinizi beden sanmayın** demek; "**sadece bu bedenden ibaret değilsin**" demektir birinci aşamada. Birinci aşamada! Sonra bu aşamaları iyi sindirdikten sonra, ileride holografik evren gerçeğiyle bu bedenin sanallığını yaşarsın, sanallığını fark edersin. O farklı, çok farklı bir şey! Ama kendini beden sanma; dolayısıyla yalnızca bu beden zannedersen bu bedene yatırım yaparsın. Ölümden sonrası seni ilgilendirmez; yokluk, bitip gidiyor sanarsın, dolayısıyla bu dünyada ne yaparsan kâr sanarsın. Neden? Çünkü "sonra bir şey yok" sanarsın. Oysa ölümün olmadığını fark edersen, hayatının devam ettiğini fark edersen, senin bu bedeni aslında bir araç gibi kullandığını görürsün. Ha peki, bu bedeni bir araç gibi kullanan ne? Kendini Hissetme Duygusu! O duygu bu dünyada hayatını sürdürürken bu bedeni kullanır. "Ama yalnızca bu beden sanma, böyle kayıtlı olma. Senin bir ruh bedenin de var, daha sonra devam edecek olan bu ruh bedene yönelik gayrette bulun" manasına birinci basamak olarak öyle almak lazım onu.

- Bedende tasarruf derken, bedenin bir takım isteklerinden mi bahsediyoruz; yemek, içmek, uyumak gibi. Tasarruf bunlar mı?

Şimdi tabi bu dediğin o kadar önemli bir nokta ki, eğer orayı insan iyi fark edemezse bu sefer bedenine zulmeder; yemesin, içmesin, uyumasın! İşte eğer A Takdim Formundaki BEN o işleri yapıyorsa o zaman bir komando tanrı çıkar ortaya. Uykusuz durabilen, aç durabilen, günlerce bağlamalı oruç tutup sonra da "aferin bana, bak başardım, günlerce oruç tutabilecek güçteyim artık. Allah'ı, Ulûhiyeti yakalayabilirim" diyen, general tanrıya doğru giden bir "komando tanrı" oluşur. Dolayısıyla, **bedende tasarruf** demek "onları yapmak" demek değil, onları yapan "muhtar" bir BENin olması! Biraz oldu mu? Onları yapan muhtariyetini ilan etmiş bir yöneticinin bulunması!

-Bu sefer de, tamam yönetici ben değilim. İstediğim kadar yiyeyim ve uyuyayım'a nasıl mani olacağım?

Bak, yine aynısı oluyor! Neticede başka bir yöneticilik o! İstediğim kadar uyuyayım! Bir şey fark etmiyor ki, ha kısıtlamışsın, ha istediğin kadar! Sen irade ediyorsun ya, muhtar olarak sen irade ediyorsun ya! Peki, o zaman nasıl yapacağız? Burayı çok konuşmadığımız için zorlanıyor kişi. Neden? Çünkü insan beyni "kıyasla" öğrenir. Diyorsun ki, şunu yapma! İyi, bir de "yapacağımı" söyle ki ikisini kıyaslayarak "hah tamam" diyeyim. Genellikle "şunu yapma" deyip geçtiğimiz için, "nasıl yapayım" alternatifini koymazsan olmuyor. O yüzdendir ki, basamak basamak gidilir orada! Önce nasıl yapılması gerektiğini "Allah ve Rasulü ne demiş?" önemsemek gerekiyor. Bedenle ilgili Allah ne demiş? O zaman bakacaksın ki bazı yerlerde ters düşüyorsun, ters düştüğünü fark edeceksin! O bedende nasıl durum tesbiti yapacağını, muhtar olmadan nasıl bir tasarruf götüreceğini aslında

söylüyor ve onları **helal** ismiyle bir çerçeve içine de alıyor. Yoksa ***yapmamak*** değil! Orayı sonra derinleştiririz, şimdilik o "bedenin muhtariyetinin nasıl perde" olduğuna biraz bakalım, basamak basamak ilerleriz inşallah.

Kur'andaki surelerin açıklamalarına başlamadan önce bir kişinin "İhlâs Suresi'ni açıklaması" gerekiyor. İhlâs Suresi'nde doğru yapmadıktan sonra diğer sureleri açıklaması "yanlış yapacağı" manasına gelir. Dolayısıyla, kitapla ilgili birçok bulmaca çözenler var ya, rastlıyorsunuz "rakamlar, harfler, dizilişler..." Hiçbir veli fark etmemiş onlar fark ediyor!? Bütün veli zatlar "La ilahe illallah" kelime-i tevhidini vurguluyorlar, onlar başka şeyler arıyorlar. O tür şeylerin cazibesinden kurtulmanın önemli bir tefriki; **amel aramak**tır; onu diyen kişi size ne amel öneriyor? ODTÜ Endüstri Mühendisliğinden biri mi, bir şeyler yazıyormuş. Bir iki şeyine baktım, imanlıdır, olabilir. Periyodik cetvele gidiyor, işte karbon 6 numaralı atom. 6. sureye bakıyor karbonla ilişki kuruyor… Bir ilişki kurdun, ne öneriyorsun bana ne amel öneriyorsun? Buradan bana ne öneriyorsun? Bir öneride bulunması gerekiyor. Eğer, bu yapılan çalışmalar "amel olarak" Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi gündeme getirmiyorsa, **O'nu bu yolda yürümek için "bize lider"** yapmıyorsa ve özellikle "**salâtı bize hakikatiyle ikame**" edebilecek bir amel olarak ortaya koymuyorsa, o tür çalışmalar ayı ikiye bölmek gibi şeyler, ne olacak yani! Bilmem izah edebiliyor muyum? İnsana çok cazip gibi gelip, vaktini onlara harcayabilir. Halbuki onun için çok önemli şey şirkin terkidir. Bakın tek bu, tek bu; gizli şirkten kurtulmak, başka hiç bir şey yok, bir tane bir şey; şirki hafiden kurtulmak. Şirki hafiyi fark etmek ve kurtulmak; tek bu, bir tane bu!

Bir arkadaşımız bir soru sormuştu; Kâbe'yi ilk görünce ne dua edeceksin? Şimdi bu soruya özellikle ilahiyat rehberlerinden cevap olarak çok çeşitli öneriler gelecektir. Diyoruz ki tek bir şey var; şirki hafi'den kurtulmak, bundan başka bir şey yok! "Ne dua edeceğim" olabilir mi? Tek bir şey var, Şirki Hafi'den kurtulmak. Başka hiçbir şey yok, tek bu! Öyleyse tek isteyeceğiniz şey var; **Allah'ım beni şirki hafiden kurtar**. Bu kadar, başka bir şey yok ki! Ha, bunu isterken sonunda küfür olmasın, bunu isterken bundan kurtulmak zor olmasın, bunu isterken bu size Allah'ın lütfuyla olsun. O zaman da dersiniz ki; **Allah'ım hayırlısıyla lütfunla kolaylıkla beni şirki hafiden kurtar.** İşte tek şey bu! Birisi için dua edeceksin, bundan daha iyi dua olur mu? Birisi için dua edeceksin soruyorsun; senin için ne dua edeyim? Yani "sana kravat mı alayım gömlek mi alayım?" Fark etmez, yani onlar teferruat. Kime dua edecekseniz onun şirki hafiden kurtulması için dua etmek önemli bir şey! Tek bu çünkü, tek bu!

Dolayısıyla, hayatta tek önemli olan şirki hafiyse ve bundan kurtulmaksa, bunu da siz yaşarken bir zat size fark ettirmişse ve "hayatınızın en önemli şeyi" haline getirmişse, öyleyse o zattan başka bir şey beklemeye gerek var mı? Yetmez mi yani bu kadar önemli bir şeyi size fark ettirmiş olması? Bu kadar, tamam! Bu kadar işte! **Şirk** aslı olmayan, vehmedilen bir kavramdır!

Buradaki bahsedilen "vehmedilen"! İki tane şirki düşünmek lazım! Birisi "A" Takdim Formundaki BEN denilen şirk, bir diğeri "B" Takdim Formundaki BEN denilen şirk. İkisi de gizli şirk. Ancak "B" Takdim Formundaki BEN yasal bir yanlış.

Çünkü o durum tespiti yapmak için "BEN" demek zorunda. Bu yola çıkmak için "BEN" demek zorunda! Dolayısıyla vehim olan gizli şirk bu: "B" Takdim Formundaki BEN denilen vehim olan gizli şirk, "A" Takdim Formunda BEN denilerek yapılan, ilahlık ilanıyla olan gizli şirk ise vehmin zulmeti, nefsin şerri, vehmin zulmeti! Halbuki diğeri, nefsin hakikatine uygun seyri sülukta yok olacak bir gizli şirk! İzah edebildim mi?

Burada takva önemli! **Takva** aslında "B" takdimiyle "B" Takdim Formuyla "BEN" diyenin İhlâs Hayat Döngüsünde ilerleme yarışıdır. "**İnsanlar eşitlerdir ancak takvaca birbirlerinden farklılardır**" ayeti gereği, B_0 noktasından itibaren yapılan yarışta bulunulan noktaları belirtir takva noktaları! Ancak buradaki yarış "B" sırrıncadır, A Takdim Formundaki "ben"lerin yarışı değildir. İçinde hırs olan, kıskançlık olan, ben seni geçtim gibi eleştirisi olan bir yarış değildir o. Bu yarış "buyurun, önden buyurun" yarışıdır. Buyurun deyince aklıma şöyle bir şey geldi, camilerde çok rastlıyorum. Camiye girerken, diyelim yanınızda bir büyük var, hürmet ediyorsunuz, "buyurun önden geçin" diyorsunuz, doğru. Ama çıkarken olmaz! Çıkarken de hürmet ettiğiniz birine "buyurun" derseniz iyi olmaz, çünkü camiden geç çıkmak sevaptır.

Şimdi birkaç cümle de Hac'la ilgili söyleyelim. Aslında çok bildiğimiz şeyler, ama yine de insan Hac'la ilgili bir şeyler dinlemek istiyor, farklı bir şey duyacağını sanıyor, hep farklı bir şey arıyor. Menkıbeler daha hoşa gidiyor ya, bu yüzden şöyle farklı bir şey söyleyeyim. Dünyanın soğumadan önceki halini, ateş topu halini düşünün, Big Bang'den sonra henüz daha soğumamış. Yeni doğan çocuk gibi! Bir göbek kordonu olur ya çocuğun, dünya da bir esastan koptu geldi. Koptuğu yerde bir göbek kordonu var. Allahu a'lem o koptuğu yer **Kâbe** işte! Soğumadan önceki esas nurdan gelirken, o nurun çok yoğun olduğu, enerjinin çok yoğun olduğu esas göbek kordonu Kâbe'nin olduğu yer. Allahu a'lem, kanaatimizce. Oradan itibaren hani "püf" derler de püf noktası vardır şişenin, böyle şişer sonra soğur ya, işte Dünya da şeklini alıp soğurken o Kâbe'nin olduğu yerden itibaren o nura ait hatlar da, damarlar halinde soğuyan yerlere yayılıyor. Dolayısıyla orada **kalın bir kök** ve oradan itibaren **Ley hatları** şeklinde yayılıyor. Dolayısıyla o hatların rastlayıp geçtiği yerlere denk gelen yerlerdeki enerjiler farklı oluyor. Oralara buraları fark edip mekan kuran kişilerin oradaki dergahları, açılımları o hatlardan etkileniyor enerjiden, o nurdan! Şimdi o nurların ana kaynağını, esas göbek kordonunu ziyarete, o laboratuara gidiyor kişi aslında, o Nur'un içine gark olmaya gidiyor.

Ama Hac'ca neyi götürdüğünüz önemli, çok önemli bir şey bu; neye Hac yaptırıyorsunuz? Oraya giderken götürdüğün idrak önemlidir! İdraka Hac yaptır! Hangi idrakı götürüyorsun oraya? Dolayısıyla, bir; götürdüğün idrakı iyi tarif etmek lazım. İki; döneceğin idrakı iyi tarif etmek lazım. Ne götürüyorsun atölyeye, ne getireceksin? Yani değirmene buğday götürüyorsun, sana oradan tavuk verirlerse olmaz! Un getireceksin. Ne getireceğini bileceksin yani. Yoksa değirmenciyi göreceğim diye heyecanlan ağla, ama buğday yok! Çok önemli bir şey değil o değirmene giderken bu kadar sevinmek! Buğday götürüp un getirmek, ne getireceğini bilmek önemli. Götüreceğin idrak çok önemli; o idrakı orada mükem-

melleştirirsin, mutmain yaparsın. Onun için, buradan giderken oraya götüreceğin şirki hafisizlik, şirki hafisi olmayan bakış önemli. Bunu durmadan zikir gibi nerede, nasıl dile getireceksin?

Lebbeyyyk Allahümme lebbeyyk... İnleyecek her taraf zaten! Bu dendiği zaman insanlar, gidip gelenler hele böyle bir tuhaf olurlar **Lebbeyk Allahümme**... Bir anda iş değişir, böyle bir nasıl olur zihnin!? Çünkü o kadar inliyor ki her yer; **Lebbeyyyk Allahümme Lebbeyyyk, Lebbeyyyk Allahümme lebbeyyyk...**

Hazreti İbrahim, Rabbinin emriyle Beyt'i yaptıktan sonra Rabbi diyor ki; **çağır artık, inananları buraya çağır.** Hz. İbrahim çağırıyor inananları; **Rabbim çağırıyor!** İşte, bu yüzden koşuyor insanlar, o davete koşuyor; Rabbimiz bizi çağırıyor! Koşarken de diyorlar ki; **buyur Allahım buyur, geldik buyur. Gel dedin geldik, buyur!** İşte o **Lebbeyk Allahümme lebbeyk! Allahümme; Allah'ım, lebbeyk; buyur. Buyur Allah'ım buyur; Lebbeyk Allahümme lebbeyk.**

Şimdi dikkat ederseniz **lebbeyk** devam ettiğinde manalarına baktığınızda tamamen **şirki hafisizlik** var! **Senin ortağın yok, benzerin yok, Hamd sana aittir** diyorsun, **nimet vermek sana aittir, Hamd sana aittir**. "**Lebbeyk**" derken nasıl lebbeyk diyorsun, bu çok önemli. İşte "o idrak" **lebbeyk**tir! Eğer hakikaten orada bir sultan var da, sen ona ötede beride birine gidiyorsun da, oraya öteye sesleniyorsan "lebbeyk" diye, bu idrakı Hac'ca götürüyorsun işte. Götürdüğün idrak "bu Lebbeykle" anlaşılır, sende anlaşılır. Senin idrakının dışa çıkış şeklidir bu Lebbeyk. Ama eğer "lebbeyk" derken, "ey Allahım, ben tanrılık iddiasında bulunmayan, muhtariyet gücünü kendi rablığını ilan etmekte kullanmayan bir kulun olarak, "**senin ilminde düşüncenin sureti olmuş BEN olarak lebbeyk diyorum**, diyorsan B_0 noktasıyla o idrakla yola düşüyorsun demektir. Nefs-i mutmaineden başlayan idraklardan biriyle; yani 4, 5, 6, 7 idrak noktalarından birisiyle yola düşüyorsun demektir. Bu çok önemli bir şey "**lebbeyk**" derken, giderken! **Lebbeyk** Hac bitinceye kadar söylenir. Hac tamamlandıktan sonra, Vakfe'den sonra "**lebbeyk**" kesilir. O önemli bir şey, sebebine bakılırsa...

Bakın, Hac'da "zahiren yapılan" şeyler çok önemli. Örneğin ihram giymek şu demek, dikişsiz giymek şu demek, taş atmak şu demek… Dikkat ederseniz her şey zahiren bir harekete bağlı! Eğer zahiren hareketler önemsizse "Hac tamamen kalktı" demektir! Demek ki, bâtın'ın açılması için zahir kapı gerekiyor. Tanımlanmış! Tanrıların tanımladığı değil, Allah'ın tanımladığı veya heva ve hevesinden konuşmayarak Rabbinden konuşan Rasulünün tanımladığı bir zahir gerekiyor ki, o **zahir** anahtar bâtın'ın kapısını açsın. Eğer zahiri önemsemez anahtarı atarsan kapının önünde beklersin, kapıyı açamazsın. Ama anahtarı yani zahiri esas zanneder, okşar, sever, saklarsan kilide sokmazsan kapıyı da açamazsın! Bu yüzden zahirle perdelenme! Yalnızca zahiri önemli zannedip, anahtarı boynunda taşıyıp, "ben bir şey yapıyorum" sanma. O anahtar açmak için! Bu yüzden, zahir bâtını açmak için! Eğer, "onu yaptım işimi bitirdim" sanarsan, anahtarı boynunda taşırsın, çocukların eskiden silgi taşıması gibi boynunda taşırsın. Bir işe yaramaz demektir o. Hac'da zahirin, aslında bâtın için ne kadar önemli olduğunu, bâtını açan kapılar olduğunu görürsün. Peki, buradan açılacak "en önemli kapı" ne?

Çok önemli bir şey; **Hac** aslında bahsettiğimiz vehim olan BENden bile kurtulma yeridir. Çünkü Kâbe'nin yanında bulunduğunuzda, başka bir yerde yaptığınız halin "yüz bin katı" bir halde olursunuz. O kadar enerji üretir, o kadar fazla nur üretir sevap alırsınız. İşte bu elde edilen hâsıla ile, "A" Takdim Formu"ndan hızla kurtulabilecek değerlendirmeyi yapabilmek lazım. Haccın bir önemli boyutu da tavafla ilgili. Tavaf yaparken "yedi kere" dolaşmanın çeşitli şekillerde izahları vardır. İşte yedi nefs mertebesi gibi. Ama ona şöyle yaklaşanlar da vardır: Nefsin yedi isminden sıyrılmak! Yani Hayy, Semi, Basir, Aliym, Mütekellim, Kadir, Mürid isimlerinden sıyrılmak. Nefsten sıyrıldığın zaman Hakkal Yakîn gerçekleşir, o zaman "Allah'ın zati sıfatlarıyla" sıfatlanırsın. Öyle önemli bir zahiri işi öyle önemli bir enerji okyanusunda, öyle bir nur içinde yapıyorsun ki! Hani "B" İhlâs Döngüsü dedik ya, "B" İhlâs Döngüsü'nün "sıfır" noktasından itibaren Mutedil yazan yere kadar gelen yer **İlmel Yakîn**, fiillerin tecellisi. Bundan sonra Aynel Yakîn. Bu Aynel Yakînde burayı yaşayanlar o isimlerle, isimlerin tecellisiyle burayı atlatırlar, nefse ait isimlerle! Onun için **Aynel yakin**! Nefse ait isimler burada, oradaki kişide tecelli eder. Hayy, Semi, Basir, Aliym isimleri, o isimler olur o kişi. Oysa siz Kâbe'nin etrafını dolaşırken bu isimleri olmuş da bitirmiş gibi olursunuz. Yedi kez dolaşarak zahiren, şeklen yedi ismi bitirmiş olursun! Bitirdin, ne olacak? İşte o zaman "el Ehadüs Samed İlmi"ne gelirsin, **Hakkal Yakîn**e gelirsin. Hac'cın zahiren verdiği böyle bir anahtar var, değerlendirdiğin derecede o anahtarla bâtınî daha iç kapılara geçersin. Bu anahtar İhlâs Hayat Döngüsünde seni "orta yer"den alır, Kâbe'nin etrafında yedi kez dolaşmakla nefse ait isimlerden sıyırır, Hakkal Yakîne getirir.

Hac'cın bir başka yanı da **Arafat**! Kayıtları siler, anlatılacak gibi bir şey değil yani! Kayıtları siler! Eğer, kişi Hakkal Yakîni yaşar halde ise, zahirinin ötesinde, yaşar halde ise, ayetler gereği yalnız kayıtları silinmez o günahlar o boyutta sevaba çevrilir, Allahu a'lem. Yalnız kaydı silinmez, o günahlar o boyutta nura döner. **Zaten onlar nurdu da sen onları günah gözüyle damgaladığın için nar elbisesi giydirmiştin**. Nar elbisesini Arafat çıkarır yok eder, ama "senin idrakın" o nuru kavradığı için, hesabına da "nur" geçer, Allahu a'lem. Ama en azından silinir!

Çeşitli tasavvuf kitaplarında Hac bahsine bakarsanız oradaki zahiri anahtarların aslında hangi kapıları açmak için birer işaret olduğunu oralardan görerek ipuçları yakalayabilirsiniz.

Hac'da Lebbeykle beraber söylenen; **La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehül mülk ve lehül Hamd, yuhyi ve yümiyt ve Hüve Hayyün la yemut ebeden, Biyedihil hayr ve Hüve ala külli şey'in Kadir,** bu da çok söylenir. Öneririm ki bunun aralarına "**Sübhanallahi velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber ve la havle ve la kuvvete illa billahil Aliyyil Azim**", bunun da yayılması önemlidir. Aslında iki türlü uyanma vardır. Bu ilimle meşgul olduktan sonra kişi uyanırken "esas" uyanmayı, hadis'te geçen esas uyanmayı yaşar. Çünkü uyanır, uyandığı zaman bakar ki zikirle meşgul, uyandı ama zikir yapıyor. Hadiste geçen uyanma o! **Gece uyandığınızda** denilen **uyanma** o! **Uyandınız ki zikir yapıyorsunuz, hemen kalkın salât ikame edin kabul olur, haliniz yoksa dua edin kabul olur**" diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Şimdi, o

uyanmada bir ipucu inşallah. Uyandığınız zaman zikir halini fark ederseniz, zikre neresinden giriyorsunuz fark etmeye çalışın. Sonradan giriyorsanız **sizde zikreden** siz değilsiniz, cüz değil! Uyandınız ki, Kur'an okuyorsunuz, ama okuduğunuzu sonra fark ettiniz. Fark edince bir yerinden girdiniz. Şuradan anlarsınız onu; "cüz" girince bir yerde kesilir o, devam etmez. Çünkü bilmiyorsunuz ki devam etsin, orada kesilir o! Ama bakarsınız ki siz fark ettiğinizde, aslında siz işin ortasında girdiniz. Fark ettiniz, ama bir kayıt gidiyor, bir kayıt var. İşte öyle kalkmalarda, uyanmalarda da **La ilahe illallahu vahdehu la şerike lehü** ve **Sübhanallahi velhamdülillahi**, bu ikisini okumak çok sevaplı, çok önemli olarak anlatılır. Bu yüzden Hac'da da bu çok OKUnur, çok önemli!

Tavaflardan sonra iki rekât salât ikame edilir. O salatta birinci rekâtta Kafirun okunur. Bu yüzden bilinmiyorsa bunun ezberlenilmesi lazım. İkinci rekâtta İhlâs okunur. Birinci rekâtta okunan Kafirun "A" Takdim Formuna okunur. "A" Takdim Formu"na birinci rekâtta Kafirun'u okur yok edersiniz, ikinci rekâtta İhlâs okur, İhlâs Hayat Döngüsü'nün içerine kendinizi sokarsınız. Birinci rekâtta bu "A" Takdim Formu"nu mahvedersiniz Kafirun'la, ikinci rekâtta İhlâs okuyarak İhlâs Hayat Döngüsünün üyesi olursunuz, kaydolursunuz oraya. Diğer yerden kaydınızı sildirirsiniz, buraya **hicret** etmiş olursunuz.

Hicret deyince, "merak hicret eder mi?" demiştik. Merak önemli bir veri tabanıdır. Merak diyoruz ya, bakın "A" Takdim Formu"ndaki "BEN" vehmin zulmetidir. Vehmin zulmeti nasıl olur, onu, o zulmeti görmek isterseniz! Her şeyin "zulmeti" vardır, her şeyin! Merak bir vehimdir ve "B"ye aittir. Şimdi bakın merakın zulmeti nasıl oluşuyor? Esas, ana isim vehim. Çünkü burası, "Vehim nurundan" yaratılmış vehim nurundan yaratılmış tamamı. Ha, bunun suiistimal edilmesi, yani bir iddiayla muhtariyet ilanı ise vehmin zulmeti. Dolayısıyla, merak "B"nin işi. Ama ne için? Allah'ı merak etmek için! Ayetlerde öyle değil mi; **onlar nasıl yaratıldıklarını, yeri göğü tefekkür ederler.** Tefekkür merakla olur. Tefekkür ederler, Allah'ı merak etmek için! Peki, merakın zulmeti ne? O merak duygusunu alıp insanları merak etmek, tanrıları merak etmek, işte o **merakın zulmeti** olur! Allah'ı merak etmezsin de buradaki tanrıları, kendi tanrılığını ve başka tanrıları merak edersin. Başka tanrıları merak edersen "gıybet, iftira, dedikodu" olur, çok günah olur, işte o merakın zulmeti olur. Allah'ı merak edersen "tefekkür" olur çok büyük ibadet olur. Bir şeyi zulmetinden kurtarırsan, suiistimalinden kurtarırsan o yerine gelmiş olur. O zulmet gömleğinden kurtulduğu zaman **hicret** etmiş olur. O aslında zaten bu "B"de, ama suiistimalle gölgesini oraya çekip kullandığın için, onu zulmetten kurtarırsan, o zaman yerine gelmiş olur.

Vakit çok ilerlemeden isterseniz, hızlıca bir duayla tamamlayalım mı, inşallah? Allah nasib eder de bu mübarek yerlere gidenler olursa, Hac'ca gidenlere yapılan duaların içerisinde bir de ne vardır, "Allah kolaylaştırsın" vardır. Çünkü diğer ibadetlere göre "daha güç isteyen" bir ibadettir. Allah kolaylaştırsın, makbul eylesin, hayırlı eylesin inşallah. Şirki hafiden tamamen kurtulmamıza vesile kılsın. Oradaki dualarınızla, dua ettiklerinize de hepimize de kurtulmayı nasib eylesin inşallah. Nasib olanlarla da orada görüşürüz...

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halâkteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebuü leke bi nı'metike aleyye ve ebuü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımin.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfir lena ve terhamna le nekunenne minel hâsirîn.

La ilahe illa ente Subhâneke inni küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min ındike verhamni, inneke entel Ğafurur Rahim ve Tevvabur Rahim.

Allahümme inni euzü bike en üşrike bike şey'en ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem inneke entel Allamul guyub.

Subhanallahi ve bihamdihi subhanallahil Aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullahellezi la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyumu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim, Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim, Estağfirullah Ya Rabbel âlemin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin biadedi ılmike…

Ya **HU**, Ya men **HU**, La ilahe illa **HU**!

Elif, Lam, Mim… Allahu la ilahe illa Hüvel Hayyul Kayyum. Entel Hayyul Kayyum ve la şerike lek ve lekel mülkü ve lekel hamdü ve inneke ala külli şey'in Kadir.

Ya Hannan, Ya Mennan, Ya Bedi'as Semavati vel arz, Ya Zel Celal-i vel İkram. Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salati ve nüsüki ve mahyaye ve memati lillahi rabbil âlemin; ve la şerike lehu ve bizalike umirtu ve ene minel müslimin. Eslemtü vechiye lillahi, eslemtü li Rabbil âlemin. Birahmetike ya Erhamer rahımin.

Vel hamdü lillahi Rabbil âlemin

Bismillahi'r Rahmani'r Rahim Elhamdü lillahi rabbil âlemin. ErRahmani'r Rahim, Maliki yevmid din, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, İhdines Sıratal müstakıym, Sıratellezine en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve leddaaaliiiyn. Amin...

El-FATİHA

Hakkınızı helal edin inşallah. Allah razı olsun. Pekâlâ, Allah'a emanet olunuz inşallah. Selamün aleyküm...

13 Muharrem 1430 / 09 Ocak 2009

- Tefekkürün hedefine ulaşıp ulaşmadığını anlamak için
- İmanın ikana dönüştüğü nasıl anlaşılır?
- Gizlilik, gizem ve iman ilişkisi
- Sır nedir? İfşa edilmeyecek sır nedir?
- İmanın en alt basamağı
- Kendini Hissetme Duygusu
- Kişi neyi örttüğü için örtücü/kâfir olur?
- Cennet cehennem dengesi!
- Allah yokmuş gibi düşünen, konuşan ve davrananlar
- Cinsellik platformunun cazibesi ve örtme ilişkisi
- Öfkenin net tarifi; örtücü ilahlığı muhafaza amaçlı..
- Merak etme duygusu insana neden verilmiştir?
- Allah'ın açığa çıkması için birisi gerekmiyor!
- Beğenmeme, tatmin olmama ve didişme; üç gösterge!
- Sana iltifat edenle hakaret eden farklı mı?
- Samediyet nurları ile oruç ilişkisi
- Bu bedende bu bedensizliği yaşamak
- Mirac: Bilinç sıçramaları nasıl bir miractır?
- Allahuekber'i hissedebilmek için bir yöntem
- Kaf Dağı nedir?
- Elhamdülillah ve kadere teslimiyet ilişkisi
- Aklı kayıp gittiği yerden beyne toplama tekniği
- Nefs "şer" midir? Nefsin şerri ne demektir?
- Haddi aşmak nedir, "haddi aşmayın" ayeti niçin?
- Hakk ve batıl nedir? Amel ve salih amel farkı
- Levm etmek ve nefs-i levvame nedir?
- Kelime-i Tevhid'in fiili zikrine bir örnek
- A ve B yüzleşmesinin sonucu: A'dan B'ye hicret!

Tefekkürün bir özelliğini paylaşarak başlayalım isterseniz. Sûfi için ilerlemede zikrullah çok önemli. Ancak zikrullahı canlandıran, ona ruh katan, zikrullahın tesirini tahmin edemeyeceğimiz kadar arttıran, hedefe ulaştıran bir yanı ise, zikrullaha paralel olarak yapılan tefekkür. Tefekkürle beraber zikrullah yapılabilirse, böyle bir alışkanlık kazanılırsa zikrullah çok çabuk etkisini gösterir. Zikrullahın izleyebileceğiniz ve izlerken kendi kendinizi yönetebileceğiniz yanlarını fark edersiniz. Bunda da tefekkür çok önemli! Tefekkür yanına tam arkadaş olmazsa zikrullah tesir etmez mi? Tesir eder, etmez olur mu? Allah'ı düşünmenin ve anmanın bilinçli olsun veya olmasın sevabı tartışılmaz. Ama yapılan zikrullah tefekkürle beraber, paralel ilerleyecek olursa, bu hedefi olan bir zikrullah olur. Hedefi olan, bir yere ulaşmaya çalışan, idrakı oraya taşıyacak olan bir zikrullah olur. İşte bu tefekkürün bir yanını biraz paylaşmak istiyorum. Tefekkürün amaçlarından birisi şu; "soyut" bir şeyi "somut" hale getirmek! Bu tefekkürde çok önemli bir şey! Tefekkür, İslamiyet'te, hayale dalmak veya hayali bir şeyleri düşünmek değil. Tefekkürde amaçlananı elde edip etmediğinizi ordan anlarsınız; soyut bir şeyi tefekkürle somutlaştırabiliyor muyum? Eğer somutlaştıramıyorsanız henüz tefekkür amacına ulaşmış değil! Peki, soyut bir şeyi nasıl somutlaştıracağız?

İslamiyet'in, İslamiyet dışında iddiası olan tüm düşüncelerden, felsefelerden farkı bu işte, çok önemli bir fark bu! İslamiyet'in düşünce ve felsefe olduklarını iddia eden tüm bakışlardan farkı **şahadet mekanizması**! Çok önemli iki tane şahadet noktası var. Bakın diyoruz ki şahadet mekanizması, yani şahit olmak! Yani "somut" bir şey! Demek ki siz, size soyut gibi gelen kavramları tefekkürle somutlaştırmalısınız ki şahit olasınız. Bu neyi getirir? Bu imanı getirmez. Tefekkür için iman şart zaten! Bu ikanı getirir. İmanın ikana dönüşmesi, senin için soyut olup da iman ettiğin şeylerin, artık gözle görülebiliyor derecede hâkim olduğun kavramlara dönüşmesi, o imanın ikan olması demektir. Hedef bu! **Hedef** iman ettiğin şeylerin ikana dönüşmesi! Peki, nasıl olacak bu? Demek ki bizim için çok önemli bir ibadet olan, hedefe ulaşmada önemli bir araç olan tefekkür, bizim için tefekkür eden için soyut olan bir şeyi somut hale getirmeyi planlamalı. Neden bizim için diyorum? Bizim iman ettiğimiz bir şey bir başkası için ikan olabilir. Bize soyuttur ama o ona soyut değildir somuttur. Tefekkürde, tefekkürün içinde böyle bir plan kurmalı. Eğer böyle bir plan kurmuyorsa o tefekkür değil, o "güzel şeyleri düşünmek" demektir, o da gayet sevaptır. Başka bir şeyle kıyasladığınız zaman, yani güzel olmayan şeyleri düşünmekle kıyasladığınız zaman, güzel şeyleri düşündüğünüzde de mutlaka onun sevap olduğunu fark etmek mümkündür. Ama **tefekkür** hedefi olan bir düşünce yöntemidir. İşte bu hedef de, tefekkür edene soyut olan bir şeyin somuta dönüşmesiyle kendisini gösterir. Onun içindir ki Halife efendilerimizden birisi diyor ki; **görmediğim Allah'a inanmam!** Tefekkürle somutlaştırdığı bir kavramı ifade etmeye çalışıyor. Ve yine halife efendilerimizden birisi buyuruyor ki; **neye bakarsam önce Vechullah'ı görürüm, sonra baktığım şeyi görürüm.** Bu da gösteriyor ki, tefekkürde ilerlediklerini bildiğimiz önemli kişiler, soyut gibi zannedilen kavramları o kadar somutlaştırmış ve günlük hayatlarında normalleştirmişler ki, konuşurken çok rahatlıkla "**görmediğim Allah'a inanmam**" diyebilecek kadar konuya somut olarak hâkimler.

Peki, nasıl olacak da biz soyut bir şeyi somut hale getireceğiz tefekkürde? En önemli basamağın birisi şu bu yolda: Tefekkür ettiğiniz ve size soyut gelen bir şeyi düşünürken, onu düşüncede ilerletirken başka bir soyutla ilerletmeyeceksiniz. Bu çok önemli bir nokta! İnsanlar maalesef kendilerini doğrudan uzaklaştıracak şeylere göre programlandıkları için kendilerini "doğrudan uzaklaştıracak yöntemler" daha kolay ve daha doğruymuş gibi gelir! Bu neden öyledir, biraz sonra konuşacağız. Bakın tefekkür yokuş yukarıdır! Yokuş aşağı iniyor gibi hoşunuza giden ve hayallere daldığınız; "oo, çok güzel düşünüyorum. Ben Hak'tan başladım, Rububiyet, Rahmaniyet, Ulûhiyet, Ehadiyet'ten çıktım" düşüncelerinin hepsi soyut! Güzel bir düşünce ama neticede somut elde ettiğin bir şey yok. Somut elde ettiğin bir şey yoksa tefekkürden elde ettiğin bir şey yok! Ne var? Güzel bir düşünce ânı var. Senin için somut elle tutulabilecek, gözle görülebilecek, senin şeksiz şüphesiz şahit olabileceğin, müşahede edebileceğin bir şey geçmedi eline! Hayal var elinde! **Hayal** müşahede değildir! Demek ki, en önemli yöntemlerden birisi; senin için soyut olan bir şeyi tefekkür ederken, onu "bu şudur, bu budur" diyebilmendir. Tefekkürünü ilerletirken başka soyutlara bağlayarak ilerletirsen netice elde edemezsin! Örneğin Rububiyet! Düşündüğünüz zaman sizin için soyut, bunu tefekkür etmek istiyorsunuz. Rububiyet'i düşünürken size daha soyut olan bir şeyi düşünürsen netice alamazsın. "Ben işte Rububiyet'i düşünürken ordan Ulûhiyete geçiyorum, Ulûhiyet için şöyle…" Bak daha soyut bir şeyle ilerlettin! Netice alamazsın. Nasıl olacak peki? Şimdi bir yöntemle bakacağız ona. Tefekkürde dikkat etmek gerekir ki; çözülmemiş bir şey bir başka çözülmemiş şeyle çözülemez. Çözülmemiş bir şeyi, çözmüş olduğun bir şeyle düşünerek çözülebilir hale getirmelisin tefekkürde!

Ve özellikle tasavvufla ilgilenenler çok kuvvetlice şunu bilmeliler ve prensip edinmeliler ki, **gizlilik** imanı zayıflatır! Çok kuvvetli imanla kişi tasavvufa başlar, tasavvuftaki öğreti tuzakları yüzünden **gizemlilik** hoşuna gider, gizemlilik imanı zayıflatır! Eğer gizlilik, gizemlilik imanı kuvvetlendirseydi, şahadet mekanizması olmazdı! Daha gizlilik olurdu. Halbuki tam tersine, şahit olman isteniyor! Gizlilik, imanı zayıflatır ve batıl inanışları artırır. İman zayıflayınca, o boşluğu batıl inanışlar doldurur. Bunun da analizini yaptığınız zaman "gizemlilik" ortaya çıkar.

- Ne anlamda bir gizemlilik ben anlamadım, "gizemli" derken neyi kastediyorsunuz?

Sizin için konu tam somutlaşamamış, ama o somutlaşamamış konuyu siz incelerken, onu daha gizemli daha anlaşılmaz hale getiriyorsunuz içinizde.

- Daha soyut mu oluyor?

Doğru, daha soyut yapıyorsunuz, daha ulaşılması zor hale geliyor. Onu yaparken neyi kullanıyorsunuz? İlerlemek istediğiniz tasavvuf bilgilerini kullanıyorsunuz. Kullandığınız tasavvuf bilgileri bir başkası için somut onun için yazmış. Ama bir başkası için somut olan bu bilgileri siz kullanırken, sizin için soyut olan bir şeyi daha soyut hale getiriyorsunuz! Böylece gizemli hale geliyor! **İnsanın yapısı** doğrudan uzaklaşmaya meyilli olduğu için gizemlilik, esrarengizlik de hoşuna gidiyor. Gizemli haller, işte "kimsenin bilmediğini biliyorum" gibi bir havaya

sokuyor insanı. Kimsenin bilmediğini bileceğin bir iş değil **İslamiyet;** herkesin bildiğini bilmen gereken bir şey, çünkü şahitlik mekanizması var! Dolayısıyla, biraz önce tespit ettiğin gibi daha soyut hale getirmemek gerekiyor. **Daha soyut** hale getirmek imanı zayıflatır. Çünkü imanın ikana gitmesi, soyutluğun bitmesi ile mümkün! Halbuki daha soyut yaptığın zaman geri gidiyorsun! İmanı gittikçe zayıflatırsın, böylece onun yerine batıl inanışlar sana yön göstermeye başlar. Onlara sarılmaya çalışırsın, hatta çeşitli batıl inanışların tesirinde kalır, Allah korkusu yerine onlardan korkmaya başlarsın. "Kedi geçti" der korkarsın, "ayın 13'ü" der korkarsın, "şu bunu dedi" der korkarsın. Hâlbuki Allah'tan o kadar korkmazsın! Ama batıl hareketlerden korkmaya başlarsın! Bunların hepsi daha gizemli olmaktan kaynaklanır.

- Sırrı deşifre etmekten, deşifre edersen sırrın verilmeyeceğinden bahsediliyor. O sırla bu farklı mı?

Sırla bu çok farklı. Gizem başka bir şey, sır başka bir şey. Tasavvuftaki sır; normal A'ların hayatındaki (A denince asilerin, muhtariyetini ilan etmiş olanların, A Takdim Formuyla "BEN" demişlerin yaşantı tarzları içerisindeki) sır değil. Yani birisinin sakladığı bir bilgi değil! **Tasavvuftaki sır** senin ulaşamadığın bilgidir! Yani o bilgi aslında sende mevcuttur, ancak senin idrakin o konuda henüz açılmadığı için, o bilginin üstünde bir örtü bulunduğu için, sana o sırdır. Sen o örtüyü, yani o idrak karartan, idrak örten o manayı çekersen sende zaten var olan o bilgiye ulaştığında **sır** kalkar. Eğer tasavvufta bahsedilen sırrı "şu konu sırmış şu biliyormuş, gidip ona sorup da öğreneyim" dersen yanılırsın. Tasavvufta bahsedilen sır öyle öğrenilecek bir sır değil, birilerinin sakladığı bir bilgi değil. **Sırların ifşa edilmemesi** ise, o farklı bir konudur. Örneğin, örtücü ilahlıkla ilgili olan bilgi ve onun kapsamı sır değildir. Ancak bazı kişiler öyle bir noktaya gelirler ki, onlara hiç bu dünyayı ilgilendirmeyen bilmediğimiz bir bilgi verilir ve ona zaten bu bilginin söylenmemesi söylenir! Yani böyle bir kişi "aa, ben bu bilginin söylenmeyeceğini bilmiyordum" demez, öyle bir şey olmaz! Zaten o, o tür bir bilgiyi elde ederken, elde etme yöntemi içerisinde onu söylememe noktasına gelmiş pozisyondaki kişiye söylenir. Rasullerin hayatlarını okuduğunuz zaman, o tür çeşitli bilgilere de rastlarsınız, açıklamaları istenmemiştir. Bunlar çeşitli önemli zatlarda da olabilir, onlar bizim normal hayatımızı ilgilendiren şeyler değildir. Zaten o bilgiyi öğrendiğinde hayatın alt üst olacaktır. Seni cennete götürecek, sana faydalı olacak, Allah'ı tanımanda sana daha yardımcı olacak bir bilgiyi saklamak değildir sır.

Şimdi, buna biraz örnek teşkil etmek üzere örtmez ve örten özellikte suistimallerin olduğu tabloya bakmaya çalışalım. Bakın **Nokta ve Kudreti**. Tasavvufla ilgilenenlerin hemen karşılarına çıkan önemli bir şeydir **nokta** kavramı ve **kudret** kavramı. Şimdi nokta ve kudreti düşünüyorsunuz diyelim, tefekkür ediyorsunuz ama nasıl tefekkür edeceksiniz? Duyuyorsunuz ki nokta çok önemli, kudret çok önemli, "Noktanın Kudreti" çok önemli. Bunu siz somutlaştırmadıktan sonra, bu hiçbir zaman **size ait bilgi** olmaz! Hangi çerçevede kalır? Şu çerçevede kalır. Şimdi söyleyeceğim o çerçeve imanın en alt basamağıdır, tasavvufta bir prensiptir ve en alt basamağıdır. Tasavvufla meşgul oluyorsunuz ve özellikle de Kelime-i

Tevhidin açıklamasını anladınız kavradınız ve öyle bir öğretiye girdiniz. Üstadınız bir konudan bahsetti ama size tuhaf geldi, hemen kabul edeceğiniz gibi bir şey değil, bildiklerinize çok ters. O zaman söyleyeceğiniz şey şudur, yaklaşımınız şu olmalıdır: Ben bunu anlayamadım, şimdi idrak edemedim, ama bunu böyle kabul etmiş olarak rafta tutayım, itiraz etmeyeyim. Çünkü itiraz edersem bunun sonucu bana daha yakıcı, daha zarar verici olur. Çünkü baştan güvenle girdiniz yola! Güvenmiyorsan girme bu yola! Bu yola girdin, bu yola girdikten sonra yolun ortasında farklı bir şekilde eleştiri olmaz! Anlayamamış kavrayamamış olabilirsin! Ama diyeceksin ki ben bunu anlayamadım, şimdi kavrayamadım, bu rafta dursun. Ben zaman zaman seyrederim bakarım. Ama bu konuda çalışmalarım ilerleyince bu konuda idrakim açılınca o zaman anlarım inşallah diye bir duayla onu kaldırır rafa korsun. Ama tutar da "böyle şey olur mu?" dersen, o bilgi sana zarar verir, bu davranış sana zarar verir. Dolayısıyla, bu imanın en alt basamağıdır: Bir şeyi, itiraz etmeden, sonra ileride anlarım diye rafta tutmak. Özellikle kader konusunu henüz kavrayamamış olanların mutlaka yapması gereken bu! "Rasûlullah böyle demiş. Ben şimdi kavrayamıyorum anlayamıyorum ama bu budur, böyledir, bu şimdi rafta dursun" demeli. Ama mutlaka onu anlayabilmek için de gayret etmeli. Kendisi için soyut olan o kader kavramını somut olduruncaya kadar da ne gerekiyorsa yapmalı, ne gerekiyorsa!

Şimdi, işte nokta ve kudret de bunlardan birisi. "**Nokta, kudret**" ve "**noktanın kudreti**". Bunu konuşacaksınız, tefekkür edeceksiniz. Ama bunu tefekkür edeceğiniz zaman sizin için soyut olan bu konuyu daha soyut bir şeyle tefekkür ederseniz, çözülmemişle çözülmemişi ilişkilendirerek, onu sizin için daha çözülmemiş hale getirirsiniz. Bakın bir örnek: Dedik ki, Kendini Hissetme Duygusu. Bakın **Kendini Hissetme Duygusu** sizin için daha somut. Bir varlığın kendini hissetmesi, kendini bilmesi, bu size daha somut! Bakın şimdi bu "Kendini Hissetme Duygusu"nu biraz düşünelim. Kendini Hissetme Duygusunun çok önemli bir vasfı **Samed**, Samed vasıflı bir duygu! Kendini Hissetme Duygusu Samed vasıflı. Ama Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu, kendini bilme hali, bu enerji, bu nur, bir cüz'e bir birime geldiğinde bir cüz'le birlikte olduğunda, Kendini Hissetme Duygusu o cüz'ün şartlarıyla o cüz'ün özellikleriyle sınırlanır ve Kendini Hissetme Duygusu o cüz'ün sınırlayıcı davranışı yüzünden kendisini o cüzün özellikleri sanar. Bu kısmı çok iyi anlayalım ve öyle ilerleyelim, bu konuşacaklarımızı basamak basamak anlayalım.

Kendini Hissetme Duygusu koltukta bile var. Bunun olmadığı bir yer yok! Her yeri kaplayan bir şey Kendini Hissetme Duygusu. Kendini Hissetme Duygusunun bulunmadığı bir yer yok. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin zamanından hatırlayacak olursanız bir hadisi; Efendimiz hutbe için bir kütüğün üstüne çıkıyor ve oradan hutbesini veriyor. Ama elinden iş gelen bir zat üç basamaklı bir şey yapıyor onu getiriyor. Efendimiz bu sefer ona çıkıyor, orda söylüyor hutbesini. Ama hutbesini söylerken bir inilti duyuluyor kenardan ve bakıyorlar ki kütük inliyor! İniyor Efendimiz, kütüğü okşuyor ve inilti kesiliyor. Çünkü üzülüyor kütük, böyle bir görevle meşgulken sonra kenara konulmaktan dolayı üzülüyor. Buraya küçücük bir şey ekleyeyim.

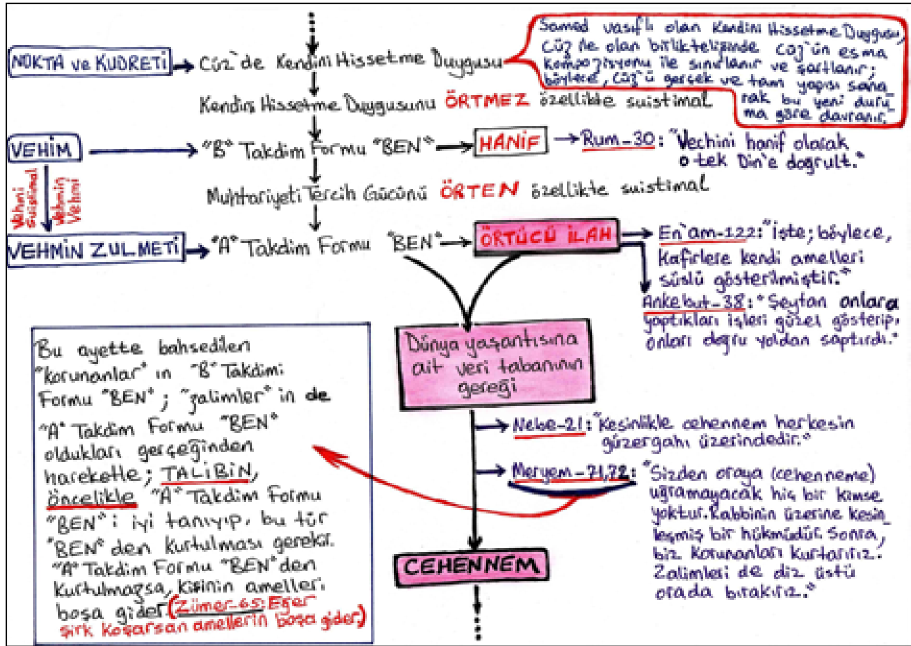
Bu anlattığımı şu anda yaşayan bir zat camide dinliyor ve çok etkileniyor, "vay be" diyor "bir takoz olamadık şu hayatta, bir takoz kadar kavrayamadık şu işi" diyor. Ve bu etkiyle de biraz daha dinle meşgul oluyor. Bir arkadaşı bir gün buna diyor ki; ya, çok böyle meşgulsün madem, muhterem bir zat var gel seni ona götüreyim. Bir gün oraya götürüyor ve o zatın yanında namaz kıldıktan sonra çıkarken elini öpüp öyle çıkmak istiyor. Yaklaşıyor, elini öpecek, zat ona; "ne haber takoz!" diyor. Böyle bir anıyı hayatta olan yaşayan birisi anlattı. Adı o bulunduğu yerde takoz lakabıyla anılıyor şu anda. Şimdi, görüyorsunuz ki bir kütük de kendini hissediyor, Kendini Hissetme Duygusu her şeyde var. Ancak bakın; Kendini Hissetme Duygusu neye verilmişse, onun şartlarıyla sınırlanır! Kendini Hissetme Duygusu bu koltuğa verildiğinde bu koltuğun şartlarıyla sınırlanır, Kendini Hissetme Duygusu burada kendini koltuk sanar. Böyle davranır, koltuk gibi davranır. Kendini Hissetme Duygusu insana veriliğinde, bu sefer insandaki esma özellikleriyle sınırlanır. Ama insandaki esma özellikleri Ahsen-i takvim; esmaların külleha'sı var. Böyle, esmaların tamamının olduğu bir yere gelen Kendini Hissetme Duygusu da kendini insan sanar. Ancak çok dikkat edin buraya! **Ahsen-i takvim özelliği** yüzünden, orada "tüm esmaların" bulunması yüzünden kendisini **ilah** sanar. Bakın buraya çok dikkat edin! Yani gizlice ve bilmeden kendisini Allah sanar! Bu çok önemli bir şey! Bu kadar açık bir yerde yazılı bulamazsınız!

- Kendini Hissetme Duygusunun her şeyde olduğunu anlayan edebi nasıl yapar?

Kendini Hissetme Duygusunun ne olduğunu fark ettiğinde, sonra o Kendini Hissetme Duygusuna göre davranırsan **edebli** bir **davranış** olur tabi, doğru. Aynı şey çünkü! Bendeki Kendini Hissetme Duygusuyla koltuktaki Kendini Hissetme Duygusu aynı şey. Bakın bunu bir de şöyle örneklendirelim kolay anlayabilmek için. Bir buzdolabını düşünün, yanında çamaşır makinası var, yanında da bulaşık makinası var, üçünü de elektrik çalıştırıyor. Buzdolabının fişini çektiğimiz zaman, buzdolabı kendisini hissedemiyor, buzdolabı gibi davranamıyor. Ama elektriğini verdiğimiz zaman, ona elektrik kavuştuğu zaman, o elektrik buzdolabında kendisini buzdolabı sanıyor ve buzdolabı gibi çalışıyor. Aynı elektrik çamaşır makinasında çamaşır makinasının özelliklerine göre kendisini çamaşır makinası sanıyor, çamaşır makinası gibi çalışıyor, gibi düşünün. Onun özellikleriyle sınırlanıyor ve kendisini öyle sanıyor! İşte bu Kendini Hissetme Duygusu cüze geldiğinde, cüzle birlikteliğinde **birinci suistimal** başlar. Bakın Kendini Hissetme Duygusu cüze verildiğinde, cüzün kendisini hissetmesi dilenildiğinde ki bu **nokta ve kudreti** demektir. Kudreti ileride daha da açacağız. Kudreti tefekkür ederken, kudretin ne olduğunu anlayabilmek için Kendini Hissetme Duygusuyla başlarsanız kudreti kendiniz için somutlaştırırsınız. Kudretin ne olduğunu çok kolay fark eder ve nihayet kudreti görmeye başlarsınız!

"Kendini Hissetme Duygusu"nun olmadığı yer yok. Yani o **kudret**in kaplamadığı yer yok. Her yer o kudretle kaplı ve bu kudretin cinsiyeti yok. Ve bu kudret Samed; yani Kendini Hissetme Duygusu Samed ve bu Kendini Hissetme Duygusunun cinsiyeti yok! Ama bir insan terkibine geldiğinde, o insan terkibi yapısı

gereği erkekse Kendini Hissetme Duygusu orada kendisini erkek sanar, erkek gibi davranır. O yapı dişiyse Kendini Hissetme Duygusu orada "ben dişiyim" der, o özelliklerle sınırlanır. Ama esas önemli olan, orada Ahsen-i takvim gereği esmaların tamamının bulunması yüzünden kendisini **ilah** sanar. Ne olur ilah sanınca? İşte **birinci suistimal** başlar! Suistimalin birincisi burada başlar.

Tefekkür Şeması 7

Burada tablomuza bakacak olursanız "cüzde Kendini Hissetme Duygusu." Yani Kendini Hissetme Duygusu artık "cüzle" beraber! Hemen altında **Kendini Hissetme Duygusunu, ÖRTMEZ özellikte suistimal.** Burada iki tane suistimalden bahsedeceğiz. Bu suistimallerin ne olduğunu iyi bilmek lazım ki tasavvufta ilerlenebilsin. Bu iki tane suistimal neyle çözülür? Ancak şahadetle çözülür, bu suiistimalleri çözen şey şahadettir, müşahededir. Bunların ne olduğunu biraz sonra söyleyeceğim. Şimdi, bu Kendini Hissetme Duygusu önce cüz tarafından **örtmez şekilde suistimal** edilir. Nedir buradaki suistimal? Buradaki suistimal şu: Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusunu, cüzle sınırlanarak Samed'in dışında görüntü oluşturmak bir suistimaldir. Ama bu **yasal bir suistimal**dir, örtücü değil, gerekli! "Ne için gerekli?" biraz sonra göreceğiz, bu gerekli. Fakat bu suistimalden sonra ikinci bir suistimal karşımıza çıkacak. Kendini Hissetme Duygusu birinci suistimale uğradığında, yani cüz tarafından sınırlanarak kendini cüz sandığında karşımıza çıkan nedir? Bakın cüz kendini bir şey sanıyor ya, kendini ifade edecek ya işte o "B" formunda BEN halidir, **cennet** halidir, cennetin en alt halidir. Dikkat ederseniz bu vehimdir. İşte bu hal vehim nurundan yaratılmıştır, bu durum. **Esas**

yaratılan o cüzün yapısı; vehim nurundan! Buradaki bu hal, yani "B" Takdim Formu"ndaki "BEN" dediğimiz bu hal **hanif hal**dir, bunun vasfı hanif'tir. Kendini Hissetme Duygusu Sameddi ama şimdi Kendini Hissetme Duygusunu örtmez özellikte suistimal edip de "BEN" diyen bir varlık ortaya çıkınca bu "B" Takdim Formu"ndaki "BEN" olup, mutlak BEN olup Hanif vasıflıdır. Bu nokta önemli bir noktadır! Neden? Rum Suresi-30'dan anlıyoruz bu noktanın önemli olduğunu; **vechini Hanif olarak o tek dine doğrult**. Demek ki dine yöneleceğimiz vasıf bu vasıf, bu nokta! Bu noktaya gelmek gerekiyor dine yönelmek için.

*- Hocam, hani salata başlarken **"veccehtu vechiye"** diyoruz ya, bu "B"nin "Kendini Hissetme Duygusu"na yönelmesi mi?*

Öyle düşünürsen "çok güzel düşünmüş" olursun inşaallah.

Şimdi, "B" Takdim Formundaki "BEN", yani **hanif** vasıflı olan bu pozisyon, yani **vehim** olan bu hal cüzde oluştuğunda, insandaki cüz hali tüm esmaları içerdiği için o özellik yüzünden cüzde kendini hisseden hal bilerek veya bilmeyerek ilahlığını ilan eder. İşte bu **ikinci suistimal** olur. İlahlığını ilan edebilme potansiyeli vardır "B" Takdim Formu "BEN"de. Eğer "Muhtariyetini Tercih Gücü"nü, yani "ilahlığını ilan edebilme potansiyeli"ni kişi, muhtariyetini ilan ederek yaparsa ikinci suistimali yapmış olur. Cüzde ilahlığını ilan edebilme potansiyeli var ve kişi o potansiyeli ilahlığını ilan etmekte kullanıyor! İşte bu **ÖRTEN suistimal** olur. Çünkü ilahlığını ilan ettiği zaman Allah'ı örtmüş olur. Özellikle ilahlığını ilan etmekle, farklı bir ilah pozisyonu oluşturmakla, Allah'ın Vahid'ül Ehad vasfına ters düşen bu davranışıyla Vahid'ül Ehad vasfını örtücü bir davranışta bulunur bu yüzden **örtücü**dür, **kâfir**dir.

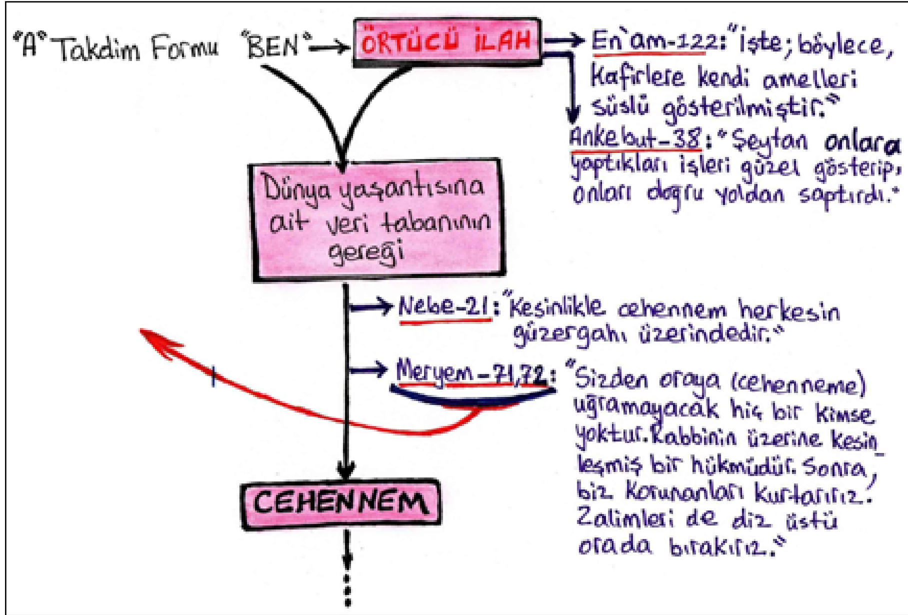
- Bir önceki aşamada hanif olmadı mı? Yani hanif olduktan sonra nasıl örtme oluyor?

Bu henüz daha insanın aşamaları! "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü ÖRTEN özellikte suistimal oldu ya, ondan sonra "A" Takdim Formu "BEN" çıktı. İşte insan kendisini A takdiminde buluyor! Ondan sonra gerçeği fark ederek "B" Takdim Formu "BEN"e dönüşmesi gerekiyor. Kendisini bulduğu yer "B" Takdim Formu "BEN" değil. O Hz. Âdem'in **dünyaya gelmeden önceki hal**i. Dünyaya geldiği hali "A" Takdim Formu "BEN". Dolayısıyla biz kendimizi "A" Takdim Formu "BEN"'de buluyoruz. Anlatabildim mi? Yani biz "B" Takdim Formu "BEN"dik de kendimizi "A" Takdim Formu "BEN"e çevirmiyoruz! Biz kendimizi "A" Takdim Formu "BEN"in içinde buluyoruz. Gerçeği fark ederek "B" Takdim Formu "BEN"e hicret etmemiz gerekiyor.

*- Ama **herkes İslam fıtratı üzere** doğuyor?*

O yukarıdan geliş işte! **İslam fıtratı** üzere olduğu için hanif; o fıtrat üzere! Herkes o yoldan geliyor, ama kendisini nerde buluyor; "A" Takdim Formu "BEN"de buluyor. "A" Takdim Formu "BEN"e bakacak olursak, sol yanında vehmin zulmeti var. "A" Takdim Formu "BEN"; **vehmin zulmeti**. Niye? Çünkü daha önce "B" Takdim Formu "BEN"di, **vehim**di. Vehmi suistimal etti ve böylece

vehmin karanlığına düştü; **aşağıların aşağısı**na kadar indi; vehmin karanlığına düştü. "Vehmin suistimali nedir" biliyor musunuz? **Vehmin vehmi**dir! "B" Takdim Formu "BEN" vehimdi. Vehim halinde olan yapı, kendinin ilah olduğunu vehmetti, vehim halinden bir zan çıktı. Ve böylece "A" Takdim Formu "BEN" gözüktü. İşte bu "A" Takdim Formu "BEN" **örtücü ilah**! Bu örtücü ilah, bir önceki **örtmez suistimal**di.

Tefekkür Şeması 7'den

Bakın örtücü ilah için Enam Suresi 6. Ayet; **işte böylece kâfirlere kendi amelleri süslü gösterilmiştir.** Böylece örtücüler, örtücülükte devam edenler kendi amellerini doğru sanarlar, onları süslü görürler ve bu işte devam ederler.

Ankebut-38'e bakacak olursak; **şeytan onlara yaptıkları işleri güzel gösterip onları doğru yoldan saptırdı.** Doğru yoldan sapmalarının sebebi, kendilerini "A" Takdim Formu "BEN" olarak bulduklarında bunun doğru olduğunu sanıp bu yolda devam ettiler! Böylece gerçek doğru yoldan saptılar. Niye? Çünkü "A" Takdim Formu "BEN" onlara süslü gösterildi ve böylece bu süse aldandılar. Neden? Bu ince noktaya dikkat edin lütfen. Bu **"A" Takdim Formu "BEN"; dünya yaşantısına ait veritabanının gereği!** Burası çok önemli! Dünyanın değil, dünyanın veritabanının gereği değil! **Dünya** vehim, ama **dünya yaşantısı** vehmin vehmi! Dikkat edin, dünya yaşantısının, bu gördüğümüz yaşantının veritabanının gereği "A" Takdim Formu "BEN". "A" Takdim Formu "BEN" olmasa bu dünya yaşantısı olmaz, bu inceliği iyi kavramak lazım!

Bakın burada size bir şey söyleyeyim. Lütfen dikkat ediniz, bu "A" Takdim Formu "BEN" yani örtücü ilahlık olmasa bu dünyada hiç roman yazılmaz, hiçbir

film çevrilmez, kimse şiir yazmaz. Bütün onların olabilmesi için bir örtücü ilah lazım! Yani şimdi bazen camilerde de rastlıyorum şöyle dualara, bu gerçeği bilmedikleri için akıllarınca dua ediyorlar, Allah'a akıl vermeye çalışıyorlar! Düzeni beğenmemişler, sistemi beğenmemişler. Herkes inanan olsa, herkes camiye gelse ne iyi olur! Yani Allah iyi yaratamamış! Ne iyi olurdu herkes böyle olsa! Öyle bir şey yok, çok dikkat etmek lazım buraya! Hani İhlâs Hayat Döngüsü'ndeki o B_0 noktası diyoruz ya, insanların çoğunluğu orada olsa, ne bir alışveriş merkezi açılır, ne bir restaurant açılır, ne bir sinema açılır, hiçbir şey olmaz! Kimse film çevirmez, televizyona program bulamazlar. Sizin heyecan zannettiğiniz, hayat zannettiğiniz şeylerin hepsi "A" Takdim Formu "BEN"'in gereği! Öyle bir örtücü ilah olmasa onlar olmaz, kimse giyinmez, süslenme peşinde koşmaz, kimse yeme içme peşinde koşmaz! Filmi veliler mi çeviriyor? Romanı veliler mi yazmış? Şiirleri veliler mi yazmış? Şairin adı Veli olabilir, ama vasfı velî mi? Dikkat edin; neden cehennemlikler çok, cennetlikler az? Cennetlikler çok olsa bu dünyada bu dünya hayatı olmaz ki, bu dünya böyle olmaz ki! Öyle bir denge var ki, bu dünyanın bu yaşantısı için bu kadar cennetlik lazım! Bu kadar cennetlikle ancak bu denge böyle! Hani çevreciler derler ya ekolojik denge, bu da **cennet cehennem dengesi**! Bu denge böyle olduğu için bu hayat var. Hatta bir bakıma; cehennemlikler belki de cennetlikler için var, buraya iyi dikkat edin. Bir filmde başrolde oynayan bir kişi için bir sürü figüran oynatıyorlar. Onların hepsi o başroldeki kişi için var. Sonra onların hepsi takır takır ölüyor, yok oluyor filmde, kimsenin umurunda değil! Herkes o **başrol**dekine bakıyor. Cennetlik de bu dünyada başrolde! Tüm cehennemlikler belki onun için. O cennetliğin bu dünya hayatından sıyrılıp cenneti kazanması için bu dünya sahnesinde bu kadar cehennemlik gerekiyor. Yoksa bu dünya olmaz!

Geçenlerde köşe yazarlarının bir tv programında konuk olarak Çetin Altan vardı. Şimdi günümüzde şöyle bir şey tartışılıyor. Bu diziler filmler çoğaldı ya, tabi ona göre gündemler de değişiyor. İşte bir insanın iyi şiir yazabilmesi için çile çekmesi lazım diyorlar, iyi bir roman yazabilmesi için acı çekmesi lazım, gibi şeyler. Bunu bu konunun yazma çizmenin uzmanı olduğu için Çetin Altan'a sordular. Dediler; yani saadette olan birisi yazamaz mı, mutlaka acı çeken biri mi lazım? Çok önemli bir tespitte bulundu kendi uzmanlığı içinde. "Aslında saadeti, yani mutluluğu tarif etmek lazım ama" dedi, "şurası da muhakkak ki, mutlu olanlar yazmazlar ki!" Tipik bir örnek verdi. ***Kristof Kolomb*** evinde mutlu olsaydı Amerika'ya gitmezdi ki! O mutlu olmadığı için "ben varım!" demek için, bakın çok önemli bir şey; "bu dünyada ben de varım" demek için okyanusları aştı! Eğer o evinde mutlu, rahat olsaydı, "kim okyanusa gidecek?" derdi. Hakikaten öyle! Ekmek bitiyor da, kim ekmeğe gidecek diyip aç duruyoruz. Allah'tan evdekiler ekmek getiriyor da ekmek yiyoruz. Şimdi, yani dünyadakiler hep böyle olsa dünyaya gerek yok ki o zaman! Fark ettiniz mi? Çok önemli bir şey bu! Dünyadaki yaşantının gereği; bu ilahlık, örtücü ilahlık! Bu olmasa keşifler olmaz, icadlar olmaz, bu elektriği icad etmezlerdi ki! "Ben karanlıkta da oturuyorum" der oturur mübarek! "Elektrik lazım değil" der. İcad etmezlerdi ki!

- Sahabelere baktığımda onlar işlere devam etmişler ama?

O farklı bir şey! Sahabeyle ilgili olan farklı bir incelik! Oradaki **İnsan Suresi-29 ve 30'u kavramanın gereği!** Ama onların sayısı az. Yani dünyada bütün işi çevirenler öyle değil, o şekilde değil.

Şimdi buradan bakın devam edelim. Bu yüzdendir ki, dünya yaşantısının gereği böyle olunca, çok doğal olarak dünya yaşantısının devamı nedir o zaman? Kendiliğinden cehennemdir; çok doğal. O kadar doğal ki; dünya yaşantısının veritabanının gereği **örtücü ilahlık**. Örtücü ilahlık yüzünden **dünya yaşantısı.** İşte bu iki sebep yüzünden herkesin güzergâhının üzerinde cehennem, çok doğal!

Bakın Nebe Suresi-21: "**Kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir.**" Bu yüzden herkesin güzergâhı üzerinde! Bakın Meryem 71-72: "**Sizden oraya, cehenneme uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Rabbin üzerine kesinleşmiş bir hükümdür; sonra biz korunanları kurtarırız.**" İşte burası bizim dikkat etmemiz gereken yer, talibin dikkat etmesi gereken yer. Buraya kadar söylediğimiz prosedür, tamam. "Ee, madem öyleymiş cehenneme gidelim" diyebilir kişi. Zaten yol öyle, işi kolay. Ama burada diyor ki, "**sonra biz korunanları kurtarırız, zalimleri de dizüstü orada bırakırız.**" A Takdim Formu'nda olan biri burayı okuyup A gözüyle bakarsa, "ben kimseye zulmetmiyorum, iyi, hiç değilse buradan kurtardık" derse yanılır. Böyle yanılmasın diye, bakın bir küçük açıklama konmuş şemada: **Bu ayette bahsedilen korunanların "B" Takdim Formu "BEN", zalimlerin de "A" Takdim Formu "BEN" oldukları** gerçeğinden hareket edeceğiz. Korunanlar "B" Takdim Formu "BEN"ler, korunanlar onlar. **Zalimler;** "A" Takdim Formu "BEN"'ler, yani örtücü ilah olanlar, nefsine zulmetmiş olanlar! Yoksa insanların birbirlerinin arasında "şu adam çok zalim" diyerek birbirlerine zalim sıfatını takmalarıyla değil! Allah'ın "zalim" dediği önemli! Kime "zalim" diyor? Nefsine zulmedene zalim diyor. **Nefsine zulmetmek** ne? İlahlığını ilan etmek, muhtariyetini ilan etmek, Allah'ın Vahid'ül Ehad vasfını örtmek, örtücü olmak; işte **zalim** o!

O zaman buraya dikkat eden talib için şöyle bir öncelik var; "A" Takdim Formu "BEN"'i iyi tanımalı ve bu tür BENden kurtulmalı. Onun için **en önemli öncelik** bu. "A" Takdim Formu "BEN" nedir, onu iyi bilmeli ve ondan kurtulmalı! "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmazsa, bundan kurtulmadan yaptığı her şey boşa gider. Her şey boşa gider! O kişinin amelleri boşa gider. Bakın Zümer-65: **Eğer şirk koşarsanız amelleriniz boşa gider!** Ayet açık! Eğer şirk koşarsan amellerin boşa gider. **Şirk koşmak** ne? Allah'a eş koşmak! Allah'a eş koşmak bu zaten, en önemli eş koşmak bu. Diyor ki Allah'a "ben sana eşim"! Bakın buna çok dikkat edin.

"A" Takdim Formu "BEN"i iyi tanımak lazım" dedik ya, bu yüzden "A" Takdim Formu "BEN"in bazı özelliklerine bakalım şimdi. Öyle bir şemamız var **"A" ve "B" yapılarına ait bazı özellikler**.

“A” ve “B” YAPIYA AİT BAZI ÖZELLİKLER

“A” TAKDİM FORMU “BEN”

“A” Takdim Formu “BEN” ile, kendisindeki “Rab” gücüne el koyarak, muhtariyet iddiasında bulunan; böylece, bilerek veya bilmeyerek “Tanrılık” ilanıyla bir “ÖRTÜCÜ İLAH” işlevi yüklenen bilinç, düşünürken ve konuşurken sanki ALLAH yokmuş gibi davranır. Bu sebeple, “A” Takdim Formu “Ben”e ait bir düşünce ve konuşma tarzı oluşur.

- Cinsellik platformunun çapi besini örtücü ilahlığını temsilde kullanır.
- Örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir; böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. Bölücülük ve şiddet de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerindendir.
- “Merak Etmek” gibi önemli bir Tefekkür dürtüsünü, insanları merak etmek için kullanarak, gıybet ve iftirayı normal bir düşünme ve konuşma gündemi yapar.
- İlmi arttıkça ilahlıkdaki örtücülüğü pekişir.
- Tasavvuf ile meşgul olursa ve bilgide ilerlerse, tasavvufun kokusu ile, örtücü ilahlıkda uluhiyyetini ilan eder.
- Örtücü ilahlık; beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını, daima, açık veya gizli ŞİKAYET içeren konuşmalarla belirtir.
- Örtücü ilah açık veya gizli olarak TAKDİR bekler; bulamazsa, hırçınlaşır.
- Bir şeyleri ALAN olmak, örtücü ilahın nefesi gibidir; VERİNCE nefesi kesilir gibi olur.
- Kandırmak ve yalan, üretilen gerekçelerle normalleşir.
- Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde HARAMLARA MEYİL ve DÜŞKÜNLÜK artar.

“B” TAKDİM FORMU “BEN”

“A” Takdim Formu “BEN” öyle bir “Kaf Dağı”dır ki; varlığı bir iddia olmasına rağmen, gölgesi yaşantıyı kaplar. Ancak, Allah haşyeti ile paramparça olan bu dağ iddiasının gölgesi yaşantı üzerinden çekilince, “B” TAKDİM FORMU “BEN” ortaya çıkar. Böylece, ÖRTÜCÜ İLAH işlevi ortadan kalkınca; SÜBHANALLAH, ELHAMDÜLİLLAH, ALLAHÜEKBER, MAAŞALLAH, İNŞAALLAH, VE LA HAVLE VE LA KUVVETE İLLA BİLLAH idraklarını içeren düşünce ve konuşma tarzı başlar.

İhlas Hayat Döngüsü’ne “B” kapısından dahil olmakla ve bu durumda kararlılık göstermekle:

- Üstü örtülmemiş şekilde, doğrudan Esmaül Hüsna yaşantısı başlar.
- Kişi “Keşif” kapısından girmiş olur.
- Bu durumda, kişinin ilk sıfatı HANİF’dir.
- Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi dilde, halde ve fiilde zikrullah olmaya başlar.
- Şekür, Hamiyd ve Şehiyd isimlerinin fiili zikrullahı kapıdan girişle başlar.
- Ayet ve hadislerin enfüsi manalarını görebilmek ve kavrayabilmek kolaylaşır. Sistem: “OKU”yabilmek hayat tarzı haline gelir.
- Doğruları farketme konusunda “ilmelyakin” denilen hal başlamış olur.
- Esmaül Hüsna’nın gerçek hallerine kavuşan “B” Takdimi “BEN” yapısı, Cüz terkibinden de kurtulma yolunda idrak ilerlemelerini yaparken, FİİLLERİN TECELLİSİ hayretleri artırarak başlamış olur.

DAHA SONRASI DA KOLAY OLUR İNŞAALLAH

Tefekkür Şeması 9’dan

Örtücü ilahın çok önemli bir özelliği; düşünme ve konuşma tarzıdır. Örtücü ilahın konuşma ve düşünme tarzı **Allah yokmuş gibi**dir. Allah yokmuş gibi düşünür, Allah yokmuş gibi konuşur. Bu düşünce ve bu konuşma yüzünden de Allah yokmuş gibi davranır, kendiliğinden fiilleri de Allah yokmuş gibi gelir! Onun en önemli özelliği budur; Allah yokmuş gibi konuşmak, Allah yokmuş gibi düşünmek, böylece Allah yokmuş gibi fikirler üretmek! Diğer bir özelliği ki burayı çok tefekkür etmenizi isterim ve öneririm; "A" Takdim Formu "BEN", örtücü ilah **cinsellik platformunun cazibesi**ni örtücü ilahlığını temsilde kullanır. Kurtulunması en zor özelliklerden birisidir. Bu kurtulunması gereken çok zor bir özelliktir. Bunu çok iyi tefekkür etmek, iyi düşünmek, iyi önemsemek lazım! Cümleye dikkat edin; **cinsellik platformunun cazibesini**. Böyle bir cazibe var. Ama ne yapıyor o cazibeyi? Örtücü ilahlığını temsilde kullanıyor. İkincisi, **örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir**. **Öfke**yi aslında burada tarif de ediyor; **örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı**! Böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. **Bölücülük ve şiddet** de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerindendir. Bölücülük ve şiddet; örtücü ilahlara ait özellikler. Bir diğeri merak etme! **Merak etmek**, biraz önce bahsettiğimiz tefekkürün dürtüsüdür. Bu merak etme dürtüsü yüzünden kişi tefekkür eder. İşte o şahidlik noktalarına gelmesi için merak etmesi lazım! Merak kişiye Allah'ı merak etsin diye verilmiştir, ama örtücü ilah, bu merak etme özelliğini alır başka ilahları merak eder, insanları merak eder! Allah'ı merak etmez, Allah'ı örtenleri merak eder! Onların örtücülük özelliklerini merak eder ve böylece gıybeti, iftirayı, dedikoduyu günün normal gündemi haline getirir, normalleşir onun için. Hatta "ya, bunları söyleme, yapma" deyince, "ee, ne konuşacağız o zaman?" der, konuşacak bir şey kalmıyor ki! Konuşacak bir şey kalmaz, neden? Çünkü Allah yokmuş gibi konuşuyordu ya! Mevzuyu kaldırınca boş kalır.

Örtücü ilahların ilmi arttıkça örtücü ilahlıkları da pekişir. Dolayısıyla bu ilim tasavvuf ilmi de olsa, eğer kişi "A" Takdim Formu "BEN"'den kurtulmazsa, tasavvufu öğrenmek onun ilahlığını kuvvetlendirir. Bu yüzden bazı öğretiler içerisinde, bazı taliblerin, bazı şeyleri yapması yasaklanır. Bakarlar ki ibadet yapmak bile onun ilahlığını kuvvetlendiriyor, belli bir zaman ona ibadet yaptırtmazlar, ilahlığını kuvvetlendirici şeyleri ona yaptırmazlar! Eğer kişi "A" Takdim Formu "BEN"'den kurtulmamışsa, tahsil yapmak onu daha da kuvvetli ilah yapar. Kişi "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmamış ama tasavvufla meşgul, tasavvuf bilgisinde de ilerlemişse bu sefer öğrendiği Ulûhiyet'e hayran olur, örtücü ilahlığına Ulûhiyet'lik ekler, yani kendini Allah sanar! Allah gibi konuşmaya, Allah gibi davranmaya başlar. Kendisinden Allah'ın açığa çıktığını sanıp "benden açığa çıkıyor" der. Allah, kimseden açığa çıkmaz! Allah'ın açığa çıkması için birisi gerekmiyor, çok dikkat edin! Allah benden açığa çıkıyor demek, "A" Takdim Formu "BEN" hala var ve o Allah'ı da kendisinden açığa çıkıyor sanıyor demektir! Ve o sanışına göre de hikmetli cümleler kurunca insanlar onu önemli sanar. Neden? Çünkü kendisi A Takdim Formunda er. Bakar ki bir general geldi hürmet eder. Çünkü o er. Ulûhiyet'e sahip birisi geldi, **üst tanrı** geldi, üst tanrıya hürmet eder, onu önemli sanar, kutsal sanar, hürmet eder! Halbuki o, "A" Takdim Formu "BEN"'den, örtücü ilahlıktan kurtulmadan bu tasavvuf bilgisinin kokusunu aldığı

için Uluhiyet'liğini ilan etmiştir. Daha önce rab gücüne sahip çıkıyordu, rab gücüne sahip çıkma özelliğini bu sefer Ulûhiyet vasıflarını öğrendiği için Ulûhiyete sahip çıkarak sergiler. Çünkü suistimal devam ediyor! Bu sefer Ulûhiyet'i suistimal eder, Ulûhiyet vasıflarını sergilemeye başlar, "Allah benden açığa çıkıyor" der. Çok dikkat edin, Allah bir mahalden açığa çıkmaz, Allah Samed! Öyle bir mahalle mi ihtiyacı var? Öyle bir mahal yok ki! Zaten "öyle bir mahal var" demek suistimal, suistimal o zaten!

Örtücü ilahlar hayatlarını az veya çok, bilerek veya bilmeyerek, mikro veya makro düzeyde üç şey üstüne bina ederler: Beğenmeme, tatmin olmama ve didişme! Üçü birbirini destekleyen şeyler zaten. Beğenmez, bir türlü tatmin olmaz ve didişir, kavga eder; işte bu üçünün üstüne bina eder yaşantısını ve bu temel yüzünden, açıktan veya bilmeden gizliden şikâyet içeren konuşmalar yapar. Onun için "A" Takdim Formu "BEN"'in konuşmalarını analiz ettiğinizde bakarsınız ki şikâyet kokuyor, hep şikâyet kokuyor! Dolaylı veya dolaysız ama hep memnuniyetsiz bir cümle, hep memnuniyetsiz, hep şikâyet içeriyor. Neden? İlahlık vasfı yüzünden!

Örtücü ilahlar, açık veya gizli, bilerek veya bilmeyerek takdir beklerler. Takdir onların can suları gibidir ve onu bulamadıkları zaman hırçınlaşırlar.

Bunları sayarken sakın başkalarını düşünerek dinlemeyin! O da başka bir örtücü ilahlıktır! Hanımlar "bizim bey böyle" diye düşünürse, beyler de "bizim hanım böyle" diye düşünürse, "annem böyle, babam böyle" diye, o da başka bir örtücü ilahlıktır! Kendin için düşüneceksin daima; ben bunun neresindeyim? "Demek ki amcam örtücü ilahmış. Ben de bu niye onu yapıyor diyordum, demek ki şu komşu örtücü ilahmış!" İnsanları sınıflandıran örtücü ilah o da, böyle hataya düşmeyin. Tasavvuf dışarıda değil kendinizde, daima kendinizde! Ben bunun neresindeyim? Hep o!

Bir şeyleri alan olmak örtücü ilahın nefesi gibidir. Verirken bile içinde **gizlice alma duygusu** vardır, hep alma için verir! Buna çok dikkat edelim. Onlar Allah rızasını bile alınacak bir şey sanarlar. Bir şey bulamazsa onu alır ve ne derler biliyor musunuz; ne yapalım canım, kiminin parası kiminin duası! Öyle bir de teselli bulurlar. Birisi para vermeyince, neyse canım kiminin de duası! Mutlaka bir şey alacak ya! Eğer verilmezse de nefesi kesilmiş gibi olur, örtücü ilahlığın vasfı o!

Kandırmak ve yalan üretilen gerekçelerle normalleşir, normal olur onun için. Bir gerekçe bulur ona. Kendini haklı sanacağı bir gerekçe bulur ve onunla çok normal bir şekilde kandırma ve yalanı üretir!

Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde **harama meyil ve düşkünlük** artar. Haramlara meyil ve düşkünlük örtücü ilahlığın şiddeti ölçüsünde artar. Zaten örtücü ilahlık azaldıkça, yani örtücü ilahlıkla ilgili rahatsızlıklar arttıkça haramlara olan bakışlar değişir. Daha önce ona hoş gelen şeyler hoş gelmemeye başlar.

"B" Takdim Formu'nun bazı özellikleri var, ona ileride gireriz, şimdi biraz "A" Takdim Formu "BEN"den bahsetmiş olduk. "A" Takdim Formu "BEN"in kavranması çok önemli. O yüzden bakın onunla ilgili bazı ipuçları vermeye çalışayım. Çok basit bir örnek vereyim. Ama vereceğimiz bazı örnekler böyle tıpatıp gelip

konunun üstüne oturmaz. Tevhidi anlatırken dünyadaki hiçbir örnek oraya oturmaz, mümkün değil! Çünkü örnekler Tevhidin yanında yok olurlar. Orada örnek varsa Tevhid yoktur! Bu yüzden, örneklerin ne demek istediğini anlayıp, anladıktan sonra örneği silmek lazım! Aksi halde örnek put oluşturur, buna çok dikkat edin! Örnek ne demek istiyorsa, oradaki ana fikri alıp örneği silmek gerekir. Aksi halde örnek sabitleşirse Tevhidin yanında o örnek put oluşturur. Şimdi bir kışla düşünün. Kışladan iki tane eri dışarı çıkarıyoruz. Verilen bir görev var. Birisi çıkıyor verilen görevi aynen söylendiği gibi yapıyor ve sonra kışlaya geliyor, görevi nasıl yaptığını söylüyor, yerine gidiyor. Normal! Bir başkası, böyle dışarı çıkan bir başka er, dışarı çıkar çıkmaz muhtariyetini ilan ediyor generalliğini ilan ediyor. Üstünde asker elbisesi var, gücü var, kışladan çıkar çıkmaz muhtarlığını ilan ediyor ve bu ilan ettiği askeri güce göre de davranıyor, kışla tarafından da neler yaptığı izleniyor. Sonra mecburen kışlaya dönüyor. Ancak bu kışlaya dönünce, dışarıda kendisine verilen imkânı suistimal ettiği için diğeri gibi kapıdan geçip yerine gidemiyor, mecburen hücre hapsine giriyor! Dışarıdaki suistimal yüzünden, kışladan içeri girince çok doğal olarak o suistimalin gereği hücre hapsine tabi tutuldu. Eğer dikkat edecek olursanız dünyadaki örtücü ilahlık da böyle! Dönüşte bu örtücü ilahlık yüzünden, onun gereği olan bir cehennem hayatı var demektir.

Örtücü ilahlık öyle yerlere gizlidir ki! Dolayısıyla ibadet adı altında bahsedilen bazı şeyleri yaptıktan sonra "işi tamamladı" zannederse kişi yanılır, ibadetle meşgul olanlar daha fazla o tuzağa düşerler, sistem gereği daha fazla karşılarına çıkar o detaylardaki hatalar! Bunlardan çok basit birisi örneğin: Diyelim ki, ben birisini sordum. Benim için bu inanan birisi diye düşünüyor ya kendince, ona göre cevap verecek; ya o inanmıyor ama iyi adam! Bakın birisinin hakkında referans oluyor. Diyor ki; o inanmıyor ama iyi adam. Keşke herkes onun gibi olsa, keşke inananlar bile onun gibi olsa! Daha da üretebilir... Şimdi benim sorduğum kişi gerçekten A'ların dünyasında iyi bilinen bir insan olsa yani hümanist bir tanrı olsa, ama sorduğum kişiye bir yerde hakaret etmiş olsa, yine sorsam bu sefer ona iyi demez, ona hakaret etti ya!

Bu yüzden **velîlerin kriterlerinden birisi**; ona iltifat edenle hakaret edenin farkı olmaz. Ama A'ların dünyasında olur, iltifat eden başkadır hakaret eden başkadır! Çetele tutar; iltifatçıların ve hakaretçilerin çetelesini tutar. Hele yöneticiyse hele "nasıl olsa karşıma geleceksin" diye onun çetelesini tutar, iltifat edenler ayrıdır, hakaret edenler ayrıdır. Dolayısıyla ona hakaret eden birini sormuşsam, bütün çoğunluk o kişiyi iyi biliyor olduğu halde onu bana söylerken iyi olarak söylemez, "şüphelerim var onun hakkında" der. Şimdi bakın cümleye "kişi inanmıyor ama iyi"! Allah'ı hiç hesaba almıyor! Dedik ya, Allah yokmuş gibi konuşur ve düşünür. Bakın ne ince detay! Cennet ve cehennem hangi detaylarda gizli! Koskocaman seccadenin üstünde değil, gözükmeyen yerlerde gizli cennet ve cehennem. "İnanmıyor ama iyi! Ya Allah'ı örtüyor ama… Allah'ı sevmiyor ama iyi adam." Olabilir mi? "B" Takdim Formu "BEN" böyle bir cümle kurabilir mi? Olur mu? **Örtücü birisine referans** olur mu, olabilir mi öyle bir şey? İşte o, kişinin A Takdim Formu'nda olduğunun çok önemli bir delili; A'ya referans oluyor! "İnanmıyor ama iyi birisi, keşke herkes öyle olsa!"

- "B" Takdim Formu "inanıyor-inanmıyor, iyi-kötü" bir şey demez herhalde değil mi?

"B" Takdim Formu'nun yorumu bir şeydir. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem hadislerinde rastlarsınız der ki; (önemli bir şeydir bu söyleyeceğim. Yanlış anlayanlar çünkü oradan başka manalar çıkarır) **şöyle yapanlar bizden değildir**. Oysa bölücülük A Takdim Formunun çok önemli bir kriteridir! B Takdim Formu'nda bölücülük yasaktır, bölücü olamazsın. Burada **bizden değildir** denilen yalnız ve yalnız **örtücü** demektir. Örtücü ilah, Allah'ı örtüyor demektir, "o Allah'ı örtenlerden" demektir, **kriter** budur; Allah'ı örtüyor, örtmüyor. Ama A'larda kriter çok! Her ilah kendine göre kriterler koyar. En önemli kriter kendi menfaatleri! Ona göre, Allah'a inanıyor inanmıyor, örtüyor örtmüyor olması önemli değil! Ona göre iyiyse, iyidir. Çok dikkat et, **ilahlığın ilanının kanıtı**; kendi ilahlığına göre iyiyse iyidir, Allah'a göre değil! İşte **eş koşmak** bu! Allah'a diyor ki "ben sana eşim! Seni tanıyıp tanımaması önemli değil, beni tanıyor ya!" Eş koşmak bu!

Hz. Nuh aleyhisselam tufanda bir emri ilahiyle gemi yapıyor ve gemiye söylenenleri alıyor. Ve sonra bakıyor ki yavrusu oğlu selde çırpınıyor, dışarıda! Onu almak istiyor ve çok dua ediyor Allah'a "Allah'ım yavrumu kurtar, onu da alalım" diye. Ve ona Hud Suresi 46. ayet "**sulbünden olabilir;** biyolojik olarak soyundan olabilir, **ama o senin ailenden değildir! Yaptıkları salih olmayan şirk işlerdir;** yani o örtücüdür şirk mensubudur. **Gerçeğini bilmediğin şey için bana ısrarla dua etme, cahillerden olmaman için seni uyarıyoruz!**" Dikkat ederseniz; bir Rasule eğer şirk ehliyse kendi çocuğu için **"ona referans olma, o şirk ehli!"** diyor Allah. Ve bunun üzerine Hazreti Nuh bir dua yapıyor; **Rabbi inniy euzü bike en es'eleke ma leyseliy bihi ilmün ve illâ tağfirliy ve terhamniy ekün minel hasiriyn; Rabbim sana sığınırım neticesi hakkında kesin bilgim olmayan bir konuda ısrarla senden bir şey istemekten. Böyle bir hatam dolayısıyla beni bağışlamaz ve bana merhamet etmezsen hüsrana uğramışlardan olurum."** Biraz önceki konumuzla bunu ilişkilendirecek olursanız, "A" Takdim Formu "BEN"'in duygu ve düşüncelerini ve "B" Takdim Formu "BEN"in kıyaslayabilirsiniz.

A Takdim Formunu çok iyi tanımak lazım. A Takdim Formu'nu çok iyi tanıyıp ondan kurtulmak için deli gibi çalışan velî olur. Çünkü ondan kurtulunca velî olur! Yolu bu! O varken velî olmaz. Deli gibi A Takdim Formu'ndan kurtulmaya çalışıyor!? Hani bakarsınız, birisi bir yeri kazıyor. Müthiş, nefes almadan kazıyor. Birisi uzaktan baksa yanındakine der ki; şuna bak ya, deli gibi kazıyor orayı! Yani "aklı yok" demiyor, yaptığı iş için "deli gibi yapıyor" diyor! İşte "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmak için **deli** gibi onu anlamaya çalışan ve kurtulmaya çalışan **veli** olur.

Başka bir örnek verelim A Takdim Formu'yla ilgili. Şimdi bakın, tekrar kendimizle ilgili bakalım: Birisi bana gelse dese ki; hocam hiç yaşlanmamışsın! Oo, insan memnun olur. Şimdi burda oluşan bir memnuniyet var! Bir de birisi bana bir konuda, hocam Allah razı olsun, dedi. Şimdi düşünüyorum, onun "Allah razı olsun" dediği mi beni çok memnun etti, yoksa "hiç yaşlanmamışsın" cümlesi mi?

İki gün, üç gün onun etkisinde mi kaldım? Ya, bana "hiç yaşlanmamışsın" dedi. Çok iyi! Kendime daha da dikkat edeyim. Birkaç gün onun etkisinde kalarak böyle aynalar bana daha gülümsedi, daha mutlu mu oldum? Yoksa "Allah razı olsun" mu bana tesir etti? A Takdim Formuna "Allah razı olsun" fazla tesir etmez! "Eh, o da lazım" der; kiminin parası kiminin de duası, onu da bir yere koyalım. Birisi "Allah razı olsun" dediği zaman, size böyle dua ettiği zaman bu müthiş bir şey! Onun tutması ne demektir biliyor musunuz? Nefs-i mardiye! Sıralarsak nefs-i mutmaine, nefs-i radiye; sen razısın, nefs-i mardiye; Allah da ondan razı! Birisine "Allah razı olsun" demek nefs-i mardiye, böyle bir dua! A Takdim Formu kişide kuvveliyse o zaman o diğerinde daha çok sevinir mutlu olur, "Allah razı olsun" onu o kadar mutlu etmez. Kendi içinizde tartacaksınız bunu!

Bir şeyini kaybettin küçük bir şeyini, cüzdanının içinden bir küçük paranı, bu mu seni birkaç gün uyutmuyor, namazın vaktini kaybettin bu mu seni birkaç gün uyutmuyor? Olsun ya kılarız, sonra yaparız, onu da yaparız daha vakit var! Ya, küçücük bir şey kaybettin, arabana küçük dokundular, üç gün uyuyamadın! Ama namazın vakti geçiyor hiç telaşında değilsin! İşte A Takdim Formu'nun işareti. Yani net baktığınız zaman o anki halinize, o an ölseniz cennette misiniz, cehennemde misiniz, anlayabilirsiniz. Onun için size, kendinize kendiniz, nefsiniz yetiyor. Rahatlıkla bileceksin; öyle mi böyle mi? **Hesap için nefsin sana yeter**. Namazın vakti geçiyor, hiç telaşında değilsin. Demek ki bak, bu "B" Takdim Formu"nu bilmek önemli bir şey değil, kurtarmaz seni!

Bir vapurda seyahat ediyorsun, kaptan da senin çok iyi ahbabın dostun. Hep de onun masasında yemek yiyorsun. Gemilerde kaptanın masasında yemek yemek çok büyük bir prestijmiş ve herkes oturup kaptanla falan yemek yiyemezmiş. Kaptanla oturup yemek falan yiyorsun. Ama gemi battı, sen de yüzme bilmiyorsun! "Ben kaptanı çok iyi tanıyordum, onun masasında yemek yiyordum!" demek seni kurtarmıyor ki! Yüzme bilmiyorsan kurtulamıyorsun! Kaptanı tanımak, kaptanı sevmek, kaptanın kitaplarını hatmetmiş olmak seni kurtarmıyor yüzme bilmiyorsan. Ama kaptandan yüzmenin inceliklerini öğrenmişsen çok iyi, farklı bir iş o!

Dolayısıyla **dünya hayatına ahiretini satanlar!** Bu bir ayet! İşte dünya hayatına ahiretini satmak o! Eğer bir kişi namazın telaşına düşmüyorsa! En önemli kriter bu! Sabah güneş doğmadan o telaşa girmiyorsa! Güneş doğmadan iki rekât farz salatı mutlaka yerine getirilmeli. Şimdi ben gruptan öyle birilerini görüyorum ki, sabaha kadar bilgisayarda geziyor, namazda uyuyor! Sabaha kadar bilgisayarda sohbet ettik, tasavvuf sohbeti yaptık. Ama namaz vakti uyudun! Bütün gece uyu, kalk o iki rekât farzı ikame et. Bütün mesele o, esas o, sonra diğerleri. **Olmazsa olmaz** olan, güneş doğmadan iki rekât salâtın iki rekât farzın ikamesi! Ondan sonra diğerleri! Diğerlerini de yapıyorsan çok güzel! Çünkü **farz seni yaklaştırır**, ama **diğerlerini de yaparsan o yaklaşanın sevilmesini sağlar**. Diğer yaptıklarınla, nafilelerle diğer gayretlerle de seni sever. Çok önemli bir şey bu; yaklaşmazsan "sevme" çalışmıyor, önce yaklaşacaksın. Yani **yakîn** elde edeceksin, yaklaşacaksın; farzlarla! Yaklaştın, nafilelerle sever. Seni sevince meleklerine

der ki; **ben şu kulumu seviyorum.** Melekler yeryüzüne dağılırlar derler ki; **Allah o kulunu seviyor, siz de sevin.** Ama önce yaklaşacaksın! Neyle? Farzla! Dolayısıyla, özellikle güneş doğmadan iki rekât farzı önemsemek, güneş battı hava kararmadan üç rekât farzı önemsemek! "Ya, gidince de yaparız" dediğin an ahiretini dünya hayatına satmış oluyorsun. Sattın işte, dünyayla ilgili bir şeye sattın onu! Bütün okuduklarımız öğrendiklerimiz ve bütün zikrullah, namaz kılmak için! Eğer namaz kılmıyorsak, salât ikame etmiyorsak, hepsi boşa hiçbir işe yaramaz!

Bir uçağa bindirildiğimizi düşünün. Hepimize paraşüt verdiler, içimizden birisi paraşütünü almayı unutmuş telaştan. Ama uçak düşecek kesin! Bunu bilerek biniyoruz; uçak düşecek! Yani **cehennem herkesin güzergâhının üzerinde!** Paraşütlerinizi alın uçak düşecek, dediler ve bindik. Herkes oturdu, uçak kalktı ama baktı ki paraşüt yok! Ne yapar? Eyvah! Ya, uçak düşecek ve paraşüt yok! Alma imkânı da yok! Eyvah! Ne yapar? Ona bir başkası paraşütünü verir mi? Herkes sımsıkı tutar paraşütünü, kimseye vermez! Ahiret öyle, kimse kimseye dokunmaz! Ne yapacak şimdi o? Şu korkuya bak! İşte o korkudan daha fazla korkmak lazım salât ikamesi kaçırılınca! Paraşütü attın gitti, ama hiçbir telaş yok! İşte o A Takdim Formu'nun işareti. Bu yüzden A Takdim Formunu iyi tanımak gerekiyor.

Salâttan bahsetmişken salâtla ilgili **Salât İkamesi ve Oruç** diye bir Tablo var, biraz oraya bakalım isterseniz, çaydan sonra devam ederiz. Özellikle salâtla orucun iyi tanınması gerekiyor. Fırsat buldukça oruçtan da bahsedeceğiz, Ramazan ayına hazırlanmak üzere. Bir hadis söylemiştim hatırlayacaksınız; **iman edenle küfür ehlinin arasındaki fark salâtın terkidir,** Efendimizin hadisi. Salâtı terk etmek **küfür ehli**nin işaretidir! Salât bu kadar olmazsa olmaz bir hal ""B" Takdim Formu "BEN"" için! "B" Takdim Formu Ben yani İhlâs Hayat Döngüsündeki yaşantı sistemi bir çadırsa, bu çadırı sapasağlam tutacak direk, bu sistemin direği salât. Bu direk olmazsa bu sistem çöker! Bu yüzden, namaz dinin direğidir; **salât dinin direğidir;** yani İhlâs Hayat Döngüsünün direği, onu sağlam tutacak olan şey salâttır! **Salât;** "A" Takdim Formu "BEN"'den kişiyi koruyan, ömür boyu uzak tutan en önemli şeydir, olmazsa olmaz şeydir. "A" Takdim Formu "BEN"den kişiyi uzak tutar. En azından cennete girecek nefsine zulmedenler pozisyonunda tutar! Çok önemli bir şey bu; cennete girmek için örtücü ilah olmamak gerekiyor! Bakın hızlıca son tabloya bir bakalım, orada bir yer göstereceğim size, sonra buradaki cümleye dönelim.

A'da A	A'da 'B' hissi	B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler

Tefekkür Şeması 10'dan

İki tür nefsine zulmeden var. Bakın nefsine zulmedenlerden birisi A'da "A" olan **Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali**. Geri dönüşsüz! Bunun geri dönüşü yok, ebediyyen cehennem demektir o! Geri dönüşsüz nefse zulüm! Ama bakın bir

de A'da "B" hissi bölümü dediğimiz yerde, **Fatır Suresi 32. Ayete ve 34. Ayete göre nefsine zulmedenler** var, bunları Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem cennetle müjdelemiştir. Örtücü ilah olmalarına rağmen bunlar Fatır Suresi-32'de seçilmiş kullar arasında olduklarından, onlar cennetle müjdelenmiştir. Bunların en önemli özelliği namaz kılıyor, yani salât ikame ediyor olmaları! Salât ikame etmeden bu grupta olunmaz! Örtücü ilahların salât ikame ediyor olmalarının onlarda oluşturacağı B hissi ile (B'yi bilmiyor ama hissi var) onları **müjdeli grub**a sokar. Tekrar şemamıza bakarsak, demek ki salât; dolayısıyla kişiyi birinci şahadete getirir ve orada sabit kılar. Nedir o? **Eşhedü en la ilahe illALLAH, eşhedü enne Muhammeden AbduHU ve RasuluHU**; bu **birinci şahadet**.

SALAT İKAMESİ	ORUÇ
"A" Takdim Formu "BEN" (=örtücü ilah) 'den daim uzak tutar. Örtücü ilah veri tabanın fiile dönüşmesini engelleyerek zamanla silinmesini, "B" Takdim Formu "BEN" veri tabanının hayata hakimiyetini sağlar. "Alâ sıratelmüstakiym" yaşantı sisteminin direğidir; bu sistemi "OKU"yanın gözünün nurudur.	"B" Takdim Formu "BEN" in bir rüya hükmünde olan yaşantısını anlamsızlaştırarak, insanı vehimden sıyırır. "A" Takdim Formu "BEN" in veri tabanından sakınmak hedefiyle oruç tutmak ilerleme sağlamaz. Örtücü ilah iddiasının veri tabanı, yani "A" hali, oruçda zaten söz konusu değildir.
"Eşhedü enlâ ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve rasuluhu" şehadetini açar; miraçlarla bu şahitliği sağlar ve korur.	"Eşhedü enlâ ilahe illallahul Ehadus Samedullezîy lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfuven ehad" şehadetini açar.
İhlas Hayat Döngüsü'nün aynel yakini olarak "B" ilmini açar ve genişletir.	İhlas Hayat Döngüsü'nün hakkel yakini olarak "Ehadüs Samed" ilmini açar ve yaşatır.
"A"sız olarak, "B" de, seyir sürecidir. Seyrin sürdürülebilir olması, salatın daim olmasıyla ilgilidir.	"B"siz olarak, "B" de, seyir süreci ...
Salatsız oruç manalı olmaz. Oruç, salat süreci içerisinde özel bir sıçramadır.	Daimi oruç farklı bir haldir. Bu anlatılan kısımlardan çok ileri bir pozisyondur.

Tefekkür Şeması 8'den

Oruç farklı bir şey! Bir tren düşünün, mutlaka binmeniz gereken bir tren salât. Oruç bu trenin içerisinde özel bir kompartıman, bu trende farklı bir kompartıman; ikramiyelerin olduğu bir kompartıman, insanlara farklı hallerin yaşatıldığı bir kompartıman! Oruç "A" Takdim Formu "BEN"'den kurtulmak için tutulmaz; "A" Takdim Formu "BEN"in oruçla ilişkisi olmaz! Bu yüzden salât önemli; A Tak-

dim Formu'nun bekçisi salât. **Oruç** ise, "B" Takdim Formu "BEN"den kurtulmak için yapılır! İki tane suistimal var dedik. Sizi "örtücü ilahlıktan" kurtaracak olan şey salât. Ama örtmez suistimalden, vehimden kurtaracak şey de oruç! Dedik ya Kendini Hissetme Duygusu Samed vasıflıdır. **Samediyyet nurlarını fark etmek için** sizin cüz halinden kurtulmanız, terkibinizden kurtulmanız lazım. Duyarsınız "oruçluyken yalan söylenmez, oruçken şu yapılmaz.." Bunlar yanlış! Oruç olsan da olmasan da yalan söylemeyeceksin, oruçla ilgili değil onlar. Mesela birisine diyebilirsin; **namaz kılan yalan söylemez!** Doğru. Çünkü seni yalandan koruyacak şey, yani "A" Takdim Formu"ndan koruyacak şey salât. Salât ikame ediyorsan "A" Takdim Formu"yla ilişkin olmamalı! Ama oruç zaten helalleri yap**ma**mak için! Dikkat edin normal olan şeyi yemiyorsun, helal olanı yapmamayı öğreniyorsun. "B" Takdim Formu "BEN" helal, yasal yanlış yani. Helal olanı yapmamayı öğreniyorsun. Eğer o helalleri yapmazken sen Kendini Hissetme Duygusunun tefekkürünü yaparsan, normal olan yeme içme gibi şeyleri yapmazken, onlardan uzakken Kendini Hissetme Duygusu'nu ararsan saflaştırabilirsin! Onu saflaştırırsan sende Samediyyet nurları çoğalır. Seni **B'de B'siz**liğe götürür; bu bedende bedensizliğe götürür yani. Onun ibadetidir oruç! Bu idrakle oruç yapıldığı zaman, o zaman oruç demek; yemek tarifleri demek olmaz. Öyle bir şey değil!

Kişiyi **İkinci şahadet**e oruç getirir. **Eşhedü en La ilahe illallâhül Ehadüs Samedülleziy, lem yelid ve lem yüled ve lem yekün lehu küfüven Ehad.** Bakın devamında bir amel tarifi yok! Dolayısıyla, siz salâtla "B" İlmi'ni yakalarsınız. Oruçla "Ehadüs Samed" İlmi'ni yakalarsınız.

Çaydan sonra devam edelim.

Örtücü ilahlıktan hanif olmaya hicret ettirecek önemli bir ibadet biçimi salât, dedik. Örtücü ilah olmaktan insanı kurtarır, hanif noktasına hicret ettirir. Buradaki amaç "B" Takdim Formu"nda "BEN" demek. "A" Takdim Formu"ndan hicret edince "B" Takdim Formu"nda "BEN" demek için, o yaşantı için hicret edilir. Ama **oruç** "B" Takdim Formu olan "BEN"in bir rüya hükmünde olan yaşantısını anlamsızlaştırır! Siz A Takdim Formu'ndan "B"ye hicret edersiniz. Oruç ibadeti ise, "B" Takdim Formu "BEN"in bir rüya hükmünde olan yaşantısını anlamsızlaştırır sizin için. Böylece, kişinin gelecek için hedefleri arzusu istekleri değişmeye başlar. Daha önce kendisine hoş, cazip gelen helal şeyler, normal olduğu halde hoş gelen şeyler oruç ibadeti sayesinde anlamsız olmaya başlar. Böylece "B" Takdim Formu "BEN"in anlamsızlaşmasıyla vehmin terkibinden sıyrılmayı ve Samed vasfını anlamayı kolaylaştırır.

*- **Pardon, daha önce "iman hayatı anlamlandırır" demiştik. Şimdi anlamsızlaştırmaktan bahsediyoruz?***

Çok güzel söyledin. Şimdi bu bir yolculuk, bahsettiğimiz yere göre cümleler değişiyor. O yüzden işin tamamına bakmak önemli. Bu söylediğini fark etmek için şu son şemayı bir açabilir miyiz?

A`da A	A`da "B" hissi	B₀	B`de B ile	B`de B
"Ben Varım" dan "Ben Müthişim" e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.	

Tefekkür Şeması 10'dan

En alt sırasına bakalım. Bakın o şemada bu yolculuğun bir özeti var. "A" Takdim Formu "BEN"de olan, A'da A'yı yaşayan Ben Varım'dan "Ben Müthişim"e kadar varan bir skala içerisinde bir iddia içeriyor. Sade bir vatandaş "ben varım" diyor. Ama "Ben Müthişim"e kadar varan, böyle bir skalada yerini bulan bir iddiası var. Bu bir yaşam biçimi, bir hayat tarzı! Bakın şimdi A'da "B" hissine geldik. "A" halinden rahatsız oldu, bakın cümlesi değişti. Dedik ya, A; Allah yokmuş gibi konuşur düşünür. Bak o Allah yokmuş gibi sanki Allah **Ehad** değil gibi "Ben Varım" diyor ve Allah **Kebiyr** değilmiş gibi "Ben Müthişim" diyor. Şimdi A halinden, A veritabanından rahatsız olmuş B'yi hissetmeye başlamışsa bakın oradaki cümleye dikkat edin, ne demeye başladı. Hakikati arıyor ya "aradığım bende, her şey bende" diyor. Bu his işte, hissin başladığının işareti. Ne ararsam bende, her şey bende. Bu yüzden başkasına da tavsiyede bulunur; her şey sende, der. Bu "B" hissinin işareti! Çok dikkat edin oraya. İşte burada aradığım bende, her şey bende şeklinde konuşulunca, bu noktada bazı şeyler oradaki hedefler orada konuşulacaklar farklı olur. Ona hayatı anlamlandırmak için imanın kuvvetlenmesi lazım. Ona o zaman anlam kazanır hayat, bu noktada. Bu noktada bahsedildiği zaman, bu pencereden bakarak anlatıldığı zaman o zaman denir ki, **hayat imanla anlam kazanır**.

Ama bakın ilerledi, farklı bir boyut yanındaki sütuna bakın. Şimdi diyor ki; her şey "Bende" değil, BENSİZLİKTE! Fark ettiniz mi? Veya senle kullanırsak her şey sende değil, her şey sensizlikte. O yolun ilerisi. Ama oraya gelmek için "her şey bende" diyerek başlaması lazım. O bu hisse girmeli ki, "her şey bende" demeli bu noktaya gelmeli, sonra bensizlikte olduğunu, ben diyerek bile yasal yanlışta olduğunu, bir yabancı görüntü oluşturduğunu görür. Bunun üstteki açıklamasına bakacak olursanız, bakın "her şey bensizlikte" diyen neyi fark etmiş? Vehim nurundan yaratılmış olan kendi cüz terkibinin, esma terkibinin sınırlayıcı ve yabancı görüntü oluşturucu şartlarından sıyrılmaya başlıyor. Yabancı görüntü oluşturuyor onun esma terkibi, işte bu yüzden yabancı görüntü oluşturan o esma terkibi "her şey onda" diyemez! Her şey o görüntüsüzlükte! Yasal olan o görüntü bile artık ona ağır geliyor. O onun için bir suistimal sayılıyor ve o zaman diyor ki; **Herşey "Bende" değil, BENSİZLİKDE!** Ve **bir şey olmaya çalışma** diyor kendisine; **YOK ol!** Çünkü bir şey olmaya çalışmak A'nın işidir. İşte şu kadar tesbih yapayım da şu olayım; **A'nın tesbihatı**dır o! Şunları şunları yapınca şöyle olursun; bir şey olursun! Peki, bir şey olan ne? İşte o esma terkibi! Esma terkibini kuvvetlendirmiş olursun. Ya örtücü ilahı kuvvetlendireceksin, ya "B" Takdimi "BEN"i kuvvetlendireceksin! Bir şey olmaya çalışırsan esma terkibini kuvvetlendirirsin, bir şey olursun, "bir şey oldum" dersin o yabancı görüntüyü kuvvetlendirirsin.

Diyor ki kişi; oluşan o yabancı görüntünün şartlarından sıyrılmalıyım. İşte **oruç ibadeti** bu yabancı görüntüden sıyırır kişiyi. Bunun bilinciyle yapılırsa, bu yabancı görüntüyü; fark eder, bu **bedende** bu **bedensiz**liği fark eder! Önemli bir şeydir bu. Ama o bu bedensiz olmak değil! Bu dünyada bulunduğun sürece bu beden sana lazım. Bu bedende bedensizliği fark eder. Bunun kanıtlanmış en tipik kişisi kimdir? **Rasulullah**'tır!

Ve sonra bunu başarırsa, yani yabancı görüntü oluşturucu şartlardan, esma terkibinin sınırlarından sıyrılırsa, yine bu bedendeyken ne der biliyor musunuz? "**Meğer arada birisi varmış"** der. Bu nasıl bir hal biliyor musunuz? Bu öyle bir hal ki, bizzat bulunduğunuz bu bedende bu konuşmaları yapan veya bu dinlemeleri yapan, salât ikame eden, tesbihatı yapan yani doğru yolda dediğimiz işleri yapan o varlığın bizzat yabancı görüntü olduğunu müşahede ediyorsunuz, onun bizzat yokluğunu vücudunuzda yokluğunu yaşıyorsunuz! O kadar net görüyor ve tanıyorsunuz ki o yabancı görüntüyü!

O yabancı görüntüden sıyrılabilmek için ondan rahatsız olmak gerekiyor. Onunla rahatsan, memnunsan ve onu da bir şey yapmak istiyorsan o kuvvetlenir. Evet, onda herhangi bir esma çok kuvvetli açılır ve kuvvetlenir. Ama sen zaten esma terkibinden kurtulmak istiyorsun!? Demek ki **esas hedef** YOK olmak! Dolayısıyla, onu farkettiği zaman kişinin o idraktaki hedefi bu sefer "her şey bende" olmuyor. Fark etti çünkü idrak ilerlemesinde. "Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE" diyor. Bu bedende yabancı görüntü oluşturan ve sınırlayıcı o yapıdan sıyrılma sürecine giriyor ve ondan sıyrıldığını da bizzat müşahede ediyor.

- Ama orada yine sanki bir öyle ikilik var ki, ikiliğin birisi sanal gibi. Çünkü bir yaşayan beden var yine, bir de onu seyreden var.

İkilik, sen tespit ettiğin sürece olacaktır. Elbette. Yani ibadet eden biri bulunduğu sürece ve bu haller ibadet olarak bulunduğu sürece öyle bir görüntü olacak, dediğin gibi bir şey olacak, muhakkak. O yüzden B'de B'siz olarak tarif ettik orayı, **B'de B'siz.** Yani bu dünyada yaşadığın sürece bu dünyada varken! Ama ölümü tattıktan sonra şekil değişir. Bu dünyada varken, bu dünyanın gereği olan bu A yapı gereği, bunların tesbit edildiği bir tesbit boyutu olacak.

-Bedeni bu dünyadayken seyredebiliyor olmak, ölmeden önce ölmüşlük mü?

Ölmeden önce ölmüşlük; onun dereceleri farklı. B_0 noktasında da ölmeden önce ölmüş olursun. Yani örtücü ilahlıktan kurtulmak da ölmeden önce ölmüşlük pozisyonudur! İlk keşif odur. Bu yüzden B_0 noktasında, keşif kapısından girmiş olursun. 9. Tefekkür Şeması'na bakacak olursanız, ilk keşif muhtariyetin olmadığının keşfidir. Muhtariyetin olmadığını keşfetmekle keşif kapısından girmiş olursun, muhtariyetin olmadığını keşfetmekle HANİF olmuş olursun. O zaman sıfatın hanîf olur. Daha önce muhtardın, muhtar olmadığını fark edince, keşfedince hanif olursun. Bu yüzden, **dine muhtar yaklaşma!** Ayet okurken muhtar yaklaşma, hadis okurken muhtar yaklaşma, dini incelerken muhtar yaklaşma! Niye? Sen bir ilahsın! Dolayısıyla, kendi ilahlığınla birlikte yorum yaparsın. **Hanîf olarak**

yaklaş! İşte Rum Suresi'ni onun için önemsiyoruz ya! **Dine hanîf olarak yaklaş** ki doğruyu anlamaya başlayasın! O zaman fark ettiklerin hanif çerçevesinde olur.

Şimdi birkaç cümleyle salâtın önemli bir yerini tamamlayalım, orayı sonra gerekirse genişletiriz. Denir ki; birinci secde yokluk secdesidir. Ama nasıl yokluk secdesi olacak, bunun somutlaşması lazım! İşte o zaman **salât kişinin miracı** olmaya başlar. Kişi B_0 noktasına geldikten sonra o yolda ilerlemesini sağlayan her idrak sıçraması miracıdır onun, hep miracla ilerler. Salâtta miracı yalnızca "birisi gelecek sizi salâtta alacak bir yere götürecek" diye düşünmeyin. Esas akıl yolculuğu olduğu için bu, salâtta özellikle de sizin hayatınız salât olduğu için tüm yönelişinizdeki her idrak sıçraması sizin için bir **mirac** demektir. Dolayısıyla mirac İhlâs Hayat Döngüsü'nde yürürken bir yöntem! İşte burada salâtta yokluk çok önemli bir şey! Ama nasıl yapacağız onu?

SALAT İKAMESİ ESNASINDA

Kıyam öncesi, salata girişte Tekbir ile "Allahuekber" derken ifade edilen "yokluk", yani "Lâ" denilen "kavram" ne ise; o kavramın "Hali", Fatiha'da "iyyake na'budu ve iyyake neste'iyn" derken, "Fiili" de birinci secdede yaşanır. Bu sebeple; Tekbir'deki ifade, salatın anafikrini oluşturur.

TEKBİR	iyyake na'budu ve iyyake neste'în'ın	BİRİNCİ SECDE
Tekbir'de ifade edilen yokluğun ilmel yakin hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun aynel yakin hali	Tekbir'de ifade edilen yokluğun hakkel yakin hali
Yaşanması gereken ilk yokluk, B0 noktası için olmazsa olmaz haldir. Bu durum, örtücü ilah iddiası'nın yokluğudur.	En'am-79, En'am 162, En'am-163, Rum-30, İnsan-29, İnsan-30 ayetlerinin idrakıyla duruş.	Özellikle "İnsan-30" ayetinin idrakıyla teslimiyet
İhlas Hayat Döngüsünde ilerleyen idraklara göre yokluk tanımları oluşur.		

Tefekkür Şeması 8'den

Bakın burda bir basit şeması var, üç tane önemli nokta var salâtta, bu şemada. Sonra onu genişletebiliriz ama esas ana çatıyı kurmak için bu **üç nokta** önemli. Ne o? Birisi kıyamdan önce salata başlarken TEKBİR aldığımız an. Bir diğeri Fatiha'yı okurken **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** dediğimiz an. Bir diğeri de BİRİNCİ SECDE. Yaşanacak olan yokluğun, idrakın taşınacağı yokluğun ilmel yakîn hali Tekbir'de, aynel yakin hali **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** denmesinde, hakkel yakîn hali birinci secdede. Bu yüzden yokluğun tam yaşandığı yer birinci secde. Peki, şu anda biz öyle bir yokluk yaşayabilir miyiz? Elbette yaşarız, hemen başlayabilirsiniz ona. Çünkü ilk yaşanması gereken yokluk, örtücü ilahın yokluğudur. Salâtta yaşanacak **ilk yokluk**, birinci yokluk, mutlaka yaşanması gereken yokluk; örtücü ilahın yokluğudur! Peki, nasıl yapacağız onu?

Salata başlarken tekbir alırken, "Allahuekber" derken acele etmeyin önce! Biraz bekleyin. Ama neye "yok" dediğinizi düşünmek için bekleyin! Siz neyi yok yapıyor-

sunuz, sizin için hangi yokluk somutlaşıyor, hangi yokluğu siz hakkel yakîn yaşayabilirsiniz? İşte bu yapılan ilk keşif nedir? Muhtariyetin yokluğu keşfi! Böylece ilk yaşanacak, yaşanması gereken yokluk da bu! Onun için tekbir alırken yaşayacağınız yokluğun ifadesini düşünmek lazım; neye "Allahuekber" diyorsun veya ne sana "Allahuekber" dedirttiriyor? Aksi halde buradaki Allahuekber'ler şuna döner. Bir grupla jimnastik yapıldığını düşünün. Kişi diyor ki şu hareketi beş defa yapacağız. O "bir ki üç" dedikçe hareket yapıyorsun. Sanki o hareketleri yap, başlat, bitir manası veriyormuş gibi sanarsın Allahuekber'leri. Değil! Allahuekber'de bir nur oluşturuyorsun, ama öyle bir nur oluşturuyorsun ki! Eğer şimdi söylediğimi acele etmeden yaparsanız özellikle de önemli anlarda; güneş doğmadan önce ve akşamın karanlık gelmeden önceki o önemli anlarında acele etmeden (akşamın farzını hızlı kılacaksınız ama ifadesinde ifadede acele etmeden) dikkat ederek yapacak olursanız açılımları hızlandırırsınız ve **Allahuekber**'in manasını hissetmeye başlarsınız!

Ne yapar o? **Allahuekber** niye denir? Allahuekber haşyetin ifadesidir. Bir kere şuna kendimizi alıştırmamız gerekiyor: Ben hangi derecede **Allahuekber** diyorum? **Allahuekber** bana ürküntü veriyor mu? **Allahuekber** benim haşyetullahımla eş mi? Haşyetullahımı **Allahuekber**'de ifade edebiliyor muyum? "**Allahuekber**" derken ben haşyetimi ifade edebilmeliyim! Birine mi? Hayır! Dışarıya, şuraya buraya değil bizzat kendime! Bu ifadeye alışmak lazım! Aksi halde **Allahuekber**, jimnastik hocasının "bir ki üç dörd"ü gibi olur, hareket et, yat, kalk manası veren işaret gibi olur. Eğer ona alışırsa beyin öyle yapar, **yanlış** olur; o zaman o mana haşyetten uzaklaşır, esastan uzaklaşır. Neye "yok" diyorsun, onu bir düşünmek lazım! Muhtariyetin yokluğu! Bu başlangıçta biraz zaman alabilir. Yani; Allahım ben muhtariyetimi ilan etmiyorum, ben örtücü ilah değilim! "A" Takdim Formu "BEN"in yokluğunu, örtücü ilahlığın yokluğunun ifadesini düşünmek lazım ve onun vereceği haşyetullahla **Allahuekber** demek lazım.

Bakın bu "A" Takdim Formu "BEN" yani örtücü ilahlık nedir biliyor musunuz? **Kaf Dağı**'dır! Normal konuşmalarda, halk arasında Kaf Dağı ne için kullanılır? Olmayan bir dağ için kullanılır. Ama önemli bir dağdır, bir sürü önemli şeyler vardır orada. Ama Kaf Dağı'ndadır; yok, öyle bir dağ yok! Öyle değil mi? Şimdi tasavvufa dönelim; "Kaf" zaten "dağ" demektir, dağ için kullanılır, **Kaf** diye dağa söylenilir. Peki, **dağ** neye denir? Benliğe denir. Kaf Dağı öyleyse ne? Olmayan bir şey! Yok! Ama sen ona "var" diyorsun. Ne o? "A" Takdim Formu "BEN"; örtücü ilah! Kaf Dağı örtücü ilahtır! Olmayan bir dağın öyle bir gölgesi var ki! Sen vehminin vehminde "olmayan" öyle bir dağ yaptın ki, gölgesi senin hayatını kapladı. Sen o gölgenin altında bir hayat sürüyorsun! Bu dağ yok olmalı ki, gölge kalksın, senin hayatının üstünden bu örtü kalksın. Peki, nasıl kalkacak bu dağ? "Ben bu dağı sevmiyorum" diyerek kalkmıyor! Haşyetullahla kalkıyor! Ayet öyle diyor; **haşyetullah bu dağı paramparça yapar! Eğer Kur'an dağa gelirse**, yani senin "A" Takdim Formu "BEN"'in, örtücü ilahlığın Kur'ana sarılırsa, Kur'an'ı anlamaya çalışırsa, yaklaşırsa paramparça olur. İşte o zaman o dağ paramparça olunca gölgesi kalkar. Zaten o dağ senin zihnindendi, vehminin vehmiydi. Yoktu ki öyle bir dağ! O Kaf Dağı çünkü; yok! Ama "var" yaptığın o dağın gölgesi vardı hayatında. Dağ parçalanınca gölge kalktı, işte böylece örtü-

cü ilahlık kalktı. Neyi örtüyordu o? **Hakikat**i örtüyordu, İhlâs Hayat Döngüsü'nü örtüyordu. O gölge kalkınca gerçek göründü, İhlâs Hayat Döngüsü ortaya çıktı, "B" hali ortaya çıktı. İşte bunu yapacak olan salât! Salâtta da haşyetullah! Onun için salâtta haşyetullah antrenmanlarını yapmak lazım. Nedir onun ifadesi? **Allahuekber!** Haşyetullahla beraber Allahuekber öyle bir nur üretir ki, onun nurunun titremesi dağları paramparça eder! Dolayısıyla sen tekbir alırken "neye yok diyorsan? Senin "yok" dediğin şeyi "Allahuekber" paramparça yapar. Onu düşündün, (acele ederek "böyle başlıyorum" değil) çünkü "**Allahuekber**" dediğinde oluşan o Haşyetullah'ın nuruna dayanamaz Kaf Dağı! Senin yok etmeye çalıştığın şeyi o **Allahuekber** paramparça eder. Onun için salât A Takdim Formu'nu parçalayan bir yok edicidir.

Bu söylediğini Fatiha'da **iyyake na'budu ve iyyake nestaiyn**'de hal olarak söylemelisin; o idrakta ve o duruşta. Ne o? **Rum Suresi-30 duruşu**nda, **İnsan Suresi-30 idrakı**nda "**iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**" demelisin. Onu dediğini nerede fark edersin? Gayet yalvarırcasına "**ihdinas sıratal müstakiym**" dersin, gayet korkarcasına "**gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn**" dersin o idrakla! Ve işte onun hakkel yakîn yokluğunu, yani artık tamamen yokluğunu birinci secdede hakkel yakîn yaşarsın. Bu ilk başlangıç yokluk! Daha sonra bu noktadan itibaren idrak ilerledikçe, yasal yanlış olan "B" Takdim Formu "BEN"in içerisinde, vehim olan o Ben'de, o Ben'den sıyrılırken sıyrıldığın ölçüde yoklukla olan ilişkin ilerler ve yeni bir yokluk tarif edersin. "A" Takdim Formu "BEN" geride kalır, artık o hiç gündeme gelmez. Sen normallerin yokluklarını yaşamaya başlarsın, o yokluğu tarif edersin ve tarif ettiğin yokluğu bu sefer salâtta yaşarsın.

Onun için Tesbih Salâtı çok önemlidir, çünkü hep bu ifade vardır: **Sübhanallahi Velhamdülillahi ve la ilahe illallahu Vallahuekber:** Ey Allahım sen Sübhansın! Velhamdülillahi; sana teslimim. Müthiş bir teslimiyet vardır. Hamdın bedenden çıkışı **teslimiyet**tir! "**Hamd Allah'a aittir**" demek insanı kadere teslim eder. Elhamdülillah'ın içerisinde kadere teslimlik vardır. Kadere teslim olmanın bedenden çıkışıdır o. Dolayısıyla; Allahım sen Sübhansın, her şeylerden münezzehsin; şu görülen görüntüden, yabancı görüntüden münezzehsin ve tüm yaptıklarımdan ve bildiklerimden münezzehsin. Sana teslimim ve senden çok korkuyorum. Kur'anda bahsettiğin gibi yalnız senden korkuyorum, yalnız senden korkuyorum. Ve sonra diyorsun ki **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh;** ben muhtar değilim, ben hür değilim, ben örtücü ilah değilim. Örtücü ilaha ait öyle bir kuvvet, bir havl yok, illa Allah! Tamamen bu ifade var orada ve onun peşine bunları bu duyguyla bu ifadeyle söylemek lazım! Hani daha önce konuşmuştuk, birisinden özür dileyeceksin. Elime tesbihimi aldım geldim, aranızda olan birisinden özür dileyeceğim diyelim; geçtim o kişinin karşısına özür dilerim özür dilerim özür dilerim özür dilerim özür dilerim" bir tesbih geçtim, yüz defa. Yeter mi, yüz defa özür diledim." desem kabul eder mi özrümü? "Yapmasan daha iyiydi" der. Ama karşılaşırız, hiç özür dilerim demesem bile öyle bir bakarım ki, bakışımdan anlar, bir şey demesem bile "tamam" der "anlaşıldı pişman olmuş", benim için o anda bağışlama duyguları çalışır. Ama ben sayıp da "özür dilerim, özür dilerim…" çok bir manası olmaz.

Böyle sayan bir derviş, bir gün elinde büyük bir tesbih, yolda yürüyor. Karşısına bir kızcağız çıkıyor. Elinde bir sepet, hızlı hızlı bir yere gidiyor. "Nereye gidiyorsun yavrucuğum?" diyor. "Benim" diyor, eşim tarlada çalışıyor, yorulmuştur, ona elma topladım, elma götürüyorum. Bakıyor sepete, acaba götürdüğünün bilincinde mi, diye soruyor. Diyor ki; kaç tane elma var sepetinde? "Bilmiyorum, insan sevdiğine götürdüğünü sayar mı?" diyor. Bunu duyunca elindeki tesbihin ipini sessizce koparıyor derviş… Böyle evrak sayar gibi saymamak lazım! Buradan sakın sayı önemsiz manasını da çıkarmayın. A Takdim Formu'nu anlatmak istiyorum, o şekilde bir tesbihat yapmamak lazım.

Dolayısıyla salât-ı tesbihte siz bu manada söylediğiniz zaman o manaya öyle bir girersiniz ki, peşine öyle bir Fatiha okursunuz ki… Eğer belli sayıda da İhlâs okuyorsanız, o İhlâs'ı okurken eğer o döngüyü siz tefekkür ederek okursanız! Geliyorsunuz, **kul HuvAllahu Ehad, Allahüs Samed;** yoksunuz oralarda! **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** noktasına geldiniz, **lem yelid ve lem yuled** dediniz. Orada **lem yelid ve lem yuled** derken Sübhanallah manasında baktınız ve sonra tasdikle gidiyorsunuz **ve lem yekün lehu küfüven ehad!** Artık siz tesbit ettiniz, siz buldunuz orayı, o sizin yaşantınız oldu! Bu şekilde de secdeye gidiyorsunuz. Salât-ı tesbih böyle önemli bir kir çıkarıcı! Kir derken, bakın **örtücü ilahlara sert, imanlılara müşfik olmak** gerekiyor. **Allah'ın dostuyla dost düşmanıyla düşman olmak** gerekiyor. Bunların hepsi ayet ve hadis ve efendimizin özelliği! **Kâfirlere sert! Ama inananlara müşfik, Rahıym. Onlara bir şey gelecek diye ödü kopar,** ayet böyle! **Size bir şey olacak diye yüreği titrer.** Peki, bu nasıl olacak, buradaki duygu nasıl olmalı? Kişi buraları "A" Takdim Formu "BEN" gibi anlarsa yanlış uygulamalar yapar.

Bakın, bu örtücü ilahlık bir **kir**dir! Örtücü ilahlık **necis**tir kirdir! **Kirli Kur'ana yaklaşmayın, bu Kur'anı tahirler tutsun.** Örtücü ilah kir, necis, çirkin! "B" Takdim Formu "BEN" ise, yani hanîf olanlar temiz, tahir! Şimdi düşünün banyodasınız, bir kese yaptınız derinize. Uzun zamandır da öyle keselenmemiştiniz, kir çıktı, kiri de görüyorsunuz. Ona bakıp nefret eder misiniz, onunla kavga eder misiniz? Sizden çıktı sizin kiriniz! Ama sevmezsiniz onu. Tekrar geri gelsin, yapışsın istemezsiniz. Su dökersiniz gider. O dostunuz mu sizin? Hayır, o kir sizin dostunuz değil. Düşmanınız! Ama sizden çıktı, sizin kiriniz! Siz onu sevmezsiniz fakat ona kin duymazsınız, onunla kavga etmezsiniz! İşte örtücü ilaha da böyle bakmak gerekiyor, o kire! O kavga edilecek, küfredilecek, kin duyulacak değil. Bu şekilde uzak durulacak, yıkanılacak ve yok edilecek bir şey! Dolayısıyla salât-ı tesbih'te de **sübhanallahi velhamdülillahi**; bu okuduğunuz öyle bir kesedir ki, sizdeki örtücü ilah kirini keseler, söker atar! Bu yüzden Ehlullah der ki; **salât-ı tesbihte son secdede kafanızı kaldırmadan, siz daha o secdeden kalkmadan temizlenmiş olursunuz.**

Şimdi birkaç cümle de "A" Takdim Formu "BEN" ve "B" Takdim Formu "BEN"e ait özelliklerin olduğu Tablodan konuşalım. Bildiğimiz bazı tasavvuf tabirlerini yerine koyabilmek için, tasavvuf tabirlerini burda yerinde görebilmek için şöyle bir bakalım isterseniz oraya. "A" Takdim Formu "BEN" yani örtücü ilahlık

vehmin zulmetidir. Vehmin zulmeti! Bu önemli bir şey; vehmin zulmeti ne demek? **Allahümme ahricniy min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi** duasını biliyoruz. Burada "Allahım beni vehmin zulmetinden çıkar" diyoruz. Peki, o çıkmak istediğimiz şey ne? Bilmediğimiz zaman o soyut! İşte bakın şimdi somut oldu, **vehmin zulmeti** somut; "A" Takdim Formu "BEN", yani örtücü ilah! **La ilahe;** örtücü ilah yok, **illallah!** Örtücü ilahlar yok **La ilahe**; bizzat insan kendisine söylüyor onu. Siz **La ilahe illallah** derken eğer öteye beriye bakarsanız, bu doğruya gelmedeki birinci yol birinci yaklaşım olur, esas doğru değil. Kendinize söylemeniz lazım! **La ilahe illallah**; sen örtücü ilah değilsin, illa Allah! Sen "örtücü ilah" değilsin, sendeki örtücü ilahlık yok: Lâ! İlla Allah! Bu yüzden, eğer Kelime-i Tevhidi kişi böyle yaparsa ve onu secdede yaparsa! Bunu bir namazın secdesinde değil namazdan sonra secdeye gidip deli gibi yaparsa göreceği şeyi şimdi söyleyeyim ve denesin!

Secdede **La ilahe illallah** zikri yapıyor. Bunu yaparken de o örtücü ilahı nefesiyle atarsa, İllallaaah derken "Allah düşüncesini" tüm hücrelerine çekerse ve bunu yaparken **kendi**ni, yani Kendini Hissetme Duygusu'nu alnında yoğunlaştırırsa! Alındaki bu yoğunlaştırma yeri, yani iki kaşının biraz üstü başlangıçta çok önemli! İki tane önemli yer var fiziksel çakra olmayan; birisi burası, birisi de başın üstünde. Diğer beş tanesi vücudunuzdaki fiziksel şakra veya çakralar. Ama iki tanesi var ki bunlar, birisi alnınızda, birisi de başınızın üst kısmında, tepede. Bu alnınızdaki başlangıçta çok önemli! Tüm enerjiyi, tüm vücudunuzdaki konsantrasyonu oraya çekerseniz, **akıl beyne yerleşir**. Aklın kayıp gittiği yerlerden toplanır beyne gelir! Eğer bunu özellikle secdede kendinize, öteye beriye değil kendinize okuyarak "la ilahe; ben örtücü ilah değilim, illa Allah. Örtücü ilah yok, illa Allah" diyerek "La ilahe illallah, La ilahe illallah..." der yaparsanız, bir zaman sonra kalktığınızda bakarsınız ki buranızdan bir ışık çıkıyor, iki kaşınızın ortasından kuvvetli bir projektörün yandığını görürsünüz. Bunu gördüğünüz zaman bileceksiniz ki, demek ki sizde bir yabancı görüntü var bu ışığı örtüyor!

Hz Ebubekir es Sıddîk radıyallahu anh özellikle Vitr'in son rekâtında öyle bir uzun dururmuş ki, kafasını kaldırdığında karanlık olan yerde, kafasından çıkan ışıktan yerdeki saman çöpleri ayırt edilirmiş. Örtücü ilahı yok ettiğiniz zaman sizden ışık çıkar. O ışığı örter örtücü ilahlık ve vehim! B takdimi de onu örter.

Bu "A" Takdim Formu "BEN" vehmin zulmeti, "B" Takdim Formu "BEN" ise vehim. Kısaca geçeceğiz, sonra detaylı bakarız. Bunları dualarımızda hangisinin, ne olduğunu bilelim ve tasavvufta geçen kavramlar yerlerine otursun diye söylüyorum. "A" Takdim Formu "BEN" **nefse zulüm**, nefse zulmetmek demek. Bir kişi kendisini hayata "A" Takdim Formu "BEN"le takdim ediyorsa, o nefsine zulmediyor demektir ve ayrıca bu hale **nefsin şerri** denir. Nefsin suistimal edilmesi demektir nefsin şerri! Nefs "şer" değildir. Nefsin şerri!? **Allahım beni nefsimin şerriyle göz açıp kapayıncaya kadar bırakma** demek "Allah'ım beni "A" Takdim Formu "BEN" olan, örtücü ilahlık olan halle gözümü açıp kapayıncaya kadar bırakma" demektir. Nefsin şerri burasıdır, A'dır. Peki "B" Takdim Formu "BEN" ne? Hanif olduktan sonra o nefsin hakikatine uygun seyir hali; **seyr-i suluk**!

Niye? Çünkü nefsin hakikatine uygun bir hal o! Bakın, İza Zülzilet Suresi'nin 7. ve 8. Ayetlerini hatırlarsınız. Orada der ki; **en küçük zerre kadar hayır yapsanız,** 8. Ayette; **veya zerre kadar şer yapsanız bu karşınıza çıkacak**. A Takdim Formu olarak düşünür ve bakarsa kişi, kendi kafasına göre hayırlı işler ve şerli işler tarif eder ve onları yapar/yapmazsa, öyle bir şey değil burada bahsedilen! İza Zülzilet'te bahsedilen **şer** örtücü ilahlıktır, şer odur! Zerre kadar **örtücü ilah**lık yapmışsanız yani zerre kadar Allah'a eş koşmuşsanız karşınıza çıkar, zerre kadar **illallah** demişseniz karşınıza çıkar!

Bir diğeri "A" Takdim Formu Ben **asi**dir, onun için A dedik ya; asinin A'sı, yani haddi aşan! Ayetlerde geçer "**haddi aşmayın**". Ne yapacaksın da haddi aşmayacaksın? Kendine göre tarif edersen; ben 120 km/h hız yapıyorum, haddi aşmadım! Kendine göre bir şey tarif edip de haddi aşmamak değil. Örtücü ilah olmak **haddi aşmak**tır. Eğer haddi aşarsan örtücü ilah olmuşsun demektir, haddi aşmak budur. Haddi aşmak iste**me**diğimiz bir şeydir, haddi aşmaktan Allah'a sığınırız. Nerede? Fatiha'da! **Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn** derken orada bahsettiğimiz "**Allahım bizi nankörlerden ve sapanlardan yapma**" demek; "bizi haddi aşanlardan yapma, yani bizi örtücü ilah yapma" demektir.

"B" Takdim Formu "BEN" ise **alâ sıratım müstakiym**'dir, yani **doğru yol** üzeredir. Bu Yasin Suresi'nde şöyle geçer; **alâ sıratım müstakiym; o Rasul doğru yol üzeredir**.

"A" Takdim Formu "BEN" batıldır. **Batıl** diye rastladığınız -nerede rastlıyorsanız- o işte bu örtücü ilahlıktır. Batıl denilen şey, örtücü ilahlıktır. **Hakk** İhlâs Hayat Döngüsü'dür. "B" Takdim Formu "BEN" Hakk'dır, örtücü ilah batıldır.

"A" Takdim Formu "BEN"in yaptığı tüm işler ve ameller muhtariyetini korumak veya muhtariyetini yüceltmek ve yükseltmek içindir. Onlar kendilerini yüceltmek için namaz kılarlar. Onlar kendilerini korumak için namaz kılarlar eğer namazsa yaptığı iş. Veya tüm ameller böyle! "B" Takdim Formu "BEN"in yaptığı amelin adı **salih amel**dir. "A" Takdim Formu"nun yaptığı amel boşa gider! Neden? **Şirk koşarsan amellerin boşa gider!** Peki, kim hüsranda değil? Salih amel yapanlar! Kim o salih amel yapanlar? Asr Suresi'nde geçen salih amel yapanlar "B" Takdim Formu "BEN"de olanlar! Ve nasıl amel yapacaklarını da **La ilahe illallah, Muhammedün Rasulullah**'dan öğrenenler. **La ilahe illallah** tevhidini bana getirip açıklayan ve heva ve hevesiyle hareket etmemiş olan, "La ilahe illallah diyen ne yapar?"ı yaşayarak göstermiş olan Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellem ne yapmışsa, onlar benim amellerimdir" demek, **salih amele talib olmak** demektir!

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radednahu esfele safiliyn"	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fiy ahseni takviym"
Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah'a eş ve ortak koşan	İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)
ZULMANİ "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı takdim.	NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN" ilmi sureti takdim. VEHMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.
VEHMİN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.
NEFSE ZULÜM • Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.	NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dır.) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".
HADDİ AŞAN (=Asi) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR • Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatiha-7. ayetle "ğayril mağdubi 'aleyhim ve lâddâlliyn" diyerek istenmeyen durumlar	ALA SIRATEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstekiym" • Fatiha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum-30. ayette tavsiye edilen HANİF • En'am-79
BATIL	HAKK
Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kafir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.	
Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk'dır. O'ndan başka çağırdıkları ise, o batıldır. Muhakkak Allah, Aliyy'dir, Kebiyr'dir.	• Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.
BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)	SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVA • Lailahe illallah Muhammeden Rasulullah
ÇİRKİN, NECİS • Tevbe-28	GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79
Feth-i Zulmani	Feth-i Nurani (Rahmani)
Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar	EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali
Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için	ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye)
"B" sırrınca Levm edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde kalır.	"A" ve "B" Muhasebesi içeren levm edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET

Tefekkür Şeması 4

“A” Takdim Formu “BEN” **çirkin**dir, çirkin budur. Bir tane çirkin vardır. Aksi halde “A” Takdim Formu “BEN”de olanların, kendilerine göre güzel/çirkin diye tasnifleri tanrılara ait tasniflerdir. Evrende bir tane çirkin vardır; örtücü ilah. Dünya güzeli seçilebilir, tüm dünya, tanrılar ona oy vermiş ve güzel seçmiştir, ama o örtücü ilahsa çirkindir, evrende çirkindir. Evrende örtücü ilah (Allah'a eş koşan) çirkindir. “B” Takdim Formu” yani **Hakk** olan yer **güzel**dir.

“A” Takdim Formu “BEN”in örtücü ilahlık içerisinde olan yaşantısında tanrısal düzenlemelere hürmete saygı ve edep denir. Oysa “B” Takdim Formu “BEN”in hali **edeb** halidir ve o **Allah ahlakı, Kur'an ahlakı** diye karşımıza çıkar. Diğeri edep dışı haldir.

“A” Takdim Formu “BEN” tanrılığı veya tanrılar için bir şey yapar. “Allah için yapıyorum” dese bile, eğer o bir örtücü ilahsa mutlaka birisi için bir şey yapıyordur; ya kendisi için ya birileri için! Oysa salih amelde, yani “B” Takdim Formu “BEN”'de işler **Allah rızası** için vardır. “A” Takdim Formu “BEN” “B” sırrınca levm edemez.

Nefs mertebeleri sıralanır ya nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmaine, nefs-i radiye, nefs-i mardiye, nefs-i safiye diye, orada nefs-i levvame bir bölüm gibi konur ama, o orada başlayıp da bitecek bir bölüm değildir. Nefs-i levvame her nefsi kaplayan bir idraktır! Nefs-i levvamesiz ilerlenilmez. İleriye gitmek için mutlaka bulunduğun hale levm etmen gerekiyor. Bulunduğun halden memnunsan kalırsın orada! Diyelim ki B_0 noktasından girdin. Nereye girersin? Gerçek Esma-ül Hüsna dünyasına girersin. Burada memnun olur kalırsan Esma'ül Hüsna dünyasında kalırsın; Rabbini bilemezsin. Orada ilerlersen Rabbı tanırsın. Memnun olur kalırsan Rab'la sınırlanırsın. Devam edersen Rahman'ı tanırsın. Devam edersen Ulûhiyet'i tanırsın, oraya “Allah” dersin. Devam edersen Vahidiyet'i tanırsın. Devam edersen Ehadiyyet'i tanırsın. Dolayısıyla, bulunduğun hale levm etmeden ilerlemen mümkün olmaz. Onun için nefs-i levvame başlayıp da bitecek bir yer değildir. “Başlayıp da bitecek” gibi zannetmek A Takdim Formu'yla çok ilişkilidir! Eğer kişi “A” Takdim Formu” kapsamı içerisindeki rahatsızlıklara levm ediyorsa, o nefs-i levvame değildir! Bir kişi örtücü ilah iken, örtücü ilahlıktan kurtulmadan bir başkasına bir rahatsızlık verip, sonra da o rahatsızlıktan pişman olup tövbe etmesi **nasuh tövbesi** değildir, levm etmek değildir. Çünkü örtücü ilahlık devam ediyor. Peki, neye levm edilir?

Başlangıçta yalnızca bir şeye levm edilir! Örtücü ilahlığa! “Benim yaptığım bu iş örtücü ilah işi midir, değil midir?” muhasebesi içermiyorsa orada levvame yoktur! Levvame mutlaka “A” ve “B” muhasebesi içermeli. Yani örtücü ilahlığı mı kuvvetlendiriyor bu yaptığım iş? Çünkü bakın, tüm insanların mutlu ve memnun olduğu bir iş yaptınız diyelim, hiç rahatsız olacak bir şey yok. Ama siz o işi örtücü ilah olarak yaptıysanız, rahatsız olmanız gerekiyor! Tüm dünya alkışlıyor ama? Olsun! Siz onu örtücü ilah olarak yaptınız. İşte siz “A” ve “B” muhasebesi yaptığınızda, o işi “A” olarak yaptıysanız tüm dünya alkışladığı halde levm ederek o işten tövbe etmeniz gerekir. Yani levm etmek için birisinin üzülmesi, birisinin kızması, birisinin rahatız olması gerekmiyor! Nefs-i levvamedeki levm'in gerçekleşmesi için “A” ve “B” muhasebesi şart. **“A” ve “B” muhasebesi** olmayan levvame olmaz!

"A"ların, yani tanrıların kendi aralarındaki rahatsızlıklarını pişmanlıklarını oturup incelemek, analiz etmek levvame değildir. Tam tersine "A"yı güçlendirebilir.

Dolayısıyla "A" Takdim Formu "BEN" bulundukça kişi "B" sırrıyla levm edemez ve bu yüzden de ilerleme olmaz! Ve levm edememek ne yapar kişiyi biliyor musunuz? Yüzsüzleştirir! "A" Takdim Formu "BEN" "B" sırrınca levm edemezse yüzsüzleşir. Nedir yüzsüzleşmek? **Yüz** bir tanedir; "B" Takdim Formu "BEN"! **Yüzsüz** bin bir surattır, birçok ilahlık vasfı vardır onda; bir gün A ilahı olur, bir gün C ilahı olur; çeşitli ilah karakterleri çıkar, yüzsüzleşir. Neden? Levm edemiyor! Yani "B" sırrınca rahatsızlık duymuyor! Neden rahatsızlık duymuyor? Sen bana şöyle yaptın, hiç rahatsız olmuyorsun! Sen levm etsen bana bu davranışları yapmazsın! Hayır, hiç ilgisi yok! O tanrılar arasındaki tatminlerle ilgili! Levm etmek yalnız bir konuda olur başlangıçta: Örtücü ilah mıyım, değil miyim? Ben bu işi örtücü ilah olarak mı yaptım? Örtücü ilahlıktan nasıl kurtulurum? Bu muhasebeyi yapmak zorunda! Örtücü ilahlıktan pişman olmaktır **levm etmek**, örtücü ilahlıktan rahatsız olmaktır. Bu rahatsızlık öyle kuvvetlenmeli ki! Bu rahatsızlık çok kuvvetlenirse Kelime-i Tevhidin fiili zikri olur o! **La ilahe illallah** Kelime-i Tevhidinin fiilî zikri olur. Siz onu bir kere söylemiş oldunuz mu, cennete girersiniz, bir kere! O rahatsızlıktır ki sizi cennete sokar.

"B" Takdim Formu "BEN" "A" ve "B" muhasebesi içeren levm ediş içerisindedir. Bununla ilerler, daima bunun muhasebesini yapar, taa B'siz B'ye kadar! Normal B'den bile rahatsız olur, konuşmuştuk. Yabancı görüntü oluşturan o hal bile onun levm edeceği bir hale gelir. Böylece, bakın diğeri yüzsüzleşiyordu, bu ne yapar? Bu yüzleşir. "A" ve "B" yüzleşmesi yapar. Sonuç? "A" ve "B" yüzleşmesinden çıkan sonuç şudur: "A"dan "B"ye **hicret**! Sonra bu devam eder, "B"den de hicret olur; sonuç öyle olur.

Allah bizi bu yolda, sağlayacağı kolaylıkla, lütfuyla ve hayırlısıyla bu iki hicreti de gerçekleştirenlerden, iki şahadet noktasını da hakkıyla görenlerden, müşahede edenlerden eylesin inşaallah.

Devam etmek üzere, Allah'a emanet olunuz. **El-FATİHA.**

Allah cümlemizden razı olsun.

13 Safer 1430 / 07 Şubat 2009

- Esas tanrı kimdir? Başlıca tanrı tiplerini tanıyalım
- Neden "ilah" değil de "örtücü ilah" diyoruz?
- Rahmani aynel yakin, zulmani aynel yakin
- Esma zikirlerini tanrı yaparsa ne olur?
- Cennet ve cehennem nedir?
- Tasavvuf somut, çok somut!
- İmanı ikana götürecek şehadeti yakalamak
- Kur'anda verilen tek mesaj: Örtücü olursan…
- Fatiha Suresi ve doğru yol
- İnsanın her saniyesini alması gereken tek telaş
- Allah'ın razı olmadığı nedir?
- Kişiyi örtücülükten ve çıldırmaktan kurtaracak şey!
- "Kadınlar bana sevdirildi" ne demek?
- Allahın emaneti olan kadınlar, hangi kadınlar?
- Ne için ne amaçla dua edilir?
- General tanrı nasıl oluşur?
- Kaderi anlamak için iman ve ameli tanımlamak
- İman uydurmak ve amel uydurmak
- Batıl fırkalar ve davranışların ortaya çıkışı
- Tarikat aslında neyi öğreten bilim dalı?
- Kendini Hissetme Duygusu
- İnsan kendini neden "ilah" sanar?
- Kur'anı anlayabilecek ilk idrak
- Muhtariyeti Tercih Gücü'nün doğuşu
- Dünya hayatı ve gereği olan veri tabanı
- Tanrı öyle bir şey ki dilinden tanırsın!
- Kur'an bir dil tarif ediyor: "B"nin dili
- Cinsellik platformunun cazibesini A nasıl kullanır?

Bugünkü tefekkür paylaşımına giriş olarak izin verirseniz bazı tanrıları tanımaktan başlayalım. Özellikle ona şöyle bir başlık koymuştuk; **Talibin tanıması gereken yaygın tanrı tipleri**. Neye talib? Örtücü olmamaya! Talibse bir kişi, biraz sonra onun önemini vurgulayarak göreceğiz, örtücü olmamaya talib olmayı çok kuvvetli vurgulayacağız. Çünkü kişinin kendisini o konuda çok iyi analiz etmesi ve kendisiyle çok iyi yüzleşmesi gerekiyor. Ben gerçekten örtücü olmak istemiyor muyum? Ben örtücü olmak istemiyor muyum, diye çok sıkı bir yüzleşmeye girmesi ve bunu da çok iyi bir şekilde prensip edinmesi, hatta hayatında onu rutinleştirmesi gerekiyor. Dolayısıyla, örtücü olmamaya talibse bir kişi onun tanıması gereken yaygın tanrı tipleri var. Bunlardan, isimlerinden tek tek bahsetmeye çalışacağım. Ama bu demek değildir ki bu tanrı tipleri müstakil bir tanrı öylece bir hayat tarzı değil. Bir kişide bir kaçı birden gözükebilir. Bu tanrı tipleri şu bakımdan da önemli: Özellikle örtücü olmamaya kişi talibse ve bunun için de bir yöntem arıyor ve tasavvufla da meşgul oluyorsa, şimdi bahsedeceğimiz tanrı tipleri insanların çok kapıldıkları, tasavvuf içerisinde bu açıdan girdap sayılabilecek, doğru sandıkları bakış açılarını oluşturur. Tanrı tipleri dediğimiz ne? Bunu birkaç yıl üst üste çok detaylı konuştuk. Onun için yalnızca onu tanıyacağımız kod adıyla söylediğim zaman anlaşılacak: Eğer bir kişi "A" Takdim Formu "BEN" halinde yaşıyorsa bu **örtücü ilah**tır. Yani tanrılığını ilan etmiştir; bilsin veya bilmesin.

Yeni arkadaşlar hisseder gibiyim, onun için bu noktaya nasıl geldiğimizi bir iki cümleyle söyleyeyim. "Ötede uzakta beride bir tanrı" anlayışından kişi kurtulduğu zaman ötede uzakta beride tanımlamadığı inanmadığı varlığı bu sefer kendisinde tanımlar, bu bir aşamadır. Aslında bu, inanç idrak süreci içerisinde bir ilerlemedir, ancak halledilmiş bitmiş nokta değildir. Bu sefer o varlığı kendisinde tanımlar, yani öteye beriye uzağa değil kendi içine hapseder. Yine bir kendisi var, ama inandığı bir hakikat de kendisinde gizli. Aslında iyi incelediğiniz zaman, ha "ötede beride uzakta" demiş, ha "uzakta ötede beride" dememiş de "kendinde" demiş. Bu da ötede beride uzakta demektir. Ötede beride uzakta demek kendisinin fiziksel olarak uzağında demek değildir. Eğer kendi içine hapsetmişse, içinde ama yine (o ötede bir varlık) ötede bir şeye inanıyor demektir. Bir kere bu ötede olandan kurtulduktan sonra, ister fiziksel olarak kendisinden uzakta sanarak inandığı bir tanrı inanışından, böyle tanımladığı bir varlıktan veya onu kendi içine hapsettiği zaman kendi içinde öte yaptığı bir varlıktan kurtulduktan sonra fark edeceği bir aşama vardır ki; **esas tanrı** kendisidir. Esas kurtulması gereken tanrı kendisidir! Yani esas **La ilahe illallah** dendiği zaman söylenen şey şudur: **La ilahe;** yani sen ilah değilsin **illa Allah**. Sen ilah değilsin ilahlığını ilan etme, illa Allah! Dolayısıyla, kendisindeki rububiyet gücüne sahip çıkarak, muhtariyetini ilan etmiş olan A Takdim Formundaki Ben anlayışı, böylece bir örtücü ilah, örten ilah olur.

Neden "örtücü ilah" diyorum? Bir şeyle karışmaması için. "**Kul euzü Bi Rabbin nas**" Suresine bakacak olursanız, orda ilahla karşılaşırsınız: **Kul euzü Bi Rabbin nas, Melikin nas, İlahin nas!** Bazı kişiler, buraya baktıkları zaman diyorlar ki; "siz diyorsunuz ki, Allah ilah değildir. Ama bakın burada "insanların ilahı" diyor. Demek ki, Allah'ın ilah yanı da var, diyorlar. Buradaki ilah anlayışıyla karış-

maması için buradaki ilahlıktan ayırmak için, bunu tefrik edebilmek için, insanın ilan ettiği "A" Takdim Formu "BEN"deki ilahlığa **örtücü ilah** diyoruz. Çünkü onu ilerde belki ele alırız, oradaki mana çok farklı, Nas Suresi'nde geçen **ilah** çok farklı. Bu nedenle kişinin ilan ettiği ilahlığını orada geçen ilahtan ayırt etmek için ona örtücü ilah dedik! Örtüyor, örten ilah! İşte bu örtücü ilahlık çerçevesinde baktığımız zaman, örtücü olmaktan örtücü ilahlıktan kurtulmaya talib olanın tanıması gereken yaygın tanrı tipleri var. Şimdi oradan bir giriş yapalım. Çünkü mutlaka onları tanımak ve öyle olmamak gerekiyor!

Tanrı yaşantısına, yani "A" Takdim Formu'nun veri tabanına, yani "A" Takdim Formu "BEN" bilincine, "A" bilincine; muhtariyet içeren bilince baktığımız zaman orda iki uç görürüz aslında. Birisi narsist tanrılar, birisi hümanist tanrılar. Neden bunlara tanrılar diyorum? Eğer bunlara "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantısı olan, dünya hayatında kullanılan ismi olan insanı kullanırsak o zaman insan karıştırıyor. Narsist insan, hümanist insan dediğimiz zaman o insan dediğimiz yapıyla, onun özellikleriyle kendisinin ulaşmak istediği özellikleri karıştırıyor ve iyi insan olduğu zaman bu işi hallettiğini zannediyor! Bu yüzden örtücü ilah olanlara ***insan*** değil de, onların bilerek ve bilmeyerek iddia ettikleri ve hüküm sürdükleri ***tanrılık*** anlayışını söylediğimiz zaman konu daha kolay anlaşılacak. Dolayısıyla, narsist insanlar ve hümanist insanlar demeyeceğiz, narsist tanrılar ve hümanist tanrılar diyeceğiz. Şimdi böyle iki uç var. Bakın narsist tanrılar için bu Tablo'daki kısa ifadeyi önce okuyayım, çünkü orda dikkatinizi çekecek bazı tarifler geçecek.

Örtücü ilahlıklarına aynel yakin halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır narsist tanrılar. **Örtücü ilahlıklarına aynel yakin halleri!** Allah'a aynel yakin hal değil! **Aynel yakin** olmak bir özellik, özellikle nefsî isimlerin kuvvetle açığa çıktığı bir hal! Biz aynel yakin dendiği zaman veli yaşantısındaki aynel yakini ele aldığımız için yalnızca onu aynel yakin sanıyoruz. O Rahmanî aynel yakin! Nasıl diyoruz ki, fethi zulmani! Fethin zulmanî yanı var, fethin Rahmanî yanı var. Fetih kelimesi geçiyor diye tanrılara ait olamaz diye düşünürsek yanılırız. Tanrılarda meydana gelen fetih benzeri hallere **fethi zulmani** diyoruz. Ama bir de ne var; Fethi Rahmani, Fethi Nurani.

Şimdi, işte tanrılara ait olan bu aynel yakinlik vasfının en belirgin olduğu tanrılar narsist tanrılardır. Bu yüzden güçlülerdir, yani dünya yaşantısı içinde en güçlü yaşayabilenlerdir. Her türlü olay karşısında sapasağlam durmayı başarırlar. Ve onlarla birlikte yaşayanlar, çevresindeki "A" yapısında olanlar narsist olanlara yaranmaya çalışır. Onun gözüne girebilmek, onun tarafından sevilebilmek çevresinde olanları memnun eder. "A" yapısında da böyle bir aynel yakine doğru muhabbet oluşur, onun gözüne girmeye çalışır. Bakın buradaki aynel yakini bir termometreye benzetelim. Bir termometreye baktığınız zaman, civa sıfırın üstünde bazı dereceler gösterir, bir de sıfırın altında aynı dereceleri gösterir. Diyelim ki, eksi 20 ve artı 20. Artı 20 eğer bir velinin aynel yakini ise, aynı doğrultuda eksi 20 örtücünün aynel yakini, tanrının aynel yakinidir! Dolayısıyla, belki ilerde bu örtücü ilahın vasıflarını, örtücü ilahın gücünü ele alacağız,. Örtücü ilahın gücünü vasıflarını ele aldığımız zaman elinizdeki dualardan en çok memnun olacağınız birisi **euzü Bike**

minke olacak. **Senden sana sığınırım** derken ilaç gibi gelecek insana. Çünkü örtücü ilahlardaki tüm özellikler **-La ilahe illallah-** başkasının değil ki! Ama bir güç var orda, o güçten korunmak için yine o güce sığınıyorsun. "**Euzü Bike minke**" diyerek sığınışın önemli bir dua haline gelir, orayı tanıdığın zaman.

Şimdi işte bu narsist tanrılar kendi örtücü ilahlıklarına aynel yakin halini çok kuvvetli ve fiilde de çok belirgin ortaya koymuşlardır ve bunlarda **Fethi zulmani yanlar da gelişebilir. Böylece, örtücü ilahlıklarına âşık olurlar.** Kendilerindeki örtücü ilah vasıflarına, kendilerinde ortaya çıkan aynel yakin güçlerine âşık olurlar. Narsistlerin kendilerine âşık olmalarını sağlayacak en önemli şey kendilerinde açığa çıkan bu güçlerdir. Ve **dünya yaşantısı sistemi içerisinde bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı da çok sağlam olabilirler.** Şimdi buradaki bütün tanrıları ele almayacağız, hele de bu narsist tanrıyı çok almayacağız. Çünkü bu narsist tanrı, tasavvufla uğraşanın içine düşeceği girdaplardan birisi değil! Bundan sonraki tanrı tipleri daha fazla tasavvufla uğraşanları ilgilendirir.

Bir de hümanist tanrılar var. Yine buradan ilk tarifi okuyalım: **Hümanist tanrılar; tabiat sevgisi, insan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı göstermek gibi özellikleri ağır basan örtücü ilahlardır! Bu özellikleri sayesinde "iyi insan", hatta "kutsal insan" ilan edilebilirler ve cennete uygun insanlar sanılırlar.** Buraya çok özen göstermek gerekir. Özellikle hümanist tanrıdaki bu özelliğe, buradaki karşımıza çıkan bu tür vasıflara özen göstermek gerekir. Çünkü burdaki özellikleri kişi sergilediği zaman aynı zamanda tasavvufla da meşgulse; "haa, ben artık düzeliyorum, değişiyorum" deyip kendisini de düzelmiş, değişmiş sanıp ilerlediğini sanabilir. İlerlemiştir ama nerde? Tanrı skalasında! Narsist tanrılığa doğru ilerlemiştir. Burda ilerlerken de zikrullah etkili olabilir. Çok dikkat edin biraz sonra onu göreceğiz. Zikrullah "yalnızca" insanı örtücü olmaktan kurtarmak için kullanacağı bir araç veya bir ibadet yolu değildir. Eğer "A" Takdim Formu "BEN"deki açığa çıkan her türlü vasfın da Allah'a ait olduğunu fark ederseniz o zaman zikrullahla zaten farklı bir şey yapmıyorsunuz ki! Örneğin şimdi bir kişi tasavvufla meşgul, fark etmiş ya bazı şeyleri; "ben öfkeliyim. Ben iyi bir insan olayım, bunun için de Halîm zikri yapayım" dese. Diyor ki "Halim, Halîm, Halîm"; yani halim selim insan olayım. Tamam, Halîm zikriyle bunu başarır, halim selim bir tanrı olur! Zikrullah yapıyor diye örtücü olmaktan kurtulmaz! Bu çok önemli, burası çok önemli! Veya benim biraz bilgim artsın "Alîm, Alîm" zikri yapayım. Bilgili tanrı olur, bu mana açılır onda, bunu kullandığı zaman bu kapasite açılır.

Ancak bu kapasiteye sahip çıkan ve bu kapasiteyi de ilan ettiği muhtariyete katan biri varsa, o zaman bunlar örtücü ilahı kuvvetlendir. Bu çok önemli bir şeydir tasavvufta. Bu yüzden bir kişi ilerlediğini sanabilir, ne olduğu zaman? Hümanist tanrı olduğu zaman! O zaman hümanist tanrı olabilir, yani iyi insan olabilir! Ama iyi insan değil hedef! Bilinmeyen esas yanlardan perdeli oldukları için, özellikle dışarıda İslamiyet'i anlatırken, İslamiyet'i anlatmak yerine "nasıl iyi insan olur?"u anlattıkları için, insanlar iyi insan olunca iyi müslüman olduklarını sanarlar. Hayır, hümanist tanrı olurlar! Hümanist tanrılara cennet kapalıdır. Cennete girmenin tek yolu örtücü olmamaktır. Örtücülerin gideceği mekânın ismidir ki cehennem.

TALİBİN TANIMASI GEREKEN YAYGIN TANRI TİPLERİ

NARSİST TANRILAR: Örtücü ilahlıklarına aynel yakîn halleri en kuvvetli ve fiilde en belirgin olanlardır. Fethi zulmani yanları da gelişebilir. Böylece, örtücü ilahlıklarına aşık olurlar. Dünya yaşantısı sistemi içerisinde, bu özellikleri yüzünden çok başarılı ve her olaya karşı çok sağlam olabilirler. Diğer "A" yapıları, bu tip tanrıların gözüne girmeye gayret ederler.

HÜMANİST TANRILAR: Tabiat sevgisi, İnsan sevgisi, diğer yaratılanlara karşı sevgi, yaratılanların haklarına saygı göstermek gibi özellikleri ağır basan örtücü ilahlardır. Bu özellikleri sayesinde "iyi insan", hatta "kutsal insan" ilan edilebilirler; cennete uygun insanlar sanılırlar.

STRESSİZ TANRILAR: Çeşitli felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak, olaylara karşı vurdum duymaz olabilmeyi başaran örtücü ilahlar, strese girmeyince doğru yolu bulduklarını sanırlar.

POLYANNA TANRILAR: Herşeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar, her olaya gülümsemeyle bakınca ve gülümsemeyi gerektirecek gerekçeler de üretince, yollarını yeterli ve doğru kabul ederler.

HEYKEL TANRILAR: Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiç bir şey düşünmeden bir süre durabilmeyi başaran örtücü ilahlar, heykelleşmenin rahatlığını mutluluk sanırlar.

ZAVALLI VE ÇARESİZ TANRILAR: Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan, inandığı yaratıcının gücü ve imkanlarıyla kendisine ait olanları kıyaslayarak yaratıcıya karşı zavallı ve çaresiz olduğuna hükmeder. Bir üst makam pozisyonunda olan üst tanrıya karşı zavallı ve çaresiz duruş, sözde sığınış içerir.

KOMANDO TANRILAR: Örtücü İlahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan yakîn elde etmek amacıyla; bu örtücü ilahı, uzun süre aç ve uykusuz bırakarak daha güçlü hale getirirler.

ANESTEZİK TANRILAR: "A" ve "B" Takdim formu "BEN" i ayırt edip, "A" Takdim formu "BEN" den kurtulma gerçekleşmeden; "A" ya ait duyguların sergilenmesinin şirk oluşturduğu duyumundan hareketle, duygusuz görünebilmeyi, "boş verici ve umursamayıcı" davranabilmeyi başararak aslında "A" yı anestezi eder. Oysa, duygusuzluk da "A" ya ait bir duygudur.

NOKTALI TANRILAR: "Nokta" ve "Kudret" bilgisinden sonra, "kudret" sayesinde "Nokta" sını daha fazla önemseyerek, her hakikati oraya hapseder. Aslında "Nokta" ile örtücülüğünü güçlendirmiş olur.

TAM AMEL TANRILAR: Hür iradesiyle "iyi" ve "kötü" yü ayırt ederek, "iyi" leri seçen ve böylece, iradesini ALLAH'dan yana kullanan kişi, iyi bir müslüman olduğuna karar vererek, tam hız amellerle, cenneti kazanabilmeye çalışır.

ŞİFRELİ TANRILAR: "Örtücü İlah dursanız cennete giremezsiniz" mesajını KUR'AN' da fark edemeyip, "A" nın yaşantı tarzının şifrelerini orada var sanan ve "A" nın fal kitabı gibi şifreler üretenlerdir.

GENERAL TANRILAR: "A" Takdim formu "BEN" yapılarına "Rab" gücüne sahip çıkmamayı öğretirler; ancak, bu yapı daha sonra "Uluhiyet" e sahip çıkar. Böylece; "ER" dan "A" yapı, artık "GENERAL" olur.

Tefekkür Şeması 11

Örtücü olmadığınız zaman cennet açılır. Örtücü olmama halinin, örtücü olmayan idrakin adı boyutu **cennet**! Örtücülüğün mekânı **cehennem**! Dolayısıyla çevrenizde iyi insanları gördüğünüz zaman "vay be, ne iyi insan! Cennetlik adam, cennetlik kadın!" diyerek hüküm vermeniz yanlış olur. Ne kadar iyi insan olursa olsun o örtücüyse, cennetlik hal değildir. Çok açık bir hadis var; bazı kişiler cehennemlik olduklarını öğrendikleri zaman "ama biz çok hayırseverdik, çok hayır yapardık! Şu kadar hayır yaptık, şu kadar koşturduk, şu kadar ödedik" diye söylediklerinde; "hayır, siz cömert insan olmak için yaptınız" cevabını alırlar. Yani siz bir muhtariyet ilan etmiştiniz, bir örtücü ilahlığınız vardı. Siz o örtücü ilahı "cömert vasıflı" yapmak için bu işi yaptınız, örtücü ilahı kuvvetlendirdiniz!

Evet, bir başka tanrı tipi stressiz tanrılar. Çok özen gösteriniz lütfen. Çünkü buralarda neye; "haa, ben öyleyim!" derseniz, "nasıl öyle olmam?" diye araştırıp mutlaka Muhammedî bir bakış açısı bulmanız gerekir! Bu söylediklerimin hiç birisi Muhammedî bakış açısı değildir. İyi insan olabilir, ama **Muhammedî Bakış** açısı değil. Muhammedî bakış açısı çok farklı bir şey!

Stressiz tanrı nasıl olur? İnsan böyle bazı felsefeler duyar, biraz tasavvufla da meşgul olur. Hele tasavvufla meşgul olup da ona Allah yetmiyorsa, ona Rasulü yetmiyorsa, ona kendi üstadı yetmiyorsa -ek- başka felsefeler okumaya başlar; uzak doğudan, şuradan buradan. Haa! Bu da bizim gibi düşünüyor, der. Mümkün değil ya, mümkün değil! Bir başkasının düşüncelerinin Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin düşüncesiyle aynı olması mümkün değil! Çünkü dış kabuk olarak benziyor olması aynı olması manasına gelmez. O benzer yapı, ilaha ait özellik kazandıracak bir yapıdır! Bunu fark etmediğiniz zaman mutlaka hata yaparsınız, mutlaka! İşte böyle farklı felsefe ve öğretilerin etkisinde kalarak olaylara karşı kişi vurdumduymaz olmayı başarır ve der ki "bak ben bunları öğrenince ilerledim ya! Daha önce ne kadar hayata karşı kavgalı gürültülü yaklaşırdım, işte araba sürerken kızardım. Bak nasıl sakin araba sürüyorum!" veya "ben daha önce çocuklarımla meşgul olunca nasıl hırçındım, bak şimdi ne kadar sakinim!" Olabilir, bunlar onun ilerlediğinin işareti değildir! Eğer farklı felsefeler, farklı öğretilerden yararlanarak boş vermeyi öğrenmişse, vurdumduymaz olmayı öğrenmiş ve stressiz ilah üretmişse, bu bir stressiz tanrıdır. Bunu da iyi ayırt edebilmek lazım. "Ben zikrullahla meşgul olduktan sonra artık stressiz oldum!" Eğer hala örtücü ilahsan, sen stressiz tanrısın! Elinde tesbih olsa da olmasa da hiçbir şey fark etmez! Yani siz eğer o yöntemi yanlış kullanıyorsanız Allah ismini zikretmekle örtücü ilah olmaktan kurtulamazsınız! Neden? Allah ismini zikretmenin başka bilimlerle meşgul olmaktan farkı yoktur. Diğer bilimler de; siz ona "Allah" ismini kullansanız da kullanmasanız da Sünnetullahın gereği, aynı şey! Onlar da zikrullah! Bir kişi mühendislik okuyorsa zikrullah, tıp okuyorsa zikrullah, öğretmenlik okuyorsa zikrullah! Bir farkı yok ki! Onları kullanır gibi, siz bu sefer Esma'ül Hüsna'yı kullanıyorsunuz, yani Tabiat Kanunları'nı kullanıyorsunuz, bir şey fark etmez! Ha, Mürid ismini yanlış kullanmışsınız, ha formülünüzde "Yer Çekimi Kanunu" kullanmışsınız, aynı şey; ikisi de zikrullah. Yer Çekimi Kanunu da zikrullah, Mürid ismi de zikrullah! Eğer onları örtücü ilahlığı kuvvetlendirmede kullanıyorsanız bu sizi ilerletmez.

Şimdi bir başka tanrı, Polyanna tanrılar. **Her şeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar!** Bakın dikkat ederseniz bütün tanrılarda özne bu; örtücü ilah! Şimdi diyeceksiniz ki; ben de her şeye olumlu yaklaşıyorum yanlış mı, olumlu yaklaşmayayım mı? Ama bakın özneye dikkat edin; örtücü ilah! Her şeye olumlu yaklaşmayı başaran örtücü ilah veya her şeye karşı vurdumduymaz olmayı başaran örtücü ilah veya her yaradılanı seven örtücü ilah! Her yaratığı seviyor ve onların haklarını korumak için koşturup duruyor, ama örtücü ilah! Eğer o "işi yapan" örtücü ilahsa, bu tanrı sınıflarına girer. Şimdi, **her şeye olumlu yaklaşma sanatını geliştiren örtücü ilahlar** deyince "ya, ben de her şeye olumlu yaklaşıyorum. Demek ki olumlu yaklaşmamam lazım" sonucunu çıkarırsanız yanlış olur. "Bende olumlu yaklaşan örtücü ilah mı?" sonucunu çıkaracaksınız. Bende olumlu yaklaşan örtücü ilah mı? Olumlu yaklaşan örtücü ilahsa, ne demektir bu biliyor musunuz? "Allah'a eş koşuyorum" demektir. "Her şeye olumlu yaklaşma sanatını yakalamış, Allah'a eş koşan bir şey var bende" demektir. Sizde Allah'a eş koşan yapı, her şeye olumlu yaklaşma sanatını yakalamış, bu kadar! Dolayısıyla Polyannacılık oynuyor bu tanrı; her şeye olumlu yaklaşıyor, her olaya gülümsemeyle bakıyor, gülümsemeyi gerektirecek de gerekçeler üretiyor. "Her şeye nasıl güzel bakıyorsun sen?" diye sorarlar. "Ya, sen bu işle meşgul olalı çok değiştin, her şeye iyi yanından bakmaya başladın, nerden buluyorsun?" Bir sürü şey görebilir o, bir sürü şey sıralayabilir "A" Takdim Formu "BEN". Yani dünya yaşantısı içerisinde, "A" Takdim Formu "BEN"in içerisinde onun puanı yüksektir, takdir edeni de çoktur, olabilir. Ama şurayı çok iyi fark etmek lazım: "A" Takdim Formu "BEN" rütbesi ne olursa olsun, vasfı ne olursa olsun, yetenekleri ne olursa olsun cehennemlik bir yapıdır. Cehennemlik yapının halidir o!

Bir de heykel tanrılar vardır. Yine bazı öğreti ve felsefelerde rastlanılır buna, insanlara öğretirler bunu. Günümüzde çok yaygın bu meditasyonlar, özellikle şimdi söylediğim heykel tanrı günümüzde çok yaygın uygulanan bir öğreti. **Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla…** Bakın amaca dikkat ediniz, örtücü olmamak amacıyla değil! Bütün mesele bu, yalnızca bu, tek bu; örtücü olmamak! Örtücü olmamak için! Örtücü olmamak için! Örtücü olmamak için! Her şeyin içine, başına sonuna bunu getirdiğiniz zaman siz cennete gidecek bir yol bulabileceksiniz demektir; örtücü olmamak için! Ama öyle değil! Bu örtücü olmamak için yapmıyor! Bakın ne için yapıyor? Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla yapıyor ve başarıyor, bedenen ve ruhen rahatlıyor. "Tamam" diyor "ben aradığımı buldum". Neden? Rahatladım çünkü. Bakın buradaki yol şu. Bunlara ne öğretiyorlar? **Bedenen ve ruhen rahatlayabilmek amacıyla hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilmek.** Hiçbir şey düşünmeden bir süre düşünmeyi öğrenen örtücü ilah! Hiçbir şey düşünmeden bir süre durabilen örtücü ilah! Hiçbir şey düşünmeden bir süre durduğunda, kişi sonra bakıyor ki bedenen ve ruhen rahatlamış, "bu müthiş bir yol" diyor, "öyleyse iyi bir yol buldum" diyor. Bunlar heykel tanrı, hiçbir şey düşünmeden durabiliyorlar. Heykel! Heykelleşiyor. Düşünmeden cennete gidilmez! Hiçbir şey düşünmeden cennete gidemezsiniz! Aksi halde tefekkür büyük ibadet olmazdı, tam tersine düşünmen gerekiyor. Kişi seni düşünmekten uzaklaştırıyor, rahatlatıyor, stresten kurtulmuş rahatlamış bir hey-

kel tanrı oluşturuyor. Bunu da iyi fark etmek lazım! Bütün bunları fark ettiğiniz zaman öyle bir hale gelmek gerekiyor ki, dışarıya ve kendinize baktığınız zaman net tanrıyı görebilmelisiniz. Net, somut tanrıyı görebilmelisiniz! Tanrıyı göremeden bu işi çözemezsiniz. Tanrıyı görebildiğiniz zaman; roman okuduğunuzda, film seyrettiğinizde, dizi izlediğinizde, bir açık oturum izlediğinizde orada konuşan, davranan tanrıları izlersiniz, tanrı yapıları görürsünüz. Onlar sizin kurtulmanız gereken, yapmamanız gereken şeyler.

Tasavvuf öyle bir şey ki somut, çok somut! Bakın İslam Dini ve **tasavvuf** diye, İslam Dini'nin esasını anlatmaya çalıştığımız şey çok somut! Sakın, soyut anlayamadığınız şeyleri İslam Dini'nin ve tasavvufun işi sanmayın. Anlayıncaya kadar uğraşın. Elinizle tutabileceğiniz kadar somut hepsi! Elinizle tutabileceğiniz kadar size yakın ve somut! Neden? Bir önceki paylaşımda konuşmuştuk, **tefekkürün amacı** o; soyut olan kavramları somutlaştırmak, böylece imandan ikana gitmek. Başka türlü nasıl şahadet edebilirsiniz! Şahid olmak için somutlaştırmak şart! Onun için kesinlikle gizli kapaklı, bilmeceli bulmacalı, soyut, anlayamadığın şeyler tasavvuf olmaz! "Ya, öyle bir tasavvuf anlattı ki kişi çok müthiş!" Niye? "Çünkü hiçbir şey anlamadım!" diyorsanız böyle bir tasavvuf olmaz! Anlamıyorsanız orda o iş yok! Anladığınız kadarı var. Karşıdaki anlatmış siz anlamamışsınız, o karşıdakinin işi! Sizin için hiçbir şey yok demektir orda, boş! Sizin için ne var? Ne kadar anlamışsanız o var. Onun için, mutlaka anlayabileceğiniz somutluğa getirmek gerekiyor İslam Dinini, mutlaka! Dolayısıyla neye inanıyorsanız, onu iman olmaktan ikana götürecek şahadeti yakalamak gerekir.

Şimdi, bir başkası, zavallı ve çaresiz tanrılar, onu okuyalım: **Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında olmadan;** bakın buradaki koşul bu, burdaki zavallı çaresiz tanrının özelliği bu! Neyi bilmiyor? Örtücü ilah vasıflı tanrılığının farkında değil, böyle bir şeyi fark etmemiş. Ne yapıyor peki? Bir Yaradan'a inanıyor. Tamam, bu yaradan Allah olabilir. İnanıyor, inandığı **yaratıcının gücü ve imkânlarıyla kendisine ait olanları kıyaslıyor**. Bir Yaradan'a inanıyor onun bir imkânı ve gücü var, bir de kendisine bakıyor kendisinin de bir gücü var, bu ikisini kıyaslıyor. Bu ikisini kıyaslarken bakıyor ki kendisi o Yaradan'ın karşısında çok zavallı, çok çaresiz. Bu sefer Yaradan'a sesleniyor: Sen büyüksün, sen güçlüsün bense çaresiz ve zavallı! Yani bir gücü olsa ona gösterecek ama çaresiz! Yani gücü yetmez. Bu da bir tanrı anlayışı! Bir inandığı varlık var, bir de kendi ilan ettiği ilah var, ama bu ilahı inandığı varlıkla kıyaslayınca çaresiz ve zavallı. Dışarıda böyle anlatılıyor maalesef, çok dikkat edin; Allahın karşısında biz çaresiz kullar, aciz kullar! Öyle bir şey yok! O tamamen yanlış bir bakış. Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi vesellemin getirdiği, inanmamız gereken anlayış bu değil! Bir üst makam, bir üst tanrı var, bir de zavallı tanrılar var. Değil, öyle bir şey değil! Onlar zavallı tanrılar kendilerini Allah'la kıyaslayıp zavallı olduklarına hükmeden, çaresiz olduklarına hükmeden ilahlar, örtücü ilahlar! Ve bu tür seslenişi de aslında sığınış sanarlar. Yani "zavallıyım" demekle Allah'a sığındığını zanneder. O da; "bak zavallılığını anladı benden aman diliyor" diyecek ve bir ağanın marabasına acıması gibi acıyacak! Öyle bir sistem yok!

Komando tanrılar var. Bakın özelliğine dikkat edelim: **Örtücü ilahlığı fark etmek ve bundan kurtulmak halinin en öncelikli mücadele ve hedef olduğunun farkında olmadan,** örtücü ilahlığının ve bundan kurtulmanın en öncelikli iş olduğunun farkında olmadan, bunu öncelikli hale getirmeden yakîn elde etmek için bir şey yapar. Ne yapar? Uzun süre aç veya uykusuz kalır, birkaç gün peş peşe oruç tutar veya geceleri uyumaz uykusuz kalır, böylece kendisine "başardım! Bak kaç gün oruç tuttum başardım, aç durabildim" diyebilir veya "şu kadar zaman uykusuz durabiliyorum". Bunlar da komando tanrılar, iyi komando olurlar. İlan ettikleri örtücü ilaha aç kalmayı veya uykusuz kalmayı öğretiyorlar. Eğer kurban bahsini incelerseniz, ilerde belki onu detaylı konuşacağız, şu dikkat çekicidir; **kestiklerinizin kanları Allah'a ulaşmaz!** Dolayısıyla, buradan hareketle "**sizin açlığınız veya uykusuzluğunuz Allah'a ulaşmaz. Ancak sizin takvalarınız önemli.**" Onlarla ilerlersiniz, takvayla! Peki, biz oruç tutmayacak mıyız? Buradan o mana çıkmaz, çok dikkat ediniz. Eğer, uzun süre aç ve uykusuz duran örtücü ilahsa! Soracak kendisine; "ben, aç duran ben örtücü ilah mıyım, şu anda oruç tutan örtücü ilah mı?" Bunu o kadar vurgulayacağız ki şimdi! Ne yapıyorsanız? Şu anda hayır yapan örtücü ilah mı, şu anda salât ikame eden örtücü ilah mı…? Çünkü örtücü ilah olmak şirk koşmaktır. Zümer-65; **şirk koşanların amelleri boşa gider**. Ne kadar aç kalsalar, ne kadar uykusuz kalsalar, ne kadar seccadede olsalar şirk koşanların amelleri boşa gider.

Bir de anestezik tanrılar var, onu okuyayım: **"A" ve "B" Takdim Formu "BEN"i ayırt edip A Takdim Formu "BEN"den kurtulma gerçekleşmeden;** bakın buraya lütfen özen gösterelim. "A" Takdim Formu "BEN"i ve "B" Takdim Formu "BEN"i ayırt etmeyi fark etmeden, böyle ayırt yapmadan, bu iki tane BEN'i ayırt etmeden ve "A" Takdim Formundan da kurtulmadan **"A"ya ait duyguların sergilenmesinin şirk olduğu duyumundan hareketle;** (şimdi buna tasavvufta tasavvuf gruplarında çok rastlarız, dikkat edelim). "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmadan ve "A" Takdim Formu "BEN"den nasıl kurtulacağının yöntemlerini geliştirmeden, duyuyor ki "A" Takdim Formu "BEN"e ait duygular şirktir, yani üzülmek sevinmek gibi şeyler şirktir. Öyleyse ben üzülmeyeyim ve sevinmeyeyim veya bu tür duygular sergilemeyeyim der ve başarır. İşte o kendisini anesteziye etmiş olur, **anestezik tanrı**dır o! O örtücü ilahlığını uyuşturmuş, artık duyguları belli değil! Çok dikkat edin, üzülmemek de bir duygudur, bunu fark edin! Bakıyorsunuz birisi; ne söylesem tesir etmiyor, ne seviniyor ne üzülüyor! Demek ki çok ilerlemiş!? Hayır, o da bir duygu, üzülmemek de bir duygu; örtücü ilaha ait! Üzülmeyen, duygularını köreltmiş, başarmış o tanrı. Eğer üzülmeyen örtücü tanrıysa zaten o der ki "ben üzülmemeyi başardım." Çok dikkat edin, buralar kişilerin tasavvufta ilerlediklerini sandıkları önemli **tanrı tuzakları**!

*- "**B"de de duygular vardır değil mi? Çünkü sahabeler; ağlıyorlar, seviniyorlar…***

Elbette, ilerde onu göreceğiz. "B"deki duyguların adı esmalardır. Eğer esmalara tanrılar tarif koyar ve isim takarlarsa işte onlara **duygu**lar deriz. Oysa bir örtücü ilah, o esmalara bakıp, tarif edip kendine göre de bir isim koymazsa ondan açığa çıkanlar **esma** olur. Aksi halde anestezi etmiş olur kendisini.

Bir de noktalı tanrılar var. **Nokta ve Kudret bilgisinden sonra kudret sayesinde "Nokta"sını daha fazla önemseyerek, her hakikati oraya hapseder.** Tasavvufta çok önemli bir şey Nokta. Her şey bir nokta; Nokta ve Kudreti! "A" ve "B"yi fark etmemiş, "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmayı öncelikli hale getirmemişse, öyle bir telaşı yoksa "bende çok önemli bir güç var, kudret var" der ve Noktasını önemser, yani cüz terkibini çok önemli görür! Neden? Çünkü orda önemli bir hakikat var. Öyleyse "benim bu cüz terkibim çok önemli" der, önemser. Birçok kişinin tasavvufu sevme sebebi yine budur; önemli insan olmak için sever tasavvufu. "Ben aslında önemli bir insanım, bende Allah'ın hakikati var!" der. Kendisini Allah'ın hakikatiyle önemli sanan var ya işte o **örtücü ilah**tır, o tanrıdır işte, kendisini önemli sanan. O eğer noktayı fark etmiş de "nokta önemli" deyip noktaya sahip çıkmışsa önemsemişse, o da **noktalı tanrı** olur.

Tam amel tanrılar vardır, tam amel, tam gaz tanrılar. Bakın çok dikkat ediniz buna, çok rastlayacağımız bir şeydir. Aramızda böyle düşünen varsa rahatlıkla söylesin ve konuşalım onu. Çünkü: İnsanın yaşantısında şimdi söyleyeceğim halden daha önemli bir şeyi yok. Eğer sonsuz hayata inanıyorsa onun için şimdi söyleyeceğim halden daha önemli, halletmesi gereken daha önemli bir şey yok! Bakın tam amel tanrılar ne yapar? Kendi **hür iradesiyle iyi ve kötüyü ayırt ederek, iyileri seçen ve böylece, iradesini Allah'tan yana kullanan kişi, iyi bir Müslüman olduğuna karar vererek, tam hız amellerle cenneti kazanabilmeye çalışır,** kazanabileceğini sanır. Şimdi bu okuduğumu birkaç cümleyle aynen tekrar etmeye çalışayım.

Diyor ki; benim hür iradem var ve Allah iyi ve kötüyü de ayırmış koymuş, onun hangisi iyi hangisi kötü nasıl seçilecek ve buna göre de nasıl amel edilecek onu da -onun dilinden- peygamberiyle (rasulüyle değil) peygamberiyle de bize öğretmiş, bana da bir akıl vermiş iyiyi kötüyü ayırt edecek. Benim de aklım ve bir hür iradem var. İşte ben bu aklımı ve hür iradem kullanarak ve bunu nasıl kullanacağımı da peygambere bakarak belirlerim, iyi ve kötüyü ayırırım. İyiyi uygular ve buna yönelik çalışmalar yapar cenneti kazanırım. Böylece ben iradem Allah'tan yana kullanmış olurum der. Bunlar da tam amel tanrılardır. Yine burda amel yapan örtücü ilahtır! Dolayısıyla buradaki ameller salih amel olmaz. **Salih amel** olması için, onu yapanın örtücü ilah olmaması en önemli ve tek olmazsa olmaz şarttır!

Şifreli tanrılar var, **şifreli tanrılar**. Ne yaparlar? Günümüzde çok popülerdir şifreli tanrılar! **"Örtücü ilah olursanız cennete giremezsiniz" mesajını KUR'AN'da fark edemeyip;** bu mesajı fark edemez! Kur'an'da dikkat etmemiz gereken çok önemli bir mesaj var. Bir mesaj var; **örtücü ilah olursanız cennete giremezsiniz**. Bu kadar! Örtücü ilah olursanız, örtenlerdenseniz, küfür ehliyseniz, cennete giremezsiniz; bunu anlatıyor bize, mesaj bu! Ama başka mesajlar çıkarırlar, esas mesajı fark etmezler, başka mesajlar çıkarırlar. Ne çıkarırlar? **"A"nın yaşantı tarzının**, "A" Takdim Formu "BEN'in; yani dünya yaşantısının **şifrelerini orda ararlar ve orada bazı şifreler bulduklarını sanarak o şifreleri izah ederler**. Sanki Kur'an bir fal kitabıymış gibi bir kâhin kitabıymış gibi, geleceğe ait geçmişe ait şifreli haberler vermiş gibi oralardan şifreler çıkarırlar. "19 rakamı bil-

mem şöyledir" der, "şu ayetin numarası aslında şu elementin numarasına benziyor, bu yüzden şu elementle şu ayetin ilişkisi var" der kendine göre şifreler çıkarır! Bunlar kesinlikle şifreli tanrılardır, şifrelerle meşguller, bulmaca çözüyorlar! **Tek bir mesaj** var; örtücü ilah olmayacaksın! Bu kadar! Örtücü ilah olursan cennete giremezsin! Mesaj bu! Ne bu? **La ilahe illallah! La ilahe** sen ilah değilsin, **illallah** illa Allah. Eğer ilahsan cennete giremezsin.

Bir de **general tanrılar** var, ondan biraz uzunca bahsetmeye çalışacağız. Çünkü ondan sonra **Talibin General Tanrıyı Önemsemesi Yararlı Olur** diye bir şemamız var, oraya bakacağız. Şimdi burayı biraz geniş tutalım. Çünkü general tanrılar fark etmeden ama çok çabuk içine düşeceğimiz idraklerden birisi! Biraz önce dedik ki; Kur'an'ı Kerim'de önemli mesaj şudur: **Örtücü olursanız, küfür ehli olursanız cennete giremezsiniz** ve bunu da **La ilahe İllallah** Kelime-i Tevhidiyle bize bildirdi. Kişi bunu fark ettikten sonra gösterilen hedefe ulaşabilmeye çalışır. Bunun yollarından birisi Fatiha Suresi'dir. **Fatiha Suresi** örtücü olmamak için yapılabilecek bir duadır. Bu yüzden **salât Fatiha'dır**. Fatiha Suresi Yaradan'ın öğrettiği önemli bir sığınış, durum tespiti ve örtücü olmamak için taleb içeren bir duadır. Onun detaylarını değil de, içerisinden yalnız **ihdinas sıratal müstakiym**den hareketle konunun içine girmeye çalışacağız. Salâtla ilgili detaylara biraz girmiştik. Bu geldiğimiz noktayla bu idrakla Fatiha Suresi'ni salâtta okurken nasıl düşünüp nasıl hareket etmemiz lazım? Onu biraz genişleteceğiz nasipse ilerde. Diyoruz ki **ihdinas sıratal müstakiym**; **Allahım bizi hidayet yoluna, doğru yola erdir**; bu yol örtücü olmamaktır.

Bakın şu önemli yanı yakalamak lazım. Fatiha Suresinde "**ihdinas sıratal müstakiym**" dediniz, bu idrakın sizde açılabilmesi için farklı şekillerde bu duaya sarılmak gerekiyor, bunu önemsemek gerekiyor. Bunu öncelikli hale getirmek için kendinizi onun telaşına sokmak gerekiyor. Eğer siz "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantısını olduğu gibi uygulayıp, Fatiha Suresi'ni de bol bol okursanız, çeşitli sevaplar kazanır, nur üretirsiniz ama örtücülükten kurtulamayabilirsiniz. Sizin **ihdinas sıratal müstakiym**in ne manada olduğunu fark etmeniz ve o idrakın sizin günlük yaşantınıza taşınması ve günlük yaşantıda bunun size bir telaş yapması, sizi telaşlandırması çok önemli bir şey! Bunun için başka bakış açılarına yaslanmak gerekiyor. Ama o bakış açılarıyla yine gelip **ihdinas sıratal müstakiym**de buluşacaksınız. Böylece o idraki öyle bir hale getireceksiniz ki, salâtta siz artık geliştirdiğiniz o idrakla **ihdinas sıratal müstakiym** diyebileceksiniz. **İhdinas sıratal müstakiym**i o idrakle diyebilmek ve o telaşa girebilmek için, bakın kendi dilimizden bir telaş, Türkçeden söylemeye çalışayım, bir dua şeklinde; ama bir öncelik: **Allahım, örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan korunmak ve kurtulmak için sana sığınıyorum.** Bu çok öncelikli bir sığınış biçimi!

Çeşitli vesilelerle konuşuruz Hac'ca, umreye giden arkadaşlarla. Özellikle yeni gidenler paylaşırlar, derler ki; Kâbe'yi görünce ilk söylediğin, ilk görürken söylediğin dua makbulmüş, ne yapsam acaba? Telaşa düşerler; ne söylesem ne istesem? Neden telaşa düşüyor? "A" Takdim Formu "BEN"le baktığı için! İlan ettiği muhtariyetin gözüyle baktığı için! Dünya yaşantısındaki -ilan ettiği- ilahın isteklerine

göre o fırsatı kaçırmak istemiyor! Bu mağazaya girdim acaba ne alabilirim telaşı içerisinde. Oysa **tek bir telaş** var! Uyarıyor Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem; **La ilahe İllallah!** Başka bir telaş yok ki! Bunu fark etmek gerekiyor ve diğer telaşları terk etmek gerekiyor ya! Diğer telaşlarla uğraşmamak gerekiyor bu kadar! **"**Başka ne isteyebilirim?" olur mu? Tek bir şey isteyeceksin; **Allahım beni örtücü yapma!** Bitti! Örtücü yapmazsa bitti ya bitti, bu kadar! Küfür ehli olmazsan bitti, artık bitti! Öyle dilenirsen, sana "**örtücü olmayanlardan ol!**" denirse bitti işin! Demek ki telaş bu, örtücü olmamak! Örtücü olmamak çok önemli bir şey! Diyorsunuz ki "**Allahım, örtücü olmaktan küfür ehli olmaktan korunmak ve kurtulmak için sana sığınıyorum. Bunlardan beni hayırlısıyla, kolaylıkla ve lütfunla koru ve kurtar.**" İşin de bak, en iyi yanını istiyoruz. Öyle kurtar ki Allahım, güç yetiremeyeceğim zorluklarla olmasın, çok kolay olsun. Çünkü sen **-KÜN fe YEKÜN-** dedin mi, oluyor. Sen verince hazinenden bir şey eksilmiyor ki. Senden bir şeyi en güzel ve en yüksek isteyenden memnunsun. Dolayısıyla, siz en kolayını en iyisini isteyin; kuyruk yok, fatura yok, telaş yok! Basit, oturduğunuz yerde sessizce. Yeter ki bunu öncelik yapın, bunu isteyin. Bakın **ihdinas sıratal müstakiym**deki idrakın oluşabilmesi için bu önemli! Siz doğru yolu isterken ne istiyorsunuz? Yani; "**Allahım beni örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan koru ve kurtar**" diyorsunuz. O idrakla, o iştiyakla, o sığınışla **ihdinas sıratal müstakiiym.** Yalvarırcasına! Orda o çok önemli, orda o sığınan bir sesle söylenmeli, bu idrakla! Dolayısıyla neyi söylediğinizi bildiğinizde, oradaki "**âmin**" farklı bir şekilde dile gelir. Aksi halde salâtta âmin "ha, demek ki Fatiha'yı okumuşum. Niye? Çünkü âmin dedim ya!" "Demek ki Fatiha bitmiş, şimdi bir zammı surede sıra" olur. Değil! Bu yanlış mı? Yoo! Tamam da bu neye benzer? Çok önemli alış veriş yapacağınız bir markete sizi sokmuşlar, ama gözünüz bağlı! Dolaşıp çıkmışsınız bir alış veriş yapamamışsınız ki! Doğru, markete girdiniz markete girme enerjisini yerine getirdiniz, "markete girdi mi?" diye sorulduğunda girdi tamam, bu görevi yaptı. Ama sepete bir şey koymadı. Niye? Gözü kapalıydı!

Şimdi bakın o idrak için devam ediyorsunuz diyorsunuz ki; "**Allahım indinde makbul olmayan, senin razı olmadığın arzu ve isteklerden, heva ve heveslerden, hal hareket davranış fikir ve inanışlardan beni hayırlısıyla, kolaylıkla ve lütfunla koruyuver ve kurtarıver. Bunlardan beni koruyuver Allahım, bunlardan beni kurtarıver**." Neden? Onun indinde makbul olmayan onun razı olmadığı arzu ve isteklerle örtücü olursunuz çünkü. **Razı olmadığı** odur. Yoksa insanların arasındaki gibi "ben bu işten hiç razı olmadım" deyip dönmek değil. Eğer sizin bir arzunuz, bir isteğiniz, bir davranışınız Allah'ı örtüyorsa, bu Allah'ın hoşnut olmadığı davranış demektir. Eğer "örtüyorsa" Allah'ın razı olmadığı arzu, istek ve davranış demektir bu! Aksi halde, Allah kapris yapan, "sen bizim takımı demek ki tutmadın" diyen gibi bir yaklaşım da değil. Geçen televizyonda dikkatimi çekti. Diyor ki "Allah'ın gücüne gitmesin de.." Bir şey söyleyecek, Allah'ı insan gibi düşünüyor! Belki de Türk'se Türk gibi, Alman'sa Alman gibi, İngiliz'se İngiliz gibi düşünüyor. Bu düşüncelerle yaklaştığı zaman kişi tanrılıktan kurtulamaz ve Allah'ı da bir üst makam, bir üst tanrı gibi görür. Kendi yapacaklarının bittiği, kendi gücünün yetmediği yerde aklına üst tanrı gelir, üst tanrıya sığınır der ki;

buraya kadarı tamam. Bunları ben yapabildim, benden bu kadar. Şimdi senden istiyorum. Hepsini yapabilse hiç üst tanrıya müracaat etmeyecek. Bu söylediğim önceliği çok önemsemek gerekiyor. Öncelik, telaş bu olmalı!

Bakın ne kadar enteresan bir şey: Bunu fark eden sahabenin, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin meclisinde, Efendimizin sohbetinde durmadan telaşı şu; **biz cehennemde ne yapacağız, orayı nasıl halledeceğiz?** Bu telaşın içerisinde! Neden? Nebe' Suresi-21: **Kesinlikle cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir.** Kesinlikle! Demek ki, kesin olan bu! Dolayısıyla "cennete gideceğiz de cennette ne yapacağız?" telaşı gerekmiyor. Niye? Kesin olan bir şey var; **cehennem herkesin güzergâhı üzerindedir**. Öyleyse "o kesin olan güzergâhta biz ne yapacağız?" telaşı çok önemli. Örtücü olanın ordan kurtulamayacağını bilip "ben nasıl örtücü olmam?" telaşına girmek "ben nasıl cehennemden kurtulurum?" telaşına girmek insanın her saniyesini almalı, her saniyesini!

Bakın, bir iş adamı düşünün. O gün bir sıkışıklığı oldu. Ne zaman rahat eder biliyor musunuz? Uykuya daldığı zaman! Uykudan uyanmayı istemez, niye? Uyanır uyanmaz aklına geliyor; bu iş nasıl hallolacak? Haklı! İşte demek ki vücutta o mekanizma var, uyanır uyanmaz neyse sıkıntınız aklınıza geliyor. Vücutta o mekanizma var! Nasıl onu dünya hayatında kullanıyorsun, senin için çok öncelikli olan bu iş için kullanmalısın o mekanizmayı. Böylece, **Allah'ın verdiğini Allah yolunda infak et**miş olursun. Allah sana bir mekanizma vermiş; telaşlansın ve o telaşı uykusundan uyanınca aklına gelsin; bir mekanizma bu! Bunu Allah yolunda kullanırsan **infak** etmiş olursun. Allahın verdiğini Allah yolunda kullanmış, Allah yolunda vermiş olursun. Aksi halde nerede kullanıyorsun? İlan ettiğin ilahlığın yolunda kullanıyorsun. Eğer senin telaşın "ben cehennemden nasıl kurtulacağım?" olursa, gece uyanır uyanmaz aklına o gelir senin; ben cehennemden nasıl kurtulacağım, ben nasıl örtücü olmayacağım? Bu telaş insanı yakmadan kişi tasavvufta ilerleyemez, mümkün değil! Çünkü o zaman görür ki **tek günah** budur. Günahın cilt cilt kitapları yoktur, bir tane günah vardır başlangıçta; budur! Önce örtücü olmaktan kurtulmak!

Şimdi bu idrakin açılmasında bu söylediğimle beraber çeşitli yöntemler de var tabi. Bunlardan birisi de salât, salâtın ikamesi. Bunu daha önce de konuştuk. Yalnız bir hadisi hatırlatayım izin verirseniz. **"İman ehliyle küfür ehli arasındaki fark salâtın terkidir."** Bu çok ciddi bir hadis! Çok kokutucu, çok dikkat etmemiz gereken, çok uyarıcı bir hadis! Salât ikame etmeden ordan oraya, toplantıdan toplantıya koşturuyor, bunun kişi için hiçbir önemi yok! Salât ikame etmek, bir kere olmazsa olmaz bir şart. Buna çok önem vermek lazım; salâtı ikame etmek! Salâtsızlık ne yapar biliyor musunuz? İnsanı çıldırtır! Çok dikkat ediniz, salâtsızlık salât ikame etmemek insanı çıldırtır. Birazcık bir boş vakti olsa kişinin ne yapacağını şaşırır eğer salât ikame etmiyorsa çıldırır; kendisini çıldırtmayacak şeyler arar. Gider ne kadar yeni DVD çıkmışsa getirir yığar, neyse hevesi! Veya onu oyalayacak ne tür arkadaşlar varsa hepsini "ben üç gün boşum" diye bir arar. Neden? Çıldırır, yoksa çıldırır! Salâtsızlık insanı çıldırtır, örtücü ilahı çıldırtır! Örtücü ilahlıktan insanı koruyacak ve bu dünya yaşantısında çıldırtmayacak, akıl sağlığını cen-

nete uygun götürecek önemli bir ameldir **salât**! Aksi halde kişi çıldırmamak için kendini oyalayacak, o an çıldırmaktan onu kurtaracak geçici şeyler bulur. Bitince tekrar çıldırma krizi gelir yeniden bir şeyler arar. Salât ikame edenler öyle değildir. Salâtlarını ikame edenler, hakikatlerine ulaşmaya gayret edenler akvaryumdaki balıklar gibi aheste aheste yüzerler. Diğerleri kafesteki kuş gibi çırpınırlar, ne yapacaklarını bilemezler. İlahlık müthiş tehlikeli bir şeydir. Ancak tevhid manasında olan Ulûhiyet, Rububiyet, Ehadiyet onlar ayrı! Kesret âlemindeki ilahlıklar dayanılacak güçler değildir, insanı çıldırtır!

Şimdi buradan bir ara konuya geçip devam edelim. Önemli bir şey söyleyeceğim tasavvufla meşgul olanlar için. Bakın İbn-i Ömer radıyallahu anh bir hadis aktarıyor bize **"Biz, Rasülullah (SAV) zamanında kadınlarımıza kötü söz sarf etmekten ve istediğimiz muameleyi yapmaktan, "hakkımızda bir vahiy geliverir" endişesiyle kaçınırdık. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem vefat edince istediğimiz gibi konuşmaya başladık."** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin vefatından sonra olan bazı değişikleri söyleyen birkaç hadisten birisidir bu. Diyor ki: **Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin zamanında "bir vahiy gelir de mahvoluruz, bize kızar, kızma yolunda muhatap alınmış oluruz, diye öğüde uyuyor ve kadınlarımıza müşfik davranıyorduk, hiç rast gele davranmıyorduk, kötü söz sarf etmiyorduk. Ne zaman Rasülullah vefat etti, biz de istediğimiz gibi davranmaya başladık!"** Dikkat edin, "A" Allah yokmuş gibi davranır! Rasülullah vefat etti, Rasülullah yokmuş gibi, Allah yokmuş gibi rahat davrandık diyor; "A" hali! Buradan bizim geleceğimiz yer aslında, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin kadınlara verdiği önem, bir yanı bu! Bakın başka şeylerle birleştireceğiz.

Bir başka hadis; **dünyanızdan üç şey bana sevdirildi.** Bu üç şeyi, bu hadisi biliyorsunuz. Birisi **kadınlar**. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme kadınların sevdirilmesini kadınların iyi incelemesi, fark etmesi gerekiyor. Erkeklerle beraber ama kadınların da! Şöyle ki; burayı kadın düşkünlüğü gibi algılamamak lazım! "**Dünyanızdan üç şey bana sevdirildi**" derken "A" Takdim Formu "BEN"le bakarsanız, o üç şeyin içerisinden birisi "**kadınlarınız**" deyince, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemi burada kadın düşkünü gibi yorumlarsanız bu tamamen tanrıca olur, ilahça olur! Buradaki çok farklı bir şey! Bir yanı şu: Demek ki kadın düşkünlüğü değil, ama var olanlar şu: Kendi kadınlarına yüksek muhabbet. Kadınları sevdiği için kendi kadınlarına bu sevginin getirdiği yüksek muhabbet. Aslında "Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem eşleriyle nasıldı, eşleri Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme nasıl davranıyorlardı?" bu ilişkileri, bunlarla ilgili hadisleri eşlerin okuması ve önemsemesi gerekir.

Kendi kadınlarına muhabbet dedik, bir diğeri ise bütün **imanlı kadınlara koruyuculuk**. Koruyuculuk görevi! İmanlı kadınların koruyucusu! **Kadınlarınız bana sevdirildi** demek; imanlı kadınlara koruyuculuk!

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem tebliğini yaparken uzak ülkelerde bir laf yayılıyor, diyorlar ki "**ya, ileri topraklarda bir adam gelmiş, kadınları koruyor!**" Böyle bir namı yayılıyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin dikkat ediniz!

Dünyada hiç yayılamamış bir nam o güne kadar! Düşünün "**bir adam gelmiş, kadınları koruyor"** diye başka ülkelerin kadınları konuşuyorlar bunu! Böyle bir Rasulün ümmetiyiz. Eğer bu bakışı ters çevirirsek yanlış iş yapmış oluruz.

Getireceğimiz yer bakın farklı. Başka bir hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"kadınlarınız size Allah'ın emanetidir."** Yukarıdan beri söylediğim, hadislerle beraber gelmeye çalıştığım bir nokta bu. Burası tasavvufla meşgul erkekler için önemli! Bakın; eğer bir kadın cehennemden korkan ve korunan bir kadınsa, eğer bir kadının önceliği ve duası **ey Allahım beni örtücü olmaktan, küfür ehli olmaktan koru ve kurtar** ise ve buna yönelik telaşla amelleri varsa, eğer bir kadın "**Allahım senin razı olmadığın, hoşnut olmadığın arzu ve isteklerden beni koru ve kurtar**" diye yakarıyorsa işte bu kadını Allah erkeğe emanet ediyor! Çok dikkat edin buraya. Eğer böyle bir kadınla beraberse birisi, ona davranışlarına çok dikkat etmeli. Eğer tasavvufla meşgul ve "Allahım beni örtücü olmaktan koru" telaşına girmiş bir kadın var ve onun da bir erkeği varsa o erkeğin imtihanı o kadındır! İşte cennet adayı olan o kadın o erkeğe Allahın emanetidir, **Allahın emaneti olan kadın** odur. **Cennetin bir eşyasını** diyor, **sana emanet ettim.** Çeşitli boyutları var bu emanetin. Eğer o emaneti verme görevin olursa o kadın sayesinde cennete gidersin. Emaneti teslim edeceksin ya, eğer o emaneti orada alacaksa senden, sen de onunla beraber cennete gidersin! Çünkü Yasin Suresi 56. Ayete bakarsanız, "**siz ve eşleriniz tahtlarda oturacak**" derken orada bahsedilen eşler farklı eşlerdir! Bu yüzden buna çok özen gösterelim. Öyle bir kadın varsa evde, bilin ki öyle bir kadın o erkeğe bu dünyada Allahın çok büyük bir hediyesidir. Sonsuz hayatı düşündüğünüz zaman ona Allahın verdiği çok büyük bir hediyedir. Örtücü olmaktan korunan, korunmak isteyen ve buna yönelik de telaş içerisinde olan bir kadın, o erkeğe Allahın verdiği büyük bir hediyedir.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem **dünyada edinilecek bazı mallardan ve ona önem verilmesinden** bahsediyor. Telaşlanıyorlar daha detaylı bilgi isteyerek "Allahım nasıl mal edinelim, neye dikkat edelim?" diyorlar. Buyuruyor ki Efendimiz **"sizin cennete gitmenizi kolaylaştıracak kadınlar edinin."** Sizin için bundan daha önemli bir şey yok. Şöyle malım var, şöyle toprağım var, şunum var bunum var değil! Bu çok önemli bir şey!

Bunu burada tanrılarla ilgili olarak neden söyledik? Biraz sonra bahsedeceğiz bir gizli muhtariyet var. Bu **gizli muhtariyet** en fazla nerede açığa çıkar? Hemen "eşler arasında" açığa çıkar! Yalnız kaldıklarında evde birbirlerinin rakibi görürler kendilerini! O gizli muhtariyet yüzünden birbirlerine seslerinin tonu değişir, birbirlerine davranışları değişir; kesinlikle kaybedenlerden olurlar, kesinlikle! Böyle bir kadınla kavga edip secdeye gitmek o kişiye çok fayda getirmez! Bu çok önemli bir şey! Efendimiz (SAV); **cehennemden korunan bir kadını o erkeğe Allah'ın emaneti"** olarak söylüyor. Çok önemli bir şey bu, bunu çok önemsemek lazım!

- Kadının işi daha kolay o zaman, değil mi? Yani sorumluluk erkeğe verilmiş gibi. Sorumluluk erkeğinmiş gibi diyorsunuz ya hani

Ne yapınca kolay? Şimdi tabi işin bir yanını söyledik. Çünkü bu iş böyle başladığı zaman muntazam gider. Bak şimdi, diyoruz ki bir kadın için: Cehennemden korunan yani müttaki, müttaki olan ve "Allahım beni örtücü olmaktan ve küfür ehli olmaktan koruyuver kurtarıver" diyen, bunu telaş edinmiş, önceliği haline getirmiş bir kadın! Ee, bu zaten işleri çözmüş, bunun davranışı nasıl? Bu telaşa girmiş birisi çok farklı bir şey ya! Onun için emanet o! Şimdi anlatırsak hep beraber ağlarız. Burada bir tiyatrocunun sözünü kullanalım; anladın sen onu. Şimdi şu bakımdan haklısın; örtücü olmadığı zaman tabi hepsinin işi kolay! Yeter ki örtücü olmasın, işler kolaylaşır. Örtücünün işi zor!

Bu parantezi general tanrı için açmıştık hatırlayacaksınız. General tanrıda **Esma'ül Hüsnanın ihsa edilmesine başlamak** önemli. Oradan işe bakacak olursak, Esma'ül Hüsnanın ihsa edilmesi nasıl başlamalı? İnsan bu **ihsa etme**ye, Esma'ül Hüsnayı değerlendirmeye nasıl başlamalı? Esma'ül Hüsnayı tanıdıkça onlardan yararlanmayı öğrenmeli. Nasıl, ne için? Bakın Araf Suresi 180. Ayet buyuruyor ki; **Esma'ül Hüsna Allah'ındır. O'na onlarla dua edin.** Bu ayet bize çok önemli bir yol gösterici; Allah'a Esma'ül Hüsnayla dua edin. Peki, Esma'ül Hüsnayla nasıl dua edebiliriz? İstediğin gibi dua edebilirsin, Esma'ül Hüsnalar birer kanun! Yani dualarınızda bu kanunlardan yararlanın; dualarınız bir sorunsa, bir problemse bu problemi çözerken şu kanunlardan yararlanın. Bu kanunlardan A Takdim Formu BEN de yararlanabilir. Eğer birisi "A" Takdim Formu "BEN" olarak, "A" Takdim Formu "BEN"in ihtiyaçlarına yönelik dua ediyorsa, bu duaya icabet olabilir, duası tutabilir, yani duasında istediğine de kavuşabilir. Bu demek değildir ki, duası yerine geldi demek ki bu kişi doğru yolda! Değil! Çok farklı şeyler bunlar. Kim dua ederse Allah dilerse onun duasını kabul eder, ederse de onun duası yerine gelir. O duanın yerine gelmesinden o kişi doğru yolda ilerliyor manasını çıkartmamak lazım ordan. Eğer o kişi duasında kendi ilahlığını kuvvetlendirecek, ilahlığına destek olacak şeyler istemişse onlar yerine gelir! Böylece, daha kuvvetli bir ilah olur. O duaların yerine gelmesi, ne istiyorsa oluyor olması, dualarında başarı sağlıyor gözükmesi onun doğruyu bulduğunun işareti değildir! Kanunlardan yararlanıyor, ilahlığını kuvvetlendirecek malzemeleri kazanıyor!

Peki, öyleyse biz duayı doğru yolda, doğru için nasıl kullanacağız? Bakın biraz önce dedik ki; tek bir başlangıç, tek bir hedef, tek bir idrak var! Örtücü olmamak. Örtücü olmamak için dua etmek! Esma'ül Hüsnayı örtücü olmamak için kullanmaya başlamak. Araf Suresi'ne şimdi şöyle bakalım: **Allahın Esma'ül Hüsnası vardır,** yani **Esma'ül Hüsna Allah'ındır. Ona onlarla dua edin**; yani onlarla örtücü olmaktan kurtulmaya çalışın örtücü olmaktan kurtulmak için onlardan yararlanın.

Şimdi 12. Şema'yı okuyarak diğer tarafa geçeyim. **Eğer, dua "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantı ihtiyaçlarına yönelik yapılırsa, bu sipariş türü istekler ve isteklerin gerçekleşmesi; ancak, "örtücü ilah" iddiasını sabit ve güçlü kılabilir. Bu bağlamda; özünde "Durum Tesbiti"nden kaynaklanan bir yöneliş olan "dua", öncelikle "A" Takdim Formu "BEN"in iddiasından rahatsızlık duyma ve kurtulma gayretlerini içermelidir. Bu tür rahatsızlık ve gayretler, TALİB'İN "kader gerçeğini" idrak edebilme ölçüsüne bağ-**

lı olarak; nihayet "MERHAMET" isteyen tek kelimelik, sığınan seslenişte ifadesini bulur. Yani, eğer bir kişi "ben örtücü olmaktan ve küfür ehli olmaktan kurtulmak istiyorum" deyip dualarını ve gayretlerini bu yönde yaparsa, onda kader bilinci geliştikçe duasındaki seslenişler o kaderle ilgili idrak çerçevesinde boyut değiştirir. Hatta öyle olur ki nihayet tek bir kelimeye kadar gelir ve biter; "Merhamet" der ve durur. "Merhamet Allahım merhamet, ancak merhamet edersen" der ve bekler! İşte onu diyeceğiniz idraka gelinceye kadar da Esma'ül Hüsna yararlanabileceğimiz önemli bir ibadet olur bizim için.

Bakın biraz önce verdiğim örneğe tekrar dönelim, Halîm ismini örnek vermiştik. Şimdi bir kişi yeni başlıyor, Zikrullahtan yararlanacak, diyor ki; ben iradesi kuvvetli biri olayım. Mürîd isminden yararlanıyor! Doğru, iradesi kuvvetli birisi olur, Mürîd ismini yeterince zikrederse, onda onunla ilgili açılan beyin kapasitesi sayesinde iradesi kuvvetlenebilir. Ama eğer "örtücü ilahlığı için" istemişse o kuvvetli iradeyi, iradesi kuvvetli bir örtücü ilah olur! Dolayısıyla öyle bir istek geliştirmeniz gerekiyor ki, örtücü ilahı kuvvetlendirici bir dua, bir sığınış olmasın. Öyle bir tefekkür ve isteyiş olmalı ki, örtücü ilahlıktan kurtulmak için Esma'ül Hüsna'dan yararlanılıyor olmalı başlangıçta! Şöyle ki, kişi öğrendi ki örtücü ilahın en önemli özelliklerinden birisi öfke sahibi olmasıdır, örtücü ilah öfkelidir. Örtücülükten kurtulduğu zaman kişide öfke bulunmaz. Öfke örtücü ilahın en önemli işaretlerinden ve onun en önemli vasıflarından birisidir. Dedi ki; ben bu öfkeden kurtulmalıyım. Bakın hedef ne? Örtücü ilahın bir vasfından kurtulmak, öfkeli olmaktan kurtulmak istiyor, kurtulmak için Halîm ismine sığınıyor. İkisi çok farklı! Orada çok önemli bir nüans var, dikkat edin. Bakın vücudumun diliyle anlatmak istiyorum; "Halîm insan" olmaya çalışmıyorum! Halim, selim, nazik, kibar bir insan olmaya çalışmıyor; o örtücü ilah! Öfkeli olmaktan kurtulmaya çalışıyor, Halîm isminden yararlanarak öfkeden kurtulmaya çalışıyor. Buradaki bu küçücük bakış muhtariyete ait Halîm'i veya "B" kapsamında Halîm'i geliştirebilir.

Alîm ismi: Birisi bilgili birisi olmayı istemek için, o ilahı güçlendirebilmek için o Alîm isminden yararlanır, diğeri "A"yı iyi tanımak ve ondan kurtulmak için! Allah'ı iyi tanımak için kitap karıştıran bir telaş gibi, kurtulmak için öğrenmek isteyen! Bakın bir sağlık kitabını düşünün. Allah muhafaza etsin, kendinizde bir hastalıktan şüphelendiniz. O hastalıktan kurtulmak için kitaptan hastalığın özelliklerine bakıyorsunuz. Hiç o hastalığı üstünüze kondurur musunuz? Hastalıktan kurtulmak için o bilgilere bakarsınız, onu üstünüzden atmak için o bilgilerden yararlanırsınız. Alîm isminden bu tefekkürle yararlanmak, örtücülükten kurtulmak için yararlanmak! İzah edebildim mi? Halbuki öyle bir şey okursunuz ki, onları siz kendinize yükleyerek herkes tarafından farklı biri görülebilmek için muhtariyetinizi ortaya çıkaracak bir şekilde de yaklaşabilirsiniz konuya! Öyle değil! Bir hastalıktan korunmak için o telaşla o korkuyla bir çareyi inceleyen gibi yapmak! Neden o örneği verdim? Günümüzde sağlık konularına internetle çok kolay ulaşılıyor. Bir hastalık ismi duyuyor kişi, böyle kendinde de hafif sezerse hemen internete giriyor, ona telaşla, kurtulma duygusuyla bakıyor! İşte bu kurtulma duygusu var ya, işte o şirkten kurtulma duygusunu orada yakalamak gerekli. Nasıl o tıp kanunlarından yararlanarak kurtulmak istiyorsun, o hastalıktan sıyrılmak istiyorsun Esma'ül Hüsna da, o kanunlar da!

TALİBİN "GENERAL TANRI" YI ÖNEMSEMESİ YARARLI OLUR

1. Esmaül Hüsna`nın "İHSA" edilmesine dua amaçlı başlamak, daha sonra tefekkürün bir boyutu olarak duayı daim eylemek gerekir. Günlük yaşantı içerisindeki olayları, duygu ve düşünceleri duaya dönüştürmek ve hepsini Esmaül Hüsna ile ilişkilendirmek İHSA için çok önemlidir. [A'raf-180: "Esmaül Hüsna Allah`indir. O'na onlarla dua edin."]

2. Eğer, dua "A" Takdim Formu "BEN" in yaşantı ihtiyaçlarına yönelik yapılırsa, bu sipariş türü istekler ve isteklerin gerçekleşmesi; ancak, "örtücü ilah" iddiasını sabit ve güçlü kılabilir.

3. Bu bağlamda; özünde "Durum Tesbiti" nden kaynaklanan bir yöneliş olan "Dua", öncelikle "A" Takdim Formu "BEN" in iddiasından rahatsızlık duyma ve kurtulma gayretlerini içermelidir. Bu tür rahatsızlık ve gayretler, TALİBİN "kader" gerçeğini idrak edebilme ölçüsüne bağlı olarak; nihayet "MERHAMET" isteyen tek kelimelik, sığınan seslenişte ifadesini bulur.

4. "A" Takdim Formu "BEN" in muhtariyet iddiasının "örtücü ilah" fonksiyonunu, "B" Takdim Formu "BEN" den ayırt edip, sonra da bunu "YOK" edebilme öncelikli işini tamamlamadan; bilerek veya bilmeyerek, "B" Takdim Formu "BEN"; "YOK" edebilme gayreti adı altında kişi, aslında "B" nin cüz terkibini kuvvetlendirir. Çünkü, "A" Takdim Formu "BEN", bu çalışmalar sırasında "Gizli muhtariyet" etkisiyle esma zikirlerini kullanarak bir şey olabilmeyi, diğer insanlardan farklı bir şeyler yapabilmeyi hedefler. Böylece, zikr çalışmaları sonucunda açığa çıkan esma manaları sayesinde "A" Takdim Formu "BEN", "uluhiyeti" tanıyarak cazibesine kapılır ve gizli muhtariyet ile bu mertebeyi sahiplenir. Buradaki gizli muhtariyettir; çünkü, esma çalışmaları yapan kişi mahcubiyetinden dolayı açık olan muhtariyeti görmek istemez, ama görmek istemediği şeyi terk edemediği için muhtariyet de gizli çalışır. "A" Takdim Formu "BEN" in iddiası için suistimal ettiği "Rububiyet" iken, şimdi "Uluhiyet" olur; bu durumda, "Tanrılık" pozisyonu da "ER" halinden "GENERAL" liğe terfi etmiş olur. (Allah'ım merhamet ediver. Amin)

Tefekkür Şeması 12

İşte Esma'ül Hüsna'lara bakarken o küfür hastalığından sıyrılmak için o duyguyla bakıp yaklaşmak, bu çok önemli bir şey! Aksi halde kişi diğer türlü, muhtariyetini güçlendirici şekilde esmalardan yararlanırsa ondaki "A" Takdim Formu "BEN" kuvvetlenir. Eğer o tasavvufla meşgulse, tasavvufun kokusu onda öyle bir mahcubiyet oluşturur ki, kendisindeki "BEN"i görmek istemez. Hani yanınızda biri oturuyordur da onu hesaba almazsınız, ama oturuyor! O yokmuş gibi, davranırsınız, ama var o! İşte kendisinin ilahına da yokmuş gibi davranır, ama o var! Yok etmedi ki onu! Onun veri tabanı, bilinci var. Onu görmezden gelse bile ilahlık bilinci var. Ve o ilahlık bilinci, sizin yaptığınız zikrullahla ilerleyen tanımayla Ulûhiyeti tanır ve vurulur oraya, onun cazibesine kapılır! Daha önce Rububiyete sahip çıkıyordu -sen onu görmezden geliyorsun zaten, o da gizli duruyor- bu sefer Ulûhiyeti görünce ona yapışır ve ona sahip çıkar. İşte böylece daha önce er olan yani rububiyete sahip çıkan tanrı şimdi ulûhiyeti tanır, ulûhiyete sahip çıkar ve generalliğe terfi eder, **general tanrı** olur. Böylece o kişi hikmetli sözler söylüyormuş gibi olur. Diğer er tanrılar onu dinlerken "aa, ne kadar önemli sözler söylüyor, bu kişi çok ilerlemiş" der. O kendisinden Allah açığa çıktı zanneder. Bu çok önemli bir şey; Kimseden Allah açığa çıkmaz! Öyle bir şey olmaz! Bir birim var da "Allah da oradan açığa çıkıyor" olmaz! İşte o açığa çıktığını sandığın yer tanrıdır. Yok etmen gereken o! Herhangi bir yerden Allah açığa çıkmaz. Allahın açığa çıkması için bir yer oluşturdun ya, işte tanrı o! Yok etmen gereken o! Önce o!

Sen "oradan Allah açığa çıktı" zannedersen zaman zaman gizlice "ben Allah'ım" dersin, öyle davranırsın, Allah gibi davranırsın. Böylece seni dinleyen, seyreden, izleyen erler de o generale hayran olurlar ve onu kutsal zannederler; ama o general tanrıdır!

- *General tanrı dediğiniz firavunlaşmak mı?*

Firavun farklı. Bu general tanrı salât ikame eder, secdeye gider. Firavun çok farklı bir şey! **Firavun**'u narsist tanrılar bölümünde buluruz, orayı kısa geçtik. Firavun narsist tanrılarda gayet iyi ilerlemiş, kendi ilan ettiği ilahlığına aynel yakini gayet ilerlemiş! Firavun ilahlığını ilan etmiyor mu? İlan ettiği ilahlığa aynel yakin elde etmiş, büyük güçler açığa çıkarıyor. Narsist tanrı onlar. Bu anlattığım tasavvufla meşgul olurken talibin fark etmeden düşeceği noktalardandır!

Burada çay arası mı verelim, inşallah?

Kadınlardan bahsederken söylemeyi planladığım bir şey vardı. Biraz önce fark ettim orayı unutmuşuz. İzin verirseniz onu ekleyeyim. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin imanlı kadınlara koruyuculuğuyla ilgili kısma ekleyeyim. Aslında bu koruyuculuk yalnızca aramızda yaşadığı zamana ait değil! Kanaatimce gözlemlerimce hala devam eden, şu anda var olan bir koruyuculuk. Çok dikkatimi çeken bir şey ki, biraz önce söylediğim telaş içerisine giren imanlı kadınlar Saliha Yolu'nda salâvatı çok sever kullanırlarsa, ben onlarda çok güzel açılımları gözlüyorum. Kendimce sanıyorum ki Efendimiz (SAV) onlara bir **pozitif ayrımcılık** yapıyor. Yani onlar emanet ya, onlarla ilgili farklı hediyeler var. Hatta böyle birçok anı duyuyorum, bir tanesi:

Benim çok muhterem bir arkadaşım, bir kardeşim var. Kelimelerle onu tarif etmek anlatmak çok uygun değil. Onun imanını halini, Allah'a olan muhabbetini

tarif etmek kelimelerle kısıtlanıyor gibi geliyor bana. Onun bir saliha annesi var, mübarek. Enteresan bir şey, sanki Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem onların evinde misafir, sürekli. O kadar normal ki rüyasında sürekli Efendimizi görmesi. Kalkıp da o gün; "bugün Efendimizi gördüm" demesi çok normal karşılanıyor annesi için. Bir rüyası dikkatimi çekmişti de sizlerle paylaşayım. Salâtta huşuyla ilgili konuşurken, **Efendimiz (SAV) zamanında insanların gözleri ayaklarından ileri gitmezmiş"** diye paylaşmıştık. O hadisi hatırlayacaksınız. Daha sonra bakışlar biraz yön, yer değiştirmiş, mevzi değiştirmiş. Ama Efendimiz zamanında **insanların gözleri ayaklarından öteye gitmezmiş** diye anlatıyor eşlerinden birisi. O mübarek arkadaşımız, bu hadisi duyunca işte annesiyle, babasıyla, sevdikleriyle paylaşıyor. Ve o zaman annesi bir rüyasını hatırlıyor ve anlatıyor. Diyor ki; bir gün Efendimiz bize gelmişti, uzanmak istedi, şu sedire uzandı ben de üstünü örtüyordum. Üstünü örterken "ayaklarımı örtme, ayaklarım gözüksün. Oradan Rabbimi görüyorum" dedi bana, diye salâttaki bu bakışla kendilerince bir benzetme yapmışlardı. Yani Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin örtücü olmaktan korkan, korunan ve bunun için salâvatı da sevenlere… Çünkü **örtücü olmaktan korunun** öğretisini, uyarısını bize yapan bir Rasul! Bunu bilmemek, bunu duymamak nasıl bir şanssızlık! Allah muhafaza etsin, öyle ölüp gitmek, Allah muhafaza etsin! Dolayısıyla o muhabbetle salâvattan yararlanan salihalardan çok güzel hikâyeler, anılar duyuyor insan. İnşallah değerlendirenlerden oluruz, inşallah.

Şimdi, bir şemamız da kaderle ilgiliydi hatırlayacaksınız, 13. Şema. Kader konusu mutlaka halledilmesi gereken bir konu! Bunu konusu açıldıkça söylemeye çalışıyorum. Bu konuda "kafama takılıyor, şöyle sorular oluyor, şurası böyle ama onu ben çok halledemiyorum" gibi düşünenler olursa mutlaka bunu çözmeli, ama mutlaka çözmeli, mutlaka! **Kader konusu**nu çözmeden bu meseleyi halledebilmek mümkün olmaz! Kader konusunu çözebilmek için kavrayabilmek için, gerekli idrakı yakalayabilmek için de elbette **Ehadiyet**'i **Vahidiyet**'i kavramak lazım. Bunu mutlaka çözmeye öncelik vermeli. Buna kolaylık olsun diye, yardım olsun diye bir şema bu 13. Tefekkür Şeması. Başlığı da öyle: **AMENTÜ BİL KADERİ konusunda** -buradaki **amentü Bil kaderi** "B" harfiyle beraber önemli- **bu konuyla ilgili gelişen açık veya gizli ikilemlerin giderilmesinde talibe** -kimdi talib? Örtücü olmak istemeyen! Örtücü olmamaya talib olana- **yardımcı bir yol**. Kısaca bu şema hakkında birkaç cümle paylaşalım.

Bakın bu şemanın üstünde bir kare var. Orda, herhangi bir şekilde bir doğrunun tespit edilmesi istenirse bir anahtar var o doğru için, İslamiyet'te bir anahtar var bu şablona uyması lazım! Nedir bu şablon? İki tane maddesi var bu şablonun: Bir: Mutlaka Billahi anlamında Bakış Açısı oluşturmak. Billahi manasında bir Bakış Açısı oluşturmak şart! İki: Bir bakış açısı tespit ettiniz, tespit edilen bu bakış açısının gereği olarak "SALİH AMEL" oluşturmak. Bu ikisi birlikte çok önemli! Öğrendiğiniz bazı bilgilerin sindirilip sindirilemediğini bile oradan test edebilirsiniz; ben bu öğrendiğim bilgiyle nasıl amel edeceğim? O öğrendiğiniz yeni bilgiyle bir amel tarif etmelisiniz. Yeni bir amel uydurmak değil ama o öğrendiğiniz bilgiyle ilgili ne yapacaksınız, yapacağınız bir şey bulmanız gerekiyor. Onu bulduğunuz zaman, o bilgi **sindirilmiş**; fiile dönüşmüş olur.

"AMENTÜ BİLKADERİ" KONUSUYLA İLGİLİ GELİŞEN AÇIK VEYA GİZLİ İKİLEMLERİN GİDERİLMESİNDE TALİBE YARDIMCI BİR YOL

"Doğrunun" tesbiti istenen her konuda anahtar şöyledir:

I. "Billahi" anlamında "Bakış Açısı" oluşturmak: Bir başka değişle; "Bakış Açısı" nın Kur'an'ın ana mesajı olan iki şehadet noktasını birlikte içermesi gerekmektedir.

Mesaj Bilgi	Çıkarılacak Sonuç	Şehadet
1. Lâ ilahe illallah →	"Ortağı ilah" olursan Cennet'e giremezsin →	Eşhedü en lâ ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.
2. İhlas Suresi →	Allah Ehad ve Samed'dir →	Eşhedü en lâ ilahe illallahul Ehadus Samedulleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekûn lehû küfuven Ehad.

II. Tesbit edilen "Bakış Açısı" nın gereği olarak "SALİH AMEL" oluşturmak

"Lâ ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah" gereği olarak Rasulullah (SAV)'ın sünnetine uymayan amel "SALİH AMEL" olmaz.

YUKARIDAKİ ANAHTARDAN HAREKETLE "AMENTÜ BİLKADERİ" İÇİN:

SORU-1) İman edeceğim tanımlama nedir?
SORU-2) Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım?

CEVAP-1) İnsan-30: "Ve ma teşaune illa en yeşaAllah..."
İlk idrak Meal: Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe...
İleri idrak Meal: Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH...

CEVAP-2) İnsan-29: "inne hazihi tezkiretun, femen şaettehaze illa Rabbihi sebiyla"
Meal: Muhakkak ki, bu bir tezkire'dir; DİLEYEN Rabbine bir yol tutar

Cevap 1 ve 2'deki ayetler, diğer ilgili ayet ve hadisleri temsilen seçilmiştir.

EĞER!!! Yukarıdaki soruların cevabı olarak, var olan ayetler yerine, "Beşeri Tanımlamalar" getirilirse, "BATIL DAVRANIŞLAR" üretilmiş olur.

Cevap-1) İnsan-30
Cevap-2) İnsan-30'un cazibesiyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM"
Sonuç: Batıl Davranışlar

Cevap-1) İnsan-29'un tesiriyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM"
Cevap-2) İnsan-29
Sonuç: Batıl Davranışlar

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" ilk İDRAK	"B" ileri İDRAK
Muhtariyet iddiası İnsan-29'un tesirinde kalınca kişi, İnsan-30 ile İnsan-29'un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez; İnsan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, İnsan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. İnsan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.	İnsan-29 ve İnsan-30'u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar. İnsan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BİLLAH"

Tefekkür Şeması 13

Dedik ki, birincisi Billahi anlamında Bakış Açısı oluşturmak. Bu bakış açısını oluştururken Kur'anı Kerimi rehber aldığımızda iki tane ana şahadet mesajı dikkatimizi çeker. Şahid olmamız gereken iki nokta bize öğretilir Kur'anı Kerimde. Bunlardan birinci mesaj bilgi **La ilahe illallah**, birincisi bu! Buradan çıkaracağımız sonuç; **örtücü ilah olursan cennete giremezsin!** Buradan çıkaracağımız sonuç bu! **La ilahe illallah** mesajından çıkardığımız sonuç; eğer örtücü ilah olursan cennete giremezsin! Bunun şahadeti ne? **Eşhedü en la ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.** Şahadeti de bu! İkinci mesaj bilgi **İhlâs Suresi!** Buradan çıkardığımız sonuç ise, **Allah Ehad ve Sameddir**. Böyle bir sonuca ulaşıyoruz; Allah Ehaddır, Allah Sameddir. Bu bilgi idraka dönüştüğünde şahadeti ise; **Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.** Dolayısıyla birinci şahadet bize **"B" ilmi**ni, ikinci şahadet de bize **Ehadüs Samed ilmi**ni açmış olur, o ilimlerin "şahadetleri" olur onlar. Ve bunlardan sonra, yani bu Bakış Açısından sonra bu bakış açısının gereği Salih Amel oluşturmak. Salih amel oluşturmada da ölçü; **La ilahe illallah Muhammedün Rasülullah** gereği olarak Rasulullah sallallahu aleyhi vesellemin sünnetine uyan ameller **salih amel** olur. Efendimizin sünnetine uymayan ameller, başkalarının tarif ettiği ameller bu kapsamda olmaz ve Salih Amel'e girmez.

Şimdi, kısaca böyle bir anahtar verdikten sonra bu anahtarla kader konusunu çözmeye çalışalım. O zaman bu anahtar ışığında iki tane soru gelişiyor. Çünkü dedik ki; Billahi anlamında bir bakış açısı, bir iman oluşacak, sonra bunun gereği bir amel oluşacak. Bu çerçevede bu anahtardan yararlanarak kaderle ilgili iki tane soru geliştiriyoruz: 1) İman edeceğim tanımlama nedir, kader konusunda neye iman edeceğim, bana bir tanım yap sorusu. 2) Tamam, tanım yaptın. Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım, ne yapmalıyım?

Şimdi biz burada bu iki sorunun cevabı olarak temsilen, Cevap 1 ve 2'de iki ayet kullanacağız. Bu iki ayeti konuyla ilgili ayet ve hadisleri temsilen kullanmış olacağız. Soru-1; İman edeceğim tanımlama nedir? Cevap-1, İnsan Suresi-30: **Ve ma teşaune illa en yeşeAllahu.** Bir başkasının cevap üretmesi işi bozar. Ayetle cevap veriyoruz kader konusuna. Dedik ki; iman edeceğim tanımlama nedir, kader konusunda neye iman etmeliyim? İkincisi, bu imanın gereği olarak da nasıl davranmalıyım ne yapmalıyım? İkisine de ayetle cevap vereceğiz! Kişi başlangıçta bunları anlayamıyor olabilir. Ama bunlar birer ayet! Ayetleri anlayamıyorum diye inkâr eder misiniz? Hayır! Bu yüzden, cevapların ayetle olması çok önemli! Kişiyi inkârdan korumak ve kurtarmak için inanana ayetle cevap! Anlayamıyorum, kavrayamadım ama bunlar ayet. Bunlara böyle iman edeyim anlamaya da gayret edeyim. İnkâr edip kenara bırakmamak için ayetle cevap! Cevap 1 İnsan Suresi-30; **ve ma teşaune illa en yeşeallahu.** Mealine bakıyoruz, bakın orada meali iki türlü vermeye çalıştık. Birisi ilk idrak meal, ikincisi ileri idrak meal. İlk idrak meal ki, Kur'an meallerinde bu ilk idrak mealine rastlarsınız daha çok; **Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe.** Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz; meal bu; iman edilecek şey İnsan Suresi-30; **Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe.** Bu ilk idrak meal! Bakın ileri idrak meal nasıl? Kader konusu kavrandıkça ileri idrak meal;

ve ma teşaune illa en yeşeAllahu; La ilahe illallah der gibi aynı format, dikkat ediniz; La ilahe; yani **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH**! Bakın ilk idrak mealde iki yapı var; siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe. Allah diliyor sonra birisi diliyor, bu ilk idrak! Ama ileri idrak; ayrıca dileyen YOK! Ayrıca birisi dileyemez değil. Çok dikkat edin, birisi var da dileyemez değil! Birisi var ama dileyemez, dileyen Allah, değil! **Ayrıca dileyen YOK, illa Allah!** Ayrıca dileyen olmadığı için, onun dileyip dileyemediği de tartışılmaz bu ileri idrakta. **Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH.**

Soru-2: Peki böyle bir tanım yaptık, buna göre nasıl davranacağız? Bakın ona da ayetle cevap; İnsan Suresi-29. Mealinden söyleyeyim; **muhakkak ki, bu bir tezkire'dir,** yani öğüttür; **DİLEYEN Rabbine bir yol tutar.** İnsan Suresi-30'da "**ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH**" dedik. Ama bakın İnsan Suresi 29'da "**DİLEYEN Rabbine bir yol tutar**" diyerek, birisine öğütte "DİLEYEN" diyoruz. Yani bir amel tarif edeceğimiz zaman kişiye diyoruz ki **DİLEYEN rabbine yol tutar**. Ama inanacağı zaman, iman edeceği zaman diyoruz ki **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH**". Şimdi sanki tezatmış gibi gözüken bu hal; "DİLEYEN Rabbine yol tutar" diyorsunuz, sonra da hemen peşine diyorsunuz ki "ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH". Şimdi bu son cümle iman edilmesi gereken! Ona iman ettikten sonra diğeri var, yapacağın şey var. İman etmeden yapacağın şey değil o! Önce iman edeceksin sonra o imanın gereği böyle davranacaksın. **Neye iman edeceksin** ilk idrak olarak? Hiç değilse diyeceksin ki; **Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe** veya ileri bir idrak; **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH**. Bunu dedikten sonra hele de ileri idrakta "ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH" dedikten sonra, bu imanı kabul ettikten sonra İnsan Suresi-29'da dileyen kim olur ki? İnsan Suresi-30'daki "iman edilmesi gereken" konuya yeterince iman olmamış olursa, İnsan Suresi-29'daki **DİLEYEN Rabbine bir yol tutar**daki "dileyen"i kişi muhtar sanar. İnsan Suresi-30 muhtariyeti zaten kaldırıyor! O muhtariyet kalktıktan sonra, kesret âleminde senin için dilenmişse o dileğin açılmasına yol sağlayacak "**DİLEYEN Rabbine bir yol tutar**" öğüdü geliyor. Sende İnsan Suresi-30'a iman tamamlandıktan sonra, İnsan Suresi-29 ona tezat teşkil etmez! Ama böyle fark edemesen bile, bunlar birer ayet olduğu için aman inkâr etme, bu yoldaysan sakın inkâr etme! Bunu böyle kabul et, yani İnsan Suresi-30'daki gibi **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH** de, böyle iman et! Ama uygulayacağın zaman **Rabbine bir yol tut**.

Şimdi önemli bir uyarı var: **Yukarıdaki soruların cevapları olan ayetler yerine** (çünkü bakın biraz önce Soru-1 ve Soru-2 nin cevapları olarak ayet söyledik) **"Beşeri Tanımlar" gelirse, BATIL DAVRANIŞLAR ortaya çıkar.** Bu yüzden, eğer kader konusunda her hangi bir açıklamayı alır okursanız bu iki sorunun cevabını arayınız. Bu iki sorunun cevabı olarak ayetler yok da beşeri tanımlamalar varsa, elinizde size batıl bir davranış öğütleyen belge var demektir! Çünkü Soru-1'in cevabı olarak temsilen "İnsan-30"u koyduk. Başka ayetler de var, ama biz temsilen "İnsan-30"u koyduk. Bu soruya cevap olarak bir ayet var, ama siz onu ele almaz da oraya -kendinize göre, şu âlime göre, bu âlime göre- ayetin dışında ve ayete de uymayan bir beşeri tanım yaparsanız, bir tanım yaparsanız veya Soru-2'ye cevap olarak bir ayet var olduğu halde siz bir beşeri tanım yaparsanız **batıl inanış** doğurursunuz! Şimdi bakın onun çok yaygın rastlayacağınız iki tipik örneği var burada.

Birisi, "iman edeceğim tanımlama nedir?" sorusuna Cevap 1 olarak "İnsan-30"u kabul ediyor; **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH.** Peki, "bu inanışa göre nasıl davranacağım?" dediğimizde oraya "İnsan-29"u getirmiyor. Oraya davranış olarak kendisi bir tanımlama getiriyor ve böylece farklı **bir fırka** ortaya çıkıyor; Allah dileseydi olurdu, ne yapayım, diyen bir tanrı! Dileseydi onu yapardım, dileseydi salât ikame ederdim, demek ki dilememiş! Benim bir sorumluluğum yok, diyen yan çizen bir tanrı çıkıyor. Kendi bir tanım getirdi! Halbuki yani "ne yapacağım?" sorusunun cevabı İnsan-29; **dileyen rabbine bir yol tutar!** Orada Rabbine bir yol tutma yerine kendisi oraya bir tanım getiriyor. Bu tanımı getirmesinin sebebi "İnsan-30"un cazibesi! "İnsan-30"un cazibesiyle, "İnsan-30"un sarhoşluğuyla tanım uyduruyor! Böylece bir batıl davranış ortaya çıkıyor. Bu grup özellikle Efendimiz zamanında da vardır ve Efendimiz bu fırkayı lanetlemiştir! Gunyetü't Talibin'de batıl fırkaları anlatan bölümde bu grubu bulup okuyabilirsiniz.

Günümüzde çok telkin edilen, çok rastlayacağınız bir diğer grup, bir batıl inanış: Neye inanacağım sorusuna cevap olarak "İnsan-30" varken, buraya Cevap-1'e beşeri bir tanımlama getiriyor, **İnsan 29'un tesiriyle** bir beşeri tanımlama uyduruyor! Cevap 2 için ise "İnsan-29"u seçiyor! Gayet dikkat ediniz! Cevap-2'de, yani nasıl yapacağım? da "İnsan-29"u seçiyor. Neden? Diğeri; **"İnsan-30"un cazibesiyle,** "İnsan-30"un sarhoşluğuyla bir beşeri tanım uydurmuştu, beşeri bir tanımla bir amel uydurmuştu. Şimdi de "İnsan-29"un tesiriyle bir iman uyduruyor! Yani muhtariyetini ilan etmiş olduğu için ondaki o muhtariyetin tesiriyle "İnsan-29"u görünce "29"a vuruluyor "tam muhtariyetime uygun, işte aradığım buydu!" diyor, o tesir onun gözünü kapatıyor, "İnsan-30"u göremiyor!

- Tam amel tanrılar herhalde buna örnek olur?

Tabi, tam amel tanrılar buna tipik örnek. "İnsan-29"un tesiriyle "İnsan-30"u fark edemiyor, onu göremiyor! Hatta bu şekilde yazılan tefsirlere ve meallere bakarsanız "İnsan-30"u "es" geçerler, tamamlayamazlar, ortasında bırakırlar yazarken! Ünlü âlimlerin tefsirlerini alın, inceleyin, bakın. Eğer, bu bakış açısıyla yazmışsa "İnsan-30"u "İnsan-29"a uymadığı için bir yerinde keser. Bu konuda bir kitap yazmışsa "İnsan-30" onun yazdığına ters düşecek diye kitapta kader konusunu anlatırken "İnsan-30"dan bahsetmez, "İnsan-29"a benzer ayetleri oraya koymuştur, hadisleri de keserek yarım, yarım oraya koyar! Neden? Çünkü kendisi bir beşeri tanım koydu! Ayet ve hadisleri o tanıma uydurmaya çalışır. Böylece bir **batıl davranış** çıkar. Böylece kadere yaklaşan bakış açıları dört ana grup olarak karşımıza çıkar. Bakın bunlardan birisi **Muhtar Tanrı Anlayışı**'dır. Muhtar tanrı, o tam amel tanrı dediğimiz tanrının bir başka ismi. Ne yapar muhtar tanrı, muhtariyet iddiası? **"İnsan-29"un tesirinde kalınca, "İnsan-30" ile İnsan 29'un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez, "İnsan-30" yokmuş gibi davranır.** Sanki "İnsan-30" ayeti yokmuş gibi davranır muhtar tanrı!

Bir de **mecbur tanrı** vardır. Tasavvufa heveslilerin çoğu mecbur tanrı sınıfındadır! Bu, muhtar tanrıya göre bir ilerlemedir ama tanrıdır, tanrılıkta bir ilerlemedir. Mecbur tanrı ne yapar? **Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden,** o muhtariyeti yok etmenin gerekliliğini bilmeden **"B"yi**

yok etmeye çalışan kişi, "B" Takdim "BEN"i yok etmeye çalışan kişi, **"İnsan-30" için "Allah diledikten sonra BEN dilerim" der.** Kendisini mecbur hisseder. Kendisinde gizli bir muhtar var, o gizli muhtar diyor ki; Allah diler, ben de mecburum ondan sonra öyle dilerim. Kaderi de böyle izah ettiği için, böyle anlattığı için, maalesef onu dinleyen de der ki; yani biz robot muyuz? Böyle diyerek anlayamadığını belirtir. Çünkü "biz robot muyuz?" diyen onun anlayışına itiraz eder. Kader anlayışına değil, onun anladığı kadere itiraz eder. Çünkü o mecbur tanrıyı anlatıyor. Diyor ki "ben bir birimim, benim dileme yetkim yok! Allah diler, o diledikten sonra ben dilerim". İşte o, mecbur tanrı! Ondaki o gizli muhtariyet bekliyor; Allah diliyor sonra o diliyor. Böylece bir mecbur tanrı mekanizmasını çalıştırıyor.

Ama bakın "B"de ilk idrak **"İnsan-29" ve "İnsan-30"u "HU" çerçevesinde meallendirir,** ilk idrak bu. Yani başka bir ben vardır burada, ama muhtar değildir. Hani yasal yanlış demiştik ya, "B" Takdim Formu "BEN"dir bu, "B" Takdim Formu "BEN". Bu önemli bir idrak noktasıdır, ama son durak değildir. Burada bir "BEN" vardır, ama bu "BEN" muhtar değildir. Bu "**ben Allah'ın ilminde, İlmullahta Allah'ın dileğinin suretiyim** diyerek durum tespiti yapar. Yalnızca durum tespiti yapar! Onun her şeyi durum tespitidir, duası da durum tespitidir. Şimdi işte bu durum tespiti yapan der ki; **benim dilemem Allah'ın dilemesidir.** Bakın değişti! "Ben diliyorum" demiyor! Benim dilemem aslında Allah'ın dilemesidir! Çok farklı, çok ileri, çok müthiş bir idrak aslında ama son durak değil; **benim dilemem Allah'ın dilemesidir**. Bakın mecbur tanrı öyle demedi. Mecbur tanrı diyor ki "Allah diler, sonra BEN dilerim".

- *Burda bir şahadet var, öyle değil mi?*

Burada şahadet var, burada durum tespiti var! Durum tespiti için şahid olmak gerekiyor. En azından ilmel yakin, ilmel yakin şahid olmak gerekiyor. İlk keşiftir o zaten. İlk keşif budur; diyor ki "benim dilemem Allah'ın dilemesidir." Ama "B"de ileri idrak, **"İnsan-29" ve "İnsan-30"u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar.** Ve "İnsan-30" için ileri idrak şöyle**; ayrıca dileyen yok, illa Allah.** "Der" demiyoruz bakın "böyle der" demiyoruz. "Der" deyince o zaman bir birim oluşur. Diğerinde diyoruz ki "böyle der". Ama burada meal olarak; AYRICA dileyen YOK, İlla ALLAH!

- *İnsan Suresi-30'da "cazibesi" dediniz, "İnsan-29"da "tesiriyle" diyorsunuz. Fark ne?*

Şimdi rububiyetten itibaren, insan mertebeleri öğrenmeye kavramaya başladığında, onları öğrendikçe başlangıçta öğrenmekle ilgili hayreti artar. İki şey birbirinden farklıdır: Biri; yaşamakla ilgili hayreti artar. Yaşamakla ilgili hayretin artması şudur. Yaşayanın, (bilenin öğrenenin değil, yaşayanın) şandan şana geçişinin hazzıdır ki **hayret**! Bir şandan başka bir şana geçişinin ondaki hazzı hayret olarak ifade edilir. Şaşırma değildir! "Allah'ın bunu nasıl yaptığına şaşırıyorum ya" diyen Allah'ı tanıyamadığı için öyle der, Allah'ı tanıyamadığı için şaşırır. "Bunu nasıl başardı!" der gibi, tanıyamadığı için şaşırır. Ama hayret "nasıl yaptı?" değil! Bir halden başka bir hale geçişin hazzının ifadesidir o! Bu ilimde de olur, bilirken de olur. Bilmede de olur, yaşamada da olur. Bilirken de yeni bir bilmeye geçerken hayret

oluşur. Bu yüzden insanlar tasavvufta hep yeni bir şey duymak isterler! Çünkü yeni bir şey duyduğu zaman adrenalin onda farklı bir seviyeye gelir, o seviye onda bilme hayreti oluşturur. İster ki yeni bir şey duyayım. Bugün yeni bir şey duyayım, bende hep böyle yeni bir hayret oluşsun. O da ilimle ilgili, bilmekle ilgili hayret halleri. Bilmekle ilgili gidince bu bir cazibe oluşturur, bilmekle ilgili, idrakle ilgili değil! Ve bu cazibe Ulûhiyet, Vahidiyet, Ehadiyet noktalarına ait bilgilere gelince orada duyduğu bilgilerle artık sermest olur; gözü bir şey görmez. Eğer o; idrakla paralel gitmemişse, eğer o **sünnete uymak**la; Efendimizin tarif ettiği amelle paralel gitmemişse kişi o zaman o yakaladığı sermestlikte bir amel uydurur ve inanır ona! Onun öyle olduğuna inanır, böylece batıl bir davranış ortaya çıkmış olur!

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin hadislerinden bir örnek okuyayım izin verirseniz. Bakın Cabir radıyallahu anh şöyle dedi: Turukat İbnü Malik İbni Cühşum geldi ve şöyle sordu; **ya Rasulallah bize dinimizin aslını beyan et; bugünkü amel neyin içindedir? Bunun bilgisine nispetle biz sanki şimdi yaratılmış gibiyiz. Bugünün ameli kalemlerin yazıp da kuruduğu, takdirlerin cereyan ettiği işler içinde midir, yoksa karşılaşacağımız işler içinde midir?** Günümüzde de, bu soru çok sorulan bir soru. Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem "**hayır, bugünkü iş yeniden oluşacak işler içinde değildir.**" buyuruyor. Bakın buraya dikkat edin; **hayır, bugünkü iş yeniden oluşacak işler içinde değildir. Fakat kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir,** buyurdu. Hadisin bu kısmı iman edilecek şey bakın. Hadis'i şimdi şablona benzeteceğiz. Maalesef hadisin içinden bir cümleyi paparazzi muhabirleri gibi aldıkları ve başında hadis dedikleri için okuyanları yanıltabiliyorlar. O zaman, siz "hadis böyleymiş" diyor başka bir şeye inanıyorsunuz! Hadisin tamamına şimdi şablonla bakalım. Bu okuduğumuz yer diyor ki, "**hayır, işler yeniden oluşacak; senin karar verdiğin ve yapacağın yeni işler içinde değil. Onlar kalemlerin yazıp kuruduğu, takdirlerin cereyan etmiş olduğu işler içindedir**". Nedir bu? İnsan Suresi-30. "Neye iman edeceksin?" sorusunun cevabı bu! Tamam. Bakın dikkat ediniz bu açıklama kafaları karıştırıyor, "öyleyse biz ne yapacağız?" diyorlar şimdi. Devam ediyoruz; Sureka bu defa sordu "öyleyse, amel ne için?" Bakın soru geliyor; peki, öyleyse ne yapacağız biz şimdi? Şimdi bakın cevap: Züheyr dedi ki, bundan sonra Ebu Zübeyr anlamadığım bir şey konuştu. Ben "ne dedi?" diye sordum. **"Amel ediniz, çünkü herkese kolaylaştırılmış"** buyurdu Efendimiz. İşte burası da İnsan-29; amel edin! Eğer bu konuyu anlatan "Efendimiz böyle dedi" diyerek yalnızca bu cümleyi alırsa okuyanı yanıltır! Böyle niye dedi, niye bu soru soruldu? Yukarıda "böyle inanın" dediği için. Çünkü onların normal yaşadığı hayatın, dünya hayatı bilincinin dışında bir şeye "inan" diyor "böyle inan". O zaman normal yaşantısına bakıyor, soru sorması gerekiyor; peki, öyleyse ben ne yapacağım? Ha, o zaman İnsan-29; "çalış, yap" diyor. Hadislere bu çerçevede bakacak olursanız çok yardımcı olacaktır inşallah. Sormak istediğiniz bir şey var mı acaba?

- Ben şöyle düşünmüştüm: Örtücü olmamak adına yaptığım her şeyi Allah rızası için mi yapmalıyım. Siz "A" Takdim Formunda da kişi "Allah rızası için yapıyorum zanneder" demiştiniz.

Zanneder tabi. A Takdim Formunda olan kişi kendisi karar verir, "bunu Allah için yapıyorum" der. O "Allah için yapıyorum" demek Allah rızası için yapmış olmak demek değildir. **Allah rızası için** yapıyor olmak; muhtariyetinizi ilan etmeden yapmaktır! Muhtariyeti ilan etmemek böyle ertesi gün hemen olmuyor. Yani "ben yarından itibaren muhtariyetimi ilan etmeyeceğim" demekle olmuyor, ama öyle mücadele ederek başlıyor. Muhtariyeti ilan etmemek öyle başlayan bir süreç!

Şimdi onu birkaç cümleyle tekrar edelim, belki oradan dediğiniz yere açılıp gelebilir. Eğer yedinci şema önünüzde olursa benim anlatmam biraz kolay olabilir. Belki hatırlayacaksınız A Takdim Formu "BEN"e girmeden önce farklı düşünenlerden bahsetmiştik. Bir hakikat çizmiştik, bütün olayların Hakikatin çerçevesinin içerisinde cereyan ettiğini söylemiştik. O hakikatin içerisinde cereyan eden olaylarda bulunan bir terkip, bir esma terkibi, bir cüz, her hangi bir insan bir şey düşünür; ama o düşündüğünü o hakikatin dışına baloncuk yapar. Yani bir hakikat var ve bu hakikatin içerisinde olan cüz (birim) kendi oluşturduğu ve bu hakikatle ilgisi olmayan bir dünyada, hakikatin dışında kendine ait hayali fikirler üretir. Kendine ait bir dünya üretir, ürettiği o dünyada "BEN" der ve ilahlığını ilan eder demiştik, oradan başlamıştık. Sonra "A" Takdim Formu "BEN" olarak onun "B" Takdim Formu "BEN"den ayırdını yaptık. Ama sonra bir kavramla daha yaklaştık dedik ki; Kendini Hissetme Duygusu.

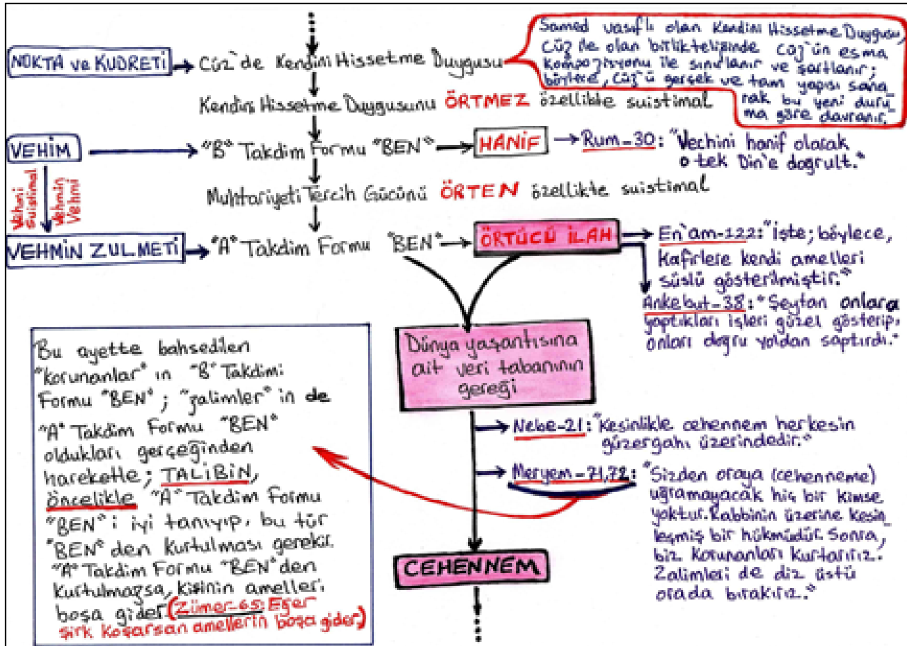
Bakın birazcık "Kendini Hissetme Duygusu"nu düşünelim, bir kişinin kendisini hissetmesini! Kendisini Hissetme Duygusu'nu düşünür, tefekkür eder kendinizden ayırırsanız, bir gerçekle yeni bir gerçekle karşılaşacaksınız! Özellikle "A" Takdim Formu "BEN", "B" Takdim Formu "BEN" ve Kendini Hissetme Duygusu; üçü birbirine zihinde öyle girmiştir ki, kişi bunun üçünü tek bir bütün gibi düşünür ve bu tek bütünle muhtariyetini ilan eder. Peki, bu muhtariyetten nasıl kurtulacak? Bu muhtariyetten kurtulabilmesi için; önce "A" Takdim Formu "BEN"le "B" Takdim Formu "BEN"i birbirinden ayırması gerekiyor. Yani kendisinde iki tane "BEN"i tarif etmesi gerekiyor, bizzat tarif emesi gerekiyor. Birisi "asi" yani "A" Takdim Formu "BEN", diğeri "B" sırrıyla olan yani "B" Takdim Formu "BEN". İşte Yunus Emre onu fark etmiş "**bir BEN vardır bende BEN'den içeru**" demiş. İki tane "BEN"! Bu iki "BEN"i fark etmek lazım, önce bu ikisini ayırmak; "A" Takdim Formu "BEN", "B" Takdim Formu "BEN".

A Takdim Formu "BEN" bir **iddia**dır, "B" Takdim Formu "BEN" yaratılmış olan **vehim**dir. Esas yaratılan "B" Takdim Formu "BEN"dir. Ama "B" Takdim Formu "BEN" bir iddiayla yeni bir BEN oluşturur, bu "B" Takdim Formu "BEN"de "muhtariyet ilan ederek" yeni bir "BEN" oluşturur; "A" Takdim Formu "BEN" olur o. Böylece iki "BEN" onun zihninde kaynaşmış ve bütünleşmiş olur! "BEN"den kurtulmak isteyen bunu ayırt edemezse, tasavvufu öğrenip de "BEN"den kurtulamaz! Bu "BEN"den kurtulabilmek için bu iki "BEN"i ayırt etmek gerekiyor; "A" Takdim Formu "BEN", "B" Takdim Formu "BEN". Peki, nasıl ayırt edeceksin? Bunları ayırt ederken bunların özelliklerini bilmek lazım. İşte **tarikat** denen, **tarik** denen, bu yolu öğreten ilimdir, bunu öğretir, bunu ayırt etmeyi öğreten ilim. Günümüzde olsaydı öyle bir şey üniversitelerde bir "bilim dalı" olurdu. Ama

geçmişte böyle olmuş; "A"yı öğreten bir ilim yolu. O bir bilinç; "A" Takdim Formu "BEN" bilinci, "B" Takdim Formu "BEN" bilinci. "A" Takdim Formu "BEN", bilinci tamamını muhtariyetiyle kaplar. Bundan sıyrılmak ve kurtulmak bu bilinci fonksiyonsuz hale getirmek gerekir. O zaman geriye "B" Takdim Formu "BEN" kalır. "B" Takdim Formu BEN **cennet** yapısı "BEN"dir, "A" Takdim Formu "BEN" cehennem yapısı "BEN"dir. Daha doğrusu **cehennem** dediğimiz şey "A" Takdim Formu BEN, cennet dediğimiz şey ise "B" Takdim Formu BENdir. Cennet dediğimiz şeyin mevkileri ise "B" Takdim Formu "BEN"in yok olma derecelerine göre oluşan idrak noktalarıdır!

Bunu hallederken fark edilmesi gereken üçüncü şey Kendini Hissetme Duygusudur. Kendini Hissetme Duygusunu tanımak gerekir. Bu tabi böyle hemen söylemekle olmayacak, bunu çok tefekkür etmek lazım! Böylece, Kendini Hissetme Duygusunu bulursunuz fark edersiniz, sizde Kendini Hissetme Duygusunu fark edersiniz. Kendini Hissetme Duygusunun sizin BEN yapınız olmadığını fark edersiniz! Şimdi bu şemada biraz onu göreceğiz.

7. Tefekkür Şemamızda başta diyoruz ki, Cüz'de Kendini Hissetme Duygusu. Cüz'de, yani sizin cüz terkibinizde, yaratılmış dediğiniz yapınızda, esma terkibinizde Kendini Hissetme Duygusu. Artık Kendini Hissetme Duygusu ve Cüz birlikte burada. Ama henüz Cüz'de Kendini Hissetme Duygusu olmazdan evvel? Bunu devam ettirmesek bile, hiç değilse bu satırını biraz konuşalım; Kendini Hissetme Duygusu daha cüze gelmeden önce? Kendini Hissetme Duygusu öyle bir şey ki; bakın **Kendini Hissetme Duygusu** Samed vasıflı ve Kendini Hissetme Duygusu bir şeye cevap olarak ortaya çıkmıyor, bir şeye tepki değil, işin kendisi! Kendini Hissetme Duygusu işin aslı! O Kendini Hissetme Duygusu her şeyde var. Hiç bir boşluk yok, her şey Kendini Hissetme Duygusuyla kaplı! Bu Kendini Hissetme Duygusu hangi terkibe gelirse o terkip yüzünden Kendini Hissetme Duygusu sınırlanır, o terkibin şartları Kendini Hissetme Duygusunu sınırlar. Böylece, Kendini Hissetme Duygusu hangi terkibe gelmişse, kendini o terkip sanar! Kendini Hissetme Duygusu oturduğunuz koltukta da var. Koltuğun özellikleriyle sınırlandığı için Kendini Hissetme Duygusu o koltukta kendini koltuk sanar. Kendini Hissetme Duygusu Dünya'da da var, Güneş'te de var, Ay'da da var, yıldızlarda da var, uzayda da var. Kendini Hissetme Duygusu'nun kaplamadığı bir yer yok! **Bilinç;** Kendini Hissetme Duygusunun kendisini ne sandığıdır. Oraya çok dikkat edin. Bilinç, Kendini Hissetme Duygusunun kendini ne sandığıdır. Çok dikkat ediniz, Kendini Hissetme Duygusu bir insanda **Ahsen-i Takvim veri tabanı**na geldiği için; yani esmaların tamamı bulunduğu için, esma terkiplerinin, esmaların tamamı bulunduğundan Kendini Hissetme Duygusu burada onun özelliklerine göre kendini bir şey sanar. Ne sanar? **İlah** sanar! Çünkü esmaların tamamı var insanda! Bilmeden ilahlık yapar, çünkü tüm esmalar var; **Ahsen-i Takvim** özelliği bu! İşte insandaki en önemli özellik bu! Kendini Hissetme Duygusu hangi terkipteyse onun şartlarına uyar, kendini O sanar! Bu yüzden insan ilah gibi davranır, o davranışa sahip çıkar. O davranışa sahip çıkmak cehennemi getirir, gereğidir o. Şimdi buradan şöyle devam edelim.

Tefekkür Şeması 7

- "***Şah damarından yakın"** denilen Kendini Hissetme Duygusu mudur?*

Kendini Hissetme Duygusunun bizzat kendisi! Her şeyde var çünkü. Hatta Kendini Hissetme Duygusu aslında senin cüz terkibinde bile var, cüz terkibinin yapısında bile var. Cüz terkibin bile onda, onun bir şekli! Şimdi şemaya bakacak olursanız, bulunduğumuz hale kadar Kendini Hissetme Duygusu. İlk suistimal Kendini Hissetme Duygusunu ÖRTMEZ özellikte başlıyor. Bakın suistimal ne demek? 7. Tefekkür Şemamızda suiistimaller görüyoruz, suistimal ne demek? **Suistimal**; Allah'ın dışında bir "varlık görüntüsü" oluşturmak! Bir varlık oluşturmak değil! Öyle bir varlık yok! Bir varlık varmış gibi "bir görüntü" oluşturmak! Bunu nerede iyi kavrarız? Holografik evrende! Bir görüntü oluşturmak! Aslında Allah'ın dışında bir varlık yok, İlla Allah. Ama varmış gibi bir görüntü oluşturmak **ilk suistimal.** Ama bu ilk suistimal Allah'ın varlığını ÖRTEN bir suistimal değil, ÖRTMEZ bir suistimal. İşte bu örtmez suistimal HANİF yapıyı çıkarır kişide. İşte bu hanif yapıya ulaşmak lazım! Hanif yapıya ulaştığınız zaman idrak olarak Kur'anı anlayabilirsiniz. "B" penceresinden bakarak Kur'anı anlayabilirsiniz. Eğer hanif yapıda değilseniz Kur'anı, size verdiği mesajı da anlayamazsınız. Bu yüzden Rum Suresi-30 uyarıyor bizi; **o tek dine idrakinizi, yönünüzü, bilincinizi, vechinizi hanif olarak doğrultun! Önce hanif idrakına gelin dini kavrayabilmek için, anlayabilmek için."**

Sonra, işte o yapıda esmaların tamamının bulunması (Ahsen-i Takvim yapının oluşturduğu ilah vasfına sahip çıkan şey) örtücü ilahlığı getiriyor! Ama bu niye? Çünkü orada şöyle bir güç meydana geliyor, böyle bir esma terkibi oluştu-

ğu için kişide"**Muhtariyeti Tercih Gücü"** çıkıyor ortaya. Bu"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü muhtariyet yolunda kullanması dilenmişse, o zaman o bu gücü muhtariyeti ilan etmekte kullanıyor. Böylece o farkında olsa da olmasa da rububiyet gücüne sahip çıkmış "ben hürüm, aklım hür, fikrim hür, bedenim hür; burda iradem hür, tasarruf yapan benim, bu güç benimdir" diyen bir yapı çıkıyor. Yani bu "**La havle ve la kuvvete illa Billâh**" demiyor! "Olur mu, ben de varım, benim de gücüm var" diyor. "Tamam, anladık sen Allah'sın senin gücün var ama" diyor "benim de bana göre gücüm var." İşte bu haliyle o **La havle ve la kuvvete illa Billâh** dememiş oluyor! Öyle bir şey öğretiyorlar bize; **La havle ve la kuvvete illa Billâh!** Muhtariyeti tercih etmemek için diyorsun bunu; "**La havle ve la kuvvete illa Billâh**. Tesbih salâtının önemi!

Bu"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü muhtariyeti ilanda kullandığı zaman, bu sefer Allah'ı **örten suistimal** var! Hanif değil şimdi! Neden? Çünkü "ben de varım ben de ilahım" dedi. Allah'ın Vahidül Ehad vasfını örttü. Şöyle diyebilirsiniz "canım, Allah'ın ilahlığına bir şey diyen mi var? O da olsun bu da olsun, herkese yeter burası, o da ilah, bu da ilah!" Değil! Allah'ın Vahidül Ehad vasfını örten bir iddia bu! Sen de müstakil bir ilahsan o zaman Allah Vahidül Ehad olamaz! Allah Vahidül Ehad'sa sen kimsin? Öyle bir varlık olamaz! Demek ki senin varlığın, iddian Allah'ı örten bir iddia; işte **örtücü**! Eğer bunu "ben Allah'ı tanımıyorum!" diyerek yaparsa inkâr etmiş olur, **küfür ehli** olur. "Tamam, ben Allah'ı biliyorum" derse **nefsine zulmetmiş** olur; örtücü olur. Allah'ı biliyor ama örtüyor, nefsine zulm ediyor. Bu niye böyle? Bu dünya için gerekli! Öyle olmak zorunda bu dünya için. Bu dünyada bu dünya hayatının olması için insanların ilahlıklarını ilan etmeleri şart! Eğer insanlar bilerek veya bilmeyerek ilahlıklarını ilan etmeseler ne bir roman yazılır, ne bir film çevrilir, ne bir dizi olur, ne bir keşif yapılır, ne bir icat olur! Hiç bir şey olmaz! Hepsi ilahlığını ortaya koyabilmek için bu işin peşinde. Bu dünya hayatı olmaz yoksa! Dünya hayatının gereği **örtücülük veri tabanı**! Bu örtücülük veri tabanı yüzünden bu bildiğimiz hayat var. Haa, bu hayatın gereği de o zaman cehennem. Devam ediyor, bakın nasıl aynı şey. Ana karnındaki yaşantının gereği ne? Dünya. Dünya yaşantısının gereği ne? Cehennem! **Bu yüzden cehennem herkesin güzergâhı üzerinde!** Mesela biz ana karnındaki ceninlere diyebiliriz ki; **dünya hepinizin güzergâhı üzerinde!** Niye? Doğacak! Dünya hepinizin güzergâhı üzerinde, öyle değil mi, her cenin doğdu. Ha, her insana da diyebiliriz ki; "**cehennem her insanın, her şeyin güzergâhı üzerinde**" Neden? Bu işin gereği o! Eğer böyle bir yaşantı olmuşsa örtücülük varsa, yani eğer böyle bir hamilelik varsa doğum ve dünya var, böyle bir dünya yaşantısı varsa bu örtücülük yüzünden, örtücülüğün gereği olarak cehennem var! İşte bu "A" takdim yapısıdır, **"**A" Takdim Formu "BEN"dir. Kişi bunu öyle benimser ki! Bu "A" Takdim Formu "BEN" Allah'a inanır, ibadet yapar, tasavvufla meşgul olur. Ama "A" Takdim Formu "BEN" ne yaparsa yapsın sonu cehennem! "A" Takdim Formu "BEN"in cehennemden kurtulması olmaz. Dolayısıyla bu "A" Takdim Formu BEN kurtulunması gereken en öncelikli şey. Bakın şemamızda var, Meryem Suresi 71-72'i okuyalım. "**Sizden oraya cehenneme uğramayacak hiçbir kimse yoktur, Rabbinin üzerine kesinleşmiş bir hükümdür. Sonra biz**

korunanları kurtarırız." Dikkatinizi çekiyor mu, herkes cehenneme uğrayacak! Ama **sonra biz korunanları kurtarırız. Zalimleri de diz üstü orada bırakırız!** Şimdi bunun bizde nasıl bir açılımı olması lazım, yana çizilmiş. Bu ayette bahs edilen **korunanlar** "B" Takdim Formu "BEN" olanlar, **zalimler** "A" Takdim Formu "BEN" olanlar. Dolayısıyla talibin bunu fark edip, "A" Takdim Formu "BEN"i iyi tanıyıp, bir an önce bu tür benden kurtulması gerekir ki, burada bahsedilen **dizüstü kalmış olan zalimlerden** olmasın. Yani muttakilerden, korunanlardan olsun. Korunanlar kim? Örtücü olmayanlar.

Şimdi **"A" ve "B" Yapıya Ait Bazı Özellikler** diye bir Tefekkür Şemamız var, dokuzuncu şema. Burayı geçen Tefekkür Paylaşımında ele almıştık, şimdi birkaç cümle tekrar bakalım ondan sonra tamamlayalım. "A" Takdim Formu "BEN"i ve "B" Takdim Formu "BEN"i, o bilinç yapılarını o bilinçlerin nasıl açığa çıktığını iyi tanımak gerekiyor. Kurtulmak için! Onu tanımadan kurtulmak mümkün olmaz. Onun için diyoruz ki soyut değil somut. Tanımak gerekiyor! Bakın birinci paragrafa bakalım, "A" Takdim Formu "BEN"i biraz tanımaya çalışalım!

A Takdim Formu BEN ile kendisindeki "Rab" gücüne el koyarak, muhtariyet iddiasında bulunan; böylece bilerek veya bilmeyerek tanrılık ilanıyla bir "ÖRTÜCÜ İLAH" işlevi yüklenen bilinç, şimdi çok dikkat ediniz özelliğini söylüyor; **düşünürken ve konuşurken;** bu noktadan başlamak gerekiyor! Bu noktadan başlamak gerekiyor; **düşünürken ve konuşurken sanki ALLAH yokmuş gibi davranır. Bu sebeple, "A" Takdim Formu "BEN"e ait bir düşünce ve konuşma tarzı çıkar.** Şimdi, eğer siz Japoncayı iyi biliyorsanız, bir kişi gelip burada Japonca konuşunca hemen "bu Japon" der dilinden bilirsiniz. İngilizceyse İngiliz, İtalyan, Alman.. Niye? Dilinden! Tanrı öyle bir şey ki dilinden tanırsın! Kendinizde de "hah, bu konuşan tanrı!" dersiniz veya karşınızda "bu konuşan tanrı!" dersiniz. Tanrıyı "dilinden, düşünce tarzından" tanırsınız! Başka türlü kurtulamazsınız, kendinizde tanrıyı tanıyarak böylece ona **La ilahe** diyeceksiniz! Onu konuşmasından yakalayacaksınız kendinizde! Konuşmasından kendinizde yakalayıp ona "**La ilahe, illallah**" diyeceksiniz! Kelime-i Tevhidin fiili zikridir bu, **esas zikrullah** odur. "**Bir kere bunu diyen cennete girer**" diyor Efendimiz. İşte bu! Bir kere kendisindeki örtücü ilaha "**La ilahe**" diyen ve "**İllallah**" diyen cennete girer, kural bu, bu kadar!

Ama onu tanımak, yakalamak lazım! Bir mübarek bunları dinledikten sonra öyle dedi; **yakaladım seni** diyorum, ona dedi. **Yakaladım seni**! Kendine böyle diyecek; yakaladım seni! Kendinde! Böylece ona Kafirun okuyacak. Kendisindeki bu küfür yapıya, örtücü yapıya "**Leküm diynüküm veliye diyn**" diyecek, ona Kafirun okuyacak. Eğer bir başkasına "kâfir" der ona Kafirun okursanız o tanrıdır, birilerini kâfir ilan ediyor ve ona da Kafirun okuyor! İşte o, o kişideki tanrıdır! Kişi kendisindeki ilahı yok etmeli, kendisindeki ilahı bulmalı ve o ilahlık iddiasını yok etmeli!

"A" ve "B" YAPIYA AİT BAZI ÖZELLİKLER

"A" TAKDİM FORMU "BEN"

"A" Takdim Formu "BEN" ile, Kendisindeki "Rab" gücüne el koyarak, muhtariyet iddiasında bulunan; böylece, bilerek veya bilmeyerek "Tanrılık" ilanıyla bir "ÖRTÜCÜ İLAH" işlevi yüklenen bilinç, düşünürken ve konuşurken sanki ALLAH yokmuş gibi davranır. Bu sebeple, "A" Takdim Formu "Ben"e ait bir düşünce ve konuşma tarzı oluşur.

• Cinsellik platformunun cazibesini örtücü ilahlığını temsilde kullanır.

• Örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir; böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. Bölücülük ve şiddet de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerindendir.

• "Merak Etmek" gibi önemli bir Tefekkür dürtüsünü, insanları merak etmek için kullanarak, gıybet ve iftirayı normal bir düşünme ve konuşma gündemi yapar.

• İlmi arttıkça ilahlıkdaki örtücülüğü pekişir.

• Tasavvuf ile meşgul olursa ve bilgide ilerlerse, tasavvufun kokusu ile, örtücü ilahlıkda uluhiyyetini ilan eder.

• Örtücü ilahlık; beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını, daima, açık veya gizli ŞİKAYET içeren konuşmalarla belirtir.

• Örtücü ilah açık veya gizli olarak TAKDİR bekler; bulamazsa, hırçınlaşır.

• Bir şeyleri ALAN olmak, örtücü ilahın nefesi gibidir; VERİNCE nefesi kesilir gibi olur.

• Kandırmak ve yalan, üretilen gerekçelerle normalleşir.

• Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde HARAMLARA MEYİL ve DÜŞKÜNLÜK artar.

"B" TAKDİM FORMU "BEN"

"A" Takdim Formu "BEN" öyle bir "Kaf Dağı"dır ki; varlığı bir iddia olmasına rağmen, gölgesi yaşantıyı kaplar. Ancak, Allah haşyeti ile paramparça olan bu dağ iddiasının gölgesi yaşantı üzerinden çekilince, "B" TAKDİM FORMU "BEN" ortaya çıkar. Böylece, ÖRTÜCÜ İLAH işlevi ortadan kalkınca; SÜBHANALLAH, ELHAMDÜLİLLAH, ALLAHÜEKBER, MAAŞALLAH, İNŞAALLAH, VE LA HAVLE VE LA KUVVETE İLLA BİLLAH idraklarını içeren düşünce ve konuşma tarzı başlar.

İhlas Hayat Döngüsü'ne "B" kapısından dahil olmakla ve bu durumda kararlılık göstermekle:

• Üstü örtülmemiş şekilde, doğrudan Esmaül Hüsna yaşantısı başlar.

• Kişi "Keşif" kapısından girmiş olur.

• Bu durumda, kişinin ilk sıfatı HANİF'dir.

• Amentü Billahi ve Amentü Bilkaderi dilde, halde ve fiilde zikrullah olmaya başlar.

• Şekür, Hamiyd ve Şehiyd isimlerinin fiili zikrullahı kapıdan girişle başlar.

• Ayet ve hadislerin enfüsi manalarını görebilmek ve kavrayabilmek kolaylaşır. Sistemi "OKU"yabilmek hayat tarzı haline gelir.

• Doğruları farketme konusunda "ilmelyakin" denilen hal başlamış olur.

• Esmaül Hüsna'nın gerçek hallerine kavuşan "B" Takdimi "BEN" yapısı, Cüz terkibinden de kurtulma yolunda idrak ilerlemelerini yaparken, FİİLLERİN TECELLİSİ hayretleri artırarak başlamış olur.

DAHA SONRASI DA KOLAY OLUR İNŞAALLAH

Tefekkür Şeması 9

İşte onu ilk göreceği, tanıyacağı yer konuşması. Öyle bir şeydir ki bu; insanın konuşmasında **nur yiyici** olarak çıkar. Onu kendinizde çok kolay yakalar bulursunuz, bu açıdan kendinize baktığınız zaman, bulursunuz! Basit, burda olmayacak bir şey olduğu için öyle örnek veriyoruz da, mesela diyelim ki; dışarı çıktınız, bir arkadaşınızla karşılaştınız. Dedi ki size, ne yaptınız? "Ya, çok güzel bir tefekkür toplantısı yaptık!" dediniz. Bakın bu "A"ya ait değil "B"ye ait bir cümle! Ama sizdeki tanrılık iddiası dayanamaz, bu oluşan nuru yok etmek için devreye girer yeni bir cümle kurar. Hemen o devreye girer! Onu fark eder de uymazsanız "B"deki nuru katlarsınız. Fark edemezseniz nuru yer o! Nur yiyicidir o! Nasıl yer? Peşine bir cümle kurarsınız hemen, sizi bırakmaz çünkü düzgün bir cümle kurdunuz ya! "Başkalarını bilmem ama ben iyi anladım" Bak bu tanrı, bu tanrı işte! Biraz önce yaptığınız nuru yedi bitirdi. Hayatın içine böyle baktığınız zaman o kadar çok böyle cümle kurduğunuzu görürsünüz ki, işte onlar **tanrı!** Allah yokmuş gibi düşünen, Allah yokmuş gibi konuşan! Bakın basit bir örnek verelim. Bir musibet duyuyor, bu bir ölüm olayı olsun, diyelim ki ünlü bir yazar öldü. Ya nasıl olur, o adam ölür mü ya! Allah yokmuş gibi davranıyor. Bir ölüm duyuyor "bu yaşta da olur mu canım, onu mu buldu?" diyor. Allah yokmuş gibi!

"A" Takdim Formu "BEN"i, onun konuşma ve düşünce tarzını birinin size öğretmesi gerekmez. Dünyanın gereği olarak siz onu bilirsiniz, dünyanın işi o! Ama "B" Takdim Formu "BEN" ne yapacak bilemezsiniz! İşte onu Kur'an öğretir. Bakın El-Bakara-156: **Onlar ki kendilerine bir musibet isabet ettiği zaman "inna lillahi ve inna ileyhi raciun" derler.** Çok önemli bir şey bu!

Bir ölüm olayı duydu muhtariyet iddiasında olmayan birisi, diyor ki "**inna lillahi ve inna ileyhi raciun**". Yani diyor ki; **doğrusu biz Allah'ınız, Allah'a aidiz, Allah içiniz ve ona döndürülücüyüz;** durum tespiti yapıyor. "B" daima durum tespiti yapar, fikir ileri sürmez! Muhtariyetini fikirle ileri sürmez, durum tespiti yapar! Ama "A" takdiminde kişi öyle demiyor. Allah "böyle deyin" diyor, o Allah yokmuş gibi davranıyor. Olur mu canım, bu da ölür mü canım… Anlatabildim mi? Ama Allah diyor ki "öyle deme, öyle deme!" Ne de? "**İnna lillahi ve inna ileyhi raciun" de,** diyor. Demek ki, "B"nin kendine ait bir dili var. Bakın eğer Allah yokmuş gibi davranmazsanız, Bakara-157 ne olacağını söylüyor: **İşte bunlar üzerine Rablerinden salâvat salâtlar, ilahi özellikler ve "özel" bir rahmet vardır ve işte bunlardır hidayet bulanların ta kendileri.** Dolayısıyla, "A" ve "B"nin konuşma dilini ve düşünce dilini iyi yakalamak lazım. Bakın Yunus Suresi 10. Ayet: **Onların orada Naim cennetlerindeki duaları Subhâneke Allahümme'dir. Oradaki tahiyyeleri yani karşılaştıkları zaman birbirlerine söyledikleri selam'dır. Dualarının ahiri ise Elhamdülillahi Rabbil âlemin'dir.** Bir "DİL" tarif ediyor "B"ye ait bir DİL!

Sübhanallahi Velhamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahuekber ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyil azim; bir DİL tarif ediyor! Hatta bu öyle bir şey ki bu dil; yıkayıcı, küfrü yıkayıcı, kiri yıkayıcı! Çünkü küfür bir kirdir. Şimdi onu size ayetiyle söyleyeyim Tövbe-28 **"Kesinlikle müşrikler necistir, kirdir"** Örtenler kirdir, kirlidir. Müşrikler, inkâr edenler, örtenler kirdir! **Kir** örtmektir,

çirkinliktir! Kirdir! Bu kir neyle çıkar? Onun kesesi nedir biliyor musunuz? Bu örtücülüğü, küfür kirini keselersiniz ve çıkarırsınız. Onun kesesi; **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh! Ve la havle ve la kuvvete** der keselersiniz, altından **illa Billâh** çıkar. Bu nedenle, Salâtı Tesbih örtücülüğün kesesinin yapıldığı gayet güzel bir ibadettir: **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!**

Şimdi "A" Takdim Formu "BEN"in birkaç başka özelliğini söyleyeyim. "A" Takdim Formu "BEN" **cinsellik platformunun cazibesini örtücü ilahlığını temsilde kullanır**. Çok önemli bir şey! Dünyanın gereği böyle! Ama sonu da cehennemdir! **Cinsellik platformunun cazibesi**ni; bu doğal, cinsellik platformunda bir cazibe var, doğal; ama bu cazibeyi örtücü ilahlığını temsilde kullanıyor. İlan ettiği ilahı temsilde kullanır onu. O ilahı temsil etmek için dişiliğinin ve erkekliğinin cazibesini kullanır. O "A" Takdim Formu "BEN"in işidir. İleride onu inşallah genişletiriz.

Diğer biz özelliği A Takdim Formu'nun; **örtücü ilahlığını muhafaza amaçlı olarak öfkelenir.** Öfke, örtücü ilahın işi! Eğer öfkeyle meşgulse kişi, tesbihi seccadesi çok önemli değil! Örtücü ilah çünkü! Örtücü ilah örtücü ilahlığını korumak için, onu muhafaza etmek için öfkeleniyor! "Sen nasıl benim sözümden çıkarsın, sen nasıl beni dinlemezsin, sen nasıl beni hesaba almazsın? Ben sana gösteririm!". Örtücü ilahlığının hükümranlığı hâkimiyeti ve onun korunması için öfke! Devamı: **Böylece, öfkeyi ilahlığın belirleyici bir işareti haline getirir. Bölücülük ve şiddet de ilahlık sınırlarını koruma yöntemlerindendir.** Bölücülük ve şiddet! Bizden olanlar olmayanlar, siyahlar beyazlar, zenginler fakirler… Kendine göre böler, ilah kendine göre diğer ilahları sınıflandırır, bölücülük yapar ve şiddet kullanır. Şiddet ve bölücülük örtücü ilahın en önemli vasıflarındandır! Bu öfkeyle ilgili bir ayet hatırlatayım, Alü İmran-134: **"Onlar, muttakiler** yani korunmak isteyenler, yani örtücü ilah olmak istemeyenler ve bundan korunanlar **bollukta ve darlıkta infak ederler;** Allah onlara ne vermişse onu Allah yolunda kullanırlar. Biraz sonra örneklerini göreceğiz, **öfkeyi yutanlar ve insanı affedenlerdir onlar. Allah Muhsinleri sever.** Araf-56 muhsinler için diyor ki; **şüphesiz ki, Allah'ın rahmeti muhsinlerden ulaşır.**

Bir başka özelliği "A" Takdim Formu "BEN"in; **merak etmek gibi önemli bir tefekkür dürtüsünü;** merak etmek bir tefekkür dürtüsüdür; **bunu insanları merak etmek için kullanırlar.** "A" Takdim Formu "BEN", başka ilahları merak eder. Böylece, **gıybet ve iftirayı normal bir düşünme ve konuşma gündemi yaparlar.** Normal bir gündem haline gelir dedikodu, gıybet, birini merak etmek; bir insanı, bir başka ilahı! **Merak** ilahı meraktır! Peki, yalnız ilah mı merak edilir? Hayır! Ama o örtücü ilahlara kullanıyor onu, Allah'a kullanmıyor! Merakı Allah'a kullanırsanız, Allah'ı merak ederseniz **tefekkür** olur; çok sevabı var. Ama Allah'ı örten ilahları merak ederseniz çok günahı var. "A" Takdim Formu "BEN", merak özelliğini insanları merakta kullanır, Allah'ı merakta kullanmaz! "İkisini birden yapıyorum efendim." Olmaz, olmaz! Neden? Çok önemli bir özellik; Allah buyuruyor ki; **onlar varsa ben yokum!** Onlar öncelikli! Onların olduğu yerde Allah olmaz! Eğer onları düşünüyorsan onlar var! Ben ikisini birden düşünüyorum, diyorsan öyle bir şey yok!

"A" Takdim Formu "BEN"in **ilmi arttıkça ilahlıktaki örtücülüğü pekişir.** Eğer ilmi o ilah öğrenirse örtücülüğü de kuvvetlenir, âlim kişi olur, o ilah kuvvetli kişi olur! Eğer, o ilah tasavvufla ilahken meşgul olursa, bilgide ilerlerse biraz önce gördüğümüz gibi ulûhiyetini ilan edebilir, ulûhiyete sahip çıkabilir.

Bir başka özellik: **Örtücü ilahlık; beğenmeme, tatmin olmama ve didişme üzerine bina ettiği yaşantısını;** bak yaşantısını üç şey üzerine bina ediyor; beğenmeme; hiçbir şeyi beğenmez ve bir türlü tatmin olmaz ve daima didişir, hep didişir! Bu üç şey üzerine yaşantısını bina eder örtücü ilah! **Daima, açık veya gizli ŞİKÂYET içeren konuşmalarla bu işi belirtir**. Daima, gizli veya açık şikâyet vardır cümlelerinde. Dedik ya ona ait bir konuşma tarzı var. Aslında hep Allah'ı şikâyet ediyordur farkında olmadan!

Örtücü ilah açık veya gizli olarak TAKDİR bekler; bulamazsa, hırçınlaşır.

Bir şeyleri ALAN olmak örtücü ilahın nefesi gibidir; VERİNCE nefesi kesilir gibi olur.

Kandırmak ve yalan, üretilen gerekçelerle normalleşir. Örtücü ilah için çok normalleşir, yalanlarına ve kandırmalarına bir gerekçe bulur.

Örtücülüğün şiddeti ölçüsünde HARAMLARA MEYİL ve DÜŞKÜNLÜK artar.

Burada "A" takdiminin ana bazı özelliklerini sıraladık. 9. tefekkür şemamızın yan tarafında da "B" Takdim Formu "BEN"in bazı özellikleri var, kıyaslamak için oradan bakıp okuyabilirsiniz inşallah. Çünkü vakit biraz ilerledi, inşallah sonra devam edelim. Allah'a emanet olunuz.

Allah cümlemizden razı olsun. **El-FATİHA**

25 Rabiülevvel 1430 / 21 Mart 2009

- Kur'anı Kerimin bize vermiş olduğu ana mesaj
- Bismillah idrakıyla okunacak olan?
- La süpürgesi (لا) ile süpürülmesi gereken!
- Talibin doğru tarifi nedir?
- Nefs-i levvame sürecine girebilmek için yapılacak olan
- Bilinç kavramı ve ayrımındaki şart
- Zulüm ve zalim neye denir?
- Nefs mertebeleri içinde yapabileceğiniz tek süreç
- KUL nedir?
- "A" ve "B" bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma seyri için
- Vehmin zulmetini anlamak için çok açık ve net tarif
- Vehim ne demek?
- Şeytanın tesir alanı
- "Şeytan" demek ne demek?
- Doğru buğz edebilmek için bilinmesi gereken
- Kaderi anlayabilmenizde çok önemli bir ipucu!
- Hislerin Tecellisi
- "Allah'ı örtücü bir yaşantı nasıl olur?
- Ahiretle ilgili hayatınızı rafa kaldırmamak için
- İnsan-29 ve 30u nasıl ve hangi idrakla uygulayacağız?
- Rahatsızlık ve pişmanlık nasıl bir şey?
- Gizli muhtariyet ve gizli tanrının görevi
- "A" Takdim Formu "BEN" olarak yaptığınız her şeyin aslı!
- Örtücü ilahın en belirgin özelliği
- Hüküm Allah'ındır! Bunu yaşamış olmak için
- Nefs-i levvamenin kalbi nered edir?
- Cennette yan yana gelecek olan iki arkadaş
- Ne yana bakarsanız Vechullah'ı görmek için
- Sevginin ve Korkunun hakikatleriyle karşılaşmak için!
- Kaderi idrak ettikçe kalkacak olan
- Gerçek ve yapılması gereken muhasebe
- "A" Takdim Formu "BEN"'in vücud kimyası nasıldır?
- "BEN" bilinci tükenirken yaşanacak olan şey!

Bugün, bugüne kadar yapmış olduğumuz tefekkür paylaşım toplantılarının bana göre belki de en önemlisi. Değerlendirdiğinizde belki siz de o kanaatte olacaksınız. İşleyeceğimiz, paylaşacağımız konu olarak tabi. Konuyu özetler tarzda 14 Tefekkür Şeması'nı paylaşmıştık. O şemadan incelemiş olanlar özet olarak gördüler. Paylaşacağımız konu **Nefs-i Levvame**. Bu güne kadar bir nefs halini konuşmamıştık. İnşallah nefs-i levvameyle nefs hallerini konuşmaya başlarız, nasib. Hem Şema'dan cümle cümle okumaya başlayalım, hem de okurken o cümlelerin aralarına birlikte girerek genişlik yapmaya çalışalım.

Örtücü İlah"ın cennete giremeyeceğini, "Bismillah" diyerek sistemden "OKU"yan veya "OKU"yandan okuyan: Örtücü ilahın cennete giremeyeceğini! Kur'anı Kerim'in bize vermiş olduğu **ana mesaj** bu; **"**Örtücü ilah" cennete giremez! Esas mesaj, ana mesaj bu! Dolayısıyla daha önceleri konuştuğumuz konuların içerisinden hatırlayacaksınız Kur'anı Kerim'de A Takdim Formu "BEN" yaşantısının halini çözmeye çalışan, oralardan şifreler arayanlar yanılırlar. Onlara şifreli tanrı demiştik. Çeşitli şifreler ararsa kişi (hem de "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantısıyla ilgili) yanılmış olur. Bir mesaj var, bir tane: Örtücü ilah cennete giremez!

İşte bu mesajı sistemden **"OKU"**yan, ama bir şartı var sistemden okumanın dikkat ediniz; **Bismillah** diyerek sistemden "OKU"yan veya "OKU"yandan okuyan. Sistemden; yani sistemin bize sunduğu bilgiler paketi olan Sünnetullahtan örtücü ilah cennete giremez mesajını okuyabilmek için, görebilmek için şart; okumaya **Bismillah** diyerek başlamak. Okumak yetmez! İkra Suresini hatırlarsınız: **İkra' Bismi rabbikellezi halak; Yaratan Rabbinin adıyla OKU**. "OKU" demiyor bir şart koşuyor; Allah'ın adıyla OKU! O zaman anlayabilirsin! Bakın şöyle bir örnek verelim.

Sizinle detaylı olarak kuantum fiziğinin bazı konularını ve Holografik Evreni henüz hiç paylaşmadık. Ama holografik evrenin içinde yetişen, o bilimin içinde yetişen bilim adamlarının evrene baktıkları zaman gördükleri holografik yapıyı bizim onlar gibi görmemiz çok mümkün değil. Biz hatta -başlangıçta- onların evrenden okuduklarını okuyoruz! O konuda biz okuyandan "OKU"yoruz. Fakat holografik evreni bizim birbirimizi görmemiz gibi görür derecede anlayan ve bunu bilimsel yöntemlerle kanıtlayan, bir hipotezken teori haline getiren bilim adamları bu gördükleri gerçekle beraber "Allah vardır ve Ehad'dır!" demiyorlar, "OKU"dukları halde böyle demiyorlar. Halbuki onların sundukları bilgileri bile okuyan "Allah Ehad'dır" diyebiliyor. Çünkü onların sundukları bilgileri OKUyan bile okurken "Bismillah" diyor, ama onlar sistemi "OKU"rken "Bismillah" diyerek okumadıkları için okuduklarından vardıkları sonuç Allah olmuyor! Demek ki, sistemden **örtücü İlah cennete giremez** mesajını görebilmek için sistemi okumak lazım; ama sistemi okurken de veya okuyanı okurken de **Bismillah** idrakında olmak lazım!

"TALİB" HAL NEFS-İ LEVVAME İLE BAŞLAR VE BÖYLE GİDER...

"Örtücü İlah"ın cennete giremeyeceğini, "Bismillah" diyerek sistemden "OKU"yan veya "OKU"yandan okuyan ve "Lâ ilahe illallah" diyerek, öncelikle "örtücü ilah"lık olmak üzere bütün örtücü hallerden rahatsızlık duyan, örtücü hallerin sonucu görülen fikir, inanış ve davranışların pişmanlığını yaşayan TALİB, böylece; bir müttaki olarak nefs-i levvame kapsamına girmiş olur.

["A" Takdim Formu "BEN" Bilinci] ve ["B" Takdim Formu "BEN" Bilinci]'nin fonksiyonsuzlaşma seyri, ancak; Nefse Zulüm olan "örtücü ilah"lığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanmasıyla başlar. Fakat bilinmelidir ki, bu rahatsızlık ve pişmanlık halini anlatma sadedinde kullanılan nefs-i levvame hali, nefs mertebeleri diye bilinen sıralama içerisinde, yalnızca başlangıçta müstakil bir bölüm olmayıp, "KUL" kalkıncaya kadar levm eden nefs olarak mutlaka bulunacaktır. "A" ve "B" Bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma seyrinin motoru, işte bu levm halidir.

"İnsan-29" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği olarak TALİB'in önce "Vehmin Zulmeti"ne, sonra da "Vehim"e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları hep nefs-i levvame kapsamındadır. "Mutmaine"den itibaren diğer nefs mertebelerine ait tecelliler ise, "İnsan-30" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği lutûf yoluyla görülürler.

"Örtücü ilah"ın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN"in dünya macerasının içerisindeki rahatsızlık ve pişmanlıklar, örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklar olup; bu durumun, nefs-i levvame ile ilgisi yoktur. İlahlar arası pişmanlıklar ancak, örtücülüğü kuvvetlendirebilir.

"Muhtariyet İlanı", "Örtücü İlahlık İddiası" ve "Tanrılık" kavramlarıyla anlatılmaya çalışılan "Allah'a Eş Koşmak" durumunun en belirgin göstergesi "HÜKÜM VERMEK" ve "GÜÇ SAHİBİ OLMAK"dır. Bu sebeptendir ki; mücadele de bu gösterge üzerinden gerçekleştirilmeli ve izlenmelidir. TALİB için bu konuda önerilecek yöntemlerden birisi şöyledir: TALİB herhangi bir konunun (herhangi bir ŞEY'in) ilişkisini kendisiyle (özellikle "A" Takdim Formu "BEN"iyle) kurarsa, HÜKÜM vermiş olur; bu hükme göre davranınca da GÜÇ iddiasında bulunmuş olur. İşte bu iki durum, "HÜKÜM" ve "GÜÇ" sebebiyle "örtücü ilah"ın varlığı ve hakimiyeti anlaşılır. Oysa; bu ilişki, Rasulullah (SAV)'ın açıkladığı "KADER" gerçeği ile kurulursa, bu durumda "HÜKÜM ALLAH'ındır" ve "HAVL VE GÜÇ ALLAH'a AİTTİR" yaşanır; KADER ile ilişkiyi kuran ise, "B" Takdim Formu "BEN" olur ve "sonuç" da bir DURUM TESBİTİ'dir. Bu yüzden; TALİB'in, KADER'i idrakındaki artış ölçüsünde, her türlü örtücülüğü kalkar. Örtücülüğünün kalkışı ölçüsünde de "HAYRET" ile karşılayacağı tecelliler lütfedilir. Böylece; "HAYRET", HAKK yolda tükenen bilincin, halden hale tükeniş geçişlerinin oluşturduğu CEZBE'nin, yine bilinçdeki ifade tarzı olur; tükenişin getirdiği fark edişle TALİB dayanamaz ve "ALLAH'ım HAYRETİMİ ARTIR" diyerek MERHAMET ister...

Tefekkür Şeması 14

Ve **La ilahe illallah diyerek:** Sistemi okudu, baktı ki örtücü ilah cennete giremez, öyleyse örtücü ilahı zihninden hayatından bildiği her şeyden **La süpürgesi** (لا) ile süpürmeli! Çünkü bu örtücü ilah onun cennete girmesini engelleyecek bir kavram. Bunu süpürmesi gerekiyor, bunu yok etmesi gerekiyor. İşte o zaman kullandığı süpürge Lâ süpürgesidir. Bu yüzden **"La ilahe illallah" diyerek öncelikle "örtücü ilahlık" olmak üzere bütün örtücü hallerden rahatsız olan,** özellikle **"örtücü ilahlık" olmak üzere, bütün örtücü hallerden:** O zaman örtücü ilahlıktan başka örtücü haller de var, öyle anlaşılıyor! Ama diyoruz ki, özellikle öncelikle örtücü ilahlıktan ama bununla beraber bütün örtücülüklerden -ki göreceğiz şimdi başka örtücülükleri de- **bu hallerden rahatsızlık duyan, örtücü hallerin sonucu görülen fikir, inanış ve davranışların pişmanlığını yaşayan talib:** Böylece talibi tarif ettik. Talib örtücü ilahın cennete giremeyeceğini fark etti ve örtücü ilahtan kurtulmak için "La ilahe illallah" kelimeyi tevhidini yöntem edindi, örtücü ilahtan rahatsız ve örtücü ilahlık yüzünden meydana çıkan fikir, inanış, hal, hareket ve davranışlardan da pişman. Şimdi işte bu hali yaşayan ve bu halden kurtulmak için çaba sarf eden, kurtulmaya talib böylece bir muttaki olarak fark eder ki, "kurtulmak için korunmak lazım, örtücü ilahtan korunmak lazım, örtücü ilah kavramından korunmak lazım. **Böylece "müttaki" olur**, **korunan** olur ve işte bu halle **nefs-i levvame kapsamına girmiş olur,** böylece nefs-i levvame başlamış olur.

Başlangıçta nefs-i levvameye talib ilk böyle başlarken rahatsızlık duyduğu hal ve pişmanlık duyduğu haller ve bu konuyu düşünürken oluşturduğu sebep ve sonuç ilişkileri hep aynı olmaz. İdrak yolunda, bu seyri sulukta ilerledikçe rahatsızlık duyma ve pişman olma halleri manaları, kavramları değişmeye başlar. Nefs-i levvameye başlarken rahatsızlık ve pişmanlık diye tanımladığı olaylarla sonra rahatsızlık veya pişmanlık diye tanımladığı olaylar farklı olmaya başlar bu süreç içerisinde. Onu biraz sonra görmeye başlayacağız.

"A" Takdim Formu "BEN" Bilinci ve "B" Takdim Formu "BEN" Bilinci'nin fonksiyonsuzlaşma seyri: İşte nefs-i levvamedeki sürecin tarifi budur; "A" Takdim Formu "BEN" Bilinci ve "B" Takdim Formu "BEN" bilincinin fonksiyonsuzlaşma sürecidir **nefs-i levvame**. Öyle bir süreçtir ki bu süreç, bu süreçte iki aşama vardır. Öncelikle yapılması gereken -o olmadan olmaz- "A" Takdim Formu "BEN" bilincinin fonksiyonsuzlaşması! Sonra "B" Takdim Formu "BEN" bilincinin fonksiyonsuzlaşması. "B" Takdim Formu "BEN" bilincinin fonksiyonsuzlaşma sürecinde "B" Takdim Formu "BEN"in tükenişi vardır, tükenmeye başlar. Bu ne demektir, onu konu ilerledikçe görmeye çalışacağız.

Dedik ki "A" Takdim Formu "BEN" bilinci "B" Takdim Formu "BEN" bilinci. Burada bilinç derken ne kastettiğimizi biraz bilmek lazım!? **Bilinç;** Kendini Hissetme Duygusunun kendisini ne sandığıdır. Buraya çok dikkat ediniz. Ehad vasıflı, Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusunun, cinsiyeti olmayan Kendini Hissetme Duygusunun bir cüz yapıda kendini ne hissettiği, onun orada bilincidir. Bu bilinci iyi anlayabilmek ve fonksiyonsuzlaştırabilmek için ikiye ayırmak şarttır. Birisi "A" Takdim Formu "BEN" bilinci, diğeri "B" Takdim Formu "BEN" bilinci! İki tane "BEN" bilinci vardır; birisi "A" bilinci, birisi "B" bilinci. Eğer kişi "A" bi-

lincini "B" bilincinden ayırt etmez, bunu fark etmez ve "A" bilincini öncelikle yok edemezse bu işin başarılabilmesi mümkün değildir!

Şimdi, bakın dedik ki, bilinç; Kendini Hissetme Duygusunun cüz yapıda kendini ne hissettiğidir. Eğer insanı ele alacak olursak: Cinsiyeti olmayan Kendini Hissetme Duygusu eğer erkek dediğimiz cüz yapıdaysa o cüz yapının genetiği gereği Kendini Hissetme Duygusu orada kendisini erkek sanar, erkeklik bilinci oluşur. Cüz yapı Kendini Hissetme Duygusunu sınırlandırır ve şartlandırır. Şartlardan kurtulmak demek, işte bu şartlardan kurtulmadır. "**Tasavvufta ilerlemek için şartlardan kurtulmak gerekir, şartlanmamak gerekir**"den maksat bu bilinçlerin Kendini Hissetme Duygusuna yaptığı sınırlandırmalar ve şartlanmalardan kurtulmaktır. Burayı kavrayamayan ama tasavvufla meşgul olanlar, eğer burayı kavrayabilmek için Rasulullah yönteminin dışında bilgilere başvururlar, oralardan esinlenirse şartlanmalardan kurtulmayı beş duyu şartlarından kurtulmak sanarlar! Görmediğini görmek, duyamadığını duymak, yürüyor ya; yürümekten kurtulup uçmak, yerçekiminden kurtulmak gibi şartlardan kurtulmak zannederler. Kesinlikle tasavvufta, İslamiyet'te yeri olmayan şartlanmalardan kurtulmalardır onlar! Bunlar eğer "A" Takdim Formu "BEN" tarafından yapılırsa hele, çok kuvvetli bir tanrı üretilir. Fethi zulmaniye gider o; onun fethi, **fethi zulmani** olur. **Şartlardan kurtulmak** demek "Kendini Hissetme Duygusunun kendisini ne sandığını yapan şartlar var ya; Kendini Hissetme Duygusunu Samed vasfından uzaklaştıran, cinsiyetin yokluğundan uzaklaştıran, onu bir cüz yapıya mahkûm eden şartlar var, işte bu şartlardan kurtarmaktır. Bunun için de en önemlisi "A" Takdim Formu "BEN" şartından kurtulmaktır. Kişi bundan kurtulmadıysa bu yola girmesi zaten mümkün olmaz.

Devam edelim. **"A" Takdim Formu "BEN" Bilinci ve "B" Takdim Formu "BEN" Bilinci'nin fonksiyonsuzlaşma seyri:** Bu fonksiyonsuzlaşma seyri nefs-i levvame sürecidir. İşte bu bilinçlerin fonksiyonsuzlaşma süreci **ancak nefse zulüm olan "örtücü ilah"lığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanmasıyla başlar.** Demek ki nefs-i levvamenin, yani "A" bilincinin ve "B" bilincinin fonksiyonsuzlaşma sürecinin başlamasının bir şartı var ki, nefse zulüm olan nefse zulüm diye tarif edilen örtücü ilahlığı fark edip ondan kurtulmak. Bakın, nefse zulmü çok iyi bilmek lazım! Konuşurlar bir kişi kendisine zor gelecek bir işle meşguldür, ona derler ki nefsine zulmetme! "Kendine zulmetme!" demek lazım, "nefsine zulmetme!" değil. Çok farklı bir şey; "A" Takdim Formu "BEN"e zulmetme! "A" Takdim Formu "BEN"e baskı yapma" başka bir şey, "Nefsine zulmetme" başka bir şey. Zulmün manasını bilmek lazım zaten! **Zulüm**, hakkını vermemek demek! Bir şeyin hakkını vermemek ona zulmetmek demektir. Hakkını vermeyene de **zalim** denir. Nefse niye zulüm var? "A" Takdim Formu "BEN" nefsin hakikatini vermediği için, "A" Takdim Formu "BEN" nefsin hakikatine uygun davranışlar açığa çıkarmadığı için nefse zulmeder. Yani "A" Takdim Formu "BEN" zalimdir! İşte bu yüzden, nefse zulüm olarak ortaya konulan örtücü ilahlığı fark edip, bu halin pişmanlığının yaşanması ile nefs-i levvame başlamış olur. Levm yani pişman olan nefs, rahatsız olan nefs hali başlamış olur, levm etmeye başlar ve böylece "A" bilinci ve "B" bilincinin fonksiyonsuzlaşma süreci başlamış olur.

"Fakat bilinmelidir ki, bu rahatsızlık ve pişmanlık halini, anlatma sadedinde kullanılan nefs-i levvame hali, nefs mertebeleri diye bilinen sıralama içerisinde, yalnızca başlangıçta müstakil bir bölüm olmayıp,"; şimdi isterseniz virgüle kadar olan bu kısmı konuşalım. Genellikle nefs mertebelerini bir yerde okuduğunuzda baktığınızda; Nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmaine, nefs-i radiye, nefs-i mardiye ve nefs-i safiye diye bir sıralama görürsünüz. Nefs-i levvameyi, nefs-i emmare ile nefs-i mülhime arasına bir bölüm olarak koyarlar. Doğrudur, ama yalnızca o değildir, o kadar değildir. Hatta nefs-i levvameyi görmezden gelirler. Bir an önce orayı geçeyim de nefs-i mülhimeye gideyim, derler. Bu yüzden nefs-i levvameden iyice perdelenirler. İsterler ki nefs-i emmareden birden nefs-i mülhimeye geçelim. Niye? Tamam, işte ben rahatsızlık duydum, pişmanlık duydum, nefs-i levvame bitti!? Nefs-i levvame öyle bir şey değil! Böyle sanıldığı için de nefs mertebelerinin anlatıldığı yerlere baktığınızda nefs-i emmareyi uzun uzun, kıza kıza anlatırlar! Nefs-i levvameyi bir iki cümleyle bahsedip, nefs-i mülhime ve nefs-i mutmaine hikâyelerine geçerler, oralarda da hikâyeler anlatırlar. Halbuki ne nefs-i emmareyi, ne nefs-i mülhimeyi ve ne de nefs-i mutmaineyi ve diğerlerini bu kadar uzun anlatmak gerekmez. Anlatılması gereken esas nefs-i levvamedir ve o bir iki cümle ile örtülmüş, perdelenmiş, gizlenmiştir! Orayı iyi fark etmek gerekir. Bu yüzden yalnızca orada, öyle bir bölüm değildir nefs-i levvame. Bir talib nefs-i levvameye girmişse, ölünceye kadar, ölümü tadana kadar nefs-i levvame devam eder, nefs-i levvame böyle bir süreçtir. Nefs mertebeleri içinde yapabileceğiniz işleyebileceğiniz, yaşayabileceğiniz tek süreçtir!

Nefs-i levvame işte böyle; **müstakil bir bölüm olmayıp "KUL" kalkıncaya kadar levm eden nefs olarak mutlaka bulunacaktır.** Kul kalkıncaya kadar! Dilenmişse, o birim için dilenmişse kulun kalkması, KUL kalkıncaya kadar! Ama KUL kalkıncaya kadar olan hangi nokta dilenmişse o birim için o noktaya kadar". KUL nedir? Size kulu matematiksel söyleyeyim kafamızda çabuk şekillensin. Hani diyoruz ya "A" Takdim Formu "BEN", "B" Takdim Formu "BEN"; "A"+"B" KULdur. **KUL** budur işte! KUL "A"+"B"dir. "A" Takdim Formu "BEN" ve "B" Takdim Formu "BEN"; işte bu iki ilim terkibi, bu iki esma terkibi KULdur. KUL bir esma diyarıdır; esma diyarının içerisinden tariflenmiş bir kompozisyondur KUL; dilenmiş bir halin karşılığı olan bir yapıdır KUL. Dolayısıyla, "A"+"B" kalkınca KUL kalkar; KUL kalkınca esma kalkar; esma kalkınca -yani- hükmü gidince, kulun hükmü gidince esmaların hükmü gider; esmaların hükmü gidince RABBin hükmü gider. Böyle bir süreçtir, kulun kalkması! Dolayısıyla KUL ve RAB ilişkisi kul bulunduğu sürece olan bir ilişkidir.

İşte "A" ve "B" bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma seyrinin motoru bu levm halidir: Bu rahatsızlık ve pişmanlık hali A ve "B" bilinçlerinin fonksiyonsuzlaşma süreçlerinin motorudur! Bu yüzden bu motor, talib bu yola girdiği zaman çalışır ta o ölünceye kadar bu motorla, bu levm motoruyla yol alır. Levm motoru olmadığı zaman yol alamaz!

Daha önce "İnsan-29"u konuşmuştuk, biraz sonra başka mana da vereceğiz oraya ama, hatırlayasınız diye mealden söyleyeyim ipucuyla; **DİLEYEN Rabbine**

bir yol tutar. Çok dikkat ediniz DİLEYEN! "DİLEYEN" diyor, DİLEYEN; sanki serbestlik varmış gibi, sanki dileyebilirmiş gibi! Diyor ki İnsan-29; **DİLEYEN Rabbine artık bir yol tutar**. Kur'anı Kerim'de bu mealde başka ayetler de var; **Aklınızı kullanmaz mısınız, artık görmüyor musunuz doğruyu fark edin** manasına gelen **doğru yolu seçin** manasına gelen "İnsan-29" mealinde başka ayetler ve bu mealde hadisler de var. Onların hepsini temsilen "İnsan-29" diyoruz ve biraz sonra temsilen "İnsan-30"u da kullanacağız. Ama şimdi diyoruz ki; **"İnsan-29" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği olarak TALİB'in önce "Vehmin Zulmeti"ne sonra da "Vehim"e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları hep nefs-i levvame kapsamındadır.** Bakın nefs-i levvameyi gittikçe genişletmeye çalışıyoruz, kavramaya yönelik daha genişletiyoruz. Diyoruz ki; **"İnsan-29" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği olarak;** Demek ki, nefs-i levvamede talibin tüm gayretleri "İnsan-29" ayeti gereği! Burayı çok iyi kavrayalım, çok iyi anlayalım. Nefs-i levvamedeki tüm gayretler! Neler bunlar? İki ana bölüm. Birisi **önce "Vehmin Zulmeti"ne sonra "Vehim"e yönelik pişmanlık ve korunma çalışmaları.** Bunların hepsi nefs-i levvame kapsamındadır, ama "İnsan-29" gereği. Vehmin Zulmeti ne demek daha önce konuşmuştuk ama burda bir cümleyle hatırlatayım. Diyoruz ki, nefs-i levvamede ilk yapılacak olan şey Vehmin Zulmeti'ne yönelik olan rahatsızlık ve pişmanlıklar, "İnsan-29" gereği. Neden "İnsan-29" gereği, göreceğiz. Sonra Vehim'e yönelik! O zaman vehmin zulmetini iyi bileceksin ki, ona yönelik korunma çalışması yapasın, rahatsızlık duyasın. Vehmin zulmeti nedir? Araştırdığınız zaman çok net tarifler bulamayabilirsiniz. Ama inşallah bakın çok açık ve net **vehmin zulmeti**ni söylüyorum ki; "A" Takdim Formu "BEN" bilinci vehmin zulmetidir. **Allahu veliyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur**; **Allah inananların dostudur velisidir. Onları vehmin zulmetinden alır, bir nura sokar.** İşte o Vehmin Zulmeti "A" Takdim Formu "BEN" bilinci, Vehim "B" Takdim Formu "BEN" bilincidir! Dolayısıyla, dedik ki nefs-i levvame; "A "Takdim Formu "BEN" bilinci ve "B" Takdim Formu "BEN" bilincinin fonksiyonsuzlaşması. Demek ki; **nefs-i levvame** önce Vehmin Zulmeti'nden sonra Vehim'den kurtulma sürecidir. Şimdi başka bir şekilde Vehim ile tarif etmiş olduk. Biraz önce BEN dediğimiz kavramlarla tarif ettik. Ama onlar birbirlerinden ayrı, farklı şeyler değiller. "A" Takdim Formu "BEN" vehmin zulmeti, "B" Takdim Formu "BEN" vehim. Bakın neden öyle?

Vehim ne demek? **Vehim;** Cüzî manaların anlaşılmasına yarayan idrak gücüdür. Cüzi manaların anlaşılmasına yarayan idrak gücüdür vehim. Vehim öyle bir şeydir ki cüzü anlamanızı, cüzü var sanmanızı sağlar. Cüzü başka bir varlıkmış gibi var sanmanızı sağlar vehim! Cüzî manaların anlaşılmasına yarayan idrak gücü vehim! Şimdi bir birimde bu vehim varken, işte bu söylediğimiz hal "B" Takdim Formu Ben. Yani cüzî manaları anlamaya çalışan, gören, kavrayan idrak gücünün olduğu birim kendini hissettiğinde ona BEN derse, o **"B" Takdim Formu "BEN"**dir. Ama öyle yapmıyor! Hemen bu gücü suiistimal ediyor, bu gücü ele geçirmişken bu vehim gücünden tekrar vehim üretiyor, bir zan üretiyor; ben müstakilim zannı üretiyor! Böylece örtücü ilahlık üretmiş oluyor. İşte bu zulmet! Bu vehmin zulmeti! Vehmi suistimal ettiği için vehmin karanlığı! Zulmet demek

suistimal demek, karanlık demek. Vehim halini, yani cüzî manaları kavrama yeteneğini suistimal edip orada müstakillik ilan ettiği için vehmin zulmeti demektir o. İşte "A" Takdim Formu "BEN" vehmin zulmeti, "B" Takdim Formu "BEN" vehim!

"A" Takdim Formu "BEN" yani vehmin zulmeti öyle bir şeydir ki; şeytanın tesir alanıdır orası! "A" Takdim Formu "BEN", yani vehmin zulmeti şeytanın tesir alanıdır, şeytan oraya tesir eder, şeytanın gücü oraya yeter, şeytanın arkadaşı odur. Dolayısıyla, şeytan vehmin zulmetiyle, "A" Takdim Formu "BEN"'le iş birliği yapar, "A" Takdim Formu "BEN"'in dostudur. Şeytanı veli edinmiş olur "A" Takdim Formu "BEN". "A" Takdim Formu "BEN"in velisi şeytandır, "B" Takdim Formu "BEN"in velisi Allah'tır! Eğer bir kişi "yalnızca şeytanla" uğraşırsa hem de "A" Takdim Formu "BEN" olarak şeytanla başa çıkamaz. Bir yerde rastlayamayacağınız bir şeytanla mücadele yöntemi söylüyorum; şeytanla mücadele için şeytan olarak görevlendirilen cin taifesiyle mücadele etmek yetmez! Başaramazsınız! Sessiz arkadaş olur, "A" Takdim Formu "BEN"le gene arkadaştır! **Esas şeytan** sizin "A" Takdim Formu "BEN"inizdir; cüz yapının şeytan yanıdır o! Cüz yapıda, birimde bir şeytan yan vardır.

Şeytan demek ikilem demektir. Şeytan kavramı bir işin ismidir, yapılan bir işin ismidir; **ikilem** üretmenin ismidir. Allah var, başkası da var! Bakın ikilem! "Allah öyle diyor, ama ben de böyle diyorum" bakın ikilem! "Allah namaz kıl diyor, ama ben kılmıyorum" bakın ikilem! İkilem üretmenin ve o ikileme göre davranmanın ismidir **şeytanlık**. Esas ikilemi "A" Takdim Formu "BEN" üretir; esas şeytan odur! Şeytan diye bildiğimiz varlık "A" Takdim Formu "BEN"'e, şeytanlık yapsın diye fikir verir, yardım eder, iş birliği yapar! Ama esas şeytanlığı "A" Takdim Formu "BEN" yapar. Şeytan ne kadar güçlü olsa da "A" Takdim Formu "BEN"i geçemez. Şeytanın yetenekleri ve gücü, şeytan diye bildiğimiz cin taifesinin yetenekleri ve gücü "A" Takdim Formu "BEN"i geçemez. Dolayısıyla, "A" Takdim Formu "BEN"deki şeytanlığa şeytan diye bildiğimizin marifeti yetişemez! Dolayısıyla siz eğer şeytandan korunacağım diye Korunma Duaları okurken ötenizde berinizde uzağınızdaki şeytanlardan korunmaya çalışırsanız yetmez. Esas korunmanız gereken şeytan sizin "A" Takdim Formu "BEN"inizdir.

Yani, özellikle salâtta **Sübhaneke**'den sonra **euzü Billahi mineş şeytanir racim** dediğinizde, eğer "Allah'ım ben ötemde berimde, uzağımda benimle uğraşan şeytanlardan sana sığınırım" derseniz salat için yetmez! Siz işi kaynağından kurutmalısınız ki şeytan tesir edemesin. Siz "A" Takdim Formu "BEN"i fonksiyonsuzlaştırırsanız, şeytan diye bildiğiniz varlık tesir edemez, hükümsüzleşir. Dolayısıyla siz **Sübhaneke**'den sonra "**euzü Billahi mineş şeytanir racim**" dediğinizde "Allah'ım benim "A" Takdim Formu "BEN"imden sana sığınırım, onu yok ettim!" derseniz, çok dikkat edin, sonra **Bismillahi'r Rahmâni'r Rahiym**'i "B" Takdim Formu "BEN" söyler. İşte böylece kelamı SAHİBİ okumaya başlar.

Kur'anı okumada iki ilişki kurarsınız; ya "örtücü ilah" okuyordur ya "Allah" okuyordur. Yani ya Rabbiniz okuyordur, ya örtücü ilah okuyordur! Örtücü ilahın okumasından korunurum, dersiniz; "**euzü Billahi mineş şeytanir racim; örtü-**

cü ilaha okutmam!" der, önünü kapatırsınız. İşte o zaman o okumaz, mirac o zaman olur salâtta! Örtücü ilaha mirac olmaz.

İşte **şeytaniyet** vasfı bu! "A" Takdim Formu "BEN" de o işi yapar esas! O vasfı telkin eden varlıklar vardır, o vasfı arkadaşın bile telkin edebilir sana. Ama esas sendeki "A" Takdim Formu "BEN"dir, hep telkinleri alan! Dolayısıyla, "A" Takdim Formu "BEN"i, "A" bilincini şeytanın yatağı olan bu bilinci fonksiyonsuzlaştırırsan işi halletmiş olursun. Bu nefs-i levvame de bu yüzden çok önemli bir şeydir.

Burda yeri gelmişken **buğz etmek**ten de bahs edelim, tam yeri şimdi. Buğz etmek hadislerden de öğrendiğimiz için çok duyduğumuz, konuştuğumuz yapmaya çalıştığımız bir şey. Ama neye buğz edilir bilmeyiz. Buğz etmek çok tehlikelidir, ama buğz etmek lazım! Fakat yanlış buğz edersen tehlikeli olur. Peki, nasıl buğz edeceksin? Çok dikkat edin. Yalnız ve yalnız "A" Takdim Formu "BEN"e **buğz** edilir, başka bir şeye buğz edilmez! Onun dışında neye buğz edersen Rabbine yönelik olur! Bir insana buğz edeceksin, ona yanlış buğz edersen Rabbine buğz etmiş olursun. O kişideki "A" Takdim Formu "BEN"'e, yani o kişideki Allah'ı örten yöne, Allah'a eş olan hale buğz edebilirsin! Demek ki, doğru buğz edebilmek için bile "A" Takdim Formu "BEN"i iyi bilmek lazım ki, kişideki "A" Takdim Formu "BEN"e buğz edesin! Yoksa Rabbine buğz etmiş olursun yanlışlıkla.

"Mutmaine"den itibaren diğer nefs mertebelerine ait tecelliler ise: Diyeceksiniz ki nefs-i levvame tamam böyle ama diğer nefs mertebeleri diye bildiklerimiz neler, onlar ne oluyor; nefs-i mutmaine, nefs-i radiye, mardiye, safiye? Bunlar **tecelliler**! Burayı iyi fark edelim, bunlar tecelliler! Dedik ki nefs-i levvame "İnsan-29" gereği, "İnsan-29" gereği olan gayretlerin tümü nefs-i levvame. Peki, bunlar ne? "**Mutmaine"den itibaren diğer nefs mertebelerine ait tecelliler ise",** neden "mutmaineden itibaren" dedik, biraz sonra göreceğiz onu. **"Mutmaine"den itibaren diğer nefs mertebelerine ait tecelliler ise "İnsan-30" ve bu mealdeki diğer ayet ve hadisler gereği lütuf yoluyla görülürler.** Mutmaineden itibaren, diğer nefs mertebeleri diye bildiklerimiz tecellilerdir. Örneğin mutmainede fiillerin tecellisi, daha sonraki hallerde isimlerin tecellisi, daha sonraki hallerde sıfatların tecellisi gibi tecelliler. Bunlar "İnsan-30" ayeti gereği ve bu ayetin mealinde olan diğer ayetler ve hadisler gereği lütuf yollu olurlar. Burayı genişletelim:

Bilinmelidir ki "İnsan-30" ile velayet kapısına kadar gelinebilir. Daha fazla ilerleyemezsin "İnsan-30"la, "İnsan-30"un idrakiyle. Neydi İnsan-30? "**Ve ma teşaune illa en yeşeallahu.**" Ona iki tane mana vermiştik, birisi ilk idrak, birisi ileri idrak. İleri idraki söyleyelim ki burası anlaşılsın; **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH**. İlk idrak mealine Türkçe meallerde rastlarsınız; **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**. Bakın burada iki hal var. **Siz dileyemezsiniz**, bir dileyemeyen var **Allah dilemedikçe**. Yani Allah dileyecek sonra sen dileyeceksin. Doğru, bu da doğru ama ilk idrak, henüz başlangıç idrakı. İleri idrak bu konuda; **ayrıca dileyen YOK illa ALLAH!** İşte bu manayla kişi ancak velayet kapısına kadar gelebilir, ilerleyemez! Çok, çok dikkat edelim buraya; işin özü, sırrı bu! Bu mutlak lazım; "İnsan-30"u kavramadan, "İnsan-30"u anlamadan, "İnsan-30"a yapışmadan,

"İnsan-30"a teslim olmadan olmaz! Seni kapıya kadar getirir, kapıyı açamazsın ve ilerleyemezsin. Kapıyı açacak şey "İnsan-29"dur ve ilerleten "İnsan-29"dur. Ancak böylece ilerleyebilir kişi! İlerlemenin motoru İnsan-29. Tasavvufun cazibesine kapılır kişi tasavvufta, "İnsan-30"u anlamış kavramışsa bunun cazibesiyle İnsan 29'u unutursa ilerleyemez.

Hatta şöylelerine bile rastlarsınız. Daha önce alkol alan birisi, örtücü ilahı fark etmiş ve örtücü ilahtan kurtulduğunu düşünmüş. Ama tekrar alkol alıyor! Bu sefer der ki; "sen biliyor musun şimdi kimin alkol aldığını? Şimdi alkol alandaki hakikatten haberin var mı? "Ne oldu, ne fark var?" Daha önce örtücü ilahtı, şimdi örtücü ilah değil!" der. Bu tasavvufta düşülen tuzaklardandır! Orada "gizli muhtar, gizli muhtariyet" devam etmektedir ama o onun farkında değildir. "Bilincim değişti!" der! "Daha önceki günahtı! Niye? "Çünkü o zaman ben Allah'ı örtüyordum. Şimdi yaptıklarım günah değil." Niye? "Şimdi Allah'ı örtmüyorum." Öyle bir şey yok! Dolayısıyla "İnsan-30" ve eğer "İnsan-29" fark edilmez ve çalıştırılmazsa günahlardan kurtulmaya yetmez, tam tersine rehavet verebilir, günahlarda rahatlık verebilir. Ve kişi der ki "ben örtücü ilahken, günah işlerken daha rahatsızdım aslında! Şimdi daha rahat yapmaya başladım? Hayret edilecek bir şey, demek ki buymuş tasavvufun verdiği rahatlık!" Değil! Çok dikkat edin, öyle bir şey yok. Böyle çok tasavvufçuya rastlarsınız! Öyle değil; "İnsan-29"suz olmaz, olamaz. "Var!" diyen, görmemiştir!

Dedik ki; nefs-i levvame "İnsan-29" gereği gayretler. Tecelliler "İnsan-30" gereği. Şimdi "29" ve "30"u biraz daha iyi fark edebilmek için farklı cümleler kurmaya çalışacağım. "İnsan-30" tecellilerinin gereği olarak "İnsan-29"u yapar. Birkaç cümle kuracağım, bu cümlelerin hepsini tek bir cümlede birleştirmeye çalışmalısınız. "İnsan-30"un gereği olan tecelliler var ya, işte o tecellilerin gereği olarak da kişi "İnsan-29"u yapar. Yani, dedik ki "İnsan-30"da "**ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH.**" Dolayısıyla, Allah hangi tecellileri o birim için dilemişse, o dilenen tecellilerin gereği olarak kişi "İnsan-29"u yapar; "29" olarak o tecellilerin gereğini yapar. Yani "İnsan-30" mealinde olan o tecelliler dilenmemiş olsa, "İnsan-29"un gereği yapılabilir mi? Önce o tecelliler dilenmiş ki, kişi o tecellilere uygun hareketler ortaya koyuyor "İnsan-29" çerçevesinde. Cümlenin birisi bu!

Bir diğeri: Kişi "İnsan-29" gereği gayretler yapar, bu gayretlerinin gereği olarak onda "İnsan-30" tecellileri görülür. Bu cümle de doğru! Bir kişi "İnsan-29" gereği nefs-i levvamede "Rabbine yönelir hep, hep, her dem! Her olayda Rabbine bir yön tuttuğu için, bir süreç içerisinde onda çeşitli tecelliler görülür. Bu daha aklımıza uygun geliyor, bu da doğru diğeri de doğru. İkisini birleştirdiğiniz zaman görürsünüz ki; "29" "30"dur; "30" "29"dur. Kaderi anlayabilmenizde şimdiki antrenman çok önemli! Aslında "İnsan-29" "İnsan-30"dur. Aslında "İnsan-30" "İnsan-29"dur. Dikkat ediniz kaderdeki o olaya Ulûhiyetten bakarsanız adı "İnsan-30"dur, Hakkaniyetten bakarsanız adı İnsan 29'dur, Hakkaniyet dediğimiz yere Hakk dediğimiz yere "İnsan-29"u koyarsak. Ulûhiyetten bakarsanız "İnsan-30"dur. İnsan noktasından bakarsanız "İnsan-29"dur. Aynı şeyin tarifidir,

çok dikkat edelim. Aynı şeyi; Ulûhiyet noktasından tarif edersek "İnsan-30"dur; **ayrıca dileyen YOK illa ALLAH**. İnsan noktasından tarif edersek aynı şeyi; **dileyen Rabbine yön tutar, attığında sen atmadın… Dileyen Rabbine yön tutar** insan noktasından kaderin aynı tarifidir. Tecellilerle ilgili Tablo 10'a bakarsak biraz daha kolaylaşabilir.

A'da A	A'da 'B' hissi	B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre Öncüler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakin		İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)'nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmetinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülmediği hal

Tefekkür Şeması 10'dan

Bakın Tablo 10'da "İnsan-30" gereği tüm tecelliler çeşitli isimlerle var. Birincisi **Muhtariyet Tecellisi:** "İnsan-30" gereği, "İnsan-30" çerçevesinde bir birimin "A" Takdim Formu "BEN"le hayatını sürdüreceği dilenmişse onda Muhtariyet Tecellisi görülür. Eğer o birimin daha sonra "A" Takdim Formu "BEN" olan örtücü ilahlığı fark etmesi ve bundan kurtulma çalışmaları yapması dilenmişse, onda "B" Takdim Formu "BEN"e yönelik hisler belirmeye başlar, ilhamlar alır. İşte onda **Hislerin Tecellisi** başlar. Ama hala "A" Takdim Formu "BEN"dir o. Örtücüdür ama örtücülüğün yanlışlığına ve yok edilmesine yönelik hisler alıyor. İşte bunun herhangi bir yerinde nefs-i levvameye girer. Bu hislerle beraber, nefs-i levvameye girer ve nefs-i levvamede ilerlerken "rahatsızlıklarının ve pişmanlıklarının tarifi" o birim için giderek değişir. Nefs-i mutmaineden sonra "İnsan-30" gereği fiillerin tecellisi, isimlerin tecellisi, sıfatların tecellisi diye bu tecelliler "lütuf yollu" görülmeye başlar. Fiillerin tecellisi, sonra isimlerin tecellisi, sonra sıfatların tecellisi olarak bahsedilen tecelliler "B" Takdim Formu "BEN"in tükeniş sürecidir! "B" Takdim Formu "BEN" tükenmeye başlar. Titrer, tükenme titremesine girer; Fiillerin Tecellisi. Tükenir öyle bir noktaya gelir ki, tükenince; İsimlerin Tecellisi. Öyle bir tükenir ki; Sıfatların Tecellisi olur. Tükeniş miktarına göre tecelliler görülür! Onlar lütuf olur onun için. Bu yüzden, bu tecelliler **lütuf yollu**dur dedik. Tablo 10'da bir de Muhtariyetin Tecellisi var, **mekr yollu** bir tecelli. Çünkü bu tecelli o kişide "Allah'ı örtücü bir yaşantı" oluşturmuş. Bu tecelli ona mekr olmuş. Bu tabloyu ileride daha detaylı inceleriz.

Tasavvuf kitaplarındaki anlatımlarda nefs-i mutmaineye baktığımızda ve nefs-i mutmaineden itibaren okuduğunuzda onları şimdi okuduklarımızdan farklı gibi zannetmemek için bir açıklama yapmak lazım. Der ki; **ikilik nefs-i mutmainede vardır, nefs-i mardiyede kalkar**. Doğru! Ama bu doğru yüzünden kişi perdelenir "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulamaz, onu önemsemez, görmezden

gelir. Böylece, gizli muhtar ortaya çıkar, gizli muhtariyet ortaya çıkar. Çünkü bu durumda der ki; "zaten bu ikilik nefs-i mutmainede bile var! Taa nefs-i mardiyede kalkacak! "Ne yapayım ben, benle ilgili bir şey değil!" der ve yanılır. Çok dikkat edelim. Nefs-i mutmainedeki ikilik denilen beni yani nefs-i mutmainedeki ikiliği şöyle tarif eder Ehlullah: Nefs-i mutmainedeki der ki; "Ya Rabbi, her şeyin yokluğunu fark ettim. Bildim ki, illa sen (illa ente!) ama bir de bunu diyen ben varım. İşte orda bahsedilen bu ikilik, "A" Takdim Formu "BEN" değil! Burda bunu söyleyen "B" Takdim Formu "BEN", çok dikkat edelim! "A" Takdim Formu "BEN"le nefs-i mutmaineye gelinemez. Bırakın nefs-i mutmaineyi "B_0 kapısına" gelinemez. "A" Takdim Formu "BEN"le nefs-i levvame olmaz. "A" Takdim Formu "BEN"le nefs-i levvame yürümez. "A" Takdim Formu "BEN" nefs-i levvame motorunu patlatır! Çalışmaz, olmaz! Dolayısıyla nefs-i mutmainede rastlayacağınız okuyacağınız ikili hal "B" Takdim Formu "BEN"dir, yani muhtariyeti olmayan bendir.

Dolayısıyla kader konusunu çok önemsemek ve mutlaka çözmek gerekiyor mutlaka. Onu rafa kaldırdığınız zaman "ahiretle ilgili hayatınızı rafa kaldırdınız" demektir. Kader konusunu mutlaka çözmek ve takıldığınız yerleri mutlaka bir bilenle halletmek gerekir. Eğer takıldığınız yerlerde "bir bilen" bulamamışsanız, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem o konuda ne demişse hemen olduğu gibi öylece kabul edin! Bir bilenle takıldığınız yerleri halledinceye kadar onu kabul etmiş pozisyonunda durun.

Bakın "İnsan-29" ve "İnsan-30"u şimdi konuştuklarımız çerçevesinde, nefs-i levvame'de kullanılacak şekilde farklı tarif edeceğim, farklı meallendireceğim, onları nefs-i levvamede böyle kullanacağız.

"İnsan-29"da dedik ki; **DİLEYEN Rabbine bir yön tutar, bir yol tutar!** "İnsan-30"da dedik ki; **ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH.** Bakın somutlaştırıyoruz işi; "İnsan-29": **Muhtar değilsin ama muhtarmışsın gibi davran**; Muhtarmış gibi davranırken muhtara düşme; o seni sarhoş etmesin, muhtara düşme. Muhtar değilsin! Ama muhtarmışsın gibi davran! Muhtarmış gibi davranırken kendini muhtar sanma sakın! Çünkü bak "İnsan-30" geliyor: **Muhtar olan veya olmayan YOK, İLLA ALLAH**. Şimdi bakın, "İnsan-29" ve "30"u nasıl uygulayacağımız çıktı hangi idrakla? İkisini birleştireyim şimdi. Muhtar değilsin ama muhtarmış gibi davran. Muhtarmış gibi davranırken muhtara düşme. Çünkü **ayrıca muhtar olan veya olmayan YOK, İLLA ALLAH.**

MUHTAR DEĞİLSİN, AMA MUHTARMIŞSIN GİBİ DAVRAN. ANCAK; MUHTARMIŞ GİBİ DAVRANMAK, SENİ MUHTAR DURUMA DÜŞÜRMESİN. ÇÜNKÜ; AYRICA, "MUHTAR OLAN" VE "MUHTAR OLMAYAN" YOK, İLLA ALLAH.

Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle "OL" inşaallah.

Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsan-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da "İnsan-30" ayetinin gereğini yaşayamaz ve "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ" nden kurtulamazsın; böylece, nefsine zulmeden ZALİMLER`den olursun. Buradaki ince çizgiyi iyi anlamak gerekir. Seni "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ"nde sabit ve kararlı kılacak olan, "İnsan-29" ve "İnsan-30" ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini "bir" yaparak "OL"maktır.

"DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ", örtücü ilahlığın ülkesidir. Örtücü ilahlığın, yani bu ülkenin sultanı da DECCAL`dir. Beden olan ARZ`daki örtücü ilahlığın sultanı olan DECCAL ise, "A" Takdim Formu "BEN" dir. Dünya olan ARZ`daki örtücü ilahlık kavramının sultanı DECCAL ise, günü geldiğinde görülecek olandır. Günü geldiğinde Dünya`da görülecek olan bu DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" in KÜLL`ü olup, gelmiş olan NEBİ ve RASUL makamlarının zıddıdır. ZILLİ vasıflı DECCALİYET`in sultanı DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle kendilerinin ilahı ilan edilecektir. DECCAL`e kudret kazandıracak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini "OKU"yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini, ALLAH cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir.

Vehmin zulmetine dalarak, Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ" ne nefsinin şerri yönüyle dahil olan örtücü İlahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN" in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir. "A" Takdim Formu "BEN" in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüsünden yüksektir. "A" Takdim Formu "BEN" Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak bu bakımdan en öncelikli ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle "Sad: 82-83" ayetlerinde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri de çalışmaz olur.

Tefekkür Şeması 15

"Örtücü ilah"ın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN"; şimdi burda aynı şeyi farklı bir cümleyle söyledik. Örtücü ilahın kimliği "A" Takdim Formu BEN! **"Örtücü ilah"lığın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN"in dünya macerasının içerisindeki** "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantısı içerisindeki, **rahatsızlık ve pişmanlıklar, örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklar olup; bu durumun, Nefs-i Levvame ile** ilişkisi, **ilgisi yoktur.** Yürüyüş bantları var ya, nefs-i levvamede bazen onu örnek veririm. Yürüyüş bandına çıkarsın altı kilometre, yedi kilometre yürürsün, çok da terlersin. Fakat indiğin zaman aynı yere inersin. Yedi kilometre yürüdün oysa! Terledin de! Çok ta yoruldun. İndin aynı yere! Nefs-i levvamede böyle olmamak için dikkat etmek lazım. Yoksa çok terler, çok yorulursun ama aynı yere inersin! Yürüyüş bandından iner gibi aynı noktaya gelirsin. Niye? İşte o halden kurtulmak için bu cümleye dikkat etmek lazım. **"Örtücü ilah"lığın kimliği olan "A" Takdim Formu "BEN"in dünya macerasının içerisindeki rahatsızlık ve pişmanlıklar örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklar olup, bu durumun nefs-i levvame ile ilgisi yoktur.** Nefs-i levvameyi nasıl yapacağım diye sorsanız soruştursanız, okusanız araştırsanız ve şöyle şeyler bulsanız: Birisine haksızlık ettiğiniz zaman "günah, niye yaptım?" diye pişman olacaksın, birisi açken sen tok uyursan rahatsız olacaksın. Bak olmadı gidip onu doyuracaksın. Hep iyilik peşinde koşacaksın. Bir kötülük yaparsan rahatsız olacaksın, pişmanlık duyacaksın. Bütün bu rahatsızlıklar ve pişmanlıklar seni "ben bunlardan nasıl kurtulurum?" diye yöntem ararken İslamiyet'e getirecek, böylece onu uygulamaya başlayacaksın. Değil, kesinlikle değil! Bu rahatsızlık ve pişmanlıklar nefs-i levvamenin rahatsızlık ve pişmanlıkları değil. Bu yürüyüş bandına benzer. Çok koşar, çok yorulur, çok terlersin, indiğin zaman aynı noktadasındır, çok da zaman geçmiştir! Bu rahatsızlık ve pişmanlıklar örtücü ilahlar arasındaki duygusallıklardır. Sen bir örtücü ilaha örtücü ilah olarak davranırken rahatsızlık ve pişmanlık duyuyorsun. Halbuki **rahatsızlık** ve **pişmanlık** öyle bir şey ki, bakın: İnsanların önemli bir sağlık sorununu çözse bir kişi, tüm insanlar tarafından dünyada takdir toplasa bu halden kişi rahatsız olur mu, "A" olarak pişman olur mu? Olmaz! Ama bu halden bile pişman olur nefs-i levvamede, niye? Eğer o sorunu çözen "A" Takdim Formu "BEN" ise, tüm dünya seni alkışlasa bile levm etmen gereken bir hal var! Eğer sen, sana yanlış tarif edilen rahatsızlık ve pişmanlıklara bakarsan böyle bir şeyde pişman olmaz, tam tersine "ne büyük bir iş yaptım!" dersin, "ben ne önemli adamım!" dersin, hiçbir rahatsızlık duymazsın ki! Tüm dünya seni alkışlıyor! Bu yanlış bir tarif! Tüm dünya alkışlasa bile, sen o olayı incelediğinde, eğer o işi başaran "A" Takdim Formu "BEN" ise, işte levm etmen gereken o örtücü ilah! Allah'a eş olduğunu söyleyen "ben de ilahım" diyen o yapı!

Dolayısıyla levm etmek yalnız ve yalnız örtücü ilaha yapılır, **buğz etmek** yalnız ve yalnız örtücü ilaha yapılır. Bu yüzden, başarı gibi şeylerde kişi ayetten öğrendiğini uygular; **ma tevfiki illa billahi**, Hud Suresi 88. Ayet. **Ma tevfiki illa billahi**; bu "B"nin dili! Dedik ya "A" Takdim Formu "BEN" bilincinin kendine ait bir dili var, "B" Takdim Formu "BEN" bilincinin de kendine ait bir dili var. İkisinin dili farklıdır! Bu dilleri iyi fark ederse kişi, bu dillerle mücadele ederken bile "A" Takdim Formu "BEN" bilincinden kurtulur. Çünkü onun dili o bilinç varken o dilinden anlaşılır. "B" Takdim Formu "BEN" bilincinde bir kişi "başarı" diye önüne gelen

bir şeye "**Ma tevfiki illa billahi; ayrıca başaran YOK, ayrıca başarı YOK, İLLA ALLAH**" der. Ayetten öğrenir, Rabbi ona öğretir "böyle de!" der.

Geçenki tefekkür paylaşım toplantısında bir dizi tanrıdan bahsettik, orda dikkat edilmesi gereken bir şey var. Orda tanrılık kavramından bahsederken, tanrılık kavramının bir sıfatı vardır, bir de sebebi. Örneğin komanda tanrı dedik. Bakın orda komandoluk onun sıfatı, bir de sebebi var!? Anestezik tanrı dedik. Ordaki anestezik hal onun sıfatı, bir de sebebi var! Haa! Eğer; kişi o tanrılıklardan korunmak ve kurtulmak için sıfatları terk ederse tanrılıktan kurtulamaz, korunamaz, sebebi terk etmesi gerekir, tanrılık diye anlattıklarımızın sebebini terk etmek gerekir; örtücü ilahlığını terk etmek gerekir. Örtücü ilahlık durduğu halde "ben bu tanrılardan korunup kurtulacağım!" diye sıfatları terk ederse **gizli muhtariyet, gizli tanrı** görevine devam eder! Gizli muhtariyet o kadar önemlidir ki! Bir kişi tasavvuftaki duyduklarından hissettiği mahcubiyetle kendi ilahlığını görmezden gelir. Görmezden gelmek örtücü ilahı yok etmez. Böylece gizli muhtariyet devreye girer!

Bu gizli muhtariyeti ileride inşallah, açma genişletme fırsatımız olur hayırlısıyla. Ama tasavvufta olanların gizli muhtariyeti bir yerinden hafif fark etmelerini sağlayacak çok basit bir örnek vereyim. Tasavvufla meşgul olunca kişilerin hevesleri nisbeten değişir. Diyelim ki, tasavvufla meşgul olmadan önce, bir arkadaşı lüks bir araba almışsa o lüks arabayı hafif kıskanırken.. Veya aldığı bir villayı hafif kıskanırken.. veya üstünde gördüğü güzel bir elbiseyi hatta aynı kendisininkindense "aa, aynı benimkindenmiş" deyip farklı bakarken.. Veya birisinin yaptığı tatili duyunca, o tatille ilgili "insanlar ne tatiller yapıyor!" diye tatilini bile hafif kıskanırken tasavvufla meşgul olunca -aradan zaman geçer- kendi kendisine der ki " ya, birisi araba almış ama hiç umurum da değil!" umurunda olmamaya başlar. Birisi gelir ona aldığı evi falan anlatır. Daha önce hevesle dinlediği bir şeyi "biran önce bitsin" diye bekler, o evin anlatılması rahatsız eder kendisini. Veya diğer konular; işte şöyle bir elbise çıkmış da... Daha duyar duymaz mağazalara koşarken şimdi çok fazla önemsemez olsa da olur olmasa da gibi ve kendisine der ki; "bak, ne kadar değişiyor insan! Daha önce böyle şeyleri duyunca, görünce farklı düşünürdüm, ama şimdi bana çok bunlar tesir etmiyor!" Acaba bunu diyen gizli muhtar mı, değil mi? kendisini test edebilir! Şimdi "kıskançlığı veya kıskanır gibi bakmayı hallettim" diye düşündü ya, aynı kişiyle tasavvufla ilgili bir konu konuşunca dersiniz ki; şu arkadaş şu konuyu öyle bir anlamış ki! Hemen cevap verir size; o da nasıl anlıyormuş! Ben onu bilirim, daha o evinin adresini veremez, onu nasıl anlasın o! Bakın kıskandığı şeyler değişti! Gizli Muhtar'ı fark ettiniz mi?

Dünyayla ilgili bazı şeyleri artık çok önemsemeyince, bitirdiğini zanneder. Ama önemsediği tasavvufla ilgili, birilerinin daha iyi olduğunu duyunca bu sefer ona yönelik rengi değişir!? Önemsediği şeylerin değişmiş olması tasavvufta ilerlemiş olduğunu göstermez! Aynı duygu devam ediyor! Aynı duygunun devam etmesi **gizli muhtariyet** işte! Daha önce dünya ile ilgili bazı şeyleri önemserken muhtariyet açıktaydı, sonra muhtariyeti görmezden geldi! Bu tarafa bakmayıp, onu görmezden gelmekle burayı yok edemezsin ki! O var! Onu yok etmek için

yüz yüze durmak ve yüzleşmek gerekiyor. İşte **nefs-i levvame** bu. Görmezden gelmek değil! Görmezden gelirsen, gizli muhtariyetle konu değişir, ama devam eder! Dedikodu yapacaksa tasavvufla ilgili yapmaya başlar!? Magazin dünyasından birini konuşmaz, ama bu sefer de tasavvuf camiasının içerisinden aynı işleri konuşmaya başlar!? Ben dedikoduyu bıraktım, derse yanılır; Gizli Muhtar devam ediyor.

Dedikodu demişken aslında bakın "A" Takdim Formu "BEN"i tanımak ne kadar önemli, size dedikoduyu farklı bir şekilde tarif edeyim. Çünkü dedikodunun net tarifine ve sınırlarına rastlayamazsınız. Dedikodu, gıybet, iftira hepsi bu: "A" Takdim Formu "BEN" olarak yaptığınız HER ŞEY **dedikodu**dur! Birisini önünüze alıp çekiştirmek, bu kavramın içerisinde nüanslardır. "A" Takdim Formu "BEN" ne yapıyorsa dedikodu ve iftiradır. Neden? Çünkü o, o halini Allah'a ortak koşarak yapıyor. Allah'a ortak koşarak yaptığı için onun o hali **iftira**! İftira ediyor, çünkü "Allah'a ortağım" diyor, bir iftirada bulunuyor. O halle beraber de fiiller yorumlar konuşmalar ortaya koyuyor. Dolayısıyla "A" Takdim Formu "BEN" olarak yapılan her şey aslında dedikodu kapsamı içerisindedir. O yüzden nefs-i levvame çok önemli. Nefs-i levvamede "A" Takdim Formu "BEN"i bilmek tanımak ve ondan kurtulmak bu yüzden önemli.

Kaldığımız paragrafa devam edecek olursak; **"Muhtariyet İlanı", "Örtücü İlahlık İddiası" ve "Tanrılık" kavramlarıyla anlatılmaya çalışılan "Allah'a Eş Koşmak" durumu:** Allah' a eş koşmak nedir? Muhtariyet ilanı **Allah'a eş koşmak**tır; örtücü ilahlık iddiasında bulunmak, Allah'a eş koşmaktır; tanrılık kavramı Allah'a eş koşmaktır. Bunlar aynı şeyleri farklı yönleriyle söylemektir, aynı şeyledir. Bunların hepsi ve buna benzer tarifler Allah'a eş koşmaktır. İşte bu durumun en belirgin göstergesi nedir? Allah'a eş koşmanın "en belirgin göstergesi"ni bilmek gerekiyor. Niye? Allah'a eş koşmayı izleyebilmek için! Onu izleyebilmek ve nefs-i levvame süreci içerisinde o eş koşmayı fonksiyonsuz hale getirebilmek için bize bir gösterge lazım; somut, bildiğimiz bir gösterge lazım. Evet, nedir bu gösterge? Hüküm vermek ve güç sahibi olmak! Örtücü ilahın en belirgin özelliği budur; hüküm vermek ve güç sahibi olmak. **Bu sebeptendir ki; mücadele de bu gösterge üzerinden gerçekleştirilmeli ve izlenmelidir.** Demek ki nefs-i levvame mücadelesi hüküm verme ve güç sahibi olma göstergesi üzerinden yürüyecek ve bunun üzerinden de izlenecek.

Bu konuda birçok yöntem vardır, şimdi burda bir yöntemi birlikte paylaşacağız. Talib için bu konuda önerilecek yöntemlerden birisi 4. Tefekkür Şemamızda var. Ancak o yöntemi okumadan önce daha kolay görebilmek için bir cümle ile açıklamaya çalışayım. **Herhangi bir ŞEYin:** Bu ŞEY yerine (konu, fiil, davranış, düşünce…) her şeyi koyabilirsiniz. Ama burdaki ŞEY "**Allah bir şey murad etti mi.."** şeklinde Kur'anda geçen ŞEY, yaratılan ŞEY! Dolayısıyla, düşündüğünüz her konuyu içerir. **Her hangi bir ŞEYin ilişkisini ya "örtücü ilaha" nisbetle veya "Allah'a" nisbetle kurar kişi!** Buna özen gösteriniz! Bu yüzden de: İnsanın zihni ya bir örtücü ilah düşünüyordur, ya da Allah'ı düşünüyordur. Başka yolu yok, ikisinden birisi. Ya da o zihin durmuştur kendinde değil!? Zihin normalse,

ya bir örtücü ilahla meşgul veya Allah'la meşguldür! Eğer örtücü ilahla meşgulse öncelik onundur. Yani ben hem onu düşünüyorum, hem Allah'ı düşünüyorum, olmaz! Kişi kendisini kandırır! "Ben hem örtücü ilahları; yani hem insanları düşünüyorum hem de Allah'ı" olmaz! Örtücü ilahın önceliği vardır; bir yerde örtücü ilah varsa Allah olmaz! Dikkat ediniz, herhangi bir şeyin ilişkisini kurduğunuzda ya örtücü ilaha nisbetle kurarsınız veya Allah'a nisbetle kurarsınız. İşte herhangi bir şeyin ilişkisini kurarken, ("İnsan-29"un anlaşılması için önemli burası) herhangi bir şeyin ilişkisini kurarken örtücü ilahla, örtücü ilaha nisbetle kurmak veya Allah'a nisbetle kurmak noktası **"İnsan-29" noktası**dır! İşte bu nokta için "İnsan-29" der ki; **DİLEYEN Rabbine bir yön tutar.** Kişi Rabbine nasıl yön tutacak? İşte böyle! Bu noktalara onun için "İnsan-29 Kavşakları" diyoruz. "İnsan-29" Kavşakları; nereye döneceksin? Örtücü ilaha mı döneceksin, Allah'a mı döneceksin? Şimdi bu yöntemi okuyalım ve açıklamaya çalışalım.

TALİB herhangi bir konunun (herhangi bir ŞEY'in) ilişkisini kendisiyle özellikle "A" Takdim Formu "BEN"iyle kurarsa HÜKÜM vermiş olur; Eğer herhangi bir şeyin ilişkisini kendisiyle, kendisinin "A" Takdim "BEN"iyle veya kendisi dışındaki bir "A" Takdim "BEN"le kurarsa **hüküm** vermiş olur **ve bu hükme göre de davranınca GÜÇ iddiasında bulunmuş olur.** Böylece ondan hem hüküm çıkmış olur, hem güç çıkmış olur. Yani hem hüküm sahibidir, hem güç sahibidir! İşte ilahlık vasfı ortaya çıktı! Hem hüküm sahibi, hem güç sahibi!

Ayetlerden gayet iyi biliyorsunuz ki **Hüküm Allah'ındır**! Ama o öyle olmadı, hüküm verdi, hüküm sahibi oldu. Güç kimindir? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**; Allah'ındır. Ama güç sahibi oldu. İşte eş koşmak bu; hüküm veriyor ve hükme göre davranıyor! Böylece ilahlık iddiasında bulundu! Böylece hüküm veren ve güç sahibi olan bir muhtariyet ilan etti! Böylece bir tanrılık kavramı ortaya çıktı! Böylece Allah'a eş koşmuş oldu! İşte bu gösterge bu yüzden çok önemlidir. **İşte bu iki durum, "HÜKÜM" ve "GÜÇ" sebebiyle "Örtücü İlah"ın varlığı ve hâkimiyeti anlaşılır.** Buradan anlaşılır örtücü ilah. **Oysa, bu ilişki Rasülullah (SAV)'ın açıkladığı "KADER" gerçeği ile kurulursa:** Bakın "ilişki Allah'la kurulursa" değil! Hata yapar kişi orada. Kişi yaptığı şeylerde Allah'la ilişki kurarsa o zaman kendisi müstakil kalır, hata yapar! Allah'la ilişkisi kurmayacak, kaderle ilişkisini kuracak. Bulunduğu pozisyonda "ancak kaderle ilişkisini" kurabilir! Onun bulunduğu terkip ancak kaderle ilişki kurabilir. **Oysa, bu ilişki Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı "KADER" gerçeği ile kurulursa, bu durumda "HÜKÜM ALLAH''ındır",**

- İkinci bir varlık olmadığı için kaderle koruyor, değil mi?

Tabi. Kendisi onun içinde olduğu için! Böylece **"HÜKÜM ALLAH'ındır" ve "HAVL VE GÜÇ ALLAH'a AİTTİR" yaşanır;** bu yaşanmış olur. Kişi kendinde böylece "B" sırrınca HÜKÜM ALLAH'ındır'ı yaşar. Yani birisi "Hüküm Allah'ındır" demez öteye! Kaderle ilişkisini kurunca; "B" Takdim Formu "BEN" olarak! **"B" sırrınca** demek odur. Aksi halde "B" sırrınca" ne demek kişi bilmezse [burası "B" sırrınca, şurası "B" sırrınca ama ne?] bilemezse onu, oradaki manayı çözemez! "B sırınca" demek; "B" Takdim Formu "BEN" olarak demektir. Bir kişi, bir işi

"B" Takdim Formu "BEN" olarak yapıyorsa "B sırrınca" yapıyordur; onun için biz oraya "B" Takdim Formu "BEN" dedik, "B" sırrınca olduğu için. "A" asi, asinin "BEN"i. Zulmet var orda; asilik var, muhtariyet var, suiistimal var! Burası; "B" Takdim "BEN", "B" sırrınca olan "BEN". Demek ki: Eğer kişi herhangi bir şeyin ilişkisini Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle kurarsa! Bakın "kaderle kurarsa" demiyorum. Çünkü insanlar kendilerine göre bir kader tarifi yapabilirler, kendilerine göre bir kader anlayışı ortaya kayabilirler veya şu hocaya göre, şu şeyhe göre böyleymiş diye bir kader tarifi bulur onunla ilişki kurarlar. Veya şu kurumun açıkladığı kader anlayışı der ilişki kurar, yanlış yapar! Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kader anlayışıyla ilişkisini kuracak! Bu yüzden her hangi bir yerde bir kader açıklamasına rastlarsanız, o "Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kader anlayışı mıdır?" mutlaka iyi incelemeniz, test etmeniz ve ondan sonra onunla ilgilenmeniz doğru olur. Bunun için de, elbette Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderi, ayet ve hadislerden görmek, öğrenmek ve mutlaka sindirmek çok önemli. Neden? Çünkü onunla ilişki kuracaksınız! **KADER ile ilişkiyi kuran "B" Takdim "BEN" olur**, işte "B" sırrınca ilişki kurmuş olur yani. Kaderle ilişkiyi kuran "A" Takdim "BEN" olmaz. Kaderle ilişkiyi kuran "B" Takdim Formu "BEN" olur **ve "sonuç" da** yaptığı iş de **bir DURUM TESBİTİ'dir,** bir durum tesbiti yapmış olur. "A" Takdim Formu "BEN" hüküm verir, "B" Takdim "BEN" durum tesbiti yapar. Durum tesbitinin içerisinde Hüküm Allah'ındır kavramı çıkmış olur ve o kendinde "B" sırrınca, yani "İnsan-29 gereği" durum tespiti yapar. Ama "İnsan-30" gereği o birimde "**hüküm Allah'ındır**" yaşanmış olur.

Bu kısım nefs-i levvamenin en önemli yanı, kalbi burası işte. Bu anlattıklarımız içerisinde nefs-i levvamenin kalbi burası. Herhangi bir şeyin ilişkisini; (bunun içine her şeyi koyabilmelisiniz) Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle kurmak! Eğer "A" Takdim "BEN"le kurarsa o zaman örtücü ilah yoluna dönmüş olur, o zaman **Rabbine yönelen bir yol** tutmuş olmaz. Günlük yaşantı içerisinde saniye saniye Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle ilişkisini kuracak; **Talibin işi** bu! Bu! Ekmek parası kazanmak için bir sürü bir şey yapıyor olabilir, evi barkı, çoluk çocuğu olabilir, dostları arkadaşları olabilir, her şey olabilir. Ama her şeyin içerisinde Talibin işi budur! Her şey talibin bu işi yapması için laboratuardır. Talibin bu işini yapması için vardır her şey.

Eşi talibin bu işi yapması için vardır! Çünkü kişinin en önemli düşmanı eşidir! İki türlü eşi! Birisi; Kendini Hissetme Duygusunun kendini ne sandığına sebep olan bedeni, eşi. O, onun düşmanıdır! Niye? Çünkü onun yüzünden Kendini Hissetme Duygusunun ASLInı göremez! Ama kendi eşi de onun düşmanıdır, eşler birbirinin düşmanıdır! Niye? Eşler birbirlerini "A" Takdim Formu "BEN"e düşürürler. Ondan kurtulursa, eşler, Yasin Suresi 56. Ayette bahsettiği, **cennette yan yana gelecek** olan iki arkadaş olurlar!? Yasin Suresinde "**o eşler yan yana oturur**" diye bahsettiği bir yanıyla, bir yönüyle gerçekleşir. Ama eşler birbirleriyle olan ilişkilerinde karşısındakinin "A" Takdim "BEN"iyle ilişki kuruyorsa; işte **en önemli düşman**! Çünkü eş kavramı öyle bir şeydir ki, kızdığınız zaman dünyadaki bütün insanlardan fazla ona kızarsınız, sevdiğiniz zaman da dünyadaki bütün insanlar-

dan fazla onu seversiniz. Böyle iki uç duyguyu bir arada barındıran bir gözle bakarsınız. Onun için çok müthiş bir duygu fırtınaları içerisinde bir ilişki var ve sürekli ona mahkûmsunuz. Bu duygu fırtınalarının bulunduğu hale mahkûmsunuz.

Öyle bir mahkûmiyet ki bu, bu mahkûmiyeti iyi değerlendirirseniz bu mahkûmiyet MEKTEB-İ YUSUFİYE olur. Hazreti Yusuf'un mektebidir o! Hazreti Yusuf zindanlarda nefs-i levvameyi tamamlamıştır. O yüzden Hz. Yusuf'un zindanları, zindan hayatı tasavvufçuya bir mektep örneğidir. Hayata baktığınızda Hz. Yusuf misali birçok şeye mahkûmsunuz! Kime eşine mahkûmdur, kimi yokluğa mahkûmdur, kimi varlığa mahkûmdur, kimi sevgisizliğe mahkûmdur kimi sevgiye mahkûmdur. Bir şeye mahkûmdur! İyi incelerseniz hayatı bir sürü mahkûmiyet vardır ve o mahkûmluklardan kişi kurtulamaz; o mahkûmluklara mahkûmdur! O mahkûmlukları eğer "A" Takdim Formu "BEN"le ilişkilendirirse hep isyandadır! İsyan eden kimdir? Asidir! Asi Nedir? "A" Takdim Formu "BEN"dir. Ama her mahkûmiyeti, her şeyi eğer Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle ilişkilendirirse kişi o zaman, onun o mahkûmiyetleri Mektebi Yusufiye olur onun için. Nefs-i levvame içerisinde -fark ettiğinde- der ki; "o mahkûmiyetler olmasaydı bu yolları alamazdım". O mahkûmiyetlerin ona nasıl lütuf olduğunu fark eder! Dolayısıyla, herhangi bir şeyle ilişki kurarken (özellikle de ev hayatında, eşler arasında ve çocuklarla olan ilişkilerde, çünkü insan en çok orda hata yapar ve tuzağa düşer) eğer karşıdakine "A" Takdim Formu "BEN" olarak bakarsa ve karşıdakinin de "A" Takdim Formu "BEN"iyle ilişki kurarsa "sen bana bunu nasıl yaptın ben sana gösteririm" meselesi başlar. Ve Rabların savaşları onları sürükler götürür!

Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle ilgili ilişki kurma yaşantıda normalleşince: **Normalleşmek** demek; artık siz özel bir gayret sarf etmeden öyle olması demek. Başlangıçta Talib özel bir gayret sarf eder kaderle ilişki kurabilmek için. Kaderi anlamaya çalışır, her ilişki kurduğunda, kaderin başka bir cilvesini öğrenir. Kaderi kavramaya çalışır, kader onda idrak olarak yerleşmeye ve onun bilincini işgal etmeye başlar. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kader "A" Takdim Formu "BEN"i ve "B" Takdim Formu "BEN"i işgal ettiği zaman mesele tamamlanır. Bu işgalin tamamlanması lazım! Bu işgal süresince kişi biraz gayet sarf eder, ama nihayet normalleşirse o nefs mutmainleşir. Kaderle ilişkisi normalleşirse nefs mutmainleşir artık. Ve düşünün! Etrafa baktığınızda "A" Takdim "BEN" kalmazsa bir anda kendiliğinden fiillerin tecellisi başlar, kendiliğinden başlar! Sizin gayret etmeniz gerekmez, manzara birden öyle olur. Çünkü siz bu nefs-i levvame sürecinde "A" Takdim Formu "BEN" olarak bakmamaya ve "A" Takdim Formu "BEN"lerle de ilişki kurmamaya gayret ede ede, öyle bir hal gelir ki, bu normalleşir. Sizin özel bir gayret, "şu işi yapacağım" diye önceden bir plan yapmanız gerekmeden öyle olur. Öyle olduğu zaman **ne yana bakarsanız Vechullah'ı görmek** kendiliğinden başlar. Zaten ne yana bakarsan var olan Vechullah'ı sen "A" Takdim Formu "BEN"le ilişkilendirdiğin için göremiyordun! Zaten ne yana dönersen Vechullah'ı görecektin, ama sen ne yana dönersen; yani konu ne olursa olsun -"**ne yana dönersen**" demek etrafa bakmak değil, herhangi bir konu, herhangi bir şey demek. Herhangi bir şeye baktığında

Vechullah'ı görürsün! Her hangi bir şeye baktığında Vechullah'ı görebilmek için, o herhangi bir şeyin "A" Takdim Formu "BEN"le (yani Örtücü İlah'la) ilişkisinin kurulmaması gerekiyor. Örtücü ilahla ilişkisi kurulduğu zaman öncelik onundur, Vechullah gözükmez! Yani ben hem örtücü ilahları görüyorum hem de onlarda Vechullah'ı görüyorum olmaz! Dolayısıyla, Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle ilişkiyi kurma normalleşince gerçekleşecek şeylerden birisi, "**ne yana dönersen Vechullah'ı görürsün**" olur.

Ve ilk başlayacak tecelli, ilk görülecek tecelli işte tükenmeye başlayan BEN! "B" Takdim Formu "BEN"in titremesiyle Fiillerin Tecellisi olur, kendiliğinden olur o. "Fiillerin tecellisi için nasıl bir çalışma yapmam lazım?" diye bir şey yoktur! "İsimlerin tecellisi için nasıl bir çalışma yapmam lazım?" diye bir şey yoktur! "Sıfatların tecellisi için nasıl bir çalışma yapmam lazım?" diye bir şey yoktur! Hepsi nefs-i levvamedir. Nefs-i levvameyi yaparken "B" Takdim Formu "BEN" dediğimiz cüz hali ne kadar tükenmişse o kadar tecelli çıkar. O örtü ne kadar kalkarsa o kadar görürsün yani! Dolayısıyla, görülecek şeylerden biri budur.

Bir diğeri, "**ne yana dönersen Vechullah'ı görmek**" yüzünden "A" Takdim Formu "BEN"lerde hakikati görmektir; esas görülmesi gereken de budur! Çünkü size bir veli adresi verseler, gitseniz baksanız hakikaten de halinden, bildiklerinize göre incelediğiniz zaman durumundan, konuşmasından olabilir demiş olsanız ondan etkilenmeniz ve ona baktığınız zaman "Allah'ı görüyor gibi olmanız" zor değil ki. Örtmeyen birisine gitmişsiniz, perde yok, elbette o hislere girersiniz! Mesele "örtücü ilah"larda Allah'ı görebilmek! Bunu başarmadan olmaz! "Ben "A" şahsına gittiğim zaman çok etkileniyorum, orada duygularım değişiyor, Allah'ı görüyor gibi oluyorum." Zor bir şey değil ki o, o zaten perde yok, olur! Mesele "A" Takdim Formu "BEN"de hakikati görebilmek! "A" Takdim Formu "BEN"de hakikati görebildiğin zaman "**ne yana dönersen Vechullah'ı görüyorsun**" demektir. "Ben yalnızca şu şahsa gidince Vechullah'ı görüyorum, dışarı çıktığım zaman hep "A" Takdim Formu "BEN"i görüyorum" değil! "A" Takdim Formu "BEN"de hakikati görebilmek önemli! İşte onun için de ilişkinin Rasülullah (SAV) in açıkladığı kaderle kurulması yöntemi" önemlidir.

Dedik ki; örtücü ilahın önemli göstergesi hüküm vermek ve güç sahibi olmak. Bunlardan kurtulunulduğu zaman yaşanacak göstergelerden önemli ikisi de nedir biliyor musunuz? Sevgi ve Korku, bunların hakikatleriyle karşılaşmaktır, "A" Takdim Formu "BEN"e ait olmayan sevgi ve korkuyla karşılaşmaktır. İnsanlar Allah'tan, "A" Takdim Formu "BEN"lerden korktukları gibi korkmayı istemedikleri için "bizi Allah'tan korkutmayın" derler. Örtücü ilahlardan korkarlar, ama aslında örtücü ilahlardan olan o korkuyu hiç sevmezler. İşte o korku gibi korkuyu Allah'a karşı hissetmek istemedikleri için "bizi Allah'tan korkutmayın" derler. Ama korkunun esasını fark ettiklerinde Allah'tan korkmayı severler.

Allah'tan korkmak öyle bir şeydir ki insanı duygulandırır ve ağlatır. Hiç korku insanı ağlatır mı? "A" Takdim Formu "BEN"'deki korkuyu gördüğünüz zaman duygulanır ve ağlar mısınız? Ama "B" Takdim Formu "BEN"deki hissedilen Allah korkusu; birisinde gördüğünüz zaman da, kendinizde hissettiğiniz zaman da

hücreleriniz dayanamaz ve gözleriniz yaşarır! Çünkü sevgi ile korku birbirlerine sinerjik tesir eden, birbirlerine sarmal iki olay gibidir. Peki, nasıl başlayacak sevgi ve korku? İşte tüm sevgilerin ilişkisini kuracağınız zaman eğer "A" Takdim Formu "BEN"le değil de, Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle kurarsanız! Tüm insanlardaki sevgilerin, fert fert gösterdikleri sevgilerin ilişkisini siz o kişilere biçtiğiniz rolle, verdiğiz isimle, onun gösterdiği muhtariyetle kurmaz onu bir kenara çekerseniz, oradan çıkan sevgi KİMİN olur?

Bir savaştan dönüldüğünde, esirlerin arasında bir kadın döne döne çocuğunu arıyor, çıldırmış gibi! Onun o telaşını gören Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem ve yanında Halife Efendilerimiz bakıyorlar ve nihayet kadın çocuğunu buluyor öyle bir sarılıyor ki ona! Onun sarılışı ve çocuğun annesine yapışışı Halife Efendilerimizi duygulandırıyor, ağlıyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki **"izlediğiniz bu şefkat var ya, bu ananın çocuğuna sarılması şefkati var ya, Allah'ın kullarına olan şefkatinin yanında bu hiçbir şey! Bu ana-çocuk şefkatine gözyaşı döktünüz, Allah'ın şefkatine dayanamazsınız, öyle bir şefkati var!"** Şimdi, her konuyu dedik ya her şeyi dedik ya! Hadis ve ayetler de buna dâhil, her şeyin ilişkisini kuracağınız zaman! Bu hadisin ilişkisini, Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle kurduğunuz zaman (ana bir birim, çocuk bir birim) buradaki birbirlerini arama, bulma ve bulunca sevinme; Rahim'in ürününü bulduğu zaman sevinmesi, birimde meydana gelen bu şefkat! Kişilerle ilişkisi yok! Dolayısıyla, bu yalnızca cüzde meydana gelen ama Allah'a ait olan! Anneye ve çocuğa ait değil! Anne ve çocuk dediğin zaman sınırlamış ve onlara "A" Takdim Formu "BEN"le bakmış olursun! Onları kaldırdığın zaman, o kader çerçevesi içerisinde gördüğün bu şefkat, bu sevgi yalnızca Sahibinin! O birimde olduğu kadarıyla yalnızca Sahibinin! Bakın bu çerçevede size Bakara Suresi 165-166 ve 167'nin meallerini peş peşe okuyayım. Söylediğim çerçevede bakarsanız mealleri "B" sırrınca anlamış oluruz.

Bakara 165-166 ve 167: **İnsanlardan kimi de Allah'dan başkayı endad** (eş, denk) **edinip** (bizzat ve hakikaten var sanıp) **de onları Allah'ı sever gibi** (algıladıklarında açığa çıkan kuvveler onlara aitmiş gibi) **severler.** (Tekliğe, sisteme) **iman etmiş olanlar ise Allah'a muhabbette daha şiddetlidirler** (muhatap oldukları varlığı tanıyarak severler)**. O zulmedenler, azabı gördükleri zaman** (görecekleri gibi; mesela ölüm kıyamette) **bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın Şediyd'ül Azab olduğunu göreceklerini** (daha önceden, şimdi) **görselerdi. O zaman kendilerine tabi olunanlar, azabı görerek kendilerine tabi olanlardan uzaklaşıp gitmişlerdir. Ve aralarındaki esbab** (sebepler bağlar, B gerçeğince) **parçalanıp kopmuştur. Tabi olanlar: "Keşke bize bir kere daha fırsat verilseydi** (dünyada bir daha yaşama imkânı bulsaydık) **da** (şu tabi olduklarımızın) **bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak", dediler. Böylece Allah onlara amellerini, kendilerine hasretlik acı pişmanlık olarak gösterir. Ve onlar** (B gerçeğince) **Nar'dan çıkıcılar değillerdir.**

Bakara 165-166-167'yi ben birkaç cümle ile özetlemeye çalışayım. İnşallah hatırlarsınız. Bir hadis hatırlayacaksınız; **"Allahümme inniy es'elüke hubbe-**

ke, hubbe men yuhibbüke" Bu bir dua: Allah'ım kesinlikle bana ver. Neyi? Sevgini, aşkını bana ver ve Seni sevenleri de bana sevdirt. Bu duaya niye ihtiyaç duyuyoruz? Çünkü "A" Takdim Formu "BEN" Allah'ı gerçekten sevmez! Allah nasıl gerçekten sevilir? Allah'tan bunu istemek gerekiyor, onu bize öğretmesini istemek gerekiyor. "A" Takdim Formu "BEN" bilinci Allah'ı gerçekten sevmeyi bilmez, bilemez! O bilinç bu sevgiyi bilemez. Bu yüzden, Allah'ı sevenleri de sevmek bir lütuftur. Allah dilememişse… Maalesef insanlar Allah'ı sevenleri de sevemez. Allah'ı sevenleri gördükleri zaman ürkerler, ürperirler!? Bazen kalabalık ortamlarda açık oyan televizyonlara rastlardım, eğer Üç Aylar'ın da içerisinde isek bir anda bakarsınız Kur'an okunmaya başlar. Birisi fırlar, dayanamaz koşar gider televizyonu kapatır. Dinleyemez, duramaz! "A" Takdim Formu "BEN" duramaz, o bilinci rahatsız eder, matkap sesi gibi gelir!? Bu yüzden Efendimiz bir kere o sevginin bize "B" bilincimizde açılabilmesi, o sevginin "A" bilincinden "B" bilincine hicret edebilmesi için böyle bir dua öğretiyor: **Allahümme inniy es'elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke.**

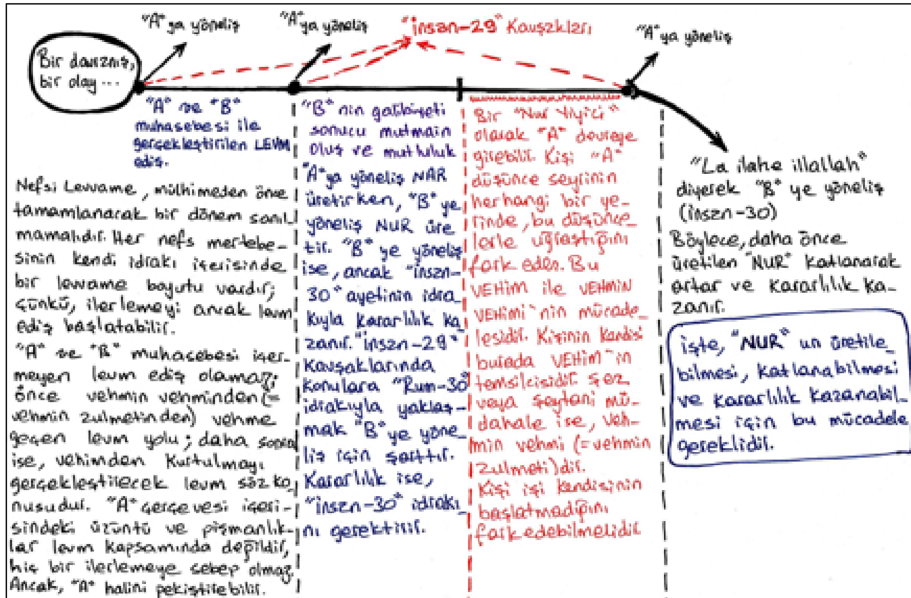
Ve bakın Bakara Suresi 167'nin sonunda diyor ki; **Böylece Allah onlara amellerini**; yani bu sevgiyle ilgili yaptıkları yanlışlıkları, örtücü ilaha ait olan sevgileri, örtücü ilaha yönelik sevgileri **onlara acı pişmanlıklar olarak gösterir**. Ne zaman? Ölümü tattıktan sonra! Halbuki En'am Suresi 122'ye bakalım: **İşte böylece kafirlere kendi amelleri süslü gösterilmiştir**. Çok korkunç! Yaşarken kâfirlere (kâfir derken sakın çok uzağa bakmayın!) örtücü olanlara, "A" Takdim Formu "BEN"e amelleri süslü gösterilmiştir! Ona bu ameller içerisinde sevgisi de süslü gösterilmiştir. "A" Takdim Formu "BEN"i sevmek, "A" Takdim Formu "BEN" olarak sevmek! Örtücü ilahı sevmek, örtücü ilahı önemsemek, örtücü ilah olarak sevmek süslü gösterilmiştir! Yaşarken süslü gösterilen sonra? "**Böylece Allah onlara amellerini acı pişmanlıklar olarak gösterir.**" Yaşarken süslü görüp peşinden koştuğu şey, sonra ona acı pişmanlıklar olarak gösteriliyor! İşte bunu fark eden diyor ki; "ahh, tekrar dönebilsem!" Vakit ilerliyor herhalde, bu sevgi konusunu biraz genişletecektik ama paragrafımızı tamamlayalım.

Bu yüzden; TALİB'in, KADER'i idrakindeki artışı ölçüsünde her türlü örtücülüğü kalkar. Demek ki, Talib nefs-i levvamede yaptığı mücadelelerde kaderi idrak ettikçe, kaderi idrakindeki artış ölçüsünde her türlü örtücülüğü de kalkar.

Şimdi burada 7. Tefekkür Şemamıza bakarak devam edelim kısaca. Tekrar oraya dönme fırsatımız olamayabilir. Bakın şemamızda aslında bir yol haritası var. Bu konuştuklarımızı farklı bir şekilde anlatan bir harita var. Bir davranış, bir olay, herhangi bir şey böyle başlıyor. Ve nefs-i levvame ile meşgul olan Talib yaşadığı herhangi bir olayın muhasebesini yapıyor. Bir işin muhasebesi ancak "A" ve "B" muhasebesi olabilir. Yani bu olay örtücü ilahla mı ilişkilendirilecek, yoksa Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderle mi ilişkilendirilecek? İşte bu muhasebenin yapıldığı bu nokta **"İnsan-29" kavşağı**dır.

Ama "A" Takdim Formu "BEN"'le yaşayanlar, "A" Takdim Formu "BEN"in farkında olmayanlar böyle bir yola girmezler. Doğrudan, otomatik olarak, hiç dü-

şünmeden ilişkiyi örtücü ilahla kurarlar, "A" Takdim Formu "BEN"'le kurarlar. Böylece herhangi bir olay, bir davranış incelenir incelenmez, kişi zihninde düşünür düşünmez "A"ya yönelir. Sürekli böyle çalışır sistem! Hemen örtücü ilaha yönelir, hiçbir zaman Rabbine bir yol, bir yön tutmaz, hemen "A"ya yönelir! Eğer tasavvufla meşgulse bile, elinde tesbihi varsa bile, bu muhasebeyi yaparken zihni hemen "A"ya yöneliyorsa Rabbine bir yol tutmuyor demektir! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı kaderi okumuş, İnsan Suresi-29 ve 30'u okumuş (kabul etmiş sanıyor kendisini) olsa bile, eğer bu muhasebeyi yaparken ilişkiyi örtücü ilahla kurarsa "Rabbine yönelmiyor" demektir!

Tefekkür Şeması 7

Ama öyle bir hal olur ki, Rabbine yöneldi. İlişkiyi kader çerçevesinde kurdu, Rabbine yöneldi. Gündüzün herhangi bir saatinde böyle bir şey oldu diyelim. O işin muhasebesini yaptı, ilişkiyi örtücü ilahla kurmadı. Çünkü örtücü ilahla kurarsa baktı ki… Ama nefs-i levvameyle meşgul, bu işin içerisinde olan birisi. "A" Takdim Formu "BEN"le yaşayanın yapabileceği bir iş değil bu! Onun anlayacağı, yapacağı, kavrayacağı, uğraşacağı bir iş değil! Bu işle meşgul birisi! Bu muhasebeyi yaptı ve Rabbine bir yön tuttu, kaderle ilişkiyi kurdu, rahatladığını hissetti, hoş bir hale girdi. Baktı ki bir anda ***stres*** yok oldu, vücudunun kimyası değişti. Çünkü "A" Takdim Formu "BEN"'le ilişki kurmanın vücuttaki kimyası başkadır "B" Takdim Formu "BEN"le oturup kaderle ilişkiyi kurduğu zaman vücudun kimyası başkadır. "A" Takdim Formu "BEN"le ilişki kurduğunuz zaman; kin, nefret, öfke; bütün bunlarla ilgili hormonlar salgılanır ve kimya değişir. Siz kaderle ilişkisini kurunca, birden geri sarılan film makarası gibi birden o kimya geri çekilir ve vücudunuz rahatlar. Ama aradan biraz zaman geçer, tekrar (ya, ben öyle kaderle

ilişkisini kurdum, ama o da aslında bana şunu demişti. Aslında ben orda şöyle yapmıştım!) yeniden gündeme gelir bu iş. Bunlar çok normaldir ve olmalıdır. Böyle olduğu zaman kişi "acaba ben başaramıyor muyum?" dememeli! Mekanizma böyle! Böyle çalışacak; tekrar gündeme gelmesi ona bir lütuftur. Eğer, tekrar gündeme geldiğinde zihninde yine Rabbine yol tutarsa oradaki elde ettiği nur katlanır ve artık Rabbine tuttuğu yolda sabitlenir! Buna benzer tekrar bir olay yaşadığında işi çok kolay olur. Böylece yeniden yeniden yüksek bir nur elde etmiş olur ve yolunu da sağlamlaştırmış olur. Halbuki bu "İnsan-29 Kavşakları"nda, içinde bulunduğu duygulara kapılarak vazgeçer "A"ya yönelirse kaybeder. Bunu nereden anlarsınız? Siz kaderle ilişkiyi kurdunuz, işi bitirdiniz zannediyorsunuz. Bir anda kendinizi o olayın içerisinde -başlatıcı değil- olayın bir yerinde bulursunuz. Olayı siz başlatmazsınız zihninizde. Buraya dikkat ederseniz yakalarsınız; siz kendinizi o işi düşünüyor ve inceliyor bulursunuz, geç fark edersiniz! Geç bile olsa fark ettiğinizde o işe sahip çıkarsanız örtücü ilaha yol tutmuş olursunuz! Geç fark ettiğinizde "**La ilahe**" der reddederseniz "**illallah**" der Rabbinize yol tutmuş olursunuz. 7. Tefekkür Şeması'na bu çerçevede mekanizma açısından tekrar bakarsanız faydalı olur.

Paragrafımızı tamamlayalım. **Bu yüzden; TALİB'in, KADER'i idrakindeki artışı ölçüsünde her türlü örtücülüğü kalkar. Örtücülüğünün kalkışı ölçüsünde de "HAYRET" ile karşılayacağı tecelliler lütfedilir. Böylece; "HAYRET", HAKK yolda tükenen bilincin, halden hale tükeniş geçişlerinin oluşturduğu CEZBE'nin yine bilinçteki ifade tarzı olur;** burada hayret'i de bir şekilde tarif etmiş oluyoruz. Yani "B" Takdim Formu "BEN" bilinci tükenirken, bir tükenişten başka bir hale, o tükenişte bir halden başka bir hale geçmenin cezbesi/cazibesinin yaşanış halidir ki **hayret**. Bir halden bir hale geçiş! Ama bu bir halden bir hale geçiş "B" yolundaki tükeniş sırasındadır. Bu tükenişte meydana gelen tecellilerdir ki, o hayretle ifade eder onu.

Hayret karşımıza iki türlü çıkar. Birisi İlmen Hayrettir, ona aldanmamak lazım! İlmi öğrendiğiniz zaman da hayretiniz artar, o **ilmen hayret**tir. Bir de **İdraken Hayret** vardır. İdraken hayret, ancak "İnsan-29" uygulanarak olur! "İnsan-29" gereği, nefs-i levvame sürecinde "B" Takdim Formu "BEN" tükenirken idrak hayretleri olur. İlmen hayret tek başına yalnızca hislerin tecellisinde olur. Dolayısıyla hem ilmen hayreti, hem de idraken hayreti ikisini birden ancak "B" Takdim Formu "BEN" yaşar. Ama ilmen hayreti yalnızca, tek başına "A" Takdim Formu "BEN" yaşarsa yani "İnsan-29"u uygulamazsa o hayret (ilmen hayret) "İnsan-29" uygulanmadığı için "A" Takdim Formu "BEN"'i daha kuvvetli yapar, oradaki "BEN"i daha kuvvetli örtücü ilah yapar.

Tükenişin getirdiği fark edişle TALİB dayanamaz ve "ALLAH'ım HAYRETİMİ ARTIR" diyerek MERHAMET ister...

Bu son cümleyle, biz de Allah'tan bize bu yolda MERHAMET etmesini dileyelim.

El-FATİHA!

16 Cemaziyelevvel 1430 / 10 Mayıs 2009

- “Hiç bir şey yapmama” ameli!
- “BEN” diyenin durması gereken yer!
- “Haddi aşmayın” nasıl anlaşılmalı?
- Kaderin yaşanabilmesi için çok önemli bir çizgi
- “İnsan-30” ve “İnsan-29”un “bir” olması için
- Her an yaşanan savaşa dair!
- Muhtar değilsin, ama muhtarmış gibi davran...
- Akıllı kime denir, akıllı insan kimdir?
- Allah’ın hükmüyle hüküm vermek için!
- İnsan nasıl muhtar oluyor?
- Neden ilerleyemiyorum?
- İlk ve ikinci suiistimal nasıl yaşanır?
- Çok önemli bir tecelligah yeri
- Vehmi benlik
- Vehmin zulmeti olan benlik
- Örtücü ilahlığın ülkesi ve bu ülkenin sultanı kimdir?
- Deccal’i tanımaz ve onun tanımını iyi yapamazsak!?
- Efendimiz (SAV)in hakikati
- Halletmesi gereken Deccal
- Vechullah’ı görmek için önce gerekli olan!
- Kendinizdeki Deccal’i “tak” diye görmek için
- Kaçırılmayacak fırsat!
- Efendimiz (SAV)in titizlikle öğrettiği dua…
- Allah’ı örten her düşünce, davranış, fikir aslında nedir?
- Her şeyin kaderle ilişkisini kurma sistemi nasıl işler?
- Taklit Ehlinin açık tarifi!
- İlerlemek isteyen talib için çok önemli ip ucu!
- En önemli şeytan
- Deccaliyet Kısır Döngüsü’nden sıyrılmak için…
- Kabir ve Kabir hayatına dair…
- Sorgulamak ne demektir ve işlevleri nelerdir?
- Birimsel yapının devamında (ahirette) çalışan üç esma!

Önce 15 ve 16. sayfalara bakalım, sonra vaktimiz kalırsa ve sorularınız olursa onlarla konuyu devam ettiririz. 15. Sayfayı benimle beraber takip ederseniz, konuyu aynı noktada anlamak kolaylaşabilir. Tefekkür Paylaşım Sayfalarının konuları, özellikle tefekküre yönelik! Alınan çeşitli bilgilerle açılımın sağlanabilmesi için yararlanabilecek çok öz bakış açıları var oralarda. Çeşitli tereddütleriniz, ikilemleriniz "ben başka yerde şöyle duymuştum, burda bu böyle, bu kafamı karıştırıyor" gibi karşılaştığınız bakışlar olursa, onları not almanız ve sormanız yararlı olur. Onları birlikte ele almamız lazım. Aksi halde sizin sonsuza dek olacak hayatınızda bana göre çok önemli olan bu sayfaları nezaketen takip edip sonra "ya orası şöyleydi anlamadım!" derseniz çok yazık etmiş olursunuz.

Bakın sayfamızda bir küçük kutu içerisinde, talib için bir uyarı var. Buradaki bilgiler hep talib için. Talib olmayana hiçbir önemi yok bu bilgilerin! Ancak talib sınıfına giren birisi için bu bilgiler, bu şemalar çok önemli. Bakın burada talibe bir öneri var: **Muhtar değilsin, ama muhtarmışsın gibi davran. Ancak; muhtarmış gibi davranmak, seni muhtar duruma düşürmesin. Çünkü; ayrıca "muhtar olan" ve "muhtar olmayan" YOK, İLLA ALLAH.** Burdaki tek bütün olan cümle aslında iki ayetin farklı bir şekilde meallendirilmesi, daha yaşarken kolay anlayabileceğimiz bir şekilde meallendirilmesi! İnsan Suresi-29 ve İnsan Suresi-30 burada birlikte meallendirilmiş. Bakın İnsan Suresi-29 olan kısmını okuyayım tekrar. Hatırlayacaksınız İnsan Suresi 29'u.

13 No.lu Tefekkür Paylaşım Tablosunda var. Kaderin anlaşılabilmesi ve kaderle ilgili sapmaların, ikilemlerin ortadan kaldırılabilmesi için bir önerinin olduğu tabloydu. Oradan hatırlayacaksınız, "İnsan-29" özet olarak mealen diyor ki; "**DİLEYEN; artık DİLEYEN Rabbine bir yol tutar; artık DİLEYEN Rabbine döner; artık DİLEYEN Rabbine yönelir**" böyle çeşitli mealler var. Ama burada önemli olan DİLEYEN kelimesi! Şimdi çok önemli bir analiz yapmaya çalışacağız, lütfen çok özen göstermeye çalışın ve sormanız gereken, tereddüt olan yer olursa da çekinmeden sorunuz; hayatınız için çok önemli çünkü. DİLEYEN kelimesi önemli "İnsan-29"da! Eğer birçok kişinin yaptığı hataya düşerse kişi, bu DİLEYEN kelimesi yüzünden örtücü olur, bu DİLEYEN kelimesi yüzünden nefsine zulmedenlerden olur. "**DİLEYEN Rabbine yol tutar**."

Hemen "İnsan-30"a bakıyorsunuz. **"Ancak; dileyen YOK illa ALLAH"** mealini görüyorsunuz, "ileri idrak" olarak. Şu anda Kur'an meallerinde rastlayacağınız; "**Siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe**". Bu çok ön bir idrak! Eğer nefs mertebelerine göre söyleyecek olursak; bu ancak nefs-i mülhimenin söyleyebileceği bir meal, nefs-i mülhimenin biraz ilerlemiş halinin söyleyebileceği bir meal. Ama nefsi mutmainede bu meal olmaz, bu meal nefsi mutmainede geçerliliğini yitirir! Çok ön bir idrak bu! İnsan Suresi-30'a ileri idrakla baktığınızda ise; "**Dileyen YOK, ayrıca dileyen YOK**". Burdaki AYRICA çok önemli; **"ayrıca dileyen YOK".** Ayrıcanın burdaki önemi; yabancı görüntüyü içeren, yabancı görüntüye YOK diyen bir mana olmasıdır. Geçmiş kitaplarda yabancı görüntü "**zıll**" olarak, gölge olarak ifade edilir. Bu tabirde yabancı görüntüye "YOK" diyen bir mana var; **ayrıca dileyen YOK, İLLA ALLAH.**

MUHTAR DEĞİLSİN, AMA MUHTARMIŞSIN GİBİ DAVRAN. ANCAK; MUHTARMIŞ GİBİ DAVRANMAK, SENİ MUHTAR DURUMA DÜŞÜRMESİN. ÇÜNKÜ; AYRICA, "MUHTAR OLAN" VE "MUHTAR OLMAYAN" YOK, İLLA ALLAH.

Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle "OL" inşaallah.

Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsan-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da "İnsan-30" ayetinin gereğini yaşayamaz ve "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ" nden kurtulamazsın; böylece, nefsine zulmeden ZALİMLER`den olursun. Buradaki ince çizgiyi iyi anlamak gerekir. Seni "İHLAS HAYAT DÖNGÜSÜ"nde sabit ve kararlı kılacak olan, "İnsan-29" ve "İnsan-30" ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini "bir" yaparak "OL"maktır.

"DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ", örtücü ilahlığın ülkesidir. Örtücü ilahlığın, yani bu ülkenin sultanı da DECCAL`dir. Beden olan ARZ`daki örtücü ilahlığın sultanı olan DECCAL ise, "A" Takdim Formu "BEN" dir. Dünya olan ARZ`daki örtücü ilahlık kavramının sultanı DECCAL ise, günü geldiğinde görülecek olandır. Günü geldiğinde Dünya`da görülecek olan bu DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" in KÜLL`ü olup, gelmiş olan NEBİ ve RASUL makamlarının zıddıdır. ZİLLİ vasıflı DECCALİYET`in sultanı DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN" ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle kendilerinin ilahı ilan edilecektir. DECCAL`e kudret kazandıracak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini "OKU"yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini, ALLAH cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir.

Vehmin zulmetine dalarak, Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ" ne nefsinin şerri yönüyle dahil olan örtücü ilahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN" in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir. "A" Takdim Formu "BEN" in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüsünden yüksektir. "A" Takdim Formu "BEN" Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak bu bakımdan en öncelikli ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle "Sad:82-83" ayetlerinde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri de çalışmaz olur.

Tefekkür Şeması 15

Bu çerçevede tekrar buradaki meale bakacak olursak; **muhtar değilsin, ama muhtarmışsın gibi davran. Ancak; muhtarmış gibi davranmak, seni muhtar duruma düşürmesin..** Burası İnsan Suresi-29'un farklı bir şekilde meallendirilmiş hali. Bir davranış öneriyor burada bakın; **muhtar duruma düşme**! Bir davranış öneriyor ve hemen "İnsan-30"a geçiyoruz çünkü; ayrıca ne muhtar olan ne muhtar olmayan var! Yani **muhtar olan ve muhtar olmayan YOK!** İster kendini muhtar san, ister muhtar duruma düşme; fark etmez! İkisi de YOK! Muhtar duruma düşmedin diye, onu da var sanma! İkisi de "yok" aslında; ne muhtar olan ne muhtar olmayan var! **Muhtar olan da YOK, muhtar olmayan da YOK, İLLA ALLAH!** Şimdi, neden ikisi birden önemli? Neden "29" ve "30" yan yana burada?

Bakın kader bilgisinin dinamik olması gerekir! Bu çok önemli bir şey; kaderin yaşanması gerekir, yaşanacak bir şey kader! Öğrendikten sonra; "ben bu bilgiyi kabul ettim" deyip, defteri dürüp rafa kaldıracağınız bir bilgi değil kader! Sorulduğu zaman, "sen kadere nasıl inanıyorsun?" dendiği zaman tarif edeceğiniz bir şey değil! Saniye saniye yaşamanız gereken bir şey; bu yüzden dinamik olması gerekiyor. Eğer siz onu rafa kaldırırsanız kaderi statik hale, durgun hale getirirsiniz! Onun dinamik olmasını sağlamanız lazım. Bakın dikkat edin, iki tane cümle söyleyeceğim yaşadığınız herhangi bir olayla ilgili. Diyelim ki, bir kişi Eskişehir'e gidecek. Şimdi "İnsan-30"a göre bir cümle kuralım o kişi için: "Eğer Allah senin Eskişehir'e gitmeni dilemişse sen Eskişehir'e gidecek davranışa girersin." Kader açısından bu cümle doğru mu? Doğru! Peki, bu cümlede kişiye bir öğüt var mı? Kişiye bir öğüt yok! İnsan Suresi-30 için bu cümle çok doğru, ama bu cümleyi okuyanın ne yapacağını anlaması mümkün değil, bir öğüt yok, burda. Öyleyse bu cümle onun için statik! "Tamam, benim kaderimde Eskişehir'e gitmek dilenmişse bana o fiiller yaptırılır, ben de giderim" der kenarda durur. Bir öğüt yok, yani amele yönelik bir dürtü yok! Halbuki biz ne diyoruz? "**Kur'an öğüttür**" öyle değil mi? Ama bakın çok dikkat ediniz cümleler böyle olsaydı, yani bu cümlelerin tamamı "İnsan-30" idrakıyla, "İnsan-30" gerçeğiyle olsaydı Kur'an'dan hiç öğüt çıkarabilir miydiniz? Ne yapacağınızı bilemezdiniz? Çıkaramazsınız ki, hiç kıpırdayamazsınız! Bu hataya düşenler var, "İnsan-30"un cazibesine kapılıp bu hataya düşenler var, 13. Tablo'ya bakarsanız, o batıl inanışı göreceksiniz. "İnsan-30"un cazibesine kapılıyor, kendisine bir amel uyduruyor. Ne o amel? "**Hiç bir şey yapmama"** ameli! "Nasibimde varsa olur" ameline ulaşıyor. Kur'anın öğüt olabilmesi için işte "İnsan-30"da bahsedilen bu gerçeğin insan boyutunda anlaşılabilecek bir cümleye çevrilmesi lazım ki, kişi bir şey yapabilsin, bir amel çıkarabilsin. Dolayısıyla, "İnsan-30"daki cümleyi, siz ancak "İnsan-29"daki bakış açısıyla öğüte çevirebilirsiniz.

Şimdi örneği ibadetle ilgili vermeye çalışalım. Hatta nefs mertebeleriyle ilgili bir örnek verelim. Diyelim ki "eğer senin kaderinde Allah nefs-i mutmaineye ulaşmanı dilemişse sen nefs-i mutmaineye uygun fiiller ortaya koyarsın ve neticede ulaşırsın." Doğru mu? Doğru! Peki, kişi ne yapacak bu cümleyi duyunca? "Peki, ben ne yapayım? Demek ki kaderimde varsa olacak" deyip bekleyeyim mi? Bakın bir öğüt yok! Aynı cümleyi aynı idrakı şimdi öğüde çevirelim: "Eğer sen şu, şu, şu amelleri yaparsan, eğer sen Rabbine yönelirsen, eğer sen örtücü olmazsan

nefsi mutmaineye ulaşabilirsin." Şimdi öğüt oldu mu? Şimdi kişi dinlediği zaman ne yapacağını fark etti, değil mi? Demek ki, önemli olan bir şey var; "İnsan-29" ve "İnsan-30" sanki birbirlerine tersmiş gibi gözüküyor ama kesinlikle ters değil; birbirlerini tamamlayan bir bütün! İşte kişinin yaşarken ikisini birden bir bütün yapacak idrakı yakalaması lazım! "İnsan-29" ve "İnsan-30" ayetlerini bir bütün yapacak, onu "bir" yapacak manayı yakalaması lazım! Maalesef okuyacağınız birçok açıklamalarda, tefsirlerde (ayetlerden sadece birisine yaslandıkları için) ya "İnsan-29"a yaslanarak tefsir yapmış, ya "İnsan-30"a yaslanarak tefsir yapmış! "İnsan-30"a yaslanarak tefsir yapmışsa "İnsan-29"u şöyle bir yazmış "yazmasak olmaz" der gibi yazmış geçmiş. "İnsan-29"a yaslanmışsa yazdığında İnsan 30'u çoğu kere bahsetmemiş! Bahsetmişse de -maalesef çok önemli şahısların tefsirlerinde bile, önemli bildiğiniz zatların tefsirlerinde bile- "**Dileyen YOK ancak ALLAH" diyorsa da, bu; insanın hür iradesi yoktur, manasına gelmez!**" gibi bir de uydurma katmış, maalesef! Demek ki aslında "İnsan-30" Ulûhiyet mertebesinden söylenmiş bir gerçek. Ulûhiyet mertebesinde "insan" yok! Bu yüzden, orada siz o cümlede öğüt bulamazsınız. Ama kesret âleminden beşeri boyuttan baktığınız zaman, Ulûhiyet cümlesinin tercüme edilmesi lazım beşeri boyuta ki; kişi ne yapacağını görsün! Bu yüzden "İnsan-30"daki "**dileyen YOK, ancak ALLAH**" idrakı kaybolmadan "ne yapacağını" amele çevireceği, kaderi dinamik hale getireceği öğüt hemen "İnsan 29"da: "**Dileyen Rabbine yönelir, dileyen Rabbine bir yol tutar**". İşte "İnsan-30" çerçevesinde ne yapacağını gördü, yakaladı.

YUKARIDAKİ ANAHTARDAN HAREKETLE "AMENTÜ BİLKADERİ" İÇİN:
SORU-1) İman edeceğim tanımlama nedir?
SORU-2) Bu tanımın gereği olarak nasıl davranmalıyım?

CEVAP-1) İnsan-30: "Ve ma teşaune illa en yeşaAllah..."
İlk idrak Meal: Siz dileyemezsiniz, Allah dilemedikçe...
İleri idrak Meal: Ayrıca dileyen YOK, illa ALLAH...

CEVAP-2) İnsan-29: "inne hazihi tezkiretun, femen şaettehaze illa Rabbihi sebiyla"
Meal: Muhakkak ki, bu bir tezkire'dir; DİLEYEN Rabbine bir yol tutar

Cevap 1 ve 2'deki ayetler, diğer ilgili ayet ve hadisleri temsilen seçilmiştir.

EĞER!!! Yukarıdaki soruların cevabı olarak, var olan ayetler yerine, "Beşeri Tanımlamalar" getirilirse, "BATIL DAVRANIŞLAR" üretilmiş olur.

Cevap-1) insan-30
Cevap-2) insan-30'un cazibesiyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM"
Sonuç: Batıl Davranışlar

Cevap-1) insan-29'un tesiriyle oluşturulan "BEŞERİ TANIM"
Cevap-2) insan-29
Sonuç: Batıl Davranışlar

MUHTAR TANRI	MECBUR TANRI	"B" ilk İDRAK	"B" ileri İDRAK
Muhtariyet iddiası insan-29'un tesirinde kalınca kişi, insan-30 ile insan-29'un ilgisini ve bütünlüğünü fark edemez; insan-30 yokmuş gibi davranır.	Öncelikle "A"nın fark edilmesi ve yok edilmesi gerekliliğini bilmeden, "B"yi yok etmeye çalışan kişi, insan-30 için "Allah diledikten sonra BEN dilerim." der.	insan-29 ve insan-30'u "HU" çerçevesinde meallendirir. insan-30 için ilk idrak meal olarak: "Benim dilemem ALLAH'ın dilemesidir." der.	İnsan-29 ve insan-30'u "vahidül ehad" çerçevesinde kavrar. insan-30 için ileri idrak meal olarak: "AYRICA DİLEYEN YOK, İLLA BİLLAH"

Tefekkür Şeması 13'den

Şimdi biraz daha bu konuyu muhtar halle birleştirmeye çalışalım. Kendini Hissetme Duygusundan bahsetmiştik. **Kendini Hissetme Duygusu;** (varlığı his) aslında saftır, somdur, yani Sameddir! Halbuki insan da kendini hissediyor, bakın çok dikkat edin buraya. Çok önemli bir şey bu; insan da kendisini hissediyor. Burada önemli bir şey var; insanın kendisini hissetmesine izin verilmiş! Biraz sonra onu biraz geniş göreceğiz 16. Şema'da. İnsan için ele aldığımızda, özellikle halifetullah özelliğindeki insan yapısı için ele aldığımızda, insan kendisini halifetullah manasındaki esma terkibiyle sınırlanmış, şartlanmış, kayıtlanmış olarak hisseder ve bu halifetullah çerçevesinde o cüz kendisine ben der. Allah orda diyor ki ona; **dur, orada dur!** Buraya çok dikkat edin; burası açık, net ve bu kadar dobra dobra bulamayacağınız bir bilgi, çok önemli bir şey! Orada dur, diyor "BEN" dedin dur! Niye? Çünkü "BEN"i ancak Allah der; çünkü Allah **Mütekebbir**'dir, başkası "BEN" diyemez! "BEN" demek Allah'a aittir! Ama sana o cüz yapı çerçevesinde "BEN" deme izni verdi. "**Orada dur**" diyor "**orada dur!**" Ne demek bu? Oraya bir sınır çiziyor orada dur! Sınır ne? Hudut, had. Şimdi gelelim ayetlere, ne diyor? "**Haddi aşmayın**, **haddi aşan olmayın**. "**BEN", dedin orada dur, haddi aşma!**"

Peki, oradaki izin ne, oradaki "BEN"e verilen izin ne? İşte ordaki **BEN** şu: O yabancı görüntüyü sanki gerçekten varmış gibi sandın ve "BEN" dedin. Orada dur! Bu kadarına izin verildi. Ne için? Ancak KULLUK yapman için! Ancak İBADET için bu kadarına izin verildi! İbadet için kendini var sanan bir yabancı görüntü lazım. Burada dur! Esas ne için olmuşsan onu yerine getir, haddi aşma! Peki, nasıl haddi aşıyor? O yabancı görüntüye ben dedikten sonra müstakilliğini ilan ediyor, müstakilliğini ilan ederek haddi aşıyor! Bakın "**haddi aşma**"yı izah ediyor Kur'anı Kerimde "**haddi aşmayın!**" diyor. Eğer bu had işini "A" Takdim Formu "BEN" yaşantısında, örtücülerin, kâfirlerin, fasıkların, zalimlerin yaşantısında kendi duygu ve düşüncelerine göre tarif ettikleri ve koydukları sınırları aşanlar için düşünür "sen haddi aştın" derseniz, yanılırsınız. Allah için had, Kur'anı Kerimde bahsedilen had budur. Bunun dışında "**haddi aşmayın!**"ı tarif eden olursa tamamen Kur'ana ters bir tarif yapmış olur. Tamamen yanlış Kur'anın dışında bir tarif yapmış olur. **Haddi aşmayın** demek; eğer sen izin verildiği kadar kendine ben dersen ve onun da ne için olduğunun idrakında olur, o işle meşgul olursan Rabbine yönelmiş olursun; sakın haddi aşma! Ne olur haddi aşarsan? Allah'ı örtersin, **örtücü** olursun; haddi aşarsan **kâfir** olursun! İşte bu yüzden diyor ki: **Muhtar değilsin!** Yani sen özgür iradeye, özgür akla, özgür fikre, hepsini toplarsan özgür güce sahip değilsin! Öyle bir varlık YOK; Allah'ın dışında ayrıca güç sahibi olan bir varlık YOK! **Yani muhtar değilsin! Ama sen "sanki" güç sahibiymişsin gibi davran.** Burası çok önemli, kaderin yaşanabilmesi için bu çizgi çok önemli; **ama sen sanki bir güç sahibiymişsin gibi davran.** Ama bu davranış o kadar ince bir bıçak sırtı üstünde ki; **ancak muhtarmış gibi davranmak seni muhtar duruma düşürmesin!** Niye? İşte bu idrakı şimdi veriyor; **çünkü; ayrıca muhtar olan;** tamam, sana izin verildi ve sen "BEN" dedin; muhtar değilsin! Ama o hal bile **muhtar olmayan bile YOK, İLLA ALLAH.**

O kadar önemli ki bu Tefekkür Paylaşım Toplantıları! Sürekli, dinamik bir mirac yaşantısına sokar kişiyi. Peş peşe patlayan tomurcuklar gibi yakalar hayret içerisinde olduğu bilgileri ve miracları yaşar. Tam bu noktada içimizden bir mübarek kardeşimizden bahsetmek isterim. Bunları, bu Tefekkür Tablolarını inceleyip dinleyince ve "ben bu işi nasıl hallederim?" diye saniyesini saniyesine eklediği bir zaman mübarek kardeşimiz bunu -bir yanını- ezanı dinlerken fark ediyor. Ezanın nasıl dinleneceği bize hadislerle öğretilir. Hatta ezan bittikten sonra okunacak bir salâvat öğretilir. **Hayye ale's-salah** kısmına gelindiğinde "**ve la havle ve la kuvvete illa Billâh**" denmesi önerilir. Bu öneriyi insanlar "böyle tembihlenmişti" diye yaparlar. Ama önerenler? Nasıl bir idraktalar ki bir şey önermişler, "nasıl bir yaşantı" içerisindeler ki ileriye bir şey önermişler! İşte bunu ezanı dinlerken yakalıyor. Bir maille paylaşmıştı bu bilgiyi. **Hayye ale's-salah**; haydi namaza, haydi namaza! Bakın, "İnsan-29"! Bir amel içeriyor değil mi? Bunu dinledin haydi namaza, namaza gidiyorsun. **Haydi salâta;** salâta gidiyorsun. "İnsan-29"! Ama hangi idrakla gideceksin? "İnsan-30" idrakıyla gideceksin! "İnsan-30" idrakıyla gitmezsen **taklit ehli** olursun. "İnsan-30" idrakıyla gitmezsen **örtücü** olarak gidersin. Peki, "İnsan-30" idrakıyla gittiğini nasıl ifade edeceksin? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Müthiş bir şey değil mi? Ve arkadaşın bunu yakalaması ne kadar hoş bir hal, kavramış olması ne kadar güzel! "İnsan-29"la gitmeye çalışıyor. O giden "bende bir güç var ve ben bu gücü namaz için kullanıyorum, salât için kullanıyorum" derse örtücü olur. Öyle bir güç yok! Ancak biliyor ki, dilenmişse bu yapılır ve ne diyor o zaman? **Ve la havle ve la kuvvete illa Billâh!** Evet, muhtarmış gibi davranarak salâta gidiyor ama muhtar olmadığını ifade ediyor. Kalkıyor salâta gidiyor, muhtarmış gibi davranıyor, "İnsan-29"u yerine getiriyor; Rabbine yöneliyor. Ama diyor ki; muhtarmış gibi davrandım ama muhtar değilim; **ve la havle ve la kuvvete illa Billâh.**

Muhtarmış gibi davranmak ve muhtar olmamak, bir girdap ta getirir. Özellikle tasavvufla meşgul olanlarda rastlarız buna; ama bu çok yanlış bir şeydir, "İnsan-29"u kavrayamamaktan kaynaklanır. "İnsan-30"un cazibesine fazla kapılmaktan kaynaklanır. Ne demek fazla kapılmak? Dengeyi sağlayamamak demek! "İnsan-30" ve "İnsan-29"un bir olması için, bir manada olabilmesi için dengelenmesi lazım. Birisini görmezden gelir kenara koyar diğerine ağırlık verirseniz dengeyi sağlayamazsınız! Bir fazlalık oluşur, gerekmeyen bir fazlalık oluşur. Siz, dengeyi sağladığınız zaman fazlalık olsun, o güzel! Ama dengeyi sağlamadan tek yönlü fazlalık size amelde yanlışlıklar getirir, zihni kaydırır, aklı kaydırır. Ne gibi mesela? Dünya işlerinden elini eteğini çeker. Artık ben şu işleri yapmak istemiyorum. Niye? Boş ya, boş! Boş, ne gerek var! Böyle bir yanlışa düşer. Bu tamamen İslam Sisteminin dışındadır ve yanlıştır. Şimdi göreceğiz; siz işi örtücüye mi bırakacaksınız yani örtücü mü başarsın, Allah'ı örten mi başarsın? Şimdi bunun bir özel teşebbüste olduğunu düşünün. Bir iş yeri açıyor on kişi, yirmi kişi, otuz kişi neyse, birilerine ekmek parası kazandırıyor. E, sen bu işi yapma, bir örtücü mü versin o parayı, bir örtücünün işyerine mi gitsinler? Bakın, aynısına şöyle bakın: Allah rızası için savaşa gittiniz, savaşa katıldınız göğüs göğüse savaşacaksınız. Geldiler sana "hadi savaşsana!"dediler "Ya, ne olacak ya, nasıl olsa hepimiz öleceğiz!" deyip

böyle savaşabilir misiniz? Olur mu, böyle bir savaş övülmüş mü? Eğer siz o savaşta Allah için canla başla savaşmaz, şehitliği önemsemez ve şehitliğe doğru gitmezseniz yanlış bir iş yaparsınız. Ayet ve hadislere göre tamamen yanlış yaparsınız. Ama bilmelisiniz ki, savaş yalnız cephede değil ki! Savaş her an var, örtücü olmak ve olmamak savaşı var. Dolayısıyla, siz zaten hayatta bu savaşın içerisindesiniz. Bu savaşın aynı mantaliteyle devam etmesi gerekir; mutlaka başarı, mutlaka başarı! Nasıl başarı? Öyle bir başarı ki bu; nasıl dedik **muhtar değilsin, ama muhtarmış gibi davran.** Tamam, başarıya gittin başarıyı yakaladın. Ancak; başarıyı yakalamak seni muhtar duruma düşürmesin! Hangi ayetle onu öğreniyoruz? Onlar der ki "**ma tevfiki illa billahi**" Açık ayet; "**Ayrıca başaran YOK, illa ALLAH**". Her hangi bir başarıda bil ki; "**ayrıca başaran yok, illa Allah.**" Dolayısıyla, o başarıyı sağlayacaksın ki bu ayetin gereğini yerine getirebilesin. Ne diyesin? **Ma tevfiki illa billahi; ayrıca başaran yok, illa Allah.** Eğer sen burada muhtar duruma düşer ve "evet, ben akıllıyım güçlüyüm ve başardım, sen de çalış, sen de başar" dersen muhtar olursun. Sakın muhtar olma! Niye? Haddi aşarsın, haddi aşmış olursun, haddi aşanlardan olursun!

- Daha önce israftan bahsetmiştiniz. Kendimde olan özellikleri kullanmamak da israf! Bu yüzden mi istenmiyor?

Örtücü olarak kullanırsan da israf! Onları örtücü kullanırsan da israf, hiç kullanmazsan da **israf**! Ne zaman doğru? **Allah'ın verdiğini Allah yolunda kullanırlar!** Allah'ın verdiğini Allah yolunda kullanırsan israfın dışında kalır.

Burada, akıllı kime denir, akıllı insan? ona da bir bakalım isterseniz, birkaç cümle ile. Çünkü bu yolda ilerlemek, yani cennete gidebilmek ancak akıllı olarak mümkün, akılla mümkün, akıllı insanın işi! Peki, kime akıllı denir? **Akıllı**, öğrendiği bilgilerle hareket edene denir; bilgileri uygulamaya koyana denir, öğrendiği bilgilere göre davranana denir! Hayatınızda bakacak olursanız, her hangi bir kişinin bir davranışından sonra "ne akıllı insan!" dersiniz. Niye? Bir bilgi öğrenmiş, o bilgiye göre davranıyor, bu yüzden "akıllı insan" dersiniz. Akıllı kelimesinde amel var, ameli yönlendiren bir bilgi var. Akıllı kelimesi iki şeyi birden içeriyor; bir bilgi ve o bilgiye göre hareket. **Akıllı insan**; bilgiye göre davranan! Bunu neden bastırarak söylüyorum?

Kesinlikle bilgili insanla akıllı insanı karıştırmamak lazım! Bu yolda ilerlerken yapılan hatalardan birisi de odur. Bilgili olduğu zaman, yettiğini sanarsa tamamen yanılır. Eğer ayetlere bakacak olursanız hep ikisi beraber geçer. **İllelleziyne amenü ve amilüs salihati; ki onlar müstesna, zarar görmekten müstesna, cehenneme gitmeyecekler müstesna!** Kimler? **"İllelleziyne amenü ve amilüs salihati; inananlar ve salih amel işleyenler."** İkisi beraber! Akıllı! Bilgili olanlar değil, çok dikkat edin buna! Dolayısıyla, dinlediğiniz zaman da akıllı kişiyi dinlemeye çalışın, bilgili kişiyi değil!

Bilgili kişi şeytanın oyuncağıdır şeytan bilgili kişiyi çabuk kandırır. Âlimler şeytanın en kolay kandırdığı gruplardandır! Bir kıssada şeytan şöyle diyor: Ben imanı kavi bir cahili daha zor kandırıyorum, ama âlimleri daha çabuk kandırıyorum.

Bakın hayattan günlük yaşantıdaki bir olaydan örnek verelim depremden. Depremle ilgili bir kişi çok bilgili; "depremde nasıl davranılır, depremle ilgili konutların nasıl olması lazım, nasıl korunulur?" hepsini çok iyi biliyor ama hiç bu bilgiye göre davranmıyor; deprem geldiğinde korunabilir mi? Bilgili diye deprem ona zarar vermez mi? Hiçbir şey fark etmez! Siz o zaman ona "akıllı birisi" der misiniz? "Ne akılsız adam, ilk önce bilenin evi gitti! Ne akılsız adam! O kadar da biliyordu onun evi gitti" dersiniz. Kendiniz ona "akılsız" damgasını basarsınız! Niye? Çünkü; biliyordu ama yapmadı. Ha, akıllı kim? Hem deprem bilgisini biliyor hem de o bilgiye göre tedbir almış, yani; korunmuş! Kur'an'a göre müttaki, müttaki; korunan. **Müttaki** olmak akıllı olmak demek; o bilgiye göre hareket eden! Buna da çok dikkat etmek lazım. Akıllı; **illelleziyne amenü ve amilüs salihati**; "B" anlamında inanan ve onun gereğini yapan akıllı. Bilgili; konuyu bilen, tedbir almamış, müttaki değil.

- *Hocam, o zaman Kur'anı Kerimdeki ayetlerde "akıl etmeyecekseniz" bu kavramı da düşünürsek!*

"Akıl etmeyecekseniz" veya **"ne kadar az düşünüyorsunuz", "artık tefekkür etmeyecek misiniz?"** bu konuyu da tefekkür edin! Hepsi (gerçeği öğüde çevirmek) öğüt dili; insan boyutundan dil! Hatta aklını kullanmayanların çok şer ilan edildiği ayetler var. "İnsan-30" ayetinin mealini ve idrakını kaybetmeden o öğütlere dikkat etmek gerekiyor! "İnsan-30"un manasını rafa kaldırıp, yalnızca o öğütleri kişi dikkate alırsa muhtariyetini ilan etme tehlikesi çok yüksek. Bu yüzden, o öğüt olanları temsilen "İnsan-29"u düşünecek olursak, yani "**dileyen Rabbine yönelir**"i temsilen ele alırsak "İnsan-30"la beraber baktığımızda, ikisini bir yapan önemli! "İnsan-30" idrakıyla o öğütleri yerine getiren önemli! Zaten o tür öğütler "İnsan-30" gereği hidayet dilenmişlerin hidayetle ilgili yapacakları fiilleri vesileye çevirecek öğütlerdir. "İnsan-30"la hidayet dilenir. "İnsan-29"la "İnsan-30"da dilenen hidayetin vesileleri devreye girer. İkisi de aynıdır; **aynı sistemin seslenişleri!**

Kişi kendi aklını, aklı kullanacağı zaman "İnsan-30"un dışına çıkmayacak olursa! Hep mesele o! Elindeki pusula "İnsan-30"u gösterecek! "İnsan-30"un dışına çıkmaması gerekiyor. Bakın bu söylediğimizle ilgili üç tane ayet okuyalım; Maide-44'ü okuyorum: **Kim Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.** Allah'ın kesin öğüdü! **Kim Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmezse:** Yani "güç bende" der müstakil fikir üretir, akıl üretirse durum tespiti yapmış olmaz işte o zaman! **Kim Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.** Maide-45: **Kim Allah'ın inzal ettiğiyle, hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.** Maide-47: **Kim Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.** Bizzat Allah'ın sözü! Dolayısıyla, bütün bunların çerçevesinde aklı kullanmak gerekiyor, o zaman siz **durum tesbiti** yapmış olursunuz; Allah'ın hükmüyle hüküm vermiş olursunuz! Durum tesbiti zaten, Allah'ın hükmünün cüzün ağzından çıkması demektir. Cüzün ağzından Allah'ın hükmü çıkıyorsa o cüz durum tesbiti yapıyor demektir. Bu ayetlere sırası gelince konuyla ilgili belki tekrar bakarız.

Şimdi devam edeyim okumaya. **"Ey TALİB kardeşim, bu kuralı düşün, anla ve böyle "OL" inşaallah."** Bakın buradaki "OL; KÜN fe YEKÜN" hem "30"u hem "29"u içeren bir tavsiye. **Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsan-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLÂS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin.** Muhtarmış gibi davranmazsan, demek ki İhlâs Hayat Döngüsü'ne giremezsin. İhlâs Hayat Döngüsü'ne girebilmek için amel gerekiyor, bilgi gerekmiyor, bilgiyle giremiyorsun! Daha öncede konuşmuştuk bunu; İhlâs Hayat Döngüsü'ne nefs-i levvameyle girersin, nefsin levm boyutuyla meşgulken girersin. Bu da amel gerektirir, muhasebe gerektirir; "A" ve "B" muhasebesini yapmanı ve bir tavır belirlemeni gerektirir! **Muhtarmış gibi davranmazsan "İnsan-29" ayetinin gereğini yerine getiremez ve "İHLÂS HAYAT DÖNGÜSÜ" sürecinde "HAKK" yolda ilerleyemezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da**; eğer muhtariyetini ilan edersen de… Buraya döneceğiz.

Bakın **Muhtariyetini ilan etme**ye yaşantıdan şimdi birkaç örnek verelim. Aynı cümleyi şöyle okuyalım: Aklın hür değil, ama aklın hürmüş gibi davran. Ancak; aklın hürmüş gibi davranmak seni aklı hür yapmasın. Çünkü ayrıca ne aklı hür olan ne aklı hür olmayan var, İlla Allah! Veya; mal mülk senin değil -çok dikkat ediniz buraya- ama mal mülk seninmiş gibi davran. Ancak; mal mülk seninmiş gibi davranmak seni mal mülk sahibi yapmasın; "mal mülk benim, benim malım" haline düşürmesin. Bakın muhtar olmak nasıl oluyor görüyor musunuz? Eğer hayata döndüğünüzde sahip olduğunuz hayatla ilgili, bunları 24 saate yaymazsanız muhtariyeti yakalayamazsınız, o saniyelerin içerisinde. Sen bir vücut sahibi değilsin, ama vücut sahibiymişsin gibi davran. Orada bir izin var! Ancak; vücut sahibiymiş gibi davranırken sakın "bu vücut benim, güç bende" tuzağına düşme! Çünkü ayrıca ne öyle bir vücut benim diyen, ne de "bu vücut benim değil" diyen var, illa Allah. Burası çok önemli, bu vücutla ilgili kısım çok önemli! Bunu konuşmamızın ilerisinde biraz genişletiriz.

24 saatinize yaydığınız zaman! "Nasıl bu bilinçle yaşanır" bunu bütün yaşantınızdaki her detaya yaymak gerekiyor, bu muhtariyetten kurtulabilmek için! Aksi halde "bilgi olarak" kalır. Ve insanların bu konuda çabuk, en fazla muhtariyete düştükleri yan cinsel platformdur. Cinsel platformda çabuk muhtariyete düşerler! Cinsel platformda ne yaparak düşerler? İlan ettikleri ilahlık gücünü o cinsel görünüşleriyle takdim ederler, bunu ilerde detaylandıracağız bu çok önemli bir şey! Bunu çok iyi anlamak ve mutlaka bunu uygulayabilmek lazım! Bundan kurtulmadan başarı gelmez, kim ne derse desin! Ben o kadar çok ilerleme yolunda kişi gördüm ki, bu sebepten "tak" diye kalmıştır! İlerleyemez! "Neden ilerleyemiyorum?" diye düşünür durur… Oysa bu sebepten ilerleyemez!

Bedensellik ve cinselliği takdim etmek aynı şey, değil mi?

Bedenin özel bir ayrıntısı! Şimdi bedeni yani vücudu zaten ayrı tutmak lazım! Hatırlarsanız, bundan belki üç yıl önce bir şeyi anlatmaya çalışıyorduk. Çünkü görüyorduk ki, şöyle bir uygulama yapıyor tasavvufla meşgul olan arkadaşlarımız: Kendisine dokunuyor "bu yok" diyor, koltuğa dokunuyor "bu yok" ve bunun yokluğunu anlamaya çalışıyor, kavramaya çalışıyor; yani hayal kuruyor! Böyle bir

şey yok! Bu vücut bizzat var. Kime göre var? Diğer vücut sahiplerine göre var. Kime göre yok? Allah'a göre yok! Allah'a göre yok! Ama haddi aşmamak üzere izin verilmiş vücutlar arasında o vücutlar var, birbirlerine göre varlar. Peki, hata ne? Birinci hata, yani birinci suistimal, **ilk suistimal şu:** bu vücuda kişinin "BEN" demesi, "vehmi benlik" vermesi. Birinci suistimal bu ama buna izin verilmiş. Bu yasal yanlış, bu yanlış! Ama bu kadarına izin verilmiş. Neden? O vücuda birisi "BEN" diyecek ki, o vücudu, ben diyen o yapı, Allah'ı tanıma ve bilme ve ona yönelme yolunda kullansın "İnsan-29" gereği. Peki, ikinci suistimal ne? **İkinci suistimal** bu vücuda "BEN" dedikten sonra daha öteye gidip müstakilliğini ilan eden, muhtariyetini ilan eden BEN! Böylece iki tane BEN var. Birisi "B" Takdim Formu "BEN"; yasal yanlış olan, diğeri "A" Takdim Formu "BEN". Ele alınması gereken ve yok edilmesi gerekenler buradaki "BEN" anlayışları, vücut değil! Vücut başka bir şey! **Vücut** çok önemli bir tecelligah. Önemli olan yabancı görüntüde birisinin onu müstakil sanarak oraya bir güç iddiasında bulunması! Bu da iki türlü; birisi **vehmi ben**lik! Buraya çok dikkat ediniz. Bakın şimdi söyleyeceğimi tasavvuf kitaplarında ayrıntılı bulamayacaksınız, o yüzden de ikilemler vardır. Birisi vehmi benlik! Bu vehmi benlik "B" Takdim Formu "BEN"dir. Diğeri **vehmin zulmeti olan ben**lik! İkisi birbirinden farklı! Vehmin zulmetini çok önemsemek lazım, vehmin zulmetini çok incelemek, öğrenmek ve tanımak lazım! Vehmin zulmeti izah edilmediği için insanlar vehmi benliği ve vehmin zulmeti olan benliği birbirlerinden tefrik edemiyorlar. İkisini; vehmi ve zulmetini birbirlerinden ayırmak tefrik etmek lazım!

Devam edelim. Dolayısıyla, dedik ki **muhtarmış gibi davranmazsan "İnsan-29" ayetinin gereğini yerine getiremezsin ve İhlâs Hayat Döngüsü'ne giremezsin. Muhtariyet iddiasında bulunursan da "İnsan-30" ayetini gereğini yaşayamazsın**. Bakın; "gereğini yerine getiremezsin" demiyoruz, gereğini yaşayamazsın! Gereğini yerine getirmek İnsan-29"la ilgili. Gereğini yaşayamazsın; sende ona ait tecelliler olmaz, gereğini yaşayamazsın göremezsin ve -önemli bir şey- bu sefer de **"DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"nden kurtulamazsın.** Demek ki, karşınızda iki tane döngü var. Bu tanım çok önemli bir tanım. Şimdi burada ilk kez deccalı tarif edeceğiz. Deccalin bu kadar açık net tarifine rastlayamazsınız, onun için çok önemseyiniz. İki tane döngü var; birisi "İHLÂS HAYAT DÖNGÜSÜ". İhlâs Hayat Döngüsünde yaşayanın kendisini takdimi "B" Takdim Formu "BEN", yani "B" sırrıyla "BEN" der. Bir diğeri de "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ". Deccaliyet Kısır Döngüsü'nde ise, kişi "A" Takdim Formuyla "BEN" der. İki tane döngü var: birisi Deccaliyet Kısır Döngüsü, birisi İhlâs Hayat Döngüsü. "Eğer muhtariyetini ilan edersen o zaman da: **DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜnden kurtulamazsın; böylece, nefsine zulmeden ZALİMLER'den olursun. Buradaki ince çizgiyi iyi anlamak gerekir. Seni "İHLÂS HAYAT DÖNGÜSÜ"nde sabit ve kararlı kılacak olan; "İnsan-29" ve "İnsan-30" ayetlerinin ve benzer mealdeki ayet ve hadislerin gereğini "bir" yaparak "OL"maktır.** Biraz önce bunu geniş konuştuk, şimdi deccalın tarifine giriyoruz.

DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ örtücü ilahlığın ülkesidir. Örtücülerin ülkesinin ismidir Deccaliyet Kısır Döngüsü. **Örtücü ilahlığın, örtücülüğün, yani**

bu ülkenin sultanı da DECCAL'dir. Deccaliyet Kısır Döngüsünün sultanı da Deccal'dir.

Ayet ve hadislerde "**ARZ**" diye geçen manayı iki türlü yorumlar ilgililer. Bildiğimiz yeryüzü ve bir de beden olarak iki tane arz karşımıza çıkar. Birisi beden, birisi de dünyanın bedeni; dünyanın yeryüzü diye kabul ettiğimiz bedeni; dünyanın hali. Şimdi eğer; **beden olan ARZ'daki örtücü ilahın sultanı olan DECCAL ise** [eğer ARZ diye bedeni düşünürseniz, bedene ARZ diye bakarsanız, bu arzdaki, bu bedendeki, burdaki örtücü ilah ülkesinin sultanı olan DECCAL] **"A" Takdim Formu "BEN"dir.** Kişinin cüz yapısındaki A Takdim Formu BEN Deccal'dir, o kişinin vücudundaki Deccaldir! İleriki Tefekkür Paylaşım Toplantılarımızda "peki, bu beden olan arzda **Hz. İsa**'yı nasıl buluruz? Bu kavramı ve **Mehdi**'yi nasıl buluruz?"a bakacağız. Ama önce Deccal'i iyi bir tanımak lazım. O Deccal'i öldürecek olanı ve orada doğruyu hüküm sürecek olan Mehdi'yi nasıl buluruz; onları da göreceğiz inşallah. Deccal'in tarifini iyi yapamazsanız hiçbir ilerleme sağlanamaz! Hiçbir noktada bir yere gelemez kişi, Deccal'i tanıyamaz ve onun tanımını iyi yapamazsa!

Demek ki, eğer "ARZ" dediğimizde bu bedeni düşünürsek, bu bedendeki "örtücü ilahlık" ülkesinin sultanı olan Deccal A Takdim Formu "BEN"dir. **Dünya olan ARZ'daki örtücü ilahlık kavramının sultanı DECCAL ise,** yani arz dediğimizde dünyayı, yeryüzünü düşünürsek, dünyaya baktığımızda buradaki örtücü ilahlık kavramının sultanı deccal ise, **günü geldiğinde görülecek olandır.** Yani hadislerde bahsedilen ve dünyaya gelecek olan o beşerdir.

Günü geldiğinde Dünya'da görülecek olan bu DECCAL "A" Takdim Formu "BEN"in KÜLL'ü olup; (burayı eğer fark edemezseniz mutlaka konuşup tartışalım) A Takdim Formu "BEN"in KÜLL'üdür DECCAL! **"A" Takdim Formu "BEN"in KÜLL'ü olup gelmiş olan NEBİ ve RASÜL makamlarının zıddıdır.** Bakın şimdi, iki tane döngüden bahsettik. Birisi İhlâs Hayat Döngüsü birisi de Deccaliyet Kısır Döngüsü. İhlâs Hayat Döngüsü'nün sultanı kim, beşer olarak? Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem! İşte onun zıddı örtücülüğün, Deccaliyet Kısır Döngüsü'nün sultanı da Deccal! Şimdi onun önemini ve gücünü fark ettiniz mi? İhlâs Hayat Döngüsü örtmeyen bakış, Allah'ı örtmeyen bakışı KÜLL düşünün; hiçbir örtücülük yok! **İşte Efendimiz (SAV)in hakikati**: Örtücü olmamanın küll'ü, bir beşerde örtücü olmamanın maksimumu, tamamı Efendimizde! Onun zıddı; örtücülüğün maksimumu, örtücülüğün küll'ü, tamamı Deccal'de! Böyle bir gücü var. Böyle bir gücün nasıl bir tehlike olduğunu fark ettiğinizde geçmiş Nebi ve Rasullerin ve özellikle de Efendimizin Deccal'e karşı insanları nasıl uyardığını fark eder ve bunun önemini hemen kavrarsınız. Ancak zaman zaman şöyle bir şeylere rastlarsınız. "Deccal henüz gelmedi, biz onun zamanında değiliz, şanslıyız." Bir bakıma öyle! Böyle bahsedilen bir Deccal'le karşılaşmamak şans.

Şöyle düşünün: Biz Elhamdülillahi Rabbil âlemin böyle bir ilimle meşgulüz. Böyle bir ilimle meşgulken Rasulullah'la karşılaşsaydınız şans değil miydi? Güzel değil miydi, bu ilimle meşgulken? O nasıl güzeldiyse, onun zıddı örtücü olan Deccal'le karşılaşmamak da şans. Ama Deccal'den kurtulmak mümkün değil! Bu

"DECCALİYET" kavramı zaten kişide var! Bunu çok önemli bulup çok iyi tefekkür etmek lazım!

ZILLÎ vasıflı DECCALİYET'in sultanı DECCAL, "A" Takdim Formu "BEN"'ler tarafından, bu KÜLL gücü sebebiyle kendilerinin ilahı ilan edilecektir. DECCAL'e kudret kazandıracak olan bu KÜLL gücün yayacağı küfür fitnesinin cazibesini "OKU"yabilmek gerekir. Bilinmelidir ki, bu küfür fitnesi cazibesinin cennetini, Allah cehenneme, cehennemini de cennete çevirmiştir. Şimdi bu okuduğumuzu da biraz genişletelim. Deccal ne demek? Deccal'e kelime olarak baktığınızda şöyle karşılaşırsınız. Deccal; örtmek manasına gelen bir kelimeden kök alıyor. Yani Deccal'in kök aldığı kelimeyi inceleyip baktığınızda karşınıza örtmek manası çıkıyor! **Örten**! Örten manasını detaylandırdığınızda; yalancı, doğruyu örten, hilekâr, sahtekâr manalarıyla karşılaşırsınız! İncelediğiniz konu çerçevesinde buna baktığınızda **yalancı** ne demektir? Allah'a karşı yalan söyleyen, "ben de varım" diyen, "sen varsın ben de varım" diyen! **Doğruyu örten**; Allah'ın Vahidül Ehad olduğunu, Ehadüs Samed olduğunu örten; O'nun Samed olmasına Ehad olmasına ters bir iddiada bulunan "ben de varım" diyen, "benim de gücüm var" diyen. Ve bunu yapmakla **hile** yapmış oluyor ve sahte bir davranışta bulunuyor. İşte Deccal'in kelime olarak manalarına baktığınızda böyle! Dolayısıyla kelime olarak manasına baktığınızda kendisi gayet açık; ÖRTEN! Eğer kişi örtense, örttüğü ölçüde Deccal'dir; hiç uzakta aramasın Deccal'i! Hiç "Deccal'le aynı dönemde değiliz!" diye sevinmesin, bizzat Deccal ona çok yakın, kendinde! Halletmesi gereken Deccal kendinde!

Bakın Bakara Suresi-115'i bu ilme başladığınızdan beri önemsiyor biliyor, hatta hevesle hedef ediniyorsunuz; **her ne yana dönerseniz Vechullah'ı görürsünüz**. Çok önemli bir şey söyleyeceğim bunu hedef edinenler için, "ne yana dönersem Vechullah'ı görmek istiyorum" diyen için: Ne yana dönersen "A" Takdim Formu"nu göremezsen Vechullah'ı göremezsin! **Ne yana dönersen "A" Takdim Formu "BEN"i göremezsen Vechullah'ı göremezsin!** Ne yana dönersen Deccal'i göremezsen Vechullah'ı göremezsin! Çünkü Vechullah'ı örten perde A Takdim Formu BENdir. Çünkü Vechullah'ı örten perde Deccaliyettir. Senin bu örtüyü çekmen için, onu çok net tarif etmen görmen ve müdahale edip o örtüyü çekmen gerekir; onu fonksiyonsuzlaştırman gerekir.

- Kendimizdekine müdahale edebiliriz. Ama dışarıdaki Deccal'i görünce yani örtücüyü görünce ne yapmamız lazım o zaman?

Çok güzel! Kendinizdekini fonksiyonsuzlaştırdığınız zaman, fonksiyonsuzlaştırmaya çalıştığınızda dışarıdaki '"A" Takdim Formu "BEN"in -BEN'lerin değil- "A" Takdim Formu "BEN"in, onun [aslında parça parça olmayan onun da] bütün olduğunu gördüğünüzde, onu fark ettiğinizde sizde Fiillerin Tecellisi başlar ve siz Vechullah'ı görmeye, ne yana dönerseniz orada Vechullah'ı bulmaya başlarsınız. Ama bu ikinci kısmı yakalayabilmek için kendinizde fonksiyonsuzlaştırmayı başarmak lazım!

"B" Takdim Formu "BEN" halifetullah hakikatini fark edendir. Peki, **"A" Takdim Formu "BEN"**? Bu hakikate muhalif olandır. Birisi Halifetullah, birisi

MUhalifetullah! Muhalif, neye muhalif? Allah'a muhalif; halifesi olmak istemiyor; "ben müstakilim" diyor. "A" Takdim Formu "BEN" bu yüzden vehmin zulmeti. Bunu çok iyi fark etmek lazım! Muhalif! Örtüyor; hakikate muhalif. Diğeri **halife,** bu **muhalife**! İstemiyor!

Deccal yaşarsan deccal ölürsün, deccal ölürsen deccal dirilirsin; hiç kaçınılmaz! Neden? Hadis var: **Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz.** Deccal yaşarsan deccal ölürsün, deccal ölmüşsen deccal dirilirsin, Hadis'in gereği. Bakın İsra Suresi-72: **Kim bu dünyada kör olursa ahirette de kördür ve daha da şaşkındır.** Buradaki **körlük** hakikati görememek; muhalif olan, gerçeği göremeyen, haddi aşan! Kim bu dünyada haddi aşmış, gerçeği göremiyor körse ahrette de öyledir hatta daha şaşkındır. Demek ki, kim bu dünyada Deccal'se ve Deccal yaşar Deccal ölürse, Deccal dirilir.

Deccal'i önemli ve cazip yapan, onun da kabulünü kolaylaştıran bir şey; Deccal'in yeteneklerini, gücünü, göstermek istediklerini bir kudretle göstermesidir, KUDRET kullanmasıdır! Burayı, ben söylerken, iyi düşünün tefekkür edin; Deccal KUDRET sergileyecek! Kudret öyle bir şey ki bakın bu KUDRET'i biraz konuşalım ve bu birkaç cümle içerisinde iyi tefekkür edin, kendinizdeki Deccal'i tak diye göreceksiniz, tak diye! KUDRET'ten yakalayacaksınız onu, KUDRET yanıyla yakalayacaksınız kendinizdeki Deccal'i. Kudret insanı bir şey yapar, Kudret'le insan bir şey olur! İlimle yok olur! Kudret bir şey yapar, ilim yok eder! Kudret ona güç katar, "güç bende" der, örtücü olur; ilimle yok olmayı öğrenir. Hatırlayınız hadislerden Efendimiz (SAV) Hz. Ali radıyallahu anh'a ilim yoluyla ulaşmasını öneriyor, hakikate! Çünkü ilimle "yok" olmayı öğrenir kişi. Hazreti Ali kudretin kapısı değil, ilmin kapısı!

- İlim "bilgi" değil, anladığım kadarıyla?

Niye bilgi olmasın? Ama o bilgiyi, o ilmi amele çevireceksin. Bilmezsen ne yapacaksın? Bilmen gerekiyor! Ama "biliyorum, yeter" dersen yanlış yaparsın! Bildiğini uygulaman gerekiyor! Şimdi Deccal'i konuşuyoruz "ha, ben Deccal'i tanıdım" diye düşündün, ama kurtulmuyorsun!? Bir şeye yaramaz Deccal'i tanımış olman, tarifini bilmen! Ondan kurtulmayı hedef edinip "gereğini yapman" gerekiyor, dolayısıyla bilmen gerekiyor. Ama buradaki bakın dikkat edin yakalanması gereken farklı bir şey. Kudrette de bilgi gerekir! Kudret uygulayacaksın; bileceksin ki uygulayacaksın. Kudretini neye uygulayacaksın, bilgi orada da lazım. Dolayısıyla bilgi salih amelle beraber kurtuluşa götürür. Yoksa sadece bilgi fethi zulmaniye götürür kişiyi. **Fethi zulmani**de örtücü bir kudret vardır!

Kudreti, kudret dediğim zaman kastettiğim şeyi insanın kendisinde yakalaması lazım. Şimdi ona yardımcı olmaya çalışacağım. Bu kudret arzusu insanda çok kuvvetli olarak vardır. Bunu fark edip bunu fonksiyonsuzlaştırması gerekir! Bakın, normal hayatınıza dönün, normal hayatınızda önemsediğiniz insanlara bakın; hep KUDRET yüzünden seversiniz; mevkisi yüzünden önemsersiniz; parası yüzünden önemsersiniz; güzelliği yüzünden önemsersiniz! Hatta hiç siz fark etmeden bir insana baktığınızda hemen -onun fizyonomisi ile- ona ya sıcaklık duyarsınız,

ya duymazsınız! Bunların hepsi kudretle ilgili! Ondaki kudrete âşıksın, o kudrete meyillisiniz! Bir insana baktınız; hemen, siz fark etmeden onun fizyonomisi ile ilgili hüküm verir haliniz ve ona ya sıcaklık duyarsınız ya hayran olursunuz veya soğursunuz veya hiç bakmazsınız. "şu adam da şöyleymiş…" Bütün bunlar kudretle ilgili! Demek ki **kudrete karşı bir meyil** var; işte bu meyil Deccal'e meyil! Yani yaşadığınız zaman bu bahsettiğimiz Deccal geldiğinde içinizdeki bu kudrete olan meyil yüzünden o kadar çabuk vurulur ki insan Deccal'e o kadar çabuk kapılır ki!

Bakın, hiç kendisiyle aynı inanç yolunda olmadığınız birisi var, aslında kudret yüzünden ona sempati duyuyorsunuz. Bir küçücük hayırla ilgili falan bir şeyini duyarsınız, nasıl abartırsınız onu! Mütedeyyin birisi var, biliyorsunuz ki o dindar, ufak bir hatasını görürsünüz nasıl sevinirsiniz; bak gördün mü, ben demedim mi! Fark ediyor musunuz Deccal'e olan meyli? Normal yaşarken Deccal'e olan şu meyle bakın, kurtulunması gereken! Kendiliğinden dindar olanlara soğukluk! Azıcık onun bir hatasını görürseniz sevinir içiniz; gördün mü, bak bir de dindar geçiniyor! Buna sevinen, diğer tarafta küfrüyle bilinen birisinin küçücük bir hayrını abartır; ben demiyor muydum size bu adam çok iyidir diye! Kudrete olan hayranlık! Dikkat edin 24 saate böyle yayacaksınız! Seccadeden hiç kalkma; ama kudrete hayransan, sen "dini de, tasavvufu da kudret yönünde kullanıyorsun" demektir. Eğer tesbihinizi kullanırken kudretinizi artırmak için kullanıyorsanız (esmalar o yönde tesir eder) o zaman bir kudret sahibi olursunuz. Esmaları o yönde kullanırsanız; bende hakikatler açılsın, şöyle güçlü olayım, basiret gözüm açılsın, göreyim, duyayım…

Bakın basit örnek vereyim. Şimdi diyelim ki, toplantının sonunda iki tane dua önerdim. Dedim ki "şu duayı, işte şu kadar sayıda yaparsanız çok tesirlidir, 24 saat içerisinde insanların zihninden geçenleri okursunuz". Bir başka dua söyledim; "bunu da yaparsanız bu da çok tesirlidir, 24 saat içerisinde Allah'ı bilmeye başlarsınız, tanırsınız, örtücülükten uzaklaşmaya başlarsınız." Döndünüz gittiniz, hangisini hemen yaparsınız? İnsanların kafasından geçenleri bir bilsem!? Ya ne olacak, ne olacak? Bak güç bu işte, bu kudret! Yanlış işle meşgulsünüz. Tasavvuf veya Din bu değil. Hadislere ve ayetlere bakın, hiç "şu insanların kafasından geçenleri çok iyi biliyor!" diye övülen biri var mı? Ama tasavvufla, hep ayet ve hadiste övülmeyen, geçmeyenleri kazanmaya çalışıyor kişi!

Hatta zaman zaman tasavvufun içerisinde cemiyette zor durumda olanları da bulursunuz. Niye? Belki burda bir güç sahibi olurum! O kadar uğraştım olmadı da, burda belki üç tane kelime öğrenir bir şey olurum; uçarım, kaçarım, tutarım. Yok öyle bir şey! Bunların hepsi Deccaliyet! Tesbih çeke çeke Deccal'in ordusuna girebilir kişi. Çünkü Deccal KUDRET'le ilgili! İnsandaki kudrete olan bu meyil, "A" Takdim Formu "BEN" zaten! Neden muhtariyetini ilan ediyor? Güç için, kudret için! Dolayısıyla muhtariyetini ilan eden, "A" Takdim Formu "BEN" daha da güçlü olsun diye esma zikirlerinden yararlanıyorsa olur! Onların olmasını gördüğü zaman da, "bak, ben ne kadar tasavvufta ilerledim. Önceleri beni telefonla arayacakları bilmezdim, şimdi on dakika önceden hissediyorum." Ne olacak!? Telefonda arayanları hissede hissede cehenneme gidersin, ne olur? Orda da his-

sedersin, biraz sonra kaç derece ateşte yanacaksın, önceden hissedersin, ne olur yani! İlahın kudretini söndürecek ateş cehennemdir. O yüzden, cehennem örtücü ilahın mekânı! Onun o kudretini, kudret aşkını söndürecek ateş var orada. Ne dedik biz? **"Bir şey" olmaya çalışma "YOK" ol**! Yok olmak ancak ilimle mümkün!

- Kudreti hicret ettiremez miyiz? Mesela sizi sıcak, yakın hissetmemizin nedeni sizdeki kudret değil mi?

Elbette ettirebilirsin. Anck öyle baktığın zaman beni tanrı yaparsın, kendini de. Yani eğer o gördüğün kudrete muhtariyet katarsan, o gördüğüne bir "sahip elbisesi" giydirirsen! Hatta insanlar bu yüzden özellikle cemaatlerde şöyle bir yanlışa düşerler. Duyarlar ki bir zat var, ona gittikleri zaman Allah'ı daha iyi tanıyacaklar ve ibadet edecekler, koşar ona giderler, Allah aşkıyla giderler. Onu tanırlar, Allah'ı unuturlar! Adamın aşkı başlar bu sefer! Bu çok önemli bir girdap, çok önemli bir tuzak! Allah'ı unutur o kişiyle uğraşmaya başlar, daha önce Allah'ı daha çok düşünüyordu. Şimdi o kişiyi düşünmeye başlar; yattı mı, kalktı mı, ne giydi, ne içti, nereye gitti, kimle, beni arıyor mu, onu arıyor mu, şunu arıyor mu…? Bunlar hep tasavvufun paparazzi yanları; Deccaliyet! Eğer Allah'a olan yakînini artırıyorsa o kişi, sen zaten orada "o kişiyi" göremezsin. Niye? **<u>Ayrıca</u> öyle bir kişi yok ki!** "İnsan-30" idrakını o tefekkürde yakalamak gerekir. "İnsan-30" idrakından saparsa kişi bu yoldaki girdaplara düşmüş olur, Allah muhafaza etsin. Dolayısıyla, kudretle olan irtibatımızı iyi analiz etmek lazım! Hatta çok ileriye ait konuşulacak bir bilgiyi, şimdilik özellikle arkadaşımızın sorusuna ek olsun diye paylaşalım. Peki, kudrete yönelik özellikler bir insandan çıkmayacak mı? "B" Takdim Formu "BEN"'de olandan çıkmaz mı? İki türlü çıkar. Bizim biraz önce kudrete, kudretin sergilenişine itiraz edişimiz vehmin zulmetiyle ilgili. Burayı bir iki cümle söyleyeceğiz, dikkat ediniz, sonra sırası gelirse ileride genişletiriz. Vehmin zulmetiyle ilgili; orada kudret müstakil bir varlık adına sergilenmektedir. Bu Deccal'de de maksimumdur. Öyle bir kudret sergiler ki, diğer kudret sergileyen "A" Takdim Formu "BEN"'ler bakarlar ki ilahları, pirleri gelmiş. "zaten biz bu iddia peşindeydik bak" derler ve onu tanrıları ilan ederler, bir böyle çıkar. Bir de "B" Takdim Formu "BEN" idrakında, kişi o idraktayken, o idrakın seyri süluğu içerisinde onun vehmî yapısından durum tespiti olarak, muhtariyetsiz ama vehmî yapıdan çıkar. Buralar çok önemli mertebedir, ama kişi bu kudretle perdelenirse, kendini son durakta sanarsa çok doğru olan, güzel giden bu yolun o durağında kalır. Bir de kudret veya çeşitli özellikler/esmalar şöyle çıkar ondan. Bu vehmi yapı tükenir Kendini Hissetme Duygusunun aslı burayı işgal eder. O zaman buradan çıkacak esma doğrudan hakikatindir. Eğer 10. Tefekkür Şeması'na, bakacak olursanız "**B'de B'siz**" diye işaretlediğimiz kısımdır o. İleride orayı genişletiriz nasibse, inşallah.

Burada şöyle bir tesbiti yapalım. Furkan Suresi 70. ayeti hasleten öneririm, hasleten Furkan Suresi 70. Bu fırsatı kaçırmamak lazım, "**Furkan Suresi-70 Fırsatı**"nı kaçırmamak lazım. Bakın mealen şöyle diyor Furkan Suresi-70: **"Ancak tövbe eden, iman eden ve salih amel yapan müstesna. İşte Allah onların kötülüklerini hasenata tebdil eder, Allah Gafurdur, Rahimdir."** Çünkü burda öyle bir şey var ki, onların **kötülük**lerini; örtücülüklerini günahlarını sevaba

çevirir! Bu fırsatı kaçırmamak lazım, çok önemli bir şey! Hemen yanlışa nokta koyup, acımadan kangren olmuş olan o Deccaliyet'i kesip atıp, "Furkan-70" kapsamına girmek lazım. Bir an önce, bir an önce! "**Çünkü onların kötülüklerini hasenata tebdil eder, Allah Gafurdur, Rahimdir.**" Burada iki isim var; Gafur, Rahim. **Gafur**; hak edip etmediğine bakmaksızın bağışlayan! Öyle bir bağışlama ki Gafur, nimet dolu, bağışlamak için bahane arayan, bağışlamanın üstüne mükâfat veren, ama yanında da Rahim ismi var. Bu iki isme Esma'ül Hüsna'lardan bakacak olursanız **Rahim** ismi; içinde adalet olmayan diye geçer, çünkü adalet hak ettiğini verir. Bu öyle bir şey ki kötülükleri iyiliklere çeviriyor, öyle bir hak etme olur mu? Dolayısıyla adaletsiz bir hediye var. İşte o zaman bu iki isim önemli; Gafur ve Rahim! Böylece, Gafur ismi Rahim ismini tetikler **Furkan-70, önemli!**

Bir hadis okuyacağım. Bu hadisteki duayı Efendimiz (SAV) ashabına öğretirken Ashab diyor ki; "**sandık ki bize bir ayet öğretiyor. Bize bir ayet öğrettiğini zannettik. Öyle titizlikle, öyle dikkatli ve hiç kaçırmadan, bize tekrar ettirerek öğrenmemizi sağladı ki, sandık ki bir ayet öğretiyor. Oysa bir duaydı.**" Ama onlar için o kadar önemli buluyor ki bunu, bu duayı, öğretiyor. Hadislere baktığımızda, bazı kişiler selam vermeden önce salâtta bu duanın yapılmamasının o kişi için bir noksanlık olacağını söylüyor. Bu kadar önemsiyorlar. Bu duada önemli dört nokta var. Birisi **cehennem noktası**, bir diğeri **kabir noktası** biraz sonra göreceğiz, bir diğeri **deccal noktası**, bir diğeri **hayat ve ölüm noktası**. Bu dört önemli nokta, korunmak için Allah'a sığınılması gereken zor yer, dört önemli yer. **"Allahümme inni euzü bike min azabi cehennem ve euzü bike min azabil kabri ve euzü bike min fitnetit deccal ve euzü bike min fitnetil mahya vel memat"** Bu kadar, bir şey yapmıyorsun! **Allah'ım işte bu dört şeyden sana sığınırım.** Ne onlar? **Cehennem azabından sana sığınırım, kabir azabından sana sığınırım, Deccal'in fitnesinden sana sığınırım, hayat ve ölümün fitnesinden sana sığınırım.** Hatta bir hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ashabına diyor ki; **cehennemin azabından Allah'a sığının!** Hepsi birden sesleniyor; "cehennemin azabından Allah'a sığınırız". **Kabrin azabından Allah'a sığının,** hepsi "sığınırız", **Deccal'in fitnesinden Allah'a sığının, hayat ve ölümün fitnesinden Allah'a sığının**, hepsi sesleniyorlar… Bu duayı çok talim ediyorlar. Bu duayı mutlaka dilimize zikrullah yapmak ve bunun gereği fiillerle de meşgul olmak gerekir. Şimdi bu 15. Şemamızla ilgili konumuzu tamamlayabilmek için şu kısmı hızlı okuyalım.

*- Ondan önce, **küfür fitnesinin cazibesi**ni biraz daha açıklayabilir misiniz?*

Elbette. Küfür fitnesi; **fitne** demek zaten ikilem oluşturmak demek! Fitne çıkarmak, kişileri tereddüde düşürmek; öyle mi, böyle mi? Ha, onlar öyle diyor, ama aslında şöyleymiş.

- İmtihan anlamını nasıl düşünmemiz lazım?

İmtihanı iki türlü düşünmek lazım: İnsan Suresi-29 çerçevesinde düşünürseniz imtihana farklı bir açılım getirirsiniz. İnsan Suresi-30 çerçevesinde düşünürseniz,

bu dünyada zannettiğimiz gibi, yani beşeri yaşantı içerisindeki imtihanlar gibi bir imtihanın olmadığını görürüz. Dolayısıyla ikisiyle birlikte düşündüğünüzde **imtihan**; yalnızca "İnsan-29" kavşaklarıdır; Rabbine yönelen; **Rabbine mi yöneliyor**, yoksa yönelmiyor mu? Yani; **zerre kadar hayır mı, zerre kadar şer mi**? Şer, ne demek? **Şer** yalnız ve yalnız Allah'ı örtmek demek, başka bir şer yok, başka bir şer tarif etmemek lazım. Allah'ı örten her fiil şerdir. Allah'ı örten her düşünce, her davranış, her fikir şerdir. Allah'ı örten! Allah'ı örtmeyen "B" takdimi yaşantı **hayır**dır. Dolayısıyla **zerre kadar şer yapmışsanız** yani zerre kadar örtücüyseniz karşınıza çıkacak, zerre kadar örtmemişseniz karşınıza çıkacak! Dolayısıyla, fitne işte bu ikilemde tutar!? Tabi burdaki cazibe; eğer kişi kendisindeki Deccal'e hayransa, kendisindeki "A" Takdim Formu "BEN"le yaşıyorsa onun piri, onun üstadı, onun sultanıyla karşılaşınca o cazibeye kapılır, oradaki o küfür cazibesine kapılır ve onu doğru ilan eder, "doğru budur" der, küfre "doğru" der. Neden? Çünkü kendisindeki "A" Takdim Formu "BEN"in kudretinin oradaki sultanını görmüş olur.

- Örtmesi yönünde mi?

Örtmesi yönünden! Tabi, ancak örtmesi yönünden! Buradaki fitne o; örtmesi yönünden!

Vehmin zulmetine dalarak, Muhtariyet iddiasıyla [bunlar çok önemli bakın Deccaliyet için. O yüzden burada peş peşe var. Deccaliyet'i tekrar cümle içerisinde tanımlıyor. Vehmin zulmeti çerçevesinde hepsi!] **vehmin zulmetine dalarak Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"ne nefsinin şerri yönüyle;** demek ki nefsin şerri yönü de bu. Nefsin şerri yönü örtücü olmak, örtücülük iddiası; **nefsin şerri yönüyle dahil olan örtücü ilahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN"in bilinci şeytani vasıflıdır.** Şimdi burada yeni bir vasfını gördük "A" Takdim Formu "BEN" bilincinin! "A" Takdim Formu "BEN" veri tabanı, "A" Takdim Formu "BEN" bilinci şeytani vasıflıdır.

- İlimle kudret arasında..?

Burada karıştırmamak için mutlaka şuna dikkat etmek lazım; kudret "A" Takdim Formu "BEN"'le mi sergileniyor? Burada bahsettiğimiz kudret "A" Takdim Formu "BEN"le sergileniyor! Ona çok özen göstermek lazım. "A" Takdim Formu "BEN", yani müstakilliyetini ilan etmiş birinin kendinden açığa çıkan kudrete "benim" demesi ve o "kudret benim" diyenlerin "benim" deyişlerini sevmek! Biraz oldu mu? Aksi halde kudrete karşı olmak değil. Kudret Allah'ın kudreti! Karşı olduğumuz onu suistimal, kudreti suistimal!?

- Kudretin tanımını yapabilmek için soruyorum.

Kudretin tanımı yoktan var etmek demek, esas. **Allah kudret sahibidir**; yani yoktan var edicidir. Yoktan var etmesi Allah'ın kudretidir. Bir şeyi yoktan var etmek kudrettir.

*-İnsan boyutunda bunun adı güç müdür? Niye ben **la havle vela kuvvete** diyorum?*

İnsan boyutunda ortaya çıkışı GÜÇdür, tabi. "**Ve la havle ve la kuvvete**" diyorsun ya. Ona sahip çıkmadığını ilan ediyorsun! Bu anlatışımız da kudrete karşı olmak değil. Kudreti suistimal eden bir yapı var. Yoksa Kudret Allah'ın kudretidir. Ama ona "benim" diyor ve "İnsan-30" gereği, Allah'ın izniyle "benim" diyende de bir beşerde gösterilebilecek kudretin maksimumu var. Eğer bir kişi kudrete meyilli yani kudrete sahip çıkmaya meyilli ve o kudrete "benim" diyenlerin de "benim deyişlerini" seviyorsa, "bak, nasıl kendindeki kudrete sahip çıkıyor!" diye hayransa, işte o zaman bunun en iyisini yapan Deccal'le karşılaşınca; "ilahımız" diyecek kendiliğinden, doğal!

- Burada halifelerimizden Hz. Ömer'i, önceki yaşantısıyla sonraki yaşantısını düşünürsek tam güzel bir örnek, değil mi?

Güzel bir örnek! "A" Takdim Formu "BEN"den bir anda "B" Takdim Formu "BEN"e hicret.

- Kudreti çok yüksek bir insan! Sonradan...

Elbette. Hicret! Mesele "Kudret'in kendisi" değil, Kudret'in varlığının suistimali.

- Biz bu İhlâs Hayat Döngüsünde, orada sabit kalamıyoruz değil mi? Sorunumuz genel olarak bu gibi.

Evet. Çok önemli bir şey o tabi.

- Mesela namaz kıldığımızda, düşündüğümüzde veya tefekkür ettiğimizde İhlâs Hayat Döngüsüne giriyoruz, ama sonra düşüyoruz.

Ona devam edilince normal hayatta da kolaylaşır, inşaallah.

14. Şemamızda nefs-i levvame'ye bakmıştık. **Her şeyin kaderle ilişkisini kurma sistemi**ni geliştirirseniz! Çünkü her şeyin ilişkisini, her konunun ilişkisini iki şeyden bir şeyle kurar kişi; ya bir örtücü ilahla kurar veya kaderle kurar. Genellikle de tabi örtücü ilahla kuruyor. Örtücü ilahla nasıl kurar? Ya kendisiyle kurar veya karşısındaki bir örtücü ilahla kurar konunun ilişkisini. Bu doğrudan Deccaliyet kısır Döngüsü'ne girmek demektir! Her hangi bir konunun ilişkisini örtücü ilahla kurduğunuz zaman, hemen o konu suistimal edilmiş olur ve Deccaliyet Kısır Döngüsü'ne girer. Kaderle ilişkisini kurduğunuz zaman Rabbinize yol tutmuş olursunuz. Bu yüzden birinci basamak, kaderle ilişkisini kurmak, mutlaka kaderle ilişkilendirmek ve ordan bulduğunuz sonuçları duaya çevirmek. Kaderle ilişkilendirdiğiniz zaman bir sonuca varırsınız, o sonuçları duaya çevirmek. Duaya çevirdikten sonra da kendinizle ilgili yapacaklarınızı tespit etmek. Bunu mutlaka alışkanlık edinmek lazım! Bunun dışına çıktığınız zaman "İhlâs Hayat Döngüsünden düşüyoruz" dediğiniz zamanlardır. Kaderle ilişkisini kurduğunuz sürece o sizi B_0'a bir iple bağlar, tutar. Sizi oraya sıkı bağlayan; her şeyin ilişkisini kader çerçevesinde görmeye alışmaktır! Bunun dışına çıkmamak gerekiyor. Her konu için bu böyle! Yalnız seccadede değil, mutlaka her konu için. Sabah uyandınız,

uyanmanız dâhil, ondan sonra giyinmeniz dâhil, hepsinde Allah'ın inzal ettiğiyle hüküm verecek bir davranışa girmek! Örtücü ilahla ilişkilendirmeden!

- Peki, hocam tam o noktada "günlük hayata yönelik bir ipucu almak" adına, mesela ben çok ihtişamlı kıyafetler dikebilen bir terziyim...

Maşaallah!

-Varsayalım ki! Öyle müşterilerim oluyor ki, satın alan adam hani çok kötü bir amaçla kullanacak onu, biliyorum. Ya da diyelim ki, çok lezzetli baklavalar yapabilen bir insanım ve bunun ticaretiyle uğraşıyorum günlük hayatımda. Öyle insanlar geliyor ki, belki de yakınlarımdan akrabalarımdan nefsine zulmeden yapıdaki bu kişiler benim ürettiğim şeyden tüketiyorlar. Bir yandan bana para kazandırmaya devam ediyorlar. Bu gibi noktalarda içimizde oluşan endişe, haklı bir endişe midir, yoksa yersiz bir endişe midir?

Sen eğer "B" Takdim Formu "BEN"sen ve dilenmişse senin ürettiklerin yararlananlara, hidayet vesilesi olabilir. Senin dikkat etmen gereken var aslında!? Sen örtücüden bir şey almamaya çalış, başarabilirsen! Sen örtücünün yaptığı bir şeyi yememeye çalış, başarabilirsen, mümkün olduğunca! Ama sen örtücü değilsen senin ürettiklerin, bütün herkes, senin için Allah'ın bir kulu! Öyle görmüyorsan olmaz zaten. Senin o halinden çıkan, yani ürettiğin şey, dilenmişse çok hayırlı vesileler oluşturur. Ama sen kendin için, mümkün olduğunca örtücüden uzak olan bir hayat seçmeye çalış. Örtücülerin arasındayken bile örtücüden uzak!

-Orada örtücülük alınıyor, değil mi?

Örtücülerin arasında olduğun zaman, eğer yeterince NUR biriktirmişsen, biriktiriyorsan örtücülük almazsın, sen tesir edersin! Tereddütlerin varsa alırsın! "A" Takdim Formu "BEN" ve "B" Takdim Formu "BEN" gelgitleri varsa daima öncelik "A" Takdim Formu "BEN"in olur. Ama yeterince NUR biriktirmeyi başarırsan o zaman sen tesir edersin!

Şimdi: "B" Takdim Formu "BEN" olan "İhlâs Hayat Döngüsü" dediğimiz, İslam'ı yani Sistem'i bir çadıra benzetirseniz, bir barınağa benzetirseniz, onu sağlam tutacak olan, o çadırı yaşanabilir, kullanılabilir, sürdürülebilir tutacak olan bir direk gerekli! İşte o direk salâttır. İhlâs Hayat Döngüsü çadırını kullanılabilir, yaşanılabilir, sürdürülebilir kılacak direk salâttır. Bu çok önemli bir şey, o direksiz olmaz. Bu çok önemli, bundan hiç taviz vermemek gerekiyor, çok önemsemek gerekiyor! Bu, "direk" dediğimiz şey öyle bir şey ki "B" Takdim Formu "BEN"in üniforması, onu belirten, gösteren bir şey. "B" Takdim Formu "BEN"in üniforması salâttır. İhlâs Hayat Döngüsü çadırının direğidir o. Biliyorsunuz hadis öyle: **Dinin direği salâttır**. Peki, "A" Takdim Formu "BEN" salâtla meşgul olmaz mı? Olur! Çok dikkat ederseniz burada önemli bir tanım yakalarsınız. "A" Takdim Formu "BEN" bu üniformayı giyemez mi? Giyer, taklit ehli olur, işte **taklit ehli** odur. Dinin direği olan salâtı, bu üniformayı "A" Takdim Formu "BEN" giyerse taklit olur. Aslında o görevde değildir. Taklit olarak 23 Nisan'da çocuklara bazı

üniformalar giydiriyorlar ya, taklit olarak giymiş olur. O yüzden ona taklit ehli denir. Kişi eğer taklit ehlinin ne olduğunu tanımını iyi göremezse, taklit ehli olmaktan nasıl kurtulacak? İşte "samimi olacaksın, işine dikkatli titiz olacaksın.." Onlar bir tanrı olabilir; samimi tanrı, titiz tanrı olabilir. **Taklit Ehli**nin en açık tarifi budur: İhlâs Hayat Döngüsü üniformasını alıp "A" Takdim Formu "BEN"'e giydirmektir. "A" Takdim Formu "BEN" özellikle bu salât üniformasını, bu direği giymişse o taklit ehlidir! Salât aslında "B" Takdim Formu "BEN"in çok önemli bir üniformasıdır, onu sürdürülebilir kılan bir üniformadır. O üniformaya çok özen göstermek gerekiyor.

- Peki nasıl davranacağımız konusunda ne yapmalıyız?

Önce neleri öneririm ben? Bakın Maide-44, 45, 47'yi okuduk: "**Allah'ın indirdiğiyle inzal etmeyenler kafirlerin ta kendisidir**" yani örtücüdür onlar, "**zalimlerin ta kendisidir**" yani nefslerine zulmediyorlar, "**fasıkların ta kendisidir**" yani yanlış açık, belirgin olduğu halde o yanlışı bile bile hatta göstere göstere yaparlar; **fasık** olur! Ha, bu yüzden bu bilgi bir. Şimdi bir bilgi de var ki, insanı muhtar olmaya yani "A" Takdim Formu "BEN"e hızla düşüren iki şey var! Birisi cinsellik platformu, birisi de öfke; hızla düşürür! Böyle baktığınız zaman, bakın bilgileri birleştirelim, o zaman Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmek gerekiyor, diyorsunuz. Yani bu bir durum tespitidir. Hızla insanı "A" Takdim Formu"na düşüren, fark etmeden kaydıran cinsellik platformu! Bu iki bilgiyi birleştirdiğinizde ilk yapılacak önemli şey ayet ve hadislerde cinsellik ele alınarak önerilmiş olanları önemsemek! Bizzat ayetlerde, size "**mümin kadınlar**" diye önerilmiş ayetler var, çok açık. Onları ele alıp; cinsellikle ilgili Allah ne öneriyor..! **Mümin kadınlar şöyle yapsın, mümin erkekler böyle yapsın**, diyor. Şimdi bunları bir kenara bırakıp, eğer kişi kendi ilan ettiği ilaha göre kadın şöyle yapar, erkek böyle yapar derse, **Allah'ın inzal ettiğiyle hükmetmemiş** olur. İlan ettiği ilahın kudretini kullanmış olur ve o zaman da cinselliğini kendini takdimde, kendi ürettiği yöntemlerle kullanır. Maide-44, 45, 47 doğrudan **kâfir, zalim, fasık** diyor. Ha, ne yapıyor o zaman diğeri? Allah yokmuş gibi davranıyor, sanki Allah yokmuş gibi düşünüyor ve davranıyor. Sanki Allah yokmuş gibi düşünüyor, sonra onu uygulamaya koyuyor. İşte bir; HÜKÜM, iki; GÜÇ! Ee, o zaman "**ve la havle ve la kuvvete**" boşa gitti! İnzal edilenle hükmetmedi! Önce bunlara bakmak lazım! Çok açık ve kesin söylüyorum; bu konuyu ele almadan ilerlemek mümkün değil! Mümkün değil! Ben o kadar çok biliyorum ki, ilerleme yolunda çok önemli zatların zınk diye durdukları yerdir burası! Allah yokmuş gibi, sanki bunları söylememiş gibi, bu ayetleri ele almayanlar oldukları yerde zınk diye dururlar. Örneğin, öneririm size Ahzab Suresi-59'dan başlayın. Açın bakın Ahzab-59'a! İlerlemek isteyen talib için çok önemli Ahzab-59! Talibse!?

- Özellikle işteyken mesela bazen bu "mış gibi" davranmayı abartıp, insanın örtücü ilahmış gibi davranması gereken durumlar da olabiliyor. Buna bir yere kadar acaba müsade edilebilir mi?

"Mış" gibi! Gayet güzel söyledin yapabileceğin bir şey. "Mış gibi" davranmakla öyle olmak ikisi birbirinden çok farklı. Önemli olan inananları kandırma-

maktır! Çok dikkat edin! Önemli olan özellikle "B" Takdim Formu "BEN"de olanları; inananları kandırmamaktır. Onlar **münafık**tır. "İnananı koruyucu tedbirler almak" münafıklık değildir! İnananı koruyucu tedbirler alırken farklıymış gibi -bir dereceye kadar- haddi aşmadan davranmak münafıklık değildir. Münafık inananı kandırır, inanana "ben sizdenim" der, halbuki değildir, ondan değildir. İzah edebildim mi?

Vaktimiz ilerledi. Onun için hızlıca kaldığımız yere kadar okuyayım. Orada Deccaliyet için tanımlar var, "şeytani vasfa" kadar o tanımları okuyayım: **Vehmin zulmetine dalarak Muhtariyet iddiasıyla "DECCALİYET KISIR DÖNGÜSÜ"ne nefsinin şerri yönüyle dâhil olan örtücü ilahın, ALLAH yokmuş gibi veya sanki O, Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak nefsine zulmeden zalimlik kimliği "A" Takdim Formu "BEN"in bilinci şeytani vasıflıdır, yani bu bilinç şeytanın yatağıdır. Şeytani telkin ile görevlilerin tesir yeri bu bilinçtir.** Burası önemli bir şey arkadaşlar. "Şeytan" diye düşündüğünüzde yalnızca bir cin taifesini; dışınızda size şeytani telkinde bulunacakları düşünürseniz, şeytani davranışlardan korunmakta yeterince tedbir almamış olursunuz, hatta "A" Takdim Formu "BEN"i bile korumuş olabilirsiniz! Oysa "esas" korunmanız gereken "A" Takdim Formu "BEN" bilinci. Esas şeytani vasıf "A" Takdim Formu "BEN"! "A" Takdim Formu "BEN" bilinci şeytani vasıflı; şeytanın direk intibak edebileceği, irtibat kurabileceği bir bilinç, bir veri tabanı olduğu için, şeytani telkinle görevli olanlar ancak bu bilince tesir ederler, bu bilinci motive ederler, bu bilinci dürterler. Daha örtücü davranmasını, örtücü davranırken ona amellerin daha süslü gösterilmesini sağlayabilirler. Dolayısıyla, kişinin korunması gereken "en önemli şeytani vasıf" kendisindeki "A" Takdim Formu "BEN"'dir, yani vehmin zulmetidir! Vehmin zulmeti, onun için **en önemli şeytan**dır.

"A" Takdim Formu "BEN"in yetenekleri ise şeytani telkinle görevli olanların her türlüsünden yüksektir." "A" Takdim Formu "BEN" öyle bir şeytani pozisyondadır ki, onun o pozisyonu, o yetenekleri, ona tesir eden şeytani telkinle görevli olanlardan çok yüksektir. Neden? Çünkü "A" Takdim Formu "BEN" Esmayı Külla'ya, Ahsen'i Takvim'e muhtariyet ilan etmiş, tüm esmaların oluşturduğu bir terkibe muhtariyet ilan etmiş, böyle bir güç var orada. Deccal'in minyatürü! Deccalî bir güç var orada.

"A" Takdim Formu "BEN" Bilincini fonksiyonsuzlaştırmak; yani bu bilincin veri tabanını yok etmek, **bu bakımdan en önceliklidir ve en önemlidir. Fonksiyonsuzlaştırmanın gerçekleştirilmesiyle "Sad: 82-83" ayetlerinde de belirtildiği üzere şeytani telkin ile görevlilerin tesiri de çalışmaz olur."** Yani eğer siz "A" Takdim Formu "BEN"'i fark eder, onun fonksiyonsuzlaştırılmasını önemser, öncelikli hale getirirseniz zaten şeytani telkinle görevli olanların tesir edecekleri bir yer kalmaz, onlar boşa düşer. Şimdi bununla ilgili Sad 82-83; Maide 105, Nahl-98 ve 100'ün meallerini okuyalım.

Sad 82-83: **İblis dedi, İzzetin adına yemin ederim ki bütün kullarına yollarını şaşırtacağım, ihlâslı kulların hariç olmak üzere.** Şimdi eğer kişi ihlâsı burada yanlış tarif ederse bu işin içinden çıkamaz. İhlâs nedir? Efendim, samimi

olmaktır yaptıklarında dikkatli olmaktır. Hayır, tam şeytanın tesir edeceği bir yer, onu samimiyet noktasından yakalar bulur, onu samimi tanrı yapar. Eğer İhlâs Hayat Döngüsündeyse sen **İhlaslı**sın! Bu tarifleri iyi bilmek lazım! "B" Takdim Formu "BEN" ihlâslıdır, "B" Takdim Formu "BEN" **ihsan** yolundadır, "B" Takdim Formu "BEN" **edebli**dir. Dolayısıyla ayete o çerçevede baktığınız zaman; "B" Takdim Formu "BEN" olanlar hariç, diğerlerini yani "A" Takdim Formu "BEN" olanların hepsini, onların yollarını şaşırtacağım" diyor. Buradan da anlaşılıyor ki, eğer siz "A" Takdim Formu "BEN"i fonksiyonsuzlaştırırsanız **ihlâslı kulların hariç olmak üzere,** meali gereği kendinizi korumuş olursunuz onun sultasından.

Bakın Maide-105: "**Ey iman edenler nefsleriniz sizin üzerinizdedir. Siz kendinize bakın, yani tezkiye ve takvaya bakın. Siz Doğru Yolda oldukça;** bu Doğru Yol ne? Burayı yanlış tarif ederse kişi yine yanılır. **Siz doğru yolda oldukça?** "A" Takdim Formu "BEN"e göre iyi insan, ahlaklı insan diye bazı tarifler yapıp buna "doğru yol" der, sonra da kendini doğru yolda zannederse tam şeytani vasıfların ortasına düşer. **Doğru yol** Fatiha Suresi'nde de istediğimiz hidayetli yol, yani İhlâs Hayat Döngüsü, yani "B" Takdim Formu "BEN". **Siz doğru yolda oldukça sapmış olan size zarar veremez**. Hatırlarsanız biraz önce "yeterince nur biriktirmişseniz etkilenmezsiniz" diye konuşmuştuk. **"Siz doğru yolda oldukça "sapmış olan" size zarar veremez. Sizin cem'an merciiniz, dönüşünüz Allah'adır. O ne amel etmekte olduğunuzu size haber verir.**"

Bakın Nahl-98, 100: **Kur'anı kıraat ettiğin vakit, şeytanir racimden Allah'a sığın.** Buradan anlıyoruz ki, Kur'ana başlarken "**Euzü billahi mineş şeytanir racim**" demek lazım. Bu ayet; farz! Yalnız Besmeleyle başlanmaz. Esas şart bu; "euzü billahi mineş şeytanir racim" demek lazım. **"Kur'anı kıraat ettiğin vakit şeytanir racimden Allah'a sığın. Doğrusu onun, şeytanın iman eden ve Rablerine tevekkül edenler üzerine sultası, hâkimiyeti, tutanağı yoktur. Onun sultası ancak kendisini veli edinenler;** "A" Takdim Formu "BEN"i dost edinenler, veli edinenler **ve onu ortak koşanlar üzerindedir."** Ayeti çok dikkatli inceleyiniz bakınız özellikle bu son kısmına; **O'nu ortak koşanlar üzerindedir**; şeytanın sultası O'nu ortak koşanlar üzerindedir. Şeytanî vasfı, yani vehmin zulmetini, yani "A" Takdim Formu "BEN"i Allah'a ortak koşanlar "ben de varım, güç bendedir, **ve la havle ve la kuvvete illa billah** değildir'i fiili olarak ortaya koyanlar üzerindedir.

Şimdi burdan gördüğümüz bir şey var ki Nahl 98, 100'de; Kur'an kıraat ederken "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" demek. Aslında doğal olarak, konuyu uzatmamak için oraya girmiyoruz, bununla beraber Besmele de var. Ancak "Euzü"nün farklı bir önemi var. Onunla ilgili birkaç cümle söyleyelim, burayı bitirelim. Üç konumda "euzü" diyebilir kişi, "euzü billahi mineş şeytanir racim" der, üç ana konumda. Şimdi bu üç konumu söyleyeceğiz, ama "ben şunu seçeyim" demekle çalışmaz! Bunu demek lazım ve yapmak lazım ama yine de yeterince çalışmaz. Çalışması idrakladır; idrak bu üç konumdan birine gelince euzünün kapsamı değişir! Nedir bu üç konum? Kişi **euzü billahi mineş şeytanir racim** derken birinci konum: Ötesinde berisinde, uzağında bulunan şeytani telkinle gö-

revlilerden korunmak için söyler, bunun için "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" der ve bu idrakta olduğu için, idrakına göre korunur. Bu idrakta olduğu için bu idraka göre korunur; ötesinde berisinde, uzakta olandan ilişkisini keser "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" diyerek. Bir diğeri "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" derken Deccaliyet Kısır Döngüsüne der. B_0 noktasında durur, en az B_0 noktasında durur, döner vehmin zulmeti olan kısma, "nefse zulüm" denilen kısma, "nefsin şerri" denilen kısma, "batıl" denilen kısma, "necis" denilen kısma; bu kavramların hepsini toplayan "Deccaliyet Kısır Döngüsü" denilen kısma döner, o örtücülüğün tamamına, "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" der. Böylece örtücülüğün içerisinde olan her şeyden sıyrılır. Diğerlerini biraz kısa geçeceğiz buraya dikkat edelim. Böyle dediğini düşünün şimdi. Bakın B_0 noktasında **euzü billahi mineş şeytanir racim** dedi ve bunu salâtta yapıyor. **Euzü billahi mineş şeytanir racim** dedi, tüm Deccaliyet Kısır Döngüsü'nden, örtücülükten sıyrıldı. **Bismillahi'r Rahman'ir Rahim** dedi ve Fatiha'ya başladı. İşte bu noktada İhlâs Hayat Döngüsü OKUmaya başlar, "Bismillahi'r Rahman'ir Rahim" diyen burda İhlâs Hayat Döngüsüdür. "B" sırrı başlar konuşmaya. "B" Takdim Formu "BEN" "B" sırrıyla söyler ve mealen de B_0 için (bu idrak B_0 için, ileride bu değişecek) der ki "Bismillahi'r Rahman'ir Rahim; Rahman ve Rahim olan Allah adına". İşte **adına** burada denir. "Allah adına" diyebilmek için Deccaliyet Kısır Döngüsünden çıkmak gerekir. O aksi halde sahtekâr olur. Hem örtücü, hem müstakilim diyor ilahlığını ilan ediyor, hem de "Allah adına" hareket ediyor, olur mu?! İşte o Deccal; sahtekâr, hilekâr! Fark ettiniz mi? Bakın Besmele'de hile yapıyor. Hem müstakil bir ilahlığı var, hem de Allah adına hareket ettiğini ilan ediyor! Çift karakterli, sahtekâr! Ancak "**euzü billahi mineş şeytanir racim**" derken Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü atar, kabul etmez, buğz eder oraya ve "Bismillahi'r Rahman'ir Rahim; Rahman ve Rahim olan Allah adına" der, bu ikinci konumda. Böylece ordaki durum tespitini yapan "Allah adına" Halifetullah olarak, başlar Fatiha'ya. Bakın üçüncü konum "euzü" der, ama nerede? Şimdi birinci konum vehmin zulmetinin içinde "euzü" diyordu. İkinci konum, B_0 noktasında vehmin zulmetine "euzü" dedi. Üçüncü konum, hem vehme hem vehmin zulmetine "euzü" der. Yani hem birinci suistimale hem ikinci suistimale EUZÜ der. O zaman besmelenin tarifi de değişir.

- Bütün surelerin önünde "euzü besmele" olmasının sebebi nedir?

Kur'ana başlarken, kıraate başlarken, kıraatı peş peşe yaparken bir kere "euzü" demeniz yeterlidir. Ama isterseniz hepsinde diyebilirsiniz, derseniz yanlış olmaz.

-Ama normalde hepsinin önünde yazıyor, değil mi?

Besmele, **Bismillahi'r Rahman'ir Rahim** yazıyor. "Euzü"yü başlarken bir kere söylerseniz yeterlidir. Ama isterseniz hepsinde söyleyebilirsiniz, o idrakı yaşamak için söyleyebilirsiniz. Bir hadis var, **Bismillah ile başlamayan her önemli iş ebterdir;** güdük kalır, tamamlanamaz. Bismillah ile başlamayan her önemli iş! "Bismillah" önceleri "**Bismikellahümme**" diye söylenirdi; yani "senin adınla ya Allah" manasına gelen. Henüz daha "Bismillah" denmezdi "Bismikellahümme." Sonra "**Bismillah**" dendi. Çok önemli bir idrak lütfu, bir hediye, "Allah adıyla"

idrakının hediyesi. Bakabilirsiniz; Hud Suresi-41 "**Bismillah**" demeyi öğretir bize. Ve İsra-110 **Bismillahi'r Rahman** demeyi öğretir. Ve nihayet Neml-30 ile tamamını öğretir bize; **Bismillahi'r Rahman'ir Rahim.**

16. Tefekkür Şemamızda önemli bir tarif var, kabir tarifi var. **Kabir** tarifini çok farklı rastlarsınız, daha doğrusu açık tarifine rastlamazsınız! Burada şimdi açıkça kabiri, birlikte tarifini paylaşalım: **Cüz yapı, kendisindeki esma terkibinin oluşturduğu mana ile şartlanarak bu çerçevede kendisini hisseder; Cüz yapı** ki, burada cüz yapıda ele aldığımız Halifetullah yapısında insan! **Cüz yapı, kendisindeki esma terkibinin oluşturduğu mana ile şartlanarak bu çerçevede kendisini hisseder; aslında Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu'nun cüz yapıdaki bu durumuna "Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu" denir.**

Bakın iki tane Kendini Hissetme Duygusu tarif ettik o zaman. Birisi Samed vasıflı Kendini Hissetme Duygusu. Çok önemli bir şey, esas somut olan o! İleride bu önemli bilgiyi ileride hayata geçirmek lazım, ileri idrakta. Esas somut olan, esas var olan Samed vasıflı Kendisini Hissetme Duygusu. Şimdi bir tane daha Kendini Hissetme Duygusu var; o da kayıtlanmış, şartlanmış, sınırlanmış. Nerede? Cüz yapıda. Cüz yapı Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu'na sahip, o kayıtla sınırlı, kendisini o kayıt sanıyor! Bakın, o kaydı öyle bir sanıyor ki, ona göre somut işte o kayıt! O kadar somut sanıyor ki onu, esas somut olanı soyut sanıyor. Esas somut olan Samed vasıflı gerçek var olanı soyut sanıyor hatta göremiyor! İşte **vehim nuru** bu; cüzü var sanabilen idrak gücü. Bu cüz yapıyı var sanan o cüzün kaydı, sınırları, şartları. Bu neye göre? O cüz için ne dilenmişse o manaya göre. O cüz için Yaratan ne mana dilemişse o mananın gereği olan şartlar var. Örneğin, insanda Halifetullah şartları var; kaydı o; Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu. Kayıtlanmış, insanda "Halifetullah" kaydında.

Şimdi **Dünya yaşantısı şartlarına göre Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu, Alu- İmran-185 "her nefs ölümü tadacaktır" ayeti gereğince ölümü tattığında**... Bakın burada "her nefs" diyor. Her nefs dediğine göre ne var, çokluk var. Her nefs! "Nefs-i küll" değil, her nefs! Çokluk var, demek ki burada çokluk dili var "her nefs". Buradaki dil çokluk dili. **"Her nefs ölümü tadacaktır." ayeti gereğince ölümü tattığında:** Kim? Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu; cüz o ya! Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu ölümü tattığında **"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün kalkmasıyla "A" Takdim Formu "BEN" bilinci geçersiz olur.** Demek ki, dünya yaşantısında bulunan insandaki kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu ölümü tattığında "A" Takdim Formu "BEN" geçersiz olur. İşte o yüzden bu gücün gittiğini görünce "**eyvaah!**" der, "**biz ne yaptık! Gerçeği anladık. Rabbim bizi gönder. Biz orada bıraktıklarımızla yapamadıklarımızı yapalım, düzeltelim şu işi**" derler. Neden?"Muhtariyeti Tercih Gücü", birden geçersiz hale gelir ölümü tatmakla beraber, ondan! **"A" Takdim Formu "BEN" bilinci geçersiz olur; böylece, bu bilince ait olan kayıtlandırma da "Kayıtlanmış "Kendini Hissetme Duygusu"ndan kalkar. Ancak, cüz olan birim yapının aynı doğrultuda** yani birimsellik doğrultusunda birimsel-

lik hayatı içerisinde **yaşantısına devam edebilmesi için yeni bir kayıtlanma gerekir.** Dünyada yaşarken bir kayıt vardı. Ölümü tattı, niye? Çünkü dünyada yaşarken olan kaydın miadı doldu, yeni bir kayıt lazım. Neden? Birimselliğin devam edebilmesi için! İşte yeni bir kayıt gerekir. **Ölümü tattıktan sonraki bu yeni kayıtlanmanın şartları içerisinde"Muhtariyeti Tercih Gücü" yoktur.** Yeniden "Muhtariyeti Tercih Gücü" olmaz ölümü tattıktan sonra. Bu sebepten yeni şartlarla oluşan cüz yapı kabir adını alır."Muhtariyeti Tercih Gücü" olmadığı için kabir adını alır! Normal yaşantıda sizin tüm hareketlerinizi sınırlayan bir yere soktukları zaman "bu ne ya, kabirde miyiz?" dersiniz."Muhtariyeti Tercih Gücü"nün kalkmasıdır **kabir!**"Muhtariyeti Tercih Gücü" yeni kayıtta bulunmaz! Bu yüzden, ölümü tattıktan sonra o şartlara göre cüz yapının yeni bedeninin adı kabirdir, o halin ismi kabirdir! Bedeni götürüp gömdüğümüz "mezar"ın ismi değil! Birimsel yapı devam ederken, miadı dolmuş kayıttan sonra Kendini Hissetme Duygusuna verilen yeni kaydın halinin ismi kabirdir. Neden? Çünkü"Muhtariyeti Tercih Gücü" yoktur orada ve buradaki hayatın ismi de KABİR HAYATIdır. Şimdi, dünya hayatı dünya âlemi bir de ahiret âlemi var. Dünya Âlemiyle Ahiret Âlemi arasında Berzah Âlemi var. Dünya Âleminde yaşarken"Muhtariyeti Tercih Gücü" veri tabanı üzerine bina olmuş, "A" Takdim Formu "BEN"in üzerine bina olmuş bir yaşantı var. Berzah Âleminde yaşarken? Berzah Âleminde"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün olmadığı bir boyut var ki, ordaki şartlara göre o birimsel yapının aldığı halin ismi KABİR. Berzah aleminden sonra ahiret alemi var. Berzah alemi, dünya alemi ile ahiret aleminin, dünya hayatı ile ahiret arasındaki süreç. **Dünya hayatı "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır;** Bakın diyoruz ki, dünya hayatı"Muhtariyeti Tercih Gücü" varlığının üzerine bina edilmiş ve buradaki cüz yapının da kendince; kendine göre; öyle sanarak bir sorgulaması vardır. Bu önemli bir şey! Sorgulama yapıyor, ona sorgulama yetkisi verilmiş, sorguluyor. Neden? **Sorgulamak** demek tefekkür demektir!

Sorgulamadan tefekkür yapamaz; onun ibadeti için sorgulaması gerekiyor. Ama eğer bu sorgulama yeteneğini "A" Takdim Formu "BEN" kullanırsa hata yapar. "B" Takdim Formu "BEN"e yönelik sorgulama kullanılmalı. Yani sorgulamayla kişi Rabbine yönelmeyi öğrenmeli. Sorgulamanın iki önemli yanı var. Birincisi kişinin Rabbine yönelmesini sağlar, ikincisi sorgularken onun Rabbine yönelmesini sağlayan hikmetleri bulur.

Hikmetin ortaya çıkabilmesi için sorgulama gerekir. Dolayısıyla hikmetin ortaya çıkmasını sağlayan bir başlatıcı işlem; sorgulama! Ama ortaya çıkacak olan ne? Hikmet! Dünyada, siz sorgulamayla neye ulaşırsınız? Hikmete, hikmetini öğrenirsiniz. İşte dünya olur size **Hikmet Yurdu**. Niye sorgulama yapabiliyorsunuz?"Muhtariyeti Tercih Gücü"nüz var! Zaten biraz önce de bahsedilen acaba imtihan, sınav gibi baktığınızda işte bu sorgulamayı nasıl kullandığınız önemlidir; Rabbine mi yöneldi? "İnsan-29"! Rabbine mi yöneldi? Çünkü mutlaka kişi, ya örtücü ilaha yönelir, ya Rabbine yönelir; başka çaresi yok, başka bir yolu yok!

TALİB KARDEŞİM; İNSAN, DÜNYA HAYATINDA KENDİNİ NE SANDIĞI VASITASIYLA, KABİR HAYATINDA KENDİNİ NE SANACAĞINI HAZIRLAMIŞ OLUR.

Cüz yapı, kendisindeki esma terkibinin oluşturduğu mana ile şartlanarak bu çerçevede kendisini hisseder; aslında Samed vasıflı olan Kendini Hissetme Duygusu"nun cüz yapıdaki bu durumuna "Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu" denir. Dünya yaşantısı şartlarına göre Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu, Alu-imran-185: Her nefs ölümü tadacaktır." ayeti gereğince ölümü tattığında "Muhtariyeti Tercih Gücü" nün kalkmasıyla birlikte "A" Takdim Formu "BEN" Bilinci geçersiz olur; böylece, bu bilince ait olan Kayıtlandırma da "Kayıtlanmış Kendini Hissetme Duygusu"-ndan kalkar. Ancak, cüz olan birim yapının aynı doğrultuda yaşantısına devam edebilmesi yeni bir Kayıtlanmayı gerektirir. Ölümü tattıktan sonraki bu yeni kayıtlanmanın şartları içerisinde "Muhtariyeti Tercih Gücü" yoktur; bu sebepten, yeni şartlarla oluşan cüz yapı "**KABİR**" adını alır, yaşantısı da "**KABİR HAYATI**"dır. Dünya hayatı "Muhtariyeti Tercih Gücü" nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır; bu sorgulamayı meşru kılan dünyanın "hikmet yurdu" olmasıdır. Ancak; KABİR HAYATI, "Muhtariyeti Tercih Gücü" üzerine kurulu değildir. SORGULAMA değil, SORGULANMA söz konusudur ki; bu sebep, KABİR HAYATI'nı "kudret yurdu" yapar.

Ölümün tadılmasıyla, cüz yapıdaki kendini hissetme duygusunun kendisini hissettiği durumu ve şartları barındıran yeni yapının adı olan KABİR, ana hatları itibariyle iki gruba ayrılır. Dünya yaşantısında "Muhtariyeti Tercih Gücü" nü örtücü ilahlıktan yana bir yol tutarak, muhtariyet iddiası için kullananın yaşantısı olan "Deccaliyet Kısır Döngüsü" nün hazırladığı KABİR, cehennem çukurlarından bir çukur; "Muhtariyet Tercih Gücü" nü "İnsan-29" ayetinde belirtildiği üzere Rabbine bir yol tutarak kullananın yaşantısı olan "İhlas Hayat Döngüsü" nün hazırladığı KABİR ise, cennet bahçelerinden bir bahçe misalindedir. Yani; insan, dünya hayatında kendini ne sandığı vasıtasıyla, kabir hayatında kendini ne sanacağını hazırlamış olur.

Tefekkür Şeması 16

Dünya hayatı "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün varlığı üzerine kurulmuş ve cüz yapının da kendince SORGULAMASI vardır; bu sorgulamayı meşru kılan dünyanın "hikmet yurdu" olmasıdır. Ancak; KABİR HAYATI, "Muhtariyeti Tercih Gücü" üzerine kurulu değildir. Orada artık "Muhtariyeti Tercih Gücü" yok! **SORGULAMA değil, SORGULANMA vardır.** Ne sorgulanır? Sen! Sorgulamayı nasıl kullandığın şimdi sorgulanır. **Burada SORGULANMA söz konusudur. Bu sebeple "KABİR HAYATI"nı bu hal "kudret yurdu" yapar.**

Zaten ne dedik? **"Ey talip kardeşim; insan, dünya hayatında kendini ne sandığı vasıtasıyla** yani sen orada "kendini ne sanıyorsan!" onun vasıtasıyla **kabir hayatında kendini ne sanacağını hazırlamış olur."** Çünkü "Kendini Hissetme Duygusu"nun "var" dediği şey ne? Sandığı, ne sandığı! Ona "var" diyor! Var diyeceğin bir şey çıkacak ya, o var diyeceğin şeyi sen dünyada kendini ne sandığını ortaya koyarak ne sanacağını hazırlarsın. **Ölümün tadılmasıyla, cüz yapıdaki kendini hissetme duygusunun kendini hissettiği durumu ve şartları barındıran yeni yapının adı olan KABİR, ana hatlarıyla, ana hatları itibariyle iki gruba ayrılır. Dünya yaşantısında "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü örtücü ilahlıktan yana bir yol tutarak, muhtariyet iddiası için kullananın yaşantısı olan "Deccaliyet Kısır Döngüsü"nün hazırladığı KABİR;** demek ki, kabri hazırlayan bir şey şu ki, Deccaliyet Kısır Döngüsü yaşantısı; size bir kabir hazırlar! **Bu cehennem çukurlarından bir çukur; "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü "İnsan-29" ayetinde belirtildiği üzere Rabbine bir yol tutarak kullananın yaşantısı olan "İhlâs Hayat Döngüsü"nün hazırladığı KABİR ise, cennet bahçelerinden bir bahçe misalindedir.**

Kabir'i tarif ettik ama buranın anlaşılabilmesi için birimselliğin devamından da biraz bahsedelim. **Cüz yapının, birimsel yapının Devamı:** Birimsel yapının devamında çalışan üç esma var; birisi Hasib ismi, birisi Mümit ismi, birisi de Ba's ismi.

Hasib ismi, hesap gören isim şöyle çalışır; sebep sonuç ilişkisi bağlamında! Bu bağlamda! Bir sebep var, bu sebebe göre bir sonuç oluşturur, yani hesap görür anında! Bir sebep, o sebebe bağlı bir sonuç! Sebep sonuç ilişkisi bağlamında, **birimin yeni statüsünü belirleyerek;** yani bir cüz yapı yaşantısı içerisinde öyle sebepler oluşturur ki, bu sebeplerin sonucu olarak yaşadığı statünün, yani esma manasının miadı dolduktan sonra birimsellik devam edeceğinde yaşayacağı yeni statüyü belirler Hasib ismi! Anlaşıldı mı? Daha önce bir statüde yaşıyor. O statüyü değerlendirirken o değerlendirmenin sonucu olarak oluşan yeni statüyü belirler Hasib ismi! Bu statüyü belirleyerek birimselliğe katkı sağlar. Görevi statüyü belirlemek!

Mümit ismi; süresi tamamlanan kaydın geçersizliğini sağlar. Yaşanan statünün, yaşanan kaydın Kendini Hissetme Duygusundaki kaydın miadı dolmuşsa, ömrü bitmişse o kaydın, o statünün geçersizliğini sağlar, Mümit ismi. Böylece Kendini Hissetme Duygusuna ölümü tattırmış olur, statünün miadını bitirir Mümit ismi. Artık bu geçersizdir, der, bu kadar!

Yeni statüyü Hasib ismi belirledi. Var olan statünün miadı doldu, Mümit ismi geçersiz kıldı. Birimselliğin devam edebilmesi için şimdi yeni statünün devreye girmesi lazım. Statü belirli, işte burada da **Ba's** ismi devreye girer! Yeni statüyü devreye sokar, hayata sokar; Ba's eder! Anlaşıldı mı; birimselliğin devamında Hasib, Mümit ve Ba's isimlerinin nasıl çalıştığı?

Şimdi buna böyle baktığımızda demek ki, Hasib ismiyle ahiret hayatı belirleniyor, AHİR olan her şey belirleniyor. Sebep sonuç ilişkisine göre de ana hayatlara bakıyoruz. Aksi halde: Her ahir Hasib'le belirleniyor, her ahir devreye giriyor. Ancak, burada baktığımız bizim ana statüler! Dünyadaki ana statü "Muhtariyeti Tercih Gücü" üzerine bina olmuş, bunun nasıl değerlendirildiği sonucunda Hasib ismi yeni statüyü belirliyor; kabir ve ahiret hayatını belirliyor, kabir ve ahireti! Birbiriyle ilişkili.

"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün olduğu statünün miadı dolunca, yani bize göre "ömrü bitti" dediğimizde, onun geçersizliğini Mümit ismi sağlıyor. Bu ölümü tattıktan sonra yeni statüyle birim devam ederken Berzah Âlemindeki bu statünün adı **kabir**. Neden? Çünkü burada "Muhtariyeti Tercih Gücü" yok!

Amentü içerisinde, hatırlayacaksınız **ba'su ba'del mevt;** ölümden sonra Ba's olmak! Bakın Ba's ismini biraz önce anlattık, ilişkiyi kurabilirsiniz. Esma'ül Hüsna'dan Ba's ismine de bakarsanız bunları oradan görürsünüz. İnşikak Suresi-19: "**Mutlaka siz boyutlar değiştirerek o boyutların uygun bedenlerine dönüşeceksiniz.**" Ayetin orijinalinde **tabaka**, bu boyutlar tabaka olarak geçer. Onu **boyut** olarak ele aldığımızda kavramamız kolaylaşır. "**Mutlaka siz boyutlar değiştirerek**; bakın, birimselliğin devamı! **Siz boyutlar değiştirerek**; yani statüler, yani tabakalar değiştirerek o boyutların, o statünün uygun bedenlerine dönüşeceksiniz." İşte, ölümü tattıktan sonraki uygun bedenin adı ne? KABİR! Ölümü tattıktan sonraki uygun bedenin adı kabir! Ancak Berzah Âleminde kabir hayatı var, bakın şimdi Hac Suresi-6 ve 7'ye bakalım. İkisini beraber okuyayım, kolay anlaşılması için: **Bu böyledir! Çünkü Allah, O Hakk'tır. Muhakkak ki O ölüleri diriltir. O ölüleri diriltir. Çünkü O her şeye kadirdir, o saat** yani diriltme saati **muhakkak gelecektir. Ölüleri diriltir. O diriltme saati muhakkak gelecektir Onda hiç şüphe yoktur. Kesinlikle Allah KABİRLERDE olan NEFSleri…** Biraz önce dedik ya **nefs**; yani Kendini Hissetme Duygusu ölümü tattıktan sonra yeni statünün, yeni boyutun, yeni tabakanın bedeninde! Adı neydi bu bedenin? **Kabir!** Nefsler burada, bu bedende! **O saat gelecek!** Hangi saat? **Ölülerin diriltildiği!** Ne için? Ahiret Âlemi için! **Allah kabirlerde olan nefsleri Bas edecektir."** Bakın yeniden Ba's var. Niye? Şimdi başka bir statüye geçiş var çünkü! Bu sefer "**kabirlerdeki nefsler**" Ba's edilecektir!

Burayı biraz hızlı özetledik.

İsterseniz **"El-FATİHA"** diyelim, tamamlayalım inşallah.

14 Cemaziyelahir 1430 / 06 Haziran 2009

- Vehim ve Vehim'in mekanizması nedir?
- Cüzi manalar
- Sübhanallah gerçeği
- Rahmanî ve zulmani bilinç neye denir!
- Dine yaklaşabilmek için en asgari nokta…
- Şirk varsa tüm amelleriniz
- Deccal'in cenneti neresidir?
- Zulmani sahnenin işaretleri nelerdir?
- İşin zorluğu
- Fethi Zulmani nedir?
- Kudret sergilemeleri
- Şartlardan kurtulmak ne demek?
- Kur'anda var olan "tek bir hayır" ve "tek bir şer"
- Allah'ın indinde bir pis vardır o da …
- Gecenin önemi
- Zulmani ben
- Bilinç nasıl arınır?
- Kayıtlılık ve esma mertebesi
- Kendini sanman ve kendini hissetmen arasındaki fark
- Vechullah'ta olduğunu idrak etmeni engelleyen şey!
- "Vehmin Zulmeti"ni ve "Vehim"i ayırt edebilmek için
- Kişi nasıl keşif ehli olur?
- Euzü Billahi mineş Şeytanir Racim sığınışının üç farklı aşaması
- Esas büyük şeytan!

Bugün bazı tanımları ele alıp onları biraz açmaya, daha iyi anlamaya çalışacağız. Bunlardan birisi vehim, vehmin tanımı, bir diğeri de nefs. Nefsi ve vehimi bir basamak ileri götürmeye çalışacağız; manasını bir basamak. İleri götürdüğümüz basamakta biraz o bilgileri sindirdikten sonra, sonra daha ileri götürürüz. Neden özellikle bu ikisi? Çünkü özellikle tasavvuf anlatımları **vehim** ve **nefs** tanımlarının üstüne bina ediliyor! Ancak çok dikkatinizi çekmiştir, vehim ve nefs kelimeleri anlatımlarda çok sık geçmesine rağmen anlaşılır bir vaziyette, açık bir şekilde, okuyanın da "hah, budur" diyeceği şekilde bir açıklamasına, tanımına da rastlayamıyorsunuz! Hem bu ikisinin üstüne bina ediliyor, hem bunun ne olduğu çok fazla bilinmiyor! Acaba şöyle midir, diye manalarla yaklaşılıyor ve işte o yaklaşmalar yüzünden belki de tasavvuftaki anlatımların özü tam yakalanamayabilir bulunamayabilir.

Bakın bir basamak ileri götürelim vehmi; vehim neye diyoruz, vehim nedir? **Vehim**; cüzi manaların -biraz sonra "cüzi mana" derken de neyi kast ediyoruz, onu da kısaca söylemeye çalışacağım- cüzi manaların anlaşılmasına, varmış sanılmasına ve bu varmış sanılmaya göre de muamele yapılmasına yarayan bir idrak gücüdür. "Cüzi mana" derken de neyi kast ediyoruz, biraz sonra onu da kısaca söylemeye çalışacağım. Bir güçtür, bir nurdur vehim, bir enerjidir. Ama bu neyin açılımını yapıyor? Çok önemli bir şeyin açılımını yapan bir nur vehim! Bir mekanizma, çalışan bir mekanizmanın ismi! Cüzi manaların anlaşılmasına fark edilmesine yarıyor. Peki, cüzi manaları fark etmek ne demek? Cüzi manaları "varmış sanmak" demek! Aslında olmayan bir şeyi -ama- gerçekten varmış gibi sanmak demek. Ve gerçekten varmış gibi sandığınız bu hale göre de muamele yapmanızı, böyle davranmanızı sağlayan bir idrak gücü vehim. Peki, bu söylediğimiz halin mekanizması ne? İşte bu söylediğimiz Vehim Halinin mekanizması **hologram**. Holografik bakış incelendiğinde bulacağınız bilimsel bulgular vehmin mekanizmasıdır.

Dedik ki; cüzi manaların anlaşılması. "Cüzi mana" derken neyi kastediyor, neye **cüzi mana** diyoruz? Cüzi manalar esma terkipleridir. Birkaç tane böyle tanım söyleyeceğim, ama sonra onları biraz açmaya çalışacağım. Başka? **Cüzi manalar** ilmi terkiplerdir, yani esma kompozisyonlarıdır; ilmi kompozisyonlardır. Başka bir deyişle, **cüzi manalar** ilmi suretlerdir. **Allah ilminde ilmiyle ilmini seyirde**! İlminde yani İlmullahta, ilminde ilmiyle ilmini seyirde! İşte **ilminde ilmiyle ilmini seyirde** halinin suretleri **ilmi suretler**, onlar cüzi manalar. O cüzi manalar aslında esma terkipleri. **Cüzi manalar** dediğimiz vücut bulmuş birimler, Ef'al Âlemine ait birimlerdir. Hatırlayacaksınız bir Mana Âlemi var. Sonra bu manaların içerisinden vücut bulması dilenmiş olanlar ef'al âleminde vücut bulurlar. Bu mana âlemiyle ef'al âleminin arasında ise, var kabul edilen, sınır kabul edilen bir hal vardır ki, oraya da **Arş** denir. Dolayısıyla, arşın üstünde **mana âlemi** vardır; manalar vücut bulmamıştır yani. Ama bu manaların, henüz mana olan bu fikirlerin, vücut bulması dilenenler Arş'tan sonra **Ef'al Âlemi** dediğimiz varlıkların bulunduğu, yaratılmışların yani fiillerin bulunduğu, manaların fiile dönüştüğü bir yerde suretlenirler! İşte, bu suretlenen âlemdeki her bir birim bir **cüzi mana**dır. Her bir birim, nasıl bir birim dilenmişse, o manada dilenen o birim, vücut bulacağı zaman

esma terkibi olarak o manaya uygun bir vücut bulur! Dolayısıyla ef'al âlemi tamamen bizim karşımıza **esma mertebesi** olarak çıkar. Esma mertebesinde esma terkipleri olarak "**cüzler**" karşımıza "**ilmi suretler**" olarak çıkar. İşte bunların, bu terkiplerin varmış sanılması hologram gerçeğiyle günümüzde açıklanmaktadır. Ama bunun varmış sanılmasını sağlayan idrak gücünün ismi **vehim**dir. Bu cüzi manalara "ilmi suretler" dedik. Bakın çok dikkat ediniz; **Hakikat** suretsizdir, Hakikatin sureti olmaz; Hakikat suretten münezzehtir, beridir. Eğer suretler idrak ediliyorsa, var sanılıyorsa o vehimdir! Bir sureti varmış gibi telakki etmek vehimdir. Dolayısıyla suretler "Hakikatin hali" değildir! Bu yüzden; hakikati bu suretlerden münezzeh kılmak için **Sübhanallah gerçeği**ne döner kişi. Biraz sonra ona yeri gelince değineceğiz. O hakikate seslenirken algıladığı, varmış sandığı suretlerden onu münezzeh tutar, beri tutar, onlarla onu kayıtlamaz. Buraya ait manayı ileride birkaç basamak ileri götüreceğiz. Ama buradan gelmeye çalıştığımız bir şey şu ki; işte bu cüzi manaları anlamaya yarayan, varmış sanmaya yarayan bu idrak gücü ile kişi "BEN" der! Cüzi manaları algıladı ya, kendisini de böyle algıladı. İşte bu mekanizmayla buna göre muamele eder. Yani varmış sanar ve varmış sanmaya göre de muamele yapar. Varmış sanıp, varmış sanmaya göre muamele yapınca da kendisini "BEN" diye takdim eder bu vehimle! Bakın anlatımlarda hemen hemen rastlamayacağınız, aslında var olan ama şimdi söyleyeceğim açıklıkta rastlamayacağınız önemli bir şeyi söyleyeceğim, inşallah.

Şimdi dedik ki; işte bu vehimle kişi "BEN" der. Buna bir isim verelim daha sonrakilerle karıştırmamak için; **Vehmî "BEN"lik**! Vehmi benlik tanımına çok rastlarsınız okuduğunuz yayınlarda. Vehmi Benlik karıştırıldığı için insanlar başarı sağlayamazlar İslamî ilerleyişte! Bu vehmi benlik; "BEN" diyebilmek için, bu vehmi halle bu vehimle muamele edebilmek için buna ait bir bilinci gerektirir. Bu bilincin gereğidir ki, kişi bu vehmi davranışları yapar. Bu davranışların bulunduğu bir havuzu vardır ki; o, onun **vehmi bilinc**idir. Bunun bir özelliğini söyleyelim biraz sonra yine karıştırmamak için. Bu vehmî bilinç Rahmanî bilinçtir! Çok önemli bu, vehmi bilinç Rahmanîdir, Rahmanî bilinçtir. Bir de ne var, işte karıştırılan bu? Bir de Vehmin Zulmeti var. İşte bu Vehmin Zulmeti açıklamalarda yeterince yer almadığı ve açıklanmadığı için, bu işle ilgilenen talibler, Vehmi, Vehmin Zulmetiyle karıştırırlar, "Vehmin Zulmeti"ni "Vehim" sanarlar!

Şimdi düşünün ki, siz bütün ilerlemelerinizi bu vehim anlayışının ve nefs anlayışının üstüne bina edeceksiniz. Ama daha siz işinizi bina etmeden vehmi karıştırırsanız, yapacağınız tüm idrak ilerlemelerini sonuçsuz ve başarısız yaparsınız, başarı elde edemezsiniz! Neden? Çünkü yanlış bir bakışın üstüne bina ettiniz ilerlemelerinizi. Nedir o yanlış bakış? "Vehmin Zulmeti"ni "Vehim" sandınız!

Kişinin iki tane "BEN" dediği vardır. Birisi vehmin zulmetiyle "BEN" demek, diğeri vehimle "BEN" demek! Vehmin zulmetiyle "BEN" derseniz o BENin ismi **Zulmani Ben**dir, diğeri **Vehmi Ben**. Ama vehmin zulmetiyle "BEN" diyorsanız o Zulmani Ben. Vehmi "BEN" vehmi bilinç sonucudur, Zulmani "BEN" zulmani bilinç sonucudur. Vehmi "BEN"e dedik ki, bu bir **Rahmani bilinç**tir, bakın çok dikkat edin, zulmani bilinç **şer bilinç**tir; bu **küfür bilinci**dir ve **fasık bilinç**tir. Şimdi

düşünün, lütfen çok dikkat edin! Şer bilinci, küfür bilinci, fasık bilinci, zulmani bilinci kişi vehmi bilinç sanıyor, Rahmani bilinç sanıyor bununla hareket ediyor!? Nasıl büyük bir tehlike, nasıl büyük bir yanlış! Fark ettiğinizde şaşıp kalacaksınız. Böyle bir şeyin üstüne tasavvuf bina edilirse ne kadar uğraşırsanız uğraşın sonuç elde edemezsiniz, mümkün değil! Farklarını söylemeye gayret edeceğim şimdi.

Vehmi Ben çok önemli bir mertebedir! Zulmani Ben'e Vehmi Ben dedikleri için, öyle sandıkları için Vehmi Ben'i de suçlayıp kurtulmak istemeye çalıştıkları ve bunu da Zulmani Ben'le yaptıkları için başarısızlık böyle gelir işte! Aslında "**Vehmi Ben**" çok önemli bir mertebedir, nefs-i mutmainedeki kişinin söylediği "BEN"dir; Vehmi Ben'e ulaşabilmek kolay bir iş değil. Velayet kapısından geçtikten sonra söyleyeceğiniz "BEN" Vehmi Ben'dir. Dolayısıyla eğer siz Zulmani Ben'le ilgili olan davranışlara Vehmi Ben diye tanım getirirseniz başarı elde edemezsiniz. Onunla uğraşan kişi başarı elde edemez. "BEN"den kurtulmaya çalışan kurtulamaz!? Yanlış bir uğraş olur o. Bu yüzden Zulmani Ben'i çok iyi bilmek gerekir, o bilinci. Kurtulunması gereken Zulmani Ben'dir öncelikle! Zulmani Ben'den kurtulmadan Vehmi Ben'e kişi ulaşamaz. Dedik ki, Vehmi Ben çok önemli bir mertebedir. O kadar önemli bir mertebedir ki, onun en alt noktası **nefs-i mutmaine**dir. Vehmi Ben'in en alt noktası, en küçük rütbesi nefs-i mutmainedir! Burdaki kişinin ismi **hanif**tir. Vehmî olarak "BEN" diyen haniftir. Vehmî özellikle kendini takdim eden, "BEN" diyen haniftir. Rum Suresi-30; **Dine hanif olarak yaklaşın**; yani dine yaklaşabilmek için en asgari nokta olan yer vehmi "BEN"lik! Öyle bir mertebe ki vehmi benlik; İhsan makamının başlangıç yeridir, İhlâs halinin başlangıç yeridir, Edeb halinin başlangıç yeridir ve şahadet makamının giriş yeridir Vehmi Ben'lik! Şimdi düşünün böyle bir makam Vehmi Ben'lik ve bunun en alt noktası **nefsi mutmaine**! Ha, demek ki bizim uğraşacağımız, mücadele edeceğimiz "BEN"lik, zulmani "BEN"lik! Dolayısıyla bu zulmani "BEN"liği çok iyi bilmek ve tanımak lazım.

Şimdi iki tane tiyatro sahnesi düşünün yan yana. Rol yapılan iki tane tiyatro sahnesi. Bu sahnenin birisi zulmani sahne olsun, diğeri Rahmani sahne olsun. Hayat bir rol değil mi, dünyadaki hayat bir rol değil mi? İşte şimdi onu biz sahneye getiriyoruz, dünyadaki hayatı iki tane sahneye koyduk. Birisi zulmani sahne, birisi Rahmani sahne. Zulmani sahnede oynanan tüm rollerin tamamının ana fikri ne? Müstakilsin! Bu müstakilliğini yaşat! Bu müstakilliğini koru! Bu müstakilliğini yücelt! Bu müstakilliğini eğlendir! Bu müstakilliğini oyala! Bu müstakilliğini sun! Ana fikir bu! Bu ana fikre uygun roller var, her türlü rol! Zenginse buradaki rolü, eğer zulmani sahnedeyse ana fikir bu, fakirse ana fikir bu; sağlıklıysa ana fikir bu, hastaysa rolü ana fikir bu! Zulmani sahnede. Peki, Rahmani sahnede? Rahmani sahnede ana fikir farklı!?

Bakın bir gün Hz. Ömer radıyallahu anh, Efendimize gidiyor. Bulunduğu hücreye girdiğinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemi bir hasırın üzerinde yatar buluyor. Hz. Ömer'in geldiğini görünce Efendimiz doğruluyor. Doğrulduğunda da hasırın izinin yanağına çıktığını görüyor Hazreti Ömer. Çok etkileniyor bundan ve ağlıyor; ya Rasulallah bu ne haldir? Sen ki Rasülsün bu ne haldir! **"Olsun, ya Ömer"** diyor, **"dünya onların olsun ahiret bizim olsun, istemez misin?"**

Rahmani sahnedeki ana fikir de bu! Böyle bir şey, böyle bir "ana fikir". Bu ana fikri kavrayabilenlerin sahnesi ora, bu ana fikre vurulanların sahnesi ora, bu ana fikirden korkmayanların sahnesi ora!

Şimdi, zulmani sahnede başkaları da var, inananlar da var zulmani sahne de! Önemli yanları burası; bu sahneye zorla sığınanlar var!? Bu sahnenin başrol aktörleri var, ama zorla sığınanlar da var! Ne yapar onlar? Bu sahne de çok sevilmezler! Kendilerini oraya zorla sokarlar, sevilmedikleri halde kendilerini zulmani sahneye sokarlar. Onlar "müstakilliklerini Allah için kullandıklarını" sanarlar! Müstakilliklerini "Allah'a feda" ettiklerini sanarlar. İşte bu "müstakillik idrakı" yüzünden onlar zulmani sahnededir.

Dikkat ediniz, kişi eğer İslamiyet'in tüm amelleriyle meşgul ve bu zulmani sahnedeyse amelleri boşa gider. **Şirk varsa amelleriniz boşa gider!** Ayet böyle! Yani siz hangi rolle meşgul olursanız olun! O rolünüz namazsa, o rolünüz oruçsa, o rolünüz hayırsa; ama sahneniz zulmani sahneyse o rollerin karşılığı nardır! Zulmani sahnedeki rollerin karşılığı nardır, Rahmani sahnedeki rollerin karşılığı nurdur. Dolayısıyla roller birbirine benziyor olabilir, Rahmani sahnede de birisi "salât ikame" ediyordur, zulmani sahne de birisi salât ikame ediyordur. Ama ikisinin getirisi de NUR değil! Zulmani sahnede yaptığınız her şeyin karşılığı nar, ücreti nar! Ordaki rollerin ücreti nar. Zulmani "BEN"likle yapılan her şeyin karşılığı nar. Ancak vehmi "BEN"likle başlıyor nur! Nur öyle başlıyor. Ama vehmi "BEN"lik son durak değil, vehmi "BEN"lik işin başı, Haniflik işin başı. Sonra bu vehimden kurtulmak gerekiyor. O başka bir iş, o çok başka bir iş, çok ileri bir iş! Dolayısıyla anlatmak istediğim şu ki "çok ileri" bir iş olan vehmi "BEN"likten kurtulmayı siz getirir zulmani "BEN"liğin içine koyarsanız başaramazsınız, mümkün değil! Boş iş boş, boş uğraş! Bakın, zulmani sahnede kendilerini tasavvufla meşgul edenler de var, ama zulmani sahnedeler! Onlar da gelmişler, sahneye çıkmışlar tasavvufla meşguller! Ama zulmani sahnedeler! Zulmani sahnede bütün hoş gelen şeyler İslamiyet'te **Deccal'in cenneti** diye tanımlanır, zulmani sahnede ne cennetse, onların hepsinin sonucunu Allah cehenneme çevirmiştir. Zulmani sahnede ne size cehennem diye tanıtılıyorsa, onların hepsinin sonucunu Allah cennete çevirmiştir. Zulmani sahne böyle bir sahne!

Bazıları da, kendisini Rahmani sahnede zannederek zulmani sahnede durur. Kendisini Rahmani sahnede zannediyor! Bunlar daha çok tasavvufçulardır! İlgilendiği şeyle, öğrendiği bilgilerle hareket ederek kendisini hayalinde Rahmani sahnede sanıyor, halbuki zulmani sahnede! Elinde tasavvuf kitabı var, derin bilgiler var; ama zulmani sahnede!

Bazıları da, ne kadar enteresan, kendisini Rahmani sahnede zanneder, zulmani sahnedekileri hayranlıkla seyreder! Hayatınızı inceleyin!!? Bu dünyada zulmani sahnedekileri hayranlıkla izleyeceksiniz, ama hayranlıkla izlediklerinize, hayran olduklarınıza; onlar cehenneme gidecek diyeceksiniz, siz cennete gideceksiniz! Öyle bir şey olabilir mi?! Bu dünyada hayran olduklarınıza; "evet, onlara hayranım, benden çok üstünler, onlar benim idolüm" diyeceksiniz; onlar cehenneme gidecek bileceksiniz, ama siz cennete gideceksiniz!? Böyle bir kandırmaca olamaz! Bunların hepsi **zulmani sahnenin işaretleri**.

Bakın zorluk nerede? Tüm insanlık hayatında sayıları belki elin parmaklarını geçmez çok özel insanlar istisna, insanların genel olarak tamamı kendilerini zulmani sahnede bulurlar! Kimse vehmi sahnede (Rahmani sahnede) değildir! Kimse başlangıçta kendisini vehmi benlikle takdim edemez, zulmani benlikle takdim eder. İzah edebildim mi? İnsan kendisini zaten zulmani sahnede bulur, o rolde bulur! Ve kendisini takdim ederken bu bilinçle takdim eder, zulmani "BEN"likle "BEN" der, şer "BEN"likle "BEN" der. Çok acı ama KÜFÜR haliyle "BEN" der. Neyle meşgul olursa olsun! İslamiyet'in hangi ibadetiyle meşgul olursa olsun, kendini takdim ederken küfür "BEN"iyle "BEN" der. Zulmani sahnededir çünkü! Orada bulur kendisini! **İşin zorluğu** burada! Ve onu o kadar kanıksar ki, onu "hayat" zanneder! Bunu görmez işte, bunu göremez. O haliyle meşgul olur, Din'le bu haliyle meşgul olur. Eğer o sahnedeyse zulmani "BEN"likteki her türlü ileri derece yetenekler **Fethi Zulmani'**ye girer. Fethi Zulmani'yi okursunuz, peki nedir o, nedir Fethi Zulmani? Zulmani sahne; o sahnedeki her tür üstün yetenekler her derece her türlüsü Fethi Zulmanidir. O sahnede olduğu için!

- Ne tür yeteneği kastediyorsunuz?

Hepsi! Her türlü…

-Dünyaya dönük yetenekler mi?

Eğer o sahnedeyse nereye dönük olursa olsun fark etmez! Çünkü "ahirete dönük" zannettiğiniz şeyler bile o sahnedeyse **kudret sergilemeleri**dir zulmani sahnedeyse! Zulmani sahnede Rahmani bir yetenek olamaz! İnsanlar ne yaparlar? İnsanlar bu detayları bilmedikleri için, baktıkları zaman kendi kendilerine birilerine kutsallık verirler. Bu yüzden onların yeteneklerini de Rahmani sanarlar. Eğer bir kişi zulmani "BEN"likten kurtulmamışsa ne türlü yeteneği olursa olsun o fethi zulmanidir. Peki, fethi zulmani ne o zaman, kim? İyi ki geçmişte bir tane firavun varmış, bütün suçu firavunun üstüne yükleyip kendisinde olanı görmez! Herkes masum! Firavun da gitti… Birisi bir resim yapmış bomboş bir kağıt. Ne yaptın? Otlayan inek. Hani nerde? Ot yok, inek yedi. İnek nerde? İşte "kestik, biz yedik falan" derken tabloda hiçbir şey yok. Her şeyi firavuna yükle! Ondan sonra… Fethi zulmani kim peki, bu kim? Ya, bu kâfirler kim, küfür ehli kim? Hiç yok etrafta! Böyle saçma bir şey olur mu? Hepsi insanın kendisinde! Zulmani sahne de kendisinde dışarıda değil, Rahmani sahne de kendisinde!

Bakın şimdi, **şartlardan kurtulmak** diye okuruz ya çok önemlidir! İlerlemek için şartlanmalarından, şartlardan kurtulacak. Bu detayı bilmediği zaman kişi bunu beş duyu kayıtlarından kurtularak daha yetenekli olmak için yapması gereken bir şeyler sanar. Yanmadan ateşin üstünde yürümek, işte size bir yetenek! Yanmadan ateşin üstünde yürüyorlar. Bir konferansın sonunda yürüyorlar, günümüzde de var bu, çok yaygın. Hatta zannedersem 13-14 metre uzunluğunda kor alevin üstünde yürüyorlar. Bu fethi zulmanidir.

Şartlardan kurtulmak demek, İslamiyet'te, Zulmani Ben'lik şartlarından kurtulmaktır. Başka hiçbir şey değildir! İnsanlar talib olanlar "şartlardan nasıl kurtu-

lacağım?" diye merak ederler. Bununla ilgili açıklamalara rastlamayınca da önce tasavvuf kitaplarını arar bulurlar bir hevesle onları okurlar. Aradığını bulamaz, koskoca kitabı okur, bir cümle bulabilmek için. Menkıbelerle, anılarla dolu kitabı okur bir cümle yakalayabilmek için. Onu da yakalamış mıdır, yakalayamamış mıdır bilinmez. Ne yapar bu sefer? Uzakdoğu felsefelerinin kitaplarına yönelmeye başlar; bir şey yakalayayım! Bir şey yapmak istiyor çünkü. İşte o zaman "şartlardan" kurtulma olarak uçmak, zıplamak, bilmek, anlamak, tanımak gibi enteresan yetenekleri kazanmak ister. Onları kazanmak için de der ki "onlar bilmiyor bu işi! Bu özellikler esma zikrullahlarıyla kazanılır; ben onunla uçacağım, esma zikrullahıyla karşımdakinin aklından geçeni bileceğim, gözlerim açılacak, kalp gözüm, basiret gözüm açılacak göreceğim..." Bütün bunları eğer zulmani "BEN"likle yaparsa, esma zikrullahı da hakikaten buna yardım eder. İşte bunların hepsi fethi zulmanidir bu sahnedeyse, zulmani sahnedeyse! Eğer zulmani sahnede zikrullah yapıyorsa sonuçları fethi zulmanidir.

- Önemli olan bu sahneden kurtulmak, değil mi?

Bir an önce! Şartlardan kurtulmak bu zulmani "BEN"likten kurtulmaktır. **Şartlardan kurtulmak** demek zulmani "BEN"liğin verdiği şartlardan kurtulmak demektir, zulmani "BEN"lik bilincinin şartlarından kurtulmak demektir.

Allahümme ahricni min zulümetil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi. Bu hadisi biliyorsunuz, belki de belli sayıda "zikrini" de yapıyorsunuz, bu duanın! Manasını da okuyayım; **Allah'ım vehim karanlığından beni çıkart ve nurunla anlayış ikram et.** Peki, vehim karanlığından çıkmak istiyorsun da ne bu **Allahümme ahricni min zulümetil vehmi; Allah'ım beni vehim zulmetinden çıkar;** Talebin ne? İşte bu; **"beni zulmani "BEN"likten kurtar Allahım"** demektir. Beni zulmani "BEN"likten kurtar, beni o bilinçten çıkar; bunu öğretiyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, duayla.

Bakara-257: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur; Allah inananların velisidir dostudur.** Onları zulmetten, karanlıktan alır nura sokar. İşte burada bahsedilen zulmet; zulmani "BEN"lik! **Zulmani "BEN"lik bilincinden onları alır vehmi "BEN"liğe doğru; nura doğru yönlendirir**.

Bakın İza Zülzilet-7 ve 8. Çok sık okuduğunuz ayetlerden örnek veriyorum. "**Euzü Billahi mineş şeytanir racim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Femen ya'mel miskale zerratin hayran yerahu, ve men ya'mel miskale zerratin şeran yerah."** Miskal, zerre kadar hayır yapsanız karşınıza o çıkacak, zerre kadar şer yapsanız karşınıza o çıkacak, onlarla karşılaşacaksınız! Buradaki hayır ve şerrin ne olduğunu çok iyi bilmek lazım! Eğer zulmani sahnede siz o rollerin içerisinde hayır ve şer tarif ederseniz kaybedersiniz! Kur'anda tek bir **hayır** vardır; küfür etmemek Allah'a eş koşmamak! Tek bir **şer** vardır; Allah'a eş koşmak! Zulmani "BEN"lik Allah'a eş koşmak olduğu için, zerre kadar zulmani "BEN" demişseniz ve ona göre davranmışsanız o karşınıza çıkacak, maalesef! Çünkü insan kendisini zulmani "BEN"de buluyor. Dolayısıyla zulmani "BEN" diyor, karşısına çıkacak.

Bütün bunları telafi edecek kadar nur biriktirmeli! Ve zerre kadar vehmi "BEN" demişseniz ve vehimsiz "BEN" demişseniz karşınıza çıkacak!

Asr Suresi'ni hatırlıyorsunuz: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Vel asr! İnnel insane lefi husr! İllelleziyne amenü ve amilus salihati ve tevasav BilHakki ve tevasav BisSabr; İnsanlar hüsrandadır!** Burayı da iyi anlamak lazım! Zulmani "BEN"liktir **hüsran**. Başka bir hüsran tarif eden hüsrandadır! Zulmani "BEN"lik hüsrandır ve o kişiye "**hakkı tavsiye** et" demek zulmani "BEN"likten kurtulmayı tavsiye et demektir ve bu tavsiyeye uyarsa bu tavsiye yolunda da dayanmayı, sabrı telkin et demektir! Aksi halde zulmani sahnede rol yapanların haklarına riayet değildir. Çok dikkat edin, o sahnede bulunanların haklarına riayeti önermiyor! Buradaki "Hakk" zulmani "BEN"likten kurtulmayı tavsiyedir!

Zulmani "BEN"likten kurtulmak **Hakk** demektir! Zulmani Ben'liği terk et, dediğiniz zaman kişiyi Hakk'a yöneltmiş olursunuz. O kişi zulmani "BEN"likten kurtuluyorsa, zaten tüm yaratılanların haklarına riayet etmek zorunda! O çok farklı bir şey, onun gereği zaten o. Ama siz ona "Hakk" diye zulmani sahnede rol yapanların haklarına riayeti, onların kendi "kişisel haklarına riayeti" tarif ederseniz, o "rabların savaşını" getirir! Bu ayette bahsedilen o değildir. Eğer o Zulmani Ben'likten kurtularak Hakk'a yönelirse; zulmani Ben'likten kurtulmanın gereğidir ki, tüm yaradılanların hakkına saygı Allah'a saygıdır! Onun için öyledir.

Kafirun Suresi, 6. Ayeti: **Leküm diynüküm veliye diyn.** Burada; "**senin dinin sana, benim dinim bana**" diye karşı geleceğin ve Kafirun'u okuyacağın da Zulmani Ben'lik! Kendindeki zulmani "BEN"liğe bunu diyeceksin!

Tövbe Suresi-28: "**Kesinlikle müşrikler necistir.**" Buradaki **müşrik** Zulmani Ben'liktir. Zulmani benlik necistir pistir. Allah'ın indinde bir **pis** vardır. O da müşrikliktir, zalimliktir, fasıklıktır! Zulmani Ben'lik pistir necistir.

Vakıa-79: Ona arınmamışlar dokunmasın! **Euzü Billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. La yemessühu illel Mutahherun. İllel Mutahherun!** Temizlenmeyenler dokunmasın; yani zulmani "BEN"likten, bu bilinçten temizlenmemiş olanlar anlayamazlar, bu işi kavrayamazlar!

Bu zulmani "BEN"likle ilgili bir kaç şey söyleyeyim, moladan sonra kaldığımız yerden başka şekilde devam edeceğiz. Zulmani Ben'lik ve Vehmi Ben'lik konusunda yine özellikle tasavvufla meşgul olanların karıştırdıkları ama bu bilgiyle düzeltebilecekleri bir şey var!

Zulmani "BEN"lik burçların yönetimindedir. Gezegenler zulmani BEN'i yönetir! Güneş Zulmani Ben'i yönetir. Bu açıklamalara dikkat edin! Vehmi "BEN" güneşi yönetir! Vehmi "BEN" önemli bir şey, görüyorsunuz. Zulmani Ben güneş tarafından yönetilir. Güneş saati özellikle zulmani "BEN"i besler! "Güneş zararlıdır" demiyorum! Ama eğer kişi zulmani "BEN" bilincini ortaya koyuyorsa, bu bilinci coşturur güneş saati! Güneş ve güneş saati, coşturur bu bilinci teşvik eder! Ve diğer burçlar da öyle! Burçlarla ilgili şimdi çok önemli bir açıklama yapıyorum

inşallah çok dikkat ediniz buna. Ne enteresan, kişiler biraz maneviyatla ilgilenirler, burç okumaya başlarlar. Böyle saçma bir şey olur mu? Maneviyatla ilgisi olmayan daha doğru davranır; bırakır o işleri ilgilenmez. Biraz maneviyatla, başka dinler de olabilir İslamiyet şart değil, yani biraz metafizikle meşgulse hemen burçlarla meşgul olmaya başlar. Birisinin burcunu merak eder, kendi burcunu, onun karakterini falan falan. Doğru, bunlar yok mu? Var! Ama bunlar Zulmani Ben'le ilgili! Çok dikkat edin, zulmani "BEN"i tanıyabilmeniz için söylüyorum. Zulmani Ben'i güneş yönetir. Halbuki Vehmi Ben de güneşi yönetir. Hele "vehim" de tükenmişse, yönetim çok kuvvetlenir! Şimdi düşünün; böyle bir yönetim olunca Ay'ı ikiye bölmek zor olur mu? Hiç zor olmaz! Zulmani "BEN"ler ona şaşırabilir!

Burçlara dikkat ediniz, burçlardaki karakterleri işte Koç Burcu, Balık Burcu, Kova Burcu, oraları okuyunuz. Oradaki bilgilerin tamamı, orada anlatılan özellikler Zulmani Ben'e aittir! Diyor ya; "cömerttir, liderliği sever, kıskançtır, iki karakterlidir veya şöyledir böyledir…" neyse. Bunların hepsi Zulmani Ben'e ait özellikler, dikkat edin! Uyanınız yani, uyanınız! Amerikalıların dediği gibi, kahvenin kokusunu alınız! Bunlar Zulmani Ben'e ait özellikler! Müstakilliğini ilan etmiş birisi, diyor ki; ben cömerdim veya ben cimriyim veya ben kıskancım... Ve ona da birisi diyor ki sen böylesin, o da ordan ona okuyor. Tamamen zulmani "BEN"in, yani zulmani sahnede rol yapanların karakterleri! Peki bunlar yok mu? Var! Ama oraya, zulmani sahneye ait şeyler bunlar.

Vehmi Ben'in burcu olmaz, bitmiştir onun için o işler! Vehmi Ben'dekinin burcu, şunu bunu olmaz bitmiştir! Haa, burçlardan, bu bilgilerden nasıl yararlanır, bu yolda olan? Kendi zulmani "BEN"liğinin açıklarını erken öğrenir, kurtulmak için! "Ne yapayım canım, ben Koç Burcuyum, işte böyleyim, beni böyle kabul edin" diyorsa, o Zulmani Ben! "Beni bu zulüm halimle kabul edin" diyor. Diğeri de ona soruyor, sen hangi burçsun? Yani senin ne tür zulmani yanların var? Böyle saçma bir şey olur mu? Bunu da tasavvufun içine getirip koyuyor. Böyle saçma bir şey olmaz! Mesele onlardan kurtulmak! Diyor ki, lider olmayı sever. Eğer oradan bir övünç çıkarır "benim burcum böyle, ben lider olmayı severim" deyip, her yerde liderlik taslamaya çalışırsa neticede de fethi zulmaniye doğru gider o, narsistliğe doğru gider. Doğru, başarır ama zulmani sahnenin işi bunlar. Peki, Rahmani sahne için nedir bu? Bir ipucudur! Sana kurtulman gereken bilincin ipuçlarını veriyor. Diyor ki; sen lider olmaya yatkınsın seviyorsun, bu seni daha zulmani yapar. Bak bundan kurtul. Bundan kurtul diye ipucu veriyor sana! Bununla övün demiyor.

- Rahmani sahnedeki insanların da mizaçları var ama değil mi?

Kesinlikle! Tabi! Çok önemli bir fark var ki Rahmani sahnedeki elbise şirk elbisesi değildir. Fark budur! Bir kişi Rahmani sahnede de doktordur zulmani sahnede de doktordur. Zulmani sahnedeki doktorun üstünde "şirk elbisesi" vardır. Aynı doktorluğu yapar, Rahmani sahnedekinin üstünde şirk üniforması yoktur, bu kadar! Ama bu üniformayı fark edebilmek, bu üniformayı çıkarabilmek önemli! Çünkü bu üniforma cehennem üniformasıdır, bu üniformayla cehenneme gidilir. Ne işle meşgul olursan ol, o üniformanın içerisinde sen ne yaparsan yap, o

üniforma demektir ki seni cehenneme götürecek, onun işaretidir o! O üniformayı çıkarmak demek cehennemi çıkarmak demektir.

Bakın zulmani "BEN"i güneş yönetir, ona nar biriktirtir zebaniler için, semum alevi için! **Cehennemin ateşi** insanlardan! Kişi, zulmani "BEN"liğiyle ve güneşin de teşvikiyle bu dünyada cehennemin ateşini toplar, narı biriktirir! Bir hafta içerisinde bu yönetimin en yüksek olduğu zaman ne zamandır biliyor musunuz? Bir öğlen vaktidir, **Cuma saati**ndedir. Dikkat ediniz güneş saatidir o hiç şaşmaz. Cuma saati, öğlen tam güneş saatidir, hafta içerisinde en kuvvetli yönetimin olduğu, zulmani "BEN"i en coşturan zamandır! Dolayısıyla insanlar büyük kalabalıklar halinde zulmani "BEN"likten korunmak için bir Rahmani şemsiyeye girerler. Bir kaç Cuma mazeretsiz bunu yapmazsa o coşturmadan kendisini kurtaramaz! Üst üste cumaları böyle ekarte ederse Zulmani Ben'liğini sonra sıyıramaz, kolay bir iş olmaz! Onun için operasyon gerekir!?

- *Ama erkeklere farz diye geçer. Ya kadınlara?*

Cuma insanlara, müminlere! Kadın ve erkek değil!

-*Tüm camilerde kadınların o gün girebileceği yerler kapatılıyor ya..*

"Dışarıdaki her şey doğru!" demedik ya!

Dikkat ederseniz salât, oruç hep güneşle ilişkili. Güneşin Zulmani Ben'liği kuvvetlendiren ve Vehmi Ben'liğe olan meyli de kesen (bakın, Vehmi Ben'liğe meyil, **akıl meyli**dir!) işte bu aklı kesen tesirini yaptığı önemli iki an vardır günde. Birisi güneşin doğduğu yarım saat kırkbeş dakikalık vakit, diğeri battığı! O an gelen eğik ışınlar insan beyni için çok tesirlidir bu bakımdan. Bu yüzden o saatleri mümkün olduğunca uyuyarak geçirmemek lazım, uyumamak lazım o saatlerde, en önce! Daha sonra zikrullahla meşgul olmak lazım o saatlerde. Eğer bu sahneden kurtulmak istiyorsa; kişi çünkü kendisini bu sahnede bulur. Mesele bu zulmani sahneden kurtulmaktır.

- *Pardon sabah ezan okunuyor dörde yakın..*

Güneş saati; güneşin doğduğu saati yazar. Ezan farklı okunabilir, o imsakla ilgili. Ezan daha çok, imsaktan belli bir zaman sonra okunur. Güneş doğduğu an artık salât ikame edemezsiniz, doğduğu an çok tehlikelidir, güneş doğduktan sonra salât ikame etmek. Doğduğu andan sonraki yarım saat kırkbeş dakika güneşin tesirinin olumsuz yanlarından korunmak için uyanık olmak lazım. En iyisi uyanıklıkla beraber "zikirle meşgul olmak" lazım! Batarken de öyle, batarken de akşam ezanından önceki, akşam ezanı yazan saatten önceki kırkbeş dakika ile bir saatin içi.

-*Ve salât olmayacak?*

Salât olmaz zaten, evet. Ve uyumamak lazım, önemlisi, uykuda olmamak lazım! Doktor arkadaşlar bileceklerdir sabah felci diye felçler vardır ve felçlerin, inmelerin yani, hemen hemen yüzde doksanı o saatlerde, sabah olur. Eğer vü-

cudunun kimyası o güneşin tesirini kaldıramayacak hale gelmişse sinir sistemi de çalışmaz hale gelir!

-Kalp krizleri de!

O saatlere rastlar. Yolculuklarda güneş saatine çok dikkat etmek lazım! Ne yapar? Zulmani Ben'i öyle kuvvetlendirebilir ki, yanlış sollamaları, gereksiz hızları kişi güvenerek yapabilir. "Hallederim" haline sokabilir onu.

Dolayısıyla, buradan karşımıza **gecenin önemi** de çıkar. Zulmani "BEN"le yaşayan bunu kanıksamış kişi gece feleğini şaşırır; gıdası kesilmiş bir bilinç çıkar ortaya! Bu yüzden, gece daha fazla uyuşturucuyu, alkolü veya oyalanmayı sever. "Hele sabah olsun duygusu" o yüzdendir, "bir güneş doğsun, hele bir zulmani yanım coşsun hallederim." Ama geceyi geçirmesi için, çıldırmaması için oyalanması uyuşması için bir şey lazım ona. Bilmeden ona yönelir bilmeden. Halbuki zulmani "BEN"den kurtulmak isteyen için de o saatler, merhamet isteyebilmek, haşyetullahı fark edebilmek için "ha, buymuş!" diyebilmek için çok önemli fırsatlardır.

Zulmani "BEN" nar fabrikasıdır. Öyle bir nâr fabrikasıdır ki, birbirini sinerjik etkiler. Bu yüzden, zulmani "BEN"de nâr üreten kişiler, vehmi "BEN"leri sevmezler rahatsız olurlar, "nârımı yok ediyorsun" diye rahatsız olurlar. "**Nârıma dokunma**" der. Aynı şey cehennemde olacaktır. Sırat Köprüsü denilen süreçte; dünyada yaşarken yüksek derecede NUR biriktirmiş olanlar çok hızlı o süreci geçecekler, bu nur seviyesine göre bir geçiş zorluğu yaşayanlar olacak, fazla zorlananlar nur takviyesi isteyecekler başkalarından! Ama cehennem ateşi de **çabuk geçin** diyecek, **nârımı söndürüyorsun!** Aynı şey! Dünyada cehennem ateşini seven de nur önerenlerden rahatsız olur **nârımı söndürüyorsun** diye. Dolayısıyla, insanın kendini analiz etmesi için bunlar çok önemli. Ve bu cümleyle tamamlayalım, çay arası verelim.

Zulmani Ben nedir, biliyor musunuz? Aptal ve salaktır! Zulmani "BEN" kelimenin tam karşılığı aptaldır ve salaktır! İki tane sahne dedik ya, zulmani sahne, Rahmani sahne. Eğer Rahmani sahneye geçebilir ve zulmani sahneye ordaki rollere baktığınızda göreceksiniz ki aptallar ve salaklar! Dolayısıyla, kendi hayatınızda zulmani yanlarınızı oynadığınız sahneye Rahmani yanınızla baktığınızda, ne kadar salak ve aptal davrandığınızı görürsünüz!

Bu tanımını yaptığımız vehim bir kayıtlılıktır. Vehmin zulmeti de bir kayıtlılıktır, bir kayıttır yani bir sınırlama, bir şartlandırmadır. Vehim de vehmin zulmeti de kayıttır! Vehmin kaydına o bir bilinç olduğu için vehmi bilinç diyoruz. Vehmin zulmeti olan bu kayda bu kayıtlılığa da zulmani bilinç, şer bilinç diyoruz. Daha önce ne demiştik bunlara vehmin zulmetiyle olan kayıtlılığa "A" Takdim Formu "BEN" ve "A" Takdim Formu "BEN" bilinci demiştik. Ve vehmi "BEN"liğe de ve vehmi benliğin devamı olan vehimden kurtulmuş anlayıştaki "BEN"e de "B" Takdim Formu "BEN" demiştik. Neden öyle dedik? Çünkü vehmi "BEN"liğin içerisindeki seyirde mutediller ve mukarrebunlar vardır. Mutediller: Bu süreçte vehmi benlik devam eder. Sonra mukarrebunlar vardır.

Bu işle meşgul olanların takıldıkları bir şeyi hatırlatmak isterim burada. Bazı arkadaşlardan duyuyorum; "BEN"lik anlatılınca ve "BEN"liğin tehlikeleri anlatılınca, biraz önce söylediğimiz gibi onun sıkıntılı olduğunu da fark edince "ya zaten benlik nefs-i mardiyede kalkıyormuş. Nefs-i mardiye dediği şey de bizden çok uzak. Onun için bu kadar üstüne düşmemek lazım" diyerek yanılıyorlar. Şöyle yanılıyor: Nefs-i mutmainedeki kişinin kendini takdim ettiği benlik olan vehmi "BEN"lik nefs-i mardiyede kalkar! Zulmani "BEN"lik değildir o. Nefs-i mutmainedeki "ikilik" vehmi "BEN"likten kaynaklanır, zulmani "BEN"lik değildir o! O noktadaki kişide zulmani "BEN" olmaz. Ama zulmani "BEN" olan bu kişi "benlik zaten nefs-i mardiyede kalkıyor" diyerek zulmani "BEN"liğini koruyor, izah edebildim mi? Kendisinin "BEN" dediğiyle nefs-i mutmainedekinin "BEN" dediğini aynı sanıyor! Zulmani "BEN"le vehmi "BEN"in hiç ilişkisi yok. Birisi küfür! Zulmani "BEN"lik küfür kapsamında! Hiç ilişkisi yok! Nefs-i mutmainede olanın küfür kapsamındaki bir "BEN" takdimi olabilir mi? "Nefs-i mardiyede kalkıyor" diye anlatılan bu benlik, zulmani benlik değildir! İşte karıştırılan çok önemli şeylerden birisi de budur.

Dedik ki, vehim; kayıt, kayıtlılık! Ve vehmin zulmeti de kayıt, kayıtlılık, sınırlandırma, şartlandırma! Burdaki şartlandırmanın temel dayanağı ne? Var sanma! Cüzi manaları var sanma! Ama bu **var sanma**ya göre muamele eder, diyoruz ya, bu var sanmaya göre davranır. İşte bu davranış herkeste farklı! Dolayısıyla, herkeste **farklı bilinçler** oluşuyor. Var sanma aynı, ama var sanmaya göre davranış, muamele farklı! Onların rollerini oluşturuyor bu farklılıklar! Onları farklı yapan bu muameleler! İşte bu farklılıklar da kayıt, bir bilinç!

Dedik ki; vehmi bilinç "Rahmani" bilinç, zulmani bilinç **şer bilinç**tir. Yani bu zulmani kayıt şer. Bakın, şu duanın anlaşılması için özellikle: **Allahümme elhimni rüşdi ve eızni min şerri nefsi.** "Allah'ım bana rüşdümü ilham et" kısmını şimdi açmayacağız. Devamı; **nefsimin şer olan davranışlarından da sana sığınırım.** Burada bahsedilen şey, **nefsin şer olması** değildir! Burada da yanıldıkları için nefsi "kötü" ilan ederler! Çok önemli bir şey bu! Burda **şer** olan o nefs sahibindeki zulmani kayıttır. O kayıt şer veri tabanındadır, şer bilinçtir! **Allah'ım beni nefsimin şer olan davranışlarına uydurma, oradan sana sığınırım** demek; Allah'ım beni bu şer bilince bırakma, şer kayda bırakma, beni şer kayıttan kurtar" demektir, "nefsimi o şer kayıt yolunda kullanmayayım!" demektir.

Bunun iyi anlaşılması için şöyle bir örnek vereyim. Elinizde bir elektrik var. Bu elektriği bir ekmek kesen testereye veriyorsunuz. Çalışıyor ekmek kesiyorsunuz ve insanlar da o ekmeği alıp yiyorlar. Bu iş hayırlı bir işin sembolü olsun. Bir de "işkence yapan bir testere"ye elektrik veriyorsunuz "şer iş" yapıyor, birisine zulüm yapıyor, sıkıntı çektiriyor. İkisinde de "elektrik" kullanıyorsunuz, ikisinde de testere var! Şer olan elektrik midir? Dikkat edin, elektriğin "şer yolda" kullanılmasıdır. Elektrik "şer" değildir ki! Elektriği öyle bir kayıtta, yani öyle bir işle görevli testerede kullanıyorsunuz. Ki siz o zaman diyorsunuz; "**Allah'ım bana elektriği düzgün işlerde kullandırt.**" Siz burda elektriği "şer" ilan ederseniz, elektriği tanımıyor olursunuz. Anlatabildim mi? Duaları anlayabilmek ve nefsi tanıyabilmek

için bu detayı bilmek lazım! Biraz sonra bakacağız, nefsi yanlış bir tanımın üstüne bina ettikleri için de tasavvufta ilerleyemeyenler vardır!

Şimdi, **bilincin arınışı**! Çok önemli bir şey, bilincin arınışı! Peki, bilinç nasıl arınır? "Bilincinizi arıtın çok önemli!" Peki, nasıl arıtacaksın? Bakın bilinç nasıl arınır? İki tane bilinç söyledik, dedik ki; birisi vehmi bilinç (Rahmani bilinç), diğeri zulmani bilinç. Bir vehmi bilinçle "BEN" denir, bir de zulmani bilinçle "BEN" denir. Bu zulmani bilinç vehmi bilincin üstünde örtüdür **kir**dir, vehmi bilinci çalıştırtmaz, yani vehim gözlüğüyle baktırtmaz. Zulmani bilinç vehmi bilincin kiridir. Bilinci arıtmak demek, vehmi bilincin üstünde kir olan, şer olan bu zulmani bilinci temizlemek demektir, o zaman bilincinizi arıtmış olursunuz. Eğer siz Uzakdoğu felsefelerinin etkisinde kalır, bilinci arıtmayı öyle sanarsanız, farklı tanrılar oluşturursunuz veya özel yetenekleri olan fethi zulmani sahibi zulmani "BEN"ler oluşturursunuz. İslamiyet'te önemli olan bilincin arındırılması! Başlangıç olarak çok önemli olan bu yanı yalnızca şudur ki, vehmi bilinci kirleten, üstünde necis olarak duran, örtü olan bu şer yapıyı fonksiyonsuzlaştırmaktır. O zaman siz bilincinizi arıtmış olursunuz. Yani: Sizin elinizde bir temiz su var, ama çamur karıştı. "Suyu arıtın" demek; "bir filtreden geçirin, bu çamuru çekin, temiz su çıksın" demektir. İşte vehmi bilincinizi kirleten bu çamur, bu necis, bu şer yapı, zulmani bilinç! Siz kendinizi böyle buldunuz! Bu hali kişi saf sanıyor; ben safım, temizim! Değilsin kirlisin! Bu zulmani bilinç var, sen ne yaparsan yap var! Arıtman gerekiyor, kimse arınmış "OL"muyor, yok öyle bir şey! Dolayısıyla, nasıl o suyu filtreden geçiriyorsun, sen bu bilinci öyle bir filtreden geçireceksin ki, zulmani bilinci fonksiyonsuzlaştıracaksın. Böylece, filtreden temiz, (vehmi) bilinç çıkacak, böylece bilincini arıtmış arındırmış olursun.

Şimdi "vehim ve vehmin zulmetine kayıtlılık şartlılık" dediğimizi tekrar hatırlayalım. Bu kayıtlılık ne, biliyor musunuz? Bu **kayıtlılık**; esma mertebesi! Nefs esma mertebesi değildir, buna çok dikkat ediniz! "Nefsinizin hakikatini" öğrenmeniz "nefsinizin esma mertebesi" olduğunu öğrenmeniz demek değildir. Böyle yanlış bir bilgiyle, kişi esma mertebesinde kalır bu yolda ilerlerken. Tabi zulmani benlikten kurtulmuşsa! Zulmani benlikten kurtulmamışsa hiç ilerlemek mümkün değil. Zulmani sahnede olduğu halde kendisini Rahmani sahnede sanan bir salak olur! Başka bir şey olmaz! Kendini orada sanar. Zulmani benlikten kurtulmadan esma mertebesine gelinmez! Kişi ancak Zulmani Ben'likten kurtulduktan sonra esma âlemine düşer, esma dünyasına girer; hakikatine, esmaların hakikatine ulaşır. Ama eğer nefsi esma mertebesi sanarsa, nefsin hakikatini esma sanarsa o zaman ilerlerken bu sandığı yerde kalır, son durak onun için orası olur.

Nefs başka bir şeydir, esma mertebesi başka bir şeydir! "Kayıtlılık" dedik ya, şartlanma, sınırlanma işte bu esma mertebesiyle olur. Esmalar seni kayıtlandırır, esmalar seni sınırlar. Sen bu esmalarla olan sınırınla kendini var sanarsın! Ama senin kendini "var sanmanı" sağlayan şey **his**! Esmalar değildir, kayıtlılık değildir. Kendini var sanmanı sağlayan Kendini Hissetme Duygundur ve onun kökü **A'MA** mertebesinden gelir. Ama kendini var sanan sen, kendini ne sandığını esma mertebesiyle sanarsın. Çok önemli bir şey bu, kendini ne sandığını esma mertebe-

siyle sanarsın. **Kendini sanman**, kendini hissetmen başka bir şey, **kendini ne sanman** çok başka bir şey! Kendini ne sanmanı "nefs" zannedenler işi yanlışın üstüne bina ederler. Kendini ne sanman kayıtlılıktır, sınırlılıktır

Ve dedik ki, bu "kendini ne sanman" da iki bilinçtir. Zulmani bilinç de kendini bir şey sanman, vehmi bilinç de kendini bir şey sanman! Yolu ne? Zulmani bilinçten kurtulmak, vehmi bilinçten kurtulmak! Ama vehmi bilinçten kurtulabilmek için zulmani bilinçten kurtulmak şart! Zulmani bilinci bilmeden, ondan kurtulmadan vehmi bilinç tüketilemez! İkisinin çok önemli olan farkı ne? Vehmi bilinç küfür değildir! Zulmani bilinç **küfür**dür! Dolayısıyla önce **küfür ehli** olmaktan kurtulmak gerekir. Küfür ehli olmaktan kurtulmadan ilerleme olmaz. Neden? **Küfür ehliysen her şey boşa gider!** Nasıl ilerleyeceksin, hepsi boşa gider. Bir kere ne yapıyorsan boşa gitmemesi için önce küfür ehli olmaman gerekiyor. Şimdi; dolayısıyla, kayıtlılık başka bir şeydir esma mertebesidir, nefs başka bir şeydir!

"**Her nefs ölümü tadacaktır!**" ayetindeki, buradaki **her** onun kaydının işaretidir! **"Her nefs"** demek nefslerin müstakil olması demek değildir! Nefsten yararlanan, kendini hissetmeyle kendini bir şey sanan herdir. Her nefs çokluk âlemine ait bir bilgidir. Çokluk âlemine ait, kesret âlemine ait bir sesleniştir her nefs! **Ama nefsleri müstakilleştirmez!** Nefs tektir ve o nefs esmadan beridir. Onu "her" yapan esmalarla kayıtlılıktır. Nefsleri sanki farklı farklı yapılarmış gibi gösteren, esma terkiplerinin yaptığı kayıtlılıktır; bu kayıtlılık nefs değildir! Hatta dikkat edin **nefsi küll** derken "**küll**" bile kayıtlılıktır, esma kaydıdır. **Her nefs** derken ki her kelimesi insana ait kayıttır, nefs-i küll derken ki "küll" ise Rabbül âlemine ait kayıttır. "Küll" dediğiniz zaman bakın tarif var bir şeyi sınırlıyorsun ve "küll" diyorsun, kayıt getiriyorsun. Kayıt getirmen esma demektir! Sınırlıyorsun "küll" demekle. "Her nefs" derken ki "her" âlemdir. **Nefs-i küll** dediğinizde; işte bu âlemlerin Rabbidir; Rabbül âlemindir. Dolayısıyla, "küll"ün bile kayıt olduğu yerde, nefsi eğer esma sanarsa kişi ilerlerken, idrakta bile olsa (ilmel yakin bile olsa) onun son durağı o zaman esma mertebesi olur.

Bu geldiğimiz noktada hızla 17. Sayfamızı okuyayım:

Ey Talib kardeşim, Hep söylüyoruz! Burada Talib önemli! Talibe sesleniyoruz, Talibten başkasını bu ilgilendirmez, Talibten başkasına yaramaz, ancak Talibe hitap eder. **Ey Talib kardeşim, ne yana dönersen "VECHULLAH"ı görebilmen için:** Neden böyle diyoruz? Çünkü ilk hedef bu; vechullah'ı görebilmek. İlmel yakin de olsa, önce vechullah'ı görebilmek. **Vechullah** derken kastettiğimiz ne, biliyor musunuz? Esma mertebesi! Bunun ötesi var çünkü! **Ey talib kardeşim, ne yana dönersen "VECHULLAH"ı görebilmen için önce ne yana dönersen "ÖRTÜCÜ İLAH"ı ikan boyutunda görebilmen gerekir.** Bakara-115: **"O halde nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır"** ayetini mutmain halde yaşayabilmen için, öncelikle ve yine mutmain halde "**Ne yana dönersen Deccaliyeti (=Vehmin Zulmetini) (="A" Takdim Formu "BEN"i) (=Örtücü ilahı) görürsün" olayını gerçekleştirmelisin. Çünkü, VECHULLAH'ı göre-bilmeni ve bu halde mutmain olabilmeni engelleyen örten perde işte bu "örtücü ilah"tır. Bu perdeyi çok iyi tanır, görür ve bu perdeye ikan olursan, bunun-**

la beraber bu perdeyi kendinde fonksiyonsuzlaştırmayı başarırsan; işte bu takdirde, bu küfür perdesine "La ilahe" diyebilir ve şimdi gördüğüne "illallah" dersin. Bu durum senin için bir şahitlik başlangıcı ve bir keşiftir. Bu şahitlik ve keşif; "A" Takdim Formu "BEN" bilincini fonksiyonsuzlaştırmadan gerçekleşmez, burayı iyi anlamak gerekir.

İşte iki tane sahne örneği verdik. Dedik ki, zulmani sahne, Rahmani sahne. Rahmani sahnede gördüğün her şey Vechullah'tır. Bunu zulmani sahnede göremezsin! Yani kendisini zulmani "BEN"le takdim eden Vechullah'ı göremez. Vehmi "BEN"le kendisini takdim eden Vechullah'tadır! Vechullah bir yerde de, Vechullah'ı da o bir yerden görüyor değil. Kendisini Vehmi Ben'le takdim ettiği an Vechullah'tadır. Onun Vechullah'ta olduğunu idrak etmesini engelleyen şey onun muhtariyet ilanıdır! Muhtariyet ilanıyla, yani Zulmani Ben'le kendini takdim etmesidir. Vehmin zulmetiyle "BEN" demesi ve buna göre davranması, fiiller ortaya koymasıdır. Bu fiilleri ortaya koyduğu müddetçe, bu örtü yüzünden Vechullah'ı göremez.

Bu yüzden, zulmani "BEN"i öyle iyi görmek gerekiyor ki, sen bu örtüyü çekebilesin. Bu örtüyü çektiğin zaman Vechullah'ta olduğunu, Vechullah'ta bulunduğunu idrak edebilesin! Senin Vechullah'ta olduğunu, zaten idrakını engelleyen şey bu örtüdür. Bu **örtü** nedir? Küfür örtüsüdür! Ne demek? Muhtariyet ilanı perdesidir! Yani hayatında bunu nasıl gösterirsin? Zulmani "BEN"le kendini takdim ederek ve bu zulmani "BEN"e göre fiiller ortaya koyarak! Biraz önce arkadaşımız söyledi; **bu fiiller çok iyi bilinmeden olmaz**. Bunları iyi bilmek lazım ki buna göre fiiller ortaya koyabilesin.. Ne dedik? Eğer zulmani beni fonksiyonsuzlaştırmazsan bu örtü kalkmaz. Bu örtünün varlığını bilmek örtüyü kaldırmaz! Evet, biliyorum öyle bir örtü var. Var! İşte o örtü yüzünden göremezsin. Neden göremediğini biliyorsun, demektir! Görmeni sağlamaz! Görmeni sağlaması için örtüyü çekmen gerekir. Buradaki **örtünün çekilmesi** Zulmani Bene ait fiillerin fonksiyonsuzlaşması demektir.

Böylece, bu örtüyü çektiğin zaman yani **"Vehmin Zulmeti"ni ve "Vehim"i ayırt etmiş olursun.** Çok önemli noktadır bu "Vehmin Zulmeti"ni ve "Vehim"i ayırt edebilmek, bu iki idrakı bu iki bilinci birbirinden ayırt edebilmek. Neden? Bilincin arındırılabilmesi için "kir"i tanımak lazım, o kire göre bir filtre koymak lazım! **Vehmin Zulmeti'ni Vehim'den, kendilerine ait bilinçleri düzeyinde ayırt edebilmekle "Vehmin Zulmeti"yle söylenen "BEN"** ve **"Vehim" ile söylenen "BEN"i de ayırt etmiş olursun. Şahitliğin ve keşfin işte böyle başlar.** Vehmin zulmetini fark edip onu görmek ve vehmi benle -ilmel yakin olsa bile- kendini takdim etmek keşfin başlangıcıdır çok önemlidir. Kişi o anda **keşif ehli** olur. **Vehmin Zulmeti ile söylenen "BEN"den kurtulmadan, Vehmî "BEN"den kurtulma çalışmaları yapanlar konuyu yeterince fark edememeleri sebebiyle başarı sağlayamazlar. Bu keşif ile Vehmin Zulmeti'nden, yani KÜFÜR'den kurtulan TALİB, şimdi "VEHİM"den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur.** Demek ki, vehmin zulmetinden kurtulduktan ve vehmi "BEN"le kendini takdimden sonra artık vehimden kurtulma yolu açılmış olur.

Vehmin Zulmeti'nden kurtulma yolu yokuştur! İşte onun için **sabır tavsiye** edilir. Bu yokuşu tırmanmak **Hakk'ı tavsiye**dir; bu yokuşu tırman, bu yokuşu aş, ama bu yokuşu tırmanırken de sabırlı ol!" Ama tırmandıktan sonra yokuş aşağıdır, ondan sonra yokuş aşağıdır. **Bu keşif ile Vehmin Zulmeti'nden, yani KÜFÜR'den kurtulan TALİB, şimdi "VEHİM"den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur. Bu durumda; TALİB'e "FİİLLERİN TECELLİSİ" lütfu da ulaşır, İNŞAALLAH. Allah yokmuş gibi veya "O" EhadüsSamed, VahidülEhad değilmiş gibi ortaya konan düşünce, fikir ve fiillerin VEHMİN ZULMETİ olduğunu fark ederek, bu zulmetten sıyrılan TALİB, üç ana aşaması bulunan"Euzü Billahi mineş Şeytanir Racim" sığınışının ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda Vehmin Zulmetine ve buraya olumsuz tesir eden her hale "Euzü…" der."** Demek ki, artık ilmel yakinden aynel yakine doğru gidiyor idrak! Yani önce biliyordu, şimdi yaşantısında! "Yaşantısı" biliyor, bilerek yaşıyor! Bunun önemli bir işareti "sığınış"ta!

Euzü Billahi mineş Şeytanir Racim sığınışının üç farklı aşaması vardır. Bunun ikinci aşamasını yaşar, ikinci kısmında kendini bulur vehmin zulmetinden kurtulan ve onu fark eden. Onunla mücadele eden neyi fark eder? Daha önce; ötesinde berisinde bulunan bir şeylerden korunmak için şeytan ilan ettiği bir şeylerden korunmak için Euzü derken, esas; ötesinde berisinde ona tesir eden şeytan dediği şeylerin bile aslında kendisindeki şeytani bilince tesir ettiğini, orayı dürttüğünü, orayı motive ettiğini anlar. Dolayısıyla, işi kaynağından yok etmek için kendisindeki bu bilinçten korunması gerektiğini anlar. Bu bilinç dururken, zulmani "BEN" dururken şeytanlardan korunsan neye yarar! Esas **büyük şeytan;** Zulmani Ben sende! Dışarıdaki şeytanlardan korunmanın sana büyük bir getirisi yok ki! Dışarıdaki şeytanlar hiçbir zaman sendeki Zulmani Ben şeytanından daha güçlü ve daha yetenekli olamaz! Çünkü sendeki zulmani şeytan, zulmani "BEN" diyen şeytan Ahsen-i Takvime sahip Halifetullah esmasına sahip! Ondan daha yetenekli olamaz dışarıdaki. Eğer sen ona, o esmalara şeytani bilinci uygulattırırsan o şer bilincinden kurtulmazsan, dışarıdaki şeytanlardan korunmaya çalışman sana fazla bir kazanç getirmez.

Dolayısıyla, "Euzü" derken kapsamı kendi zulmani yanından başlatır, ordan korunur. "Allah'ım benim zulmani yanımdan korunmak için sana sığınıyorum. Çünkü; Sen benim zulmani yanımı kovdun, Rahmetinden kovdun, ona cenneti kapattın! **Cenneti yasakladığın zulmani bilinç var ya, ben o zulmani bilinçten ve o zulmani bilince tesir eden, onu sana karşı sen yokmuşsun gibi davranayım diye coşturan her türlü dış tesirlerden sana sığınıyorum"** der. Bu şekilde yaptığınız zaman "Euzü"yü, bu çok önemli bir idrak sıçramasıdır ve korunurken bunu hissedersiniz. Özellikle gece ibadetlerinizde zikirlerinizde bunu çok daha kolay hissedersiniz. Güneşin tesirinden kurtulduğunuz için daha kolay bu idrakı yakalarsınız. Son cümlemiz: **Vehmin Zulmetine giren her halden arınan idrak, yine üç aşaması bulunan "Bismillahir Rahmanir Rahiym" halinin ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda TALİB "Rahman ve Rahim olan Allah adına" diyerek** yaşar!

Ey Talib kardeşim, ne yana dönersen "VECHULLAH"ı göre_bilmen için, önce ne yana dönersen "ÖRTÜCÜ İLAH"ı ikan boyutunda görebilmen gerekir.

Bakara-115: "O halde nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır." ayeti_ni mutmain halde yaşayabilmen için, öncelikle ve yine mutmain halde "Ne yana dönersen Deccaliyeti (=Vehmin Zulmetini) (="A" Tak_dim Formu "BEN"i) (=Örtücü ilahı) görürsün" olayını gerçekleştirmeli_sin. Çünkü, VECHULLAH'ı görebilmeni ve bu halde mutmain ola-bilmeni engelleyen, örten perde işte bu "örtücü ilah" dır. Bu per_deyi çok iyi tanır, görür ve bu perdeye ikan olursan, bununla be_raber bu perdeyi kendinde fonksiyonsuzlaştırmayı başarırsan; işte bu takdirde, bu küfür perdesine "La ilahe" diyebilir ve şimdi gördüğüne "illallah" dersin. Bu durum senin için bir şa_hitlik başlangıcı ve bir keşif dir. Bu şahitlik ve keşif "A" Takdim Formu "BEN" bilincini fonksiyonsuzlaştırmadan gerçekleşmez, bu_rayı iyi anlamak gerekir.

Böylece, "Vehmin Zulmeti"ni ve "Vehim"i ayırt etmiş olursun. Veh_min Zulmeti'ni Vehim'den, kendilerine ait bilinçleri düzeyinde ayırt edebilmekle "Vehmin Zulmeti" ile söylenen "BEN" ve "Vehim" ile söylenen "BEN"i de ayırt etmiş olursun. Şahitliğin ve keş_fin işte böyle başlar. Vehmin Zulmeti ile söylenen "BEN" den kur_tulmadan Vehmi "BEN" den kurtulma çalışmaları yapanlar konu_yu yeterince fark edememeleri sebebiyle başarı sağlayamazlar. Bu keşif ile Vehmin Zulmeti'nden, yani KÜFÜR'den kurtulan TALİB, şimdi "VEHİM"den, onu tüketerek kurtulma yoluna girmiş olur. Bu durumda; TALİB'e "FİİLLERİN TECELLİSİ" lütfu da ulaşır, İNŞAALLAH.

Allah yokmuş gibi veya "O" Ehadüs Samed, Vahidül Ehad değilmiş gibi davranışla ortaya konan düşünce, fikir ve fiillerin VEHMİN ZUL_METİ olduğunu fark ederek, bu zulmetten sıyrılan **TALİB**, üç ana aşaması bulunan "Euzü Billahi mineş Şeytanir Racıym" sığınışının ikinci aşamasını yaşamaya başlar ki; bu durumda Vehmin Zulmetine ve buraya olumsuz tesir eden her hale "Euzü..." der. Vehmin Zulmetine giren her halden arınan idrak, yine üç ana aşaması bulunan "Bis_millahir Rahmanir Rahiym" halinin ikinci aşamasını yaşamaya baş_lar ki; bu durumda TALİB, "**Rahman ve Rahiym olan Allah adına" diyerek...**

Tefekkür Şeması 17

Vechullah’ta ya zaten! Rahman ve Rahiym olan Allah adına Vechullah’tadır. “Vechullah’ı seyreder” değil! Ötede uzakta bir televizyon seyreder gibi Vechullah seyredilmez, o zaman o müstakil bir birim olur! VECHULLAH’tadır. Vechullahta “**Rahman ve Rahiym Allah adına**” olunur zaten kendiliğinden, kendiliğinden öyle olur o. “**Adına**” demekle değil, oranın hali o. Zulmani sahnedeki **adıyla** der, adıyla yapmaya çalışır. Ama Rahmani sahneye girdiği zaman “**adına**”dır, kendiliğinden, o sahnenin gereği odur.

Şimdi düşünün salât ikame ediyorsunuz, Fatiha okuyacaksınız “**Euzü billahi mineş Şeytanir Racim**” dediniz ve kendinizdeki zulmani bilinçten ve ona tesir eden her türlü şeyden Allaha sığındınız, onu yok ettiniz. Yokluğu yaşamaya başladın zaten, yok ettin! Ve sonra Fatiha’ya başlıyorsunuz. “**Bismillahir Rahmanir Rahim, RAHMAN ve RAHİYM olan ALLAH ADINA**” dediniz ve başladınız. Düşünün bu Fatiha’yı ve salâtı…

Bu noktada **“El-FATİHA”** diyelim öyleyse.

22 Zilkade 1430 / 08 Kasım 2009

- Sonsuz hayatınız için çok önemli olan bir şey!
- İnsan ölümü tattığında neyi fark eder?
- "Hidayet dilenmesi nedir?
- Hz. Âdem'in cennetten kovulmasına bir de böyle bakın
- Âdem neyin adıdır?
- Eş koşan veri tabanında olmak demek nedir?
- Hz. Âdem aleyhisselamın çok önemli bir tövbesi
- Gerçek haşyetullahı fark edebilmeniz için…
- Cehennemdeki azab
- Cennete gidebilmenin tek şartı
- Muhtariyet iddiası nedir?
- "insanım, öfkelenmeyecek miyim?" ne demek
- Size İslam Dini'ni anlatan bir tanrı mı?
- Evrensel satın alma ve takas
- Cenneti cehennemde arayanlar
- Fethi zulmani neye denir?
- Hanif kimdir?
- Gerçek Marifet nasıl olur?
- İlmel yakin hali için gelinmesi gereken nokta
- Esas mesele: "tanrı olmaktan" kurtulmaktır...
- Tanrının hırsları ve tutkuları!
- Sana Muhammed (SAV) yetmiyor mu?
- "B" sırrı nedir,
- Şah damarından yakın'la tanışmak için...
- Kâfir kim?
- Efendimizden (SAV) ufuk açacak bir dua?
- Takva
- Çok güzel bir oruç olan dua
- Yanmadan Allah'ın sevgisini öğrenmek için bir dua!
- Allah'a şirk koşan tanrının üç belirteci
- Tanrıyı bağlayabileceğiniz bir dua!
- VahidülEhad seslenişi
- Vehim tarifi
- İslamiyet'teki bilinç arındırmak nasıl?

Mü'minun Suresi 99, 100 ve 101. Ayetler. **"Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. Nihayet onlardan her birine ölüm geldiğinde; Rabbim beni dünyaya geri gönder! Ta ki, boşa geçirdiğim hayatımı orada bıraktıklarımla, yararlı çalışmalarla değerlendireyim, derler. Asla! Bu, diyenin geçersiz görüşüdür. Onların ardından Ba's, Mahşer gününe kadar sürecek Kabir Âlemi vardır. Toplu Ba's için sura üflendiğinde aralarında ne soy-sopluk vardır ne de birbirlerini sorup soruşturabilirler." Sadakallahul Azim.**

Sizlerin de sıkça okuduğu, zaman zaman da dile getirdiğimiz ayetler, Mü'minun Suresi 99, 100 ve 101. Şimdi biraz farklı bakmaya çalışacağız buna, çok kısaca. Çünkü konumuz uzun. Bu yüzden, hep birlikte dikkatlerimizi toplayalım, inşaallah. **Nihayet onlardan her birine ölüm geldiğinde;** yani "her nefs ölümü tattığında" diyorlar ki **Rabbim beni Dünya'ya geri gönder.** Peki, ölümü tattıklarında neyi farkettiler ki? Neyi fark ettiler ki, "**beni geri gönder**" diyorlar? Ele alacağımız şeyin birisi bu; neyi fark etti onlar, ne oldu "**beni gönder**" diyorlar, geri gelmek istiyorlar. Neden? Bir talepte bulunuyorlar; **ta ki boşa geçirdiğim hayatımı:** Bir şey fark etti!

Fark ettiği şeyin biri bu; **boşa geçirdiğim hayatımı!** Ama ne yaptı da boşa geçirdi? **Boşa geçirdiğim hayatımı, orada bıraktıklarımla:** Ne, orada bıraktığı? **Orada bıraktıklarımla, yararlı çalışmalarla değerlendireyim derler.** Boşa geçirdiğini hissettiği şeyi bir başka ayetle vurgulayalım.

Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahir Rahmanir Rahiym. "Vel Asr! İnnel insane le fiy husr, illelleziyne amenü ve amilüs salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr." Sadakallahul Azim. Bakın burda, ayetlerin bazı yerlerinde de bazı kanaatler belirtmeye gayret edeceğim, oraları işaretlerseniz inşaallah başka ayetlerde yardımcı olabilir. Asr Suresi'nde "**Vel Asr! Asr'a yemin olsun ki!**" diye başlıyor. Bir yemin var! Allah neden yemin eder? Kime yemin ediyor; **Vel Asr!** Bir ayette yemin varsa, yeminle başlıyorsa uyarılıyor insan, muhatap uyarılıyor! Diyor ki; "**biraz sonra bir konu gelecek**! **Senin inanman, kabullenmen kolay olmayan bir konu geliyor hazır ol!** "İnanıp kabullenebilmen için araştırman lazım, incelemen lazım!" dediği bir konu geliyor demektir. Normal hayatta birisine niye yemin edersiniz? Bakarsınız siz doğru söylediğiniz halde kişi inanmakta zorlanıyor. Doğruluğunu kuvvetlendirmek ve size güvenmesini sağlamak için yeminden yararlanırsınız, yani insan da buna benzer bir şey yapar, biraz benzer. Ama burda çok daha farklı.

Vel Asr! İnnel insane le fiy husr; insan kesinlikle hüsrandadır! Bu, insanın hemen kavrayabileceği hemen inanabileceği bir şey değil! Dinlediğiniz halde, biraz sonra göreceğiz, hala değil. Allah yemin verdiği halde, hala değil! Bu kadar, insanın kavrayabilmesi ve inanabilmesi zor bir konu! Bu yüzden, ondan önce de incelenmesi gereken bir bilimsel konu var: **Vel Asr! Asr'a, zamana yemin olsun ki!** Öyle bilimsel inceleme yapacaksın ki, oradan aldığın ipuçlarıyla inanman, kavraman zor olan bir konuyu da kavraman kolaylaşacak. Demek ki, bir ayette yemin gördüğümüz zaman şiddetle uyarıldığımızı tefekkürümüzü zorlamamız gerektiği-

ni anlıyoruz! İnanmamız kavramamız zor olan bir konu geliyor ve bizim için çok önemli, kavrayamayacağımız derecede önemli bir uyarı var, demektir orda. Evet, uyarıyor burda Yaradan, diyor ki "insan hüsrandadır!" Burayı çok kısa geçeceğiz tabi. Çünkü zaman ve asr onu da izah etmek gerekir, o zaman konu biraz detaylanır. Yalnız burda bir önceki ayetlere bağlama yapacağımız için; boşa geçen bir vakit, boşa geçen bir zaman! Zaten ayetle uyarıldığımız bir şey; **insan hüsranda**! Ancak kimler kurtarabilir? **İllelleziyne amenü ve amilüs salihati; iman edenler ve salih amel işleyenler müstesna!** Bu hüsrandan kurtulabilecek olanlar iman edenler ve salih amel işleyenler. Burdaki iman aslında çok önemli, bu imanı açmaya çalışıyoruz hep! Bu imanın ne olduğunu Billahi anlamıyla inanmanın ne olduğunu anlatmaya çalışıyoruz ve okuduklarınızın gördüklerinizin büyük çoğunluğu, size "Billahi manasında nasıl inanılır"ı anlatmıyor, anlatamıyor! Lütfen, lütfen bu fırsatları kaçırmayın! Mümkün değil, bir daha karşınıza çıkmayabilir! Bir kere özen gösterin! Bir kere yakalamaya çalışın! Bir kere konuyu didikleyin! Sonsuz hayatınız için çok önemli olan bir şeyi nezaketen dinlemekten öteye geçin! Dedektif gibi incelemeye, dinlemeye ve dikkat etmeye gayret edin, lütfen!

Evet, ölümü tadan neyi farketti? Bakın, ölümü tadan, daha önce konuşmuştuk, bir şeyi fark etti; **kendi elinden hürriyetinin gittiğini!** Var zannettiği hürriyetinin gittiğini, muhtariyetinin gittiğini fark etti! Daha önce kabri izah ederken konuştuk ve kabri izah ettik. Kabir ne demektir, kabir neye denir, niçin kabir deniyor, onu anlatmaya gayret etmiştik, paylaşmıştık. "**Kabir**" denmesinin ana fikir olarak en önemli yanı, dünyada yaşarken kişinin var olan "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü ölümü tatmakla beraber kaybediyor olması! "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kaybettiği an, işte fark ettiği an! Muhtar sanarken kendisini, meğer artık kesinlikle muhtar olmadığını fark ettiği an!

- Pardon, "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kaybettiği an mı, yoksa bunun aslında olmadığını fark ettiği an mı?

"Muhtariyeti Tercih Gücü" var!"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü "muhtar" yönünde kullanıyordu, meğer o yokmuş!"Muhtariyeti Tercih Gücü" oluşuyor. Bu "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü o muhtar olmakta kullandı! Meğer onu "yanlış kullanarak" vaktini boşa geçirmiş. Eline verilen sermayeyi yanlış kullandığını fark ediyor ve diyor ki **"Rabbim, beni dünyaya geri gönder. Ta ki boşa geçirdiğim hayatımı orada bıraktıklarımla**; yani orada var olan bir şeyimdi benim"Muhtariyeti Tercih Gücü"m işte orada bıraktım onu, **onunla ben yararlı çalışmalar yapayım;** vaktimi değerlendireyim!?

Şimdi; **geri döneyim de yapamadıklarımı yapayım** diyor. Peki, geri dönüp yapmak istediği şey ne? Ne yapacak, neye karar verdi? Genellikle bu ayeti müslümanlar okuduğu için psikolojik olarak şöyle düşünebiliyorlar. Normal yaşarken namaz kılmadı ya, gidip namaz kılacak. Hayır yapmadı ya hayır hasenat yapacak, başını örtmemişti ya başını örtecek. Burda **fark edilen** onlar değil! Bu yalnızca müslüman olup da kendisine de bu öğütler yapılmış olan birisi ölümü tattığında başına gelen bir şey değil ki! Dikkat edin, tüm ölümü tadanlar için bu böyle! Hangi dinde olursa olsun; ister inanan olsun ister inanmayan olsun, isterse hiç

dinle ilgili bir şey duymamış olsun, kendisine hiç namaz niyaz bahsedilmeyen birisi olsun. Nereden bilecek "ben geri döneyim de, namaz kılayım da.." diyecek orda, öyle bir şey değil! Eğer öyle düşünürseniz kendinizi konudan perdelersiniz. Nasıl perdelersiniz? O "geri dönünce ben namaz kılacağım" diyordu. O bilemedi, bak ben kılıyorum, demek ki tamam. Hayır! Vaktini salât ikame etmekle geçirmiş olsa bile, şimdi bu dediğimizi fark etmemişse "vaktimi boşa geçirdim!" diyecek! Bütün vaktini, hayır hasenatla, namazla, oruçla geçirmiş olsa bile, şimdi söyleyeceğimizi fark etmemişse hayatta, ölümü tadınca aynı şeyi gene diyecek. Çünkü fark edilen diğerleri değil! Biraz önce söylediğim gibi başka bir dinden de olabilir, hatta puta tapan birisi de olabilir, kendisine dinle ilgili, bu tür konularla ilgili hiçbir şey ulaşmamış birisi de olabilir. O da bunu fark eder kendince ve aynı kararı verir!

Neyi fark eder ölümü tattığında? Bir, "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün artık kaybolduğunu, bu gücün kendisinden gittiğini, yani bu gücü suiistimal edemeyeceğini! Bu gücü elinde tutarken zamanında muhtarlığını ilan etmişti. İşte bu muhtarlığını ilan etmenin artık mümkün olmadığını fark eder. Bütün bunları özetlersek, neyi fark eder biliyor musunuz? Yaşarken bizzat kendisi sayesinde Allah'a eş koştuğunu fark eder! Bu çok önemli bir şey, bakın bu çok önemli bir şey. "Yaşarken meğer ben Allah'a eş koşuyormuşum" der. Bu yüzden geri dönmek ister, eş koşmayacağı bir hayat yaşamak ister. Ama **"asla! Bu, diyenin geçersiz görüşüdür"** cevabı var.

Bir başka sureyle ilişkilendirelim. **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. VetTiyni vezZeytuni ve Turi Siyniyn ve hazel Beledil Emin, Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn, İllelleziyne amenü ve amilüs salihati fe lehüm ecrun ğayru memnun, Fe ma yükezzibüke ba'dü BidDiyn, EleysAllahu Bi ahkemil Hâkimin. Sadakallahul Azim.**

Bakın burda da yemin var, **VetTiyni vezZeytuni ve Turi Siyniyn ve hazel Beledil Emin;** dört şeye yemin var. Bir yemin var, yine uyarıyor "dikkat et senin için çok önemli, ama inanman ve kavraman kolay olmayacak bir konu geliyor!" diyor. Bakın biraz önce de öyleydi. Biraz önce size söylediğim şeyi ne kadar kabullenebildiniz ne kadar inanabildiniz bilmiyorum. Ama inanması ve kavranması için incelemeniz araştırmanız, üstüne düşmeniz gereken bir konu olduğu için uyarıyor! Şimdi de uyarıyor diyor ki; **Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn; gerçekten biz insanı Ahseni Takviym üzere, yani çok güzel düzgün mükemmel yarattık.** Sonra **sümme radednahu esfele safiliyn!** İşte! Diğerini çabuk kabullendiniz, nefse hoş geldi çünkü. "Haa, insan güzel iyi yaratılmış! Ben de oyum ya, insanım ya" dedik bunu kabullendik. Şimdi geleni kabullenin! Çok önemli bir şeyi inşaallah açıklayacağım şimdi. Okuduklarınızın hemen hemen hepsine ters gelen bir şeyi açıklayacağım inşaallah. Daha doğrusu meallendireceğim, burda yazıyor. **"Sümme radednahu esfele safiliyn"** Tamam, mükemmel yarattık ta sonra? **Sonra onu "esfele safiliyn"e reddettik.** Tamam, mükemmel yarattık ama sonra onu esfele safiliyne reddettik.

Bakın şimdi bunu bildiğiniz konuyla meallendiriyorum, istediğiniz şekilde farklı cümlelerle söyleyebiliriz. İnsanı "B" Takdim Formu "BEN" durumunda yarattık, sonra onu "A" Takdim Formu "BEN" haline iteledik! İnsanı "B" Takdim Formu "BEN", yani "B" mealinde, "B" manasında, "B"yi kapsar kutsallıkta yarattık. Ama sonra onu "A" Takdim Formu "BEN" haline iteledik, reddettik, oraya attık onu. "Şu insanı bu insanı" demiyor! Her insanı! Her insanı "B" halinde yarattık. Ama sonra onu haddi aşan, asi, necis hale ittik, reddettik. Burayı bakacağınız meallerde, tefsirlerde "**onu tabiat şartlarına mahkûm ettik**" diye meallendirdiklerini, tefsir ettiklerini göreceksiniz. Ordaki o tabiat şartları ne? Onu inceleyin, ne o tabiat şartları? İşte o **tabiat şartları**: "A" Takdim Formu "BEN"e iteledik. Bakın bu ne demek? Dikkat ediniz lütfen.

Demek ki, kişi daha doğarken cehenneme uygun doğar, daha doğarken cehennemlik doğar! Yani kişi hayata cehennemlik başlar, bu yüzden yemin veriyor! İnceleyin bunu, inanması ve kabullenmesi zor, ama siz dünyalı olmakla zaten hayata cehennemlik başladınız, cehennemlik hale reddedildiniz, itelendiniz! "B" halinde yaratıldınız ama siz "A" Takdim Formu"na itelendiniz. Yani siz; Allah'a eş koşmayan bir formda yaratıldınız ama dünyaya gelirken Allaha eş koşan bir hale reddedildiniz. İşin özeti bu! Yani, kişi hayata başlarken "Allah'a eş koşma" durumuyla, haliyle başlar. Şöyle sanmamak lazım: Doğarken masum birisi var da, sonra çevredeki şartlara göre inançlı inançsız, hıristiyan müslüman oluyor, değil! Kesinlikle İslamiyet'e uymayan bir bakış açısıdır. Yaradılışı "bilmeyen" değil, "görmeyen"in tarifidir! Doğarken kişi "eş koşar veri tabanı"yla doğar. Bu **Muzill** ismidir. Eğer 120. günde ona Hidayet dilenmişse; o yaşarken, bu eş koşma halinden kurtulur; **hidayet dilenmesi** odur! Hidayet dilenmesi, doğarken cennetlik doğmak demek değildir!

Doğarken herkes, burda ayette gördüğünüz gibi, eş koşmaya reddedilmiş, mahkûm doğar. Böyle baktığınız zaman işe; inançlı inançsız hiçbir şey kalmaz, inananla inanmayanın hiç farkı olmaz! Birisine inançlı! birisine inançsız! diye hücum etmeniz manasız olur! İnançlı veya inançsız herkes aynı; herkes eş koşan veri tabanında! Ha, **inançlı** diyeceğiniz; ancak ve ancak **Amentü Billahi** manasıyla inanmayı kavramışsa! "**Ya eyyühellezine amenü aminü Billahi**"yi kavramışsa! Ki o, kendisine hidayet ulaşması dilenmişse bunu kavrayacak demektir.

İşte kişi böyle doğar ve bu halini o kadar benimser ki, eş koşmaya itelenmiş o halini yaşarken o kadar benimser ve o kadar normal sanar ki! İşte onu benimsedikten, normal sandıktan sonra o benimsediği, normal sandığı hale ilim öğretmeğe, din öğretmeye, ibadet yaptırmaya çalışır! Zümer 65'i hatırlayın. O ayet dikkat ederseniz tek başına korkutucu ve yeterlidir: **Eş koşarsanız, bütün amelleriniz boşa gider.** Eğer doğduğunuz pozisyon devam ediyorsa, amelleriniz boşa gider. Dolayısıyla bilinmelidir ki, iyi bir dünyalı bile, eğer gerçeği fark etmemişse cehennemliktir!

Bakın konuları birbirleriyle ilişkilendirdikçe daha net, daha güzel görülecek. Hazreti Âdem aleyhisselamın cennetten kovulması! Defalarca buna ait açıklamalar okudunuz, dinlediniz, incelediniz, baktınız. Onun doğrularını bir iki cümleyle,

şimdi burayla ilişkilendirip özetleyelim. **Hz. Âdem'in cennetten kovulma**sı size bu anlattığımdan başka bir şey değildir:

Hz. Âdemi Ademiyet gibi düşünün. Yani bir insanı insanlık gibi düşünün, "insanlığın cennetten kovulması" diye düşünün. Âdemi "Ademiyetin cennetten kovulması" diye düşünün, bir de öyle bakın işe!? Âdem, yani var zannediyor da yok olan! YOK! YOK'un adı **Âdem**! Yok olan, eş koşmaz bir pozisyondayken yani cennet haliyken cennetten kovuldu; yani eş koşar pozisyona getirildi, "eş koşan veri tabanı"na getirildi. Dolayısıyla, her insan doğarken cennetten kovulur! Aynı şey, mesele bu! Yalnız bir kere olmuş bir olay değil! Hz. Âdem cennetteydi de "hadi bakalım, artık burdan seni kovduk" değil! Her insan, doğarken cennetten kovulmuş olarak doğar, yani **dünyalı** olur. "Cennetten kovulmak" demek dünyalı olmak demek! Dünyalı olmak demek, "**eş koşan veri tabanı**"nda olmak demek! Bu kaçınılmaz bir gerçek, bunu kabul etmeniz, fark etmeniz gerekiyor yani! Dolayısıyla Hazreti Âdem aleyhisselamın tövbesi her insan için, ***fark ederse*** sarılması gereken çok önemli bir reçetedir: **Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna lenekünenne minel hasiriyn!** Müjde veriyor çünkü! Diyor ki "**Hz. Âdem şaştı da kaldı haline, sonra bu tövbeyle kendisini kurtardı**." Aynı şeyi yaşıyorsun, dünyaya gelirken sen de cennetten kovulmuş halle geliyorsun! Çünkü "**Ahseni Takviym** üzere yaratıldığın" söyleniyor; yani **cennet hali**nde! Ama sonra itelendin dünyalı olmaya ve eş koşan pozisyona, yani cennetten kovuldun! Ha! Böyle birisi var ve bu tövbeyle gerçekleri fark etmiş; öyleyse aynı **reçete**den yararlanabilirsin!

Demek ki, cehenneme gitmek için bir kişinin her hangi bir şey yapması gerekmiyor, doğması yeter! Bunu iyi fark edin, bunu fark etmeden haşyetullah başlamaz; Allah korkusu başlamaz! Kesinlikle rehavete düşersiniz, kendinizi kandırırsınız. "Gerçek haşyetullah"ı fark edebilmeniz için: Efendimiz (SAV)in buyurduğu önemli: **Benim bildiklerimi bilseydiniz az güler çok ağlardınız. Dağlara kaçar, koşardınız "merhamet, merhamet" diye bağırırdınız.** Demek ki, cehenneme gitmek için dünyalı olmak yeterli, herhangi bir gayret göstermen gerekmez! Zaten eş koşan pozisyondasın, her hangi bir şey yapman gerekmiyor cehennem için, zaten o haldesin. Cennete gitmek için bir şey yapman gerekir! Eş koşmaktan kurtulman gerekir! Cennete gitmek için bu halden sıyrılman gerekir.

Eğer sen, cehennemlik olan veri tabanından yararlanır da ona uygun ameller işlersen, o senin **cehennemdeki azab**ınla ilgilidir, ona göre cehenneme gitmezsin! Niye? Zaten cehennemliksin! Senin cehennemdeki azabınla ilgili olur, o veri tabanını değerlendirmen!? Çünkü cennete gidebilmenin tek şartı Allah'a eş koşmamak.

"Allah'a eş koşmamak nasıl olur?" defalarca konuştuk, hep bunu anlatmaya çalışıyorum ve Allah'a koşulan o eşi gören biri olarak, size bunu çırpınarak anlatmaya çalışıyorum. Şimdi, biraz daha izah etmeye gayret edeceğim. Bakın basit bir iki örnek vereceğim, bu örnekler konuya tam oturmuyor, oturamaz, ama ordan bir şeyler kapacağız, kaptıktan sonra örnekleri sileceğiz. Örnekler baki değil, ordan alacağımız manalar baki. Çünkü hiçbir zaman örnekler, dünyanın hiçbir şeyi

"B" Hali'ne, "cuk" diye oturmaz oturamaz, mümkün değil. Ama yaşadığımız bu halden, bazı örneklerden yararlanmak zorundayız ileriye doğru imanı kuvvetlendirebilmek için, hatta imanı ikana çevirebilmek için!

Bakın şimdi günümüzde gen çok ilerleyen bir bilim dalı. Hemen hemen her şeyin ve her hastalığın ve her halin genle ilişkisi kurulabiliyor ve bunlardan çok basit olan bir tanesi de şeker hastalığı. Gen haritasına bakıldığında bir çocuk daha yeni doğduğu zaman, şeker hastalığı açısından riskli bir grupta mıdır, değil midir anlaşılıyor. Baktınız bir çocuğa doğarken, şeker hastası değil ama doğarken şeker hastası olmaya uygun doğdu! Birinin cehenneme uygun doğması gibi şeker hastalığına uygun doğdu, o potansiyel onda var. Bunu bildi! Vaktiyle bu öğrenildiği için ona göre eğitim aldı ve ona dendi ki yetişirken, "sen şeker hastasısın, senin şunlara şunlara dikkat etmen lazım; şunu yemen lazım şunu yememen lazım, şunu yapman şunu yapmaman lazım." Öyle değil mi? Bunda şeker hastalığı geni bulunduğu halde, aşırı dikkatle böyle yaşarsa, şeker hastalığı görülmez. Ne zaman perhizi bozarsa şeker seviyesi yükselir. Tam uymuyor ama biraz konumuza benzetelim. Cehennemlik doğdu, eğer perhizi bozarsa cehennemlik hali yükselir. O hal var bunda, kurtuluş yok! Bunu fark edin! Sonradan bir şey yapacak da cehennemlik olacak değilsiniz. Sonradan bir şey yaparsanız cennete gidebilirsiniz. Zaten cehennemliksiniz, öyleyiz yani. Yani ben bu tarafta da siz o tarafta değil, öyleyiz. Bu gerçeği fark etmek lazım, kurtulabilmek için teşhisi koymak lazım. Teşhisi koymazsanız kurtulamazsınız.

Şimdi bir örnek daha vermeye çalışacağım bu konularla ilişkilendirmek için. Bir insanı düşünün. Polis değil, normal sade bir vatandaş ama kendisini polis sanıyor. O kadar kuvvetli inanıyor ki polis olduğuna, bu yüzden dışarıda her işe karışıyor. Polis olduğuna inandığı için polis gibi konuşuyor, polis gibi davranıyor, polis gibi yürüyor ve işlere de müdahale ediyor!? Yani konuşmasında ve fiillerinde; inandığı iddia ettiği bir şey var onun: Ben polisim! "Ben polisim" iddiasında bulunduğu için bu iddiaya yönelik konuşuyor, bu iddiaya yönelik davranıyor, bu iddiaya yönelik de yorumlar yapıyor! Olamaz mı? Polis olmadığı halde kendini polis sanmakla bilinci kirlenmiş! Çok özen gösteriniz lütfen. Normal kendi bilinci polis olmadığı halde, kendisini polis sanmakla normal bilinci kirlenmiş. Dolayısıyla, kendisini polis sanıyor! Ne yaparız? Bir psikiyatra götürürüz, buna neyi anlatır? Polis olmadığını, polis olmadığına inandırır onu! Başarırsak; artık konuşması değişir değil mi, fiilleri değişir! Çünkü artık polis olduğuna inanmıyor böyle bir iddiası yok.

Tasavvufu iyi kavramak istiyorsanız, anlatmakta biraz zorlanabilirim, özeninizle yakalayınız lütfen. Kişi muhtar olmadığı halde, muhtarlığını iddia ediyor; ben hürüm, ben muhtarım. Aynı kişinin polisliğini iddia etmesi gibi! Aslında öyle bir şey yok! Polisliğini iddia eden kişiye bakınız, bedeni duruyor bedeniyle ilgili değil! Polislik onda bir iddia! Bir iddia! Ama o, bedenini o iddia doğrultusunda kullanıyor. Kendisinin "muhtar olduğunu" iddia eden de! Bedeninde bir sorun yok, ama muhtar olduğunu iddia ettiği için, yani Allah'a eş koştuğu için, bu iddiada bulunduğu için bu iddia doğrultusunda konuşuyor, bu iddia doğrultusunda fiiller ortaya koyuyor! Kendisi o kadar inanıyor ki buna, o kişinin kendisini polis

sanması gibi bu da kendisinin o haline o kadar inanıyor ki! Ama dünyadaki herkes öyle olunca, ne yapsın, doğru sanıyor bunu! Yani elli kişi düşünün bir yerde, hepsi kendisini polis sanıyorsa, bu elli kişi birbirine nasıl bakar! Hepsi birbirini polis sanar, hiçbir sorun yok. Ama polis yok ki ortada! Fakat ellisi de kendini polis sanıyor, doğru sanıyorlar, kendilerine **amelleri süslü gösterilmiş!** "Doğru" sanıyorlar, yapacak hiçbir şey yok! Nasıl, onu psikiyatrla kurtardınız, haa işte! Dediniz ki o kendini polis sanana; sana bir bilen lazım seni kurtarması için. Seni, bu makineyi bilen birisi lazım! Aynı o şekilde, eş koşma veri tabanıyla hayata başlamış ve kendisini böyle muhtar sananın da o polisin kurtulmasındaki psikiyatr tedavisi gibi bir tedavisi gerekiyor!

Kendisine kişi bu teşhisi koymadığı sürece bu tedaviyi yapamaz, bu tedaviden yararlanamaz!? Kendisini kandırır, aldatır.

Hele bir de sinsi polislerle karşılaşırsa! Polislikten kurtulmaya çalışıyor, kendini polis sanmaktan kurtulmaya çalışıyor. Duydu ki, birisi diyor ki; ben kendimi polis sanmaktan kurtuldum! O da, kurtulduğunu sanıyor. Ne kadar büyük tehlike! İpuçlarını yakalayabilir bakın, her hali bilince ipuçlarını vermek kolay olur. Bu sinsi polis, yani "ben kendimi polis sanmaktan kurtuldum" diyen ama aslında kurtulmamış olan, kendisini polis sanmaktan nasıl kurtulduğunu anlatınca; eğer o "yapılması gerekenleri" söylerken ve siz de dinlerken "zaten ben öyle yapıyordum, aynen beni anlatıyor, ben zaten öyle bir insanım. Bak şunu yanlış sanıyordum, meğer gördün mü bak doğruymuş, ben öyleyim" diyorsanız bir sinsi polisle karşı karşıyasınız! Çok önemli bir şey söylüyorum: Hiçbir şeyiniz sizin bu dünyada, yaparken "B" haline benzemez, "zaten ben öyleydim" diyeceğiniz hiçbir şeyiniz olmaz, mümkün değil! Tamamen kozadan çıkmadıkça mümkün değil! "Ben öyleydim" demek, **kozanın içinde kalmak** demektir, kendinizi kandırmak demektir. Hem cehennemlik veri tabanında olacaksın, hem de yaptıkların "B" hali gibi olacak, olamaz! Sana öyle farklı bir şey anlatması gerekiyor ki sen kurtulasın! Senin hayatında hiç olmayan bir şeyi anlatacak, senin hayatında hiç yapmadığın şeyleri sana anlatacak ki kurtulacaksın! Ha, ben zaten öyle yapıyordum diyorsan sen polis sanmaya devam edeceksin kendini veya kurtuldum sanmaya! Ve çok dikkat edilmesi gereken bir şeydir ki; bu yolda kılavuzu karga olanın burnu Semum Alevinden kurtulmaz.

Bakın, Allah nasib ederse inşaallah, şimdi bir başka şey paylaşacağım sizlerle. **Muhtariyet iddiası** nedir dedik; tanrılık iddiası! İster kabul etsin ister kabul etmesin, ne yaparsa yapsın söylediği şudur: Ben tanrıyım! Bu kadar, ben tanrıyım! Kişi dünyaya "ben tanrıyım" diyerek gelir. Kendisini takdim ederken, "BEN" derken Mütekebbir olan Allah'a eş koşarak; ben de kendime göre mütekebbirim der, ben tanrıyım der. Eğer inanıyorsa Allah'a "o kendine göre Allah, ben de kendime göre bir gücüm" der. Ha, bakın gelelim paylaşacağımız şeye:

Tanrılık iddiası ile şeytan ve cinin bir işbirliği vardır. Bilerek veya bilmeyerek tanrılık iddiasında bulunan kişinin oluşturduğu nar, şeytan ve cinin cazibesini oluşturur, ona cazibe oluşturur. Özellikle cin taifesinden olan şeytana cazibe oluşturur! Yani, arıların bir çiçeğin polenlerine gitmesi gibi o kişinin tanrılık iddiasıyla

oluşturduğu nâra üşüşürler. Öyle irtibat kurarlar, öyle esir alırlar! Sen o nârı kesersen ilişki kesilir, bu kadar basit! O nar bulunduğu sürece "şeytanın ve cinlerin de var" demektir! Mümkün değil aksi! Ayetlere bakınız; "**ekseriyatınız onların tesirindesiniz.**" Onlara polen gibi malzeme veren şey… Kişi bilsin veya bilmesin, inansın veya inanmasın hiç fark etmez, o formda çünkü o! Düşünün, şurda bir bardak su var ve içerisinde de striknin var; su zehirli. Ben strikninin zehirli olduğuna inanmıyorum diyeyim ve içeyim. Beni zehirlemez mi? İnanmıyorum diye, striknin; "bu adam inanmıyordu, bunu zehirlemeyelim" mi diyecek? Görevini yapar o! Dolayısıyla, o kişi ister inansın ister inanmasın, tanrılık iddiasına uygun ameller üretirse, amellerle nâr kuvvetlenir.

Bu nârın en kuvvetlendiği amel ÖFKEdir, tanrının öfkesidir. Öyle bir lezzetli nâr çıkarırsın ki, onu çıkarasın diye, irtibat kuvvetlensin iş birliği kuvvetlensin diye seni dürterler. "Ne yapayım canım ben de "insanım, öfkelenmeyecek miyim?" ne demek biliyor musunuz? İnsan kelimesini yanlış kullanıyorsun, yerine değerini koy. Ne yapayım canım ben de tanrıyım, tanrılığımı göstermeyecek miyim? Tabi göstereceksin, elbette göstereceksin hakkın! "Tanrıyım" diyorsan göstereceksin tabi. Ama ürettiğin nâr, tatlının üstüne arıların toplanması ve o tatlıyı emmesi gibi şeytanın seninle irtibat kurması için cazibedir. Bakın bu yüzden, hadislerde ve ayetlerde bu cazibeyi çok kuvvetlendiren öfkeden sakınmanız istenmiştir hatırlayacaksınız. Bir iki hadis hatırlatayım. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme bir grup koşarak geliyor, hadis uzun konuya girmek için kısaltacağım. **Ya Rasulallah biz kendimizden şüphelendik; biz münafık mıyız? Sizin yanınızda, sizi dinlerken kendimizi cehennemde sanıyoruz.** Dikkat edin "kendimizi cennette sanıyoruz" demiyorlar! Kandırmaca yok! Mavi boncuk dağıtırsak kandırırız! "**Siz öyle anlatıyorsunuz ki cehennemi, biz orda sanıyoruz kendimizi. Ama dışarı çıkınca dünyaya dalıyoruz. Ben münafık mı oldum acaba ikiyüzlü müyüm?**" Buyuruyor ki, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem; "**yok, gayet normal. Bu münafıklık değildir, bu haliniz normal. Benim yanımda öyle olabilirsiniz olacaksınız, dışarı çıkınca da dünya hayatına dalacaksınız, normal. Bu münafıklık sayılmaz! Ancak dışarıda da benim yanımdaki gibi olursanız melekler size sarılır, kucaklar sizi.**" Çünkü eğer siz eş koşmaz halde durursanız o zaman nâr üretmez, bu sefer meleklere cazip gelecek enerji üretirsiniz. İşte o zaman da melek mevhumu sizi sarar, o zaman melek mevhumu üşüşür size!

Hazreti Ebubekir essıddıyk radıyallahu anh, sözlü tacize uğruyor bir kalabalıkta ve gülümseyerek seyrediyor. Ancak bu kadar halim, selim, uysal, mübarek Hazreti Ebubekir essıddıyk bile orda dayanamıyor tacizde bulunanlara, sözlü karşılık veriyor. Bu durumu da uzaktan gözlüyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Biraz sonra Efendimiz gruptan ayrılıyor. Sonra Hz. Ebubekir essıddıyk, Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme geliyor ve diyor ki; Ya Rasulallah, anam babam sana kurban. Neden, neden yüzün değişti de gittin? **"Ya Ebubekir, sen gülümsüyordun ya, etrafın meleklerle çevriliydi, işin gereğini onlar yapıyordu. Cevap verdin ya, orası şeytanla doldu. Şeytanın geldiği yerde duramazdım"** buyuruyor. Bu iş böyle!

Hızla, kestirme yollardan da bahsederek devam edeceğiz. Bakın çok önemli bir başlangıç ötede beride aramamak! Ötedeki berideki varlıklardan medet ummamak, ötede beride var sanmamak, ötede beridekine inanmamak çok önemli bir başlangıç. Ama size **çok kestirme bir yol** öneriyorum! Ötede beridekileri yok etmeye bile vaktin yok, vakit çok kısıtlı. Ötede beride arayanı YOK et! Ötede beride olanlar önemli değil. Bir şeyi ötede beride arayan var ya, sende ötede beride bir şeye ihtiyaç duyan var ya, yok etmen gereken o! Yok etmen gereken, "var olan bedenin" falan değil! Bakın tekrar hızla bir örneğe dönelim; kendisini polis sanan bedenini mi yok etmesi lazımdı? "Şu yok bu yok" değil. Hepsi var! Çokluk âleminde sen varsan hepsi var! Sen "BEN" diyorsan hepsi var! Peki, o neyi yok etti? Bir iddiayı yok etti, çok dikkat edin "iddiayı" yok etti. "**Yok et!**" denen budur, yok etmen gereken budur, ilk! Çünkü bu iddia cehennemliktir. Sonra "yok" edeceğin şey zaten cennetlik bir mevhumdur. Onu yok ettiğin derecede cennetlik mevkiin olur. Sonrakini hiç yok etmesen de cennetliksin. Ama bu iddia cehennemlik! Bu iddiayı "yok" etmen gerekiyor. Kendisini polis sanan bedenini yok etmedi ki, "bu yok, şu yok" demedi. Zihnideki kiri yok etti. Zihnini kirleten bir iddiadan bilincini arındırdı, bu kadar. Bir iddiayı yok etti, çok dikkat ediniz. Bir iddia! Burda da ilk yok edilmesi gereken şey "bir iddia". Dolayısıyla, sende bu iddia bulunduktan sonra, ötede beridekilerin sayısı bitmez. Binlerce milyarlarca, ötede beride bir şey bulursun. Ama iddia bir tane! İşi kaynağında yok et!

Diyeceklerdir size "bu işin çok kestirme yolu şu; işi benlikle yapma! Bu işi benlikle yapıyorsun, şu işi benlikle yapıyorsun." Ya bir kere sorun; benlikle nasıl yapılmaz? Dut yemiş bülbül hiçbir zaman şarkı söyleyemez. Şarkı söylemek şakımak istiyorsanız "B" anlamında hür düşünüp hür konuşacaksınız. "B" anlamında! "B" nasıl hür olur?" biraz sonra göreceğiz. "Benlikle yapılmaz, benlikle yapmayın!" Ya bir sorun; benlikle nasıl yapmayacağım? Yöntem öğrenin artık, yöntem öğrenin. Kim size benlikle yapmayın diyorsa yapışın yakasına; benlikle nasıl yapılmaz, ya bana bir öğret? "Ben bu işi benliksiz yaptım, ben bu işe benlik katmadım" demekle oluyor muymuş? Olur mu öyle bir şey, o da ayrı bir benlik! "benliksiz" diyen benlik! O iddia, yok olacak. O iddiayı çok iyi bilip tanımak gerekiyor. Çok anlattım, üç yıl anlattım size o iddiayı, üç yıl!

Bakın Nisa Suresi-44: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. Kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş olanları görmüyor musun? Dalaleti satın alıyorlar ve sizin de yoldan sapmanızı diliyorlar.** Uyarı dikkat ederseniz "hakikatten pay almışlar" için! **Kendilerine kitaptan, hakikat ilminden bir nasip verilmiş olanları görmüyor musun? Dalaleti satın alıyorlar ve sizin de yoldan sapmanızı diliyorlar.** Bu uyarıya kulak vermek lazım! Yani biraz sonra tekrar edeceğiz, kesinlikle öyle dikkat etmeniz gerekir ki, size İslam Dini'ni "bir tanrı" anlatmamalı, tanrılık iddiasından kurtulmamış biri anlatmamalı, tanrılık iddiasını görmemiş biri anlatmamalı! Ayet uyarıyor, **Kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş olanları görmüyor musun? Dalaleti satın alıyorlar ve sizin de yoldan sapmanızı diliyorlar.** Buradaki bu "satın alma"ya da, ayet ve hadislerde rastlarsınız, bir farklı bakışla yaklaşacağız, çözmeniz ve meallendirmenize yardımcı olacak inşaallah. **Satın almak** deyince hemen zihnimiz

bir yere bir ücret ödeyip bir şey almayı düşünüyor ya, öyle bakmayın burdaki satın almalara. Evrensel satın almaya bakın! Evrensel satın almada satın almanın ismi **takas**tır, bir şeyle bir şeyi takas etmek. Örneğin, dünya hayatını satın alıyor. Nasıl? Ahiret hayatıyla takas ediyor, demektir. Yoksa gidiyor bir yere ücret veriyor, değil. Takas yapıyor; dünya hayatını alıyor ahiret hayatını geri veriyor, takas yapıyor. Dalaleti satın alıyor; düzgün işi bırakıyor, takas yapıyor. Onu veriyor; görmüyor kullanmıyor; dalaleti alıyor. Ne yapar bunlar? Bunlar ne yapar biliyor musunuz, hepimizde biraz bundan var ve temizlememiz lazım, bunlar cenneti nerde ararlar biliyor musunuz? Cenneti cehennemde ararlar, bu gruplar! Cenneti cehennemde ararlar ve "cennet" diye size cehennemin içerisinden ameller önerirler, tarif ederler.

Peki, insanlar cenneti cehennemde ararken niye neden, nasıl o tuzağa düşerler? Sebeplerden birisi bakın şu: İster dinleyen, ister öğreten ilgili kimse; o gizli bir fethi zulmani hayranıdır! Çünkü doğuştan gelen, cehennemlik olan o veri tabanı fethi zulmani hayranıdır! O kendisini o kadar normal benimsemiş ki, kendi mayasında bulunan bu fethi zulmani hayranlığını çok normal görür ve uygular. Tuzağa düşme sebeplerinden birisi budur; **cenneti cehennem içinde arar!** Cehennemi o kadar seviyor ki, itiraf da edemiyor, ama cennete de gitmek istiyor, fakat cehennemi de bırakmak istemiyor! Bu yüzden, sevdiği cenneti cehennemde oluşturmak istiyor. İstiyor ki o da orda olsun, oradaki işlerden çıksın. "Ah, ne iyi olur" diyor "ya, bu cehennemlik işlerden çıksa bu cennet!" Oralardan arıyor onu, kimi az, kimi çok. Neden? Sebeplerden birisi bu: Fethi Zulmani hayranı! Fethi zulmaniye çok rastlarsınız, lütfen araştırın nedir bu, bir bakın. **Fethi zulmani** neye denir, kimdir bu fethi zulmaniyi yapan, ne olunca fethi zulmani olur? Bir cümleyle basit bir cümleyle dar bir mana yapayım. Ama bunun çok ucu, minimumu ve maksimumu var. Allah'a şirk koşanın, tanrılık iddiasında bulunanın her türlü yeteneği Fethi Zulmanidir. Her türlü yeteneği! Uçup kaçmasına kadar, tedavi etmekten bir şeyleri bilmesine kadar! Kişi bunu din sanarsa, kişi bunu önemli özellik sanarsa!? Aklımdan geçeni bildi, kapıdan geleni bildi, hastalığımı iyi etti… Ya, bunların hepsi sizi cehenneme götürür! Böyle şeyleri sevmeyin sizi tuzağa düşürür. Böyle şeyleri severseniz, onu sevdiğiniz insanlar doksan dokuz tane doğru söylerse, arasına öyle bir yanlış girer ki; işte o yanlış sizi cehenneme götürür. Fethi zulmaniyi sevmeyin. Kudret sonuçlarını beklemeyin, tasavvuftan da böyle bir şey beklemeyin!

Çok üzülerek söylüyorum: Öyle arkadaşlarla karşılaşıyorum ki, tasavvufla meşgul ama hiç kavrayamamış! "Ben daha önce de burçları severdim. Sonra, çok daha sevdim ve burçlarla çok ilgileniyorum. Yani Tasavvuf'u tanıyınca falı daha çok seviyor, burçları daha çok seviyor, ondan sonra tahminleri daha çok seviyor, rüya tabirlerini daha çok seviyor… Ya, senin işin normal hayatla! Ayetlerde hadislerde gördünüz mü "şu rüyayla cennete gidilir" diye. Konuşmasının yarısı rüya kişinin; "rüyamda şunu gördüm, rüyamda bunu gördüm." Ya, normal hayatta ne yaptın? Mesele bu! Normal hayattan seni koparan her şey yanlış! Normal hayatın dışına seni çıkaran şeyler yanlış. Önce normal hayatta halledeceksin işini. Neyle? Kesin akılla, kesin akılla!

- Kur'andan değişik mealler çıkarmak da fethi zulmaniye girebilir mi?

Kur'andan mealler çıkarabilmek için Rum Suresi 30. Ayeti gerçekleştirebilmek lazım; hanif olmak lazım! Eğer hanif olduğunuzdan emin değilseniz hanif olduğuna inandığınız kişilerce yazılmış var olan mealleri okuyun! Yanlış çıkaracağınız meallerle sapabilirsiniz, onlara akıl çabuk kayar! Öyle bir araba ki bu ehliyeti Haniflik. Hanif olmadan, hanif olmayan birisine "git, sen Kur'ana meal çıkar, yaz, çiz" çok tehlikeli bir şey! Babasının tabancasını alıp, çocuğun evde arkadaşıyla oyun oynaması gibi bir şey, bastımı vurur öldürür! Öyle şey olur mu? Hanif olmadan olmaz!

-Anlatmayalım mı?

Var olanı anlatın! Meal çıkarmak başka bir şey! Ama var olanı! Hanif olduğuna inandığınız biri yazmış, çizmiş, koymuş, tamam. Ama siz oturur meal çıkarırsanız? Hanif olduktan sonra tamam ellerinizi öperim, ama hanif olmadan sakın! Ayet öyle; **hanif olmadan yaklaşmayın** diyor, **tahir olmadan dokunmayın** diyor. Ayet öyle, ben söylemiyorum. Allah'ın izniyle size kesinlikle ayet ve hadisler dışında bir harf söylemiyorum! Allahın izniyle; Biiznillah.

-Biraz önce cümleye başlarken "ilgili" diye başladınız, "talib" farklı mı?

Talib! Biraz ayırmak lazım! **Talib** dedektif gibidir talib; Talib işin delisi, işin delisi. İşin delisi! Talib çok farklı bir şey. Doğru, ayırmak gerekir!

- Peki, var olan mealler üzerinde düşünüp konuşmak? Ordaki yöntemimiz nasıl olacak?

Meal çıkarmazsın! Anlamaya çalışmak ayrı bir iş! Kendine göre yorum meal çıkarmak çok farklı bir iş. Anlamaya gayret et, ama anlarken var olan kulvardan çıkmamaya çalış, anlatabildim mi? Ama hep hedefin Hanif olmalı o mealleri de incelerken! Aldınız bir meal, okuyorsunuz. Gayet basit olan **Allahu la ilahe illa Hu; Allah'tan başka tanrı yoktur,** diyor. Daha tanrıyı, Allah'ı fark etmemiş meal yapan!? Haniflik çok farklı bir şey. Allah'a eş koşmayandır **Hanif**; kendisini Allah'a eş koşmayan; kendisiyle Allah'a eş olmayan; ben de tanrıyım, demeyen haniftir. Hatırlarsanız, salâta öyle başlıyoruz "**hanif olarak vechimi, yöneldim**" diye hatırlayacaksınız. Hanif çok önemli.

Ve **Fethi Zulmani'de ilerlemeyi de dinde ilerlemek sanmak çok tehlikelidir**. Tesbih çekiyor, çekiyor, çekiyor; hiçbir ilerleme görmüyorum kendimde! Ne olacaktı? Ne bileyim daha hiç uçamadım! Böyle bir şey bekliyor. Daha hiç, geleni gideni bilemedim hep yanılıyorum, hiçbir ilerleme yok! Bir marifet ehli olamadık…

Tek bir marifet vardır! Marifetler uydurma marifetinden de kurtulmak lazım! Tek bir marifet vardır: Allah'ı bilmek ve Allah'a kendini eş koşmamak! Marifettir bu! Niye? Yemin veriyor, zor! Kavrayamazsın inanamazsın, kendinin tanrı olduğuna inanamazsın ki! Eğer sen kendinin tanrı olduğuna inanır, bunu tesbit eder, bu hastalığını tesbit eder tedavi eder kurtulursan **marifet** bu! Ben tanrı değilim,

Allah'a kendimi eş koşmuyorum'un gereğini yaşamak marifet! Başka bir marifet yok! Başka bir marifet ne olur? biraz sonra sorularınızla benzer şeyler çıkacak.

Bir başka sebep biraz önce söylediğimize: Bir şey karıştırılır; **İlmel Yakîn'le Duymal Yakîn karıştırılır.** Dikkat edin, ne kadar kolay bu ilmel yakin! Bir iki bir şey öğreniyor; ben o konuyu ilmel yakin biliyorum. Hayır, duymal yakin biliyorsun! **İlmel yakin** kesinlikle hanif noktasından sonra başlar. Hanif olmadan İlmel Yakin başlamaz. Haniflikte karar kılacak! Kararlı, geri dönüşü olmayan Haniflik! İleri giden! Haniflikle beraber keşif kapısından girer o! Ama ah bir "tanrı olduğunuzu" itiraf etseniz! O noktadan itibaren konuşacağız! İtiraf etseniz! Ha, itiraf ettik ne yapacağız? İşte o zaman da ne yapacağımızı konuşuruz. Ama önce bir **itirafçı** olmak lazım! Evet, ilmel yakin ve duymal yakin hallerinin karıştırılmaması lazım.

Bir diğeri ise; **nefs-i levvame'nin ne olduğu, nasıl gerçekleştirildiği, nasıl yönetildiğinin bilinmeyişi ve nefs-i levvamede bir Bilen'i bilemeyiş durumu** fethi zulmani ve diğer hayranlıkları körükler. Böylece insanlar cehennemde cennet ararlar amelleriyle zorlarlar bunu, cehennemi zorlarlar; kendilerine bir cennet üretsin, diye.

Önemli bir mesele de şudur bu konuda: Halkın veya bilenlerin telkin ettiği tanrılar var, ama asıl **mesele tanrılardan kurtulmak değil "tanrı olmaktan" kurtulmaktır.** Bunun altını çiziniz "ben tanrılarımdan kurtuldum" olmaz, tanrı olmaktan kurtulmak gerekiyor, "tanrı olmaktan kurtuldum" diyebileceğiniz bir nokta gerekiyor.

Bakın, insanlar ne yapıyorlar tanrılarından kurtulmak için! "Tanrılarından kurtulmaya çalışan bir tanrı" olarak ölürse kişi ömrü boyunca tanrılarından kurtulmaya çalışmış ama tanrı olarak ölmüş o **müflis** olur, **iflas etmiş** olur, müflis olarak ölmüş olur! Emekleri, çalışmaları boşa gitti! Müflis!

Biraz sonra söyleyeceğim. Nefs-i levvameyi konuştuk, lütfen inceleyin. Nefs-i levvame çok önemli! Nefs-i levvameye girmeyen birisi hanif olamaz. Hanifliğe kişiyi nefs-i levvame götürür ve nefs-i levvame hemen başlayıp biten bir şey değildir, konuştuk yöntemlerini. Ölünceye kadar, son nefese kadar geçen bir nefs mücadelesidir nefs-i levvame. **Sözde tanrılardan kurtulmayı nefs-i levvame sanma! Sözde tanrıları fark etmeyi de nefs-i mülhime sanma! Tanrı sensin, artık bunu anlasana! Kurtulmak için yalvarsana! "Merhamet merhamet" diye ağlasana! Tanrıyı "La" ile "yok"lasana! Ne olursun be ya, bunu anlasana!**

Bakın derler ki sana; "para senin tanrın olmuş ya, kurtul!" Kişi de düşünür, hakikaten ya ben parayı çok seviyorum, para benim tanrım olmuş bundan kurtulayım! Çalışır durur, gayret eder. Boş iş, boş iş! "Ya kadın veya şehvet senin tanrın olmuş, kurtul bu işten!" Eğer inanırsa bundan kurtulmaya çalışır. Boş iş! "Şan şöhret senin tanrın olmuş" derler tesbit edenler "kurtul bundan." Boş iş, boşa geçer vaktin! "Mevki itibar, senin tanrın olmuş." Kurtul istersen, boş iş! "İyi insan rolü senin tanrın olmuş." Çalış kurtul; boş iş! Peki, dolusu ne? Bunlar tanrı değil

ki! Senin kurtulmaya çalıştığın bunlar tanrı değil ki! Tanrı sensin ya, tanrı sensin! Bunlar **tanrının hırsları ve tutkuları!** Bu tuzağa düşmeyiniz, hırs ve tutkulardan kurtulursanız tanrıdan kurtulmuş olmazsınız. **Tanrı sensin;** kurtulman gereken iddia; tanrı sensin! Bu yüzden hırslarım vardı törpüledim. Ee, ne olur? Tutkularından kurtulmak ile bu işi başaramazsın, hatta şöyle dersin "ya, hayatın da tadı kalmadı; ondan kurtul bundan kurtul! Öyle sanar! Tanrı durduğu için onlardan kurtulunca hayat tatsız gelir tanrıya! Zorladı kendisini; parayı törpüledi, kadını törpüledi, şan şöhreti törpüledi. E, tanrı? Boş kaldı! Hayat tasız oldu! "Hayatın da bir tadı kalmıyor ki ya, bu İslam'ın dediklerini yapınca" der. Niye? Ya tanrı duruyor. O tanrı durduğu sürece sen bu işlerle meşgul olursan, o tanrıya hayatı zehir edersin. O tanrıya hayatı zehir edersin ve sana "amma sıkıntı çekiyorsun İslam adına" der!

- Peki, günahlardan ve aşırılardan uzaklaşınca, bu sefer içi boş kalınca, tanrıyı fark etmesi daha kolay olmaz mı?

Tanrıyı eğer tanrı fark ediyorsa böyle olur, bir kişide tanrıyı arayan da tanrıysa! İşte bu yüzden o tür yerlerde, oturup o noktaları konuşmak lazım, ileride sırası gelince inşaallah.

Bakın, tutkulardan kurtulmayı başarı sanarsan Uzakdoğu felsefelerinin son ürünü olursun! Uzakdoğu felsefelerinden uzak durun! Uzakdoğu ya, uzak durun! **Sana Muhammed yetmiyor mu** sallallahu aleyhi vesellem, orada burada arıyorsun vay zavallı vay! Vay zavallı vay! Onun bunun sözüne sığınıyorsun vay zavallı vay! Hepsi söylenmemiş mi, noksan mı kalmış! Onun söylediğinin estetiği yok mu? Onun söylediğinin sanatı yok mu? Onun söylediğinin şunu bunu yok mu ya! Ne işin var başka felsefelerde! Bunlar kavrayamamaktan kaynaklanan, var olan tanrıyı tatmin etmek için aranan şeyler, dikkat edin.

Ne gibi olursun? Ferrari'sini satan bilge kişi olursun. Boşu boşuna Ferrari'ni satarsın. Ferrari'sini satan tanrı! Ferrari'siz kalmış. Böylece; bu yoldaki bazı kardeşlerimiz yanlış insanların başka amaçlarla söylemiş oldukları doğruyu andıran sözlerini göklere çıkarırlar, onlara teşekkür ederler, birbirlerine maillerler. Zavallılık bu ya! Hanif olmayan birisinin yorumunu ve hiç bu işle de ilgisi olmayan birisinin yorumunu sen nasıl…? Akıl alacak bir şey değil! Bir müslüman kardeşini kötülemek için elinden geleni yapıyorsun, müslümanlıkla ilgisi olmayan birinin bir şeylerini göğe çıkarıyorsun. İşte bunlar cenneti cehennemde arıyorlar! Dikkat ediniz, bunlar size hoş gelebilir. Neden? Çünkü cehennemliksin! Bu yüzden, bir mübarek bir kalabalık gruba giriyor, şöyle bakıyor "merhaba, müşrik kardeşlerim" diyor. Niye? Yahu cehennemlik veri tabanı! Bunu fark etmek gerekiyor! Yoksa, bunu fark etmezsen sendeki o tanrıyı tatmin etmek için cenneti cehennemde ararsın, ameller uydurursun. Böylece; incelerseniz görürsünüz ki, böyle kişiler duymal yakin bilgilerle nefs, edeb ve ihlâs tanımlarlar. Nefsi görmemişlerdir, nefsi gören ihsan değillerdir. Edebi anlatırken edebsizlik içerisinde olduklarından gafillerdir, çünkü edebi görmemişlerdir.

Bakın Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor **"Dünyayı isteyen ilim öğrensin, ahireti isteyen ilim öğrensin, hem dünyayı hem de ahireti iste-**

yen yine ilim öğrensin." Demek ki, bazılarının dünyayı istemesi çok normal. Efendimiz buyuruyor **onlar** diyor **dünyada hırslılarsa ilim öğrensinler, bazıları ahirette hırslıysa ilim öğrensinler, hem dünya hem ahiret istiyorlarsa ilim öğrensinler.** Demek ki, ilim hepsine çare! O zaman tek çare değil öyleyse! Yani "ben ilim öğrendim, öyleyse kurtulurum" derseniz yanılırsınız. Dünyayı isteyenin de ilacı o, ahireti isteyenin ilacı da o ilim! Öyleyse yalnız ilimle meşgul olmak insanı doğruya götürmez, tek başına ilim insanı doğruya götürmez! Çünkü her işin ilacı o ilim! Ne istiyorsan onun için ilim lazım.

Eğer Billahi anlamında imanı ve bunun gereği olan salih ameli desteklemiyorsa ilim, öğrendiğin ilim sonucunda senin Billahi anlamındaki imanın…! Yani kendini Allah'a eş koşmaktan kurtulmuyorsan, öğrendiğin ilimle sen kendini Allah'a eş koşmaktan kurtulmuyorsan!? **"**B" sırrı budur işte! **"B" sırrı** nedir, diyorsanız; budur! Kişinin kendisini eş koşuyor olması bilmediği bir şeydir! Ondan kurtulursa "B"yi fark eder. Ha, eğer senin öğrendiğin ilim, senin kendini Allah'a eş koşmaktan kurtarmıyorsa ve onun gereği olan salih ameli yaptırmıyorsa, o ilim bilesin ki senin için kesinlikle ateştir, hadis böyle!

Bakın bazı ipuçları vereceğim, bu söylediklerimle ilgili. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **gece uyandınız, uyurken uyandınız;** böyle yarı gözü açık, nerdesin tam hatırlayamıyorsun, aklın başında değil. Senin o haline; **dua edin kabul olur** diyor. Allah Allaah! Ya Rasulallah gündüz aklım başımdayken dua etsem? Ne isteyeceğimi bilirim daha iyi. Niye gece uyanırken? Dikkat ediniz lütfen dikkat ediniz, niye gece uyanırken, aklım daha başımda bile değil, tam ne olduğunu bilemiyorum neden gece uyanırken? Gerçi buradaki uyanmanın efdali var. Esas hadiste orijinal geçen kelime; **gece uyandığınızda yani uyanırken zikirle meşgulse diliniz!"** Uyandınız ki; "aa, dil çalışıyor!" siz de sonradan fark ediyorsunuz uyanınca. İşte bahsedilen esas uyanma o! Ama her türlü uyanma için kullanılabilecek bir yöntem bu. "Ben öyle uyanmadım" deyip kaçırmayın fırsatı. **Gece uyandınız, dua edin, haliniz varsa kalkın salât ikame edin kabul olur.** Niye? Çünkü tanrılığının farkında değilsin, kabul olur yahu! Gündüz! Gündüz "daha aklım başımda" diyorsun ya, veri tabanına daha mahkûmsun! Uyandığında daha aklın başına gelmedi. Hani o kendisini polis sanan var ya gece uyandı, daha kendini polis sandığı aklına gelmedi, biraz sonra aklına gelecek; gündüz! O iddia aklına gelmeden. İnceliği fark ettin mi?

Bir başka detay söyleyeyim. Abdest alıyorsunuz, farz ve sünnetlerle sayılar belli. Diyelim ağzınıza üç defa su alacaksınız sünnetiyle beraber. İyi olsun diye dört alırsan haram. Ya daha iyi temizledik! Abdest temizlik değil ama sen öyle diyorsun ya! Ya, daha iyi olsun! Sayıları kendin artırırsan yasak! Birse bir, ikiyse iki, üçse üç! Yasak yapmayayım. Neden? Orda müdahale eden, "daha iyi olacak" diyen kim? Senin veri tabanın! Cehennemlik olan, beğenmeyen veri tabanın! Ona fırsat tanımamak için önüne yasak koyuyor, yeter ki o veri tabanını az kullan diye! Onu az kullan! Bir iki cümleyle bir yere gelelim, sonra ara veririz.

Özgürlük, aslında dünyada çok önemli bir konu, İslamiyet için de önemli tabi. Bakın "A" Takdim Formu "BEN"ler de özgür olmak ister, "B" Takdim Formu

"BEN"ler de özgür olmak ister. İkisi de özgürlük ister. Hani diyorsunuz ya; nasıl tanıyacağız? Yavaş yavaş bunları küçük ipuçlarıyla söylüyorum. Geçmişte söylediklerimizle de birleştirince ve siz nefs-i levvameye başlayınca kendiliğinden açılır, kendiliğinden başlarsınız görürsünüz. Göreceğiniz şey ötede değil ki! Göreceğiniz şey **Şah damarınızdan yakın**. Bu yüzden, nefs-i levvameye başlamak demek şah damarıyla tanışmak demektir. Başlamazsa şah damarıyla tanışmaz, şah şamarıyla tanışır. Öyle olur nefs-i levvameye başlarsa, **Şah damarından yakın**'la tanışır.

İkisi de özgür olmak ister dedik. Hatta "A" Takdim Formu "BEN" özgürlüğüm elimden gidiyor diye birçok geçimsizlikler yapabilir, şu olur bu olur. Ama onun özgürlük tarifi tanrısıyla ilgili, "tanrım dilediğini yapamıyor" demektir. İlan ettiğim tanrı bırakmıyorlar ki dilediğini yapsın. Peki, "B" nasıl özgür olmak ister? "B" de "beni özgür bırakın" der. Bakın onun özgürlüğü de şudur: Beni tanrılara bulaştırmayın, beni tanrılara karıştırmayın, tanrılığını ilan etmişlerle beni muhatap etmeyin, beni tanrılıklarını ilan etmişlerin arasına sokmayın" demektir. İkisinin özgürlük anlayışı farklıdır. Böylece, kişi özgürlüğü hicret ettirmiş olur; tanrıya olan özgürlükten "B" kapsamına hicret ettirmiş olur! "A"lar bu özgürlükleri yüzünden dünyadan isterler de isterler. Kimisi açıktan doymaz, kimisi gizliden doymaz, ama doymaz! Kesinlikle bu böyle! Niye? Ayet öyle diyor: **Kâfir dünyaya doymaz. Kâfir** kim? Kendisini Allah'a eş koşan! Bakın, Kur'anı Kerimi okuduğunuzda ayet ve hadislere baktığınızda kâfir dediğinde öteye bakarsanız mealleri anlayamaz ve uygulayamazsınız. Kâfir dediğinde, kendisini Allah'a eş koşan diyeceksiniz. Kâfir eşittir kendisini Allah'a eş koşan. Sen de o sınıfa giriyorsan, ayet o zaman sana da hitap ediyor demektir, o zaman manayı kavrarsın! **Kendisini Allah'a eş koşanlar, dünyaya, dünyalıklara doymaz, ister de isterler!** Sonu olmaz! Durmadan dünyayla ilgili bir planları bir hedefleri vardır! Buradan sakın dünyayı bırakacak mıyız? manası çıkmasın! Dikkat edin tanrıdan bahsediyorum, tanrı için bu söylediklerim. Sakın buradan "bir lokma ve bir hırka" felsefesini çıkarmayın yanlış olur, öyle değil!

Bir mukayese yapmak için söylüyorum, "B" Takdim Formu "BEN" olanlar, yani "kendisini Allah'a eş koşmayanlar" da ahiretten istemekten doymazlar, ister de isterler. Ama kendisini dünyaya adamış fakat farkında olmayan birisi diyelim ki, böyle bir toplantıya geldi: "Tamam ya, işte yeter! Ahiretle ilgili yaptık!" Yetiyor o ona yetiyor. "Ya işte hızlı iki rekât bir namaz şey yaptık, tamam." Ahiretle ilgili öyle derin tefekkürü ve hayrı ister de ister halleri yok, öyle bir telaşı yok. Elini vicdanına koyacak kişi! Ama dünyayla ilgili "ister de ister" hali var; bir ayakkabı daha, bir gömlek daha, bir araba daha bir ev daha... Ama aynı kişi ahiretle ilgili "biraz daha, biraz daha" demiyor!? Eğer kişi dikkat ederse yerini tesbit edebilir! Bakın örneği burda Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden verelim inşaallah. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem dünyadan ne istedi? Dediler ki "bu davadan vazgeç. Şah olmak istiyorsan şah yapalım, ne kadar kadın istiyorsan verelim, ne kadar para… Ama bu davadan vazgeç!" "**Vallahi**" dedi "**bir elime Güneş'i, bir elime Ay'ı koysanız bu davadan vazgeçmem.**" Dünya ile ilgili tavrını belirtti!

Sordular; **sen nasıl Resul olmak istersin? Şah, melik bir Rasul mü olmak istersin?** Uyarıldı; **Rabbine karşı mütevazı ol!** Dedi ki; **ben bir kul, "kul rasül" olmak isterim.**

Ve bir gün hücresinin kapısını çaldı Hazreti Ömer, girdi içeri. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem uzanmıştı, görünce doğruldu. Hasırdan yanağına iz çıkmıştı. Mübarek yanağında hasır nakış yapmıştı. Onu görünce "Ya Rasulallah, bu ne hal, bu ne hal!" dedi, "sen ki Rasulullah'sın bu ne hal. Bir yastığın bile yok!" **"İstemez misin, dünya onların ahiret bizim olsun"** dedi. Ama! **Ama ahirette MAKAM-I MAHMUD'u istedi!**

Ve biz; **"Allahümme Rabbe hazihid Da'vetit Tammeti ves salatil kaimeti, ati Muhammedenil Vesilete velFazilete vedDeraceter Rafiate vebashu Makama Mahmuda elleziy veadtehu, inneke la tuhlifül mîaad"** deriz. Bize de bunu öğretti. Bakın buraya da biraz farklı bakalım, kısaca. "**Allahümme Rabbe hazihid Da'vetit Tammeti ves salatil kaimeti; Ey, bu Tam Davet'in ve ikame edilen salâtın Sahibi (Rabbi) olan Allahım**" Allah Allaah... Bu cümleyi inceleyin lütfen, bakın size ufuk açacak. Sanki başka şeyin sahibi değil mi, her şeyin sahibi değil mi? Neden burda, ayrıca "Tam Davet'in ve ikame edilen Salâtın Sahibi" diyorsun, seslenirken bu sıfatı kullanıyorsun? "Tam Davet'in ve ikame edilen salâtın sahibi Rabbim" diyorsun, neden? Her şeyin sahibi değil mi? Evet ama neden burda böyle tarif ettin? Sana ufuk açacak inşaallah bunu düşün tefekkür et bak. Davetin demiyorsun "Tam Davet'in" diyorsun, yarım davet varmış gibi, Tam Davet'in! "Neden ezana "**Tam Davet**" dedin?" inşaallah ona da bakın. Diyorsun ki, "**işte bunların sahibi olan Rabbim. Muhammed'e Vesile Fazile mevkilerini ver ve onun derecesini yükselt ve ona Makamı Mahmud'u ver. "Elleziy veadtehu, inneke la tuhlifül miyad.**" **Makamı Mahmud**, nedir, neye verilen ad, lütfen ona da bakınız. Bu söylediklerimi kolay bulursunuz. Bakınız size faydası olacaktır tefekkürde. Ancak burda söylemek istediğim şu: **"Elleziy veadtehu inneke la tuhlifül mîaad" ki Sen, vadinden caymayansın. Sen Makamı Mahmud'u kulun Muhammed'e vaat ettin ki, sen vadinden caymayansın."**

O zaman bu duayı niye durmadan yapıyoruz? Kesin, vadinden caymayan Allah Makamı Mahmud'u vaat etmiş, ama biz de kesin olduğu halde ve Allah'a da "sen vadinden caymayansın, biliyoruz" dediğimiz halde bu duayı yapıyoruz. Hadise bakacak olursanız, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"Ezanı güzelce dinlerse kişi hatta dinlerken de tekrar ederse, sonra da bu salâvatı okursa, ona şefaatim farz olur."** Eğer bu duayı okursanız, ben Makamı Mahmud'u alacağım, demiyor ki! Siz bu duayı yapın da ben de o makamı alayım, demiyor! **Siz bu duayı yaparsanız şefaatim size FARZ olur;** yani bu duayı tefekkür eder anlar ve hayatınızın bir parçası yaparsanız ve bu duayla meşgul olursanız!

Ve size önemli bir ipucu vereyim. Bu duayı yalnız ezanların peşinde değil, hayatınızın önemli yerlerine koyun! Bunu yaparsanız; **Makamı Mahmud eğer bir ağacın gövdesiyse, o gövde Rasulullah'sa, sen de o ağacın dallarından bir yerdesin demektir!** Sen de Makamı Mahmud'dan yararlanacaksın, sen de Makamı Mahmud'dasın demektir. Çok önemli bir şey! Makamı Mahmud'un ne olduğuna bakarsanız, manasına! Bu duanın "nasıl bir mükâfat" olduğunu! Dolayısıyla, bu duayı kişi kendisi için yapar. Çünkü **"inneke la tuhlifül mîaad"** Rasülullah için kesinleşmiş.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, dünya için bir öğütte bulunuyor diyor ki: **"Dünya işleri için sizden daha aşağıdakilere bakın. Kendiniz için bir yorum yapacaksanız daha aşağıdakilere bakın, ahiret için de daha yukarıdakilere bakın."** Genellikle insan, veri tabanı gereği tersini yapar da! Dünya için yukarıdakilere bakar, hırslanır o tanrı; ahiret için de daha aşağıdakilere bakar! Niye? "Ben daha iyiyim" demek için! "Ya şunlar namaz kılmıyor, ben kılıyorum iyiyim. Bizim iş iyi, hiç değilse biz hiç değilse Cuma'ya gidiyoruz, hiç değilse bayramdan bayrama gidiyoruz, hiç değilse falan falan". Tersini yapar çünkü kişi, dikkat ediniz! "Öyle yapmayın" diyor! **Dünya işleriniz için kendinizden aşağıdakilere bakın, ahiretiniz için de sizden yukarı olduğunu zannettiklerinize bakın.**

Bakara 212: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. Dünya hayatı kâfirler için süslenmiştir. O kâfirler iman edenlerle alay ederler. Halbuki takva sahipleri, Kıyamet Günü onların fevkindedir, Allah dilediğine hesapsız rızık verir."** Dünya hayatı, kâfirler için süslenmiştir. Biraz önce bir şey öğrenmiştik: **Kâfir** deyince "kendisini Allah'a eş koşanlar" diyeceğiz anlamak için. Dünya hayatı kendisini Allah'a eş koşanlar için süslenmiştir. **Takva** deyince kendisini Allah'a eş koşmayan ve bunun gereği gibi yaşayan, diyeceksiniz. O zaman ayeti kendinize amel çıkaracak şekilde görürsünüz.

Bu dünyayı açık veya gizli tercih halinde olanlar şu ayeti de iyi değerlendiremezler. Furkan Suresi 77: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. De ki, eğer duanız olmasa Rabbim size önem vermez, size aldırmaz."** Dünya için bakan tanrı bu ayeti sever, "gördün mü" der sipariş kapısı açık. Üst makama sipariş vermeyi dua sanar, öyle zanneder. O siparişler de yerine gelir. O zaman da kendisini makbul sanar, böyle bir kısır döngü devam eder, "ne istiyorsam oluyor!" der. Oysa burda bahsedilen dua "**eğer duanız olmasa Rabbim size önem vermezdi**" derken kastedilen **dua hali;** yalnız ve yalnız biraz önceki hali fark edip "Ey Allahım, ya ben bu cehennemlik üniformayla ölürsem, ya bu halle ölürsem! Dünyaya bu halle geldim ya, ya bu halden kurtulmaz da böyle ölürsem!" korkusuyla yakaran ve merhamet isteyen hal. Çünkü kişiyi bu halden kurtaracak tek şey, Allah'ın ona merhametinin gelmesidir, bu yüzden merhamet isteyen! Eğer birisi bunu fark etmiş ve merhamet istiyorsa, ayet diyor ki; "eğer eş koştuğunu fark etmiş, ama eş koşmak istemiyor, bu halden kurtulmak istiyor ve merhamet istiyor; **bu halin yoksa Rabbim seni ne yapsın.** Ne yapsın, eş koşuyorsun!

Yine kestirme, kestirme bir yol: **"Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke; Allahım bana sevgini aşkını ver ve Allahım bana seni sevenleri sevdir."** Bakın iki şey var burada. Önce kısaca "**seni sevenleri sevdir**"i bir iki cümleyle söyleyelim. Neden, neden yanında o da var? Allah'ı doğru tanımış; yani Allah'a eş koşmadan Allah'ı sevenleri sevmek zordur! Onlara işkence yaparsınız, zulmedersiniz! Sistem böyle! Veri tabanın; cehennemlik veri tabanı Allah'a eş koşmayanı sevmeye yönelik değil! Reddedilen hal, cennetten kovulan hal Allah'a eş koşmayanı sevmeye yönelik değil! Biraz önceki ayette dedi, Bakara 212'de; **o kâfirler, o Allah'a eş koşanlar iman edenlerle alay ederler**.

Rastlarsınız bir konuda "inşallah" dersiniz; ya bizim inşaallahla maşallahla işimiz mi var ya! Alay ederler sizinle. Bir şey olur almazsın; ya sen de hiç menfaatini bilmiyorsun salak herif! Halbuki kendisi salak! Allah'a eş koşmaktan daha büyük salaklık olur mu ya! Salak, Allah'a eş koşuyor, ne yaptığının farkında değil! Alay ederler sizinle… Dolayısıyla, bu yüzden dua ediyorsun: "**Allahım, birisi sana eş koşmuyor ve seni seviyorsa aman ona zulmetmeyeyim, aman ona yanlış davranmayayım!**"

Çünkü onun her şeyi seni rahatsız eder, veri tabanına uymaz, olmaz. Uymayan anahtar gibidir! Bir kapıya uymayan anahtarı zorlarsın ya, o kapı rahatsız olur ya, o anahtarı kullanan kapıyı açamayınca rahatsız olur ya, Allah'a eş koşmayanla irtibatta olan da; bu, anahtarla kapıyı zorlayan gibidir. Rahatsız olur kapı, açılmaz! Veri tabanı öyle! Bu yüzden; diyor ki, "**Allahım seni sevenleri bana sevdir**" Yoksa seni seveni sevmek kolay olsa, duaya ne gerek var; kendiliğinden akan su! Ama değil! Yokuş yukarı bir su bu! "**Seni sevenleri bana sevdir seni sevenlere zulmetmeyeyim!"** kestirme bir başkasına gelelim: **"Allahım bana sevgini ver, bana sevgini ver!"** Bakın bunu nasıl kestirme kullanacaksınız? Bu aslında çok güzel bir oruçtur; **bu dua bir oruçtur!** Bu duayı Ramazan'da çok güzel değerlendirebilirsiniz, Ramazan harici de çok güzel değerlendirebilirsiniz. Birkaç örnek vereyim.

Susadınız -ohh, Elhamdülillahi Rabbil alemiiiyn- o suyu yutarken Allah'ı unutursun. Susuzsun ya, o su damağından giderken onun güzelliği sevgisi sana Allah'ı unutturur sonra tekrar hatırlarsın. Ama öyle bir kısa ve legal ki, seni rahatsız etmez. Talibi rahatsız eder, kısa yol arayanı rahatsız eder! Hemen o zaman dersin ki -sevmek suç değil ama- sevdin ya: **Elhamdülillah, Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke**. Allahım bana aşkını ver sevgini ver, bunları örtsün, geçsin, bu suyun sevgisi daha ileri olmasın. Şimdi Hazreti Davud aleyhisselamın duasını daha iyi anlarsınız: **Allahım bana sevgini serin sudan sevimli kıl!** Bir Rasul duası ya, bunu hayatına yayabilirsin.

Her Rasulün hareketi senin hayatında var, bunu tek tek konuşabiliriz. Bakın Hazreti Âdem'i söyledim, hiç ondan farklı değilsin ki! Sen de bir Hz. Âdem'sin! Niye? Kovuldun, sen de kovuldun, aynısın! Sen de bir Hz. Davud'sun! Sen de bir Hz. Yunus'sun; **La ilahe illa ente Subhâneke, inni küntü minez zalimin.** Sen de bir Muhammedî'sin; **Sübhanallahi ve Bihamdihi Sübhanallahil Azim, Estağfirullah ve etûbü ileyh.** Hepsinin hakikatini kendinde açık edebilirsin!

Yavrunu sevdin. Özlemiştin geldi sevdin, gördün: **Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke**; Allahım senin aşkını; bana öyle bir sevgini aşkını ver ki, bu tür sevgiler onun önüne geçmesin. Böylece Allah'ın sevgisini öğrenmek için yanman gerekmez, bir şey kaybetmen gerekmez. Kendin itiraf ediyorsun, kendin o işle meşgulsün, öğrenmen için elini sobaya dokunman gerekmiyor. Neyi seviyorsan neyi! Neyi özlüyorsan veya içinden ne sana hoş gelmişse ne fark etmişsen! Ya, hiç öyle olmayan bir vakit geçiyor mu? Yolda yürüyorsun, vitrinde hoş bir gömlek gördün. Ha, hoşuna gitti, olabilir gitsin, bir yanlış yok ki. Ama Rabbine yönel! **Allahümme inni eselüke hubbeke ve hubbe men**

yuhibbüke; Allahım aşkın, aşkınn! Sevgin bunları geçsin. Git, istersen yüz tane gömlek sev o zaman, ne fark eder eğer Allah aşkı öndeyse! Kestirme, çok kestirme bir yol.

Tanrının üç belirtisi **üç belirtec**i var Allah'a şirk koşan tanrının. Daha önce konuştuk onları, birisine kısacık bakacağız. **Güç**: Benim de gücüm var! **Hüküm**: Ben de hüküm veririm! **Mülk**: Benim de mülküm var! Tanrı için üç önemli kriter. Bu yüzden, ayetlere dikkat ediniz; **güç Allahındır, hüküm Allahındır, mülk Allah'ındır** hep uyarır! Kimi? Eş koşmak istemeyeni, kurtulmak isteyeni uyarır. Çünkü tanrı güç iddiasındadır! Daima hüküm verir daima; 7x24 hüküm verir ve onun da mülkü vardır. Güç ve hükmü konuşmuştuk. Ki bu üçü nefs-i levvamenin temelini oluşturur. Burda kısacık, biraz **mülk**ten bahsedeceğiz, ilerde nasib olursa bunları tekrarlarız. Şimdi kuşun daldan dala uçması gibi bahsediyoruz, bir manayı yakalama adına.

Yakında birileri böyle diyecek inşallah: **Lebbeyyk Allahümme lebbeyyyk. Lebbeyke la şerike leke lebbeyk. İnnel hamde ve ni'mete leke vel mülk. Laaa şerike lek! Lebbeyyk Allahümme lebbeyyyk;** buyur Allahım buyur, geldik buyur" diyecekler. Şimdi diyelim ki, bir arkadaşınız yan odada, ben de misafiriyim, seslendim ona. Bilmiyor ki "ne için" çağırdığımı. Ama misafiriyim ya, hürmet edecek ya, gelir "buyur hocam" der "geldim". Ne için çağırdım, ama güveniyor, biliyor ki hoş bir şey için çağırmıştır. Geliyor diyor ki "buyur hocam, geldim." İşte aynı onun gibi, Rabbi buyurdu ki; "**git şimdi inananları çağır, davet et!**" İnananlara dediler ki **gelin bu Beyt'e, Rabbiniz çağırıyor!** İnsanlar akın akın koştu, gittiler.. **Lebbeyk Allahümme lebbeyk; geldik, çağırdın geldik**. Böyle gidin, böyle çağırılıyorsunuz böyle gidin; Lebbeyk… Çağırıldınız, gidin. Çağırıldınız! Başka türlü gidemezsin ki.

- Çağrılmak dediğiniz, "İnsan-30"a göre…?

Daima "29"a göre yaşa! "30"a göre yaşayamazsın, sen insansın! "30"a iman et, "29"u yap. "30"u yapamazsın, "30" Allah'ın işi! "29" kulun işi. Çok dikkat et oraya; "30"u inkâr etmeden "29"u yap, "29"u yaparak ilerlersin! "30"u yaparak ilerleyemezsin "30" Allah'ın işi, orası Ulûhiyet noktasının işi, anlatabildim değil mi? "30"a iman edip, "30"u inkâr etmeyip "29"u uygulamak önemli! Deli gibi uygulamak lazım hem de. "29" senin işin! Herkes kendi işini yapsın dersen, "29" bizim işimiz.

Dikkat edin şimdi. Gittiniz ama nasıl gidiyor ve ne diyorsunuz? **Lebbeyk Allahümme lebbeyk… Lebbeyk**; "buyur, buyur" demek. **Allahümme**; Allahım. Buyur Allahım geldik! **Lebbeyk, la şerike leke lebbeyk!** Dikkat edin, evrak sayar gibi söylemeyin, dikkat edin! Diyorsunuz ki "geldim, geldim, buyur; **la şerike leke lebbeyk; s**ana kendimi eş koşmadan geldim. Senin eşin yok. Diğerleri "eş koşuyorum" falan diyor… Desinler! Senin eşin yok! **Lebbeyk Allahümme lebbeyk**; geldim, eş koşmadan geldim. Böyle gideceksin; eş koşmadan! Gidiyorsun, öyle diyorsun zaten.

İnnel hamde ve ni'mete leke vel mülk, la şerike lek. Mülk de sana aittir. Ama mülk ne? İnsanlar yazarlar fabrikalarına, bazı yerlere **Mülk Allah'ındır.**

Ayet bu, doğru! Peki, sen ne yaparsın? Ya, biz de bu mülkün bekçisiyiz. Yani doğruya yakın. İyi niyetli çünkü. Yanlış demeyelim, doğruya yakın. Ama "doğru" değil! Mülk onlar değil! "**Mülk Allahın'dır**" demek "ev, araba, şu bu Allah'ın!" demek değil. Ne ilişkisi var ya! Araba kimin olursa olsun, ev kimin olursa olsun, kim "benim" derse desin, ona sıra gelmiyor! Burda bahsedilen **mülk**; beden! Dikkate edin! **Mülk Allah'ındır**, demek **beden Allahın'dır.** Senin saydığın mülkler, bu mülkün oyuncağı! Oyuncaklara sıra gelmiyor. Diğer mülklere oyuncaklara sen "Allahın'dır" diyorsun. Beden? O benim! Olmadı, çözemezsin işi! Onu nerde öğrenirsin? Cehennemde öğrenirsin! Bedenin MÜLK olduğunu ve mülkün de Allah'ın olduğunu cehennemde öğrenirsin. Ama "**asla! Bu onların geçersiz görüşüdür**" olur! Burda işte o diyor ya "gideyim de orda yapayım! Ben mülkü benim sandım, meğer mülk benim değilmiş! Ben hükmü benim sandım, ben gücü benim sandım. Muhtar ya muhtarın özellikleri bunlar! Gideyim de, bedenin benim olmadığına yönelik yaşayayım Rabbim! "**Asla asla, bu onların geçersiz görüşüdür.**" Ayet böyle! Mülk beden! Dolayısıyla, **mülk Allah'ındır** diyorsan, buna inanıyorsan, Allah'a eş koşmuyorsan diyeceksin ki; mülk Allah'ındır! Yani beden Allahın'dır; tasarruf Onundur, öyle dilediğin gibi bedeni kullanamazsın! O tanrıdır! "Bu beden benim, dilediğimi yaparım!" diyen var ya, işte o tanrıdır. Haydi, KURTUL ondan!

Bakın **Hac** bu! Biraz sonra farklı bir şeyi daha paylaşacağız, onun peşine ara verelim. **"La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh. Lehül mülkü ve lehül hamdü yuhyi ve yümiyt ve Hüve Hayyün la yemüt. Ebeden Biyedihil hayr ve Hüve ala külli şeyin Kadir."** Hacı adaylarımız bunu da söyleyecekler. Arafat'tan sonra **Lebbeyk** demeyecekler. Neden? İş bitmiş olacak. İş bitti bir daha "buyur" demeyecek. İş tamamlanacak çünkü. Verilecek şey "verilince" iş bitecek! Ama buna devam edecekler: **La ilahe illallahu vahdehu la şerike lek;** aynı şey **bakın ilah yok, illa Allah ve ben Allah'a eş koşmuyorum, ben kendimi Allaha eş koşmuyorum! Lehül Mülkü**; beden Onun! **Ve lehül Hamdü**; orda takdir tasarruf Onun! **Hamdı** bir de böyle inceleyiniz; orda takdir, tasarruf Onun! **Yuhyi ve yümit;** onu O yaşatır, O öldürür! **Ve Hüve Hayyün la yemüt;** O hayat sahibidir ama ölmez! **Ebeden Biyedihil hayr;** hayr Onun yed'indedir. Doğru yol, hidayet Onun yed'indedir! **Ve Hüve ala külli şeyin Kadir**; O her şeye Kâdirdir! Bu öyle bir şey ki hadiste buyuruyor ki Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem; "Bu okuduğumu günde biri 100 kez okursa, ancak 101 okuyan ondan daha hayırlı bir iş yapmış olur." 100 kez! "Öyle bir hayırlı iş yapmış olur ki" diyor "ancak 101 okursa biri, o ondan daha hayırlı bir iş yapmış olur". Hadiste buyuruyor ki Efendimiz **"bunu kim okursa cennete girer".** Bakın bunu okuyan cennete girer diyor. Ama bu söylediğim şekilde dikkat edin, biraz önce meallendirdim. **Gece uyandığınızda bir yana dönerken mutlaka bunu okumaya alışın cennete girersiniz, deniyor! Çarşıya pazara, dışarı çıktığınızda mutlaka bunu okuyun, tanrıyı bağlarsınız inşaallah!**

Arafat'tan sonra, Hac'dan sonra günahlar silinir, günahsız olursunuz. Bakın Hacı adayları dikkat ediniz "cennetlik olursunuz" değil! Sakın yanılmayın! Hac'dan, Arafat'tan sonra kimse cennetlik olmaz! Bunlar yanlış yorumdur. "Gü-

nahsız" olursunuz, cehennemlik olmaya devam edersiniz! Cehennemlik formatla (veri tabanıyla) hayata başlayıp ta o veri tabanıyla işlediklerin var ya, onlar silinir, tekrar anandan doğmuş gibi olursun. Anandan nasıl doğdun? Cehennemlik doğdun! Hayata sıfırdan başlarsın. Haa eğer; Lebbeykde dediğin gibi buradan giderken "**Allahım ben kendimi sana eş koşmuyorum buyur, geldim**" der, Arafat'ta da temizlenir ve eş koşmamakta sabit kalırsan, o hal müstesna, o ayrı bir iş! Hani diyorsunuz ya "Haccımız söyle olsun haccımız böyle olsun." İşte o ayrı bir iş!

Daha önceki tefekkür paylaşım toplantılarımızda tanrılığını ilan eden, ben tanrıyım iddiasında bulunan yapının birçok özelliklerini konuştuk. İlerde belki onları daha farklı ele alacağız, çünkü idrak gittikçe ilerliyor.

Bu konuya başlarken farklı bir yöntem uyguladık. Bazı öğrenme yöntemlerinde şu da vardır: **Kitap sondan okunur**; bu da bir yöntemdir; en son bulguyu; ZOR'U OKUR, oradan geriye doğru gider meseleyi çözersiniz, o da bir yöntemdir. Biz de bu konuya başlarken İhlâs Hayat Döngüsü'nün Büyük Haritası'yla, son cümleyle başlamıştık. Ama dikkat ederseniz aynı şeyleri, şimdi daha anlaşılabilir daha küçük cümlelerle söylemeye çalışıyoruz. Bu yüzden, şimdi baktığınız zaman oralardan çok daha kolay çözeceksiniz veya onları tekrar ele aldığımızda ki; nefs mertebelerini içeren tabloya yüzünden şöyle bir bakmıştık onu daha detaylı inceleyebilecek bir ortak noktaya geldik, ona bakacağız belki.

Daha önce tanrının özelliklerini çok söyledik, oralarda da görülür tanrının özellikleri. Ancak, ilan ettiğiniz **tanrı**yı; var olan hazır bulduğunuz veri tabanını tanımanız ve fonksiyonsuzlaştırmanızda kestirme yollar ve işaretler de söylüyorum ya, bunlardan hemen yapacağınız birisi, öncelikle yapacağınız; o tanrının dilini tanımak! O **tanrının konuşma dili** var, o dili tanıyacak ve o dille konuşmayacaksınız! Dilini değiştirmeniz gerekiyor! Dilini değiştirdiğiniz zaman ilan ettiğiniz tanrının feleği şaşar, kendisini toplayamaz, kendisini bir daha ifade edemez. Mutlaka sizdeki ilan ettiğiniz, Allah'a eş koştuğunuz tanrının dilini onun konuşma dilini, onun düşünme tarzını tanımanız ve onun önünü kesmeniz lazım! İşte o, ortaya çıkmaya fırsat bulamaz! Siz ne yaparsanız yapın hangi ibadetle meşgul olursanız olun, o dilinizle ve beyninizdeki düşüncelerle hep ortaya çıkar, orayı tanımaz ve önünü kesmezseniz!

- Hocam, bu bize bir inatlaşma süreci gibi bir şey getirir mi? Yani, bu kelimeyle belki işaretlemek doğru değil ama.

İnatlaşacaksan inatlaş, o yöntemi yakalarsan. Yeter ki, ilan ettiğin tanrıyla inatlaş ve yen, yeter ki yen! Ama esas **muhasebe**dir iş! Muhasebenin içerisindeki o azme yerine göre inat ta diyebilirsin; vazgeçmeme, o muhasebeden vazgeçmeme! 7x24 uyguladığım bir şeydir, hâlâ: Bende şunu anlatan, Allah'a eş koşan mı, koşmayan mı? Bende suyu içen Allah'a eş koşan mı, koşmayan mı? Birisine selam veren Allah'a eş koşan mı, koşmayan mı? Aynada saçını tarayan Allah'a eş koşan mı, koşmayan mı? Yani eğer siz bu soruyu sormadan fiillerle, onları yok etmekle uğraşırsanız başaramazsınız. Bazen arkadaşlarımız soruyor diyor ki "ben

şu işi şöyle yaptım, doğru mu? Onun sayısı biter mi? İşlerin sayısı biter mi? Yapan önemli; bir tane! İşi kaynağında çözeceksin! Yapan kim? Yapanı çözdüğün zaman! O işi yapan tasavvufu öğrenen eğer tanrı ise, dinleyen tanrı ise, kendisindeki tanrıyı arayan tanrı ise, başarı elde etmek mümkün değil! Onun oyunları çok fazla. Bu yüzden; onun dilini köreltmek gerekiyor, onun düşüncelerini yok etmek gerekiyor. Bu yüzden de onu, sizde onu tanımalısınız!

İnanın tanıdığınız zaman, kendinizde beni görür gibi onu göreceksiniz. Bakacaksınız ki sizde bir başkasıymış o, o iddia! Aynı başlangıçta verdiğim kendisini polis sanan gibi. İyileştiği zaman, polis sanarak geçirdiği günleri düşündüğünde gülmez mi kendisine, "vay salak!" demez mi, aklına gelince utanmaz mı, neler yapmışım diye? Onun gibi, farklı birisi o. Onun dili farklı, hareketleri faklı, onun düşünme tarzı farklı, zevkleri farklı, hevesleri farklı! Onu tanımanız gerekiyor, onun önünü kesmek gerekiyor. Geçen bir arkadaşım diyor ki; bana salât ikame etmek bazen zor geliyor, ne yapsam? Elbette zor gelecek, bu dünyanın işi değil ki o, tabi zor gelecek! Zorlayacaksın kendini! Nefes almak zor geliyor demiyor, yemek yemek zor geliyor demiyor. O normal, o bu dünyanın işi. Fakat salât bu dünyanın işi değil, bu veri tabanının işi değil, tabi zor gelecek. Kendini zorlayacaksın ve hormonlarını o yönde yöneteceksin ki diğeri fırsat bulamasın! Elbette zor gelecek, çok doğal, salâtın zor gelmesi çok doğal!

Kehf Suresi-23 24; **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. Hiç bir şey için, onu yarın kesinlikle yapacağım deme! Ancak "inşaallah" şeklinde demen müstesna.** Dikkat ederseniz bakın bir konuşma dili hususunda uyarıyor. Normal hayatta normal tanrıların dünyasında hiç böyle bir öğüt olur mu? Daha memnun olursunuz tanrı olarak. Birisi gelse "arkadaş, bunu ben yarın kesinlikle yapacağım" dese daha memnun olursunuz, tanrı gözüyle bakınca. Hiç böyle bir öğüt olur mu? Der misiniz ona "yarın kesinlikle yapacağım deme"? Demezsiniz tanrıların dünyasında! Ama "B"nin yaşantısını bilmez ki bu veri tabanı bu reddedilen bilmez ki. Cennetten kovulan bilmiyor! Bu yüzden Yaradan ona öğretiyor "şöyle de, şöyle yap, şöyle iste" diye. Diyor ki "**sakın, hiç bir şey için "onu yarın kesinlikle yapacağım" deme! Ancak, inşaallah şeklinde demen müstesna**". Buradaki inşaallah inşaallahı mutlaka kullan manasında değil! Sen Allah'a eş koşarak "inşallah" demişsin, o değil! Daha önce konuşmuştuk, durum tespiti, kader çerçevesinde işi dile getirmek! Bu konuda lütfen "**Biiznillah**" kelimesini inceleyin. Bakın başında da "B" var, bu çerçevede bakınız Biiznillah'a. **Bismillah der gibi Biiznillah!**

Şimdi salata geldiniz, salât ikame edeceksiniz. Diyorsunuz ki; "Allahım bugünkü yatsı salâtının farzını **Biiznillah** rızan için ikame etmeye niyet ettim" dediniz. Yani sözlü niyet etmeniz şart değil de, idrak açısından örnek veriyorum. Dümdüz yürüyüp **Allahuekber** de diyebilirsiniz, yürüyüp oraya gitmeniz bir niyettir. Ama böyle söylediniz kendinizi eğitmek için, idrak açısından: **Biiznillah** niyet ettim; yani Allahım şu anda niyet eden, salata duran "sana eş koşan halim" değil! Onu yok ettim, o değil. Şu anda salata duran; senin salât ikame etmeyi lutfettiğin ilmindeki suret. Senin dileğin olan suret dileyene yöneldi, dileyenin dileğiyle. Sen

nerdesin burda?! Yoksun ki! "**Biiznillah**" dedin gitti. Konuşma dili farklı! Dolayısıyla böyle başladın. Ve "**Euzü**" derken de, idrakine göre tüm kayıtları YOK ederek Allah'a sığındın, artık "**Bismillah**" diyen kim olur? **Kelamını "kendisi okur" o zaman!**

Burada bir şey daha paylaşalım, şimdi söylerken aklıma geldi onu geçmişiz. Tin Suresi'nde "**hakikaten biz, insanı en güzel bir surette yarattık. Sonra da onu, esfele safiline reddettik."** Burda bir iki cümle de "biz"den söz etmek istiyorum; **Biz**. **Hakikaten biz insanı en güzel bir surette yarattık.** Ben yarattım demiyor; **biz yarattık**. Bu çok tartışılan bir şey, çok da sorulur ve buna maalesef haklılık kazandırmak için çokluğu Allah adına meşru kılacak manalar getirirler. İşte "bir sürü yarattıkları var ya, Allah adına onlar yapıyor ya, bu yüzden biz" falan, falan, falan. "**Biz**"i görmedikleri için, "**Biz**"i görmeyenlerin tarifi! Bir koku almış yan bahçeden, bahçeyi görmemiş ama o kokuya göre çiçekler tarif ediyor! Burdaki **biz**, bizim kullandığımız "ben sen o biz siz onlar" der gibi **biz** değil! Eğer bizim insanların arasında kullandığımız "biz" gibi ele alırsanız çözemezsiniz. Allah'ın dilini Allah'ça bakarsanız çözersiniz, insanca çözmeye çalışırsanız Allah'ı da insan gibi düşünürsünüz, çözemezsiniz, uydurursunuz o zaman!

Allah "**BEN**" demez mi? Der! Peki, kime "**BEN**" diyecek? Kendisi için "**BEN**" der. Birisine "**ben**" derse, karşısında bir varlık olur. Peki, **biz**? "**Biz**" Tevhidin dilidir. Vahidiyet ve Ulûhiyet'teki Tevhid manasının **BEN** anlamındaki dilidir ve seni de kapsar! Ordaki "**biz**" öyle bir **VahidülEhad seslenişi**dir ki; Ehad değil! Vahid, Vahidül Ehad; yaratma başlamış! Dolayısıyla orda "çokluğun tekliğinin dilidir" o, seni de kapsar. "Ben sen o biz" değil!

Bir de bu bakımdan incelemenizi tavsiye edeceğim. "**İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn.**" Orda da okuyan "**biz**" der. Biz, yalnız sana inanırız, yalnız senden yardım isteriz. "**Biz yalnız sana kulluk ederiz, yalnız senden yardım isteriz**" der. **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**, bu yüzden çok önemli bir idrak noktasıdır. İşte oradaki **biz**i idrakine göre söylersin! Eğer insan diliyle; tanrı diliyle söylersen bir gruptan bahsedersin "biz" diye! Ama eş koşmuyorsan "**biz**" demen değişir. Eş koşmayan halde idrakte ilerlemiş ve vehmi tüketmişsen "**biz**" demen ve diyen değişir. Dolayısıyla, orda ki "**biz**"i de, diğer geçen "**biz**"i de insanların kullandığı "biz" gibi ele alıp yorumlamak ve açıklamak insanı yanıltır. Demek ki, konuşmasından yakalayacaksınız kendinizde, çok kolay tanımaya başlarsınız o zaman.

Şimdi kısaca en son - 18. Sayfa'yı okuyarak inşaallah tamamlayalım bu günkü tefekkür paylaşımımızı. Hem "OKU"yalım hem de kısaca bazı izahları paylaşalım, bu konuştuklarımız nedeniyle daha kolay anlaşılacaktır.

Ey Talib Kardeşim, mektup gibi oldu değil mi, Talibe mektup: **Ey Talib Kardeşim, Ezan'da "Hayye ale'l-felâh" sana yalnızca ilerideki bir kurtuluş için "tam davet" yapmaz, özellikle o anki kurtuluşa çağırır.** Buradaki özet bu! Önemli bir şey kişi için bu; telafisi olmayan bir olayı gösteriyor bize. **Hayye ale'l-felâh; kurtuluşa gelin, kurtuluşa gelin** derken; evet gideceğiz, ibadet edeceğiz, ilerde kurtulacağız, değil yalnızca! O an, o an seni kurtuluşa çağırıyor, o

an! Çünkü güneşin posizyonu açısından, senin veri tabanın olan tanrılık ilanı güç kazanacak, gel onu törpüle! O an çağırıyor seni kurtuluşa. Biraz sonra gelecek, uzamasın yeri gelince söyleyeyim.

İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü VEHİMdir; Bakın burda **vehimi** tarif ettik, dikkat ediniz, okursanız size çok faydası olacak. Burayı fark ederseniz hemen vehimden kurtulmaya çalışmazsınız! Bu yolun yolcusu, hemen vehimden kurtulmaya çalışınca başaramıyor, çeşitli tanrılar çıkıyor ortaya!!? Mesela, birisi general tanrı! Size daha önce bahsettim general tanrıdan. Öğreniyor ki, Rububiyet'e sahip çıkmamak lazım bırakıyor, Rububiyet'i bırakıyor. Ama; sahip çıkan duruyor! Sonra o Ulûhiyet'i öğreniyor, cazip geliyor o Ulûhiyet'e sahip çıkıyor. Bu sefer Ulûhiyet'ten konuşmaya başlıyor. Siz de onu kutsal insan sanıyorsunuz o zaman!?

İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü VEHİMdir; bu var sanışın mekanizması ise, hologram ile açıklanabilir. Ancak, insan kendisini ilk bildiğinde ve takdim ettiğinde, bu VEHİM'in oluşturduğu var sanışın temizliğiyle "BEN" demez. Çünkü o Ahsen'i Takvim! Onunla "ben" demez, "Reddedildiği hal"le "ben" diyecek, dikkat ediniz işte. Yaratılmış olduğu bu vehimle "ben" demez, bu Ahseni Takvim! Esfele Safilin'le BEN diyecek.

Bazı özel insanlar hariç, insan daima VEHMİN ZULMETİ ile "BEN" diyerek hayata başlar. Yani VEHİM ile gelen var sanış o kadar kuvvetli yaşanır ki, insan "HEM VARIM HEM DE MUHTARIM" iddiasıyla "BEN" der; böylece ÖRTÜCÜ İLAHLIĞINI İLAN ETMİŞ OLUR. Bu ZULMANİ BENLİK olup ZULMANİ BİLİNÇ'den kaynaklanır. RAHMANİ BİLİNÇ ise, VEHMİ BENLİĞİN kaynağıdır. Ancak; Zulmani Bilinç, Rahmani Bilinç'te bir kir oluşturarak onu örttüğünden, insan ilk takdim durumunda VEHİM ile "BEN" diyemez. CENNET ZULMANİ BENLİĞE KAPALIDIR; BU SEBEPLEDİR Kİ, ÖNCELİKLE VEHMİ BENLİĞİ KAZANMAK [vehmi benliğe dönmek] DAHA SONRA DA BU VEHİM'DEN KURTULMAK HEDEF EDİNİLMELİDİR. Vehmi Benlik önemli bir mertebe olup, Vehim'den kurtulma çalışmaları yapar ve bu sürecin en alt mertebesi Mutmaine'dir. Nefs-i Mardiye'de kalktığı belirtilen "Benlik", bu Vehmi Benlik'tir; yoksa zulmani Benlik değildir.

İnsanlar; bu işle meşgul olanlar burayı karıştırırlar, "Benlik mardiyede kalkıyormuş zaten" deyip yan gelip yatarlar. Bilenlerin yazdığı çizdiği ve **mardiyede kalkıyor** dediği benlik, senin dünyaya gelirken ben dediğin benlik değil. O cehennemlik benlik, zulmani benlik! O iddia, Muhtarlık İddiası! Allah'a eş koşan ben o. Ondan kurtulacaksın, vehmi benliğe geleceksin. Vehmi benliğin en alt mertebesi nefs-i mutmaine. Vehmi benliğe gelir ve orada istikrarlı olur durursan **nefs-i mutmaine**desin. Şimdi Vehmi Benlik'ten kurtulma sürecin başlar, orayı yok etme sürecin başlar. Böylece o söylenenler olur, vehmi benlikten mardiyede kurtulur kişi.

Şer ve necis olan ZULMANİ BİLİNÇ fonksiyonsuzlaştırılarak geçersizleştirilirse, RAHMANİ BİLİNÇ arındırılmış olur; İslamiyet'teki **bilinç arındırmak** budur! Bunun dışında bilinç arındırma boşa uğraştır! Yani, bir kişi kendisini Allah'a eş koşar, böylece Allah yokmuş gibi yaşar veya biraz öğrenmiştir, inanır da tam kavramamıştır, sanki Allah Vahidül Ehad, EhadüsSamed değilmiş gibi davranır; işte bu davranıştır ki, bilinci kirletir. Bunları temizlemek **şartlanmalardan kurtulmak**tır ve **bilinci temizlemek**tir. Diğer bilinç temizlemeler, diğer şartlanmalardan kurtulmalar, yani İslamiyet'in dışında anlatılanlar bu dünya ile ilgili olan yetenekleri kazanmak için yapılan uğraşlardır. Olabilir. Hepsi **Fethi Zulmani**dir.

İnsan HADDİ AŞMIŞLIKDAN, "B" SIRRI KAPSAMINA HİCRET ETMİŞ OLUR, böylece. "A" Takdim Formu "BEN" olan ZULMANİ BEN'in direği ZULMANİ BİLİNÇ, GÜNEŞ tarafından motive edilir; özellikle GÜNEŞ SAATİ'nde bu motivasyon artar. Cuma günleri, bir hafta içerisinde bu motivasyonun en çok arttığı saat dilimi, Cuma günleri Cum'a Salâtı vaktidir. Çünkü o vakit aynı zamanda güneş saatidir. Yani, bir kişinin Allah'a eş koşan iddiası güneşle sıkı ilişkidedir onu güneş kuvvetlendirir, artırır.

Genellikle kitaplarda yorumlarda şöyle bir hata yapılır; güneş vehmi kuvvetlendirir, diye! Vehmi kuvvetlendirmez! **Güneş vehmin zulmetini kuvvetlendirir**, dikkat ediniz, vehmin zulmetini kuvvetlendirir. Yani Allah'a eş koşan iddiayı motive eder. Bu da en yüksek Cum'a Salâtı vaktine denk gelir. Onun için, salâtta olanlar bu motivasyondan kendilerini korumuş kurtarmış olurlar. **"Hayye ale'l-felâh"! O an kurtuluş, o an!**

"B" Takdim Formu "BEN" olan "VEHMİ BEN"e ulaşabilmek için ZULMANİ BİLİNCİ coşturan tesirlerden korunmak gerekir. Bu bağlamda, GÜNEŞ'in bu olumsuz tesirinden korunabilmede SALÂT İKAMESİ büyük rol oynar. SALAT'ın oluşturduğu NUR, zulmani bilincin NÂR'ını söndürür. Sırat Köprüsü'nde CEHENNEM'in bazı kişilere, "ÇABUK GEÇİN, NURUNUZ NÂRIMI SÖNDÜRÜYOR" demesi gibi…

ZULMANİ BİLİNÇ ve bu bilinçten kaynaklanan davranışlar güneş ve diğer burçlardan motive olarak etkilenirler. Güneş ve sistemi VEHMİ BEN noktasından itibaren olan yoldaki ileri idraklardan etkilenir. Rasulullah (sav)'in Ay'ı ikiye bölmesi önemli bir örnektir.

Gece hissedilebilecek ve yaşanabilecek HAŞYETULLAH derecesi, gündüz aynı şekilde yaşanamaz; bu sebepledir ki, bağışlanma, af ve merhamet istemede ihlâsın açacağı kapıları değerlendirmek gerekir. HAYYE ALE'L-FELÂH, HAYYE ALE'L-FELÂH...

Şimdi burdan birkaç cümleyle şunu da yakalayalım istiyorum. **Güneş ve Burçlar tanrının işidir. Bu yüzden puta tapanların veya başka din arayanların güneşle ilişkisi kuvvetlidir!** Güneşe tapanların yakaladıkları önemli özellik kendilerindeki! Haklılar! Bir kişi tanrılığını ilan ediyorsa Güneş'e tapmalı, vazgeçmeyecekse tanrılığından! Çünkü onu yöneten Güneş! İlişkisi var; tespit etmiş adam. Adam tespit etmiş kendisine tesir ettiğini, güneşe bakıyor!

Ey Talib Kardeşim, Ezan'da "Hayye ale'l-felâh" sana yalnızca ilerideki bir kurtuluş için "tam davet" yapmaz; özellikle, o anki kurtuluşa çağırır.

İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü VEHİM'dir; bu var sanışın mekanizması ise, hologram ile açıklanabilir. Ancak, insan kendisini ilk bildiğinde ve takdim ettiğinde, bu VEHİM'in oluşturduğu var sanışın temizliğiyle **"BEN"** demez. Bazı özel istisnalar hariç, insan daima VEHMİN ZULMETİ ile "BEN" diyerek hayata başlar. Yani VEHİM ile gelen var sanış o kadar kuvvetli yaşanır ki, insan "HEM VARIM, HEM DE MUHTARIM" iddiasıyla "BEN" der; böylece, ÖRTÜCÜ İLAHLIĞINI İLAN ETMİŞ OLUR. Bu ZULMANİ BENLİK olup, ZULMANİ BİLİNÇ'den kaynaklanır. RAHMANİ BİLİNÇ ise, VEHMİ BENLİĞİN kaynağıdır. Ancak; Zulmani Bilinç, Rahmani Bilinç'de bir kir oluşturarak onu örttüğünden, insan ilk takdim durumunda VEHİM ile "BEN" diyemez. CENNET, ZULMANİ BENLİĞE KAPALIDIR; BU SEBEBLEDİR Kİ, ÖNCELİKLE VEHMİ BENLİĞİ KAZANMAK, DAHA SONRA DA, BU VEHİM'DEN DE KURTULMAK HEDEF EDİNİLMELİDİR. Vehmi Benlik önemli bir mertebe olup, Vehim'den kurtulma çalışmaları yapar ve bu sürecin en alt mertebesi **Mutmaine**'dir. Nefs-i **Mardiye**'de kalkdığı belirtilen "Benlik", bu **Vehmi Benlik**'dir; yoksa, **zulmani Benlik** değildir. Şer ve necis olan ZULMANİ BİLİNÇ fonksiyonsuzlaştırılarak geçersizleştirilirse, RAHMANİ BİLİNÇ arındırılmış olur; böylece, insan HADDİ AŞMIŞLIKDAN, "B" SIRRI KAPSAMINA HİCRET ETMİŞ OLUR.

"A" Takdim Formu "BEN" olan **ZULMANİ BEN**'in direği ZULMANİ BİLİNÇ, GÜNEŞ tarafından motive edilir; özellikle, GÜNEŞ SAAT'inde bu motivasyon artar. Bir hafta içerisinde bu motivasyonun en çok arttığı zaman dilimi ise, Cuma günleri Cum'a salatı vaktidir. "B" Takdim Formu "BEN" olan VEHMİ BEN'e ulaşabilmek için ZULMANİ BİLİNCİ coşturan tesirlerden korunmak gerekir. Bu bağlamda, GÜNEŞ'in bu olumsuz tesirinden korunabilmede SALAT İKAMESİ büyük rol oynar. SALAT'ın oluşturduğu NUR, zulmani bilincin NAR'ını söndürür. Sırat köprüsü sürecinde CEHENNEM'in bazı kişilere, "ÇABUK GEÇİN, NURUNUZ NARIMI SÖNDÜRÜYOR" demesi gibi...

ZULMANİ BİLİNÇ ve bu bilinçden kaynaklanan davranışlar güneş ve diğer burçlardan motive olarak etkilenirken; güneş ve sistemi, VEHMİ BEN noktasından itibaren olan yoldaki ileri idraklardan etkilenir. Rasulullah (SAV)'in Ay'ı ikiye bölmesi önemli bir örnektir.

Gece hissedilebilecek ve yaşanabilecek **HAŞYETULLAH** derecesi, gündüz aynı şekilde yaşanamaz; bu sebepledir ki, bağışlanma, **af ve** merhamet istemede **ihlasın** açacağı kapıları değerlendirebilmek gerekir. HAYYE ALE'L-FELÂH, HAYYE ALE'L-FELÂH...

"Tefekkür Şeması 18"

Burçlar da öyle! Bakın, Koç Burcu veya bir başkası, alın okuyun. Şöyle yapar böyle yapar… Onların hepsi tanrının özellikleri dikkat edin. Zaten sen onlardan kurtulacaksın onların esiri olma! "Efendim ne yapayım, ben Akrebim, ben böyleyim." Ee, cehennemde akreplere de yer var! O burçların tamamı tanrının özellikleri! Tanrıları tanımak istiyorsanız burçları okuyun, tanrı çeşitlerini görürsünüz, özelliklerini. Kendinizdeki tanrıdan kurtulmak istiyorsanız burcunuzu okuyun, tanrınızın özelliklerini tanıyın kurtulun onlardan. Onlardan kurtulmak için esmalara yönelin. Ama burçların esiri olmayın, onların tasavvufla dinle ilişkisi var sanmayın, hayatı ve gerçeği oralarda aramayın!

Güneş öyle bir şey ki! Bakın; güneşten korunmaya çalışmayan kesinlikle sağlıklı düşünemez! Ne konuda? Allah konusunda! Dünya konusunda şaşacağınız derecede buluşlar yapar. Güneş yardımcısı onun, onu iyi motive eder. Eğer **HAYYE ALE'S-SALÂH, HAYYE ALE'L-FELÂH** uyarılarına uymaz da kişi o anlarda kendisini Güneş'in etkisinden korumazsa eş koşmaya devam eder; kavrayamaz, ayetlerdeki yeminin uyarılarını fark edemez. Telafisi yok bunun!

Güneş sabah doğarken ve akşam batarken insana öyle bir tokat atar ki, kendisine gelemez; tanrılıktan kurtulamaz! Kendisini haklı zanneder durur, size saldırır. Hırçınlaşır; onun tanrılığına yönelenlere hırçınlaşır. Sabah bakıyorsunuz güneş saatine. Güneş saatinden önce sabah salâtı görevlerinizi yaptınız güneş doğmadan. Çok dikkat edin güneş doğarken secdede olmayın! Güneş doğmadan selamınızı bitirin, salatı bitirin. Güneş doğduktan sonra dua yapın çok faydalı, ama secde yapmayın ama duaya devam edin.

Güneş doğduktan sonra görevim bitti diye uyursanız güneş size öyle bir tokat atar ki beyninize bütün gün tanrılıktan kurtulamazsınız! O eğiklilikle! Yatağa uzanın gerekirse, tesbihinizi alın uyumayın! Ve güneş batarken uykuda olmayın, öyle bir tokat atar ki; kurtulamazsınız gece! Hadis! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **o saatlerde uyursanız korkarım aklınız azalır.** Buyurun, işte uyarı! **Korkarım aklınız azalır!** Akıl azalırsa ne olur? Salak olur kişi! Salak olursa ne olur? Kendisini Allah'a eş koşar, kendisini bir şey sanar işte! Allah'a eş koşar "ben de varım" der, salak ya! Onun için **sağlıklı düşünebilmek** için! Nedir bu sağlıklı düşünebilmek? Hakk! Hakk düşünebilmek için ve Hakk'ı anlayabilmek için, Hakk'ı tavsiye edebilmek için ve Hakk tavsiyelerini anlayabilmek için ve Hakk yolunda sabır gösterebilmek için lazım olan akıl ancak, **Hayye ale's-salah, Hayye ale'l-Felah** uyarılarına uymak ve güneşin eğik olduğu o yarım saatlere dikkat etmekle olur.

Salâtla meşgul olmayanlar bile bakın; bütün felsefeler bulmuş, yapıyorlar. Sabah güneş doğmadan kalkıyor kendine göre bir ibadet yapıyor. Ama nedir son ürün? Hümanist tanrı! İyi insan oluyor, hümanist tanrı oluyor. Onun zaten hedefi o ama! Ama senin hedefin tanrılıktan kurtulmak! Öyleyse yalnızca uyanık olmak yetmez Zikrullah, zikrullah! Efendimiz (SAV) bakın hadisinde diyor ki: **"Kim sabah salâtını ikame etti sonra güneş doğduktan sonra işrak vaktine kadar;** takvimde Güneş Saati diyor ya; güneş doğduktan sonraki, yarım saat kırkbeş

dakika, ama en az yarım saat. O yarım saatten sonra **İşrak Vakti**dir. İşte o vakte kadar; **uyumaz ve zikrullahla meşgul olursa ve işrak vaktinde iki rekât salât ikame ederse;** üç kez üst üste söylüyor; **tam, tam, tam bir Hac ve Umre sevabı alır.** Her gün! Bakın arkadaşlar bir sürü masraf yapacaklar Hac'ca gidecekler Umre yapacaklar… "Üstünden Hac ve Umre görevi düşer" demiyor dikkat ediniz! **Hac ve Umre sevabı alır;** o kadar nur edinir. Niye var bu? Oraya önemli bir mükâfat konmuş, niye? Bir iş yapasın diye! Normal hayatımızda da öyledir ya; şunu yaparsan şunu vereceğim. Bir mükâfat konuyor ki oraya; aman, aman güneşin tokadını yemesin!

Evet, şimdi inşaallah kısaca bir tövbe duası yapayım, ondan sonra inşaallah dağılalım hayırlısıyla.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahman'ir Rahim. Vel asr, İnnel insane lefi husr, illelleziyne amenü ve amilüs salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr. Sadakallahul azim. Sübhane Rabbike Rabbil İzzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürselin velhamdülillahi Rabbil âlemin.

Amin;

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfir lena ve terhamna le nekunenne minel hâsirîn.

Allahümme rahmeteke ercu, fela tekilni ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şe'ni küllehu, La ilahe illa ente Subhâneke, inni küntü minez zalimin.

Rabbi inniy zalemtü nefsi zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min ındike verhamni, inneke entel Ğafurur Rahim ve Tevvabur Rahim.

Ve lekel utba hatta tarda,

Ve lekel utba hatta tarda,

Ve lekel utba hatta tarda,

Ve la havle ve la kuvvete illa Bike.

Subhaneke Allahümme ve BiHamdike estağfiruke ve etûbü ileyke.

Sübhanallahi ve bihamdihi subhanallahil aziym estağfirullah ve etûbü ileyh.

Allahümme inni euzü bike en üşrike bike şey'en ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem inneke Entel Allamul guyub.

Eşhedü en La ilahe illallahül EhadüsSamedülleziy lem yelid ve lem yuled, velem yekün lehü küfüven ehad.

Ala haziş şahadeti nahya ve aleyhe nemütü ve aleyhe nüb'asü İnşaallah…

El-FATİHA

Hacca gidecek arkadaşlarımızın;

Rabbim ziyaretlerini makbul, ibadetlerini makbul, işlerini hayırlı kolay ve güzel eylesin.

İnşaallah onları orada özel ağırlasın ve lütfundan nimetler hediyeler, lütfetsin onlara.

Ve inşaallah ordan dönerken, hem giderken ama özellikle de dönerken artık Allah'a eş koşmadan yaşayacak şekilde dönmelerini lütfetsin.

İnşaallah şu andan itibaren hepimize böyle lütfetsin inşaallah.

Arkadaşlar, görüşmek üzere Allah'a emanet olunuz.

EsSelâmü Aleyküm…

02 Safer 1431 / 16 Ocak 2010

- Efendimiz'in açıkladığı: Aslında siz kendinizi şirk koşuyorsunuz
- Kur'anı Kerimden yararlanabilmeyi önleyen şeyler…
- Ahseni takvim grubu ve esfele safilin grubu özellikleri
- Ne yaparsan Allah seni sever? Allah'ı sevmek ne demektir?
- Haşyetullah'ın kişide oluşturacağı şey
- "Korkutmayınız müjdeleyiniz" kimin içindir!
- Marifet neye denir?
- Esfele safilin yapının 7x24 hayat sürdüğüne dair üç belirti…
- İlmi suret nedir?
- Sizde gerçek olan tek şey
- Zulüm ve Zulmani Ben
- Muhtariyeti Tercih Gücü
- Muzill ve Hâdi ismi kapsamındaki idraklar
- Zan, Vehim, Vehmin vehmi
- Nankör kime denir?
- İhlâs Hayat Döngüsü
- Deccaliyet Kısır Döngüsü
- Vehmin zulmetinden korunmak için bir sure
- Nefsi çözecek, Rabbini bilecek bir tarif!
- Nefsin şerri neye denir?
- Şer yalnız tek şeydir! Hayr tek şeydir!
- Muhammedî İdrak neyle meşguldür?
- Nefsin şerrinden kişiyi kurtaracak şey nedir?
- Şaki ve Şakinin dili nedir biliyor musunuz?
- Edeb kulvarı
- Kâfirin çok önemli dört özelliği…
- Hayatta en uyduruk neyi yaparsın?
- Tanrının meşguliyeti nedir biliyor musunuz?
- Dilimizi, idrakımızı alıştırmamız gereken bir sığınış!
- Haddi aşmak ne demektir?
- Tanrılık iddiasını fonksiyonsuz yapan öğüt!
- Esfele safilinden kurtulma yolu!
- "B" Takdim Formu "BEN"in sığınışı ve tarifi
- Batıl yaşantı, Hakk yaşantı…
- Boş amel ve salih amel tanımları
- Bir tane necis çirkin vardır, o da… Bir tane güzel vardır, o da…
- Fethi Zulmani ve Fethi Nurani

"Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin Tebliği"ni birkaç cümle ile farklı bir şekilde tekrar dile getirmeye çalışacağım. Çünkü bu tebliğ fark edilmediği sürece konunun anlaşılabilmesi, yaşanabilmesi mümkün olmaz; Muhammedî olmak mümkün olmaz! Kişi Allah'a inanıyor, Allah'ın varlığını kabul ediyor olabilir, çeşitli amellerle de meşgul olabilir. Ancak **Muhammedî** olamaz! Özellikle çoğunluk öyledir ki, müslümanlık adı altında tarif edilen amellerle meşgul olduğu halde idrak olarak Hazreti Musa kavminin mantalitesinde yaşamaktadır. Muhammedi olabilmek çok farklı bir idrak noktasına gelmek ve kabullenmek demektir. Şimdi tekrar farklı bir şekilde vurgulamaya çalışacağız. Bunu kuvvetle anlamaya çalışmak ve özümsemek gerekiyor.

Muhammedi bakış açısında, Muhammedi idrakta şöyle bir fark var: Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin **Safa Tepesi**'nden yaptığı tebliğe kadar bilinmeyen bir şeydi Efendimizin açıkladığı! Belki daha önce "**La ilahe İllallah**" Kelime-i Tevhidinin manasına yönelik çeşitli açıklamalar, çalışmalar vardı, ama Efendimizle birlikte gelen mana, bu Kelime-i Tevhidin Efendimizle olan açılımı çok farklıydı! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bildirdi ki insanlara: **"Aslında siz, "kendinizi" Allah'a eş koşuyorsunuz! Aslında dünyaya gelmekle dünyada yaşıyor olmakla siz Allah'a ortak oldunuz, Allah'a kendinizi eş koşuyorsunuz! Haa, bunun bilincinde, farkında değilsiniz! Siz kendinizi Allah'a eş koştuğunuz sürece cennete giremezsiniz! Kendinizi eş koştuğunuz o hal var ya, kendinizi ilah ilan ettiğiniz o hal var ya, işte ona La ilahe! Öyle bir ilah yok, illa Allah!"** Bize, bunu anlatmaya ve bunun için de "bu idrakla nasıl yaşanır?" onu göstermeye görevli idi.

Şimdi bu sürekli vurguladığımız bir şey. Bakın bu söylediğimiz tebliğe şimdi karşılaştırmalı olarak ve bazı tanımlarla bakmaya çalışacağız. Şöyle ki: Çeşitli ana fikirler çıkaracağız bu Tablo'dan. Bir tanesi şu; bizim için çok önemli başvuru kaynağımız Kur'anı Kerim! Kur'anı Kerimden yararlanabilmeyi, bunun bir yolunu mutlaka araştırmamız ve bulmamız gerekiyor. Yararlanmamızı önleyen şeylerden birisi de şu: Kur'anı Kerimdeki çeşitli kelimeleri mana olarak zihnimizde farklı algılar ve Kur'anı Kerimdeki öğütleri öteleriz. Örneğin Kur'anı Kerim de herhangi bir ayet **kâfir**den bahsediyorsa, kâfirlerle ilgili bir cümle varsa, dikkat ediniz lütfen okurken şöyle düşünür genellikle insanlar, okuyanlar; "bu geçmişte olan bir şeydi o zaman puta tapıyorlardı işte onlardan bahsediyor". Bak öteledi ayeti, ayeti okudu ve öteledi; masal gibi okudu "benle ilgili değil, evet; onlardan bilgi alıyorum" düşüncesiyle öteledi! "Onlara kızıyor işte, o zamanında puta tapanlara kızıyor" dedi ve öteledi. **Şirk** kelimesini okur bir ayette "biz şirkle meşgul değiliz" der. İşte ayeti öteledi kendisiyle ilgisi yok! **Zulüm, zalim** kelimelerini okur ayette, "ben zalim değilim ki, zulümle meşgul değilim ki" der ve öteler. Böyle ötelediği zaman Kur'anı Kerimde kendisine ait bir şey kalmıyor ki! Kendisine ait hiçbir şey kalmıyor. Oysa bakın şimdi tekrar göreceğiz, Kur'anı Kerimde geçen tüm kâfir kelimeleri bizzat okuyana hitap eder. Bizzat okuyana diyor; **ey kâfir!**" Okuyana söylüyor; **ey kâfir!** Şirk kelimesi bizzat okuyana "**ey şirk ehli"** diye sesleniyor. Zalim kelimesi bizzat okuyana "**ey zalim!**" diye sesleniyor. E, o zaman bütün ayetler sizinle ilgili oldu, daha önce ötelediğiniz tüm ayetler şimdi sizinle ilgili

oldu. İşte şimdi öğüt alınabilir! Neden? Çünkü ayetler size hitap etmeye başladı ve okurken titremeye başladınız: Kâfir dediği sizsiniz, şirk ehli dediği sizsiniz, zalim dediği sizsiniz. Şimdi bu çerçevede bu tablomuzu ele almaya, paylaşmaya başlayalım.

Daha önceki paylaşma toplantılarımızda da üstünde durduğumuz ve dikkat çektiğimiz konu şu ki; kişide iki tane "BEN" denilen, "BEN" diye takdim edeceği yapı var. Bunu mutlaka fark etmek gerekiyor, bu yapıyı mutlaka önemsemek ve fark etmek gerekiyor. Bunu şimdi ayetlerle delillendirmeye çalışacağız. **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. "VetTiyni vezZeytuni ve Turi Siyniyn ve hazel Beledil Emin, Lekad halaknel insane fiy Ahseni Takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn, İllelleziyne amenü ve amilüs salihati fe lehüm ecrun ğayru memnun, Fe ma yükezzibüke ba'dü BidDiyn, EleysAllahu Bi Ahkemil Hâkimin." Sadakallahul Azim.**

Daha önce de biraz bahsetmiştik bu sureden. Tin Suresi. 4. 5. ve 6. Ayetleri şimdi bir basamak daha ileri giderek ele almaya çalışalım. Bakın Tin Suresi'nin 4. Ayetinde: **Biz gerçekten insanı çok güzel bir surette yarattık.** 5. Ayette; **sonra onu Esfele Safiline reddettik.** Dikkat ediniz lütfen iki tane yapıdan bahsediyor. Kişi önce "**Ahseni Takvim**" sonra "**Esfele Safilin**". Dikkatinizi çekiyor mu iki yapı? Sureye devam edelim, sonraki ayet; **ancak iman edip salih amel işleyenler müstesna. Onlar için kesilmeyen bir ecir vardır**. Ancak "**iman edip salih amel işleyenler müstesna**". Burda **müstesna** derken "onlar; iman edip salih amel işleyenler esfele safilin değil" manası çıkmıyor! Dikkat ediniz, "bazı insanları esfele safiline reddettik" demiyor! "Bazı insanlar ahseni takvim, bazı insanlar esfele safilin" demiyor! **İnsanlar ahseni takvim üzere yaratıldı, ancak esfele safiline reddedildi itildi!** Bunların içinden, böyle esfele safilin yapıda olanların içinden bazıları, yani "**iman edip salih amel işleyenler**" bu esfele safilin yapıdan kurtulurlar! Onlar müstesna; yani **onlar "esfele safilin" kalmazlar!** Burayı iyi fark etmek gerekiyor. Aksi halde kişi öteler ayeti, "esfele safilinle benim ilişkim yok!" der. Hayır! Bizzat okuyana diyor; **sen esfele safilin yapıdasın. Bu "esfele safilin" yapıdan kurtulman için senin "iman etmen ve salih amel" işlemen gerekiyor, ancak o zaman kurtulabilirsin! İşte onlara kesilmeyen sonu olmayan bir ecir var!**" Ve onun müjdesini veriyor. Bu üç ayetten anlıyoruz ki iki yapı var. Birisi bu ayetlerde "ahseni takvim; en güzel suret" diye tanımlanmış, diğeri "esfele safilin" diye tanımlanmış. Bakın biz de 4. Tablomuzda grubun birisine Sümme radednahu esfele safilin grubu dedik; ayetten alıyoruz ve diğerine de ahseni takvim dedik, yani Tin Suresi 5. Ayeti kapsayan grubun özelliklerinin başlığını koyduk; diğer sütuna Esfele Safilin ve Tin Suresi 4. Ayette bahsedilen Ahseni Takvim'in özelliklerini koyduk. Daha önce, hatırlayacaksınız Esfele Safilin'e bir takdim türü olarak dedik ki "A Takdim Formu "BEN", Ahseni Takvim'e bir takdim formu olarak dedik ki "B Takdim Formu "BEN". Neden diğerine "A" demiştik? "ASİ"nin "A"sı olduğu için. Neden diğerine "B" Takdim Formu "BEN" dedik? "Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym"in başında olan "B" kapsamındaki bir yapı olduğu için, "Amentü Billahi" derken ordaki, "Billahi"deki "B" kapsamındaki bir yapı olduğu için.

"A" TAKDİM FORMU "BEN"	"B" TAKDİM FORMU "BEN"
Tin-5: "Sümme radednahu esfele safiliyn"	Tin-4: "Lekad halaknel'insane fiy ahseni takviym"
Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası ile kendisini Allah'a eş ve ortak koşan	İlmullah'ta Allah'ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)
ZULMANİ "BEN" Küfür sayılan bir iddiayı takdim.	NURANİ "BEN" veya RAHMANİ "BEN" ilmi sureti takdim. VEHMİ "BEN" bu halin başlangıç bölümünü oluşturur.
VEHMİN ZULMETİ • Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	VEHİM ile gelen NUR • İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.
NEFSE ZULÜM • Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.) • Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek. Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER". "Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.	NEFSİN HAKİKATİNE UYGUN SEYR HALİ • Nefsin Hayrı (Nefs kaydının durum tesbiti amaçlı kullanılması "hayr" dır.) • Bu seyr İhlas Hayat Döngüsü'ndedir. Zilzâl-7. ayette söz konusu olan "HAYR".
HADDİ AŞAN (FASİ) Mü'min-6. ayete göre ASHABUN NAR • Kendini eş koşan bilinç ile haddi aşar; • Eş koşmayı fiillerle ortaya koyarak haddi aşar Fatiha-7. ayetle "gayril mağdubi 'aleyhim ve lâddâlliyn" diyerek istenmeyen durumlar	ALA SIRATEL MÜSTAKİYM • Yasin-4. "alâ sıratın müstekiym" • Fatiha-6. ayet ile istenen yoldur. • Rum-30. ayette tavsiye edilen HANİF • En'am-79
BATIL	HAKK
Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kâfir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.	
Hacc-62: "İşte böyle... Çünkü Allah, O Hakk'dır. O'ndan başka çağırdıkları ise, o batıldır. Muhakkak Allah, Aliyy'dir, Kebiyr'dir.	• Asr-3. ayette tavsiye edilmesi önerilen "Hakk" bu yoldur; tavsiye edilecek "Sabır" da bu yol içindir.
BOŞ AMEL • Zümer-65. "Şirk koşarsan amellerin boşa gider." • Muhtariyetin korunması veya yüceltilmesi amaçlı fiiller (ameller)	SALİH AMEL • Asr-3. ayette bahse konu olan SALİH AMEL ancak bu yolla mümkündür. • Maide-2. BİRR ve TAKVA • La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah
ÇİRKİN, NECİS • Tevbe-28	GÜZEL, TAHİR • Vakıa-79
Feth-i Zulmani	Feth-i Nurani (Rahmani)
Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar	EDEB HALİ • Var sanışı suistimal etmemek hali
Onun herşeyi tanrılığı ve tanrılar için	ALLAH RIZASI (Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye)
"B" sırrınca Levm edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde kalır.	"A" ve "B" Muhasebesi içeren levm edişle İhlas Hayat Döngüsünde ilerler. HİCRET

Tefekkür Şeması 4

"Amentü Bilkaderi" de ki, "Bilkaderi" derken bahsettiğimiz o "B" yapısında bir insan olduğu için oraya da "B" Takdim Formu "BEN" demiştik. Şimdi bu ayetlerden anlaşılıyor ki, bir hedef var! Hedef ne? Esfele safilinden kurtulmak! **Esfele safilinden kurtulun** diyor ayet; **sizi esfele safiline reddettik ama siz esfele safilinden kurtulun**! Bu açıklamalarımızı İnsan Suresi-29. Ayet çerçevesinde yapıyoruz, yani konuşmalarımızı yorumlarımızı cümlelerimizi İnsan Suresi-29. Ayet penceresinden oluşturuyoruz. Ancak o zaman bu cümlelerden bir öğüt çıkabilir. Ama bizim İnsan Suresi-29 penceresinden bakarak cümlelerimizi kurarkenki idrakımız ne? İnsan Suresi-30. İnsan Suresi-30 idrakıyla; **ve ma teşaune illa en yeşeallahu; dileyen yok illa Allah** idrakıyla işe bakıp, ama İnsan Suresi-29'da bu **idrakı öğüde çevirerek konuşuyoruz;** bu çok önemli bir şey!

Hedef 5. Ayette bahsedilen esfele safilinden kurtulmak. Peki, ondan kurtulduğun zaman neye kavuşacaksın? Ahseni takvim yapıya! Peki çare ne, nasıl kurtulacaksın? Onu da 6. Ayetle bize gösteriyor: **İllelleziyne**..; müstesna olanlar şunlar, **iman edenler ve salih amel işleyenler onlar müstesna!** Bu üç ayetten hedefimizi görüyoruz; esfele safilin yapıdan kurtulmak. Peki, ne yaparak? Çaresi de var orada; iman edip, salih amel işleyerek kurtulabiliriz. Esfele safilin yapıdan kurtulmak için esfele safilin yapıyı bilmek lazım! Tanımlayacaksınız, iyi bileceksiniz ve sonra da iyi tanıyacaksınız ki, esfele safilin yapıdan kurtulasınız. Neden, biliyor musunuz? Esfele safilin yapıyı insanlar o kadar çok severler ki! Kur'anın **reddettik, attık** dediği yapıyı öyle severler ki; bu esfele safilin yapıya namaz kıldırır, salat ikame ettirirler, oruç tuttururlar, esfele safilin yapıyı Hac'ca götürür Hac'dan getirirler, esfele safilin yapıya hayır yaptırırlar. Esfele safilin yapı tasavvuf öğrenir, esfele safilin yapı esma zikirleri yapar… Çünkü esfele safilin yapıyı seviyor kişi! Öyle doğdu, kendini onun içinde buldu, ondan kurtulmak gibi bir fikir hiç aklına gelmez, gelmedi ki!

Şimdi: Peki, **çağrı** bu: **Esfele safilin yapıdan kurtulunuz!** Peki nasıl? **İman ederek ve salih amel işleyerek!** Şimdi, biraz sonra nasıl iman edeceğiz öyleyse ve nasıl salih amel işleyeceğiz onu da göreceğiz, ancak peki bu çağrıya kimler uyar? Niye kimse uymuyor bu çağrıya!? Ayet bu kadar açık! Bakın her hangi bir yerde çalışıyorsunuz, oranın kendine ait bir yönetmeliği var. Apartmanda yaşarken bile, apartmanın kendine ait bir yönetmeliği var. Bir iş yerinde orayı disiplinize eden bir yönetmelik var. Okul hayatında, o okul hayatını disiplinize eden bir yönetmelik var. O yönetmeliğe biraz uymadığınız zaman hemen birisi geliyor; sen yönetmelik yokmuş gibi yapıyorsun "sanki şu maddeler yok mu?" diye seni uyarıyor. Senin dünyadaki yaşantın için de bir yönetmelik var", ama sen hiç onlara uymuyorsun! Yani yönetmelik yokmuş gibi, sanki Kur'an yokmuş gibi yaşıyorsun! Ya, normal hayatında seni öyle yaşatmıyorlar ki! Gerçek hayatta da, sanki Kur'an yokmuş gibi! yaşayabileceğini mi sanıyorsun? Mümkün değil, bu bir gaflet! Burda bu uyarı var: **Esfele safilin yapıdasınız ey insanlar! Ancak bundan şöyle kurtulabilirsiniz,** diyor. Peki, neden, bu çağrıya kulak veren yok? Çünkü bu çağrıya kulak vermek için kural var, herkes kulak vermez bu çağrıya! Bakın: Neden kulak vermiyorlar diye Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem üzülüyor, neredeyse hasta olacak. Allah buyuruyor ki Yasin Suresi 11. Ayette; **İnnema tünziru men**

ittebea'z zikra ve haşiye'r Rahmana Bilğayb, febeşşirhu Bi mağfiretin ve ecrin kerim; sen yalnız Zikre uyanları ve Rahmandan haşyet duyanları uyarabilirsin. Onları bağışlanma ve sonsuz ecir ile müjdele.

Şimdi hızlıca birkaç cümleyle **özet**leyelim: Esfele safilin yapıdan kurtulman gerekiyor. Esfele safilin yapıdan kurtulman için iman etmen ve salih amel işlemen gerekiyor. Eğer bunu yaparsan kesintisiz bir ecirle müjdeleniyorsun. Ancak bu uyarıya kimler kulak verir Yasin Suresi 11. Ayetten okuduğumuza göre? Zikre uyanlar yani, Kuran'ı muhatap alanlar; Kur'anı muhatap almak yetmiyor ve haşyet duyanlar; Rahmandan haşyet duyanlar. **Sen ancak onları uyarabilirsin!** Onlar buna kulak verir, onlar bu yönetmelik varmış gibi davranır, onlar Kur'an varmış gibi yaşarlar. Onlar bir hareket yapacakları zaman; derler ki; ayet şöyle diyor, ben öyle yapayım; hadis şöyle diyor, ben öyle yapayım. Kimler? Rahman'dan haşyet duyanlar! Allah'tan **haşyet duyanlar**; Kur'an böyle diyor, ben böyle yapmalıyım der! Böyle demiyorsa "ben bildiğim gibi yapıyorum!" diyen yapı var ya, esfele safilin! "BEN BİLİYORUM" diyen esfele safilin! Diyor ki; SEN BİLMEZSİN! "BİLİYORUM" diyen esfele safilindir! Kurtulmak için iman et ve salih amel işle! Ancak bu uyarıya uyman için de haşyet duy! Çok dikkat edin, beni sevenleri uyarabilirsin, demiyor! Benden korkanları uyarabilirsin diyor, dikkat ediniz lütfen! "Allah'ı sevmek" bir insanın haddi değil! Esfele safilin Allah'ı hiç sevemez! Eğer esfele safilin yapı "Allah'ı seviyorum" diyorsa kendisini kandırıyor demektir. Peki, Allah sevilmez mi? Sevilir! Nasıl olur o? Önce "haşyet" duyarsın! Bu haşyeti yeterince duyar ve müttaki, korunan olursan **Allah seni sever**. Allah'ın seni sevdiğini sen hisseder, bilir, yaşarsın. İşte "onun sevinci" senin Allah'ı sevmen demektir! "Allah'ın seni sevdiğini hissetmen, bilmen ve o bilgiyle yaşaman" var ya o yaşarkenki davranışın **Allah'ı sevmek** demektir! Yoksa senin esfele safilin yapıyla "yok, işte ben her şeyi severim, Allah'ı da seviyorum" demen Allah'ı sevmek demek değildir ne haddine! Esfele safilin, Allah'ı sevemez! Esfele safilin menfaatlerini sever. Allah'ı seviyorsa da bir menfaati vardır, öyle diyordur.

Ve haşyet olmadan bir sevgi varsa, o kişiyi rehavete götürür, boş vermişliğe götürür. İşte o zaman zanneder ki "ben sevgiyle işi hallettim, Allah Kerim'dir, bir yerde bir şeyler olur" der ve "Kur'an yokmuş gibi" yaşar, devam eder yaşantısına. O yüzden, Rasülüne "git, sen beni sevenleri bul, beni sevenleri uyarabilirsin!" demiyor. **"Benden korkanları uyarabilirsin, ancak onlar buna kulak verir!"** diyor.

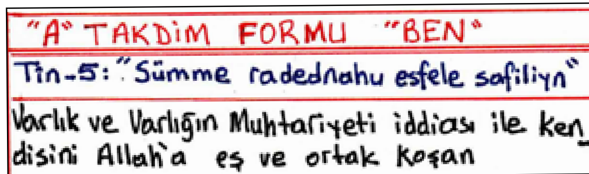
Peki, haşyet ne yapar ki, Haşyetullah ne yapar? Neden Haşyetullah öneriliyor? Haşyetullah'ın kişide oluşturacağı şey ne? Bakın Haşr Suresi-21: **Lev enzelna hazel Kur'ane ala cebelin leraeytehu haşian mutesaddian min Haşyetillah. Ve tilkel emsalü nadribuha linnasi leallehum yetefekkerun; eğer şu Kuran'ı başı semada kökü yedi kat yerin dibinde olan bir dağın üzerine yani; kaskatı bir şuur mazharına inzal etseydik, elbette onu Allah haşyetinden dolayı huşu ederek çatlayıp parça parça olduğu halde görürdün. İşte bu misalleri insanlara tefekkür etsinler diye darb ediyoruz.** Ayette "**dağ**" olarak anlatılan, enfüsi manasında baktığınızda göreceğiniz; kişinin ken-

disinde ilan ettiği, "BEN" diye takdim ettiği tanrılık iddiası! İşte o Kur'anla tanışırsa, Kur'an ona **inzal** olursa; yani Kur'anı muhatap alırsa Kur'an da onu muhatap alırsa, ondaki bu esfele safilin yapı paramparça olur; **huşu** kesilir. Öyleyse Haşyetullah öyle bir ilaç ki, esfele safilin yapıyı param parça eden bir ilaç!

Alü İmran-175: **"O şeytan** (haberi getiren) **ancak kendi dostlarını korkutur. O halde onlardan korkmayın. Benden korkun, eğer iman ehliyseniz."** Dikkat ederseniz bu ayette de öneri; gelin beni sevin değil, "benden korkun!" O korkudan sonra gelecek olan sevgi muteber. O korkuyu yok edecek, o korkuyu hiçe sayacak bir sevgi esfele safiline aittir. Öyle bir sevgi oluşturur ki esfele safilin, seni korkutmaz, korkuyu senden uzak tutar.

Ve şöyle bir söz vardır insanlar onu çok severler, biraz korkudan bahsettiğiniz zaman akıllarından o geçer, fırsat bulurlarsa da dile getirirler: Ama "**korkutmayınız, müjdeleyiniz**" var! Neden müjdelemiyorsun, korkutuyorsun, korkutunca sana gelirler mi? Gelmezler tabi! Esfele safilinler gelmez! "**Korkutmayınız müjdeleyiniz**" şunun için! Kime söyleniyor **korkutmayınız müjdeleyiniz**? İnanmayanlara değil! "B" manasında, "Billahi" anlamında iman etmişlere deniyor ki; **artık onları korkutmayınız, artık onları müjdeleyiniz!** Henüz "B" manasında, Billahi anlamında iman etmemişse kişi!? Onun Billahi anlamında iman edebilmesi için Haşyetullaha girmesi şart! Girdi, "Billahi" anlamında imanda ve salih amelle meşgul; işte ona diyor ki; "**onları korkutmayınız, onları müjdeleyiniz**". Müjde onlara ait! Ayetlere de dikkat ederseniz; **artık onlar için kesilmeyen bir ecir vardır**. Kim için? Haşyetullah duyanlar için, Zikre uyanlar için, Rahman'dan haşyet duyanlar için "**artık onları müjdeleyiniz**" vardır.

Şimdi anlaşıldı ki, iki tane yapı var aslında. Birisi dünyaya geldiğimizde kendimizi içinde bulduğumuz **esfele safilin** yapı. Bir diğeri de, eğer esfele safilin yapıdan kurtulması dilenmiş ise, o kişinin ulaşacağı **ahsene takvim** yapı. Şimdi dedik ki; işte bu yapıları tanımak lazım. Tanımak lazım ki, bunlarla mücadelede başarı sağlanabilsin.

Tefekkür Şeması 4'ten

Bakın ikinci satırına bakacak olursanız; **Sümme radednâhu esfele safilin.** Esfele safilin yapıya reddedilenin "**iman biçimi**" var. Dedik ya; iman eden ve salih amel işleyen bu yapıdan kurtulabilir. Şimdi nasıl iman edecek peki? Bakın kıyaslayacağız şimdi; esfele safilin yapı nasıl iman eder ahsene takvim yapı, yani "Billahi" anlamındaki yapı nasıl iman eder, iman etmelidir? **Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiasıyla kendisini Allah'a eş ve ortak koşandır. Esfele safilin yapı**: Varlık ve Varlığın Muhtariyeti İddiası, bu iki iddia var esfele safilinde. Meallere ve

tefsirlere baktığınız zaman esfele safilin için çeşitli açılımlar göreceksiniz; tabiat şartları, işte dünyadaki çeşitli yaşama şartları bunlardır diye. Onların hepsi doğru! Peki, o şartlar sonucu hangi idrak var? Aksi halde kişi öteliyor -çok önemli bir şey bu- tabiat şartlarını öteliyor, kendi üstüne kondurtmuyor veya tabiat şartlarından kurtulmak için ne yapıyor biliyor musunuz? Uzakdoğu felsefelerine başvuruyor!

Hiç ilişkisi yok! Efendimiz (SAV)in öğretisinin dışındaki ilim ve öğretilerden çare arayanların tamamı ateştedir, bunu unutmamak lazım! Tabiat şartlarından kurtulmaya çalışıyor. Oysa burda anlatılan şey o değil! O tabiat şartlarının sende oluşturduğu idrak ne? Sen "o idraktan" kurtulacaksın. O idrak duracak devam edecek, sen tabiat şartlarından kurtulacaksın!? O zaman nasıl sanıyor biliyor musunuz? O idrak duruyor, o da gidiyor, tabiat şartlarından kurtuluyor! Ne yapıyor? Uçuyor kaçıyor, geleni biliyor, gideni biliyor, birisinin cebindekini biliyor, kaşığı eğiyor, falan falan! Bunları tabiat şartlarından kurtulmak sanıyor. Esfele safilinin yetenekleri bunlar! Bunlar herkese, her esfele safiline açık! Bunları marifet sanmamak lazım! Marifet esfele safilinden kurtularak Allah'ı bilmektir; ona **marifet** denir. Eğer kişi yanmadan ateşte yürümeyi, kendisine şiş, şu bu sokarak işte çeşitli şeyler göstermeyi marifet sanıyorsa onlar **esfele safilinin yetenekleri,** herkese açık! Beş duyu şartlarını aştığın zaman, beynin öğretilerini değiştirdiğin zaman esfele safilin yapı bütün onları yapabilir. Ama bütün o yeteneklere rağmen aynı idraki taşıyorsun, aynı idrake sahipsin! Önemli olan senin sahip olduğun idrak!

İşte "esfele safilin" yapının idraki bu: Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası! "Ben varım ve bu varlık ta muhtardır", yani "kendisine ait özgür bir aklı, kendisine ait özgür bir iradesi, kendisine ait özgür bir gücü vardır" der, esfele safilin. Üç şeyi "bilerek veya bilmeyerek" sürekli, 7x24 uygular. Ne yapar? Hüküm verir. Oysa Kur'an buyuruyor ki **Hüküm Allah'ındır**. Mülk benimdir, der. Burda bahsedilen **mülk** öncelikle bedendir! Oysa Kur'an buyuruyor ki, **Mülk Allah'ındır** ve "benim kendime ait bir gücüm var" der. Oysa Kur'an buyuruyor ki, **Güç Allah'ındır**. İşte esfele safilin yapının, yani tanrılık iddiasının en önemli üç belirtisi; mülk iddiası vardır, hüküm iddiası vardır, güç sergiler, güç gösterir.

İnsanlar zannederler ki seccadenin başına geldikleri zaman bunları yapmayacaklar. Hayır! Birçok kişinin ilk sorularıdır: Efendim, ben bu işleri öğrendikten sonra salât ikame etmeyi önemsedim, bunun önemini anladım ve salât ikame ediyorum. Ancak salât ikame ederken daha önce aklıma gelmeyen şeyler aklıma geliyor, unuttuğum şeyleri bile salâtta hatırlıyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim? Kesinlikle seccadede, salât anında düzeltemezsiniz! Salâtta neyi düzeltmek istiyorsanız, normal yaşantıda düzelteceksiniz! Normal yaşantıda düzeltmeniz gerekiyor onları! Yaşarken insanlarla olan ilişkilerinizde, kendinizle olan ilişkide eğer siz tanrılık iddiasındaysanız yani "esfele safilin" yapıdaysanız, siz salâtta da esfele safilin yapıda olmak zorundasınız!? Seccadeye gelindiği zaman esfele safilin yapı gitmez, normal yaşantıda götürürseniz gider!

Evet, "A" Takdim Formu "BEN", yani ASİ olarak "**Sümme radednahu esfele safilin**" gereği esfele safilin olan yapı, "BEN" diyen! O yapıya "BEN" diyenin imanı bu konuda böyledir; Varlık ve Varlığın Muhtariyeti iddiası vardır. Böylece

varlık, Allahtan gayrı bir varlık ve o varlığı da “muhtar” ilan ederek kendisine ait olan yapıyı Allah’a eş ve ortak koşar. E, şimdi bakın; kâfirin ta karşılığıdır bu, küfrün ta karşılığıdır bu, şirkin ta karşılığıdır bu! Niye başka yerde arıyorsun veya başkasında arıyorsun!? Öyleyse, ayetlerde “kâfir” dediği zaman, sendeki işte bu yapıya sesleniyor, hemen öğüt al! Oradaki **kâfir** dediği; sendeki esfele safilin yapı. Oraya ait “bir öğüt” var! Öteleme!

Peki, “B” Takdim Formu “BEN” nasıl inanır, nasıl iman eder? Bakın okuyorum: **İlmullah’ta Allah’ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen**im, der. Burayı çok iyi irdeleyeceğiz. Anlamamız lazım ve idrakı buraya taşımak gerekiyor ve bu bir başlangıç idrak. İşin başlangıcı, taşınması gereken başlangıç idrak! **İlmullahta Allah’ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak muhtarlık söz konusu bile olmaksızın!** Muhtarım veya değilim diye bir tartışma bile yok! Çünkü o bile farklı bir iddiadır “muhtarım veya muhtar değilim” demek. **Muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen;** “var gibi” görünenim, “var görünüyorum; yalancı, yabancı” bir **görüntü**yüm. Nerde? İlmullah’ta! Neyin görüntüsü? Allah’ın DİLEĞİnin sureti! Bu suretleri nasıl tanımlarız? Bunlara, İlmullah’taki suretler anlamına “**İlmi suretler**” deriz. Öyleyse bilir ki kişi; kendisi ancak bir ilmi surettir. Bu ilmi suret kendisini var gibi görür, var sanar. Bu **ilmi suret**, İlmullahta Allah’ın dileğinin sureti, bu kadar! İlmullahta bir suret; ilme ait bir suret. **Allah’ın ilminde, ilme ait ilmi!** Senlik hiçbir şey yok ki orda! Allah’ın ilminde ilmine ait ilminin bir görüntüsü! Senlik hiçbir şey yok! Ancak Allah o görüntünün “kendini var sanmasını” dilemiş. Bu “**Ahseni Takvim**” yapı. Sonra onun “ben varım ve muhtarım” demesini dilemiş; işte bu da “Sümme radednahu esfele safilin”. O yapı “ben varım ve muhtarım” demiş müstakillik ilan etmiş! İşte böylece, İlmullah’ta Allah’ın ilmi olan bir hale “sahip çıkarak” o özelliği kendisinin ilan ederek; ayrı farklı bir varlık iddiasıyla, müstakil ve muhtar bir varlık iddiasıyla Allahtan gayrı BEN de varım manasında “ben” diyerek; “Mütekebbir olan Allah ancak ben der”i hiçe sayarak, “ben de ben derim, bendeki yapıya ben de ben derim, ben de cürmüme göre Mütekebbir’im” diyerek Allah’a ortak olmuş ve eş koşmuştur esfele safilin yapı! Oysa “B” Takdim Formu “BEN”, “B” kapsamında olan idrak ne diyor? “Ben İlmullah’ta Allah’ın dileğinin bir sureti olarak **var görünen**im” diyor.

“B” TAKDİM FORMU “BEN”
Tin-4: “Lekad halaknel’insane fiy ahseni takviym”
İlmullah’ta Allah’ın dileğinin bir İLMİ SURETİ olarak, muhtarlık söz konusu bile olmaksızın var görünen (Billahi anlamında iman)

Tefekkür Şeması 4’ten

Özelliklerine devam edelim. Daha önce “lütfen şunu tefekkür ediniz ve canlandırınız” diye paylaşmıştık, kısaca birkaç cümleyle izin verirseniz hatırlatayım. Kendini Hissetme Duygusunu, kendinizi hissetmeyi, bunu tefekkür ediniz, bunu

canlandırınız, takıldığınız yerlerde de istişare edelim. Çünkü sizde **gerçek olan tek şey** o; "Kendini Hissetme Duygusu". Onu ayırıp, soyutlayıp "TEK" hissedebilir misiniz? Bunu başarmanız size çok mesafe kazandırır. Kendinizi hissettiğiniz Kendini Hissetme Duygusu'nu tüm sizin "sandığınız, var bildiğiniz" şeylerden arındırarak, SAF'laştırarak hissedebilir misiniz? Yalnızca "Kendini Hissetme Duygusu"nu VAR hissedebilir misiniz? Çünkü sizi önemli bir noktaya taşıyacak olan şey, sizdeki Kendini Hissetme Duygusu'dur. Siz kendinizi hissettiğiniz o duyguyu takdim edersiniz işte! Aslında "ben" derken; siz kendinizi hissettiğiniz hisse, "ben"lik hissine "ben" dersiniz kendinizi takdim edersiniz!

Esfele safilin işte "ben varım ve bu varlık ta muhtardır" yapısını "ben" diye takdim eder; bu **Zulmani Ben**dir. Bu "ben'in özelliklerini, bakın çeşitli kelimelerle söylemeye çalışıyoruz ki okuduğumuz yerlerde bu kelimeler geçtiği zaman o kelimenin tanımını tam yerine koyabilelim ve manayı açabilelim. Demek ki, esfele safilinin "ben" derken söylediği "ben" "Zulmani ben"dir. Yani, bir kişi doğdu, etrafı tanıdı ve kendisini tanıtıyor, takdim ediyor "ben" diyor. "ben" dediği zaman o Zulmani "ben"dir. Daha başlangıçta kendisini Zulmani "ben"le takdim eder. Peki, **Zulmani Ben'**i tarif edelim; küfür sayılan bir iddiayı takdimdir! Küfür sayılan, küfür olan bir iddiayı takdimdir. Yani esfele safilinin "ben" demesi bir küfrü takdimdir; ben Allaha ortağım eşim demektir.

Takdim! "BEN" kelimesi değil, dikkat ediniz! "BEN" derken **takdim** ettiği idrak! "BEN" derken sunduğu! Aksi halde, dilden "BEN"i çekmekle idrak yok olmaz, "BEN"i dilinizden silmekle idrakı yok edemezsiniz. İdrakı yok ettikten sonra diliniz zaten ona göre değişir, bir şey bulur, söyleyecek bir şey bulur. Küfür sayılan bir iddiayı takdim; "Zulmani ben". Diğeri, diğeri "Nurani ben" veya "Rahmani ben". Yani eğer kişi "Billahi" anlamında iman ediyorsa bu takdirde onun söylediği, takdim ettiği "ben" nurani bir "ben", Rahmani bir "ben". O neyi takdim eder "ben" derken? O "ben" derken takdim ettiği şey ilmi surettir, onun bilincindedir o! Allah'ın ilminde Allah'ın dileğinin suretini takdim ettiğinin bilincindedir. **Var Görünen** (bir yetkiyle "ben" dediği işte buna "ben" diyebilirsin diye yetki aldığı) o sureti, o **emanet suret**i takdim eder "ben" diyerek.

Buraya kadar olan kısımda "Kendini Hissetme Duygusu"ndan bahsettik ya onunla beraber gelen bir özelik vardır; "**Muhtariyeti Tercih Gücü**". Bakın burda şimdi "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün bu iki yapıyla ilişkisini kurmaya çalışalım. Muhtar olan ve Mütekebbir olan ancak Allah! Dolayısıyla, **Allah'ın ilminde dileğinin sureti olan ilmi suret; Allah muhtar olduğu için o da, ilmi suret de muhtardır.** Ama o ilmi surete "BEN" diyecek birisini Allah dilediğinde bu muhtarlık devam eder, bu özellik devam eder ilmi surette. Eğer bütün yaşayanlar **Muzill** ismi kapsamında olsaydı, yani tüm yaşayanlar dünyaya gelenler hiç cennete gitmeyecek cehennemde kalacak olsaydı, biz kendimizi "var ve muhtar" sanacaktık ve muhtar olup olmadığımızı düşünmeyecektik bile, böyle bir konu olmayacaktı. Çünkü Allah muhtardır! Onun dilediği, oluşan ilmi surete de "kendini muhtar sanacaksın" demiş öyle dilemiş, öyle de bilecekti! Ancak bir kısım insanı

Hâdi ismi kapsamında dilediği, işin gerçeğini öğrenmesini dilediği için, onlar esfele safilin yapıdan yani kendilerini **muhtar sanma hali**nden daha sonra **muhtar değilmişiz keşfi**ne geçecekleri için, kıyas yapılacak iki tane hal çıkıyor. Bir Muzill ismi kapsamındaki idrak, bir Hâdi ismi kapsamındaki idrak. Böylece kıyas yapacak iki konu var; birisi "ben muhtarım" diyor, diğeri "muhtarlık söz konusu bile değil Mütekebbir olan Allah muhtardır" diyor.

Böylece aslında, sanki muhtarlık "tercih edilen" bir şeymiş gibi gözüküyor, İnsan Suresi-29 gereğince! Bu yüzden "muhtariyeti tercih ediyormuş" gibi gözüküyor insan. Ne diyor İnsan Suresi-29; **dileyen Rabbine döner, dileyen Rabbine bir yol tutar**. Hâdi ismi kapsamında olanlar bu keşfi yapacakları için, kendilerinin muhtar olmadıklarını fark edecekleri için bu iki tane yapı; sanki birisi diğerini tercih ediyormuş gibi bir görüntü var. Sanki birileri muhtarlığı, diğerleri de muhtar olmamayı tercih etmiş gibi bir görüntü var! Nerde? Çokluk âleminde, İnsan Suresi-29 gereğince. Ama bunlar; İnsan Suresi-30 gereğince takdir edilmiş! **"Takdiri yaşayan" bir hal İnsan Suresi-29 görüntüsü!** İnsan Suresi-29 görüntüsünde, muhtariyeti sanki "birileri tercih ediyor" gözüktüğü için, sanki "bir tercih varmış" gibi gözüktüğü için; muhtariyetin olmadığını fark edenler (muhtar olmadıkları hali yaşayanlar) muhtarlığı tercih etmemiş gibi görünürler! Olmayan bir şeyin tercihi varmış, söz konusu olmuş, gibi olur. Bu yüzden, o hal "**Muhtariyeti Tercih Gücü**" olarak tanımlanır.

Nisa Suresi-136 çok sık karşılaştığınız ayetlerdendir. **Ya eyyühellezine amenü, Aminü Billahi; Ey iman edenler! Billahi anlamında iman ediniz, düzgün iman ediniz, doğru iman ediniz.** Dikkat ederseniz "iman ediyorum" diyenlere sesleniyor! **Ya eyyühellezine amenü, Aminü Billahi! Ey iman edenler, Billahi anlamında, Billahi manasında, "B"ye göre iman edin!** Öyleyse **ey iman edenler** dediği esfele safilin yapı! Esfele safilin yapıya diyor ki: Esfele safilin yapınla iman edemezsin! Esfele safilin yapıdan kurtularak iman et! Esfele safilin yapı bilmez bu işi, yapamaz! Ey, iman ediyorum, diyen esfele safilin yapı, düzgün iman et! Nedir **düzgün iman** etmek? "B" kapsamında, Billahi anlamında iman et!

Furkan Suresi-43. ayet: **Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü?** Daha önce çok karşılaştığınız bildiğiniz ayetlerden: **Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü?** Dikkat ederseniz bu ayette de kişinin; esfele safilin yapının kendi hevasını kendisindeki iddiayı tanrı ilan ettiğini, tanrı edindiğini vurguluyor.

Bakın Kassas-88: **"Allah yanı sıra tanrı edinme. Tanrı yoktur, illa HU! Onun Vechi harici yoktur."** Yine esfele safiline sesleniyor. Eğer kişi kendisini "esfele safilin" olarak kabul etmezse bu ayeti de öteler, "bizle ilgili değil" der, Kur'andan kendine ait bir şey bulamaz. Ama kendisinin bizzat esfele safilin yapıda olduğunu idrak eder, itiraf eder, fark ederse o zaman ona sesleniyor ayet, diyor ki; "**Allah yanı sıra tanrı edinme!**" Öyleyse "bu yapıdan bu esfele safilin yapıdan kurtulman için, **Allah yanı sıra tanrı edinme, kendini tanrı ilan etme** öğüdüne uyar.

İsra-22: "**Allah yanı sıra ilah oluşturma! Sonra aşağılanmış ve kendi başına" bırakılmış olursunuz!"**

Necm-28: **"Onlar sadece zanna tabi oluyorlar. Zan ise, Hakk'dan hiçbir şey ifade etmez." Onlar sadece zanna tabi oluyorlar!** Burdaki "zan"nı da iyi çözmek lazım. Buradaki **zan**; işte kişinin kendisine "ben varım ve muhtarım" demesi, Muhtariyetini ilan ettiği bir "VAR"ın zannı! İşte ona tabi oluyor. Biraz sonra göreceğiz bu zannın Hak'tan bir şey ifade etmediğini.

Hac-74: **"Allah'ı Hakk'ıyla idrak edemediler."** Allah'a inanmadılar demiyor, dikkat ediniz! Allah'ı Hakk'ıyla idrak edemediler! Çünkü: Efendimiz (SAV) le beraber "Allah'a inanmanın yetmeyeceği" anlaşıldı! Meselenin **Allah'a inanmak** değil **Allah'ı tanımak** olduğu, işin "Allah'ı Tanıma" ana fikri üzerine bina edilmesi gerektiği vurgulandı. Öyleyse **Muhammedi** olan "Allah'ı tanıma çalışmaları" yapar! Allah'ı tanıdığı zaman ne olur? Allah'ı tanıdıkça kendisinin ilah olmadığını fark eder ve; "**La ilahe**" der o ilah yapıya ve "**İllallah**" gerçeğine kavuşur.

Fussılet-23: **"Rabbiniz hakkında beslediğiniz zan var ya, işte sizi o mahvetti ve siz kaybedenlerden oldunuz."**

Bütün bu ayetlere dikkat ettiğimiz zaman hep; inancımızı yoklamak, incelemek, onarmak ve "Billahi anlamında" inanmayı öğrenmek yolunda bize öğütler olduğunu görürüz.

Evet, dedik ki; kendisinde tanrılık iddiası bulunan yapının "BEN" dediği, takdim ettiği "Zulmani Ben". Böyle bir iddia olmadan Billahi anlamında iman edenin takdimi ise Nurani Ben veya "Rahmani Ben". Buna ayrıca "Vehmi Ben" de denir. Buraya da dikkat etmek ve burayı çözmek gerekir. Nurani Ben yani, Rahmani Ben'e Vehmi Ben de denir. Vehmi Ben; Ahseni Takvim yapının ilk başlangıcını oluşturur. Bakın burdan nereye geliyoruz?

VEHMİN ZULMETİ	VEHİM ile gelen NUR
• Vehmin suistimali, Vehmin vehmi • Deccaliyet Kısır Döngüsü Hayatı • "Nas" Suresi ile korunulmak istenen haldir.	• İlmi suretler olan cüzi manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarıyan idrak gücü vehim • İhlas Hayat Döngüsüne vehim ile girilir.

Tefekkür Şeması 4'ten

Şimdi Tablo'nun 4. satırına bakacak olursak, Vehmin Zulmeti ve diğer tarafta ise, Vehim ile gelen Nur kısımlarını görürüz. Vehmin Zulmeti konular içerisinde çok fazla incelenme fırsatı yakalayamamış, çok fazla açıklanamamış, örtülü kalmış. Demek ki; önemli bir gerçeği içermiş, saklamış; örtülü durmuş! Birazcık hafif o örtüye dokunalım.

Esfele safilin dediğimiz yapı Vehmin Zulmeti'dir, esfele safilin yapının idrakı **vehmin zulmeti**dir. **Ahsene takvim** yapı **vehimdir**. Neden? Ahsene takvim yapıda bir "BEN" diyen var ya ona Rahmani Ben, Nurani Ben dedik işte o **Vehim**dir.

O, o yapının vehmidir, o ilmi suretin vehmidir o ben demek. Dedik ya kendisini VAR sanar, VAR GİBİ görünür. Var göründüğünün bilincinde olan, bakın bir şey var, biri var, "var gibi görünen" biri var; işte o vehimdir. İsterseniz vehmi tekrar tarifleyelim, tanımlayalım hatırlayabilmek için: **İlmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, var sanmaya ve bu var sanışa göre muamele yapmaya yarayan idrak gücü vehim**dir. Hani dedik ya "Allah'ın ilminde Allah'ın dileğinin sureti" ve onu nasıl tanımladık; **İlmi suret!** İşte bu **ilmi suretler olan cüz'i manaları anlamaya, varmış sanmaya ve bu var sanışa göre muamele etmeye yarayan idrak gücüne vehim** deriz. Bu vehim sayesindedir ki, o ilmi suret kendisini var sanar. İşte bu "var sanış" vehimdir! Ama bu var sanıştan sonra, bu var sanışı ileri götürüp "ben varım" demek, işte bu **vehmi suistimal**dir. Lütfen dikkat ediniz; ilmi suretin vehim dediğimiz idrak gereği "kendisini var sanması" o ilmi surete verilen vehim yüzündendir; **vehim** ona deriz. Ama bu var sanışı ileri götürüp, bu var sanışa kanıp "var sanıyorum" değil de "varım ve muhtarım!" demesi, ona verilen bu vehim halini suistimal etmektir, yani **vehmin zulmeti**dir. Öyleyse, **esfele safilin** yapı vehmin zulmeti denilen, karanlığı denilen, vehmin suistimali denilen bir haldir. Biz buna ayrıca **vehmin vehmi** diyebiliriz. Neden? Bu ilmi suret kendisini var sandı. Bu var sanış hali vehim ya. İşte bu vehim hali, tekrar vehim üretiyor; var sanış değil varım ve muhtarım zannını üretiyor. Öyleyse vehimden üreyen bir vehim! Vehmi öğrendi o yapı ve hemen suistimal etti ve kullandı, tekrar kullandı. Bu yüzden, **insanlar nankördür** buna denir! Vehmi suistimal etti, nankörlük yaptı, kendi lehine kullandı, muhtariyetini ilan etti. Ona "var san" dendi, o "varım ve muhtarım" dedi. Vehim sermayesini aldı ve onu suistimal etti, kendi muhtariyetine sermaye yaptı. Bu yüzden, o vehim sermayesini kötü kullandığı, değerini bilmediği için **nankör** ilan edilmiştir, buradaki manadandır o! Ve bu durumda karşımıza iki tane hayat tarzı çıkıyor. Birisi esfele safilin yapının hayat tarzı, bir diğeri ahseni takvim yapıya uygun seyir halinde olan hayat tarzı. Yani birisi "A" Takdim Formu "BEN"in hayat tarzı, birisi "B" Takdim Formu "BEN"in Billahi anlamında iman edenin hayat tarzı. Birisi kendisini Zulmani Ben diye takdim edenin zulmani hayat tarzı, diğeri Rahmani Ben'in hayat tarzı.

Bunlar nelerdir biliyor musunuz? Esfele safilin yapının hayat tarzı **Deccaliyet Kısır Döngüsü**dür, Deccaliyet yaşantısıdır, Deccaliyet dediğimiz hayattır. İşte Deccaliyet Kısır Döngüsünün ilerde dünyaya gelecek olan, bu işi maksimum noktada yapan en önemli şahsına da **DECCAL** deriz. Billahi anlamında "ben" diyenin hayat tarzı ise İhlâs Suresi'nde belirtilen döngüdür, **İhlâs Hayat Döngüsü**'dür. Onun en önemli, en uç noktasındaki yaşantısını gösteren de **RASÛLULLAH** sallallahu aleyhi vesellemdir. Ama insan doğarken işte bu Deccaliyet Kısır Döngüsü içerisindeki esfele safilin yapıya "ben" diyerek hayata başlıyor, bu hayat tarzına başlıyor. İşte bu hayat tarzına İslamiyet'i yaşatmaya çalışıyor. Burayı lütfen, kavramaya gayret edelim. Bu hayat tarzına zikrullah yaptırıyor, bu hayat tarzına salât veya oruç ibadetlerini yaptırıyor!

Ve bakın: **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahim "Kul euzü Bi Rabbin nas, Melikin nas, İlahin nas, min şerril vesvasil hannas,**

elleziy yüvesvisu fi sudurin nas, minel cinneti ven nas." Sadakallahul azim. Bildiğimiz Nas Suresi. Nas Suresi'nde korunmaya çalıştığımız **vesvese** var ya, korunmaya çalıştığımız zanlar var ya; esfele safilinden çıkan vesvese ve zanlar! Yani siz, Nas Suresi'yle vehmin zulmetinden korunmaya çalışırsınız. Vehmin **zulmetinden korunmak için** okumanız gereken bir suredir o! Oysa dikkat ediniz. Diğer türlü okuyunca da yararını görürsünüz. Nedir diğer türlü okumak? Tanrılık iddiasında bulunan ve bunun farkında olmayan birisi, yine tanrılık iddiasında bulunan diğer insanlarla yaşarken, tanrılık iddiasında bulunanların zanlarından kendi iddia ettiği tanrıyı korumak için, kendi tanrısını diğer tanrıların vesveselerinden ve zanlarından, nazarlarından korumak için okur! Doğru, o zaman da tesir eder! Ama tanrısını korur! Yani cehenneme götüreceği korumuş olur, iyi muhafaza eder, cehenneme sağlam götürür. Kargo hizmetinde yerine sağlam teslim etmiş olur! Vehim ve Vehmin Zulmeti'ni kısaca gördük.

Diğer satıra bakacak olursanız: **Nefse zulüm** ve karşılığı **nefsin hakikatine uygun seyr hali**. Neden **nefse zulüm** diyoruz? **Nefsinize zulmetmeyiniz** öğüdü var Kur'anda bize; **nefsinize zulmetmeyiniz nefsinize zulmederseniz zalim olursunuz**. Yine aslında kime sesleniyor bu öğüt? Esfele safilin yapıya! Diyor ki; "nefsine zulmetme, nefsine zulmedersen esfele safilin yapıda kalırsın! Nefsine zulmetmemeyi öğrenirsen esfele safilin yapıdan kurtulursun". Demek ki, ahsene takvim yapıyı alıp esfele safilin yapıda yaşatmak **nefse zulüm** demektir. Eğer siz, çok güzel bir biçimde yaratıldığı söylenen ahsene takvim özellikteki yapıyı alır, esfele safilin yapıyla yaşatırsanız öyle bir hayat tarzı sunarsanız ona!? Yani kendisini Allah'a eş ve ortak koşmayan hali alıp sonra onu Allah'a eş ve ortak koşan hayat tarzına sokar ve öyle yaşatırsanız, siz o nefse zulmetmiş olursunuz. Zulüm ne demektir? **Zulüm** bir şeyin hakkını vermemek demektir. Birisinin, bir şeyin hakkını vermemek zulümdür, onu yapan da **zalim**dir! Siz, bakın ahseni takvim yapının hakkını vermiyorsunuz. Ahsene takvim yapı diyor ki: "Ben var görünenim, Allah'a bu var görünen halimi eş ve ortak koşmuyorum." Siz hakkını vermiyorsunuz bunun, alıyorsunuz bunu var ve muhtar yapıyorsunuz ve bunu Allah'a eş ve ortak koşan bir hayat tarzının içine sokuyorsunuz! İşte siz şimdi ahseni takvim yapının hakkını vermediniz. Ne yaptınız? Zalim oldunuz! Niye? Oradaki nefse zulm ediyorsunuz! Şimdi "nefse zulüm" sonucunda ne çıkar ortaya? **Nefsin şerri** çıkar! Bakın nefsin şerrini burda bir cümleyle tanımladık, lütfen dikkatle bakalım:

NEFSE ZULÜM
• Nefsin şerri (Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması "şer" dir.)
Deccaliyet Kısır Döngüsü'nü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girmek.
Zilzâl-8. ayette söz konusu olan "ŞER".
"Felak" Suresi ile korunulmak istenen durumlar.

Tefekkür Şeması 4'ten

Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması şerdir! Nefs kaydının küfür amaçlı kullanılması **ŞER** olarak tanımlanmıştır, buna şer denir, başka bir şer tarifi tanrısal tariftir. Tanrılığını ilan etmiş kişilerin tanrıların birbirlerine olumsuz davranışlarını şer diye tanımlamak, onları yapmayınca da "ben şerle meşgul değilim" sanmak gafletin ta kendisidir. ŞER yalnızca size verilen sermayeyi size verilen özelliği küfür amaçlı kullanmaktır! Nefs kaydını küfür amaçlı kullanmaktır. **Nefs kaydı** ne? Kendini Hissetme Duygusu, ilmi suret. İlmi suret bir cüz'i mana. Bu cüz'i mana, kendi şartlarında; neyse kendi şartları, ilmi suret olarak ne dilenmişse, bu dilendiği şartlarda kendisini hisseder. Aslında kendini hissetmek Mütekebbir olan Allah'a aittir! Kendisini Allah hisseder ve o hissettiğine "**ben**" der, "**Ben benim**" der. **Ben benim**! Çok önemli bir şey bu evrende; **Ben benim!** Esas Kendini Hissetme Duygusu Ehad ve Samed vasıflı olup "ben" der. "Kendini Hissetme Duygusu"nun kaplamadığı yer yoktur. Aynı şey sağlıklı bir vücutta sizde de yok mu? Vücudunuzun her noktasında kendinizi hissedersiniz. Sağlıklı bir vücutsa, toplu iğneyi en uç noktanıza dokundursak kendinizi hissedersiniz. Kendinizi hissetmediğiniz bir noktanız yok! Sistemde de kendini hissetmeyen bir nokta yok! Bir boşluk yok Kendini Hissetme Duygusu'nda! Esas olan, herşeyi kaplayan Kendini Hissetme Duygusudur. Kendini Hissetme Duygusunun kaplamadığı bir yer yok, dolayısıyla ilmi suretleri de kaplar. İlmi suretler her yeri kaplayan bu Kendini Hissetme Duygusundan yararlanarak ilmi suretin şartlarında kendisini hisseder. Burayı yakalayınız lütfen! Kendini Hissetme Duygusu her yeri kapladığı için, ilmi suret de Kendini Hissetme Duygusundadır. Kendini Hissetme Duygusu havuzunda ilmi suret olarak ne dilenmişse, o dilenen haliyle kendisini hisseder! İşte bu yüzden dilenen haliyle kendisini hissederken var sanar. Bu kadar! Var sanar! Bu **vehim**dir işte: İlmi suretin Kendini Hissetme Duygusundan yararlanarak o suret için ne dilenmişse onu var sanması. İşte bu var sanış, bu ilmi suretin esas Kendini Hissetme havuzundan yararlanarak, ama ilmi suretin sınırlarında kalarak kendini hissetmesi de onun **nefs**idir. Dikkat ediniz; **nefsin bu tarifine çok dikkat ederseniz nefsi çözersiniz;** nefsi çözünce **nefsi bilen Rabbini bilir.** Anında! Anında bileceğiniz, yapacağınız sıçramadır o! Kendini Hissetme havuzunda; alanında, esas var olan Kendini Hissetme içerisinde dilenmiş olan İlmullah'taki o ilmi suret ne dilenmişse o dilenen şartlarda Kendini Hissetme Duygusunun esasından yararlanarak kendini o şartlarda hisseder; var sanar. İşte onun bu var sanışı, o ilmi suretin nefsidir! İşte bunu siz, bu nefsi küfür amaçlı kullanırsanız, yani bu hissedişi varım ve muhtarım yolunda kullanır ve öyle bir hayat tarzı ortaya koyarsanız nefs sermayesinden şer doğar, buna **nefsin şerri** denir! Ve böylece nefsin şerriyle meşgul olan **Deccaliyet Kısır Döngüsünü gerçek ve alternatifsiz hayat sanarak bunun hırsına girer.** Deccaliyet Kısır Döngüsünü gerçek ve bir alternatifi olmayan hayat sanar ve artık onun hırsına girer; öyle dilenmişse öyle yaşar! Ona o süslü, kolay gelir!

Diğeri **nefsin hakikatine uygun seyr hali**. Nefse zulmü söyledik ya, şimdi nefsin hakikatine uygun olan seyr hali. Nefsi (insanların, çokluğun nefsini) tanımlarken; **her nefs ölümü tadıcıdır** derken **her nefs** dediğine göre, ne var? **Her nefs!** Çokluk var, çokluk âlemine ait bir tanım var, çokluk âlemiyle ilgili bir nefs

tanımı var. İşte biraz önce tanımladığımız bu nefsin hakikatine baktığınızda onun var sanışının altında, aslında kendisini hisseden Ehad ve Samed vasıflı bir Kendini Hissetme Duygusu var. İşte **Hakikat** budur, **nefsin hakikati** budur. Nefs çünkü kendisini hissetti! Siz kendinizi hissetmiyor musunuz? İşte o nefsiniz sizin! Kendinizi hissetmek sizin nefsiniz!

"Her kendini hisseden ölümü tadacaktır" deyince bakın kolay anlarsınız. **Her nefs ölümü tadacaktır**; her kendini hisseden ölümü tadacaktır! Her kendini hisseden bilen "ben" diyen, "var" diyen, ölümü tadacaktır. **Her nefs**; yani **her kendini hisseden!**

Peki, senin kendini hissedişin nerden geliyor? Senin kendini hissedişini sen müstakil sanarsan ve onu da muhtar sanarsan o vehmin zulmeti işte! Şimdi sen ilah oldun! İşin hakikati o değil. Senin kendini hissedişin: Esas Kendini Hissetme Duygusu her yeri kapladığı için, sen o ilmi suretle sınırlı olarak Kendini Hissetme Duygusundan yararlandın ve ilmi suretinin şartlarında kendini var sandın. Bu **senin nefsin!** Bunun hakikati ne? Bunun hakikati; her yeri kaplayan Ehad ve Samed olan, Kendini Hisseden, Mütekebbir olan! Eğer sen bu ilmi suretin şartlarıyla sınırlı kendini hissedişi biraz önce tarif ettiğim hakikate yönlendirirsen, işte şimdi **nefs hakikatine uygun seyr halinde** olur. Aksi halde bu tanımlar olmasa; bilemezsiniz ki, hakikat nedir ve nasıl seyir olacak?

İşte bu seyrin hayat tarzını oluşturan döngüye de **İhlâs Hayat Döngüsü** diyoruz. Neyle başlıyor? **Ehad**'la başlıyor. Neyle bitiyor? **Küfüven ehad'**la bitiyor, dönüşün oraya! Ehad'la başlıyor, ancak senin tesbit ettiğin Ehad'la bitiyor. Senin bilmediğin, olmadığın Ehad'la başlıyor, senin tesbit ettiğin ulaştığın Ehad'la bitiyor. Böyle bir döngü İhlâs Hayat Döngüsü! Diğeri Deccaliyet Kısır Döngüsü.

Şimdi: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim İza zülzilatül ardu zilzaleha ve ahracetil arzu eskaleha ve kalel insanü maleha, yevme izin tühaddisü ahbareha, Bi enne Rabbeke evha leha, yevme izin yasdurunnasü eştaten liyurav a'malehüm, Femen ya'mel miskale zerratin Hayran yerahu vemen ya'mel miskale zerratin Şerran yerahu. Sadakallahul azim.** Zilzal Suresi ve burda 7. ve 8. ayetler: **Kim zerre kadar Hayr işlerse karşısına o çıkar; onunla karşılaşacak. Kim zerre kadar şer işlerse onunla karşılaşacak.** Eğer burdaki Hayr ve Şerri esfele safilin yapı esfele safilin özelliklerine göre tanımlarsa **boş iş**le meşgul olur, boş işle! Sonunda müflis olacağı bir işle yorulur ve terler. İlahlıklarını ilan etmiş tanrıların birbirlerine iyi davranmalını ve memnun etmelerini hayr sanarsa, birbirlerini üzmelerini ve kandırmalarını da şer sanarsa yanılır. Tanrıların tanrı yapılarının tanrıdan tanrıya böyle sanarsa ve bunların karşılığını göreceğini sanarsa yanılır. Çünkü **Şer** yalnız tek şeydir; sizin nefs yeteneğinizi Allah'a eş ve ortak koşacak şekilde kullanmanız! **Hayr** tek şeydir; nefs yeteneğini hakikati yönünde seyre dâhil etmek! Dolayısıyla **zerre kadar şer yapmışsa**; yani zerre kadar küfür ehliyse karşılığını görecek, zerre kadar küfür ehli dışındaysa karşılığını görecek. Böylece ayetlerin ve bu iki ayetin de yerini burda yakalamış olur. Aksi halde bu ayetlerle size iyi insanı anlatırlar, kandırırlar. İyi insan olmaya çalışırsınız. İyi insanların da cehennemde kontenjanla-

rı var, orda onların da yerleri var. İyi insan cennete gidecek değil! İyi insanların da cehennemin bir yerlerinde kontenjanları var. Eğer hayr ve şerri iyi insan yolunda yorumlar, anlar ve uygularsanız hümanist tanrı olursunuz. Yine "varım ve muhtarım" diyen, ama varlığını ve muhtariyetini insanların iyiliğine harcayan "bir tanrı" olursunuz. Onların da cehennemde kendilerine ait yerleri vardır.

Sebe Suresi 50. Ayet: **De ki, eğer saparsam, ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam, Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semidir ve Garib'dir.** Burada, bu geldiğimiz noktada bize bir gerçeği vurguluyor Sebe Suresi 50. Ayet; **de ki, eğer saparsam! Sapmak** artık anlaşıldı; eğer kendimi varlığımı Allah'a eş ve ortak koşarsam! Bunun dışında bir şeyi düşünmez Muhammedî! Bunun dışında bir şeyi yorumlamaz Muhammedî! **Muhammedî İdrak** bununla meşguldür. Ben Allah'a eş ve ortak koşuyor muyum kendimi? Neyle? İdrakımla ve fiillerimle! Bundan kurtulmalıyım. Muhammedi İdrak insana bunu öğretir.

De ki, eğer saparsam; yani eğer kendimi, varlığımı Allah'a eş ve ortak koşarsam, buna ait fiiller ortaya korsam **ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki, o Semi'dir ve Garib'dir.** Doğru yolu bulmanın İnsan-30. Ayet gereği kader sırrı içerisinde (sır deyince gizli manasına değil) kader bilgisi içerisindeki bilgisi var burada. Doğru yol nasıl bulunur? **Doğru yol** Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Ancak, ancak Allah'ın merhametiyle olduğu anlaşılır. Ancak Allah'ın merhametiyle! Yani esfele safilin yapının esfele safilin yapıdan kurtulması, yani tanrılık iddiasında bulunan ve yaşantısını da buna göre düzenlemiş olanın bundan kurtulması ancak Allah'ın merhametiyle mümkündür!

Bakara-257: **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen Nur.** Mealen; **Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıktan Nur'a çıkarır.** Karanlık; vehmin zulmeti! Zulmetten!? Orijinaline bakarsanız, **Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumat, minez zulumat; zulumattan onu alır Nura çıkarır.** Zulmetten çıkarır! Neydi bu zulmet? Vehmin zulmeti! Vehmin zulmetinden alır Nura çıkarır. Kim? Allah! Allah yapar! Onu o zulmetten esfele safilin karanlığından alır, Billahi anlamındaki imana, nura Nurani Ben'e; Zulmani Ben takdiminden alır Nurani Ben'e koyar onun velisi! Bakın ayetin devamında şöyle: **Fiilen küfür halinde olanlara gelince;** yani varlığını ve varlığıyla beraber muhtariyetini ilan etmiş, bu iddiada bulunan, varım ve varlığım da muhtardır iddiasında bulunmuş ve bunun da fiillerini ortaya koyana gelince; **fiilen küfür halinde olanlara gelince, onların evliyası tağuttur; onları Nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar Nar ashabıdır orda ebedi kalıcılardır.**

Zümer-22: **Allah kimin sadrını İslam'a şerh etti ise o Rabbinden bir Nur üzere değil midir?** Demek ki Allah, kişinin İslamiyeti anlamasını kavramasını ve onu yaşamasını dilemişse bu **doğrudan Rabbinden ona bir Nurdur;** doğrudan Rabbinden ona bir vahiy ve Nur"dur.

Nisa-78 ve Nisa-79 ikisini beraber okuyacağız. Buradaki inceliğe lütfen birlikte dikkat edelim. Çünkü birçok yerde bunları ayrı ayrı görürsünüz. İkisini birlikte ele almak ve yorumlamak daha doğru olur ve insana hakikati daha kolay gösterir. Bakın Nisa-78: "**Nerede olursanız ölüm size ulaşır, Buruci Müşeyyedede olsanız bile. Eğer onlara bir hasene isabet ederse, "bu Allah indindendir" derler. Eğer onlara bir seyyie isabet ederse, "bu senin indindendir" derler. De ki küllün min indellah; hepsi Allah indindendir. Şu kavme ne oluyor ki, neredeyse bir söz bile anlamıyorlar!"**.

Şimdi önce bu ayete bakalım, konumuzla ilgili kısımlarına hızlıca bakalım. **Eğer onlara bir hasene isabet ederse;** bir güzellik diyelim oraya onlara göre bir güzellik isabet ederse **"Allah indindendir" derler. Onlara güzellik dışı bir kötülük isabet ederse "senin indindendir" derler.** Buradaki **ind** önemli indinden. Güzellik için, (yanlış yorumlayanların tabirince;) **Allah indindendir,** beğenmedikleri kötülük olarak, şer olarak tanımladıkları için de kişiye "**senin indindendir**" derler. **De ki, küllün min indellah.** Yani **hepsi Allah indindendir, de**. Bu önemli bizim için, dikkat ediniz lütfen!

Nisa-79: **Haseneden sana ne isabet ederse Allah'tandır. Seyyieden sana ne isabet ederse nefsindendir. Seni insanlara Rasül olarak irsal ettik. Şahid olarak Allah kâfidir.**

İnsan Suresi-29 ve 30'da dikkatimizi çekmişti; kaderi kavramadıkça Billahi anlamında iman edemez kişi. Kaderi ne kadar kavrıyorsa o kavraması ölçüsünde Billahi anlamında imanı vardır. Bu yüzden, kaderle ilgili ikilemi olanların bu ikilemi mutlaka bir yolunu bulup, uğraşıp didinip bunu gidermeleri gerekir.

Hatırlayacaksınız İnsan Suresi-29 ve İnsan Suresi-30'u daha önce ele almıştık. Peş peşe bu iki ayet! İnsan Suresi-29 diyor ki; **dileyen artık Rabbine bir yol tutar.** Hemen "30" diyor ki; **Dileyen YOK, İlla ALLAH.** Şimdi çelişkili gibi gözüküyor; "29"da diyor ki **dileyen Rabbine bir yol tutar**! "30"da da diyor ki; **ve ma teşaune illa en yeşeallahu; dileyen yok, illa Allah!** Bunu ilk idrak olarak **siz dileyemezsiniz Allah dilemedikçe** diye de meallendiriyor, hatta bunu yazmaktan bile korkuyorlar. Ama bu yolun ortasında bir meal. **Dileyen yok, İlla Allah!**

"İnsan-29" ve "30"a baktığınızda sanki çelişkili gibi gözüküyor. Ve hanif olmayanlar (Rum Suresi-30 İslam'a, Sisteme hanif olarak yaklaş, hanif olmazsan çözemezsin) hanif olmadan bu ayetlere yaklaşanlar bu ikisini ele alırken, ikisini beraber ele almaktan korkuyor, çelişkili sanıyor! Çünkü "29" diyor ki; **DİLEYEN Rabbine yönelir**, hemen "30" diyor ki; **dileyen YOK, İlla ALLAH.** Oysa "29" çokluk âleminin dili, "30" Ulûhiyetin dili! İkisi de aynı manada! "30"un amelini tarif ediyor İnsan-29! "30"a dikkat ediniz; "30"da bir amel yok! **Dileyen YOK, İlla ALLAH** burdan bir amel çıkaramazsınız, bir öğüt çıkaramazsınız. Çünkü bunun söylendiği yerde insan yok! Ama bunu "öğüde çevireceğiniz zaman" İnsan Suresi-29 devreye giriyor, doğrudan onun tercümesi gibi. **Dileyen yok İlla Allah**'ı amele çevireceğiniz zaman; **dileyen Rabbine yönelir** senin amelin olarak çıkar ortaya!

Şimdi, "İnsan-29" ve 30'daki gibi Nisa Suresi-78 ve 79'a da baktığınızda "çelişki varmış" sanar kişi, hanif olmayan öyle sanar. Çünkü-78'de diyor ki, **Eğer onlara bir hasene isabet ederse "bu Allah indindendir" derler. Eğer onlara bir seyyie isabet ederse "bu senin indindendir" derler. De ki küllün min indellah; hepsi Allah indindendir. Her ikisine de Allah indindendir de,** dedi. Bakın hemen peşindeki Nisa-79: **Haseneden sana ne isabet ederse Allah'tandır. Seyyieden sana ne isabet ederse nefsindendir.** Şimdi ikisine de "Allah'tandır" demedi gibi gözüküyor. Yani 78'le sanki çelişkili gibi gözüküyor. Oysa biraz önceki tariflerimizi dikkate alırsanız, hiç çelişki olmadığı gibi, size ufuklar açacak ayetler olarak görürsünüz.

Biraz önce nefsi tarif ettik, ilmi suretteki nefsi. "Her nefs" derken kastedilen; Kendini Hissetme Duygusundan payını alarak ilmi suretin dilendiği hal üzere kendisini hissetmesi, dedik. Bakın bu da Allah'tan; "nefs" dediğiniz zaman da Allah'tan demektir! Yani siz eğer "**size bir hasene ulaştığında Allah'tan, seyyiede nefsinizden**" olduğunu söylerseniz, ikisinin de Allah'ın takdiri olduğunu; birisinin doğrudan Allah indinden diğerinin nefs kaydınız üzerinden olduğunu söylemiş olursunuz. Ama 78'de dikkat ederseniz **ind**'den bahsediyor; **zat**'tan, Zatı'ndan! Diğerine ise muhtariyet veriyor diyor ki "senin zatından", bu senin zatındandır. Bakın tanrılık var, o yüzden reddediyor onu! O "yanlış" diyor, tanrı oluşturdun orda! Orda tanrı oluşturdun; ona zat verdin ve ona bir muhtariyet verdin; güç verdin, hüküm verdin, mülk verdin ve "sendendir" dedin, yanlış! 79'da bahsettiği ise tamamen bundan farklı bir şey! Öyleyse, nefsin şerrinden kişiyi kurtaracak şey, doğrudan Allah'ın ona hidayet dilemesi ve merhamet etmesidir. Bu neden çok önemli? Mekanizmayı bildiği zaman kişi silahı olan duayı bu mekanizmaya göre kullanır. Aksi halde duada devreye ilan ettiği tanrı girer ve sipariş ve tanım oluşturur.

Şems Suresi 9. Ayet: "**Onu, nefsi tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur."**

Şems Suresi-10: "**Onu, nefsi gömüp gizleyen ise, gerçekten kaybetmiştir."**

Nefsi tezkiye eden, şimdi çok net anlaşıldı! Nefs dediğimiz zaman neyi kastettiğimiz anlaşıldığı için tezkiye edeceğimiz, temizleyeceğimiz şeyin ne olduğu da çok açık ortaya çıkıyor. Yani; size verilen nefs sermayesini şer yolda; Allah'ı örtme, Allah'a eş ve ortak koşma yolunda kullanmayan, bunu kullanmamayı öğrenen, bunu kullanmamak için esfele safilin kirini ahseni takvim üzerinden temizleyen, tezkiye eden kurtuldu! Esfele safiline ait olan kiri, necis yapıyı ahseni takvimden süzen arındıran kurtuldu. Kim ki, bu nefsin üstündeki esfele safilin yapıyı tutar, nefsi gömer onu gizlerse, ahsene takvimin gözükmesini engellerse; yani var olan yapısını, var sanışını ileri götürüp Allah'a eş ve ortak koşarak hakikati gizlerse, işte onlar da kaybetmişlerdir! Şems-10.

Nisa-175: **Ama Billahi idrakıyla iman edip ona sımsıkı tutunanlara gelince, onları ken-dinden bir Rahmetin ve Fazlın içine sokacak ve onları kendisine varan Sıratı Müstakime hidayetleyecektir.** Demek ki, Nisa 175'de

müjde var! Kim Billahi anlamında iman eder ve onun gereğini yaşarsa, o doğru yola, Allah'ın hidayet verdikleri kişilerin yoluna ulaşacaktır.

Bakın bu yolda Alü İmran-139 diyor ki: **Gevşemeyin ve mahzun olmayın.** Bunu neden diyor? Çünkü esfele safilin yapıyı temizlemeye çalışanı mahzun yaparlar, onu kötü ilan eder esfele safilinler, sevmezler! Esfele safilini temizlemek isteyeni sevmez esfele safilinler! Sevmezler, istemezler kötü ilan ederler! Onlara diyor ki, **bakmayın siz onlara! Siz gevşemeyin ve mahzun olmayın, eğer mümin iseniz;** eğer siz Billahi anlamında inanıyorsanız! **Kendini yokla** diyor! Yani **seni mahzun ediyorlar, sana hücum ediyorlar diye gevşeme mahzun olma, kendini yokla!** Sen eğer gerçekten esfele safilin yapını yok etmeye çalışıyorsan, sen gerçekten var ve muhtar olan o yapıyı yok etmeye çalışıyorsan yani müminsen; **siz en üstünlersiniz, gevşemeyin ve mahzun olmayın.**

Şimdi: Tanrılık iddiasında bulunan ve bu iddiayla "ben" diyen yapının tanınması lazım ki, bu yapıdan insan kurtulabilsin dedik ve bunu tanıtmaya anlamaya çalışıyoruz. Bunu ortaya koyarken de esfele safilin yapı ve ahseni takvim yapı dedik. Ancak tanrılık iddiasında bulunan ve bu iddiayla "ben" diyen hali, kişi o kadar benimser ve o kadar kendisini onun içinde bulur ki, ondan kurtulmayı düşünmek ve planlamak gibi bir önceliği olmaz!? Bunu düşünmek, planlamak ve öncelikli yapmak çok önemli hale gelir! Aksi halde, işte o esfele safilin yapıyı iyi insan yapmaya çalışır veya iyi bir müslüman yapmaya çalışır kişi. O esfele safilin üniformanın çıkarılması gerekir, öncelikle! Bu yüzden de, o esfele safilin yapıya ait fonksiyonları kişi hayatında yakalayabilmeli ve görebilmeli. Sırası geldikçe tanıma adına bazı ipuçları vermeye gayret ediyoruz. Bakın şimdi konuyla ilgili birkaç ipucunu yine paylaşalım:

Dedik ki, tanrılık iddiasında bulunan "ben" yapısının bir dili vardır, o bir dille konuşur. Bu dili, mutlaka tanımak lazım! Bu dili o kadar önemsemek ve tanımak gerekiyor ki! Onu dilinden tanımak ve o dili susturmak lazım!

Ve onun bir nefesi vardır. Şu anda aldığınız nefes esfele safiline ait nefestir! Onun nefesini de kesmek lazım. Dilini susturmak! Bütün bunlar bir mücadele; ama siz onu tanıyamazsanız bu mücadeleyi yapamazsınız, o sizi mutlaka yener! Bakın basit örnekler vereceğim şimdi.

Peki, dili nedir, ne dedik buna? Tanrılık iddiasında bulunan, yani **Şaki!** Şakinin dili nedir biliyor musunuz? **Şakinin dili** şikâyettir, şikâyetinden tanırsınız. Hep şikâyet eder, esfele safilin hep şikâyettedir. Konuşmalarınıza dikkat ediniz, yakalayacaksınız. Ama herkes öyle konuştuğu için insanlara anormal gelmez! Normal bir konuşma tarzı gibi gelir, fark etmez onun şakinin dili olduğunu bu yüzden de mücadele etmez onunla. Mücadele ettiğiniz zaman dilinizin değiştiğini göreceksiniz ve konuşulanlarda da hemen yakalayacaksınız. O kadar basit hallerde bile vardır ki bu! Şikâyet dendiği zaman kişi der ki; "ben hiç hayatımdan şikâyet etmiyorum ki! Ben her şeye de şükrediyorum aslında. Neye şikâyet ediyoruz ki?" Değil, bu şikâyet öyle bir şey değil. Bakın:

Diyelim bu sohbete gelmiş iki kişi, yan yana geldiler birbirleriyle konuşuyorlar. İşte dışarıda da iklim şartları ve yol şartları zor diyelim ve o arkadaşımız da aslında gün boyunca rahatsızdı, ama işte akşam da toplantı var, gitmek de istiyor. Bunun da rahatsız olduğunu ve toplantıya gelmekte de zorlanacağını arkadaşı biliyor, yan yana da oturdular. Şimdi soruyor ona; ne yaptın nasıl geldin toplantıya? "Sorma, sorma" diyor, öyle zor geldim ki! İşte **şikâyet**! O da diğerine der ki, "ya öyle mi, tüh tüh". İşte iki tane şaki dili. İki tane tanrının konuşma biçimi bu, izah edebildim mi? Bakın hep, hep şikâyette; Sorma öyle zor geldim ki! "**Geldim elhamdülillah**" değil! Hep, hep bir rahatsızlık var ve o rahatsızlık da dikkat edin, hep; "başardım buna rağmen başardım! Bir zorluk vardı, ama bak ben başardım!" Hatta ister ki, yanındaki desin ki: Vay be! Bravo sana aferin, ben olsam senin yerinde gelemezdim ya, nasıl da başardın bak! İşte bakın, tanrıyı yakalıyor musunuz tanrılık iddiasında bulunan o kişiyi, kendinizde o Ben'i o takdim ettiğiniz Ben'i? Her şeyden şikâyet eden, rahatsız olan, memnun olmayan, hiçbir şeyi beğenmeyen ve bütün bunlara rağmen de "ben başarıyorum" deyip takdir bekleyen, takdir edilmediği zaman da rahatsız olan o yapıyı? İşte onun dili şikâyet! Şikâyet eder, sürekli rahatsızdır normal konuşmaların içerisinde.

Onu şikâyetten kurtaracak şey nedir? "B"nin dili. **"B"nin dili** daima duadır, dua ve sığınış. Daima! Bu yüzden cümlelerimizi kurarken, bir fikir ileri sürerken, bir yorum yaparken, mutlaka dua formatında yapmaya çalışın. Bu bir başlangıç! Bakın, kendinizdeki o kâfir yapıyı yakalamak istiyor musunuz? Onu yakalamanız lazım zaten, onu tutacaksınız, onun nefesini keseceksiniz! Sizde o! O yapı sizde, hiç başkasında aramayın! O kadar başkasında arar ki kişi! Normal konuşurken güzel şeylerden bahsedecek değil mi; "ben işte şöyle iyilik yapıyorum, şöyle salât ikame ediyorum" onları "BEN"li cümlelerle kurar. Ama yanlış cümlelerde "şu şöyle yapıyor, bu böyle yapıyor" hiç kendisine ait öyle bir cümle kurmaz! Yanlış başkalarına ait, güzel cümleler kendisine ait, normal konuşurken örnek verirken! Onu yakalamanız gerekiyor kendinizde. En hızlı şöyle yakalarsınız: Herhangi bir işinizi yaparken, herhangi bir anınızda hemen kendinize sondaj yapın: Ne düşünüyorsunuz? Eğer bir insan düşünüyorsanız şirktesiniz! Zihninizden düşünürken bir insan! Bakın, şirki o derece yakalayın! Bir insan düşünüyorsanız, bir kıyas yapıyorsanız şirktesiniz. İşte o, tanrılık iddiasında bulunan!

Şimdi biz diyoruz ki burda: Esfele safilin der ki; ben varım ve muhtarım! Arkadaşlar içinden diyor ki "iyi, bunu kurtardık; biz öyle demiyoruz!" Ama fiillerle önemli, fiillerde önemli! Evet, öyle dememek çok önemli bir başlangıç; ama onu **7x24** fiillerde yoklamak, irdelemek ve öyle yaşamak gerekiyor! Demek ki, kendinize bir sondaj yaptığınızda "ben ne düşünüyorum?" diye. Örneğin eşleri düşünün, tartıştılar dışarı çıktılar, hızla işlerine gidiyorlar. Eşlerden birisi, içinden konuşurken kızarken eleştirirken düşünüyor eğer diyorsa ki; "işte eşim şöyle yaptı, eşim böyle yaptı" şirkte o! Oysa bu konuşmayı Allah'la yapması gerekiyor! Nefsin hakikatine uygun yaşantının gereği o! Hani sen nefsin hakikatine uygun yaşayacaktın ya!

- *Eşiyle ilgili nasıl cümle kuracak?*

Biraz önce neden eşlerle ilgili örnek verdim; çünkü esas öfke oradadır. Eşler birbirlerine kızdıkları zaman sanki dünyada en kızdığı odur, tüm dünyadaki herkes iyi ve güzel, o kötü! Öyle bakar o işe! Dolayısıyla da, en fazla oraya hücum ederek şirke girer, öfke orada olur. Öfke olduğu zaman da tanrının en fazla ortaya çıkabileceği zemin! Böylece, konuşma tarzınıza baktığınızda bir hücum, bir intikam, bir "beni" anlamama, bir kırılma veya kırma hamleleri, hücumları varsa onların hepsi o tanrıya ait yorumlar; yani tanrılık iddiasında bulunan, "ben" diyenin hamleleri ve yorumları! Bu tamamen küfür halidir işte! Sizde işte yakaladınız onu.

Halbuki "B" Takdim Formu "BEN" intikamcı değildir ki! "B" Takdim Formu "BEN" kavgacı değildir ki! "B" Takdim Formu "BEN" duacıdır! Dolayısıyla, siz kızdığınız birisiyle zihninizde konuşurken Allah'la o sırrınızı konuşursanız "Allah'ım şöyle merhamet et, böyle merhamet et, bize şöyle yol göster" diye yönelince bu duaya dönüşmüş olur. Tanrıyı saf dışı bırakmış olursun, onun dilini kesmiş olursun.

Önce Allah'la konuş! Sonra Allah'la nasıl konuşulur öğrenirsin. Yani önce bir doğru kulvara girmek lazım. Bir tanrı kulvarından çık, bir İllallah kulvarına gir, o kulvarda nasıl konuşulur, onun bir yolu var, bir şekli var kendiliğinden onu öğrenirsin. Ama o kulvara girmek, **edeb kulvarı**na girmek demektir. Ondan sonra nasıl konuşursun, zamanla zaten o iş sana öğretir, o kulvarda olmak sana öğretir! Nasıl şirksiz cümle kurulur, sana öğretir o yol.

Demek ki, kendinizde yakalayabilirsiniz hemen o küfür yapıyı, kâfir yapıyı. Örten, Allah'a eş ve ortak olan yapıyı kendinizde dilinden yakalarsınız. Konuşurken, birisine bakarken… Siz birisine baktığınızda onunla ilgili yorumlarınız, fikirleriniz; "aa, ne kadar şişman! Aa, ne kadar zayıf! Aa, ne kadar şöyle ne kadar böyle!" Bakın işte o kâfir yapı! Ne diyor? **Zerre kadar şer işlemişsen!** İşte onlar şerre giriyor! "Efendim, ben kimseye şer işlemiyorum ki!" Hayır! Hep şerle meşgulsün! Hep şerle meşgulsün, hep kâfir haldesin! Kâfir yatıyorsun, kâfir kalkıyorsun! Neden? Çünkü yatarken kâfir düşünüyorsun; "şu şöyle, bu böyle.." Uyanır uyanmaz da tekrar başlıyorsun kâfir düşüncelere; yani Allah'ı örten, Allah yokmuş gibi, Kur'an yokmuş gibi yaşantıya devam ediyorsun, seccadeye koşuyorsun. Biraz sonra göreceğiz ne olur o zaman? Ne yapar o iddiacı yapı? Onu kendinizde yakalarsınız cümlelerinizde. Dikkat edin, çok önemli **dört özelliği** vardır onun; konuşmasında:

Bir: Kimseyi beğenmez. Söyler/söylemez önemli değil, dile getirir/getirmez; ama hep beğenmez! Hep beğenmez! Karşısına bir başka tanrı çıktı değil mi; beğenmez onu hiç beğenmez. Ne konuşmasını beğenir, ne yürümesini beğenir, ne işini beğenir, ne gücünü beğenir; hiç beğenmez! Mutlaka beğenmeyeceği bir yer koyar. Beğeniyor gibi gözükürse de nedendir o biliyor musunuz; kendisini iyi ilan etmek içindir! Niye?

İkinci özellik devreye girer: Hep kendisini beğenir; çünkü mutlaka kendisini beğenir!

Üç: Mutlaka hâkim olduklarını yönetmeye çalışır! Tanrı yönetmeye çalışır, yani gütmeye çalışır! Güdemediklerinden rahatsız olur. Kimleri güdüyorsa onlardan memnun olur. Güdemediklerinden rahatsız olur. Çocuğunu güdemiyorsa rahatsızdır, eşini güdemiyorsa rahatsızdır veya annesini babasını kim olursa, güdemiyorsa rahatsızdır. **Rahatsız olan tanrıdır!**

Ve bu üçü yüzünden de kavgacıdır. Küçük büyük fark etmez, zihni sürekli kavgadadır onun. Sürekli! Bir sondaj yapınız onu kavga anında yakalarsınız, tanrıyı yakalarsınız! İşte onu fonksiyonsuz yapacaksınız. Ondan sonra da; "seccadeye gidiyorum aklıma birçok şey geliyor!" E, sürekli kavgadasın! Kavganın arasına salât ikamesi koydun!

Bir kere bir hayatınıza bakın! Şu soruyu sorun (salât ikame edenler için söylüyorum) üstelik de düşünün; **ben hayatta en uyduruk neyi yaparım?** En uyduruk namazı kılıyorsun, en uyduruk yaptığın iş o! Her işi daha dikkatli yapıyorsun bak. Niye? Ayıp olur! Şu şöyle der! Bu böyle gördü! Ama bunu böyle yapsak da olur; uydur, kaydır gitsin! Ne diyor ona; **"Veyl olsun, yazıklar olsun o namazın hakikatini bilmeyenlere; Fe veylün lil musallin!; o salât ikame ediyorum sanıp da onun hakikatini bilmeyenlere yazıklar olsun!** En uyduruk yaptığın iş o! Elbette bu kadar **kavga**nın, bu kadar **şirk**in içinde öyle uyduruk olur(sa); orası senin için unuttuklarının aklına geldiği yer olur, elbette!

Tanrı bir seferde anlatılacak gibi değil, çünkü bir ömürdür onu anlatmak. Sırası gelmişken birkaç ipucu veriyoruz ya, bu ipuçlarından yararlanarak kendinizde onu yakalayıp fonksiyonsuz hale getirmeniz gerekiyor. Şimdi, ne kadar enteresan bir şey, bakın:

Bir tarafta "B" Takdim Formu "BEN" bir tarafta "A" Takdim Formu "BEN". Şimdi farkına bakın: "B" Takdim Formu "BEN"le ilgili kendini böyle takdim edenlerin rekabetine bakın. Burada bir **rekabet** var bir **yarış** var. Hangi konuda? Takva konusunda, yok mu? Takva konusunda yarışım var. Peki, takva konusunda yarışırken; hiç bir başkasını eziyor musunuz? O kadar tabiatı birbirine ters ki; ona iyilik yapıyorsanız, onun ilerlemesine yardım ediyorsanız, yani; **rakibinizi öne geçiriyorsanız kazanıyorsunuz!** "A" Takdim Formu "BEN"de ise, rakibinize çelme takıyorsanız kazanıyorsunuz! Bu kadar zıt, bu kadar tabiatları farklı bir yaşantı! Dolayısıyla, normal hayatınızın hiç ilişkisi yok ahseni takvimle! O hayatın bir yerlerine müslümanlığı monte etmeye çalışırsanız olmuyor tabi, o yüzden olmuyor! Anlamak kolay değil! Onu fonksiyonsuz hale getirmek lazım!

Tanrının bir başka özelliğini not ettiklerimden söyleyeyim. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem zamanında gelip dediler ki; "**dinledik seni, doğru da geliyor bize. Ama atalarımızın yaptıklarını nasıl bırakalım, onları nasıl bırakalım da gelip sana uyalım**? **Olmaz, şerefimize uymaz, onurumuza uymaz! Atalarımızı terk edemeyiz; onları "neyi yapıyor olarak bulduysak, onu" terk edemeyiz!**" Şimdi, bunu ayetten okudunuz ve "bizle ilgili değil, bu geçmişte" deyip **öteliyoruz** değil mi? Aynı davranış devam ediyor oysa! Aynı şey devam ediyor: "Benim dedem müftü! Benim babam paşa! Benim soyum aslında şuradan

gelmiş!" Bakın; ataya olan bu **kan bağı**yla ilgili yanlış bağlantı ve bu olayla ilgili yanlış özenti; oranın ne yaptığını önemseyerek getirip ortaya koymak! Günlük yaşantıya kadar gelir: "Benim annemin böreğinin üstüne börek yapan yoktur!" Ya, yedik annenin böreğini. Hiç de öyle çok güzel değil! Ama ondaki o tanrı yapı "benim annemin böreği, benim şunumun şunu! Benim çocuğum gibi bunu yapan yoktur! Kanla ilgili aynı şey! Bakın aynı davranış devam ediyor! Tanrıyı yakalayın! Demek ki, o kadar hazır bulmuşuz ki müslüman olmayı...! Acaba; **Rasulallah sallallahu aleyhi vesellem bulunsa ve davet etse (!?);** biz de diyecek miydik "ya, biz atalarımızı nasıl bırakıp gelelim?!" diye? O tanrıyı yakaladığınız zaman bakacaksınız ki: Ayetler aslında hepsi tane tane, bizzat size hitap ediyor ve muhatap alıyor.

Meşguliyetler! **Tanrının meşguliyeti!** "Boş durmayı hiç sevmem!" der tanrı, "ben hiç boş duramam!" Ne yaparsın peki? Mutlaka bir meşguliyet bulurum! Nedir meşguliyeti biliyor musunuz? Ona ölümü ve Allah'ı unutturacak, bilse veya bilmese de tanrılık iddiasının bir gün sona ereceğini unutturacak şey ne ise o!? Burası çok önemli! Bir tanrılık iddiası var, ona göre hüküm sürüyor ya, bir gün bu sona erecek. Bunun sona ereceğini ona unutturacak bir şeyle meşgul olur! Ona meşguliyet diyor, Allah'ı unutmaya "meşguliyet" diyor!

Oysa ne diyor ayet? **Öyle er kişiler vardır ki, onlara işleri güçleri, ticaret Allah'ı unutturmaz.** Öyleyse meşguliyet diye neyi tarif ediyor kişi, bir bakmalı? Meşguliyet ona Allah'ı unutturmakla ilgili!? Ne güzel her şeyi unutuyorum ölümü bile unutuyorum. İşte o tanrı! Tanrılık iddiasında bulunan o yapı var ya o elbette öyle! Gece ne yapar? Eğer meşguliyeti yoksa bu sefer de kendisini uyuşturacak şeylere müracaat eder! Yeter ki unutsun; ölümü ve tanrılığının bir gün biteceğini ve Allah var!ı unutsun. Ya içip uyuşacak, ya uyuşturucuyla, ya eğlence dediği şeylerle, öyle bir şeylerle vakit geçirir; kendisini oyalayacak! Veya ona göre arkadaşlar seçecek, kendisine bunu hatırlatmayacak arkadaşlar seçecek. Öyle bir grubun yanına gidip biraz ölüm falan bir şey deseniz "oo, içimizi kararttın ya!" derler. İçi kararan var ya, işte o tanrı! Tanrının içi kararıyor! İşte öyle komiktir onlar, salaktır; onlar çok salaktır çook! Salak olmasalar, Allah'a eş koşarlar mı kendilerini? Allah "şöyle yap" demiş Kur'anda, öyle yapmıyorlar! Ne cesaret ya! Olur mu? Salak cesareti!

Ne yapar tanrı bakın? Tasavvufla meşgul olunca ne yapar biliyor musunuz? Şu öğüte uyar; mecazlardan hakikati çıkarmayı önemser ve öğrenir, mecazlarla bağlanmaz!? Şimdi bunu biraz açacağız, ne demek? bunu bilmek lazım. **Her mecazın sayısı kadar hakikat yoktur. Mecazlarla perdelenme, mecazlardan hakikate git**, demek kaç tane mecaz varsa onların kendilerine ait bir de hakikatleri vardır, onların sayısınca da hakikat var, demek değildir bu yolda! Çokluk âleminde tüm mecazlar tek bir hakikate **İlla Allah**'a gider! Her mecazdan **İlla Allah** sonucuna varmalısın, bu hakikati bulmalısın. Aksi halde, her mecaz kadar, o mecazın arkasında bir hakikat, bu mecazın arkasında bir hakikat; bir sürü hakikat var değil! Her mecaz için ayrı bir hakikat ararsanız yorulursunuz, terlersiniz. Terleyerek de sevap kazanamazsınız. Bütün mecazlar, sayıları ne olursa olsun, oralardan ulaşacağınız tek hakikat var: **İllallah**! Mecazlar niye çok? E, insanlar çok!

Herkese, hangi mecaz nasıl tesir edecek, bilinmez! **Herkes farklı bir mecazdan ama aynı hakikate gider**. Nefslerin, nefeslerin sayısı kadar mecaz olabilir. Siz o mecazlardan tek hakikate, **İllallah** gerçeğine ulaşabilmelisiniz. Bunu öğrenir kişi. Eğer tanrısını önemsememiş ve tanrıdan kurtulmamışsa ne yapar? Enteresan bir ipucu vereceğim size. Bu sefer hakikatlerden mecaz çıkarır. Mecazlardan hakikate ulaşmayı kendince halletmiştir. Ama bunu yapan tanrılık iddiasında olan olduğu için, onda onu fonksiyonsuz hale getirmediği için; yani esfele safilin yapı bu işle uğraştığı için bu sefer hakikatlerden mecaz üretir o, bizzat hakikatlerden!

Birisi kapıyı üç defa çalar, ondan bir mana çıkarır. Çalanın haberi bile yok, niye üç defa çaldığından! Mana çıkarır ordan! Birisi rüyasında bir şey görür, ordan bir mana çıkarır kendince, dinî yolda kendisine bir mesaj gibi zanneder, mecazlara gider. Kimler yapar bunu? Bunu kumarcılar yapar. Bu altılı ganyan oynayanlar var ya, o her seferinde bir sayı sıralamayı şaşırıyor. Örneğin bir arkadaşı geliyor diyor ki; bugün beş tane ekmek al. "Beş" dedi! Demek ki beş! Beşi yazıyor, beş çıkacak. Birisi geliyor diyor ki; bu gün üç kişi şöyle… Ha, "üç" dedi, üçü yazıyor. Bakın kumarcının işi! Hakikat ne? Beş ekmek, üç gazete neyse hakikat bu! Ama o ordan mana çıkarıyor; beş kazanacak üç kazanacak gibi. O tanrının işi! Aynı tanrının işini gelir din adına yapar. Şöyle bir şey oldu, demek ki bana böyle bir mesaj var, diye uydurur bir şeyler. Bu sefer yaşadığı hakikatlerden mecazlar üretir ve o mecazlarla kendisini yönetmeye başlar. Nihayet **rüya ile amel** etmeye başlar, **mecazlarla amel** etmeye başlar; bu da tanrının kendisi! Din adına yapar bunları da.

- *Hocam "nefesi"ni hatırlatın" demiştiniz.*

Nefes! bakın bu aldığımız nefes esfele safiline ait bir nefes. Şimdi siz bunu nasıl ahseni takvim nefesi yaparsınız? Bunu önemser ve inşaallah uygularsanız, birçok açılımı çok güzel bir şekilde fark eder ve yaşarsınız. Nefesler aslında **HÛ**'dur, **HÛ**! Öyleyse, nefes verirken HÛ… Ayrıca HÛ demek değil, nefesin kendi sesi HU… HÛ diye alıp HÛ diye vermek! Bunu antrenman ederseniz tanrının nefesini kesersiniz, nefesinden vurursunuz onu!

- *Çok kolay bir yolmuş!*

Eveet, gerçekten öyle. Uykuya dalıyorsun, değil mi; Hûû, Hû! Başlangıçta böyle sesli yapabilirsin. Ama ayrıca bir "HÛ" demek; hem nefes hem de HÛ demek değil. Nefesin kendisine! Kendi sesini kendi akışını HÛ yapmak! Çıkarken HÛ çıkışı, girince nefesin HÛ girişi; böylece nefes sürekli zikirdedir. Yani akciğer tesbihde o zaman! Ve ölüm anını düşünürseniz, ya vererek ya alarak son bulacak; ikisi de HÛ! Tanrının nefesiyle ölmemiş olursunuz, son nefeste tanrının nefesiyle ölmemiş olursunuz. Bunu eğer kişi eğer önemser ve sürekli antrenman yaparsa… Birisiyle konuşunca bile! Onu dinliyorsun, fark etmez ki nasıl olsa nefes alıyorsun. Dur bir nefes alayım, demeyeceksin ki, izin istemeyeceksin ki! Kendiliğinden olan bir şey! Bir süre sonra bu rutinleşecek, artık siz düşünmeden öyle yapacaksınız; "HÛ" diyerek nefes vereceksiniz, "HÛ" diyerek nefes alacaksınız kendiliğinden, bir plan yapmaksızın. İşte o zaman başka zikirleri de rahatlıkla yapabilirsiniz, başka konuşmaları da! Siz aslında konuşurken "HÛ" diye nefes verirsiniz "HÛ" diye

nefes alırsınız; alışır artık, bir süre sonra alışır. Böylece esfele safilini nefesinden keser, vurursunuz!

Dedik ki, "B" Takdim Formu "BEN"in bir konuşması vardır, "A" Takdim Formu "BEN", yani Zulmani Ben'in de kendine ait bir dili ve konuşması vardır. Bakın El Bakara-156: "**Onlar ki, kendilerine bir musibet isabet etiği zaman "inna Lillahi ve inna ileyhi raciun; yani; doğrusu biz Allah'ınız; Allah'a aidiz; Allah içiniz ve O'na dönücüleriz;** yani Allah'a ait özelliklerin açığa çıkması için varız ve bunun böyle olduğunu fark edip yaşayacağız **derler.** Genellikle bu **musibet** halk arasında özellikle bir ölüm haberi olduğunda daha çok dile gelir: **İnna lillahi ve inna ileyhi raciun**. Kur'an "böyle deyin" diyor!

Şimdi, duydunuz birisi ölmüş, sanki Kur'an böyle demiyor gibi; "kimdi, ah vah yazık olmuş! Genç miydi zengin miydi, evli miydi dul muydu, çocuğu var mıydı..? Bakın tanrıyı yakaladınız mı, dilinden yakaladınız mı? Sürekli isyanda ve eleştiride ve beğenmemekte! Biraz önce okuduk "**nerde olursan ol, hangi burca saklanırsan saklan, hangi kaleye kendini kilitlersen kilitle, gelip seni bulacak**" ölüm onu da, onu da bulacak! Kur'an yokmuş gibi yaşama ya! Kur'an yokmuş gibi düşünme! Bir bak şu yönetmeliğe, bir bak! Anladığın dilde, yapabileceğin şeyler! "Böyle de" diyor böyle de: **İnnâ lillahi ve innâ ileyhi raciun.** İşte nefs o zaman hakikatine uygun yolda konuşmuş olur. Sana verilen nefs sermayesini uygun yolda dile getirmiş konuşturmuş olursun. Diğeri tanrının dili! **Kork ya kork!** Tanrının dilinden kork. Tanrının dilinden korkarsan Allah'tan korkmuş olursun!

"İnna; kesinlikle" demek. "İnna; enne; eşhedü en la; enne" deriz ya; kesinlikle! **İnnâ Lillahi;** bu iş Allah'tan! Yani, "İnsan-30"a iman ediyorum, demektir: **Ve ma teşaune illa en yeşeallahu**; **dileyen yok İlla Allah.** Ne olay olursa "İnsan-30"a, kadere bağlamış oluyorsun; Allah'tan! Ve diyorsun ki: **İnnâ ileyhi raciun; kesinlikle dönüşümüz de O'nadır**. Böyle diyerek duygunu, düşünceni de ifade etmiş oluyorsun. Bunu ezberlemek lazım: **İnnâ Lillahi ve inna ileyhi raciun.** Her türlü; korktuğun bir olay, bir musibet neyse. "Böyle derler, onlar böyle der" diyor.

Âlü İmran-134: **Onlar müttakiler ki bollukta ve darlıkta infak ederler.** Ancak kimler? **Müttakiler**! Eğer müttaki değilsen burdaki söylediği sen değilsin. Yani Allah'a eş olmak, ortak olmaktan korkup, uzaklaşıp kurtulmaya çalışmıyorsan burdaki tarif ettiği sen değilsin! Çünkü diyor ki; **bollukta ve darlıkta infak ederler.** Ya, ben vermeyi çok seviyorum. Ne olursa olsun birisiyle paylaşırım! Eğer sen tanrılık iddiasındaysan, sana demiyor bunu! **Müttaki**ye, korunmak isteyene, korunana! Neden? Tanrı olmaktan korunana tanrılık iddiasından korunana diyor; **onlar bollukta ve darlıkta infak ederler!** Tabi **infak** ayrı! Daha manası derin, yalnızca herhangi bir şey vermek değil. Ne demek infak etmek, onu ilerde inşaallah daha uzun konuşuruz. Ancak burda önemli bir başka öğüt var: **Ki işte onlar, o müttakiler öfkeyi yutanlar ve insanları affedenlerdir. Allah muhsinleri sever.**

A'raf-56: **Şüphesiz ki Allah'ın rahmeti muhsinlerden ulaşır.** Burayı da ileride derinleştiririz inşallah. Allah'ın rahmetini arayanlar için, muhsin bulması önemli olur!

Yunus Suresi-10. Ayet: **Onların oradaki** Naim Cennetlerindeki **duaları, "Sübhanekellahümme"dir, oradaki tahiyyeleri** karşılaştıkları zaman "**Selâm"dır, dualarının ahiri ise "Elhamdülillahi Rabbil alemin"dir.** Bakın bir dil tarif ediyor. Bir dil, bir konuşma tarif ediyor.

Hud Suresi-88: **Ve ma tevfiki illa Billahi, aleyhi tevekkeltü ve ileyhi ünib; her başarım ancak "B" sırrınca Allah iledir. O'na tevekkül ettim ve O'na yöneliyorum.** Bu bir ilk idrak olarak mana! **Ma tevfiki illa Billahi;** bu da "B" Takdim Formu "BEN" olan bir yapının öğrenmesi gereken bir dil: **Ma tevfiki illa Billahi; başarı YOK İlla ALLAH!**

O kadar çok karşılaşırsınız çünkü bu halle. Her hangi bir işle ilgili aslında biz bilmeden şöyle bir doğruyu yaparız: Derler ki; şu işi ne kadar güzel yaptın! "**Estağfirullah**" dersin. Bilmeden bunu kişi söyler. **Estağfirullah; Allahım ört; ört orayı setr et; ört,** diyorsunuz. Yani o kişi size bir başarı yükledi, siz hemen Allah'a sığınıyorsunuz. Siz teşekkür ederim, rica ederim manasında Estağfirullah dediğinizi sanıyorsunuz ama onun altındaki mana farklı. Yani siz diyorsunuz ki; Allah'ım bana "başardın" dedi. Benim öyle bir iddiam yok aman! Benim öyle bir iddiam yok, o dedi. Ama benim öyle bir iddiam yok; bağışla ve ört, buradaki işi ört" diyorsunuz. Orda bir sığınma var, **tövbe ve sığınma** var. Dolayısıyla Hud Suresi-88 öğretiyor; **karşınıza öyle bir şey çıktığında "ma tevfiki illa Billahi deyin;** yani bu idrakla hareket edin! Diliniz öyle söylemeyebilir karşıdakine, bu idrakla hareket edin! Başarı yok! Çünkü eğer siz orda bir başaran tarif ederseniz, bir başarı bir yetenek tarif ederseniz işte o ilahlığını ilan etmiş olan, tanrılık iddiasında bulunan yapı olur. Dolayısıyla **başarı yok, illa Allah** idrakıyla bakın o işe, diyor.

İsra-80: **Ve kul** de ki; **Rabbi edhılniy müdhale sıdkın ve ahricni muhrace sıdkın vec'alliy minledünke sultanen nasıra; Rabbim girdiğim yere sıdk üzere girdir ve çıktığım yerden sıdk üzere çıkart ve bana ledünnünden "nasır bir sultan" kıl; yani bir kuvvet, bir kudret, bir hüccet, fetih, vakar kıl; oluştur deyin diyor.** Siz bu duayı yapmakla, böyle bir sığınış yapmakla. Buradaki **sıdk sadakat** sıdk üzere sadakat; yani size verilene nankör davranmamak sadık olmak! Çünkü sizin var sanışınıza sadık kalacaksınız ve var sanışınızı varlık ve muhtariyete götürüp küfür ehli olmayacaksınız. Öyleyse diyorsunuz ki: Allahım, ben bir işe başlıyorum, bu iş beni küfre götürmesin. Ben bu işe başlarken, bu işe beni sana kendimi eş koşmadan sok. Bu iş bittikten sonra da ben bu işten çıkarken de sana eş koşmadan bu işten çıkayım. Bu iş içerisindeki olaylar, beni sana eş koşan yapmasın! Ve bana bu iş içerisinde ve bitirdiğimde **ind**inden gelen bir başarı lütfeyle.

İsra-81: **De ki, Hakk geldi batıl silindi, yok oldu, can çekişerek gitti. Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur.**

Kehf-23: **Hiçbir şey için "onu yarın kesinlikle yapacağım" deme!";** bakın bize! Tanrı olmamak için ne kadar açık değil mi? Esfele safilin yapıdan korunmak için öğüde bakarsanız, ne kadar açık; tanrılık iddiasında bulunan yapıya düşmemen için öğüt!

Kehf-24: **Ancak inşaallah, Allah dilerse şeklinde demen müstesna. Unuttuğunda Rabbini zikret, O'na dön ve de ki "umarım Rabbim beni rüşt olarak bundan daha garibe hidayet eder" böyle bir duada bulun."** Ve böylece; aslında Kehf-23 ve 24'le öğrenmemiz, dilimizi alıştırmamız gereken ve idrakımızı alıştırmamız gereken bir sığınış ve sesleniş var ki; **Biiznillah!** Bakın **Bismillah** der gibi! Amentü Billahi manasında bir şey yapıyorsan o Biiznillah'tır! "B" Takdim Formu "BEN"in yaptıkları Biiznillah'tır! Biiznillahı öğrenirseniz, "yarın Biiznillah şöyle yaparız inşaallah" derseniz Biiznillah! Salâta duruyorsunuz değil mi, salâta duruyorsunuz: "Allahım niyet ettim bu akşamın, akşam salâtının farzını Biiznillah ikame etmeye" derseniz daha niyette bu idrak önemli; Biiznillah niyet ettim! Yani ne diyorsunuz Biiznillah'ta, karikatürize edecek olursak? İlmullah'ta Allah'ın dileği olan, ilmi suret olan ve kendini var sanan size, Allah salât ikame etmeyi dilemiş ve o dileği sizden salât ikamesi olarak o anda açığa çıkıyor; siz bu idraka "Biiznillah salâttayım" diyorsunuz! Aksi halde ben varım ve muhtarım. Muhtariyetimi de Allah için kullandım, bak onun yolundayım. Aklımı irademi oraya kullandım, ben iyi bir müslümanım aslında. Bak namaz da kılıyorum, gittim namaz kılıyorum, bu da boşa gitmeyecektir herhalde" diyerek niyet etmek başka bir şey! Biiznillah bunların hepsini siler atar götürür!

Tekrar tablomuza dönecek olursak: "A" Takdim Formu "BEN", yani tanrılık iddiasında bulunan, "ben varım ve muhtarım" diyen, nefsine zulmeden, Nefsin Zulmeti'ni hayat edinmiş olan Esfele Safilin **haddi aşan**dır, asidir. Eğer kişi "B" Takdim Formuyla "BEN" diyorsa, yani tanrılık iddiasında değil ve tanrılık iddiasıyla ilgili fiilleri de fonksiyonsuzlaştırıyorsa o doğru yoldadır ala sıratın müstakim; doğru yol üzeredir; **hidayet üzere**dir, "**ala sıratın müstakim**"dir. Diğeri haddi aşan! Bakın tek bir **haddi aşmak** vardır. Haddi aşmayı da şimdi tekrarlayalım. Böylece; **haddi aşamayın, haddi aşanlardan olmayın, Allah haddi aşanları sevmez;** bunları ayette okuduğunuz zaman nasıl anlayacağımızı kolaylaştırmış olur, tanımladığımız zaman. Dedik ki; İlmullahta Allah'ın dileğinin sureti olan ilmi surete, bu cüzi manaya "**kendini var san!**" demiş Allah. Böyle dilemiş; kendini bu ilmi suret şartlarında var hissetsin, var sansın! Bu kadar, bu kadar demiş; "kendini var san, varmış gibi san!" Haddi aşma, ileri gitme, haddi aşanlardan olma! Bu kadar; had bu, sınır bu, hudut bu! Ne yaptı? Haddi aştı, suistimal etti bu işi, nankörlük yaptı; "varım ve muhtarım" dedi. İşte **haddi aşmak** bu! Vehim'den Vehmin Zulmeti'ne geçti. O bir vehimdi; kendini var sandı vehimdi! Vehmin zulmetine geçti, vehmi suistimal etti, vehim halinden bir vehim daha üretti; "ben varım ve muhtarım" dedi; haddi aştı, haddi aşanlardan oldu! Demek ki, esfele safilin asidir, haddi aşandır. Öyleyse şimdi "zaten ben haddi aşanlardan değilim" deyip öteleme! O hal üzereyiz ve o haddi aşan hali çok seviyoruz! Onu normal ve doğru sanıyoruz! O haddi aşan halden haddi aşmayacağız sanıyoruz!? Zaten sınırı geçtin! "Şimdi sınırı geçmem!" deme, geçtin sınırı! Başka bir sınır yok. Sen sınırı geçtin ama farkında değilsin. Sen sınırın ötesinde doğdun zaten. Ha, ben sınırı geçmeyeyim burda durayım, deme, sen sınırın ötesinde doğdun, sınırı geçmiş doğdun. Haddi aşanlardan olma, gel **hicret** et, sınırın bu tarafına geç; hicret et! Çünkü sen karşıda doğdun. Ben hiçbir şey yapmıyorum ki, etliye sütlüye karışmıyorum, kenarda duruyorum, haddi aşmıyorum. Hayır! Sen zaten o taraftasın, sınırın ötesindesin,

bunu fark et! **Nasıl**… Yani düşünebiliyor musunuz ya, **nasıl** korkmaz insan? Cehennemlik doğmuşsun ve; ya böyle ölürsem? Eyvaaah, sonsuza dek bir daha, bir daha kurtuluş yok, ya bu üniformayla, bu esfele safilin elbisesiyle ölürsem? Bu elbiseyi çıkarıp ölmeliyim! **Nasıl** korkmaz insan, **nasıl** titremez? **Nasıl** uykusu kaçmaz ya?! **Nasıl** haşyet onu yakalamaz? **Nasıl** bu korkuyla namazda durmaz **nasıl** bacağı titremez? **Nasıl** başka bir konu konuşabilir? **Nasıl** aklı başka bir yere gidebilir? **Nasıl** unutabilir, üstünde bu elbise varken? O haddi aşmıştır!

Mümin Suresi 5. Ayet: **Böylece kâfir olanlar hakkında "onlar ashabun nar" diye Rabbinin kelimesi tahakkuk etti.** Artık **kâfir** kelimesinin ne olduğunda birleştik; kendi varlığını Allah'a eş ve ortak koşan! Şimdi bu mana ile okuyalım: **Böylece kendi varlığını Allah'a eş ve ortak koşanlar hakkında "onlar ashabun nar" diye Rabbinin kelimesi tahakkuk etti;** "onlar ateş ehlidir, nar ehlidir" diye hüküm verildi, hüküm böyle çıktı! Onlar (kendisini Allah'a eş ve ortak koşanlar, böyle yaşayanlar) nar ehlidir. "Ashabun nar" dedi Allah onlara, hükmü böyle verdi.

Maide-87: **Ey İman edenler, Allah'ın sizin için helal kıldığı Tayyibatı haram kılmayın ve haddi aşmayın. Muhakkak ki Allah haddi aşanları sevmez.** Sizi hakikate ulaştıracak yolları tıkamayın? Size, sizi hakikate ulaştıracak yolları, Allah'ın helal dediği, yapın dediği şeyleri kapatıp yasaklamayın, haram yapmayın!

Vakıa Suresi hemen hemen her gün okuduğunuz 7, 8, 9, 10 ve 11. ayetler: **Siz üç grup olacaksınız: Mutlu sağcılar; ashabul meymeneh, mutsuz solcular; ashabul meş'emeh.** Buradaki sağcı ve solcu bizim günlük yaşantımızda insanlara sağcı ve solcu dediklerimiz değil! Buradaki sağ ve solu kişi iyi idrak ederse sol tarafının küfürle, küfür üreten enerjilerle ilişkisini iyi kurabilir. **Önde olanlarsa hepsini aşanlardır. Onlar Mukarreblerdir, Ülaikel mukarrebun.** Sık okuduğunuz için hatırlayacaksınız. Dikkat ederseniz bakın yine bölündü insanlar: **Küfür ehli**; Allah'a kendisini eş ve ortak koşanlar ve **kendisini eş ve ortak koşmayanlar** ve onların içerisinde de çok önde olan, hepsinden önde olan **Mukarrebun**lar.

Haşr Suresi-20. Ayet: **Ashabun nar ile ashabul cennet bir olmaz. Ashabul cennet kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.** Yine iki grup birbirlerinden ayrıldı ve mutlaka ashabun nar halden kurtulun, onlar bir olmaz!" öğüdü geldi.

Mücadele Suresi 19-20-21-22: Hepsini mealen peş peşe okuyayım: **Şeytan onlar üzerine istila edip galip geldi de: Şeytan** kelimesini belki ilerde fırsatımız olur çok detaylandırırız, ama burada **vehmin zulmeti** olarak düşünürseniz işi kolay çözersiniz; **vehmin zulmeti onlar üzerine istila edip galip geldi de** (şeytan dediği şeytaniyet) **vehmin zulmeti, vehmin karanlığı, vehmi suistimal etmek onlar üzerine istila edip galip geldi de onlara Zikrullahı unutturdu! İşte onlar Hizbuş şeytandır, şeytan taraftarıdır. Yani onlar vehmin zulmeti taraftarı oldular, vehmin zulmeti takımı oldular. Dikkat edin muhakkak ki Hizbuş Şeytan hüsrana uğrayanların ta kendileridir.** Eğer kişi vehmin zulmeti takımındaysa, onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir! **Muhakkak ki Allah ve onun Rasülü ile muhâddeleşenler;** yani onlarla didişenler, onlarla bir mücadeleye girmiş olanlar, özellikle onları yok sayanlar! Allah ve rasülünü yok sayanlar,

onlara muhalefet edenler; **işte onlar zeliller içindedirler;** yani onlar zalimler oldular. **Allah; Ben ve Rasüllerim mutlak galip geleceğim diye yazmıştır. Muhakkak ki Allah Kavi'dir ve Aziz'dir. Allah'a ve onun Rasülüne iman eden bir kavmi Allah Rasülüyle muhâddeleşenlerle sevişiyorlar bulamazsın!** Tekrar ediyorum tanrı için bu çok önemli! Tanrılık iddiasında bulunan yapıyı fonksiyonsuz yaparken bu öğüt çok önemli, özellikle Mücadele-22 bu: **Allah'a ve onun Rasülüne iman eden bir kavmi, yani Allah'a kendisini eş ve ortak koşmayanları Allah Rasülüyle muhaddeleşenlerle;** Allah ve Rasülünü yok sayanlarla, onlara muhalefet edenlerle **sevişiyorlar bulamazsın;** onlarla ortak bir işleri yoktur onların! Onlarla beraber yiyor içiyor, yediği içtiği ayrı gitmiyor bulamazsın! **Velev ki bunlar onların "babaları" yahut "oğulları" yahut "kardeşleri" veya "aşiretleri" olsalar bile!**! Kur'an yokmuş gibi yaşamak istemiyorsanız lütfen açıp okuyunuz!

İşte bunlar Allah'ın kalplerinin içine imanı yazdığı ve kendinden bir Ruh ile onları teyit ettikleridir. Allah onlardan Razı olmuş, onlar da Allah'tan Razı olmuş halde. İşte bunlar Hizbullah'tır; Allah'ın tarafındadırlar yani. Dikkat edin muhakkak ki Hizbullah iflah edenlerin ta kendileridir.

Dedik ki "B" Takdim Formu "BEN"de olan, yani varlığını Allah'a eş ve ortak koşmayan ve buna göre fiiller ortaya koyan da "**ala sıratı müstakim; doğru yol üzeredir!"** Yasin Suresi 4. Ayet bize bunu haber verir. **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim, "Ya Sin, vel Kur'anil Hakim, inneke lemin el murseline, Ala sıratım müstakim, tenzilel Azizi'r Rahim."** Bakarsanız buradaki 4. Ayet; **doğru yol üzeredir**, kesinlikle size irsal eden doğru yol üzeredir, mealini görürsünüz. Doğru yolu bize tarifler.

Fatiha Suresi: **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Bismillahi'r Rahmani'r Rahıym Elhamdülillahi Rabbil Âlemin. Er-Rahmanir Rahıym. Maliki yevmid diyn. İyyake na'budü ve iyyake nestain. İhdines sıratal müstakim. Sırat elleziyne en'amte aleyhim, gayril mağdubi aleyhim ve led Daalliiyn.** Âmin. 6. Ayette "**ihdinas sıratal müstakim**" diyerek doğru yolu isteriz, işte burda! Çünkü salât ikame ederken Fatiha kişi için çok önemli bir hediye, çok önemli bir lütuf ve onu esfele safilinden kurtaracak çok önemli bir sığınaktır! Bu yüzden salâtlarda Fatiha okurken âmin derken "hah, Fatiha bitti" diye hatırlama yerine, Fatiha'yı bir dua olduğunu bilerek ve "ya cehennemlik olarak ölürsem!" korkusuyla ve bu cehennemlik elbiseden kurtulmak dileği ve duasıyla, sığınışıyla her serfinde kişi okursa! İşte 6. Ayette "**ihdinas sıratal müstakim**" derken istediğiniz doğru yol, esfele safilinden kurtulma yoludur! Yani Allah'a kendinizi varlığınızı eş ve ortak koşmaktan, böyle bir yaşantıdan kurtulmayı, ondan kurtulmuş olan yaşantıyı istediğiniz bir sığınıştır.

Rum Suresi-30: **Vechini hanif olarak o tek Dine doğrult. O Allah fıtratına ki, insanları onun üzerine yaratmıştır. Allah yaratışına tebdil yoktur. İşte bu Din-i Kayyım'dır. Fakat insanların ekseriyeti bilmezler.** Rum Suresi-30

"olmazsa olmaz" bir kuralı koyar: **Vechini hanif olarak o tek Din'e doğrult!** Dolayısıyla hanif hali yakalamak bizim için çok önemli hale gelir ve çok öncelikli hale gelir. Esfele safilin yapıdan kurtulmadan kişi hanif olamaz! Dolayısıyla, hanif olmak için; biraz önce bahsettiğimiz "A" Takdim Formu "BEN"i, esfele safilin yapıyı fonksiyonlarını çok iyi bilip, onunla mücadele etmek önemli bir hayat tarzı olur!

Enam Suresi-79: **İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin.**

Enam Suresi-162: **İnne salati ve nüsüki ve mahyaya ve memati Lillahi Rabbil âlemin.**

Enam Suresi-163: **La şerike lehü ve Bizalike umirtu ve ene evvelül müslimin.** Biz orayı salâtta okurken "**ene minel müslimin"** diye okuruz.

"Enam-79, Enam-162, Enam-163": Eğer kişi salât ikame ederken Sübhaneke'den önce bunu okursa; işte "B" Takdim Formu "BEN"in hem sığınışı, hem tarifi, hem yönelişi, hem de idrakı böylece başlamış, açılmış hatta itiraf edilmiş olur: **İnni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin. İnne salati ve nüsüki ve mahyaya ve memati lillahi Rabbil âlemin. La şerike lehü ve Bizalike umirtu ve ene minel müslimin.** Meallendirip tarif edeceğim ama vaktimiz çok sınırlı, bu yüzden bir cümleyle özetleyelim. Salâtta; yönelişe hanif başladığınızı, hanif olarak yöneldiğinizi, hanif idrakta olduğunuzu ayetlerle söylemiş oluyorsunuz. Hâdislerde, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin Sübhaneke'den önce okuduğuna dair bilgi var. **Bir seferinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem salât ikame ettirirken kıraate, yani sesli okumaya başlamadan önce epeyce bir süre sessiz duruyor. Sonra cemaatten soruyorlar; ya Rasulallah, neden o kadar uzun sessiz durdun, ne yaptın? İşte bunları okuduğunu buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem.**

BATIL | HAKK

Muhammed-3: "Bu böyledir; çünkü, kafir olanlar (kendi varlığını eş koşanlar) batıla tabi oldular... iman edenler (var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman) ise, Rablerinden (olan) Hakk'a tabi oldular... işte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor.

7. satıra lütfen bakarsanız Muhammed Suresi 3. Ayet var orda. "**Bu böyledir; çünkü, kafir olanlar batıla tabi oldular. İman edenler ise, Rablerinden** (olan) **Hakk'a tabi oldular. İşte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor."** Muhammed Suresi-3'le biz batıl ve Hakk'ı da görüyoruz. **Batıl** esfele safilinin hayat tarzı. **Hakk** esfele safilinden kurtulmuş yapının hayat tarzı. Yani, Deccaliyet Kısır Döngüsü dediğimiz hayat tarzı batıl ilan edilmiş, İhlâs Hayat Döngüsü dediğimiz hayat tarzı ise Hakk ilan edilmiş, Hakk olarak tanımlanmış!

Şimdi parantez içlerini açarak Muhammed Suresi 3. Ayeti okuyalım: "**Bu böyledir; çünkü kâfir olanlar** yani kendi varlığını eş koşanlar **batıla tabi oldular…** Öyleyse, kişi yaşantısı içerisinde varlığını Allah'a eş koşan fonksiyonlar ortaya koyuyorsa, kendi varlığını eş koşan fiiller ortaya koyuyorsa onun o hali batıl, bu Sure gereğince batıl! **İman edenler; Var sanışını eş koşmaksızın Allah'a iman edenler!** Var sanışını, "varım" deyişini değil, var sanışını eş koşmaksızın Allah'a **iman edenler ise Rablerinden** (olan) **Hakk'a tabi oldular.** İşte iki tane yaşantıyı ayırdı. Birisi batıl yaşantı, birisi Hakk yaşantı. **İşte; böylece Allah insanlara onların misallerini darbediyor;** gösteriyor, anlatıyor; **tefekkür etsinler diye!**

Hac Suresi 62. Ayet: **İşte böyle! Çünkü Allah O Hakk'tır. Ondan başka çağırdıkları ise o batıldır. Muhakkak Allah Ali'dir, Kebir'dir.** Hani biraz önce dedik ya; kendinize herhangi bir anınızda sondaj yapınız; ne düşünüyorum!? Baktığınızda; **o an bile "çağırdıklarınız" batıl!** Allah dışında bir şeyle meşgulse zihniniz, bir insanla, bir kıyasla. O derece batıl! Mutlaka birisi bir yere put yapacak, sonra da gidip o puta; ben sana inanıyorum, diyecek!? Böyle bir dar çerçeveye alırsanız işi çözemezsiniz. "Ötenize" geçmiş, hem de "işi" ötelemiş olursunuz! Oysa kendinize sondaj yaptığınızda herhangi bir anınızda, **zihniniz Allah'tan başka bir şey çağırıyorsa o çağırdıkları batıldır**.

- Elhamdülillah işimiz gereği insanlarla değil genlerle, proteinleri karşılaştırmakla, ilaçları karşılaştırmakla meşgul buluyoruz kendimizi!

Tamam, zihninde meşgul olana bak!? Zihninde meşgul olan tanrıysa, tanrılık iddiasında bulunansa! O zihninde bir bilim adamı ilan etmiştir, o bilim adamı başarılardan başarılara koşan düşünceler içerisindedir! Oysa sen zihninde düşündüğün o Sünnetullah'ı Allah'la konuşarak düşünüyorsan! Fark ettin mi? O zaman **sende merak eden YOK İlla ALLAH,** olur. Sende onu konuşan sen YOK, İlla ALLAH olur! Diğerinde konuşan sen olur! Bu yüzden, her şeyi ALLAH'LA KONUŞMAYA alış! Bu yüzden, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ya: **Yemeğinizin tuzu, ayakkabınızın bağı ipine kadar Allah'tan isteyin, Allah'la konuşun O'na sorun.** İşte bu sebeplerle! Yemeğinin tuzuna kadar eğer Allah'la konuşuyorsan "Allah'ım acaba tuzlu mu tuzsuz mu, katsam mı katmasam mı?" bak! Sonra Allah'la nasıl konuşulur, öğrenirsin. Hele bir telefonu o tarafa aç da numarayı çevir sonra nasıl konuşulacağı oturur! O ilmi buluşları, o Sünnetullah'la ilgili çalışmaları Allah'la konuşursan, senin Veli'n, Dost'un, Sırdaş'ın, paylaştığın Allah olursa o zaman zaten sende konuşan sen olmazsın, o ilmi yapan sen olmazsın! O orda kalmaz İlla Allah olur! "Ma tevfiki" diyor ya; **ma tevfiki İlla Billahi**. O zaman dersin ki: Ma tevfiki; Allah'ım biliyorum ben ve bana ait bir başarı öyle bir şey yok, İlla Allah!". Fark ettin mi oradaki güzelliği, inşaallah? O zaman ilim ne kadar güzel olur, değil mi? İşte o zaman **"o âlimin uykusu nafile ibadetlerden önemli" olur;** o âlimin!

- Tam tanıyamadığımız halde de mi Allah'la?

Evet önce! Önce öyle konuşacaksın. O konuşmayla beraber tanıma ilerler! Sen öyle konuştuğun zaman muhabbet oluşur ve Allah sana kendisini tanıtır.

Sen hiç konuşmazsan nasıl muhabbet oluşsun!? **Kiminle koşuyorsan O'nunla muhabbet oluşur!**

Arkadaşlar, birkaç cümleyle bağlayayım izin verirseniz. Evet, **Hakk ve batıl**! Dolayısıyla, daha önce birkaç defa bir vesileyle konuşmuştuk.

Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahıym "Vel Asr, İnnel insane lefi husr, illelleziyne amenü ve amilüs salihati ve tevasav Bil Hakkı ve tevasav Bis Sabr." Sadakallahul azim.

Asr Suresi'nde bahsedilen "**Hakk'ı tavsiye** ve **sabrı tavsiye**" kısmında da Hakk, işte burda bahsedilen Hakk'tır. Aksi halde tanrılık iddiasında bulunanların kendi yaşantıları içerisinde birbirlerine karşı olan hak ve hukuklarını tavsiye etmek değil. İhlâs Hayat Döngüsü, yani "B" Takdim Formu, yani "Ahseni Takvim Hal"in yaşantısı olan Hakk'ı tavsiye etmek, o fiilleri tavsiye etmek Hakk'ı tavsiye etmektir. Ve o Hakk'ı tavsiye ederken o Hakk yolunda o yolda gayret edenin o yoldaki gayretinde ona **sabr tavsiye** etmek gerekir. Burdaki Asr Suresi'ndeki Hakk ve Sabr; bu yoldaki Hakk'ı ve bu yoldaki gayretin de sabrını işaret eder!

Boş amel ve salih amel: Eğer kişi tanrılık iddiasındaysa ve o iddiaya yönelik fiiller ortaya koyuyorsa onun **amelleri boş**a gider. Ayetlerden öğreniyoruz bunu, Zümer-65 özellikle; **şirk koşarsan amellerin boşa gider.** Eğer kişi şirk kelimesini öteler, kendisiyle ilişkisiz sanarsa o zaman bu ayet ona hitap etmemiş olur, öğüdünü alamaz. Ama şirk kelimesinin zaten içinde bulunduğu hayatın kendisi olduğunu fark ederse, o zaman bu ayet bizim için çok önemli bir uyarı haline gelir: Boş amelle meşgul olanlar, amellerinin altında genellikle ilan ettikleri muhtariyetin korunması ve yüceltilmesi amaçlı fiiller yaparlar. Salât ikame ederken bile iyi bir müslüman olabilmek; bakın muhtariyetini yükseltiyor! İyi ve önemli bir müslüman olabilmek için hayır yapar, ibadet yapar, eğer tanrılık iddiasıyla yapıyorsa! "Billahi anlamıyla iman"la birlikte yapılan, onun gereği yapılan ameller **salih amel** olarak tanımlanmıştır. Bu bakımdan, Maide Suresi 2. Ayete de bakmanızı öneririm.

Esfele safilin yapı Kur'anda **necis** olarak tarif edilmiştir; **çirkin**, necis tarif edilmiştir. Ahseni takvim yapı, yani "B" Takdim Formu "BEN", yani Billahi anlamında iman ve onun gereği olan yaşantı **Güzel, Temiz, Tahir** olarak tanımlanmıştır. Dolayısıyla, eğer siz ilan ettiğiniz tanrılıkla ilgili olarak güzel ve çirkin tanımları yaparsanız ve o güzel ve çirkin tanımlara göre hükümler verirseniz o yalnız ve yalnız Deccaliyet hükümleri olur, ilan ettiğiniz tanrının hükümleri olur! Bu konu içerisinde bir tane **çirkin** vardır ki; Allah'a eş ve ortak koşmak; bir tane **necis** vardır ki; Allah'a eş ve ortak koşmak! Bir tane **güzel** vardır ki; **Allah'a eş ve ortak koşmayan hal ve bunun yaşantısı!** Öyleyse; siz, güzel diye buna bakarsanız çok farklı şeyler görmeye başlarsınız. Hayatta güzel dediğiniz şeyler değişir. Çirkin diye siz, Allah'a eş koşmaya bakarsanız, Allah'a eş koşmaya bakarsanız, eş ve ortak koşmaya çirkin bakar, o size çirkin gözükürse, hayata böyle bakarsanız sizde fiillerin tecellisi hızla açılır; çirkin ve güzeli buna göre hayatınızda tanımlar ve buna göre bakarsanız! Güzel sizin için de Allah'ın güzel dediğiyse, çirkin sizin için de Allah'ın çirkin dediğiyse o zaman fiillerin tecellisi pıtrak gibi açılır.

Tevbe Suresi-28: **Kesinlikle müşrikler necistir.** Yani kesinlikle varlığını Allah'a eş ve ortak koşanlar pistir, necistir. Sizin için de öyle olacak! **Allah için öyle, sizin için de öyle olacak!**

Vakıa-79: **Ona şirkten arınmamışlar dokunmasınlar.** Temizlenenler tahir olanlar dokunsun! Yani! Sisteme, Kur'ana! Şirkten temizlenmiş olanlar... Esfele safilin yapıyı fonksiyonsuz hale getirmiş, "A" Takdim Formu "BEN"i (tanrılık iddiasında bulunan hayat tarzını) yok etmiş olanlar temizdir, tahirdir. Onlar Kur'anla ilgili fikir ileri sürmeye başlasınlar.

Feth-i Zulmani	Feth-i Nurani (Rahmani)
Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa, kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar	EDEB HALİ •Var sanışı suistimal etmemek hali

10. satıra bakacak olursanız, **Fethi Zulmani** ve **Fethi Nurani** tanımlarını görürsünüz. Burayı da çok geniş konuşmamız lazım aslında. Çünkü günlük yaşantıyla hayatla o kadar yakından ilişkili ki; tanrıyı tanıma açısından o kadar önemli ve ilişkili ki! "A" Takdim Formu "BEN" olan varlığını, Allah'a eş ve ortak koşanın her türlü yeteneği Fethi Zulmanidir. Her türlü yeteneği! Onun yaptığı tayyi mekân da Fethi Zulmanidir. Eğer varlığını Allah'a eş ve ortak koşuyorsa her türlü yeteneği Fethi Zulmanidir. Diğeri ise, var sanışını Allah'a eş koşmadan iman eden ve onun gereği gibi yaşayanın her türlü hali Fethi Rahmani, Fethi Nuraniye doğru gider. İlerde açarız inşaallah.

Ve **Edeb**. Burası da çok önemli! Burayı uzun konuşmazsak edebsizlik etmiş oluruz, ama affınıza sığınıyorum. Bakın **"A" Takdim Formu "BEN", yani varlığını Allah'a eş ve ortak koşan, tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar!;** bunların edeblerinin, "edeb" dediklerinin sonucunda son durak hümanist tanrıdır, hümanist tanrı çıkar. **Kendi varlığını eş koşarak aslında edebsizlik yapar. Tanrısal düzenlemelere hürmet ve riayeti edeb sanar; oysa kendi varlığını eş koşarak edebsizlik yapar.**

Edeb halini bir cümleyle özetleyecek olursak; "ilmi suretin kendisini var sanışı" dedik ya, işte; o **var sanışı suistimal etmeme halidir;** haddi aşmama halidir edeb hali**. Edeb Ya HU** seslenişi o haledir, o noktayadır. Aksi halde, tanrısal düzenlemelere göre düzgün yaşayan, iyi insan olan, çeşitli insan haklarına uyan, çeşitli hukuklara uyan..? "Bunlara uymayın" demiyorum, ama onlara uymak burda bahsedilen EDEB değildir. O, hümanist insan için gereklidir. O da iyi bir noktadır, tanrısal alanda gelinebilecek çok önemli iyi bir noktadır. Ve **Muhammedi Bakış**ın dışındaki insanları bir yere, iyi bir yere götürmeye çalışan tüm anlatışlar, felsefeler hepsinin son durağı işte odur: Hümanist tanrı; yani Ferrari'sini satan bilge kişi! Ferrarisiz kalmış yürüyen hümanist tanrı olur o. Bunları kesinlikle Muhammedi Bakış'la karıştırmamak hatta kıyaslamamak bile gerekir! Çok, çok büyük bir edebsizlik yapılmış olur.

Tanrılık iddiasında bulunanın -kendisini incelediği zaman görecektir ki- her şeyi, her düşüncesi, her yaptığı altında tanrılık iddiasını beslemek içindir veya başkalarının başka tanrıların hürmeti saygısı veya ilişkileri içindir. Oysa "B" Takdim Formu "BEN" halinde olan, yani "var sanışını" Allah'a eş koşmadan Allah'a iman eden ve onun gereği gibi yaşayan, "Allah rızası için" demese bile onun her hali o kapsam içerisinde olur. Ve neticede o yol üzerinde de nefs-i radiye, nefs-i mardiye işte bu konuda gelen idrakların yaşam biçimidir: Razı olan ve razı olunan idrakların yaşam biçimleri!

Ve nihayet, tanrılık iddiasında bulunan **hiçbir zaman "B" sırrınca Levm edemez. Deccaliyet Kısır Döngüsünde kalır.** Tanrılık iddiasında bulunan, yani tanrılık iddiasının fonksiyonlarıyla yaşayan, hiçbir zaman "B" sırrınca levm edemez. Oysa var sanışını Allah'a eş ve ortak koşmayan, "A" Takdim Formu "BEN" ve "B" Takdim Formu "BEN", yani esfele safilin ve ahseni takvim muhasebesi yaparak geçirir her saniyesini! İşte bu aslında **nefs-i levvame**nin ta kendisidir ve böylece İhlâs Hayat Döngüsüne girmiş ve ilerlemiş olur. Kendisini doğarken bulduğu sınırın ötesindeki halden edeb sınırları içerisine **HİCRET** etmiş olur bu yapı.

"Nefs-i levvame nedir ve nefs-i levvamenin süreci, kısımları kaç kısımdır? İçinde kaç bölüm vardır? Nasıl yapılır?" bu kaldığımız yerden kısmet olursa; nasibse hayırlısıysa, Allah'ın indinde makbulse inşaallah tekrar bir araya gelir, paylaşırız.

El-FATİHA.

05 Rabiulahir 1431 / 20 Mart 2010

- Zahir ve batın, Arş'ın altı ve üstü
- Kesret ve Ef'al âlemi tanımları arasındaki fark
- Bir işi Allah'ın nasıl yaptığını merak ettiğinizde
- Semavat, arz ve arasındakiler?
- Var görünme ve Rab ilişkisi
- Var görünenler muhtariyete nasıl düşüyor?
- Yok nedir, kime göredir ve ne yoktur?
- Ehad ve Vahid'in ifade ettiği "tek"in farkı
- Heva nedir?
- Zaman kavramı nasıl ve neye göre oluşuyor?
- Muhammedi Bakış'a göre dua
- Tenzih, teşbih kavramları ve renk
- Saf tek yüzlü, çok yüzlü ve yüzsüz olmak?
- Allah'ı varlığıyla örten yapının izini sürmek
- Sanki karşıdakini düşünüyormuş gibi yapmak
- Vaziyeti kurtarıcı yalan alışkanlığı
- Sahte ilah, gerekçe üretme uzmanıdır
- Gizliliği ve "özel" olmayı sevmek
- Kendini şeffaf sanıp imalı yaşamak
- Kâfir ve şeytanın gerçek tanımları
- Kendini aklamak için başkalarını haklayan yapı
- Bir ayet, bir hadis kapsamında olmak
- Ayet, hadis, "B" yapı ve "A" yapının enerjileri
- Konuşan Kur'an sistemdeki hangi nokta?
- Şakinin dili şikâyet! Sahte ilah dilinden tanınır.
- Kendini hiç kusurlu bulmayan
- Kırk yaş üzeri için çok önemli bir test
- "Allahümme inni eselüke hubbeke" duası
- Seni iflas ettirecek bir halin var!
- Güzel ve çirkin
- Vermek, ama neyi?
- Hüsnayı yalanlamak ve cimrilik
- Hayrul beriyye ve şerrul beriyye
- Bu hadisin kapsamında olalım inşaallah

Saffat Suresi ilk beş ayet: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym, "Ves Saaffati saffa; Fezzacirati zecra; Fettaliyati zikra; İnne ilaheküm le Vahid; Rabbüs Semavati vel Ardı ve ma beynehüma ve Rabbül meşarık. Sadakallahul azim."** Bu ilk beş ayeti mealen de söyleyeyim: **"And olsun o saf olup dizilenlere. O şiddetle def edenlere. O zikir tilavet edenlere. Muhakkak ki, sizin ilahınız Vahid'dir! Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir." Sadakallahul azim.**

Şimdi meale detaylı bakmaya çalışacağız. Ancak bir paragrafı, yani ordaki manaları içeren toplu bakış açısını yavaşça söylemeye çalışayım. Beş ayeti birden bir paragraf içerisinde görmeye çalışalım. Önce çok yavaşça söyleyeceğim. Lütfen kelimelere, cümlelere hep birlikte özen göstermeye gayret edelim:

"Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef'al âleminde "Var Görünenleri" ve "Her An Yeni Var Görünenleri" ve bunların her türlü hallerini NUR'undan tertipleyenin Rabbülalemin olduğuna, dünya yaşantısı sürecinde imanı sonucu, "Var Görünüşünü" Allah'a eş ve ortak koşmayan şuurunu, VAHDET YOLUNDA teşbihten tenzihe doğrultarak VAHİD'e olan "imanını ikan" için; dilinde, halinde ve fiilinde Zikrullah'ta olanların; öncelikle vehmin zulmetini şiddetle def edenlerin; zulmetten arınmış saf halleriyle safın safı olabilme arzusuyla bu yolda dizilmişlerin; Muhammedî Muvahhid'lerin kadrini bilebilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden, melekler ve Ruh onda tenezzül eder. "Bin aydan daha hayırlı olan" onlara and olsun!" Bu paragrafı birlikte şimdi incelemeye çalışacağız.

Ayette, sureye başlarken dikkat ederseniz yine and olsun var, yemin var. Okuyanı uyarıyor. **Anlamakta gayret gerektiren, anladığın zaman hayretini artıracak olan, senin için, ahiretin için çok önemli ipuçlarını içeren bilgiler gelmekte,** diye bizi uyarıyor. Elinizdeki ayetlere bakarsanız, dikkat ederseniz üç grup için, üç özellik için böyle bir yemin var, birinci ikinci üçüncü ayetlerde: **And olsun o saf olup dizilenlere; o şiddetle def edenlere; o zikir tilavet edenlere.** Onların önemli bir özelliğini söylüyor dördüncü ayette; **Muhakkak ki, sizin ilahınız Vahid'dir!** Beşinci ayette önemli bir idrak açıklaması var bizim için; **Semâvât'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir; ve doğuların da Rabbidir!** Biraz önce okuduğumuz paragrafı şimdi tekrar okuyacağız ama biraz daha izah eder, hafif izah eder şekilde. Sonra daha geniş izah etmeye çalışacağız. Beşinci ayetten başlayacağız manalandırmaya, beşten bire doğru gideceğiz. Neden beşinci ayetten başlıyoruz bakın? Dördüncü ayette diyor ki; **sizin ilahınız Vahid'dir.** Ama beşinci ayette, yaşadığımız bizzat içinde olduğumuz âlemi tanımlıyor, orası için ne düşüneceğimizi söylüyor: **Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.** Dördüncü ayette bakın ilah kelimesi var. İlah kelimesini biraz sonra açıklayacağız, neden "ilahınız" diyor? **İlahınız Vahid'dir!** Ama beşte, dikkat ederseniz **Rabbiniz diyor; Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.**

- *"Doğuş" diye geçiyor mealde ama?*

Aynı mana. Doğuşların; doğudan olan fiil doğuş olduğu için "doğu" veya doğuş şeklinde meale ikisi de yazılır, doğrudur. Doğuşların! Biz meallendirirken daha fazla doğuş üstünde duracağız, doğuş olarak göreceğiz.

Beşinci ayette, bulunduğumuz yaşadığımız halin nasıl düşünülmesi gerektiği tarif ediliyor. Evet, beşinci ayette içinde yaşadığımız bulunduğumuz hal için nasıl düşünmemiz gerektiği var. **Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.** Bu yüzden biraz önceki paragrafımızda bulunduğumuz âlemin nasıl algılanması gerektiğini bu ayet çerçevesinde oluşturuyoruz.

Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef'al âleminde; bulunduğumuz âlemin bir tanımı: Fiillerin cereyan ettiği bu âlem **ef'al âlemi** olarak bilinir. Zahiri şöyle tanımlayabiliriz; insana göre en somut görüntü! **Zahir**; insana göre en somut görüntü. Neden insana göre? Allah'a göre "zahir, batın" diyemezsiniz! Diyemezsiniz onu! "Allah'ın gördüğü, göremediği" diye bir tarif yapamazsınız, bunlar insan için tarifler. Peki, neye "zahir" diyor insan? O anda, neyi en somut görüyorsa, o onun için **zahir**, göremedikleri de **batın** onun için. En somut gördüğü şey zahir! Kesret ne peki? "Var Görünenlerin" yaşantı âlemi! Kesret âlemi; Var Görünenlerin, Var'ın değil, Var Görünenlerin (çokluk var) yaşantı âlemi, hayat âlemi **kesret**. Peki **ef'al âlemi,** onu da anlayacağımız şekilde tanımlamaya çalışalım: Var Görünenlerin kendilerini hissettikleri ve bu hissi tanımladıkları âlem. Bunları tekrar edeyim şimdi.

Buraları konuştuğumuz dille, yaşadığımız günün idrakıyla tanımlamak çok önemli. O zaman konu sizin için somutlaşır! Aksi halde tanımları yakalamaya gayret edersiniz. Oysa o tanımlar size bir manzarayı tarif edecek, manzaraya hiç gelemezsiniz. Önce manzarada kullanılan tanımları, öğeleri günlük yaşantınızın idrakıyla ve konuştuğunuz dille, anlaşılabilir "hah, bunu anladım" diyebileceğiniz bir cümleye çevirmeniz lazım. Böylece siz kendinize olayı yenilemiş olursunuz. Olay aynı! Ama siz işi sizin çağınız için yenilemiş olursunuz.

"Zahir" dedik, insana göre en somut görüntü. Bu yaşadığınız âlem bizim için en somut görüntü. Bu yüzden yaşadığımız âlem bizim için zahir, yaşadığımız hayat bizim için zahir tarifi içerisinde; bize göre artık o zahir. Kesret, **çokluk**: Var Görünenlerin yaşantı âlemi. Bakın ef'al âlemi peki, yani fiil âlemi, yani Arş'ın altı? Orayı tarif ediyoruz; Arş'ın altı; Arş'ın üstündeki manaların vücut bulması dilenmişlerinin yeri. Sizin var görüneninizin mana âleminde de yeri var ama sizin ordan haberiniz yok! Niye? E, orayı hissedemiyorsunuz ki! Orası, biz Var Görünenlerin hissettikleri, bildikleri, tanımlayabilecekleri bir yer değil.

Şöyle, dualar için dikkat edilmesi gereken bir şey söyleyeyim. Dualarda acele edilmesinin, haşyetle telaş edilmesinin bir önemi burda karşımıza çıkar! Ef'al âleminde vücut bulmamış bir şey için, mana âleminde olan hali için duacı olur ve duanız inşaallah makbul olursa, vücut bulmadan mana âleminde sizin için güzellikler oluşur. Vücut bulduktan sonra dua edilmesi ve olmasıyla diğeri çok farklıdır. Örneğin şu sözümüzü hatırlayınız: Bir işi Allah nasıl yapıyor? diye merak ettiğiniz zaman "ben nasıl yapıyorum?" deyin! "Aynısını bulursunuz" demiyorum, dikkat

edin! Bir ipucu yakalarsınız. Çünkü sizin yapmanız gayrı değil ki! "Ben nasıl yapıyorum? Allah nasıl yapıyor?" diye ayırmanız SUÇ zaten! Eğer siz bir işi "şu işi Allah nasıl yapıyor?" dediğinizde bir ipucu yakalamak istiyorsanız "o işi ben nasıl yapıyorum?" deyin. Bir ipucu yakalarsınız. Çünkü o yakalayacağınız ipucu Esas'ın izidir. **Esas**'tan ayrı bi şey olamaz ki, size ait müstakil, ayrı bir yapış olamaz ki! Niye? Öyle bir yapı yok ki, ona da ait müstakil bir prosedür olsun!

Dolayısıyla, biraz önceki konuya açıklık getirmek için şöyle basit bir örnek verelim: Bir arkadaşımız otomobil çizicek. Ama biz bir toplu taşım aracı ve toplu taşım aracında da engellilere de kolaylık sağlayacak iniş binişin olduğu bir çizim, bir proje istiyoruz. Kişi çizimi yapmadan önce, henüz o çizimi nasıl yapacağı birkaç alternatif, o çizimin manaları o kişinin kafasındayken siz o kişiye müracaat ederseniz, daha uygun bir çizime yardımcı olursunuz. Ama kişi çizmişse ve siz o anda bir şey söylüyorsanız, artık vücut bulmuş! İsteğiniz kabul olmuşsa yine sizin isteğinize uygun bir değişiklik yapacak ama çizim oldu! Fark ettiniz mi? Kader içerisinde "İnsan-29" açısından baktığımızda, kişi için önemli bir ipucu çıkar orda. Kader vücud bulmuşsa ve siz o anda bir telaşla korunmak istemişseniz o kazayı hafif atlatırsınız. Ama mana halindeyken müracaat ederseniz kaza hiç olmayabilir.

Evet, ef'al âlemini tarif ediyoruz şimdi. Dedik ki; kesret "Var Görünenlerin" yaşantı âlemi. Peki, **ef'al âlemi** fiil âlemi, yani manaların vücut bulduğu Arş'ın altı nasıl? Bu Var Görünenlerin kendilerini hissettikleri ve bu hissi de tanımladıkları âlem. Birisi veya başka bir şey kendisini burda hissediyor, hissettiklerini de tanımlıyor. İşte fiil âlemi! Arşın üstünü siz hissedemez ve tanımlayamazsınız; orası **mana âlemi**! Ama "Var Görünenlerin" yaşantılarının olduğu kesret âlemi; bizim bulunduğumuz, yaşadığımız hal. İşte; **Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların!** Siz Semavat ve Arz'a batini bakar, Arz'ı beden Semavati sizin idrakınız, beyniniz, düşünceniz diye düşünürseniz de, diğeri de doğru. Evreni de canlı düşündüğünüzde onun da kendi Samavat'i ve Arz'ı var. "Efendim, Semavat yalnızca işte şudur, Arz da bedendir." Hayır, o senin için! Ama dünyayı tek ele aldığınız zaman "**yeryüzünde Halife yaratıldı!**" Dolayısıyla, yeryüzünü yani dünyayı da tek ele alabilirsiniz. Dünyayı tek ele aldığınız zaman onun da kendine ait bir arzı ve seması var, arzı, seması ve arasında olanlar var! Evet, her şey için geçerli olan **"arz, sema ve arasındakiler"in Rabbidir,** onların Rabbidir!

Bakın bu kesret âlemini söyleyince "Rabbidir" diyoruz. Fiil âlemine geldik, Var Görünenlere, Var Görünenlerin olduğu âleme geldik, diyoruz ki "onların Rabbidir; yani Var Görünenlerin montajcısıdır." Arş'ın hemen altında düşüneceğimiz Rububiyet mertebesine "Rabb" diye sesleniriz ya, işte o Rububiyet mertebesidir ki, Var Görünenleri Var Görünür hale getirir! Onların nasıl var görünmesi dilenmişse, onlara o **var görünme**; vücut halini kazandırır. **Rabb**; Onun öğretmeni, eğitmeni, Var Görünenin öğretmeni! Bu yüzden Rabbin! Ha, kesret âleminin tamamını düşündüğümüz zaman, karşımıza nasıl çıkar o zaman? Rabbülalemin! Basamak basamak genişletmeye çalışacağız.

Çok dikkat ediniz, bakın **tasavvuf** diye anlatılan nedir? İslam Dini'ni daha iyi kavrayabilmek için fikir beyin fırtınalarını içeren bir paket anlayışa verilen tasavvuf

ismi farklı bir şey değildir! Tasavvuf; İslamiyeti daha iyi anlayabilmek için sunulan bir fikir fırtınasıdır. Bu fikir fırtınasının içerisinde olayları yakalayabilmek için şimdi söyleyeceğim gerçeği iyi görmek, bilmek ve ona göre davranmak gerekir. **Var Görünenler!** Şimdi, biraz önceki paragrafımızı tekrar edeceğiz ya, bu yüzden orda geçenleri tekrar farklı bir şekilde tanımlamaya çalışıyoruz. Var Görünenler! Var Görünenler, birbirlerine nispetle var hükmündedir! Buna dikkat ediniz lütfen. Var Görünenler birbirleri için, birbirlerine göre varlardır. Eğer onları birbirlerine göre yok sanarsanız işin içerisinden çıkamazsınız; ham hayalle uğraşırsınız, amel kalkar. Bir süre sonra ameli kaldırırsınız, amelsiz laf salatasını İslam Dini zannedersiniz! Var Görünenler bizim "Var Görünen" deme sebebimiz- Allah'a göre! Şurası çok önemli; Var Görünenler birbirlerine nisbetle VARlardır! Ancak işte bu var anlayışından kurtulamayanlar, birbirlerine göre var olmalarından kurtulamayanlar, Allah'a karşı da "varım" diyorlar, böylece muhtariyetlerini ilan ediyorlar. Var Görünenler birbirlerine göre varlar! Birbirlerine göre var olma duygusundan sıyrılamayan, birbirilerine göre var görünmeyi sindiremeyen, hazmedemeyen, birbirlerine göre var görünmeyi suistimal eden, Allah'a da diyor ki "sana göre de varım; müstakilim, muhtarım!" Fark ettiniz mi?

Var Görünenler Allah'a nisbetle VAR hükmünde değildir! Allah'ın VAR olma koşulları başka, insanın var olma koşulları başka! İnsanın var olma koşulu öyle bir hal ki, o koşul Allah'ın var olma koşuluna göre YOK, Allah'a göre YOK! Ama insanın var olma koşulu bir başka insanda da aynı olduğu için, birbirlerine göre VAR'lar. Dolayısıyla kişi tasavvufun bu fikir fırtınasının içine girip fikir sarhoşu olursa, **yokluk** ona hoş geleceği için her şeyi YOK sanmaya başlar, bir insana göre yokluk yaşar! Bakın çok dikkat edin, birisine göre yokluk yaşar. Hem "birisi" der birini tespit eder, sonra ona göre de YOKLUK yaşar. Böyle bir şey yok! Ona göre VAR çünkü o! Allah'a göre yokluk yaşaması lazım. Daha önce yokluğu çok tanımladık. Yaşadığınız hayatla ilgili çok önemli bir ipucu vereceğim bakın. Sizi birisine tanıştırdık tanıştınız. Sizi tanıdı, huyunuzu suyunuzu, karakterinizi bildi. Aradan belli bir süre geçti. Bir süre görüşemediniz de diyelim. Sonra karşılaştınız. Sizi görünce size baktı ve size baktığında sizi gördü. Sizi gördüğünde tanımladığı var ya, işte o **YOK**! Burayı iyi anla! Burayı iyi anladığınız zaman siz sizde YOK'u öyle güzel görürsünüz ki; onunla tanışırsınız, o YOK'la tanışırsınız ve konuşursunuz onunla. Düşünün; size sizi tanıyan birisi baktı, bir süre sizi görmemişti, karşılaştınız sizi gördü. Zihninde sizi tanımladı ya; mesleğinizi, işinizi, gücünüzü, huyunuzu suyunuzu, daha önceki anılarınızı, paylaştıklarınızı, falan falan; sizin için hızla bir tanım yaptı ya bakar bakmaz, işte o YOK! Vücudunuz değil o yok, o tanımladığı zat YOK! Onu öğrenmeye çalışıyoruz; o tanımladığı zatla devam edenin akıbeti cehennem! O kişinin tanımladığı gördüğü zaman tanımladığı zatı siz Hac'ca götürün getirin, salât ikame ettirin fark etmez. O zatın yeri belirlenmiş. O zat yok! Nerde yok? Cennette yok! Cehennemde var! Cennette yeri yok!

- Hocam, karşıdaki kişinin benimle ilgili olarak aklından geçirdiği şey mi bu, onun beni görünce düşündükleri mi?

Öyle tek tek düşünce değil. Ne düşündüğü önemli değil! Sana baktığı zaman seninle ilgili bir kişi düşünüyor ve onu da kendine göre tarif ediyor; işi şu, gücü

şu, falan falan. Yoksa senin için aklından şunu geçirmiş bunu geçirmiş, öyle değil! Senin için tanımladığı bir ZAT var, eğri doğru fark etmez, o tanımladığı ZAT var ya, o YOK! Bakın şimdi onun izini süreceğiz tekrar. Daha önce de sürdük, hep onun izini sürüyoruz!

Hep, çok dikkat edilmesi gereken bir şeyi vurgulamaya çalışıyorum, bakın tekrar edelim. Sizin Var Görünen halinizde iki tane BEN var, yaşayan iki tane BEN var. Bu iki BENi tanımanız ve ayırt etmeniz gerekiyor. Hayat bu, bu kadar! Bu kadar, başka hiçbir şey yok! Bu iki BENi birbirinden kendinizde ayırmanız gerekiyor; şu şu BENdir, şu diğer BENdir diye. Çünkü sizde olan iki BENden, yani kendinizi anlattığınız, takdim ettiğiniz "BEN" dediğiniz bu iki halden birisi cehennemlik, birisi cennetlik yapıda! Eğer sizin kendinizde var olan cennetlik ve cehennemlik kişilikleri birbirinden ayırt edemezseniz, her işinizi cennetlik yapının üstünü örten ve hayata hâkim olan BEN yapar! Hayata o başladı çünkü, esfele safilin olarak hayata o başladı çünkü. Onun kasasına gider her şey. O BENin akıbeti cehennem, burası kesin! Ha, ne dedik; iz sürüceğiz iz, yeni bir şeylerle onun izini süreceğiz şimdi. Eğer siz sizdeki o BENi tanırsanız, onu tanır onu hayatınızdan saf dışı ederseniz cennet yapısında olan BEN kendiliğinden hayata hâkim olur. Bakın şunun gibi: Masanın örtüsüne bakın. Masanın örtüsünü çekmeniz için bir gayret gerekiyor ama masanın şu üstü için bir gayret gerekmiyor, hiç uğraşmanız gerekmiyor. Masanın üstündeki bu örtüyü cehennemlik BEN kabul edelim. Bunu iyi tanır, burdan sökebilirsen diğeriyle uğraşman, tanıman, "nasıldı" demen gerekmiyor, çıkıyor zaten! O çıkıyor, hayata o hâkim oluyor. "Ben diğerini nasıl bileceğim, onu nasıl ortaya çıkaracağım?" hiç öyle düşünmen gerekmiyor. İnsanlar tasavvuf adı altında yanlış işle meşguller. Ne o? Bu masayı öğrenmeye çalışıyorlar, merak ediyorlar; burası nasıl, altı nasıl, üstü nasıl, rengi nasıl? Sana ne! O zaten hazır! Hayatını onunla geçirme! Masanın örtüsünü tanı ve bunu nasıl çekeceğini öğren! Zaten o senin, çıkacak! Masanın örtüsü duruyor. O, masanın örtüsünün altındaki gizli masanın, gözükmeyen masanın sohbetini yapıyor! Onun için cilt cilt kitaplar okuyor. Görmediği masanın "şurası böyleymiş, burası şöyleymiş… Duydun mu, bizim masanın şurasında şu varmış?" bunu konuşup duruyor. Ya örtüyü çek çıksın meydana! Bunun için diyorlar "çekil aradan ya, çekil! Çıksın Yaradan!" Ne orasıyla burasıyla uğraşıp duruyorsun? O nedir biliyor musunuz? Gönül bir sohbet ister, Din bahane! Bir şeylerle meşgul olmak için o! İşte bu örtünün izini süreceksin, ne olduğunu iyi tanıyacaksın, hayatından bunu söküp çekip alacaksın!

Biraz sonra izahına geleceğiz, konudan konuya atlar gibi oluyor ama bakın. **O şiddetle def edenlere and olsun**; işte bu masanın örtüsü var ya, bunu **şiddetle def edenlere and olsun.** Yani "bu masanın örtüsünü, bu yapıyı şiddetle reddeden terk edeni biliyor musun sen? Onun ne olduğunu sen biliyor musun, onun Kadr'ini anlayabilir misin?" diyor Yaradan, "**ona and olsun**" diyor, be insan! E, sen hala "bana şu aferin desin bu aferin desin, şu beğensin" diye uğraşıyorsan, yazık! Ya Yaradan diyor ki "şuna and olsun, şu örtüyü çekene and olsun!" Ya ötesi var mı bunun! İnsana bir teşvik vermiyor mu? Bir başkasının gözüne girebilmek için elli takla atıyor kişi! Allah diyor ki, "onu reddedene and olsun!"

Evet, Var Görünenler! "Var Görünenler" dedik birbirlerine göre vardır. Ancak Var Görünenler, Allah'a nispetle, Allah'ın Var Olma koşullarına göre YOK hükmündedir.

- Şimdi insan çoğunlukla, kendini nasıl görürse karşıdakileri de öyle görür, yani benim düşüncem öyledir. Bu durumda mesela biriyle tanıştığımızda onu tanımlarken eğer, onu aslında var olmayan mevcut görüntüsüyle tanımlarsak, fakat daha sonra kendimize dönüp, "kendimizde farklı, onda farklı yaparsak" sanki olmazmış gibi geliyor. Bu durumda her tanıştığımız kişiyi sadece "dilenmişin sureti olarak" mı görmek gerekir?

Her şeyi öyle görmen gerekiyor önce! Elbette, zaten öyle çünkü! Onu anlamaya çalışacağız şimdi. Evet, paragrafta geçen tanımları biraz açmaya çalışıyorduk ve ilah, **ilah** geçiyor. Paragrafı tekrar okuyacağız ama bu tanımlardan sonra. Bakın ilahı basit bir şekilde tanımlamaya çalışacağım. Kur'anda "**ilahınız Allah'dır, ilahınız Vahid'dir**" geçiyor. Ama "Allah, ilah değildir" diyoruz! Nas Suresi'ni okuduğunuz zaman orda da "insanların ilahı" diye, orda da geçiyor. Peki, **ilah** ne? İlahı bakın şöyle anlayınız: İnsanın idrakını yönelttiği, gözünü diktiği, ama ne olduğunu tam bilemediği ulaşılmaz bir yapı! İlah; insanın gözünü diktiği, idrakını yönelttiği! Bu bir put ta olabilir, bir şöhret de olabilir. Bu yüzden Allah'a ilah derseniz yanılırsınız. Ama zihninizde ilah oluşturma veri tabanı var ya, onu da Allah'a yöneltirseniz kurtulursunuz! Çünkü zihninizin bir şeye "ilah" demesi onun bu arzusundandır. İdrakını bir yere yöneltmek arzusu! Gözünü bir yere dikmek, bir ulaşılmaza bakmak! İdrakını yöneltiyor ama tam tanımlayamıyor, ulaşılmaz! İlah kavramı! Senin kafandaki o ilah kavramı; idrakını yönelteceğin yer, gözünü dikeceğin yer. **Hedefin,** hedefin! Eğer sen hedefini Var Görünenlerden seçersen, gözünü oraya dikersen, ondan istersen, ona sığınırsan, o zor günde "seni kurtarsın!" diye gözünü diktiğin, idrakını yönelttiğin, istediğin, sığındığın sana verilir "al, seni kurtarsın!" diye. Onun senden kaçtığını görürsün. Ayet diyor ki; "gözünüzü diktiğinizi, idrakınızı yönettiğinizi, bir şeyler istediğinizi de sizi de Allah yarattı **"ilahlarınızı da sizi de Allah yarattı."** Öyleyse Allah'ın yarattığı Var Görünenlere gözünü dikme, idrakını yöneltme, onu ulaşılmaz sanma! Sendeki bu duyguyu Vahid'e yönelt, dördüncü ayette. Burayı ilerde genişletiriz.

Vahid; tek! Ehad; tek! "ilahınız Ehad'dır" demedi, "ilahınız Vahid'dir" dedi El-Vahid. İhlâs Suresi'nde Ehad burda Vahid; ikisi birbirinden farklı. "Ehad ve Samed" İhlâs Suresi'yle geldiğinde Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme soruyorlar "bu nasıl tek?", hatta bazı tekler söylüyorlar, şunun gibi mi tek? Hiç birisi gibi değil, farklı tek! Ve Samed'i soruyorlar; Samed ne demek? Samed'i tarif ediyor. Burda biz bir iki cümleyle Vahid ve Ehad'ın farkını kavramaya çalışalım. Sonra, çok ilerde nasibse o kısımlara bakarız paylaşırız inşaallah.

Fikir var ya fikir, fikirlerin başlangıcı var. Fikir sonsuzdan gelip sonsuza gitmiyor, fikrin bir başlangıcı var. Evrenimiz için, yaşadığımız âlem için düşünürsek, yani İhlâs Hayat Döngüsü için düşünürsek, İhlâs Hayat Döngüsünün olduğu "**tek kare resim**" için düşünürsek; -İhlâs Hayat Döngüsü tek kare resim- yani "Allah bunu yaptı, bundan önce canı sıkılıyordu boştu, bunu da yaptı, bitti; bundan son-

ra da boş" öyle bir şey yok! Okuduklarımıza göre, ayet ve hadislere göre, Allah için "İhlâs Hayat Döngüsü" diye tanımladığımız, anlamaya çalıştığımız; Arş'ın altı üstü, izah etmeye çalıştığımız bilinenler bilinmeyenler; YOK anlamında bir **AN**'dı. "Bir AN"dı deyip geçip gidiyor, "bir "AN"dı. Yaşadığımız, o AN'ın içi! Bir ANdı. İşte o bir AN olan İhlâs Hayat Döngüsü Fikriyle birlikte o fikrin prosedürünün başlamasıyla görülür **VAHİD.** O fikrin öncesidir **EHAD.** O fikirlerin kesret âleminde birçok şeylermiş gibi, mana âleminde birçok zıtları da varmış gibi, alternatifleri olan çokluklar gibi görünen o yapıların tamamının aslında tek bir hal, tek bir pozisyon olduğunun adı VAHİD.

Geçmiş âlimlerin çok basit bir örnekleri var. Vahid isminin manasını görebilmek için bakın o örneğe bakalım. Yalnızca anlamak için! Bakın bu hep usul: Bir örneği anladıktan sonra, orda size hissettirdiği manayı anladıktan sonra örneği yok edin; yoksa örnek put olur! Hemen putu Hazreti İbrahim'in baltasıyla yok edin, "la ilahe!" deyin. Örneği önemseyin, örneğin içindeki size hissettirilecek manayı alın. Günümüzde biz bazı örnekler verince yaşadığımız zamanlara ve teknolojinin sunduklarına göre örnekler veriyoruz. İşte bilgisayardaki gibi, şundaki gibi falan. Yönetimle ilgili örnek verince hiç kimse şimdi ***sultan*** falan demez. Ama geçmiş âlimlerin yaşantılarında sultanlar olduğu için onlar örnek verince ***sultan, vezir*** gibi örnekler veriyorlar, doğal olarak. Yazıyla ilgili bir örnek verince de onun kullandığı; divit ve hokka! Bir hokkayı düşününüz, içerisinde mürekkep var. Siz bir kâğıda hokkadan yazı yazacaksınız, hatta şekiller çizeceksiniz. Hokkadan mürekkebi alın ağaç şekli, dağ şekli, ev şekli, insan şekli falan çizin. Bakın hokkada o şekillerin hepsini çizecek **ilim** var, siz onları çeşitli şekillere çevirdiniz, sanki farklı şekiller o hokkadan çıkmış gibi. Halbuki onların hepsini "geri çekimle" aldığınız zaman, hokkanın içerisinde, dışarıda ev olan, ağaç olan, farklı şekilde olan yapıların hepsi hokkanın içerisinde bir bütün; **tek!** Burda fark ettiğiniz bir mana var ya, o size ilimde ilmin görüntülerinin aslında ilim potasındaki tekliğini hissettirir. Fikir farklılıklarının hatta teşbih âlemindeki zıtlıkların, zıtlarıyla var olanların, onların, aslında bu ilim potasında onların hiç birinin öyle farklı yapılarının olmadığını, müstakilliklerinin olmadığını, onların tek bir karışım tek bir yapı, tek olduğunu (yapı kelimesi bile orda yanlış) tek olduğunu hissettirir bu örnek, biraz! Ama burdaki tek; oluşan bu fikir âleminin TEKLİĞİ. Ama "**Ehad**" öyle değil, orda fikir yok! Orda; Zatı'nın Zatı'ndaki Kendini bilen halinin TEKLİĞİ söz konusudur Ehad'da. Şöyle de benzetebiliriz: **Vahid**; ilmî sonuçların Zattaki tekliğine işaret eder. **Ehad** zatta kendi tekliğine işaret eder. Böylece Vahid'le Ehad'ın farkını biraz anlamış olabiliriz. Dolayısıyla, biz ilmi suretler bu Var Görüntüden, Allah'a göre Var Görüntüden kurtulabilmemiz için, yani bu fikir âlemindeki Var Görüntüden kurtulabilmemiz için FİKİRLERİN BİRLİĞİne gözümüzü dikmeliyiz, işte orası VAHİD. O yüzden Ehad değil Vahid! Bizim kurtulmamız gereken halin "**ilah**ı" yani "**hedef**i". Bizim kurtulmamız gereken halin, idrakın, zannın ulaşılması gereken noktası, gözünün dikilmesi gereken noktası! "Sen gözünü kesrete dikersen kaybedersin" diyor! Bakın; **"semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir;** gözünü oradaki bir şeylere dikersen kaybedersin! Sen gözünü Vahid'e dik, idrakını oraya çevir! Biraz anlaşıldı mı, inşaallah? Ba-

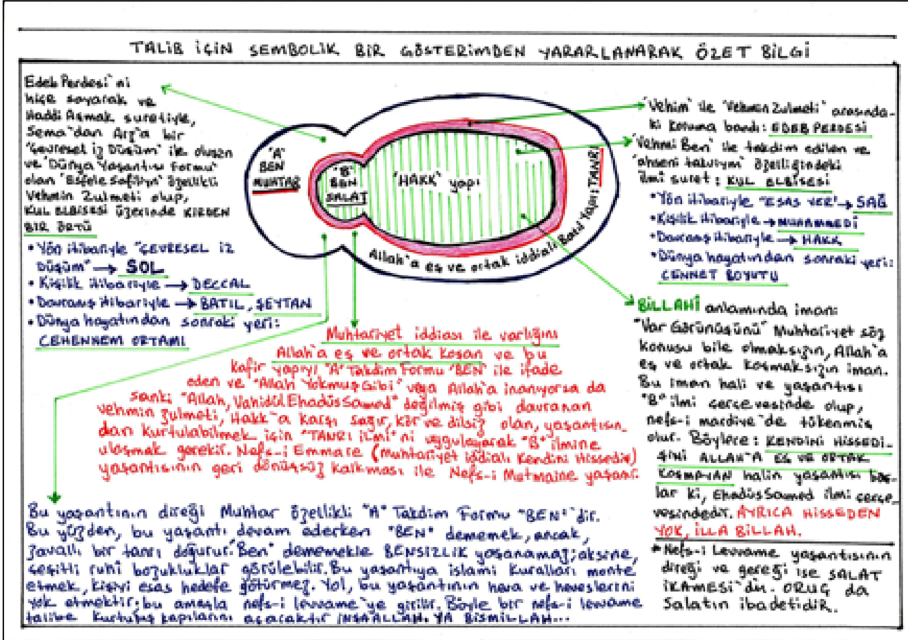
kın, bunu fark edemez de kişi, o ***birbirlerine göre var***lara mahkûm olursa, Var Görünenlerin birbirlerine göre varlıklarına mahkûm olursa, uyarıyor! Furkan-43: **"Kendi hevasını kendine tanrı edineni gördün mü;** birbirlerine göre var oluşlarını, var sanışlarını, var hissedişlerini, birbirlerine göre varlıklarını yakalayıp da bu **heva**yı yakalayıp da tanrı edineni gördün mü? Hac-74: **"Allah'ı hakkıyla idrak edemediler!"** İşte o; birbirlerine bakarak "ben sana göre sen bana göre varsın. Öyleyse ben Allah'a göre de varım!" sonucuna varıyorsa diyor ki; Allah'ı hakkıyla idrak edemediler!

Şimdi, bir de paragrafımızda **"Her An Yeni Var Görünenler!"** geçiyor, kısacık bir de oraya bakalım paragrafımıza tekrar döneriz. **Her An Yeni Var Görünenler!** Rahman Suresi-29: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim: Yeselühü men fis Semavati vel Ard, külle yevmin Hüve fiy şe'n; Semalarda ve Arz'da ne varsa Ondan taleb eder.** Kimden? Rabbülalemin'den, O'ndan talep eder. İnşaallah nasipse HU ismini paylaşacağız; HU. Kişi bu Var Görünen âlemden, Var Görünenlerin Var Görüntülerinden utandığı zaman, o duygudan sıyrılmak istediğinde, rahatsız olduğunda ulaştığı ilk istasyondur; **HU idrakı**; mahcubiyetin Vahidi'dir o! Vahid'in haber vericisi istasyondur HU. Tüm Var Görünenlere, Var Görünen halleriyle seslenmekten mahcup olan, hiç değilse HU ile örter o idrakı! Vahid'e giden yolda önemli bir istasyon olur ona. Dedi ya; ilahınız el Vahid, gözünüzü Vahid'e dikin! İşte gözünü oraya çevirdiğinde geleceği yer HU.

HU her an yeni bir iştedir; **her an yeni şandadır,** Rahman-29. Bildiniz mi bu ayeti, "O her an yeni şandadır; her an bir yeni iştedir, yeni oluşumdadır." İşte **her An Yeni Var Görünen**! Her An Yeni Var Görünen. Var Görünen ama devamlı Yeni Var Görünen, sürekli Var Görünen, devamlı Yeni Var Görünenler. Bakın; her an yeni var görünüş anı! Var Görünen için doğuş ve Var Görünene göre o anın mekânı ise doğudur. Biraz önce "doğuş" demişti bir arkadaşınız hatırlıyor musunuz? Şimdi doğuş yerini buldu mu? Doğuların bir ileri idrakı o, bir ileri idrakta "doğuş" dersiniz, aynı meal. Her an; Yeni Var Görünüş anı, o Var Görünen için **doğuş**. O Var Görünen hali evrende düşündüğünüzde, o Yeni Var Görünen için o an, onun için doğuş! Ve ef'al âlemi olduğu için -dikkat ediniz lütfen- Var Görünen'e göre doğuş noktasının da kendine göre bir mekânı olur, işte orası da **doğu**, ona göre de doğu. Tüm Var Görünenler, tüm doğuşlar ve tüm doğu hepsi birbirisiyle ilişkili bir zincirleme manada; işte bütün bunların Rabbi'dir! Bir kere bir şey Var Göründü, onun Rabbi sanma! Sonra başka Görünenlere başka sahipler arama! Yeni Var Görünenlerin, onların Var Görünüş hallerinin, anlarının, noktalarının, mekânlarının, yani **doğuş ve doğuların Rabbi**dir; yani tertipleyicisidir. Onlara ef'al âleminde ne yapacaklarını öğretendir, onların ef'al âlemindeki şifrelerini hayat şifrelerini düzenleyendir.

Bu konularda idrakı ilerleyenler Rabb noktasına geldiklerinde, orayı son durak sanarlarsa, "ben Allah'ımı buldum, yakin tamam" sanarlarsa işte o Rab idrak noktasında kalırlar. "**Öyle yapmayın"** diyor **"siz idrakınızı el Vahid'e yöneltin!"** Hedef koyuyor!

Bakın bize bir başka gerçeği daha gösteriyor: **Şandan şana akışların fark edilebilir süreçleri ise;** buraya çok dikkat ediniz lütfen, birçok yerde farklı tarifler görürsünüz, bu da oralara bir ek tarif: **Şandan şana akışların;** Var Görünenlerin Var Görünüşlerinin akışları. Var göründü, var göründü, var göründü; izleyen için -ne olur?- bir süreç oluşturur. İzleyebildiğin Var Görünmeler senin için bir süreç oluşturur. Neden? Kıpırdıyor, sana göre kıpırdıyor. Var görünenlerin kendilerini hissettikleri ve bu hissi tanımladıkları âlem değil mi, ef'al âlemi? Bu yüzden, kıpırtı görüyor. Kıpırdamayı görmek demek **zaman** mevhumu demektir, kıpırdayan şeylere göre zaman oluşturursun. Baktın Güneş'e onun kıpırdamasına göre zaman oluşturdun! Ay'a göre zaman oluşturdun! Ne hareket ediyorsa, eğer o rutin periyodik bir hareketse, istersen sen ona göre bir zaman oluşturursun, zaman kavramını koyarsın oraya. Haa, zaman kavramının köküne, çıktığı yere bak. **HU'nun şandan şana**, işten işe, **akışlarının fark edilebilir süreçleri** (kime göre? Kim izliyorsa! İnsan da olur) **insan için dehr kavramını oluşturur, zaman kavramını oluşturur.** Dehr Suresi var, bu kavramı hadislerde de göreceksiniz. Bakın şimdi zaman önemli bir hale geldi. Zaman dediğiniz şey sizin için bir hakikat, önemli bir VAR oldu; Var görünenden daha önemli oldu. Dehr'i yani zamanı böyle tanımlarsanız Dehr karşınıza, dikkat ediniz lütfen, "**doğuların Rabbi**" anlayışı içerisinde çıkar.

Tefekkür Şeması 19

Şimdi öyleyse bir hadise bakalım. Bakın, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki **üzümü, kerm diye isimlendirmeyin!** Biraz sonra konuşacağız, sürekli rastlayacağınız bir şey var. Sizdeki bir "BEN" var ya onun dili ayrı, ortaya çıkarmanız gereken "BEN"in dili ayrı. Bunu yıllardır söylüyoruz "oradan yakalayacaksın, iz süreceksin, ona sahip çıkmayacaksın" diye! Bu yüzden hadis ve ayetlerde "şöyle demeyin, şöyle deyin" diyerek ipuçları verir. Bakın **"üzümü, kerm diye isimlendirmeyin!"** Bu bizim konumuz değil tabi ama bir cümleyle söyleyelim. Onun geçmişte çok önemli bir ürünü var. Sanki günümüzde öyle değilmiş gibi tarif ediyoruz da, geçmişin yaşantısının çok önemli bir şeyi "şarap ve kadın!" Dolayısıyla "üzüm" demiyor, üzüme baktığı zaman "şarap" diyor! Onun önüne ne olarak geleceğini hayal ederek, daha baştan ürüne öyle diyor. "**Öyle demeyin!**" diyor **"öyle demeyin, ona kendi adıyla hitap edin. Ineb; üzüm veya habel; asma deyin"** diyor. Bizim için bu hadisin devamı konumuzla ilgili. **Vay şu Dehrin mahrumiyet ve hüsranına" diye kahırlı söz söylemeyin,** yani zamana küfretmeyin, zamana kahırlı söz söylemeyin, **zira Allah'ın kendisi Dehr'dir. "Doğunun doğuların doğuşun Rabbidir"** diyor ya ayet. Ordan zamana nasıl geçtik? Doğuşların; Yeniden Var Görünenlerin, şandan şana akışın süreci izlenince size "zaman" kavramını getiriyor. Fark edebildiğiniz Var oluşları izliyorsunuz tabi.

O günlerde bunun gündeme gelmesini, bir iki cümleyle söyleyelim, konumuzun çok içinde değil çünkü. Dehriye Fırkası var, Dehriye; zamana inananlar var. Dikkat ediniz, bizim hazır bulduğumuz **Muhammedi Bakış Açısı** için gösterdiğimiz gayretten, onu anlamak için gösterdiğimiz gayretten çok daha fazlasını gösteriyorlar; "neye inanabilirim?" diye. Zamanın bu kutsal yanını görüyor yakalıyor da ona tapıyor, böylece; zamana inanan Dehriye Fırkası çıkıyor. Yani şöyle benzeteyim: Dünyadaki yaşantıda hiç tekerlek yok. O günün insanları o köşeli tekerleği yapabilmek için nasıl gayret ediyor ve düşünüyor! Biz günümüzde öyle bir düşünce sergilemiyoruz, her şey bizde çok rutin. O daha çok gayret ediyor, bir tekerlek ihtiyacı ve tekerleği ortaya koyabilmek için! O köşeli tekerleği ortaya koyabilmek şimdi çok hızlı giden bir tekerlekten belki daha zor. Düşünebiliyor musunuz, Güneş'e ibadet ediyor! Güneş'teki o özelliği yakalamış; Güneş'in vehmin zulmetini yöneten, ona tesir eden yanını yakalamış! Kendisi de vehmin zulmeti o "Var"a mahkûm olduğu için o var dediğini yöneten Güneş'i yakalamış düşünerek! Böyle birçok şey bulabilirsiniz. Bu yüzden; **semavat'ın ve Arz'ın ve ikisi arasındakinin Rabbi'dir;** oradakilere idrakını yöneltme, idrakını güneş'e yöneltme, idrakını zaman'a yöneltme, idrakını başka bir şeye yöneltme! **Onları da seni de Allah yarattı!**

Bakın çok dikkat edin, bazı yanlış uygulamalar vardır. **Dua müminin silahıdır!** Belki size hiç duayı tarif etmedik, ama lütfen önemseyin duanın tarifini; her türlü talebi dua sanmayın! Çok yeteneğini geliştirmiş telepatistler beyin gücüyle, beyinlerine hükmederek, beyinlerine komut vererek kendi yaşantılarıyla ilgili bir şeyler yapıyorlar. Hatta telepatistlerin dünya kongresinin haberlerini izlerken, haberlerde bir iki gösterilerini gördüm. Uzaktan beyniyle kapının kolunu büktü, beynine komut vererek. Bu, bu "Var Görünen"in vücuduna müracaatı! Yani, benim elimle masayı kaldırmam neyse, beynimle telepati yapmam da odur! Bunları

dua sanmayın. O zaman, eğer **dua** telepati gibi bir şey olursa, İslamiyet'te olmaya gerek yok ki! Telepatistlerin ünlüleri inançsız, falan falan, başka bir şey. **Neden istiyorsanız, neye sığınmışsanız o önünüze konur!** Çok dikkat ediniz; neye sığındın; o sana verilir. Duayı kavramamıza yardımcı olacak bir hadisi inşaallah paylaşalım.

İslamiyeti; Muhammedi Bakışı fark edemeyenler hep çareyi başka düşünce tarzlarının içerisinde yakalamaya çalışırlar. Şu tuzağa düşmeyiniz; Muhammedi Bakış'a benziyor diye size yanlış bir tarif yaparsam, örneğin telepati gücünü! Mesela bir Rus bilim adamının telepati gücüyle, düşünce gücüyle yaptığı bir deneme var. Televizyonda, ekranda bir saksıyı koyuyor, kendisine inanmayan insanlara "haydi şimdi hep beraber bu bitkinin gelişmesini düşünelim" diye sesleniyor. İnsanlar hep birlikte öyle düşündüklerinde bakıyorlar ki, bitki gelişti. Bu bir tekniği kullanmaktır! Yani bir tekniği kullanmak başka bir şey, bu dünyaya ait bir tekniği kullanmak başka bir şey, ahiret başka bir şey, fark edin! Bakın o Rus adam Müslüman değil! Sizin yapamadığınız duayı yapıyor o zaman? Ya ne gerek var o zaman İslamiyet'le uğraşsın falan falan. İşi halletmiş müminin silahı olanı yapıyor işte; silah elinde! Olamaz öyle bir şey! Dua başka bir şey?

Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme; o dehşetli günle ilgili bir manzara gösteriliyor ve orada bir ümmeti görüyor. Pırıl pırıl, parlak mı parlak, nurlu mu nurlu çok güzel insanlar grubu. Efendimiz diyor ki; herhalde benim ümmetimdir! "Hayır" deniyor, "onlar Allah'tan bir şey isterken hiç aracı kullanmayanlardır!? Bütün aracıları yok etmişlerdir!?" Çünkü sizin o görünen nurunuzu karartan işte o aracı düşünceleridir zaten! Siz o aracıları yok edince karaltısı da gidiyor; ekstradan NUR gelmiyor! Bir lambanız var, bakıyorsunuz üstü tozlanmış topraklanmış, iyi ışık vermiyor, Elektrik Dairesi'ne mi gidiyorsunuz ya? Aynı volt aynı elektrik var, tozunu toprağını siliyorsunuz, ışık güzelleşiyor. Böyle! Sizdeki tozu toprağı sildiğiniz zaman VAR o! Çıkacak!

Evet, işte bu Dehriye Fırkası zamanı fark etmiş, ona inanıyor! Ve bunların da kendi aralarında inançlı olanları var, iyi işleri iltifaten Allah'a, kendilerine göre şer olanları da zamana yüklüyorlar "bu dehrin işidir" diye. Kendilerine göre! Veya inanmayanlar var; "onlar gücü gece ve gündüze verirler" diyor tarif, gücü gece ve gündüze verirler, gece ve gündüzün muhteşemliğine inanıyorlar. ***Gece ve gündüz*** muhteşemdir, ilerde göreceğiz. Yanlış hatırlamıyorsam Leyl Suresi'nin başlangıcında gece ve gündüzün oluşumuna da yemin var. İşte ordaki muhteşemliği yakalamış, ama o yakaladığı yerde perdelenmiş, oraya ibadet etmiş. Böylece dehre hakaret de ediyorlar, ordan gelen bir kötülük var sanarak! Bu yüzden Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem **dehr, zaman** konusunda uyarıyor!

Evet. Şimdi bu söylediklerimizi içeren kısmı tekrar okuyorum: **"Zahiren kesret görüntüsü ile tanınan ef'al âleminde "Var Görünenleri" ve "Her An Yeni Var Görünenleri" ve bunların her türlü hallerini NUR'undan tertipleyenin Rabbülalemin olduğuna, dünya yaşantısı sürecindeki imanı sonucu;** bu iman burda önemli çünkü, **dünya yaşantısı sürecindeki imanı sonucu, "Var Görünüşünü"** bu Var Görünüşünü **Allah'a eş ve ortak koşmayan şuurunu,**

VAHDET YOLUNDA teşbihten tenzihe doğrultarak VAHİD'e olan "imanını ikan" için.. Diğerine devam edeceğiz. Şimdi "**teşbihten tenzihe"** kısmını, bir iki cümleyle orayı açalım. **Ulûhiyet** mertebesi dediğimiz ve oraya seslenmek için de **Allah** dediğimiz halden itibaren başlayan tüm haller **teşbih mertebesi** olarak tanımlanır. Onun yukarısı **tenzih mertebesi** olarak tanımlanır. **Teşbih** demek insana uygun, insanın düşünce tarzına uygun demektir. Yani kıyas yapabiliyorsun; bir şeyler zıddıyla var. En önemlisi, ne var teşbih mertebesinde biliyor musunuz? Dikkat ediniz; **renk** var, renk kavramı var. Renk kavramını evrenden kaldırsanız hiçbir şey göremezsiniz! Bu hologramik oyunun içerisinde bir şeyleri size var gösteren renk dediğimiz unsurlar da var. Bunlar bizim kıyas yapmamızı sağlıyor. Kıyas yaptığımız için de öğreniyoruz. Beynin ukul edebilmesi, akıl edebilmesi kıyas yöntemine dayanır. Bu yüzden bazı şeylerde örnek veririz, kıyas yapsın diye. Hatta dinleyenlere baktığımızda o kıyas noktasına geleni kafasından anlarsın, kıyası yakalar. Beyin öyle çalışıyor. İşte teşbih mertebesi!

Ulûhiyetten yukarısı ise tenzih mertebesi! Dedik ya, hokkaya doğru gidiyor, orada siyahla beyaz birbirinden ayrı değil, öyle bir fark yok! Siyahın beyazdan farkı yok, ilim potasında onlar aynı. İşte orası da tenzih mertebesi, oralar. Dolayısıyla bizim yaşadığımız ef'al âleminde, yani kıyas yapabildiği âlemde kıyasın tuzağına düşmüyor. Kıyas yapılamayan bir âlemin olduğunu biliyor, işte bu **iman**! İşte bu imanını ikana çevirebilme gayretinde o! Çevrilir ya da çevrilmez, o gayrette! O imanını ikana çevirebilmek için neler yapıyor, sayacağız şimdi ya, işte onlara **"onlara and olsun"** diyor ya bakacağız onlara. Şimdi onlara bakarken; **and olsun o saf olup dizilenlere; saf, saf, saf olup dizilenlere.** Bakın önce en basit haliyle "saf olmak" ne demek? **O saf olanlara and olsun** deniyor ya, bu "saf"a bir bakalım, safla bir iz sürelim; bu saf hangi BEN'in tarifi? **Saf olmak** tek yüzlü olmak demektir! Ancak bu tek görünüş tanrısal değildir, tanrısal bir tek görünüş değildir. Peki, nedir o zaman? Bu tek görünüş yani saf olmak; tek yüzlü olmak, Hakk yüzlü olmaktır HAKK! Hakk yüzlü olmaktır! **Tek yüzlü!** Bakın bu yüzden, salâta başlarken, tekbirden sonra yüzünü; safını tarif ediyorsun:

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim En'am-79: **"İnni;** kesinlikle, şüphesiz **veccehtü vechiye;** yüzümü yüzüne döndüm." Ama bu yüz ne demek bakacağız? Hep böyle diyoruz, ama lütfen zahirlerden perdelenmeyin. **Veccehtü vechiye**; yüzümü yüzüne çevirdim; "face to face" yaptım. Efendim bu yüz, o yüz değil! Doğru ama "bu yüz, o yüz değil" cümlesine dikkat edelim. Bu yüz o yüz! Yalnızca o yüz değil, başka manaları da var. O yüz önemli, o zahir yüzden perdelenme! Yanlışlıkla çocuğuna falan vuracak gibi olursan bunu yapma! Ama böyle bir yanlışlık yaparsan da sakın yüzüne vurma! Dehr konusunda uyardığı gibi uyarıyor; o yüze dikkat et! Kişinin yüzüne dikkat et, tanrı da olsa tanrılık iddiasında birisi de olsa yüzüne dikkat et! "İnsan-30"a göre baktığın zaman, tanrılık iddiasında bulunan kim? Onun yüzüne dikkat et; onun yüzünü kızartma! Bundan daha önemli bir **insan hakkı kuralı** olabilir mi? Onun yüzüne, onun onuruna, onun kişiliğine dikkat et. Ona dikkat ettiğin zaman sen Biiznillah dikkat ediyorsan, aslında o dikkat Hakikat'edir. Evet, bakın **"inni veccehtü vechiye; yüzümü yüzüne çevirdim"**. Ama çevirdiği yüzü tarif

ediyor; **"lillezi"** ki o çevirdiğim yüz **"fataras semavati vel arda hanifen ve ma ene minel müşrikin".** Salata başlarken söylüyoruz bunu. "Ben böyle başladım" diyorsunuz, yüzümü böyle çevirerek başladım diyerek bir yüz tarif ediyorsunuz. Eğer yaşarken yüzünüz öyle değilse? Yaşarken yüzün öyle olması lazım ki, salâtta da o yüzü çeviresiniz. İşte o yüzden iz süreceğiz ya, o yüzü öyle yapabilmek için. Bakın bunun manasını bir bütün olarak söyleyeyim: Buradaki Veccehtü Vechiye; Zat'ına Zat'ımı, demek. Zat'a! Ama onun bir özelliği var Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı. **Fataras semavati vel ard;** yani Semavat'ı ve Arz'ı yararak patlatarak yaratan. Semavat ve arz meydana gelmeden önceki o **öznur**u Fâlik olarak Fatır olarak yararak, patlatarak yaratan, bunu yapan! O Zat'ın özelliğini söylüyor. Çünkü benim bulunduğum alan, kıyas yaptığım hissettiğim alan Semavat ve Arz, onunla ilgili özelliğini söylüyorum diyorum ki; işte onu Fatır olarak yaratan O Zat'a ben yüzümü Hanif olarak O'na; **olan Zat'a hanif olan Zat'ımı** bir sapma olmaksızın döndüm. Bakın burası çok önemli!

"Zat'ına Zat'ımı döndüm" olmaz. Siz "veccehtü vechiye" derken eğer kendinize de "bir vech" diyorsanız o veche muhtariyet verirseniz olmaz. Onu kaldırıyor burda işte! Veccehtü vechiye kalmıyor. Zatı tarif etti, Zat'ın semavatla ilgili bir özelliğini tarif etti dedi ki, **Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı olan Zat'a!** Şimdi diğer **zatı** tarif ediyor, diğer **vech**i. Vech'in birisinin özelliği bu; semavat için. Şimdi ona veccehtü vechiye yapan, yüzünü dönenin, KUL'un vechini tarif ediyor: Hanif olan Zat'ımı! Hanîf olan zatımı! "Varım, muhtarım" iddiasından sıyrılmış, Var Görünüşünü de sana eş ve ortak koşmayan halimi; **"Semavat'ın ve Arz'ın Fatır'ı olan Zat'a, hanif olan Zat'ımı bir sapma olmaksızın döndüm".** İkisini de tarif etti, dikkat edin! Ve bu esas Zatı kendi ürettiği sözde zatlarla örten yok sayan değilim; **ve ma ene minel müşrikin!** Şimdi dikkat edin, Hanif ve sonra diyor ki; ben müşrik değilim! Zaten Hanîf! Bir özelliğini söylüyor dikkat edin; müşrik değilim, yani örten değilim, örtenlerden değilim! Neyle örtmüyorum? Bu "veccehtü vechiye" yaparken, Esas Zatı kendi ürettiği sözde zatlarla, Var Görünüşüyle ürettiği sözde zatlarla örtmüyor! O sözde zat; hanîf sözde zat! Kime göre? Esas Zat'a göre, o sözde zat. Kendi ürettiği sözde zatlarla örten yok sayan "ben de varım, muhtarım. Sen varsın ben de varım" demiyorum "onlardan değilim!" diyerek salata başlıyosun. Bak Saf'ı tarif ediyor, Saf'ı! Niye? Çünkü sahte ilah! Niye "sahte ilah" dedik şimdi? Çünkü dedi ki **"ilahınız Vahid'dir. Siz gözünüzü idrakınızı Vahid'e yöneltin".** Peki, tanrılığını iddia edenler? Onlar şimdi **kalpazan** oldu sahtekâr oldu, sahte ilah onlar. İşte sahte ilahlar çok yüzlüdür, onlar tek yüzlü değildir!

Bakın iz süreceğiz, sakın dışarıda aramayın. Çünkü söylediklerimin hepsi bizde kendimizde! Kendimizde arayalım! "Veccehtü vechiye" yapacak hanif, saf yüzlü "BEN" ve şimdi çok yüzlü olan "ben!" İki "BEN" de sende! Başkasına bakma, kendinde bul onu! İz sür, nefesini kes onun! Onu önemse! Dikkat edin şimdi, epey bir iz sürmece yapacağız. Bir başlangıç yapıp ara verelim. Şimdi sahte ilah çok yüzlüdür, yani varlığıyla "ben varım" diyerek Allah'a kendini ortak koşan eş koşan çok yüzlüdür. Ama bu yüzlerin hepsi batıldır, hepsi tanrısaldır. Hakk yüzü yoktur, gerçek yüzü yoktur yani yüzsüzdür. Bakın **yüzsüz** tarifini buldu değil mi?

Gerçek yüzü yoktur! Çok yüzlüdür, gerçek yüzü yoktur, yüzsüzdür! Birisinin cebinde hep sahte paralar var, gerçek para yok? "Parasız" dersiniz ona, cebi para dolu ama sahte! Hali yüz dolu ama sahte! Gerçek yüzü yok, yüzsüz parasız yani. Yüzsüz! Ne yapar o?

Bakın kendinizde izini sürün, kendinizde! Lütfen bu iz sürmeleri hep kendinizde inceleyiniz. **İddiasında bulunduğu tanrılığının vasıflarından yararlanarak oluşturduğu kişiliklere göre görünme planları yapar.** Bunu "kendinizde" bulun, mutlaka bulun! Kafasını ezin! "Efendim, ben iddiasında falan bulunmuyorum." Hayır, öyle doğdun! **İddiasında bulunduğu tanrılığının vasıflarından;** vasıf Allah'a aittir. Nedir O'nun vasıfları? Ehad'dır, Samed'dir, Vahid'dir! Ama o da tanrı ya! Kendine göre onun vasfı oluyor işte, o da kendine bazı vasıflar koyuyor! **İddiasında bulunduğu tanrılığının vasıflarından,** o vasfın ona kazandırdığı yeteneklerden, **yararlanarak oluşturduğu kişiliklere göre görünme planları yapar.** Bak "çok yüz" çıktı! Örnek? Çok uç bir örnek vereceğim çok uç, ordan detaylandırınız. Anlaşılsın diye çok uç bir örnek vereceğim. İşte bu sahte tanrı plajda başkadır camide başkadır. "Şu anda plajdayım" der başkadır, "şu anda camideyim" der başkadır. Giyinişi değişir, tarzı değişir, düşüncesi değişir, cümleleri değişir! Yani farklı konuşmaya başlar, bulunduğu yerlere göre farklı kişileri sever. Bakın tanrıyı yakalayın, bu işte tanrının özelliği! Saf değil! Çok uç bir örnek verdim tabi! Bu sebeplerden dolayı farklı mekânlar, farklı kişiler, farklı zamanlar için o kişi hakkında farklı tarifler görürsünüz. O kişiyi gidin iş yerine sorun size başka bir adamı tarif ederler, o kişiyi gelin evinde sorun başka bir adamı tarif ederler, o kişiyi gidin memleketinde sorun başka bir adamı tarif ederler, o kişiyi gidin camide sorun başka bir adamı tarif ederler. Neden? Bulunduğu mekâna göre vasfının yeteneklerinden yararlanarak görünüyor; çok yüzlü!

Müslüman'ı öyle başka başka tarif edemezler! **Tek yüzlü**'yü şeffafı başka başka tarif edemezler! Hanifi başka başka tarif edemezler! Başka başka tarif edilenleride kim metheder biliyor musunuz? "Müslüman dediğin böyle olacak!" Bunu diyen adama bakın, dinle diyanetle ilgisi yok, takdir eden de o! "Canım, böyle müslümana can kurban!" Kim takdir ediyor? Bu işle ilgisi olmayan birisi! Hah, zor günde de o takdir edecek! Seni bu dünyada Allah takdir ediyosa, orda da Allah takdir edecek. Seni bu dünyada birileri takdir ediyosa, orda da onlar takdir edecek. Böyle!

Şimdi Hanifler için çok önemli bir özellik. Okuduğunuz yerlerde, menkıbelerde rastlarsınız, bu işlerle karıştırılmasın diye söyleyelim, çok önemli bu: Hanifin, saf hanifin **mücevheri örtü altına alması hali** bunlardan değildir. Hanifin gereği olduğunda, o an için mücevheri örtü altına alması bu hallerle karıştırılmamalıdır, bir görevi yüzünden öyledir o!

Şimdi bu saf kısmını tamamlayalım. Cihatta saf olmak! Şimdi bir de zahirden bakalım. Cihatta saf, saf dizilenler. Bugünler 18 Mart Çanakkale Zaferi'nin yıl dönümü, bu yüzden savaştaki olaylardan anlatılır. Cuma Salâtı'na gidenler hatırlayacak hutbede bir örnek verildi. Savaşta saf saf dizilmiş gençler, önlerinde birkaç metre ilerde ölenleri görüyorlar, orası, o saf boşaldı bunlar geçecek oraya

biliyorlar, birkaç dakika sonra ölecekler biliyorlar. Komutanları onları tarif ediyor diyor ki; "Kur'an bilenlerin elinde Kur'an, bilmeyenler Kelime-i Şehadet getiriyorlar, ölüme hazırlanıyorlar. Önleri boşalınca oraya tereddütsüz gidiyorlar, Kur'an okuyarak tereddütsüz gidiyorlar! Şimdi cihatta saf saf, saf olup dizilenler... Eğer siz "efendim, ordaki mana aslında o değil, işte hayattaki şu bu, falan" derseniz! Ya, sen cihat gördün de burdaki gibi hiç dizildin mi? Ne sanıyorsun o hali! Zahirden sakın perdelenmeyin. Zahirin size açacağı kapılardan perdelenmeyin! Çünkü zahiri anlayan bâtını açar, zahir bâtının anahtardır! Zahiri görmezsen bâtını hayal edersin, dedikodusunu yaparsın. Zahiri iyi anlarsan zahirden aldığın anahtarla bâtını açarsın. Zahir görünen! Bâtını göremiyorsun, anahtar lazım! Zahirden alacağın anlam mana ifade, işte o bâtının anahtarı! Bu yüzden zahiri çok önemseyiniz. Evet, salâtta saf saf dizilenler. "**Saf saf dizilenlere"** ve saf olma çalışması yapanlara **"and olsun".** Burdan devam edelim inşaallah, çaydan sonra.

İz sürmeye başlamıştık. Kişide tanrının izini, o tanrılık iddiasında bulunan "BEN" yapının izini sürmeye devam ediyoruz, kişinin onu yakalayabilmesi ve tanıyabilmesi için. Şimdi bakın, biraz önce saf kelimesini inceledik. Saf olmak! İmam Efendi söyler ya; "saf'lara dikkat edin, safları düzeltin!" diye. Ayette dikkat ederseniz "**saf olup, dizilenlere**! Yani hem diziliş o dizilişin ismi saf, hem de kişi saf! **Saf olun**; yani hem yan yana gelin, hem de saf olun; Hanif olarak veccehtü vechiye yapın saf olun! Tanrılığını iddia eden saf olamaz. Tanrılık iddiasında bulunanın salâtında Mirac olmaz. Bu yüzden önemli onu yakalamak! İZ'LERE önem veriniz lütfen. Biraz sonra da söyleyeceğim de; şimdi bazıları dinlerken derler ki "aa, sanki beni söylüyor!" Doğru. Bazıları da der ki "bunların hiçbiri bende yok!" Yanlış. Bunlar hepimizde olan şeyler, bu yüzden az veya çok vardır. Ben uç örnekler veriyorum ama onu kendimizde yakalamaya gayret edelim.

Çok yüzlü, çok kişilikli, çok davranışlı olan bu tanrı, bu sahte ilahlar **gerçeği bile bile örterler**. Onları ayet uyarır. Bakın "**gerçeği örterler**" derken, o tanrıda bu iz ne demek, onu söyleyeceğim, ayetle göreceğiz onu neye iz diyoruz. Ya, ben gerçeği örtmüyorum ki, sorulduğu zaman "Allah var" diyorum ve ona da mümkün olduğunca "B" manasında, Billahi manasında inanmaya çalışıyorum, gayret ediyorum! Değil! Sende bir yapı hala öyle çalışıyor, senin dilin öyle diyor ama bir yapı öyle çalışıyor! O yapıyı fonksiyonsuz yapmak gerekiyor. Onun izini yakala! Örneklerle bakın biraz daha derinleştireceğim, sayıyı çoğaltacağız. İzi ayetlerle de göreceğiz, neye iz diyoruz. Yani "**gerçeği bile bile örterler**" derken, hayatta nasıl örtüyor şimdi birkaç örnekle göreceğiz. Bu sahte ilahlar gerçeği bile bile örterler. Onları ayet uyarıyor bakın: Kehf Suresi 56. Ayet: **"Biz mürselini ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak irsal ederiz. Bil fiil gerçeği örten kâfirler ise,** yani varlıklarını Allah'a eş koşanlar; varlık iddialarını Allah'a eş ve ortak koşanlar ise, **batıl ile Hakkı kaydırmaya mücadele ediyorlar.** Yani batıl bir davranışla Hakk'ın örtülmesini sağlamaya çalışıyorlar, Hakk'ın gözükmemesine çalışıyorlar. **Ayetlerimi ve uyarıldıkları şeyleri eğlence edindiler."**

Bakara-42: **"Ve Hakk'ı batılla karıştırmayın! Bilip dururken Hakk'ı gizliyorsunuz."** Şimdi başlayalım bununla ilgili birkaç iz sürmeye. Ben böyle şeylerle meşgul değilim sanma! Bu yapının izini sür ve mücadele et! Bakın normal ha-

yatınızda o Allah'ı varlığıyla örten ve gerçeği örtenler sınıfına giren yapının izine bir örnek! O iz olduğu için sıra Allah'ı örtmeye gelince de örtüyor! Dolayısıyla o yapıya ait her türlü davranışı önemsemelisin! Bu çok önemli bir hayat tarzı, çok önemli! Aksi halde İslamiyet dua ezberlemek değil, öyle değil!

Bakın şimdi: Sanki karşısındakini düşünüyormuş gibi kurdukları cümlenin altında kendi arzuları gizlidir. Bak işte bu Allah'ı örten yapının izi! Hayatında bunu yakala. Bunu yok ettiğin zaman sıra Allah'la ilgili konuşmaya gelince örtmezsin. Dilin "örtmüyorum" diyebilir. Ama sen davranışınla fiillerinle örtmezsin! **"Sanki karşısındakini düşünüyormuş gibi kurdukları cümlenin altında kendi arzuları gizlidir."** Bakın, örnek verelim. Birisiyle yolda yürüyorsunuz, bir parkta yürüyorsunuz. Yoruldun; ***yoruldum oturalım*** demiyorsun. Yanındakine diyorsun ki "yoruldunuz gelin dinlenelim". Ya, o öyle bir şey demedi ki! Evet, hakikaten yoruldu. Ama siz ona diyorsunuz ki; "çok yoruldunuz gelin dinlenelim" Senin örttüğün şey kendi yorgunluğun aslında! Ne basit değil mi? Ama onun izi işte, örtenin izi! O tanrının işi bu! Ve bu davranış, o fonksiyonun izi senin hayatında. Böylece onu oturttururSun, ondan önce sen "ohh" dersin. Niye? Çünkü sen istiyordun oturmayı. Tanrı "yoruldum, ne dersiniz, siz de yoruldunuz mu, oturalım mı?" demez! Niye? Gururu, kibiri, benliği! O tanrı var ya! Yakaladın mı? "Çok yoruldunuz, gelin oturalım!" O da hakikaten yoruldu ya "ya, hakikaten yoruldum oturalım" der. Böylece diğeri arzusuna ulaşmış olur. İşte örtücü!

Başka? Aynı şekilde bir AVM'de geziyorsunuz acıktınız, yanınızdakine; acıktınız ya, bir şeyler yiyelim mi? Halbuki yemek isteyen sizsiniz! Çok acıktım, siz de yer misiniz, beraber yiyelim mi? Yok! Gururuna dokunur "acıktım" der mi canım! O demez öyle bir şey, açlığını gizler tanrı! Fark ettiniz mi? Günlük yaşantıda yapmadığımız şeyler mi? Sıra Allah'ı örtmeye gelince de, işte bu aynı yapı Allah'ı örter.

Şimdi başka bir örnek vereyim: Bu yapı ne yapar? **Günlük hayatta, o anki vaziyeti kurtarıcı yalan alışkanlığı vardır o tanrının.** Günlük yaşantısında, günlük hayatta o anı kurtarmak için yalan alışkanlığı vardır. O anda işte çocuğuna bir şey der, geçiştirir. Oysa hadiste "**hayvanları bile**" diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, **"elinizde ot yok, ama sanki varmış gibi böyle *bili bili* yaparak kandırmayın".** Çünkü gerçeği örtüyorsun; elinde ot yok. Ne olur? Hayvan bu geldi. Hayır! Tamam, o geldi, ama sende bu gerçeği örten yer açılırsa Allah'ı da örteceksin demektir. Bunu yok et; gerçeği örtme yanını yok et! Bakın böyle baktığınız zaman, hadisleri anlamak ne kadar daha farklı ve daha anlamlı! Hadisler hayata anlam katan bir iman haline dönüşüyor. **Günlük hayatta "vaziyeti kurtarıcı yalan" alışkanlığı bu tanrının EN ÖNEMLİ ipucudur.** Hayatınıza şöyle bir bakın. O anı atlattınız ya, tamam! Bu neye benzer? Hız yapan birisini polis durdurdu. "Hız yapmamıştım da, şöyle de böyle de" Polis de "peki" dedi. Polisi atlattı ya, onun gibi bir şey. "O an" polisi atlattı ya! Halbuki giderken "ya, polisi de atlattık ama biz de hız yapmıştık ha" der. Bak, bile bile örter gerçeği! Günlük yaşantıda böyle, böyle davranır çevresine. İşte bu o tanrı! Sonuç, o tanrı açısından başarılı. Ama eğer senin amacın o tanrıyı yakalamak ve fonksiyonsuz yapmaksa! Bu onun işi.

Biraz sonra da göreceği, bazen de **bu sahte ilah "gerekçe üretme" uzmanıdır**, örtmekte! Çok güzel gerekçeler üretir normal yaşantısında, hayatında, yaşarken, insani ilişkilerinde! Ve işin ilginç yanı bu ürettiği gerekçelere de bir süre sonra kendisi inanır; "hakikaten öyle ya" der, kendini inandırmaya çalışır. Önce inanmaz, bir süre geçtikten sonra "hakikaten öyle ya" der ve kendisi inanmaya başlar. Bu neyi getirir? İnandığın gibi yaşayamıyorsan, yaşadığına inanmaya başlarsın. Böylece inancın değişir! İnandığın gibi yaşayamıyorsan, bir süre sonra yaşadığına inanmaya başlarsın.

Hatta isterseniz bu toplantılarımızdan bir örnek verelim. **Bu tanrı böyle toplantılarda da "gizli" dini toplantıları sever.** Gizli! Şimdi ben desem ki size "sakın kayıt yapmayın, not tutmayın, çıkınca kimseye söylemeyin". Daha çok severler onu. İşte; onu seven tanrı! Bunu öneren de tanrı! Çünkü insanların gizliyi sevme yanından yararlanarak işi önemli hale getirmek çok önemlidir, tanrısal hayatın stratejisidir, bu bir stratejidir. Ama "B" yolunda olmaz! Çünkü ayet dedi ki Efendimize; **artık açığa çıkın! Artık açığa çıkın! Artık söyleyin, saklanmayın**. E, sen şimdi? Dînî bir şey öğrendin kimseye söyleme. Bunu bak bir sen biliyorsun! Bu niye hoşuna gider? Kendini özel hisseder! "Ben biliyorum!" Kendini özel hisseden işte o tanrılığını iddia eden yapı o! O mutlu olan! O dini toplantıdan zevk alan o işte! İzini sür!

Bir diğer özelliği; bu tanrı yapı, bu çerçevede kendisini şeffaf sanar. Dikkat ediniz **îmâlı yaşar îmâlı konuşur!** Bir şey yapar bir arkadaşına, ilişkide olduğu birine. Arkadaşı "ben senin öyle dediğini anlamamıştım" deyince "ama şöyle yapmıştım, ordan anlasaydın ya!" der. Hep îmâlı! O imalardan onun anlamasını ister. O tanrı işte! "B" olanda safda öyle bir şey olmaz. Ben sana şöyle demiştim, ordan şunu anlasaydın. Olmaz! Ne demek istemişsen onu de, ne anlaması gerekiyorsa onu de!

"B"nin **saf**lığını anlatmaya çalışıyorum, bu ayetteki "**and olsun**" denilen safı anlatmaya çalışıyorum. Günlük yaşantınızda bu izleri sürmezseniz saf olamazsınız.

Bu izleri yakaladığında İsra Suresi 81. Ayet diyor ki; **de ki, Hakk geldi, batıl silindi yok oldu, can çekişerek gitti. Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur.** "Bunu ne zaman diyeceğim ya, nasıl diyeceğim ya!" dersen başaramazsın. Seni yaradan **"de ki"** diyor, **"böyle de"** diyor. Bir dene! Bir dene bakalım, böyle de: **Hakk geldi, batıl silindi yok oldu, can çekişerek gitti. Muhakkak ki batıl yok olmaya çok mahkûmdur**.

Bu sahte ilahlar, gerçeği örtme yolunda sözde gerekçe üretme uzmanıdırlar. İşin acı yanı, ürettikleri sözde gerekçelere önce kendilerini inandırmayı başarırlar. Böylece amelleri kendilerine süslü gelir. Biraz önce yaptığı yanlışı bilir, gizler. Ama o gerekçelerle kendine o amel süslü gelir. İşte "hak etti, yok şöyle oldu, yok böyle oldu" diyerek kendisini düze çıkarmaya çalışır.

En'am Suresi-122: **"İşte böylece kâfirlere;** çok dikkat ediniz, **kâfir** ne demek, açarak söylüyorum: Varlığını Allah'a eş ve ortak koşan; **İşte böylece var-**

lığını Allah'a eş ve ortak koşanlara kendi amelleri süslü gösterilmiştir. Bu yüzden hep kendisini "haklı" sanar. Ankebut-38: **"Şeytan onlara yaptıkları işleri güzel gösterip onları doğru yoldan saptırdı."** Şeytanı da gerçek manasıyla anlayınız! **Şeytan;** sizin muhtariyetini ilan eden, Allah'a eş ve ortak koşan halinizdir, işte sizin o halinizdir! Ona yardımcı olan şeytanlıkla görevli varlıklar olabilir. Ona yardımcı ama! Bir esas ağa var, diğerleri onun marabası, şeytan diye bildikleriniz onun marabası. Ağa var tanrı var, diğerleri hizmetçi! Siz euzü okurken hizmetçilerden korunmak, marabadan korunmak için okursanız, idraken ağa duruyor!? Ağayı da kapsayan korunma istemelisiniz. Dolayısıyla, Fatiha'ya başlarken "**Euzü billahi mineş şeytanir racim**" diyorsunuz ya, işte hem bu şeytanlığın marabasını hem ağasını kapsayan korunma istemelisiniz ve hayatta da fonksiyonsuz yapmanız lazım, onun gereğini yapmanız lazım ki ondan korunasınız. Bu yüzden **Kur'an okumaya başlayınca; Kur'an anlamaya başlayınca "euzü, euzü" okuyun, şeytandan sığının.** Yani yalnız bu işin marabasından değil, sende bu işi bile bile örten var ya, işte özellikle ondan o "A"dan korun!

Evet, bu çok yüzlü olan sahte tanrının bir önemli izi de şudur: **Her olayda kendini aklamak için başkalarını haklar, kendini aklar.** Bu aklamayla karşıdakini sindirmişse aklandığını sanar! Birilerini haklar! Tanrı daima birilerini haklar kendisini aklar! Yaşantıda yakalayacağınız önemli bir iz de budur.

Evet, **bu saf kişiler;** saf olmaya safın safı olmaya çalışanlar; yani saf, havas ve hassül havas olmaya, hasın hası, safın safı olmaya çalışanlar, işte **bunların dizilişleri var ya**, bu idrak yolundaki dizilişleri veya ibadet için yan yana gelmiş, bu saf olma arzusuyla dizilmişler var ya, işte onlar ne muhteşemdir. Onların hali ne anlaşılması zor idrak halleridir; **onlara and olsun!** İşte o saf olma için bakın, nasibse şimdi onu nereye bağlayacağız:

"Allahümme Rabbe hazihid Da'vetit Tammeti ves salatil kaimeti, ati Muhammedanil vesilete vel fazilete ved dereceter rafiate vebashu Makame Mahmuda ellezi veadtehu, inneke la tuhlifül miad." Bu salâvatı hemen hemen hepiniz biliyorsunuz. Ezan okunduktan sonra bunu okuyana, Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki Efendimiz**; şefaatim şart olur, bunu okuyana şefaatim şart olur!**

Böyle şeylerde, önemli bir prensibi, genel bir prensibi burda birkaç cümleyle söyleyelim. "Bunu okuyunca ne olur ki, burda ne var ki?" değil! Bu yolda çok önemli bir şey şu: Getirisi hemen başlayan, sevabı hemen başlayan çok önemli şey; **söyleneni yapmak**! Söyleneni yaptığın için kazanırsın! Orda ne var ki, ne yapıyor da kazanıyorum ki? Değil! Bunu şöyle benzetir bazıları. Aynı hastalıktan muzdarip iki kişi var. Bu tanrılık hastalık değil mi? Bu muhtariyet iddiası bir hastalık! Bunu hastalık olarak görmezsen çözemezsin. Hasta olan o iki kişiye doktor birer ilaç veriyor. Birisi hastalığını fark etmiş doktora da çok güvenmiş. Doktor diyor ki ona; bu ilaçtan günde beş defa alacaksın. O da hemen gidip ilacı almaya başlamış. Diğeri ilacı bir kenara koymuş, prospektüsü almış inceliyor. Doktor arıyor, ne yaptın? "İnceliyorum efendim. Prospektüsü şuna sordum, buna baktım, internete girdim, şurası burası... " İlacı alan iyileşiyor, prospektüs inceleyen ilacı bekletiyor!

Peki, en iyisi ne? Hem ilaç alıp hem prospektüsü incelemek ama önce ilacı almak önce! Dolayısıyla “ya, ben şunu yapacağım, ama anlamadım ne olacak?” değil!

Bakın anlaşılabilir basit bir örnek verelim. Domuz eti haramdır. Bizzat inanan birisine diyorsun domuz eti haramdır. “Neden” haram acaba, “niçin” haram acaba, “bilsek de” ona göre davransak? Bir gün inşaallah onu konu yapalım, domuz etini anlatayım, inşaallah paylaşalım. Onun sağlıkla ilgili bilimsel literatüre girmiş yirmi kadar şiddetli tehlikeli zararını inşaallah paylaşacağız. Bilimsel, kanaat ve hipotez değil bilimsel, göreceğiz. Bunu birisine anlattık diyelim, o da “ha öyle mi, öyleyse ben bir daha domuz eti yemeyeyim” dedi. Dikkat edin bunun domuz eti yememe sebebi sağlık! Bu dünyada kazanır, ama ahiret için kazanmasına yetmez o! Bu hareketi yapmak için Müslüman olmak gerekmez ki! Ben Amerikalı birisine de bunu anlatırsam, ikna edersem o da domuz eti yemez. E, şimdi bu sevap mı kazanacak? Sağlığını kazanır! “Ben onu öğreneyim de ondan sonra domuz eti yemeyeyim” diyorsan, doğru, öğren, yeme! Ama bak senin yapma sebebin Allah için değil, sağlığın için. Ha, diyelim ki çok faydalı bir şey yasaklanmış. Ya yasaklanmış ama faydalı da, filan da… Öyle bir şey değil bu iman! İman bu iman! Bilimsel bir şeyler aranmaz imanda! “A” dünyasının bilim diye tarif ettiği sınırlar içerisinde baktığınızda, benim anlattıklarım nasıl bilimsel olur, ben size ahireti nasıl göstereyim, masaya koyayım, cehennemi nasıl göstereyim? O zaman “şu an dünyada bilimsel nedir?” tarifini yerine getirmiş olursun. Oysa bu imanî! İmanî bir şeye sen sürekli bilimsel açıklama istiyorsun. Dolayısıyla, kazanmak istiyorsan Allah için yapmak! Faydalı bir şey mi yasaklanmış, Allah için onu yapmayacaksın ve onun sana verdiği cezbeyi, hayreti yaşayacaksın. Ya, sen bunu bir insan için yapıyorsun! Çok sevdiğin birisi sana bir şeyi yasaklıyor, sen sırf onun için onu yapıyorsun ve çok seviniyorsun, mutlu oluyorsun; senin için yaptım, senin için oraya gitmedim, senin için şunu yemedim falan diye. Yapabiliyorsun! Ha, öyleyse imani olan bu yolda prensip şu ki; önce yapmak! Sonra yaparken “bundan daha iyi yararlanabilmem için, bunu daha iyi anlayabilmem için ne yapmam lazım?” araştırmasına girmek. O ikinci basamak! Sen birinciyi yapmak için, ikinciyi yaparsan ömrün biter!

Dolayısıyla, bu salâvatı okuyacağım da ne olacak değil. “Rasülullah demiş okuyacağım!” hazzıyla, ezan bitsin de Rasülullah’ın dediğini yapayım diye hazla bekleyen. Ya, bir hadis kapsamına girebilmek ne demek, biliyor musun? Bunu fark etmiş olan Sahabe o günün şartlarında **“İstanbul’u fetheden komutan ne güzeldir, o ordu ne güzeldir”** dendi diye İstanbul’a yürümüş gelmiş, “ben o ordunun içine gireyim” diye! Tatile falan değil ya, bilmediği yerlere savaşa geliyor bir hadis kapsamına gireyim diye! Bir ayetin kapsamında olabilmek, bir hadisin kapsamında olabilmek çok farklı! Bakın, söylediklerimi önemser ve bu A yapı, “B” yapı ve Kendini Hissetme Duygusu’nun aslını fark ederseniz şunu göreceksiniz; “A” yapı konuştuğu veya fikir ürettiği zaman sizden farklı renkte bir enerji çıkar, “B” yapı konuştuğu zaman ve fikir ürettiği zaman farklı bir enerji çıkar, Kendini Hissetme Duygusu doğrudan konuştuğunda başka bir şey çıkar. Bu yüzden siz ayet okuduğunuz zaman sizden farklı bir enerji, farklı bir renkte enerji çıkar. Hadis okuduğunuz zaman farklı, kudsi hadis okuduğunuz zaman farklı, A yapınıza ait cümleler kurduğunuz zaman farklı! Bunları görmeye, yaşamaya başlarsınız.

Ama önce, önce **itiraf** edeceksin diyeceksin ki; bende böyle bir hastalık var ve bunun tedavi edilmesi lazım! Nedir bu? Ben varlığımı Allah'a eş koşuyorum, bu yapı bende var, bunun izini süreceğim ve bunu yok edeceğim!

Evet, işte bu salâvatı okudunuz zaman böyle bir mükâfatı var, inşaallah. Şimdi konumuzla ilişkilendirelim. Manasında diyor ki; **"Tam Davet'in ve ikame edilen salâtın sahibi olan Allahım"** Düşünebiliyor musunuz Tam Davet'in ve salâtın sahibi! Salâtın Sahibi! Salâtta saf olmak, salâtta durmak ne demek!? Onun sahibi Allah olarak açıklanıyor. Birisinin arabasına biniyorsunuz; şunun arabasındayım, ben bugün bakan arabasına bindim, ben bugün bilmem kimin mekânındaydım... Bakın sahipler önemli! Ama burda gerçek sahip var, "Var Görünenler"den değil. Diyor ki; "**Tam Davet'in ve salâtın sahibi olan Allahım!**" İşte o salâtın, sahibi olduğu salâtın SAFlarına and olsun" diyor **"onlara and olsun".**

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim. İnna enzelnaHU fiy Leyletil Kadr; Ve ma edrake ma Leyletül Kadr; Leyletül Kadri hayrun min elfi şehr; Tenezzelül Melaiketü verRuhu fiyha Biizni Rabbihim min külli emr; Selamün, hiye hatta matle'ıl fecr. "Sen o Kadir Gecesini bilir misin? Bin aydan hayırlıdır." İşte bunların, "and olsun" denilenlerin kadrini bilir misin? Rabbinin izniyle her hükümden melekler ve Ruh onda tenezzül eder." Kadir Suresi'nin açıkladığı kişiyi gördün mü? Ona diyor ki **"and olsun".**

Evet, şimdi bu salâvatla ilgili önemli olabilecek bakın birkaç açıklama söyleyelim, paylaşalım inşaallah. Bu salâvatta önemli hususlardan birisi, **Salât'ın ve Tam Davetin Sahibi!** Sahibi? Bir şeye "onun sahibiyim" diyor; müthiş bir şey! "Sahibiyim" dediği şeyi eğer hayatında en uyduruk yapıyorsan vay haline! İnandığının ve O'na ulaşmak istediğinin "sahibiyim" dediği şeyi, sen yalan dünyanın işlerinin arasında en uyduruk yapıyorsan! Tüm işlerini sıraladığında; ben şunu çok titiz yaparım, ben işte şu çorbayı şöyle yaparım, helvayı böyle yaparım, pilavı böyle yaparım, amirliği şöyle, memurluğu böyle, işimi şöyle yaparım. Salâtı? Onları da araya sıkıştırırım". Vay haline! **"Veyl olsun o salâtı bilmeyenlere;** salât ikame ediyor ama farkında olmayanlara!

Salâtın Sahibi! Ha, bir başka önemli nokta Tam Davet! **"**Davetin sahibi" değil, **Tam Davet.** Buradaki TAMı şimdi çok önemseyiniz: Allah daveti ikiye ayırıyor: 1) Küfre davet! 2) Allah'ı örtmemeye davet! Allah'ı örtmemeye davet; yani TEVHİD'e davet. TAM kelimesini şimdi anlayın! Tam sıfatı; TAM sıfatının en layık olduğu şey Tevhid kelimesidir. TAM; Tevhid kelimesi, Tevhid'in manasının layık olduğu! Esas layık olan odur TAM sıfatına, TAM! Orda bir noksan yok, orda bir fesat yok, orda bir kusur yok; TAM. Bu yüzden, EZAN TAM'dır her şeyi içerir; Ezan TAM'dır. Ezan öyle bir davettir ki, TAM'dır. Diğeri? Küfre davetler! Yani Allah'ı örtücü davranışlara davetler noksandır, fesatlık içerir, fesat vardır. Onunla kıyasladığın zaman ezan TAM'dır, TAM DAVET. Hayatındaki diğer davetler böyle olamaz, onlar TAM olamaz. Niye? Onlar Allah'ı örtücü işler yaptırıyor sana! Onlar senin iddia ettiğin, iddiasında bulunduğun tanrılığını destekliyor, kuvvetlendiriyor; **fesatlık** içeriyor! Kusur var orda, TAM değil.

Bu salâvattaki önemli ifadelerin diğerleri de; **Vesile, Fazile Dereceter Refia ve Makama Mahmuda.** Bunları da ilerde yeri geldiğinde açarız. Şimdi konumuzla ilgili kısmını konuştuk, yeri geldiğinde devam ederiz. Bu yüzden Tam Davet'i sevmeye çalışın! Sizin var olan tanrı yapınız onu sevmez, sevemez! Ben bir toplantıdayım. Toplantı yaptığımız çalışma binası da camiye yakın, bize göre iyi de! O toplantıda bize demişlerdi ki; ya, ne asosyal adamsınız! Hayatınız, iş cami evde geçiyor. Biz de dedik ki; biz size, sizin hayatınız iş bar ve evde geçiyor diyor muyuz? Herkesin bir üçgende geçiyor hayatı. Bu üçgenle mi tarif edilir sosyallik asosyallik? Ha, toplantıda ikindi ezanı okundu. Toplantıyı yöneten kişinin tanrısı; varlığı, iddia ettiği "Ben"liği sözünün örtülmesine kesilmesine öyle rahatsız oldu ki! Rengi kızardı, bu nerden çıktı şu anda? dedi. Gayriihtiyarî eyvah dedim. Çok geçmedi mahvoldu kişi, Tam Davet mahvetti onu.

Her türlü daveti çok sever bu esfele safilin yapı, ama ezanı sevmez, umursamaz. Başka davetleri süslü kağıtlara basabilmek için kağıt aramaktan yorulurlar. Onun kağıdını nasıl süslü yapsak, nasıl büyük yapsak..? Şimdi biraz sonra onun izini, esfele safilin yapının sevdiği davet izini göreceğiz. Bu yüzden, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bir hadisinde, teşvik ediyor bizi, diyor ki **"Ezanı duyuyorsanız, kelimelerini anlıyorsanız, beraber tekrar edin."** Âlimler, arifler bu hadisi öyle bir emir! kabul etmişlerdir ki **"salâttaysan bile tekrar edebilirsin!"** diyorlar. Bu yüzden bu daveti umursayın. Tam Daveti! Her davetin bir sahibi vardır ya, Allah diyor ki; onun sahibi benim! Bizi şu davet etti, gitmesek olmaz ayıp olur… Her davetin bir sahibi sahipleri var ya! Sahiplerine göre davetler önemli olur ya, ayıpları vardır. İşte senin o yapına diyor ki; o Tam Davet'in sahibi Benim! Burayı iyi anlayın lütfen!

Bakın Saffat Suresi'nin okuduğumuz beş ayetini şimdi Fatiha ile ilişkilendirelim. Beşinci ayet **"Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir."** Bakın Fatiha Suresi'nde **"Bismillahi'r Rahmani'r Rahim Elhamdülillahi Rabbil âlemin, Errahmani'r Rahiym, Maliki yevmid din"** kapsamında. Dikkatinizi çekecektir, şimdi oraları çok detaylı açmayalım. Fatiha'nın manasını da biliyorsunuz. **Bismillahir Rahmanir Rahim Elhamdülillahi Rabbilalemin, Errahmani'r Rahim, Maliki yevmid din;** Semavat'ın, Arz'ın ve ikisi arasında olanların Rabbidir ve doğuların da Rabbidir.

Evet, şimdi dört: **"Muhakkak ki sizin ilahınız Vahid'dir; iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn"** Salâtta **"iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn"** derken… Lütfen salâta başlarken yalvaran, merhamet isteyen, boyun kesmiş, huşu halinden kopmayın! Koptukça oraya dönün! Salât ikame eden üstün insan duruşuyla değil, birine iyilik yapan iyi adam duruşuyla değil! Hiç mi birisine yalvarmadınız? Vücudunuz, kalbiniz hiç mi yalvarmayı bilmiyor? Hiç mi birisine gözyaşı dökmediniz, hiç mi birisinden korkmadınız? Bu duyguları hiç tatmadınız mı? Salâtta, Allah'a olan merhamet isteme yalvarma, beden dili ruh dili kimyasından sakın kopmayın sakın! Bu yüzden Fatiha okurken o halle yaşarsınız! Ve **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** derken işte o idrak; **muhakkak ki sizin ilahınız Vahid'dir. İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn'**de gözünü dikeceğin idrak; **el Vahid**.

Saffat Suresi 3. Ayet; **o zikir tilavet edenlere.** Ne diyor, zikir tilavet edenler ne istiyor? **"İhdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne en'amte aleyhim."** Bunun için yapmıyor musun zikri, Zikrullah, bunun için değil mi? İstediğin şey Hidayet değil mi, hidayet üzere olmak, doğru yol üzere olmak değil mi? Bak **"and olsun"** diyor ya zikir edenlere, zikirde zikrullahta olanlara. Fatiha'da yerini görüyorsunuz o muhteşem kişinin, o anlaşılması zor, Allah'ın ***and olsun*** dediği halin. **"İhdinas sıratal müstakiym, sırat elleziyne enamte aleyhim."**

İki: **"O şiddetle def edenlere"** Oo, bu çok önemli bu da çok önemli. Şiddetle reddedenlere şiddetle terk edenlere! Tanrının izini gördü, örtücülüğü gördü, şiddetle def edenlere! Fatiha Suresi'nde nasıl def ediyorsun? **"Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn"** istemiyorsun o halleri! **"Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliyn"** diyene **and olsun!**

Ve sonra ne diyorsun? Âmin! Kim diyor bunu? "Saf" olan diyor! Saf saf dizilmiş olanlar demiyor mu **Âmin** diye. Bak Fatiha'daki Âmin'in yerini de buldun. Âmin: **"and olsun o saf olup dizilenlere";** and olsun o "Âmin" diyenlere! Fatiha'yla ilişkisine baktınız mı? Bu yüzden salâttaki Fatiha bizim için nasıl bir kurtuluş! Bir insan için nasıl bir ilaç! Bundan daha önemli bir işinin olmadığını anlayabileceği nasıl bir lütuf!

Şimdi **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn** dendiğinde kişi var orda. Orda kişi var bir idrak var. Ordan yukarısı Allah kuluyla paylaştı ya, öyle diyor Yaradan; yukarısı Yaradan'ın. Ama **iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**'de idrak başladı; ***iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn*** duruşu. Bakın bunu Rahman Suresi'yle ilişkilendirelim. **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Er Rahman; Allemel Kur'ân; Halekal İnsan; Allemehül beyan" Sadakallahul azim. "Rahman talim etti Kur'anı, halk etti insanı, öğretti ona beyanı."** Kısa meali böyle, detayına bakarsınız inşaallah. **Öğretti ona beyanı**. Bak, insan **konuşma**ya başladı, **fiil ortaya koyma**ya başladı; **"Esma özelliklerini insanda açığa çıkardı"** dediği yer! Ha, insan oraya sahip çıkıyor ayrı mesele. Hazreti Ali radıyallahu anh o noktaya "konuşan Kur'an oldu" diyor, "konuşan Kur'an oldu!" İşte **"iyyake na'budu ve iyyake nestaıyn; and olsun onlara böyleler!"** Bu yüzden kim olursa olsun, salâtta olanın öldürülmesi Efendimize yasaklanmış! Onun sahibi var; salâtta! Kişi salâtta!

Âmin denilen yere dedik ki işte o saf olan, dizilen. Bakın **"Ettehıyyatü lillahi ves salavatü vettayibat. Esselamü aleyke eyyühenNebiyyü ve Rahmetullahi ve berekatühü. EsSelâmü aleyna ve ala ibadillahis salihin. Eşhedü en la ilahe İllallah. Ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu."** Bilinen mealini hızlıca söyleyeyim: Bütün tazimler, dua ve talepler ile en temiz ibadetler Allah için olup, onun Ulûhiyet hükmüncedir. Şimdi Nebi'ye SELAM geliyor! **"Ey Nebi, Selam, Allah'ın Rahmeti ve Bereketi Senin üzerine olsun."** Nebi'ye kim veriyor bu Selamı? Allah! Ey Nebi, Selam Sana! Allah'ın Rahmeti ve Bereketi Senin üzerine olsun. Salâtın Sahibi ya, salâtın sahibi bak seni ağırlıyor: And olsun onlara! Bunu hızlıca okuyup geçiyorsun, ama dikkat ettiğin zaman ordaki Selam sendeki Risalet ve Nübüvvet boyutuna veriliyor! Eğer sen **"inni vec-**

cehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen" diye başladıysan bu idraktaysan! İşte Hanif olan o halin var ya, işte oraya Selam geliyor salâtta. Ve sen diyorsun ki; **Selam bizim ve salih kullarının üzerine de olsun.** Sonra Kelime-i Şehadet. Bilenler diyorlar ki; **kişi salâtta bunu söyleyince salih kullar, dünyada olan olmayan salih kullar haberdar olur!**".

Saaf, saf olanlara, saf olanlara! Sonra da o saf halleriyle dizilenlere burda bakın SELAM var. Ve salih kullara Selam var ya, bu yüzden salih kullar dünyada salât vakitlerini bu duaların hissiyle farklı yaşarlar. Bu Tam Davet var ya, Tam Davet her an var. Dünyada ezan okunmayan an yok ki! Dünyada ettehıyyatü okunmayan an yok ki! Salih kulların halini düşününüz. Bu yüzden, onlara and olsun! Yaradan böyle diyor.

Şimdi bakın Saffat Suresi 25, 26, 27, 28, 29, 30. Hızlıca mealini okuyayım: **Ne oluyor size ki birbirinizle yardımlaşmıyorsunuz? Bilakis onlar bugün müsteslimundur. Birbirlerine ikbal edip soruşurlar; "Muhakkak ki siz bize sağdan gelirdiniz" dediler. Onlar da dediler ki "hayır! Siz müminler değildiniz. Bizim sizin üzerinize bir sultamız yoktur. Bilakis siz azgın bir kavim idiniz".**

Bakın iz sürmeye devam ediyoruz. Vakit yüzünden biraz hızlı konuşabiliriz ama dikkatinizle bunu telafi ederiz inşaallah. **Ne oluyor size ki birbirinizle yardımlaşmıyorsunuz?** Neden? Dünyada yardımlaşıyordunuz, şimdi neden yardımlaşmıyorsunuz? Dünyadaki alışkanlıklarını devam ettiremiyorlar! Dünyada yardımlaşıyorlar, ama şimdi yardımlaşamıyorlar! Ne oluyor ki size, birbirinizle yardımlaşamıyorsunuz? Sebep "26"da bakın: **"Bilakis onlar bugün müsteslimundur" teslim olmuş**lardır; yani Muhtariyeti Tercih Güçlerini kaybetmişlerdir. "Eyvaah" dedikleri nokta var ya kabir hayatı işte!"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kaybetti! Varlığını eş koşma lüksünü yitirdi! Öyle bir lüksü vardı ya onu yitirdi. Bu yüzden dünyadaki davranışını devam ettiremiyor; birbirleriyle yardımlaşamıyorlar. Çünkü onlar yardımlaşarak, o desteklerle küfürlerini hoş gösterirler birbirlerine, birbirlerini ağırlarlar o konuda! Böylece, kendilerini doğruda sanarlar! Soruyor; neden yapamıyorsunuz bunu?

27. ayette; **birbirlerine ikbal edip, soruşurlar.** Dikkat ediniz lütfen burda bir sistem var. Karşılıklı konuşma gibi ama bir sistemi izah ediyor, lütfen dikkat ediniz: O gün Allah'ın izni olmadan kimse konuşamaz! Konuşmaya izin verilen "ne için istenmişse" onu söyler! İşte onu başlatıyor. O artık müsteslimun! Çünkü Muhtariyet Gücünü yitirdi. Şimdi ona bu konuda cevap vermesi için izin vermek lazım! Daha önce o izini kendi Muhtariyet Gücüyle yapıyordu. Gitti o gitti! Kabir hayatı bu! Bu yüzden şimdi onun bitirdiği bu güç yüzünden ona artık izin lazım! Bu yüzden soruluyor ona "neden, neden şimdi yapamıyorsunuz, hadi yapın bakalım!" Ve verilen bu izinle, izin verildiği kadar ve verilen için bunun için ikbal edip soruşurlar birbirlerine. İstediği kadar korsan tebliğ yapamaz! Der ki zorda olan; **muhakkak ki, siz bize sağdan gelirdiniz!** İzi yakaladınız mı? Kendini aklamak için birisini haklıyor! Bu dünyada o fonksiyonunu sıfırlamadığı için bakın orda devam ediyor! Fark ettiniz mi önemini? Bu dünyada onu yok edersen bu

soruyla karşılaşmazsın! Bu dünyadaki bu alışkanlığın devam ediyor orada. Burda onu süslü görüp beğendiğin ve her yaptığında da zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkıp kurtulduğunu sandığın için! Ne oldu? Hadi, hadi burda da yap! Hadi sahte ilah, gerekçe üret! Uzmandın hadi bakalım! "Ha, öf be!" izin verildi, hemen yönteme devam; biz ne yapardık dünyada? Birini haklardık kendimizi aklamak için. Başladı işte: **"Muhakkak ki, siz bize sağdan gelirdiniz".** Suçlu o, kendisinde değil! Ama suçladığı diyor ki **"hayır;** biz öyle böyle, diyor olabilirdik; **siz mümin değildiniz ki!** Siz zaten bizim dediğimizi seviyordunuz, bizim dediğimizi duymak istiyordunuz! Siz mümin olsanız bizim dediğimiz size hoş gelmezdi! **Siz mümin değildiniz! Zaten bizim sizin üzerinizde bir sultamız yoktu ki;** ya, size zorla bir şey yaptıramazdık ki siz yaptınız" diyorlar ve **bilakis siz azgın bir kavim idiniz.**

Şimdi İZlere devam edelim. Şaki kelimesinin manasına lügatten bakacak olursanız biz deriz ya; ya şekavet ehlidir şaki, ya hidayet ehlidir hadi. Şaki? Niye şekavet ehline şaki demişler? **Şaki**nin manası ne biliyor musunuz? Şikâyet eden! Dili şikâyet! Diyorum ya size şakiyi dilinden tanırsınız, dili şikâyet. Diyorsunuz ki, İngiliz'in dili İngilizce, Fransız'ın Fransızca. Şakininki de Şikâyetçe! Kimi şikâyet eder? Aslında Allah'ı şikâyet eder. Farkında değildir o, ama hep şikâyet. Bu nasıl bir şey, şimdi göreceğiz.

Burdan gene dile geldiği için, bakın yerinde atlamışız Zikrullahı, onunla ilgili bir iki cümle söyleyelim. **"Zikir tilavet edenlere"** demiştik ya, bakın zikrullahı, **zikrullah halinde olma**yı tarif edelim. Zikrullah'da olmak: Allah yokmuş gibi veya sanki Allah VahidülEhad, EhadüsSamed değilmiş gibi konuşmak, vaziyet almak, yani vücudunun kimyasını o hale getirmek ve davranmak yani bir fiil ortaya koymak hallerinden tamamen kurtulmaktır, kurtulmaya gayrettir; Zikrullah budur! Bu hallerle meşgul olup eğer bir Esma'yla da meşgulseniz Zikrullah o değil! Zikrin manasına bakarsanız; hatırlamak! E, sen hatırlamıyorsun ki! Nasıl hatırlayacaksın? Konuşmanla, vücudunun kimyasıyla ve fiillerinle! İşte esas zikrullah bu! Ha, senin konuşmana, vücudunun kimyasına ve fiillerine yön verebilmen için sen Esma zikirlerinden, Kur'andan, salâttan yararlanacaksın. Ama sen böyle olmaya çalışıyorsun! Hem böyle ol, hem diğerlerini kullan, olmadı o! O zaman sen aracı amaç yaptın! Demek ki sahte ilah dilinden tanınır.

Bunu yıllardır söylüyoruz, bakın şimdi bir ayetle söyleyelim; Muhammed Suresi 30. Ayet: **Eğer dileseydik onları sana gösterirdik de, onları simalarından kesinlikle tanırdın. Yemin olsun ki, sen onları "kavlin lahnından,** yani sözün söyleniş tarzından, **sözlerin üslubundan tanırsın. Allah amellerinizi bilir.** "A"nın dili! Bir hadis hatırlatayım: "**Billahi anlamında iman eden ya hayr konuşur ya da susar!"** Bu hadis niye? "A"yı defetmek için! A'yı susturmak için! Ya hayr konuş… "Efendim ben çok hayır konuşuyorum, insanların hayırları için laflar ediyorum" değil! **Hayr;** Allah'ı örtmeyen hal, hareket, zikir, yorum, düşünce, cümle; hayr bunlar!

Bunu böyle fark eden, anlayan; sahte ilahı kendinde özellikle diliyle tanımaya başlayanın ilk işaretlerindendir; önceleri konuşmaya korkarlar! Karşılaşırız derler

ki; ya hocam, ya sizi dinledikten sonra, örneğin, salâtımız bozuldu ya. Doğru, işte o tanrınındı o gitti, yenisi başlayacak! Bozulan tanrının! "Hocam, A'nın dili "B"nin dili dediniz, ne yapacağımızı şaşırdık. Cümle edemez olduk, sustuk kaldık." Doğru! Sen değilsin susan ya, tanrı! Yeniden konuşmaya başlayacaksın ya, o "B" anlamında olacak. "Sustuk, ne yapacağımızı bilmiyoruz" deme! Susan işte o tanrı! İşte o yapı, o yapıyı susturdun sen! Canı sıkılan o!

Birçok test yapabilirsiniz kendinize; şeytan sizin yanınızda sıkılıyor mu sıkılmıyor mu? Bir arkadaşınızı düşünün, dünya işlerine çok meyilli. Hani dünya işleriyle ilgili "her yol var" derler ya, öyle biri. Vakit buldu üç gün, "ya bu üç günümü de seninle geçireyim, hiç sana vakit ayırmadım" dedi geldi. Üç gün ona üç yıl mı üç asır mı gelir, sıkılır! Konuşuyor olmuyor, bir yere gidecek gitmiyorsun, o bir şeyden hoşlanıyor sen hoşlanmıyorsun. Sıkılır senden o, terk eder gider seni. "Ya arkadaş kusura bakma, üç gün için gelmiştim ama acil işim çıktı, şöyle oldu, böyle oldu" der kaçar! Şeytan da sıkılır kaçar korkmayın! O marabalar var ya! Dilinizi değiştirin sıkılırlar yanınızda. O sever bu bahsettiğim şikâyet dilini, ama konuşamıyor? "Senle de sohbet edilmez ki ya!" der kaçar gider.

Evet, tanrının tanrılık iddiasında bulunan kişinin, o iddia ettiği yapının bir önemli izi, dikkat ediniz lütfen: Şikâyetçi ya; efendim ben halime çok razıyım, hiçbir şeyden şikâyet etmiyorum…" Hiç kendinize inanmayın! Böyle dersiniz ya, kendinize inanmayın. O yapı şikâyet eder, o yapıyı susturmazsan şikâyet bitmez, mümkün değil! Bakın onun bir özelliği, o yapının. Kendinizde bunları test edin! Hani bazı testler vardır, okursunuz sonra onu denersiniz "ben ne yapıyorum?" diye, bunları da test edin, onu yakalayın; "yakaladım seni!" deyin ve ona "laa ilahe" deyin ona "laa ilahe!" Hiç sevmez onu! Evet, **nereye ve neye bakarsa ilk bakışta daima ve öncelikle kendi kriterlerine göre kusur olanı görür ve bunu mutlaka dile getirir.** Nereye bakarsa! Baktı; aa, çok şişman! Ona göre onun kriterine göre kusur ya, bakar bakmaz onu görür! Aa, çok zayıf! Aa, çok kısa! Aa, çok uzun! Aa, çok zengin! Aa, çok güzel! Aa, çok çirkin!" Kendine göre! Bak işte o! O tanrı işte o! Bakar bakmaz kendi kriterlerine göre güzel çirkin yapmıştır. Allah'ın kriterine göre değil, kendi iddia ettiği tanrının kriterlerine göre hüküm verir! Bakar bakmaz neye bakarsa hemen oradaki o kusuru görür ve mutlaka dile getirir. Bakın neden dile getirir? Diyelim ki, yan odada. Kimse yok, diyecek ama! Kendi kendisine söyler! Mutlaka dile getirecek. Niçin? Günah tamamlansın diye, prosedür tamamlansın! O ilah, o tanrı kendi kriterine göre bir kusur görür, hemen onu dile getirir ve günahı tamamlar. Çünkü düşündüğü zaman zihninden geçirince günah olmayabilir, onu amele çevirecek ki günah olsun; günahı tamamlar! Birisi yoksa bile kendi kendine söyler o işi tamamlar!

O kusurlu hayat içerisinde kendi kriterlerine göre kendini "sessizce" kusurlu bulmaz! Birisini Jaguar'a binmiş görse "aa, şu adam da şu Jaguar'a hiç yakışmamış!" der. Kendi bir Jaguar alsa hiç aklına gelmez yakışmış mı yakışmamış mı? Aynı kusuru, aynı kriteri kendisine uygulamaz. Jaguarlı adam, yani Jaguarlı ilah olur. Bakın halinizden arayın bu yapıyı bulun!

Bir olay oldu, yaptığınız bir tartışmayı birisine anlatıyorsunuz. Hemen kendinizi izleyin, bakın inceleyin nasıl adrenalininiz fışkıracak onu anlatırken! Şunu dedim, o da bana bunu dedi, şöyle yaptım böyle oldu. Bu ilah normal konuşmasında tanrıların savaşından, onu anlatmaktan çok haz alır. **"Rabların savaşı" onun çok hoşuna giden bir hikâyedir.** İzleri birleştirin!

Özellikle kırk yaşının üzerinde olanlara bir test! **Kırk yaş** önemli, ayetlerde de var kırk yaş! İncelesin kendisini desin ki, bende değişiklik var mı? Kırk yaşından sonra bende bir değişiklik var mı? Eğer şöyle diyorsa "gençken böyle değildim, ben de anlayamıyorum bana ne oldu? Eşyaya, giyime alışverişe, görünüşe, gezmeye tozmaya, eğlenmeye düşkün hale geldim. Ya hiç gençken bunlar bana cazip gelmezdi, şimdi o gençliğimin fırsatı da yok, ama daha böyle dünya mallarıyla ilgili bir heves bir coşku var içimde" Allah muhafaza etsin bu ne biliyor musunuz? Cehennemin kokusu! O kokunun yaptırdığı davranışlar, **cehennemin kokusunun** ona yaptırdığı davranışlar! Sonra değişirse bilmem, o an için öyle! Bir yere giderken yolda kilometre taşları var ya bakıyorsunuz, hedefinize kaç kilometre var, iyi dikkat ederseniz cehennemin de kilometre taşları var! İşte bu bir kilometre taşı, kırk yaş sonrası için!

Ha, bir de bunun tersi: Ya, ne kadar yanlışlıklar yapardık! Bilmemişiz gençken, inşallah affeder. İşte bundan sonra hacca gidiyoruz, namazımız, niyazımız, duamız, iyi olabilmek için gözyaşı döküyoruz… Bu da büyük bir müjde, bu hali değerlendirmek lazım! **Sonu küfür olmayan hal** olması için de korkmak ve bu hali de değerlendirmek lazım. Kırk yaşından sonraki haller için bir test bunlar.

Kendinize lütfen bir test daha yapınız. "Davet" dedik ya, bir baktınız "biip, biip" mesaj. Aldınız telefonu; A mağazasında sizin için özel indirimler var! Müthiş! Nasıl vaktimi ayarlayacağım? Amire ne diyeceğim, memura ne diyeceğim, evden nasıl çıkacağım? Şuna söz vermiştim, onu nasıl atlatacağım? Param var mı, kredim var mı? Şu şöyle veriyor, bu böyle yapıyor... Sizi nasıl bir telaş kapladı, nasıl sevindiniz! Şunu düşünüyordum, şunu alayım bunu yapayım… İhtiyacınız yoksa bile; şöyle bakayım, böyle edeyim... Fark ettiniz mi? Niye aynı şey Tam Davet mesajında yok? Salâta davette niye aynı telaş yok? Salât için niye aynı koşturmaca, heyecan yok? Ha, burda sorgulama yaparsanız yanlış olur. Burda yakalayacağınız bir şey var; işte o tanrı! Diğer davete bu kadar sevinen, ona vakti olmadığı halde, kendi deyimiyle yaratmak diyelim, vakit oluşturan, maddi imkân oluşturan, emek harcayan terleyen! Salâtta aynı gayreti görmezsin, salât için vakit geçmiş... Ya, Yaradan diyor ki, semavatın arzın ve aradakilerin Sahibi diyor ki; **kurtuluşa gel, böyle kurtulursun!** Ama umursamıyor, neden? Tanrı yüzünden! O tanrıyı yok etmeden olmaz! İşte tanrının izini kendisinde kişi yakalasın! Yakalasın diye:

Allahümme inniy es'elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke; işte burada sığınılacak dualardan birisi: **Allahım, Allahım bana sevgini öğret, ver aşkını ver ve bana seni sevenleri sevdir!** Dedik ya şeytan yanınızda sıkılır sevmez. Seni Allah'ı seven sever! Birisi futbolu çok seviyor, durmadan futbol konuşuyor, durmadan. Bu yüzden de futbolu seven birisi onun için önemli. Beraber saatlerce futbol analizi yaparlar, vaktin nasıl geçtiğini anlamazlar futbolda "aynı

dili” konuştular ya! Tamam. Aynı onun gibi işte; Allah’ı sevenler de Allah’ı konuşunca memnun ve mutlu olurlar. Onun yanına hiç futbol maçı izlememiş, futbola gitmemiş, sporu “futbol konuşmak” diye düşünmeyen, “sporu spor” diye bilen biri düşerse, hiç bir şey konuşamaz, sıkılır gider. İnanan için de öyle! O da ister ki sevgilisi konuşulsun, Allah konuşulsun. **Allahümme inniy eselüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke.** Onlar da birbirlerini severler ve Allah konuşmayı severler, bu yüzden yanında şeytan sıkılır!

Bir kişide bu duanın açılması izlenebilir mi? Bu duanın açılması bir kişide izlenir; o kişiye salât cazib gelir. **Allahümme inniy es’elüke hubbeke ve hubbe men yuhibbüke** duasının açıldığı kişiye salât cazib gelir. Salâtın sahibi olan Allah’ın salâtı ona cazib gelir. Burdan anlarsın o dua ona açılıyor. Bu yüzden bazı dünyalık öneriler eğer o kişide salâtı, tefekkürü, zikrullahı engelliyorsa kişinin canı sıkılır. İşte burdan anlarsın, bu dua ona açılıyor, önemli bir işarettir bu!

“A” yapıya, yani o tanrıya dünyayla ilgili cazibeyi fonksiyonsuzlaştırmakta sığınacağımız bir yol da şudur. Bir ayet var, Allah buyuruyor ki Rasülüne: **“onlara söyle** diyor; **onlara örnek ver. Güçlü tabiat ürünlerini yemişleri, bitkileri, önemli sürüleri örnek ver; ne oluyor sonra onlar?** Yeşeriyor, güçleniyor ama sonra çürüyor. Dünyanın her hali böyle! **Sonra çürüyüp elinden akıp gidecek şeye bu kadar bağlanmasınlar.”** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bu konuda bize bir hediye veriyor kızı vasıtasıyla, Hz. Fatıma’ya öğreterek. Bakın, böyle bir bakışla bakın şimdi oraya bu bakışla bakın:

Babasına âşık, babasına baktığı zaman alnındaki nûru gören, babasına işkembe döktüler diye koşup başını temizleyen ve “baba üzülme, merak etme” diyen böyle bir sevdalı yavru, komşularının teşvikiyle babasına ganimet gelen esirlerden yardımcı istiyor. Ama o bir Rasül kızı! Çok dikkat ediniz “Rasül kızı” olmak! Normal, diğer müminlerden değil; Rasül kızı! Eşine diyor ki “ya Ali, git babama, kendi malından kendi elinin altındakilerden bize de versin de, biz de geçimimizde rahatlayalım”. Hazreti Ali gidiyor, giriyor ashabın cemaatine, sohbete. Bu usul **Rasülullah Yöntemi**dir! Giriyor, söyleyemiyor ki! Geliyor eve; ne yaptın ya Ali? “Söyleyemedim” diyor. Kadın kadındır! Beceremedin ha, bir daha git! Hz. Ali bir daha gidiyor oturuyor, yok gene yapamıyor. Dönüyor geliyor; yapamadım ya Fatıma, söyleyemedim. Öyleyse ben giderim, diyor ve o gidiyor. Ey babacığım, böyle böyle...

“Ey benim güzel kızım veremem, sen Rasül kızısın veremem. Ama sana daha hayırlı bir şey öğreteyim. Yatmadan önce, sayısında farklılıklar var, ama bildiğiniz usulde söyleyeyim, **otuz üç sübhanallah, otuz üç elhamdülillah, otuz üç** veya yüze tamamlamak için **otuz dört** derler, **Allahu Ekber de”** diyor. Şimdi önemli olan söyleneni yapmak, önce söyleneni yapmak! Bunu önemseyin! Kızına öneri bu, ciğerine! O’na âşık olan yavrusuna öneri! Babasının ahirete intikalini öğrendiği zaman yüzü solan ağlayan, sonra uzanıp “**peşimden en erken sen geleceksin**” dediği zaman sevinen aşığına öneri! Düşünün ki daha yirmi beşinde değil, babasının peşinden en önce o gidecek diye bir anda yüzü gülen! Ve sorarlar; ne oldu ya Fatıma, baban böyle dedi hepimiz üzgünüz, ama sen

biraz sonra güldün? Böyle böyle... İşte ona öneri **Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber!**

Nefs-i levvamede nasipse göreceğiz, yapılacak zikrullah budur! **Sübhanallah Elhamdülillah Allahuekber.** Diğer yaptığınız esmaları niye yaparsınız biliyor musunuz? Bunu hakkıyla yapmayı öğrenebilmek için, o idraka gelebilmek için! Ama hedef budur, bunu yapmak; bu! Burdan da anlıyoruz ki, bize şöyle bir kapı açılıyor: Eğer bunu önemser, önce söyleneni yapar, sonra bunlar ne manaya geliyor, düşünerek o manaları yaşayarak bunu yaparsanız kanaatim odur ki; dünya size hoş gelmez. 33, 33, 33 ne kadar zamanınızı alır yatarken? Kaç dakikanızı alır? Ama bakarsınız bir yerinde uyumuşsunuz bile, uykusu gelmeyen bile çabuk uyur. Ha, bakın kızına öyle bir önerinin peşine; sana daha hayırlı bir şey, ilaç! Öyle mi al sana ilaç! Bu ilacı değerlendirin inşaallah.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bir hadisinde buyuruyor ki **"o zor günde, müflis duruma düşen müslümanlar için üzülürüm, öyle olmayın! Korkarım; müflis duruma düşersiniz diye."** Yani "iflas eden" olursunuz diye. Lütfen, lütfen bunu önemseyin. Neden, biliyor musunuz? O zor günde müflis olma ihtimali çok yüksek! Bir kişi merdiveni neden çıkar? Çeşitli sebeplerden çıkar.; bir basamakta oturmak için, orda oturur. Sürekli çıkmak için çıkar. Ama düşmek için de çıkılır! Düşmek için de, merdiven çıkmak lazım! Bu yüzden düşme ihtimali yüksek, müflis olma ihtimali yüksek; bu "A" yapı bulunduğu sürece! Peki, ne yapacağız? Bir kere bunun ihtimalinin yüksek olduğunu önemle, dikkatle kabul etmek lazım ki araştırmasına giresiniz! **İflas ettirecek davranışı ara bul ve düzelt! Büyük ihtimalle "seni müflis yapacak" bir halin var! Büyük ihtimalle!** İş hayatını düşününüz. Bir ekonomist geliyor firmayı inceliyor. Gözünüzden kaçmış şu iş sizi batırır, diyor. Fark etmiyorlar! O rapordan sonra onu önemsiyorlar. Bu yüzden, kendi raporunuzu, analizinizi yapınız, çıkarınız; ne sizi müflis yapar?

Bakın müflis yapacak şeyin birkaç özelliğini söyleyeyim, araştırmanız için. **Sizi iflas ettirecek şey diğer olumlu gayretleriniz yüzünden görülmez hale gelir, örter onu.** Diğer olumlu halleriniz, sizi iflas ettirecek o davranışınızı örter, bu yüzden göremezsiniz onu! Özellikle aramanız lazım. Başarılı sandığınız noktalar orayı örter.

Peki, nerelere bakalım? **Çok sevdiğin yere bak!** Neden? O çok sevdiğin şey bir olay, bir davranış, bir eşya, bir mülk, neyse **o çok sevdiğin şey yüzünden Allah'ın hakkını unutuyorsundur!** O çok sevdiğin şeyin sana Allah'ın hakkını unutturduğu bir nokta vardır orda! Çok sevdiğin yere bir bak.

Çok kızdığın yere bir bak! Bu ihtimal daha yüksek! "A" yapının çok kızdığı yerler vardır çünkü. Niye? **O çok kızdığın noktalarda da kulun hakkını unutuyorsundur.** Sevdiğin sana Allah'ın hakkını unutturur. O çok kızdığın ise, o kızgınlık yüzünden kulun hakkını göremezsin, unutursun; seni "müflis" yapar.

Çok önemsediğin veya hiç önemsemediğin yerlere bak; Hakk'ı görmeni engeller! Buraları hayatınızda incelemeye gayret etmelisiniz, müflis olmamak için.

Ortaokul belki ikinci sınıfta falandım. Bizim o okul dönemimizde şimdiki gibi zengin teknoloji imkânları ve medya falan yoktu. Nerde ne bulsak; yırtık gazete falan falan okumaya çalışırdık, zorla radyo dinlemeye çalışırdık. Bu yüzden takvim yaprakları önemli bilgi kaynaklarıydı o zaman. Çabucak biterdi çünkü iki satır, altta bir iki satırlık söz var. O çabuk biterdi ama tesiri uzun sürerdi; çok düşündürürdü bizi! O ortaokul döneminde okuduğum bir söz hep kulağıma küpe olanlardan küpelerden, küpe çok, küpelerden biri. Buyuruyor ki; **"ey akıllı, aklın başına geldiğinde pişman olacağın işi yapma"** "Ey insan" demiyor dikkat edin "ey akıllı!". Akıllıya hitap ediyor. Yani "B" yolcusuna hitap ediyor, tanrıya değil, tanrıdan tanrısından kurtulmak isteyene hitap ediyor. "Akıllı" diyor, çünkü o yolu seçmiş akıllı! **Ey akıllı, aklın başına geldiğinde pişman olacağın işi yapma;** işte oralar iflas müflis noktalarıdır, oraları önceden tespit etmek lazım.

Saffat Suresi 35. Ayet: "**Onlara "la ilahe illallah" denildiğinde, telkin edildiğinde muhakkak ki onlar kibre sapıp büyüklük taslamışlardır."** Bakın, aynı surede devam ediyoruz ve şimdi tespit var: **"Onlara,** o yanlışta olanlara **"la ilahe illallah" denildiğinde,** bu **telkin edildiğinde muhakkak ki onlar kibre sapıp;** bu kibir önemli, burdaki kibir o tanrı BEN! "Ben"e sapıp; tanrılığının iddiasına sapıp; dolayısıyla kibre sapıp, yani kendilerini Mütekebbir ilan edip "BEN" deyip, varlıklarını Allah'a eş koşup **büyüklük taslamışlardır.** Mütekebbir olan Allah'tır, Mütekebbir! Kibir sahibi olan O'dur, yani ancak O "ben varım" diyebilir onun hakkıdır. Kısaca buradaki **telkin**e bakalım. Burayı iki sureyle daha iyi anlamaya çalışacağız. Birisi Leyl Suresi. Leyl Suresi 5-6-7-8-9-10-11-12. Mealleri çok kısa, bakın hızlıca okuyayım: **"Kim verir ve korunursa, El Hüsna'yı tasdik ederse, böylece ona en kolayı kolaylaştırırız. Ama kim de cimrilik eder ve müstağni olursa, El Hüsna'yı yalanlarsa ona en zoru kolaylaştırırız. Cehenneme yuvarlandığında malı ona hiçbir fayda sağlamaz. Muhakkak ki "hakikate erdirmek" bize aittir."** Bakın şimdi, kelimelerde söylenmek isteyen manalara bakalım. **Kim verirse ve korunursa;** çünkü veren ve korunan cennete, cimrilik yapan cehenneme! Bu ayetlerde böyle gözüküyor. Peki, baktık kişinin cimrilik yapacak malı mülkü yok!? Ver! E, verecek parası yok!? Şimdi bu cennete mi cehenneme mi girecek? Bu ayetin neresine girecek o? Ha, meali anlarken paranın üstüne bina ettikleri için çözemiyorlar, perdeleniyorlar. O da doğru ama o yalnız bir para penceresi! Bu iş yalnız para penceresi değil ki. **Kim verir ve korunursa;** burdaki paraca zengini muhatap almak değil yalnızca! İster zengin ister fakir; neyi verecek? Muhtariyetini! Dikkat edin! Muhtariyet ilan etmez ve bu halden korunursa demektir. **Kim verirse ve korunursa;** muhtariyetini, iddia ettiği benliğini verirse, "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü tanrılık iddiasında kullanmazsa ve bu amaçla da korunursa! Şimdi para olarak bakarsanız, parayı verirse ve korunursa!? Yani badigart mı tutacak? Yani haracını verecek iki de badigart tutacak, korundu! E, fakir ne yapsın? Yalnız öyle değil. O bu ana konunun içerisinde "peki, zengin ne yapsın?" sorusunun cevabı! Ama insan ne yapsın, insan? **Kim verirse ve korunursa;** yani muhtariyet ilan etmez ve bu halden korunursa!

El Hüsnayı tasdik ederse: Şimdi bir kere baştan yanlış bakarsan "ne ilişkisi var?" dersin. Kişi zengin. Parasını verdi korunacak! O da belli değil, neden ko-

runacağı sıralanmamış, korundu. Kendine göre El Hüsna'yı da tasdik etti! Nerde Esma'ül Hüsna varsa ben hepsini tasdik ettim!? Öyle değil! El Hüsna, güzel, güzeli öğrendik; **El Hüsna'yı tasdik ederse;** yani **tam** olanı, **güzel** olanı; yakin sağlayanı, örtüyü yok edeni tasdik ederse, tanrı ilanından kurtulma yollarını ve ondan korunduğu zaman yaşayacağı hali ve bu hali yaşarken ulaşacaklarını tasdik ederse! Güzel o çünkü! Tanrının, ilan ettiğimiz tanrının güzellik anlayışı farklı. Dedik ya; o ne yana dönerse hemen kendi anlayışına, güzeline göre karar verir! Hayır, Allah güzeli ve çirkini tarif etmiş, bu kadar! Birisi hakkında güzel çirkin denecekse bununla ilgili söylenebilir. Birisi Allah'ı örtüyorsa ve bu iddianın peşindeyse ve bunu da ortaya koyuyorsa o **necis**tir **pis**tir **çirkin**dir, ayet öyle diyor! Allah'ı örtmemek için çırpınıyorsa, şiddetle def ediyorsa "and olsun ona, onlara and olsun! Onlar **güzel**dir. **El Hüsna** o işte, onu tasdik ederse! Çünkü o güzele "and olsun" dedi, o güzel için "and olsun" dedi. O "and olsun" dediği güzeli tasdik ederse! "Efendim benim güzellik anlayışım çok iyi, ben güzelden iyi anlarım, nerde güzel görsem onu tasdik ederim" değil! O tanrının işi! Bakın dikkat ederseniz burda vermek ve Hüsna ilişkisi var. **Kim verirse** ve sonra **el Hüsnayı tasdik ederse;** güzeli tasdik ederse. Vermeden olmuyor, o ilişki kurulmuş dikkat ediniz. Vermeden olmuyor! Neyi vermeden? "BEN"liğini, "var"lığını, varlık iddiasını, varlık iddiasına dayalı fiillerini! **Vermek** ne demek? Onları terk etmek demek, şiddetle def etmek demek! Ne olur o zaman? **Böylece ona en kolayı kolaylaştırırız, en kolayı!** Bu yolu ona kolaylaştırırız. Bu yüzden B_0'dan sonrası yokuş aşağıdır, akar gider!

Ama **kim de cimrilik eder müstağni olursa;** cimrilik ederse! Yine yalnızca parayla ilişkilendirirseniz hayır derneği öğütlerine benzer. **Esas cimri** "Ben"liğini vermeyendir! Ve bakın size enteresan bir şey söyleyeceğim. Birçok hayır yapan niye yapar biliyor musunuz? "Benliğim gitmesin" diye yapar! Hazinede kasada önemli bir şey saklıyor, burada da bazı mücevherler var. Gelenler o kasaya ulaşmasın diye bunlardan verir. Uzaktan gören de der ki; "ne fedakâr, ne hayırsever ya, inci dağıtıyor boncuk dağıtıyor, falan falan" Hayır! O kasayı koruyor, cimri o! Esas cimri o. Çünkü sen bu kasayı verirsen, zaten hepsi gidecek! Ondan sonra bunları tek tek saymaya gerek yok ki; **Mülk Allah'ındır!** Bitti! Cimri; yani muhtariyetini vermeyen! **Kim de cimrilik eder ve müstağni olursa;** yani kim muhtariyetini önemser ve ona ait fiiller ortaya kor ve müstağni; arınma çalışmaları yapmazsa, El Hüsnayı yalanlarsa, bu yolu, güzeli "öyle şey yok" der yalanlarsa **ona en zoru kolaylaştırırız**. O zor ona çok kolay gelir; nasıl olduğunu fark etmez, nasıl düştü fark etmez!

11. ayet diyor ki; **cehenneme yuvarlandığında malı ona hiçbir fayda sağlamaz.** Şimdi bakın, siz yine burda para olarak bakarsanız, cehennemin sıcaklığında onun malı mı kalır? Ne fayda sağlayacak! Peki bu **malı** ne demek? Malından meydana gelen zan! Malına olan güvenden meydana gelen kibir zan! Ona malı, yani muhtariyet adına biriktirdikleri, muhtariyet adına yaptıkları; güç, kuvvet, mevki neyse hepsi, muhtariyet adına oluşturdukları ve kendinin sandığı bedeni artık; **ona hiç bir fayda sağlamaz.**

Muhakkak ki hakikate erdirmek Biz'e aittir. Aa! Şimdi bu işle yeni meşgul olanlar diyecekler ki "ya, yukarıda "niye öyle yapıyorsun?" diye ona kızdı, buna

kızdı, şimdi de diyor ki; **muhakkak ki hakikate erdirmek Biz'e aittir**. Yani "biz ver" dediysek verirsin, "cimri ol" dediysek cimri olursun" bu ayet de öyle diyor! Bu yüzden bunun kolayı; ayetlerin meallerini peş peşe yaz, toplu bir tefsir koy, arada o geçer! Hani akıllılar yazılı sınavlarında öyle yapar, hoca fark etmez yazılanı yazılmayanı. Bakın burdaki şey ne biliyor musunuz, Allah'ın izniyle inşaallah? Yukarıda anlatılanların sende oluşturacağı korku "İnsan-30" idrakını unutturtmasın. Yukarılardan "İnsan-30" idrakıyla korkarsan işe yarar! Yoksa muhtariyetini ilan edersin. Muhtarmış gibi davran, ama muhtariyete düşme! Yukarda çünkü seni öyle bir muhtarmış gibi anlattık ki, aman o anlatış seni muhtariyete düşürmesin! **Muhakkak ki hakikate erdirmek Biz'e aittir!** "İnsan-30" idrakından "**ve ma teşaune illa en yeşeallahu**; dileyen yok İlla Allah" idrakından sakın sapma! "İnsan-29" gereği yukarıdaki öğütlere uy, ama o öğütleri "İnsan-30" idrakıyla yap. Sen **"muhakkak ki hakikate erdirmek bize aittir"** idrakiyle yaparsan, senin **ilahın "VAHİD"** olur! Yoksa sen kesretten kurtulamazsın! "Vahid'i anlayabilmek için" "İnsan-30" idrakıyla bunu yapmalısın!

"Hüsna'yı yalanlamak" ifadesinin içerisine Esma'ül Hüsna da girer. Hüsna'yı yalanlayan, reddeden Esma'ül Hüsnayı da yalanlar reddeder. Neden? Çünkü ef'al âlemi ve hüsna diye bir yaşantı koyduğumuz âlem; **Esma mertebesi;** Esma'ül Hüsna hali. Bakın, bu yalanlamaya hayatın içerisinden basit bir örnekle bakalım, nasıl oluyor? Bildiğimiz bir şeyle örnek verelim; Hologram. Şimdi kuantum fiziği içerisinde çok önemli birisinin hologram teorisini ortaya koyduğunu, benim de hologramı onun koyduğu teoriyi okuduğumu düşünün. İkimiz bir olabilir miyiz? Birisi çıktı dedi ki; "dünya dönüyor". Onun anlattığından bakarak ben de bakıyorum "ha, dünya dönüyormuş" diyorum. Dünyanın döndüğünü tespit edenle benim dünyaya bakışım aynı olur mu? O ayağının altından kaydığını görüyor "dünya dönüyor" diyor, ben de onun anlattıklarından diyorum ki "dünya dönüyor". Yani o OKUmuş, ben onun okuduğunu söylüyorum. Hologramı bilimsel olarak tespit eden ve bunu bilimsel literatüre geçiren kişi ile onun anlattığını okuyup "hologram şöyleymiş" diyen ben aynı bakabilir miyiz holograma? Ben kendimi zorlarım hologramı görmek için, ama o nereye baksa, **ne yana dönse hologram görür!** Fakat o, hologramla Esma'ül Hüsnaya ulaşmaz, o hologram bulgusu onu Allah'a götürmez! O hologramı bulmakla Allah'a ulaşmaz o kişi. **İşte Esma'ül Hüsna'yı, yani Hüsna'yı yalanlamış olur;** o bulduğu Sünnetullah bilgisi ona yakîn sağlamaz. Ama bir Müslüman o hologram bilgisini okur, anlamaya çalışır, kavrar. O hologram anlayışıyla el-Vahid'i kavrar, el-Vahid şuymuş der. Bak bu adam El Hüsnayı yakaladı, Hüsna'yla çözdü işi! Diğeri ne yaptı? Daha yakından hologramı gördüğü halde El-Hüsna'yı yalanladı, bulduğuyla Allah'a ulaşmadı! **El Hüsna'yı yalanlamanın** bir yanı da böyle olur. Dedi ya; "**onlara la ilahe illallah telkini yapıldığında;** işte o hologramı buldu; o buluş o görüş ona telkin, **La ilahe İllallah,** bir telkin ona! Ama o ne diyor? Kibre sapıyor, büyüklük yapıyor ve ordan başka sonuçlara varıyor!?

Bakın Beyyine Suresi bu iki grubu isimlendiriyor. Beyine Suresi-6: "**Muhakkak ki ehli kitaptan ve müşriklerden inkâr edenler;** yani varlık iddiasıyla örtenler **onda ebedi kalıcılar olarak cehennem ateşindedirler. İşte onlar şerrul be-**

riyyedir. Onlar şerrul beriyedir! Beriyye; halk edilen demek; halk edilenlerin en şerlileridir. O varlıklarıyla Allah'a eş ve ortak koşan örtenler var ya onlar "şerrul beriyye"dir; halk edilenlerin yaratılanların şerlileridir. **İman edip salih amel işleyenlere gelince işte onlar hayrul beriyyedir;** varlığıyla, Var Görünüşüyle bu var görünüşünü Allah'a eş ve ortak koşmadan ve buna uygun ameller koyarak yaşayana gelince; **onlara and olsun; onlar yaratılanların en hayırlılarıdır!** Salâtın ve davetin Sahibi yaratılanların da Sahibi olan, yaratıkların hayırlısını ve şerlisini de yine örten ve örtmeyen ile bize gösteriyor.

Arkadaşlar, Saffat Suresi'ni böyle bir gözden geçirmeye çalışmışken son üç ayetine bakalım; 180, 181, 182, üçünü birden okuyayım: **Sübhane Rabbike Rabbil Izzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürselin vel Hamdü Lillahi Rabbil alemiyn.** Hadis şöyle: Efendimiz (SAV) buyuruyor ki; **"her kimi, Kıyamet Günü ecirden "TAM" ölçekle ölçmek sevindirirse,** yani o zor günde ona gelecek güzelliği mükâfatı ölçülebilecek TAM ölçekle, en doluyla almak, kavramak, kazanmak sevindirirse **bulunduğu meclisin sonunda kalkmak istediğinde bu ayetleri söylesin, bir işi tamamlarken, bir yerden kalkarken!"** Çünkü bu ayetlerde bize öğretilen çok güzel bir idrak var. Hadis diyor ki "bunları söyleyin!" Bu yüzden, dikkat ederseniz "çok duyduğunuz" dedim, çünkü Kur'an okuyan birisi okuduğu bitince **"Sadakallahul azim"** dedikten sonra bunlarla bitirir, okur. Camilerde İmam Efendi dua ettikten sonra en son bunlarla bitirir. Bunları alışkanlık edinirse kişi kendi hayatında bu hadis kapsamına da girmiş olur, inşaallah.

Vakit ilerledi, anlatanla dinleyen farklı oluyor; anlatan zaman geçtikçe açılıyor, dinleyen zaman geçtikçe yoruluyor tabi. Bu yüzden dinlemek, gerçekten büyük marifettir; büyük enerji gerektiriyor. Burda kaldığımız yerde nasipse bırakıp, sonra burdan nefs-i levvame öyle diyoruz ya, nasipse inşaallah nefs-i levvameye doğru devam ederiz. İnşallah şimdi kısa birkaç cümlelik bir duayla eğer izin verirseniz bugünkü paylaşımımızı tamamlayalım, inşaallah.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim: Vel asri, İnnel İnsane le fiy husr, İllelleziyne amenu ve amilus salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr. Bismillahir Rahmani'r Rahim: Kul HUvAllahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled Ve lem yekün leHU küfüven ehad. Sadakallahul azim. "Sübhane Rabbike Rabbil Izzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürseliyn vel Hamdü Lillahi Rabbil alemiyn." Aamiin;

Allahım öncelikle;

RASÜLULLAAH, NEBİULLAAH, HABİBULLAAH, ŞEFİULLAAH, RAFİULLAAH, KEREMULLAAH, EFENDİMİZ MUHAMMED MUSTAFA aleyhis salatü vesselamın GÜZEL, TEMİZ, LATİF RUH'U ŞERİFLERİ için ve O'nun Muhterem eşleri ve yavrularının ruhları için;

ve Allahım gelmiş olan tüm Nebi ve Rasül Efendilerimizin ruhları için eşleri ve yavrularının ruhları için;

Halife Efendilerimiz Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali radıyallahu anhumanın ruhları eşleri ve yavrularının ruhları için;

Ashabı Kiram Sahabe Efendilerimizin ruhları için, eşleri ve yavrularının ruhları için;

Ve onları gören ve onları da görenlerin ruhları için, eşleri ve yavrularının ruhları için;

Ve Allahım indinde makbul kullarının ruhları için;

Ve Allahım yalnızca RIZAN için, rızanı umarak, bizleri inşaallah doğru yola iletirsin umuduyla; merhamet etmezsen mahv oluruz korkusuyla, bir araya gelen bu arkadaşlarımızın bu mümin kardeşlerimizin ahirete intikal eden yakınlarının sevdiklerinin ruhları için;

ve Allahım inanan Din kardeşlerimizin ruhları için:

Ve Allahım inanan Din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa Ya Rabbi; "Rahman Rahiym Şafi" olan Allahım, özellikle mümin kardeşlerimizin dertlerine hastalıklarına, Sen Rahman Rahiym Şafi olan Allahım, lütfen ACİL ŞİFA lütfeyle. Müslüman kardeşlerimizin dertlerine deva, borçlarına eda, yolcularına selametlik, işsizlerine iş, gelirsizlerine gelir, hayırlısıyla lütfunla onlara kolay olacak şekilde ihsan eyleyiver Allahım,

Allahım, bizlere ve inanan Din kardeşlerimize, sağlık, sıhhat afiyet lütfeyleyiver, Allahım, bizlere MERHAMET ediver, bizleri BAĞIŞLAYIVER, bizleri AFFEDİVER Allahım, bizlere HİDAYET nasib eyleyiver. Allahım, bizlere hayırlı, geniş ve helal rızıklar lütfeyleyiver.

Ey Allahım, Biiznillah "yavrumuz" dediklerimize, Biiznillah bilincindeyiz, ya Rabbi merhamet ediver onlara, muhafaza ediver; YOLUNDAN ayırmayıver; hidayet nasib eyleyiver; sağlık sıhhat afiyet, hayırlı geniş ve helal rızıklar lütfeyleyiver ya Rabbi. Ey Allahım, Merhamet etmezsen mahvoluruz, mahvolmuşlardan oluruz. Bizlere merhamet ediver Allahım, bizlere merhamet ediver…

Ey Allahım ve yalnızca Rızan için

EL-FATİHA…

01 Cemaziyelahir 1431 / 15 Mayıs 2010

- Hakk yapıyı koruyan band: Edeb Perdesi
- Muhtariyeti Tercih Gücü ve İz Düşüm Dosyaları
- İlmi suret; yaşayan kişinin yazılımı
- Hedefe; Vahid'e ulaşmak için bir dosya: Merak!
- Vehimden önce, vehmin zulmetinden kurtulmak
- Kul Elbisesi Çevresel İz Düşüm'le nasıl "kir"leniyor?
- İnsanın ilk aşkı; Küfrü!
- Efendimizin yaşadığı operasyonlar
- Yalnızlık, insanın toplum içinde yalnız olması
- Mütekebbir'in suistimali ve tanrılık iddiası
- Gerçek sağ-sol ve sağcı-solcu tanımı nedir?
- Mürid ve Halim isimlerini zikirden maksat ne?
- "Bir bilen" önemlidir, ama neyi bilmelidir?
- Nefs tanımlanmadan nefs-i emmare bilinmez
- Ruhi çöküntülerin kaynağı
- Sistemde "veli muamelesi" görmenin şartı
- Tüm şirki hafileri ortadan kaldıran idrak?
- Allah'la konuşmaya çok alışmak lazım
- Günah bir şeydir; Allah'ı unutturan herşey!
- Ayet ve hadisleri duyanlar okuyanlar ikiye ayrılır
- Astronomi, astroloji farkı ve burçların etki alanı
- El Hüsna'yı tasdik etmek
- Kendini Hissetme Duygusuyla tanışmadan olmaz!
- Cinselliğin zulmetini kendinizde sorgulayın
- "Sağ elinizin sahip oldukları müstesna" ne demek?
- Bilinci ne olursa olsun salâttaki kişi salâtta velidir
- Haşyetullah ve kabir hayatı sorgularına cevap ilişkisi
- Salâtta oluşan haşyetullah başlangıçta üç saat gider
- Salâtta haşyetullah için özel öneriler
- Efendimizin "hiç kimse böyle korunmamıştır" dediği
- Ayetlere Muhammedi Bakışla meal vermek önemli
- Tağut; kişinin onu nurdan zulmete götüren fikirleridir
- Nefs-i levvame'yi doğru tanıyalım!

Burda **19. Şema**'ya bakalım, çizimle ifade etmenin kolaylığından istifade etmeye çalışalım. Öncelikle sembolize ettiğimiz şöyle bir yapı var. Tabi bunlar sembolik gösterimler. Tasavvuf kitaplarında anlatımlarda gösterimlere çok rastlamazsınız. Ancak konuların somutlaşabilmesi anlaşılabilmesi için de çeşitli gösterimlerden yararlanmak bazen çok elzem hale geliyor.

Bu arada tasavvufla ilgili aslında birkaç cümle söylemek isterim. Hiçbir zaman tasavvuf esas değildir! Tasavvuf tabirini, tasavvufla ilgili bilgileri İslam Dini'ni uygulamak için esas almak insanı çok hedefe götürmez, çok yararlı olmaz. Esas Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıklamış olduğu hayat tarzı, düşünce tarzı! Tasavvuf bundan farklı bir şey mi anlatıyor? Hayır! Ama Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı **öyle bir esas ki;** onu daha anlaşılır kılacağım derken Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığını unutulur hale getirmek sakıncalı! Çok ön planda tutmak gerekiyor! Bu açıdan baktığınız zaman, tasavvufa yanlış önem verenler, tasavvuftan tasavvuf bilgilerinden yanlış yararlananlar neticede öyle bir hale gelirler ki; tasavvufla ilgili bilgileri ona sunan kişi o kadar önemli hale gelir ki, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemi de o kişinin hatırına sevmeye başlarlar! O da zamanında bununla ilgilenmiş gibi hatıra binaen sevmeye başlarlar. Söylendiği zaman hatırlarlar! Mekanizma ters çalışmış olur.

Peki, tasavvuftaki amaç ne? İsminden de anlaşıldığı gibi fikir ileri süren, düşünce tarzı ileri süren bir çalışma tarzı tasavvuf. Peki, ne üzerine fikir fırtınası yapıyor? Muhammedi Bakış üzerine fikir fırtınası yapıyor. Esas olan şey, temel konu Muhammedi Bakış, Muhammedi Hayat Tarzı! Peki, fikir fırtınasının özelliği nedir? Fikir fırtınasında çok dikkate alınmayacak cümleler de olabilir, bir fikir

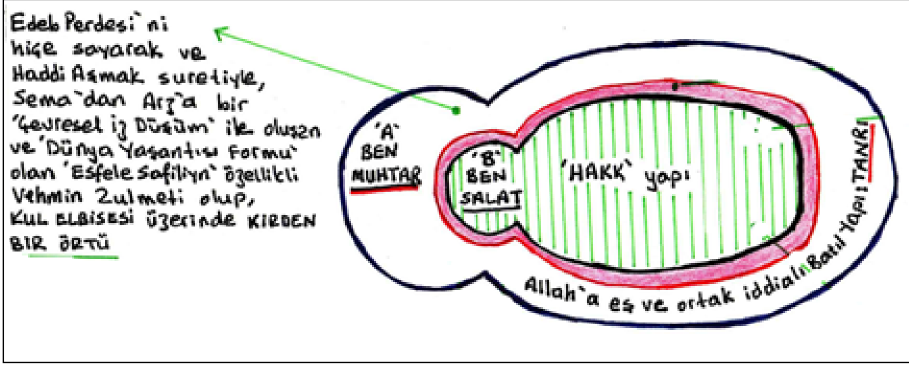
fırtınası o! Dolayısıyla konunun cazibesine kapılır kişi. O cazibeyle çok dikkate alınmaması gereken fikirler de ileri sürebilir. Tasavvufu, tasavvuftan elde edilen bilgileri çok ön planda tutanlar o kadar önemserler ki bu fikirleri, bu fikirleri hüküm haline getirirler, esas olan Muhammedi Bakış Açısını böyle bir süs gibi bir kenarda tutmaya çalışırlar! Hatta bu evdeki yaşantıya o kadar yansır ki, Kur'anı Kerim evin bir yerinde süs halinde durur, bu fikirlerin olduğu kitaplar eskimiştir! Oysa **amaç;** Muhammedi Bakış Açısını sindirebilmek, daha iyi anlayabilmek ve yaşadığınız çağın gerekleri içerisinde onu daha iyi kavrayabilmek için o fikir fırtınalarından yararlanmaktır. Onları esas hüküm görmemek gerekir! Buna özellikle dikkat etmek gerekir.

Bir fikir fırtınası olarak baktığınız zaman buna, bu fikirlerin harman olduğu yerde çeşitli anlatım teknolojilerinden yararlanmak gayet doğaldır. Ama onlar, yalnızca anlatma ve bir işi ortaya koyma sadedinde önemlidir. Hiçbir zaman o anlatım tarzlarını, o gösterimleri ayet ve hadisler gibi değerlendirmek, öne geçirmek doğru olmaz, çok dikkat etmek gerekir.

Şimdi bu açıklamadan da yararlanarak bir şekil oluşturduk. Bu şekil ne? Bu şekil sembolik olarak bir **ilmî suret**in şekli! Kendinizi de düşünebilirsiniz, herhangi bir insan yapısını da düşünebilirsiniz; onu oluşturan ilmî sureti temsil ediyor. Onun esas **ahseni takviym** yapısını; çok güzel surette yaratılmış olan yapısını temsil ediyor bu şeklimiz. Bu şeklin özellikle şu baş kısmı ise, bir nevi o kişinin idrakini ve beynini temsil ediyor. Şimdi bu şekle bir isim verelim bir özelliğini şimdi söyleyelim. Bu ahseni takviym yapı olduğu için buna **'HAKK' yapı** diyelim. Daha önce de konuşmuştuk, bu yapıyı kişi çevresine takdim edeceği zaman, bunu sunacağı zaman "BEN" demek zorundadır. Bu yapıyı anlatırken, sunarken, ortaya koyarken "BEN" der. Ama ahseni takviym yapıya ait olduğu için, "B" kapsamında "Billahi" kapsamında bir "BEN" olduğu için ona "B Takdim Formunda "BEN" demiştik.

Şimdi; bu yapının, lütfen dikkat buyurunuz, bu yapının bir "**koruma bandı**" vardır. Bu yapının çevresinde bu yapıyı koruyan, bu yapıya özen gösteren bir koruma bandı vardır. Bu koruma bandına benzer ayetleri bu manada incelediğiniz zaman rastlayacaksınızdır; bazı şeylerin şeytanlardan nasıl korunduğunu, onların nasıl ateşe tutulduklarını, hangi noktaya kadar gidebildiklerini, bazı şeylerin onları yok etmek için hücum ettiğini göreceksinizdir. Aslında bu 'HAKK' yapıyı koruyan bir mekanizma, bir koruma bandı genel olarak ef'al âleminde vardır. Bu 'HAKK' yapıda da vardır o! Ve bakın isimlendireceğiz onu, işte bu koruma bandının ismi **EDEB PERDESİ**'dir; o 'HAKK' yapıyı korur!

Peki, ne oldu sonra? Dünyada yaşayan ilmî suret bu şekilde değil! Bu yapı dünya formuna, dünyada yaşayacak İlmî Suret Formu'na ihtiyaç duyduğunda, ona **"dünyada yaşa!"** dileği ulaştığında, bu yapı bir özellik kazandı. Ne kazandı? "MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ" özelliği kazandı. Muhtariyeti Tercih Gücü özelliği kazanınca, bu güç yüzünden EDEB PERDESİni hiçe saydı. Edeb Perdesini hiçe saydı ve '**Çevresel** bir **İz Düşüm'** oluşturdu. En son çizdiğim, etrafını çevreleyen sembolik yapı da onu göstermektedir.

"B" yapıda 'HAKK' yapıda bulunan tüm özellikler bu ilmî suret için dilenmiş olan özellikler bir 'Çevresel İz Düşüm'le şu gördüğünüz formata girdi. Bu 'İz Düşüm' için şu koruma bandını geçmek gerekiyor; yani haddi aşmak gerekiyor, sınırı aşmak gerekiyor. Böylece haddi aşan, Edeb Perdesini hiçe sayan, edebli davranmayan bir yapı oluştu. İşte en son oluşturduğumuz bu yapı, dünyada yaşayan insanın ilmî suretinin formu!

İleride konu gelince göreceğiz, özellikle bu konunun ilk başlangıçlarında söylerler ya, "sen dışarı bakma içine bak, hakikat senin içinde!" diye, inşaallah idrak şemasında onun ne zaman söylendiğinin yerini göreceğiz, o bahsedilen hakikat, içeride olan o yapı aslında bu "B" Takdimi BEN! Bunu Yunus Emre fark ettiği için diyor ki; bir ***ben*** vardır bende ***ben***den içeri. Bakın şu dünya formu da kendisini dünyada takdim ederken, anlatırken "BEN" diye takdim eder ya, işte o bu "A" yapı! Ne o "A" yapı? **ASİ!** İşte şu Edeb Perdesi'ni hiçe saymış, asi olmuş, "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü sınırı aşmakta kullanmış BEN. O da bu BEN. Bu BEN, siz dünyayı tanırken, etrafınızı tanırken "BEN" derken söylediğiniz, takdim ettiğiniz yapı şu 'İz Düşüm'ü içeren takdim "BEN". Buna "BEN" der takdim ederiz ve buna sahip çıkarız! İşte Yunus Emre bunu fark ettiği için "bir BEN var bende BENden içeri diyerek" diğer BENi kastetmiştir. Şemaya bakarsanız içeride bir BEN dikkatinizi çeker. İşte bu en son çizdiğimiz ve "A" Takdim Formu'yla gösterdiğimiz Dünya Yaşantı Formu'nu temsil eden en son sınırla gösterilmiş olan ve"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü kullanarak, edeb sınırını aşarak bir Çevresel İz Düşümle oluşmuş bu yapının en önemli özelliği; bu "BEN"in muhtar olmasıdır! Biraz sonra 'Çevresel İz Düşüm'den bahsedeceğim. Bu yapı dünyaya böyle gelir; MUHTAR! Siz "BEN" diye kendinizi takdim ederken, işte bu MUHTAR yapıyı takdim edersiniz.

Peki, bu 'İz Düşüm'deki özellik ne? Bakın, basit bir özellik göstermeye çalışayım, nasıl çalışır bu İz Düşüm? "B" anlamındaki Billahi anlamındaki imanı Billahi imanını içeren BEN yapısının, "B" Takdim Formu "BEN"le takdim edilen bu ahseni takviym yapının ilmî suretinin kompozisyonunun içerisinde, diyelim ki bir Merak Dosyası var. Bu "ilmî suret" dediğimizi, günlük teknolojinin hayatımıza kazandırdığı bir şeylere benzetecek olursak bu bir yazılım, bu "ilmî suret" bu yaşayan kişinin yazılımı! Vücudu hardware, bu da bir yazılım, bu da software'i.

Haa, şimdi burdaki bu yazılımdaki şu dosya diyelim ki Merak Dosyası. Çünkü bu yapının içine o dosya konmuş; Yaradanını bulsun diye! Çünkü bu HAKK yapı bir vehim. Hologramik yapıyla Var Görünen, günümüzde hologramla izah edilen bir vehim yapı! Bu yapıyı kişi esas ve son durak zannederse hiçbir zaman VAHİD'e ulaşamaz! VAHİD'e ulaşabilmesi için, kavrayabilmesi için, hedefini VAHİD yapabilmesi için merak etmesi lazım. Dolayısıyla bu ilmî suret yazılımının içinde bir Merak Dosyası var. İz Düşümle bu Merak Dosyası kopyalanır. Bir **İz Düşüm**! Nasıl bir "İz Düşüm" biliyor musunuz? Sema'dan Arz'a! Eğer arz bedeninizse, işte 'Dünya Yaşantı Formu'na Sema'dan Arz'a bir İz Düşüm; bu dosya burda kopyalandı. Bu İz Düşümle bu Merak Dosyası burda kopyalandı. Peki, nasıl çalışır? İşte mesele burda. Bakın, yerinde Allah'ı merak etmek için çalışacakken, Edeb Sınırı'nı geçtiği için burda insanları merak etmek için çalışır. Elinizde değil, böyle çalışır! "O insan ne yapmış, bu insan ne yapmış…?" özellikle insan kaynaklı meraklarınızı dürtmekte çalışır! Neden insan kaynaklı? Bakın, "B" yapıda Allah'ı Yaradan'ı merak etmek için size verilmiş olan bu dosya, yine burada ulvi çalışıyor kendince! Eğer insan yerine siz tanrı derseniz yine tanrıyı merak ediyor! Farkında değil! Rablığını ilan etmiş yapıları merak ediyor; rabbın rabbı merakı! **"Rabların Savaşı" içerisine düştüğü için burda o bu şekilde çalışır. Tüm özellikler böyle!** Şimdi, hal böyle olunca bakın, Tablo'ya lütfen bakalım ordan aynı cümlelerle okumaya çalışayım, sol yukarıyı okuyorum:

Edeb Perdesi`ni
hiçe sayarak ve
Haddi Aşmak suretiyle,
Sema`dan Arz`a bir
'Çevresel iz Düşüm` ile oluşan
ve 'Dünya Yaşantısı Formu`
olan 'Esfele Safiliyn` özellikli
Vehmin Zulmeti olup,
KUL ELBİSESİ üzerinde KİRDEN
BİR ÖRTÜ

"Edeb Perdesi'ni hiçe sayarak ve Haddi Aşmak suretiyle Sema'dan Arz'a bir 'Çevresel İz Düşüm' ile oluşan ve 'Dünya Yaşantısı Formu' olan 'Esfele Safiliyn' özellikli Vehmin Zulmeti olup, bu "A" yapıyı tarif ediyor, **Vehmin Zulmeti olup, KUL ELBİSESİ üzerinde KİRDEN BİR ÖRTÜ."** Bakın burda bir mecaz oluştu; **KUL ELBİSESİ üzerinde KİRDEN BİR ÖRTÜ**. Şimdi bu mecazı da çözelim. Daha önceki paylaşımlarımızda "Muhammedi Bakış"ı inceleyenlerin vehme çok önem verdiklerini, vehimden kurtulmaya çalıştıklarını gördük. Ki bu manada çeşitli eserleri okuyorsunuz! Vehimden kurtulmaya çalışmanın "doğru" olduğunu ama onun zamanın gelmesi gerektiğini, söylemiştik. Neden? Çünkü hadis ve ayetlerde çok açık olmasına rağmen dikkat etmedikleri, gözden kaçırdıkları bir şey vardı; Vehmin Zulmeti! İşte bu **'HAKK' yapı** dediğimiz bir **vehim**. Ama bu vehim öğrendi ya vehmi, bu sefer kendisi vehim üretiyor. **Vehmin Veh-**

mi olarak meydana gelen bu 'İz Düşüm' bu yüzden bu 'HAKK' yapıya göre **batıl yapı** olur. Bu batıl işte! Diğeri HAKK, bu da batıl. Neden batıl? Çünkü HAKK'ın dışında, HAKK'ı örten ve edebi hiçe sayan bir özelliği var ki; daha önce onu geniş gördük. Bu özellik Tin Suresi'nde '**Esfele Safiliyn' yapı** olarak anlatılmış. Çeşitli tefsir ve yorumlara baktığınızda 'Esfele Safilin'in dünyaya ait, dünyasal şeylerle meşgul, tabiat özellikleri, diye açıklandığını görürsünüz. Ama buradaki 'HAKK' yapı da dünyaya ait şu anda! Esfele Safilin'le kaplanmış, ama o da dünyada! Bakın dolayısıyla kişi yaşarken, "**dünyaya ait**"in neyi ifade ettiğini, bunun ne demek olduğunu çözemediği için amellerini tarif edemez. Şimdi onu netleştirmeye çalışacağız.

'Vehim' ile 'Vehmin Zulmeti' arasında-
ki koruma bandı: EDEB PERDESİ
'Vehmi Ben' ile takdim edilen ve
'ahseni takviym' özelliğindeki
ilmî suret: KUL ELBİSESİ

Bakın şimdi sağ üst köşedeki yazıyı okuyalım: **Vehim ile Vehmin Zulmeti arasındaki koruma bandı EDEB PERDESİ,** ikisinin arasındaki koruma bandı, **'Vehmi Ben' ile;** "B" kapsamındaki Ben vehmi yapıyı takdim ettiği için ona **Vehmi Ben**, "A" Takdim Formu"nun Ben'i ise vehmin zulmeti olan yapıyı takdim ettiği için ona **Zulmani Ben** demiştik daha önce. Evet, **'Vehmi Ben' ile takdim edilen ve 'ahseni takviym' özelliğindeki ilmî suret: KUL ELBİSESİ.** Farklı bir şey söyledik şimdi; **KUL ELBİSESİ**. Siz şimdi elbise dendiği zaman yalnızca bizim üstümüze aldığımız elbiseyi düşünmezseniz; insanların "elbisesiz" hallerini dünya açısından düşünürseniz; dünyaya gelen bir insan vücudunu düşünürseniz; dolayısıyla, onu dünyaya getiren form dünyaya göre onun elbisesidir! Buradaki esas yazılım, 'HAKK' yapı dediğimiz 'ahseni takviym' özellikli bu yazılım buradaki kişinin KUL olduğunun ifadesidir; Allah'a göre bu yapı KULdur.

Peki, Zulmani yapıyı içermez mi KUL? KUL kavramının içerisinde bu Zulmani yapı da vardır. Ancak o bu yapının içerisine nasıl girer? Bakın dikkat edin, dünya açısından baktığımızda kişinin ilmî suretinin Var Görünen şekli onun ilmî suretinin yani **yazılım**ının elbisesidir. Dolayısıyla o **kul**un o **ilmî suret**in gösterdiğimiz sembolik yapısı onun **KUL ELBİSESİ** olur. Zulmani yapı ise bir 'Çevresel İz Düşüm'le, kul elbisesinin hiçbir yerini boş bırakmaksızın; yani "Kul Elbisesi" dediğimiz bu yazılımın hiçbir dosyasını dışarıda bırakmaksızın İz Düşüm yapmıştır! Hiçbir boşluk olmaksızın bütün dosyalarını tanrısal kullanılmak üzere kopyalamıştır. Dolayısıyla, o elbisenin her tarafını kaplayan bir **kir** olmuştur o! Dünya gözüyle baktığınızda, HAKK yapıyı elbise, Kul Elbisesi kabul ettiğimizde bu elbiseye göre diğeri onu örten, onun 'HAKK' yapı olduğunu, onun gerçek elbise olduğunu örten bir kir olarak üstünde bir örtüdür. Siz birisinin elbisesine baktığınızda, üstündeki kiriyle beraber ona elbisesi dersiniz. Onun için bu kiriyle beraber kul elbisesidir kiriyle beraber! Şimdi buradan, bu elbise kısmından bakın nereye geliyoruz:

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim. Ya eyyühel Müddessir, kum fe enzir; ve Rabbeke fe kebbir; ve siyabeke fe tahhir; verrucze fehcur. Sadakallahülazim. Müddessir Suresinin ilk beş ayeti. Mealen bakalım **Ey Müddessir;** sesleniyor "**ey Müddessir"** diyerek sesleniyor birisine. Kime? Müddessir; bürünmüş, örtünmüş. "**Ey bürünmüş olan, Kum fe enzir; kalk da uyar. Ve Rabbeke fe kebbir; Rabbinin yüce azametini fark et. Ve siyabeke fe tahhir; elbiseni arındır. Verrucze fehcur; ruczden her türlü şirkten yani elbiseni gözükmez hale getirecek HAKKI örtecek her türlü kirden kaçın!**

Ya eyyühel Müddessir! 'HAKK' yapıya önce insan açısından bakalım, sonra bu ayetin ilk muhatabı olan Efendimiz (SAV) açısından bakalım. Sesleniyor insana; **Ey örtülü olan KALK;** uyan, fark et **ve UYAR!** Niye? Çünkü sen o kiri kendin sanıyorsun, çünkü sen o kiri sahiplenmişsin, o kiri BEN diye takdim ediyorsun ve sen o kire âşıksın! Biraz sonra göreceğiz; insan küfrüne âşıktır, ilk aşkıdır onun o! Sonra öğrenirse Allah Aşkı başlar. Neye âşıktır? Küfrüne! **Uyan, uyan! Çünkü sen dünyaya gelirken Dünya Formatı'nda edeb tanımadın!** Bakın bu **örtü** (EDEB PERDESİ) bu yüzden çok önemlidir! İlerleyen konularımızda onun başka önemlerini de göreceğiz. **Onu hiçe saydın ve elbisenin üstü bir kirle, tamamen bir kirle kaplı.** Burada elbiseye benzetilme sebeplerinden birisi, biraz önce söylediğim bakış açısı. Ama onun yanında, o dönemlerde örneğin birinin temiz ahlaklı olduğunu anlatmak için "onun eteği temiz onun elbisesi temiz" deniyor. O döneme ait kullanılan bir söz, halkın anlayabileceği bir tabir; onun eteği temiz! O dönemde halka "gidin eteğinizi temizleyin" dendiğinde, dinleyenlerin "ha, demek ki temizlememiz gereken huylarımız, davranışlarımız var" diye düşündükleri, yerleşik kullanılabilen bir tabir.

Evet, insan açısından baktığımızda insana **"kalk"** diyor Rabbi, **"KALK, kalk da UYAR"**. Kimi? Önce kendini! KALK da kendini UYAR! Kendinizi uyarmaz mısınız çeşitli olaylarda? Ya gömleğim kirlenmiş, bunu bugün yıkayayım! Bakın uyardınız kendinizi! Çamaşırlarım kirlenmiş, şunları bir yıkayayım… Uyarırsınız kendinizi ve kalkarsınız o işi yapmak için; davranırsınız; bir AMEL yerine getirirsiniz; "İnsan 29" gereği. İşte diyor ki **KALK, kalk da temizlen, kendini UYAR;** kirini gör! Haberin yok KİRLİsin! Kalk da temizlen.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem açısından bakalım: Burda Efendimiz açısından bakmak çok önemli! Neden? "**ya eyyühel Müddessir**"i bu emri Kur'andan ben aldığımda, inşaallah bizi muhatap kabul eder, ben diyorum ki; üstümdeki küfür kirini temizlemeliyim, Rabbim beni uyarıyor! Elbisemdeki, Kul Elbisemdeki küfür inkâr kirini temizlemeliyim. Ama aynı şeyi Efendimiz için düşünürseniz yanılırsınız; O'na **Ya eyyühel Müddessir, kalk da uyar** dendiğinde Efendimize, "üstünde kir elbisesi, küfür elbisesi var, kalk da onu temizle" değil! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem, eğer hayatını okursanız tekrar göreceksiniz bu söylediklerimi, o zaman bir de bu gözle inceleyiniz, çok küçük yaşta iki kez **operasyon** geçirir ve 'İz Düşüm'den temizlenir, İz Düşüm Dosyaları silinir. 'İz Düşüm Dosyaları'nın vücutta açığa çıkmasını sağlayan NOKTASI temizlenir!

Ve o nokta **kalb**le de ilişkilidir. Dolayısıyla, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem için bir zorluk başlar! Şimdi düşününüz herkes o kirle yaşıyor, bu dosyaya bu Kir Dosyası'na göre fikirler ileri sürüyor, yorumlar yapıyor, değerlendirme yapıyor. Ama sizde öyle bir dosya yok! Onların gördüğü gibi görmüyorsunuz, onların baktığı gibi bakmıyorsunuz, onların düşündüğü gibi düşünmüyorsunuz! O zaman siz **YALNIZ**sınız! Herkes farklı düşünüyor. Siz "herkes yanlış" diyemiyorsunuz, işi bilmiyorsunuz henüz farkında değilsiniz. Ama herkesin farklı şeyler söylediği bir konuya bir şeye siz başka türlü bakıyorsunuz. Bu durumda ne yaparsınız? Toplumdan soyutlanır kaçarsınız. Utanmak değil! Düşünürsünüz, "nedir bu durum, bu nedir?" diye düşünürsünüz. İşte Hira Dağı böyle bir düşünceyle kendisine misafir olana ev sahipliği yapmış: Nedir bu, neden farklı ve nedir fark…?

Efendimiz (SAV) nihayet bu farkın ne olduğunu Rabbinden orda öğrendiğinde, "ha, doğru olan buymuş!" dediğinde önemli bir bilgiyi, önemli bir gerçeği içinde tuttu; onu sakladı. Saklamak nedir? Örtmek! Onu sakladı, örttü. Sakladığı gerçekle yaşamaya başladı. Öyleyse Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin örttüğü bu "Gerçek Bilgi"ydi. Zaten kendisi bilmeden öyle yaşıyordu! O yaşadığının "ne olduğunu" öğrenmişti! Ama söylemedi o bilgiyi, ÖRTTÜ! Bizim örtüşümüzden farklı! İşte zamanı geldiğinde ona; ey o gerçeği örten, gerçeği bilip de henüz söylemeyen; **"ya eyyühel Müddessir, kum fe enzir; kalk artık uyar, artık o gerçeği söyle; en yakınlarından başlayarak o gerçeği söyle!"** dendi. Evet, Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme Rabbi **"kum fe enzir"** dedi, **"kalk ve uyar"** dedi. O dedikten sonra **-Kün fe Yekün-** bu iş öyle olurdu. İşte bizim için çok önemli bir şey bu! "Ya Rabbi, "kalk" de! Bana "kalk" de! Merhamet et; bana "kalk de!" "Kalk" de, de Senin "kalk" emrine bu kir dayanamasın, yok olsun. Göreceğiz, O dilemeden o kir yok olmaz!

Bakın üçüncü ayet; **ve Rabbeke fe kebbir; Rabbinin yüce azametini fark et.** Bu ayet Türkçeye veya başka dillere çevrilince böyle meallendiriliyor. Belki Arapça yaşayanlar o dille yaşayanlar da böyle anlıyorlar, ama aslında **"Rabbinin yüce azametini fark et"**teki mana **Onun Ekberiyetini YAŞA!** Fark et, fark ettin, ne olacak? İslamiyet'te Muhammedi Bakış'ta önemli olan o; fark ettiğini YAŞA! Böyle bakmak lazım uyarılara! **Ve Rabbeke fe kebbir; Rabbinin azametini yaşa! O Kebîr'dir, onu yaşa!** Kebîr seni Mütekebbir'e götürür, o azameti yaşarken! **Allah Mütekebbir'dir;** yani yalnızca ALLAH hissedişine "BEN" der. Bir başkası "BEN" diyemez! Mütekebbir olan Allah kendini hissedişe "BEN" der! Daha önceki tefekkür tablolarımızda var. Bu KUL hale, kulun Allah'ın dilediği hayatı ortaya koyabilmesi için "BEN" demesine "B" Takdim Formu" içerisinde izin verilmiştir, bir "izin"dir o! Biz ona **yasal yanlış** dedik. Yanlış, ama izin vermiş Yaradan! "Bu kadar "BEN" de!" Niye? Kulluğunu yapmak için "BEN" demen gerekiyor. Ama o "BEN" ne? O "BEN"in manasını göreceğiz, ne kadar farklı! Sakın burda "BEN" derken **haddi aşma**; bu EDEB PERDESİNİ yırtıp aşıp; "ben varım" deme! Allah "Ben Benimdir" der! Mütekebbir'dir O. Mütekebbir O'dur!

Ha, bu 'Çevresel İz Düşüm' dosyası öyle bir İz Düşüm'dür ki; HAKK yapıdaki Esma-i Külleha'yı, tamamını buraya 'İz Düşüm'le kopyaladığı için 'Mütekebbir'i

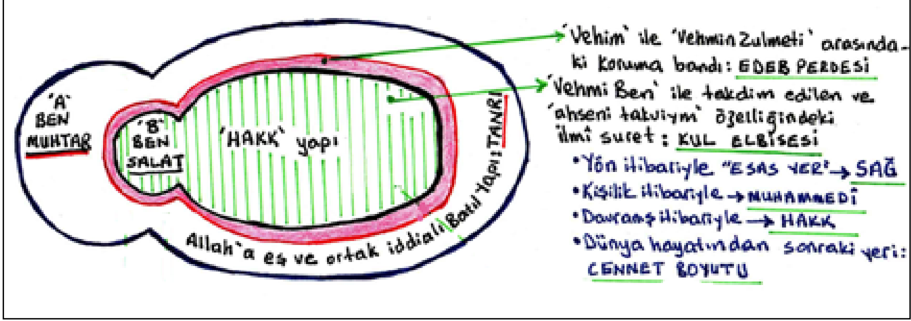
de kopyaladı. Dolayısıyla, o da burada "ben tanrıyım" diyor bu yüzden, o dosya da buraya geldi. Hani merak örneğini verdim ya, şimdi oraya dönelim. Burda Merak Dosyası var. Ama nerede kullanmak için var? Allah'ı merak etmek, tefekkür etmek için! Ama 'İz Düşüm'le Vehmin Zulmetine gelen bu dosyayı"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü muhtarım demekte kullanan bu yapı, merakı insanları merak etmek için kullanır! Bu yüzden ona "çok günah" denmiş. Bakın HAKK yapıdaki Merak Dosyasını kullanırsanız ona da "çok sevap" denmiş. Tefekküre çok sevap denmiş, gıybet ve dedikoduya da çok günah denmiş. Dosyayı yanlış yerde kullanmak "suç" denmiş. Onun yeri burası, Hakk yapı. Mütekebbir de öyle! Mütekebbir eğer yerinde kullanılıyorsa, kişi bilir ki, "BEN"i Allah der! Kendinin "B" yapıyla "B" anlamında söylediği "BEN" izin verilen BENdir. Ve ne manaya gelir, ne manadadır o, neyi anlatmak için söylüyor biraz sonra onu göreceğiz? Ama Mütekebbir İz Düşümle zulmete geldi, orada Muhtar Bakış Açısı'yla kullanıldığı için Mütekebbir Dosyası'ndan yararlanarak "ben varım ve muhtarım" diyor. İşte bu tanrı! İşte bu "ben tanrıyım" demektir! Bakın bu açıklanan, bu dünyada önemli ve bu kadar açık rastlamayacağınız bir UYARI ve TEBLİĞDİR! Dolayısıyla, Vehmin Zulmeti'yle dünyada yaşayan, İz Düşüm'le gelmiş tüm dosyalardan suistimal ederek o dosyaları kullanan, "muhtarım" diyerek "BEN" diyen rablığını ilan etmiş olur! Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme söylenen oydu: **La ilahe; o tanrılar yok, la ilahe! İLLALLAH!**

Evet, bu **"ve Rabbeke fe kebbir"** ayeti gelince Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem **Allahuekber** dedi. Çünkü Ekberiyeti yaşadı ve dile getirdi. Bu ayeti duyunca "**Allahuekber**" dedi.

"Ve siyabeke fe tahhir; elbiselerini arındır." Bu ayete Efendimiz açısından bakıldığında; **artık o gerçeği saklama!** Ama muhatap olan bizler olunca bu ayet bize; **o zulmetten temizlen! Bu zulmetten temizlen, elbiseni arındır. Onun her tarafını kaplayan bu kirden kurtul, temizle onu**" diyor Yaradan: **Onu temizle, ona sahip çıkma. Bu kire sen âşıksın ve sen bu kirle övünüyorsun. Sen bu kirle yaşamaktan kendini mutlu ve memnun sanıyorsun ama yanlıştasın.** Uyarıyor! Kur'an hatırlatıcı ve bir öğüt! Uyarıyor diyor ki; **kendini temizle**! Şimdi bu ayete zahiren baktığınızda, "elbise"yi bildiğiniz elbise olarak düşündüğünüzde de doğru: Eğer Allah'ı tebliğ edeceksen TEMİZ OL TEMİZ! Efendim sallallahu aleyhi vesellem hep temiz kokardı ve TERTEMİZdi. Çünkü ayet ona **"hep temiz ol"** dedi. Yani hem görünen elbisenin insanların "elbise" dediğinin temizliği, hem "Kul Elbisesi"nin temizliği! Zahirden batına kadar **her şeyini temizle ve tekrar kirlenme; Ver rucze fehcur; her türlü kirden, her türlü şirkten uzak dur. Elbiseni tekrar kirletme."** Neden? Okumaya devam ediyorum:

Yön itibariyle söylüyoruz; bu HAKK yapı dediğimiz, Kul Elbisesi dediğimiz esas temiz yer var ya orası ESAS YER. Esas yer burası! İz Düşümle oluşan "A" BEN esas yer değil. Yön itibariyle burası esas! Esas manasına esası anlatan burası; sağ. Yön itibariyle **SAĞ**. İz Düşüm **SOL**. Vehmin Zulmeti olan yazılım **SOL**, HAKK yapıdaki yazılım SAĞ! Eğer bir kişi bu HAKK yapıyla yaşıyorsa **sağcı**dır, bu Vehmin Zulmetiyle yaşıyorsa **solcu**dur. Niye? Vehmin Zulmetiyle yaşayan, solcu; İz

Düşüm'le "çalınmış dosyaları" kullanıyor demektir. Sağcı ise; dosyaların orijinalini esasını, yerinde kullanıyor demektir, onlar da sağcı. Biraz sonra onunla ilgili birkaç cümle daha göreceğiz.

Kişilik itibariyle baktığımızda; bu **HAKK** yapı **Muhammedî** yapı. Diğeri? Deccal! Diğeri **Deccal**! Vehmin Zulmeti'ni kişilik olarak ifade edecek olursak onun kişiliği Deccal! HAKK yapının kişiliği Muhammedî. Deccal'le ilgili geniş bilgiyi daha önceki toplantılarımızda paylaşmıştık.

Davranış itibariyle Muhammedi yapı; HAKK, Vehmin Zulmeti olan sol dediğimiz, İz Düşüm olan çalınmış dosyaların kullanıldığı, tanrı ilanının olduğu yer; BATIL ve ŞEYTAN. Biraz sonra bu konuya gireceğiz.

Peki, **dünya hayatından sonraki yeri:** İşte önemli yanlardan birisi bu! Eğer kişi bu kirden temizlenmezse, bu ŞİRK KİRİnden temizlenmezse, KUL ELBİSESİ bu kirle kaplı kalırsa ve bu kiri de önemsemiş, benimsemiş ve buna sahip çıkmışsa bu yapının dünya hayatından sonraki yeri cehennem ortamıdır! Daha sonra yaşayacağı yerin adı CEHENNEM ORTAMI.

Ama eğer bu elbiseden temizlenmişse! Fatır Suresi 32. Ayeti okuyacağız, bizim için özellikle çok önemli olan nokta şu çünkü. Neden? Bu elbisenin temizlenmesi ancak bu zulmetin, "A" Ben'in, muhtar dediğimiz bu İz Düşüm yapının tamamının kalkması ile mümkündür. Bu yapının geri dönüşsüz kalkması **VELİ** yapıdır. Onu Allah **DOST** edinmiştir! Veli dediğimiz odur! "A" Takdimindeki "BEN" yaşantısının; muhtar, batıl, İz Düşüm, SOL yapı dediğimiz yaşantının geri dönüşsüz olarak fonksiyonsuz hale gelmesi, burdaki çalınmış dosyaların tümünün tek tek fonksiyonsuz hale getirilmesidir! Çünkü muhtar, batıl, İz Düşüm, SOL yapı siz dünyada durdukça duracak. Önemli olan onun kullandığı dosyaları "çalışmaz hale" getirmek. Onları fonksiyonsuz hale getirdi mi **nefs-i mutmaine**dedir; o halin ismidir o. "B" kapsamında "BEN" dediğimiz, Vehmi "BEN" dediğimiz bu vehmin tüketilmesi de -ki o zaman bu Ben kalkar- o da **nefs-i mardiye** noktasıdır. Genişçe onları tablomuzda göreceğiz.

Hızlıca okumaya devam edeyim: **Muhtariyet iddiası ile varlığını Allah'a eş ve ortak koşan;** bu cümlenin altını çizdik, çünkü hep bunu tekrar ediyoruz! Bütün mesele bu çünkü! Hastalık bu! Bu hastalığı fark etmek ve bu hastalıktan

kurtulmak çok önemli olduğu için bunu çok tekrar ediyoruz: **Muhtariyet iddiası ile varlığını Allah'a eş ve ortak koşan ve bu Kâfir yapıyı;** demek ki bu yapı nedir? Bu yapı kâfirdir! Neden? Örtüyor, Allah'ı örtüyor. Bu yapı dosyaları çaldı, bu dosyaları İz Düşüm'le kopyaladı. Gerçeğe uygun kullanımına izin vermiyor, gerçek kullanımını örtüyor. O dosyalar başka amaçla kullanılıyor. Örneğin Mütekebbir dosyası dedik. Mütekebbir amacının dışında kullanılıyor ve rablığını ilan ediyor. Diğer dosyalar da öyle!

Bazı konuları bazen biraz erken söylüyorum, onların yerleri var ama bunlar zikrullahta çok önemli. Bu detayı bilmeden tasavvufu anlatan, açıklayan, öğretenler çok büyük zararlar veriyorlar. Biraz sonra onu sebepleriyle göreceğiz, şimdi bir iki cümle söyleyeyim. Eğer kişi buradaki BATIL yapıyı esas zannediyorsa, zikrullahla ancak bu İz Düşüm'le alınmış çalınmış dosyaları kuvvetlendirir. Örneğin Mürid Dosyası, İz Düşüm'le burada da vardır. Mürid Dosyası'nı kuvvetlendirirse, iradesi gayet kuvvetli bir muhtar olur! Dolayısıyla Mürid'in esas kullanımının dışında bir iş yapar. Oysa Mürid isminden yararlanmada amaç; öyle bir iradeni kuvvetlendireceksin ki, o irade KİR'i söküp atacak! Çünkü sen o KİR'e âşıksın! Birisi bir hanımefendiye, Allah muhafaza etsin, sevdalı olur. Çok sakıncalı bir sevdadır, çok zarar veren birisidir, zor söker atar kendisinden onu! Çevresi tavsiyede bulunur "kurtul bundan" diye, ama elinde değil, âşık! Sürekli onunla yatıyor kalkıyor. Güçlü bir irade gerekir onu söküp atabilmek için; âşık çünkü, bu yüzden! Dünya Formatı bu kire âşık. Yoksa bu Dünya Yaşantısı olmaz! Dünyanın gereği bu! Bunu söküp atabilmek için iradenin kuvvetli olması lazım. Bu amaçla MÜRİD zikri verilir ve kişi Mürid Dosyası'nı burda açarsa, bu HAKK yapıdaki Mürid Dosyası'nı açarsa bu kiri temizler. Eğer o Mürid Dosyasını KİR'in içerisinde açarsa bu zulmetin iradesi kuvvetlenir. Siz çaldığınız dosyayı kuvvetlendirdiniz!

Halim ismi: Bu "A" yapı, tanrılığını ilan etmiş olan Dünya Formatı'ndaki bu yapı halim selim olamaz mı? Olur! Siz Halim zikri ile bunu halim selim bir KÂFİR yaparsınız; "çok işe yaradı artık sesim soluğum çıkmıyor" dersiniz. Oluur; kuzu gibi kâfir! Bir şeye yaramaz! Peki, **Halim** ismi niye lazım? Çok önemli bakın; Kaderle didişmemek için lazım! Dikkat edin, bu muhtarın; bu muhtariyetini ilan etmiş, tanrılığını ilan etmiş bu yapının en büyük düşmanı KADERdir! Bu yapı kaderle didişir, bunun işi gücü kaderle didişmektir! İşine geldiği zaman kaderin başını okşar, işine geldiği zaman "sensiz olmuyor" der, işine geldiği zaman "ya, bazı şeyler sensiz olmuyor, bazen senden kaçılmıyor" falan der, uydurur durur. Ama aslında onunla didişir durur, kaderle didişir. Senin halim selim olman, Kaderle didişmekten sıyrılman için gerekiyor. Yani sen bu HAKK yapıdaki Halim Dosyası'nı açmayı başarırsan kaderle didişmezsin. Sen, İz Düşüm'le Vehmin Zulmetine alınmış, çalınmış Halim Dosyasını kuvvetlendirirsen tanrılarla didişmezsin, tanrılar sana "aferin" der. "Ya, eline vur ekmeğini al, ne iyi tanrı!" Allah "aferin" demez! Allah'ın aferin demesi için Kir'den temizlenmen lazım. Ama tanrılar seni beğenir! Dolayısıyla, **Muhammedi Bakış**'ın dışında hiçbir bakış sizi bu kirden koruyup kurtarmaz. Tüm felsefeler bu kiri hoş göstermek içindir. Bu kirli yaşantıyı, elbisenin üzerinde kir olan bu yaşantıyla olan bu yapıyı sakin yapar, hümanist yapar, hümanist bir tanrı ortaya çıkarırlar. Bu yüzden, Muhammedi Bakış'ın dışında

hiçbir felsefeden sakın öğüt almayınız. Onların hepsi bu muhtar yapıyı ehlileştirmek içindir! Rodeo'da atlar vardır, üstüne çıkarlar durmaya çalışırlar, o at üstüne kimseyi bindirmez. Bu Muhtar yapının da narsisti öyledir veya narsisliğe doğru ilerleyenleri! Onu üstüne insanı bindiren ehil yapılı ata çevirirler. O felsefelere meditasyon derler, o felsefelere değişik isimler verirler. Muhammedi Bakış'la uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Muhammedi Bakış açısından onları okuyup; "bize benziyor, bizim Efendimizin söylediklerini söylüyor" diye takdir etmek, teşekkür etmek gaflettir! Efendimizi anlayamamak, kavrayamamak yanında hakaret içerir. İşin içine girdiğiniz zaman göreceksiniz hiç ilişkisi yoktur!

Evet, **Muhtariyet iddiası ile varlığını Allaha eş ve ortak koşan ve bu Kafir yapıyı "A" Takdim Formu 'BEN' ile ifade eden;** bunun en önemli özelliğini söylüyoruz; ne yapar o? "**Allah yokmuş gibi" veya Allah'a inanıyorsa da sanki; Allah Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi davranan vehmin zulmeti, Hakk'a karşı;** HAKK yapıya karşı **sağır, kör ve dilsiz olan..** Buraya devam edeceğiz. İz Düşüm'le buraya aldı ya, İş'in Sahibi'ne karşı da vurdumduymazdır bu yapı. SAĞIRdır, KÖRdür, DİLSİZdir. O'nun uyarılarına hiç cevap vermez! Çünkü malzemeleri bu tarafa geçirdi! Detayını biraz sonra ayet ve hadislerden göreceğiz. Tarif ettiğimiz bu **sağır, kör ve dilsiz olan yaşantısından kurtulabilmek için;** ne lazım bu batıl yaşantıdan kurtulabilmek için, bu İz Düşümleri fonksiyonsuz yapabilmek için ne lazım? Neden yaşantısından dedik onu da bir iki cümle sonra söyleyeceğim inşallah. **TANRI İLMİ'ni uygulamak lazım TANRI İLMİ'ni!** Yani bu dosyaları tanıyan ve sonra onları bir format atarak fonksiyonsuz hale getiren bir ilim lazım; Tanrı ilmi lazım! Bu tanrı ilmi neden önemli? Bakın bu işe girenlerin en fazla aradıkları şeylerden birisi nedir, biliyor musunuz? Ne OKUyacağım, ne okuyacağım? Kitapçı kitapçı dolaşır, insanların kitaplıklarına bakar ne okuyacağım? Bir de; Bir bilen bana bir dokunsa bir şey yapsa da, bir sihirli söz söylese de onu söyleyince birden her şey şöyle olsa falan. Doğal! Bir arayış içerisinde ve arayışında samimi! "Ne okusam?" konusunda zaman zaman "ne okumayacaksın!" diye söylüyorum. Ama bir bilen nedir, bir bilen?

Bakın yeri gelmişken ifade edelim, konuları bilen değil! Konuları bilen! Hele günümüzde bilmek artık parmağınızın ucunda! İnternete girince bir insandan öğrenemeyeceğiniz kadar çok şey öğreniyorsunuz. **Bir Bilen** sorduğun zaman bilen değil! Senin bu dosyanı nasıl yok edeceğini bilen! Bu dosyalar, bu batıl İz Düşüm Dosyaları herkeste farklıdır! "Bir Bilene rastlamak" demek, benim dosyalarımı anlayacak birine ulaşmak demektir. HAKK'I bilen ve bu yüzden HAKK adına HAKK için benim dosyalarımı fonksiyonsuz yapacak biri" demektir; **Bir Bilen** budur! Kişi "TANRI İLMİ"ni bilmiyorsa, eğer "TANRI İLANI"nın ne olduğunu bilmiyorsa size "Bir Bilen" olamaz! Şimdi demek ki; "**TANRI İLMİ"ni uygulayarak "B" ilmîne ulaşmak gerekir;** Tanrı ilmini uyguladığınız zaman ne olur? Yeni bir ilime ulaşırsınız; "B" Kapsamındaki "B" anlamını içeren yaşantının ilmine ulaşırsınız. O "ilme ulaşmak" demek o ilmi YAŞAMAYA başlarsınız demek. Öyleyse **önemli ilk koşul** tanrı ilmini uygulayarak bu İz Düşüm SOL Dosyalarını fonksiyonsuz hale getirip "B" ilmîne ulaşmak, yani "B" ilmi dosyalarını aktif hale getirmek gerekir.

Nefs-i Emmare; şimdi bakın nefs-i emmarenin tarifine netlik açıklık getireceğiz, dikkat ediniz lütfen. Kötü davranan, kötü şeyler yapan, tabiatına uyan, falan falan değil. Nefsin tarifini tam yapamayanlar nefs-i emmareyi de yanlış tarif ederler. Doğal! Nefsin tarifini tam yapmak için de nefsi "görmek" lazım! Gördüğünüz şeyi tarif edebilirsiniz. Nefsi kısacık tanımlayacağız çok az, ileride inşallah daha geniş, konuyu sırf ona ayırarak tanımlayacağız. Çünkü nefsi iyi anlayabilmek için önce kişinin "ben hastayım! Kir var bünyemde!"yi kabul edip fonksiyonsuzlaştırma yoluna girmesi lazım.

Şimdi hatırladım, biraz önce orada yarım kalmıştı sözüm, çok önemli bir şeydi o. Bu dosyalar fonksiyonsuzlaşınca ortaya çıkan yapı **veli**dir demiştik. Peki, kurtulmak için mutlaka veli mi olmak lazım? En alt şart o mu? Biraz sonra göreceğiz onu inşallah Fatır Suresi-32'de. Şu **çok önemli**, pek çok önemli! Eğer bir kişi bu kiri kabul eder ve bu KÜFÜR KİRİnden, bu İz Düşüm Dosyaları'ndan kurtulmak için gayrete girerse sistemde veli gibi muamele görür! Önemli bir müjdedir bu, biraz sonra bunu ayetle okuyacağız inşallah. **Nefs-i emmare;** bakın "muhtar" dedik! Muhtar ne yapar? Yetki çerçevesinde emir verir! Emir veren; **muhtar**; emir veren! Şimdi burada öyle bir nefs var ki muhtar! Emir veriyor. **İşte nefs-i emmare; muhtariyetini ilan etmiş nefstir.** Muhtariyetini ilan etmiş nefs, nefs-i emmaredir. Aksi halde, bu muhtarı ehlileştirince nefs-i emmareden kurtulduk sanmamak lazım! Bu muhtarlığını ilan etmiş olan, yanlışlar yapınca üzülüp sonra da; "artık ben yanlış yapmıyorum, üzüldüm, pişman oldum nefs-i levvameyi geçtim!" Hayır, tamamen bilmeyenlerin tarifleri ve bu tarif insanları yanlışa götürür! Bu muhtariyetini ilan etmiş İz Düşüm dosyalarının çalıştığı halin adıdır **nefs-i emmare.** Emir veren; dosyaları kendi ilan ettiği muhtariyetine göre yönlendiren nefs! Evet, parantez içerisinde dikkat ederseniz tanımı var: **(Muhtariyet İddialı Kendini Hissediş)**. Burada nefsin tanımına bir ipucu var; kendini hissediş. **Muhtariyet İddialı "Kendini Hissediş" yaşantısının geri dönüşsüz kalkması ile nefs-i mutmaine yaşanır,** biraz önce söylemiştik.

Bakın şimdi onun altındaki yazıyı okuyorum, ama lütfen, lütfen yüksek dikkat gösterelim, özen gösterelim. Çünkü konuyu paylaşacağınız kişilerde de, şimdi söyleyeceğimiz şey önemli. **Bu bahsettiğimiz Vehmin Zulmeti yaşantısının direği;** bu yaşantıyı ayakta tutan, bu yaşantıyı güçlü kılan **buradaki "BEN" Takdimi'dir.** Çocuk eğitiminde de bu çok önemli! Daha bu tanrılık kavramını bilmeyen bir çocuğu eğitiyorum! derken siz "buradaki takdim olan "BEN"i köreltirseniz tehlikeli olur. Çünkü Dünya Formatı olan Dünya Yaşantı Formatı olan; Vehmin Zulmeti dediğimiz, Esfele Safiliyn dediğimiz İz Düşüm'le kopyalanmış dosyaların açılımıyla oluşan **bu yaşantının direği bu "A" Takdim Formu "BEN"dir.** Bu yüzden, bu yaşantı devam ederken yani bu dosyalar aktifken, siz eğer öğrendiğiniz tasavvufi bilgilerle "BEN" dememeye çalışırsanız çok büyük bir yanlış yaparsınız. Bu yaşantı devam ederken ben, "BEN"den kurtuluyorum diye "BEN" dememeye çalışırsanız, siz bu yaşantının direğini yok edersiniz, çöker bu yaşantı. Ne demektir bu yaşantının çökmesi? **Ruhi Çöküntü**ler demektir. Onun için, yanlış tasavvufi bilgilerle, yanlış esma eğitimleriyle bazı ruhi sorunlarla insanlar ortaya çıkarlar. Bunun sebebi, buradaki kişinin kendisinin fark etmediği bir

şekilde de olsa "Bir Bilen" müdahalesinin olmaması ve kendisi de fark etmeden İz Düşüm Dosyalarının faaliyette olmasıdır! Onlar kuvvetliyken, onlar çalışırken sen onların direğini yıkıyorsun! Çok yanlış bir uygulamadır o. **Bu yaşantının direği bu "A" Takdim Formu "BEN"dir** ve **onun ruhu,** onu ayakta tutan, **Muhtariyettir.** Çaldığı en önemli İz Düşüm dosyasını kullanır, Mütekebbir dosyası onu ayakta tutar. Dolayısıyla, bu tanrı yaşantısının nasıl fonksiyonsuzlaştırılacağını ona adım adım göstermeden kişiye "sen, BEN deme bu BEN yok" derseniz, onda ruhi bozukluklara yol açar, toplumda uyumsuzluklarına sebep olursunuz. Ve "A" yaşantısı dururken BEN direği çöken bu yapıyı ne dünya sever ne cehennem sever. Kimse sevmez! Cennetin hiç umurunda değil! Niye? Kir var etrafında! Cehennem de sevmez, dünya da sevmez. Neden? Zavallı oldu çünkü. Eğer siz bu yaşantıyı silebilirseniz, "BEN" söylemeyi değil, takdim ettiğiniz dosyaları fonksiyonsuz yaparsanız işte ortaya çıkacak şimdiki yapıdan da cehennem korkar; "çabuk benden uzaklaş ateşimi söndürüyorsun" der "bana yaklaşma!" Hızlıca şimdi orayı okuyorum inşallah:

Bu yaşantının direği muhtar özellikli "A" Takdim Formu "BEN"dir. Bu yüzden, bu yaşantı devam ederken "BEN" dememek, ancak, zavallı bir tanrı doğurur. "BEN" dememekle BENSİZLİK yaşanamaz; aksine, çeşitli ruhi bozukluklar görülebilir. Bu yaşantıya İslami Kuralları monte etmek, kişiyi esas hedefe götürmez. Yani hem bu dosyalar gayet aktif hem de BEN dememeye çalışacak!? Muhtariyetten kurtulmaya çalışmıyor bu söylediğim! Muhtariyetten kurtulmaya çalıştığı an statüsü değişir, muhtariyetten kurtulmaya çalıştığı an nefs-i levvameye girer. "Şöyle yaptım, şuna üzüldüm ben nefs-i levvamedeyim" değil. Nefs-i levvame öyle bir üzüntü değil. O Allah'ı örtmekten üzülmektir! "Tanrılara bir şey yapıp üzülmek" nefs-i levvame değil, ilişkisi yok, yanlış işlerle uğraşmış olur kişi. "Ben HAKK'ı örttüm" üzüntüsü ve rahatsızlığı nefs-i levvameyi başlatır. O rahatsızlıktır ki; ben bu Muhtariyetten kurtulayım, yani bu İz Düşüm'le alınmış SOL Dosyalarını fonksiyonsuzlaştırayım kararını aldığı an nefs-i levvameye girer. Veli değildir ama **veli muamelesi** görür, ayetle okuyacağım size. Ha eğer kişi bu kararı almamış, bu dosyaların canlı aktif olması hiç umurunda değilse, onun bu "BEN"i söylüyor veya söylemiyor olması önemli değil! Bu muhtariyetle meşgul! İşte bir de ona İslami Kuralları uygulattırıyor; muhtarken salât, oruç, hac! Bu hal, bu yapıyı Muhammedi Bakış'ın arzuladığı hedefe götürmez. **Yol** ne peki?

Yol, bu yaşantının heva ve heveslerini yok etmektir; bu amaçla nefs-i levvame'ye girilir. Böyle bir nefs-i levvame talibe Kurtuluş kapılarını açacaktır İNŞAALLAH. Girenler için **YA BİSMİLLAH...**

HAKK yapıyla ilgili karşılığını okuyorum. **BİLLAHİ anlamında iman;** bakın "BİLLAHİ anlamında iman"ı tanımlıyoruz burda. Ayetlerde iman edenler diye bahsettiğinde eğer onların imanlarını sorgulamayan bir öğüt varsa: Örneğin "ya eyyühellezine amenü, aminü Billahi" bu sorgulayan bir ayet; ey inanıyorum diyenler, doğru inanın, şimdi söyleyeceğimiz gibi Billahi anlamında inanın! Orda uyarı var. Ama o uyarıdan sonra doğru inanıyor hale gelmiş kişilere olan öğütlerde; **Billahi anlamında iman: Var Görünüşünü,** dikkat edin varlığını değil, "ben varım

ve muhtarım" değil, Var Görünüşünü! Bunları, **"Var Görünüş"** ne demek daha önceki paylaşım toplantılarımızda defalarca ele aldığımız için, oralara bakınız lütfen, "**Var Görünüşünü" Muhtariyet söz konusu bile olmaksızın;** gündemde "muhtar mıyım, değil miyim?" gibi bir şey yok! **"Var Görünüşünü" Muhtariyet söz konusu bile olmaksızın Allah'a eş ve ortak koşmayan iman. Bu iman haliyle yaşantısı "B" ilmî çerçevesinde olur. Nefs-i mardiyede bu da tükenir.** Böylece yeni bir, yeni bir hal başlar. Bakın onun tarifi de şudur, tüm şirk-i hafileri ortadan kaldıran bir tariftir bu, Vahid'e götüren tariftir.

Şirkin **tarifleri** basamak basamaktır. "Vehmin Zulmeti"nden kurtulacağı zaman kişi için şirkin tarifi şudur: **Ben muhtar değilim. Muhtariyetle varlığımı ilan etmiyorum ve böyle bir varlığı Allah'a eş ve ortak koşmuyorum** dedi "B" yapıya geldi. Orası bitti, şimdi burda bu "B" yapıda **"Var görünüşümü"** diyor! Daha önce "**varlığımı**" diyordu! Şimdi; "**yabancı görüntü oluşturmamı, "varmış gibi" görünmemi Allah'a eş ve ortak koşmadan iman ediyorum"** diyor. Sonra bu vehim de kalktı, "Vehmi Ben"den de kurtuldu. Allahu âlem, nefs-i mardiye denen statüde. İşte kişiyi Vahid kavramına götürecek olan idrak! Neden Vahid kavramı önemli?

Biz "imanen" diyoruz ki; **Euzü billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahim: Kul Hu vallahu Ehad Allahüs Samed; Allah Ehad ve Sameddir.** Ama Ehad'ı bilerek; "Allah Ehaddır" diyen Vahid'dir, Vahid diyebilir! Hatırlarsanız, Ehad'la Vahid'i tariflerle farklılaştırmıştık. Vahid de tek demek, Ehad da tek demek ama bunlar hiç birbiriyle ilişkisi olmayan tekler! Vahid, fikirlerin yokluğunun varlığındaki tekliği idrak ettiği için "Ehad" derken söylediği teki kavrar! Böylece **hakiki Ehad**'ı söyler ve şu şehadet aslında o noktanındır. Biz onu imanen söyleriz kabulünü Rabbimizden dileriz; **Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedüllezi lem yelid ve lem yüled ve lem yekün lehü küfüven Ehad.** Bu şahadeti Vahid idrakı yapar. Biz eğer zulmetten kurtulurken **Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu** şehadetini başarabilirsek, bu çok önemli bir başarıdır. Onun yeri işte bu zulmetten kurtulduğunuz andır, ama diğeri Vahid'in şehadetidir. İşte tüm şirki hafileri, vehmin zulmetini, vehmi hepsini ortadan kaldıracak idrak; **"KENDİNİ HİSSEDİŞİNİ" Allah'a eş ve ortak koşmayan halin yaşantısıdır**. Kendini Hissedişini! İlerde bir görüntü YOK! Görüntü için özür dilemiyor! Şirkle ilgili dualar bir nevi özür dilemedir, suiistimaller için özür dilemedir. Yabancı görüntü için özür dilemiyor, Kendini Hissediş noktasında söyler. İlerde paylaşırız inşaallah. Ve bu da Ehadüs Samed ilmî çerçevesindedir. Bunu ayet mealiyle; "**Ayrıca HİSSEDEN YOK, İlla BİLLÂH**" diyebiliriz.

Dedik ki, bizim tanımladığımız tarif ettiğimiz nefs-i levvameye girdi mi kişi, çok önemli bir idraka, ahiretle ilgili önemli bir müjdeye, önemli bir yaşantıya adım atmış demektir. İşte o **nefs-i levvame yaşantısının direği ise SALÂTtır**. Çok dikkat edin, onun direği ise SALÂTtır. Bu 'HAKK' yapıda "B" Takdim Formu "BEN" dediğiniz, "BEN" derken takdim ettiğiniz SALÂTtır! O salâta "BEN" dersiniz, salâtı takdim edersiniz. Detayını inceleyeceğiz şimdi. "A" Takdim Formu "muhta-

rı" takdim eder, "B" Takdim Formu salât ikamesini takdim eder, "BEN" diye ortaya koyar. **Nefs-i levvame yaşantısının direği ve gereği SALÂT İKAMESİ'dir.** Bunu da tanımlayacağız. **ORUC da** işte bu **salâtın ibadetidir**, muhtarın değil. Salât da bu muhtarın değil! "B" takdim Formu "BEN" diye kast edilen Salât İkamesi Yaşantısı'nın ibadetidir Oruç. Çünkü Oruç bu 'HAKK' yapıyı, vehmi tüketen, salâtı VAHİD'e götüren bir ibadettir. Salâtı Vahid'e götüren!

- *"Batıl" denilen yerde oruç tutulmuyor mu?*

Tutulur, elbette!

Eğer siz bu muhtarlığı önemsemez, kabul etmez ve bundan kurtulmaya çalışmazsanız, "hayır, bütün bunlara rağmen ben muhtarım" derseniz, ibadetleriniz bu muhtariyeti kuvvetlendirir ve siz iyi bir müslüman olursunuz! İbadetlerine dikkat eden, aklını ve hür iradesini Allah'ın koyduğu kuralları uygulamakta kullanmış oraya yöneltmiş, iradesini Allah adına kullanmış iyi bir Müslümanım diye tarif edersiniz kendinizi. Oruçta da iyi bir komando! Aç durabilen, Allah için aç durabilen! Ne yapsın Allah, sizin açlığınızı tokluğunuzu! "**Kestiğiniz kurbanların kanı Allah'a ulaşmaz!"** diyor; açlık tokluk Allah'a ulaşmaz! Yani Allah muhafaza etsin, şu düşünce olabilir mi? Allah sadist; bak ne güzel aç durdular! Ohh be, hadi, şimdi yiyin! Böyle bir saçmalık olmaz! Allahım senin için çok aç durmuştum! "Durma!" olur neticede, eğer muhtar gözüyle bakılırsa. Halbuki oruç öyle bir ibadet ki, Allah "**Ben veririm onun sevabını"** buyuruyor! Neden biliyor musunuz? Onun sevabını verebilecek bir ilmî suret yok! Çünkü siz ilmî suretlerin tükendiği bir yere gidiyorsunuz! Sizin gittiğiniz yere gelemezler yoklar, yanarlar. O yüzden, oraya ulaşmanın ibadetidir o, biraz sonra detaylı göreceğiz inşaallah. Oraya ulaşabilmek için önce vehmin zulmetinden kurtulmak lazım. Hep onu anlatmaya çalışıyorum, bakın çok dikkat ediniz lütfen; Vehmin Zulmeti'nden kurtulmadan hiçbir şey işe yaramaz! Zümer-65: **Şirk varsa tüm ibadetleriniz boşa gider! Şirk varsa;** ki bu yaşantı bir şirktir, **bütün ibadetleriniz boşa gider.** Ha, biraz önce onun için onu vurgulayarak izah ettim. "Ben bu Vehmin Zulmeti'nden kurtulmaya adayım ve bu yüzden de bu dosyaları ben fonksiyonsuz yapacağım" dediği an kişi nefsi levvameye girer ve o zaman bu söylediğimiz sakıncalar tüm ibadetler için ondan kalkar!

- *O zaman çok kolaymış gibi gözüküyor, öyle mi?*

Hem çok kolay hem çok zor! Yani şöyle bakın, insanca tarif edersek, kolay veya zor gibi gelebilir. Allah dilediği zaman kolay! Neden bakın? Şimdi siz gayet güzel oturdunuz, ben söylüyorum, siz dinliyor kabul ediyorsunuz. Ben dışarıdan geçen normal birine söyleyeyim bunları, bakalım ne diyecek? "Saçmalama!" Dinlemez beni! Siz saatlerce dinliyorsunuz, birkaç saniye dinlemez bunları. "Bunları dinliyor olabilmek! Allah'ın önemli bir lütfu, kolaylaştırmış. O kişi ne der? Sen deli misin, der. Gerçi o "sen deli misin?" değil "sen delisin" diyecek, demeli! **DELİ olmadan VELİ olunmaz** deniyor ya!

- *Kişinin kendini hayatın içinde "tanık gibi" hissetmesi ŞİRK hali midir?*

Nasıl efendim?

- Bir tanık gibi bakması hayata bir bütün içinde! Bir yerden yakalıyorsunuz ama? Biliyorsunuz…

Hayır, hayır. Sizin şu anki idrakınızla tanık gibi bakan bu 'HAKK' yapıdır.

- Şirk değildir bu yani?

Tam tersine! Şu ayetin de gereğini yerine getirmiş olursunuz; **o büyük günde hesaba çekilmeden kendinizi hesaba çekin!** Sizin dediğinizi zulmet içerisinde de yapabilir kişi, orda da kendisine tanıklık yapar. Ama buradaki tanıklık Sol Dosyaların iyi kullanılıp kullanılmadığıyla ilgili! O ayrı iş! Sizin tanıklığınız bu yolda olduğu için, tanıklık yapar diye zihninizde tanımladığınız yapı, Allahu a'lem işte buradaki 'HAKK' yapıdır. Tanıklık yapan o!

- Tanıklık yapısını açalım mı? Yani hiçbir şeye "kötü" demeden üstten bakma; VELİ boyutu mu tanıklık? Hanımefendinin sorduğu?

Yok, yok! **Veli**, veli boyutu çok farklı bir şey! Velinin tarifi çok açık ve net: Bu Vehmin Zulmeti yaşantısı geri dönüşsüz, geri dönüşsüz tam kalktığında o hal **Velî Hâli**dir. Tam kalktığında! Bunu kaldırmaya çalışmaya başlamakla da adım atarsınız. Hanımefendinin söylediği kendi kendisine! Yani kendi "bende beni gözleyen ve şöyle yap, böyle yap" diyen bir yapı var diyor. Çok haklı olarak da "bu yapı şirk midir" diyor. Şimdi biraz önceki EhadüsSamed ilmi çerçevesinde bakarsak her şey şirke girer. O bakış yanlış! Daima idrakın bir altı ve bir üstüyle baktığınız zaman doğru olur. Şu anda o sizin için şirk değil. Allahu a'lem tam tersine sizi kontrol edecek 'HAKK' yapıdır o! Sonra inşaallah genişletelim olur mu?

- Efendimizin sallallahu aleyhi vesellemin oruç tavsiye ettiği hadisleri de bu bakış açısıyla mı değerlendirmek gerekiyor?

Tabi çok önemli koruyuculardır. Bakın bu dosyaları yok etmek için de kullanırsınız onları, önemli bir bekçidir. Fakat o kadar sanarsanız orucun size yapacağını, yanılırsınız! **Orucun esas hedefi; buradaki salât olan direği Vahid'e taşımaktır**. Onu geniş göreceğiz inşaallah. Bir ileri hedef koymak diğer oruçları ve yararlarını kaldırmaz, diğerlerini kaldırmaz!

Bir noktaya gelip ara verelim inşaallah. Şimdi burda "A" yapının şeytaniyetle ilişkisine bakalım, kısaca onları görmeye çalışalım. "A" yapı" dediğim zaman lütfen İz Düşüm'le alınmış SOL Dosyaları anlayalım. Lügatlara bakıldığında bakın şeytan kelimesini nasıl tanımlar? **Şeytan** kelimesi; uzaklık anlamına gelen eş şetun kelimesinin fe'aal kalıbına uyarlanmış şeklidir. O dilin kendi dilbilgisi kurallarına göre. Ancak burda bizim için önemli olan, ne manaya geldiği! Uzaklık anlamına gelen, şeytan; uzaklık anlamına gelen! "A" yapıya bakarsanız uzaklık olan o! 'HAKK'dan uzak olan o Batıl yapı; 'HAKK'dan uzak! Tanıma çok uyuyor. Dolayısıyla, eğer kişi şeytanı ötesinde ararsa, şeytanı ötelerse ŞEYTANDAN KURTULAMAZ. O da yararlıdır, ancak şeytandan kurtulamaz. Çünkü şeytan denilen yapı, şeytanlık kavramı bir varlığın ismi değildir, bir işin ismidir. Örneğin diyoruz ki Kenan Bey, ama bir işi var; doktor. Onun gibi bir işin ismi. Seni "bir yerden uzak tutan" işin ismi **şeytan**! Dolayısıyla bizdeki dünya yaşantı formatındaki Vehmin

Zulmeti olan bu kir şeytandır, şeytaniyettir. Siz böyle bir şeytanı Esmai Külleha dosyalarıyla zaten taşıyorsunuz! Bir taraftan da bu dosyalara sahip bile olmayan, yani sizin kadar yetenekli olmayan şeytanlık görevini yüklenmiş cin taifesinden korkuyorsunuz ve onlardan korunmaya çalışıyorsunuz! Cin taifesinden olan şeytanlık işiyle görevli olanların yetenekleri sizin üstünüzdeki bu SOL Dosyaları kadar olamaz, mümkün değil! Çünkü bunlar "**çalınmış Halifetullah dosyaları"**dır. Böyle bir yetenek var, böyle bir güç var! Öyleyse sizin bu dosyaları fonksiyonsuz yapmayı öğrenmeniz; **şeytandan kurtulma**nız demektir! Peki, şeytan diye bildiklerimiz? Onlar sizin bu "A" yapınızı destekleyen, kuvvetlendiren, öven her şeydir. Bir insan da olabilir, bir arkadaşınız da olabilir; o an öyle görevlenmiştir. Ama bizzat bununla görevli olan cin taifesidir. Sizin bu "A" yapınızın yanında onlar marabadır. Bu şeytaniyetin ağası, esas iş göreni sizdeki "A" Takdim Formu "BEN"; muhtariyet dosyası ve yaşantısıdır.

Şimdi biraz İz sürelim, "A" yapının zararının ne olduğunu. Nedir zararı? Bu "A" yapının bir özelliği, 'HAKK' yapıdan sizi soğutması, size onu unutturması; Allah Zikrini unutturması, Allah'ı unutturması! "A" yapının zararını en aza indirecek önemli bir şeyi, halk arasında kullanılan bir tabiri şimdi yerinde kullanacağız; **şeytan azapta gerek!** Bunu tanrılar birbirleri için söylerler. Oysa bakın, bir de şöyle bakın işe. Bunu kendinizde inceleyebilirsiniz, şimdi söyleyeceğimi yaşamamış olanımız yoktur, hala da yaşıyoruzdur. Şeytanı görmeniz için iz sürüyoruz Tanrı yapı, bu "A" yapı eğer sıkıntıdaysa, bir azaptaysa, her hangi bir konuyla ilgili suçluysa, zordaysa, hastaysa uysal kişi olur. Bir anda uysallaşır! Sesinin tonu düşer, kafası düşer, yanakları düşer, kan basıncı değişir. Bakın tanrı uysallaştı. İdeal cümleler kurmaya başlar, sevecen görünmeye başlar, yanındakileri düşünüyormuş gibi gözükmeye başlar; tanrının özelliği bu! Böylece, HAKK'a hücum edecek fiilleri size çok yaptırtmaz bu yapınız. Bu zorluk kalkar kalkmaz bir anda o tanrının nefesi değişir, fikirleri değişir, kan basıncı değişir ve gözleri farklı bakar. Daha önce hatırını sorduklarının hatırını bile düşünmez hale gelir! Demek ki, işte o yapıya azap gerekiyor! Zararını aza indirmek için!

Ancak nefs-i levvamede olan için de farklı bir avantajı vardır. Biraz önce tarif ettiğim şekilde nefs-i levvamede olan için "A" yapı cazibesini yitirir. Böylece siz o SOL Dosyaları önemsemez olursunuz. Örneğin çok varlıklı birisini dününüz. tehlikeli bir hastalığa yakalandı "A" yapı, bir anda dünya malı gözünde yok olur. Bakın cazibesini yitirdi. O "A" yapı sıkıntıda olursa, nefs-i levvamede olan için bu tür faydaları vardır. Ve nefs-i levvamede olan için, bazı sıkıntılar dünyayı ve dünyalıkları cazibesizleştirir, size 'HAKK' yapıyı "GERÇEK DOST" olarak göstermeye başlar. Bu şekilde olanlar üzüldükleri zaman, sevindikleri zaman HEP SECCADEYE giderler. Ama "A" yapı maalesef üzüldüğü zaman arkadaşlarını toplar unutmak için içmek ister, sevindiği zaman arkadaşlarını toplar içmek ister. O tanrıların sıkıntıları ve kurtuluşları çok ayrı! Nefs-i levvamenin hiç orayla ilişkisi yok. Salât bahsinde göreceğiz, nefs-i levvamede kişinin en önemli direği salât ikamesi olur; aklı şaşar! Rabbim, kavrayabilenlerden eylesin inşaallah bizi. Ama en güzeli nedir? "Ha, nefs-i levvamede ilerleyebilmek için demek ki bu sıkıntı gerekiyor!" diye mi düşünelim? Hayır, hayır! Allah'tan daima en kolayını ve en güzelini isteyiniz

daima! Sıkıntıya hiç talib olmayın! **En güzeli**; "A" yapının, hiçbir sıkıntısı olmaksızın dünya ve dünyalıkların öneminin kaybolmasıdır! Bunu öğrenmeye çalışmak lazım. Bu da bu yolda Allah'ın izniyle çok rahat karşılaşabileceğiniz bir yoldur.

Efendimiz (SAV)in bir hadisini söyleyeceğim, ama ona bir örnek olsun diye yaşadığınız bir şeylerden paylaşalım. Bir ibadet bir anda size kolaylaşır, yaparsınız memnun olursunuz, mutlu olursunuz. Sonra onu birisiyle paylaşırsınız, paylaştıktan sonra yapamazsınız! Bakın iz sürüyoruz! İz sürüyoruz ya dikkat ediniz, bu işin mekanizmasını inşaallah ayetlerle göreceğiz. Nasıl isteneceğini, mekanizmayı bilince nasıl isteneceğini göreceğiz. Sizi mutlu eden ve bir anda size kolay gelen o davranış biçimi, ancak; **doğrudan Rabbinizden bir nurdur!** Peki, siz ne yaptınız? Sanki onu bu "A" Takdim Formu "BEN", muhtar yapıyormuş gibi "sen biliyor musun ben her gece kalkar, şu kadar şunu yaparım" dediniz, buraya verdiniz; kirlettiniz elbiseyi! O ibadet kalktı! Fark ettiniz mi? Kişi zanneder ki; **ya, birilerine söyledim de yok oldu, bir daha söylemeyeyim!** Fark etmez, söyledin diye değil! Yanlış yaptın! Yanlış söyledin! Söylerken doğru söyleseydin daha fazla alırdın. Neden? Çünkü Şekûr Yasası'na, **Şekûr Kanunu**'na ters davrandın. Allah Şekur'dur: **Size verilenin Allah'tan olduğu idrakını ortaya koyarsanız; yani onu "A" Takdim Formu "BEN"e veya başka tanrılara bağlamazsanız Allah daha çok verir.** Bu yüzden söyleyin, yeter ki Şekur'a bağlayın Şekur kapsamında olun. Ama siz bir anda o işi "ben aklımı ve gücümü öyle kullanıyorum, biliyor musun her Cuma şöyle yaparım" diye muhtariyetinize verdiniz. İşte o işi muhtara verdiniz, o iş kalktı sizden! Kalkmazsa da TEHLİKELİ! Ama "ben yaptım, kalkmadı!" mı diyorsun? Demek ki, Allah muhafaza etsin, onu yaptıkça tanrılığın kuvvetlenecek. Bak kalkması bile bir rahmet! Kalktı, korktun! Kalkmadı, "işte ben iyiyim, ben güçlüyüm" diye devam et dur! Bakın şimdi hadise inşaallah. Rasülullah (SAV) şöyle buyurmuştur: **Eğer hiç günah işlemeseydiniz bu sefer sizin günahtan daha şiddetli bir şeyi işlemenizden korkarım: Kendini beğenmişlik, Kendini beğenmişlik, Kendini beğenmişlik!** Üç defa bunu tekrar ediyor Efendimiz. Buradan; "ha, demek ki günahlar rahat işlenebilirmiş" manası çıkmamalı! Sakın! Sizi rahat günah işlemeye sürüklememeli! Efendimizin bütün söylediklerini nasıl anlayacağızı konuşacağız ama, bakın bu hadisteki "kendini beğenmişliği", tanrıların kendi aralarında birbirlerine "kendini beğenmiş" demesi gibi değerlendirirseniz bu hadisi anlayamamış ve burdan bir amel çıkaramamış olursunuz, zavallı tanrı olursunuz, tanrıların birbirlerine hürmetinin içerisinde kendini beğenmemiş gözükmeye çalışırsınız. Buradaki **kendini beğenmişlik**; o işle ilgili muhtariyet ilanı! Muhtariyet ilanı ve o muhtariyetin övülmesi demektir. Aksi halde, tanrıların kendi aralarındaki birbirlerine dedikleri "mütevazı, kendini beğenmiş şöyle, böyle" onlar burda geçerli değil ve bu mana onu içermez. Tabi, Allah muhafaza etsin, kıyas açısından bakarsak; **hem rahat günah işleyen hem de kendini beğenmişlerin vay haline!** Allah muhafaza etsin.

İz sürmeye devam ediyoruz, bir iki cümleyle burayı tamamlayacağız. Şeytani yapının bir başka özelliği. Lütfen yine hepimizde olan bu halin İzi'ni sürelim. Bu İz sürmek neden önemli? Dosyaları fonksiyonsuz yapmakta önemli! "Ha, bende böyle bir dosya var, onu ben yok etmeliyim" demelisiniz. Bakın yaşantınızı biraz

önceki hanımefendinin söylediği tanık gözüyle, HAKK gözüyle bir inceleyiniz. Göreceksiniz, yaşantınızın içerisinde bir sürü **cehennemlik faaliyet**ler var! Çünkü o formatlayız! Ve hadi adına cehennemlik demeyin; ahiretimize faydası olmayacağını iyi bildiğiniz faaliyetler var. Bir şey yapıyorsun, o anda bir melek gelse dese ki; ey insan, senin bu yaptığının bu işin ahiretine bir faydası var mı? Soran melek ya, doğru cevap verme zorunluluğu hissedersin; "ya, hakikaten yok!" dersin. Yani bu dürüstlükle baktığında işine; ahiretine faydası olmayacak işlerle ilgili olarak; o işin gerçekleşmesinin öncesine bir bak, o işin gerçekleşme sırasına bir bak ve o işin gerçekleşme sonrasına bir bak; sende İYİLİK hali mi var? O iyilik hali cehennem davetiyesidir; cehennemin kokusudur! Ahiretine faydası olmayan bir iş yapıyorsun, biliyorsun onun hiç ahiretine faydası yok. Sen o işte, örneğin biraz önce söylediğimiz nefs-i levvamenin direği olan salâttan daha fazla heyecanlanıyorsun, daha fazla seviniyorsun, daha fazla adrenalin fışkırtıyorsun! Birkaç gün onun iyiliğinden kurtulamıyorsun! Fark ettiniz mi? Hayatınızda İz sürerek onları yakalayınız lütfen. Bir sorunuz o işlerde; "bunun benim ahiretime bir faydası var mı?" diye! "**Ahirete fayda**" ne demektir? Hep söylüyoruz; "benim, Allah'ı örten bu yapıdan kurtulmama bir faydası var mı? Yoksa bu yapıyı kuvvetlendiriyor mu?" diye ya, işte ahirete fayda burdan başlıyor, önce burdan başlıyor!

- Duyguları mı kontrol etmek lazım?

Hepsini, elbette tabi, tabi!

Elbette. Bakın eğer duygularınızı onları yönetebilirseniz sizde rahatsızlık başlar. Ama bu yönetme "A"nın yönetmesi değildir, "A"nın yönetmesi insanı küfre götürür. Bu yönetme HAKK yapının dosyasının yönetmesidir. Rahatsızlık nefs-i levvamenin benzinidir, Allah'ın bir lütfudur. Sizin küfrî bir yapıdan rahatsız olmanız ilk önemli şarttır! Önce **rahatsızlık**la başlar iş. Rahatsızlıktan sonra KARAR gelir; bir karar alırsınız "bir daha bunu yapmayacağım!" veya "şöyle yapacağım! Ya, çok mecburum ama bir daha şöyle yapmalıyım." Bakın bir karar aldınız, karar! **Karar** tövbedir! Siz karar aldığınız zaman tövbe etmiş oluyorsunuz. Neden? Rahatsız oldunuz! Ha, eğer daha önceki paylaşımlarımızda bahsettiğimiz gibi, siz bunu konuşurken, bunu yaparken Allah'la yapıyorsanız; "Allah'ım, ben şöyle yaptım, bundan hiç memnun değilim. Bu hareketin beni senden uzaklaştıracağının bilincindeyim ve bu hareketin ahiretime bir faydasının olmadığını da biliyorum; beni bağışla" diye Allah'la konuşmaya çok alışmak lazım! Allah'la konuşurken buna önce kişi başlar ama sonra ilerde konuşmayı da öğrenir. **Konuşurken mümkün olduğunca şirksiz konuşmayı öğrenmek lazım!** Bunu zamanla kim öğretir? Allah öğretir, birisi falan değil Allah öğretir size! Örneğin; "Allahım ben bir daha şöyle yapmayacağım" diyemezsiniz, bu yanlış! Bunu kendinize diyebilirsiniz, kendinize. Bakın biraz önce "tanık" dediğiniz o HAKK yapı bunu bu Vehmin Zulmeti'ne der; "bir daha şöyle yapmayacağım", ona diyebilir, onunla konuşabilir. Bir insana diyebilirsiniz; bir daha yapmayacağım. Ama Allah'a "bir daha yapmayacağım" diyemezsiniz! Allah'a "bir daha yapmayacağım dediniz" mi muhtar olursunuz. "Allahım müstakil bir yapıyım ve yapmamaya karar veriyorum" demek olur. "Allahım lütfen bana öyle yaptırmayıver." İzah edebiliyor muyum burayı?

Ve yapacağınız şeyin Allah'ın lütfuyla olmasını ve size kolaylaşmasını istersiniz. "Allahım karar verdim, bir daha sigara içmeyeceğim!" o yanlış bir iş. Arkadaşınıza diyebilirsiniz "bir daha sigara içmeyeceğim" diye. Ama Allah'a; "Allahım, beni bu işten kurtarıver" demek, yani onu duaya çevirmek! Hatta orada bile bir yalvarma, bir yalvarış, bir boyun büküş, bir huşu olmalı! Bazı dualara rastlıyoruz rahatsız oluyorum özellikle camilerde. Emir verir gibi "Allahım bizim ülkemizi bölme, bizi şöyle yapma, bizi..." Sanki sekreterinden kahve istiyor, böyle dua olmaz! Bir boyun büküş içermeli. "Allahım, Allahım lütfen bana kolaylaştırıver, bana şu işi söyle yaptırma." Anlatabildim mi? Çünkü cümleleri kader gereği ,"İnsan-30" ayeti gereği kurmakta fayda olur.

Şimdi şu iki cümlemizi tamamlayalım inşaallah. Biraz önceki söylediğim; eğer kişi ahiretine faydası olmayan bir şeyi bile bile ve heyecanlanarak yapıyor ve onun öncesinde, yapılmasında ve sonrasında da iyilik hali var, "iyi bir de gün geçirdik" diyorsa; işte **küfre aşk** budur! Küfrüne âşık! Bu aşktan kurtulmadan olmaz, bu aşktan bu küfre olan aşktan kurtulmadan faaliyetler ortadan kalkmaz. Biraz önce sevdalılıkla ilgili verdiğimiz örnek gibi.

-O zaman eğlenme, kapalı giyinmeme gibi anlattığınız şeyler bunun içinde?

Henüz girmez! Ancak öyle düşündüğünüz zaman faydası vardır, girer. Çünkü bir kişi eğer bir maratona hazırlanıyorsa, bir sınava hazırlanıyorsa gider kampa girer evde kendince der ki; ben bir ay dışarı çıkmayacağım, şunu yapmayacağım, şuraya gitmeyeceğim. Bakın kendi kendine karar verdi; neden? Bir hedefi var! Ha, o işi yaptıktan sonra kararını değiştirebilir. Böyle geçici kararlar vermek de faydalı olabilir. Kendinizi belli bir noktaya getirinceye kadar o sevdalı olduğunuzdan kurtulmak için görüşmemek gerekebilir. O davranış neyse, onunla görüşmemek gerekebilir!

Ancak onlar için başka bir tanımı bilmek gerekir. Burada yeri gelmişken o tanımı söyleyelim, sonra ilerde gelirse genişletiriz. Orası günahın tanımını getirir ortaya. "Günah nedir?" diye baktığınızda karşınıza ciltlerle bilgi çıkabilir, tarif ederler ince ince. Ama günahın bir tane tarifi vardır ve o tarifi siz idrakınız boyunca idrakınıza göre onararak, o tarife göre kendinize hukuklar koyarak uygularsınız! Onu başkasına önerirseniz olmaz! O sizin idrakınıza göre! Siz öyle yapıyorsunuz diye başkasına önerirseniz olmaz. Önermeler daima bu işin en alt seviyesinde olur, hiçbir zaman üst davranışlar önerilmez. **Daima ruhsattan, en azdan öneri yapılır birisine!** Üst seviyeler tehlikeli olur, onları insan kendisi tesbit eder. Bu günah tanımı da öyledir, bir cümledir: **Allah'ı unutturan HER ŞEY günahtır**. Bu tanımı uyguladığın zaman, sen kendine gittikçe gelişen güzelleşen bir hukuk oluşturursun!

Şimdi, biraz önceki İz sürmemize devam ediyoruz, bakın bir test yapalım kendimize. Bir ayet ve hadis duyan, okuyan kişiler genel olarak iki gruba ayrılır KESİN çizgilerle. "Acaba ben şurda mıyım burda mıyım?" değil! Şurda mıyım burda mıyım, diyorsanız bu olumsuz gruptasınız. İki gruba ayrılır! Çünkü olumlusu çok

açık ve net! Tereddütlülerin hepsi olumsuzdadır! Bu gruplar ne? Birisi şu: Kişi ayet ve hadisleri özellikle duymak ve öğrenmek ister! Onları duyup öğrenmekten korkmaz. Neden? Çünkü yanlışından KURTULMAYA ÇOK MERAKLI, HEVESLİ. "Vaktim yok" diyor zaten, "ya onu bilmeden ölürsem" korkusunda! Peki, diğeri? Maalesef şimdi söyleyeceğim işte bu SOL Dosya gereğidir, böyledir. Ama İz sürerseniz bundan kurtulmak gerekir. Duymaktan korkar, ayet ve hadis duymaktan korkar. Yine yeni bir şey!? Neden böyle düşünür? "Yeni bir YASAK mı duyacağım?" diye! Bana yeni bir yasak mı gelecek? Neden? "Ya, ne güzel, bilmeden yapıyorduk, şimdi "şunu yapma!" kafam karışacak, en iyisi kafam karışmasın" der. Herkes kendi içinde yapacak bu muhasebeyi. Başkasını bilemezsiniz kesinlikle! Bilmeğe kalkarsanız muhtar olursunuz ve yanlış yaparsınız. Kendinizle ilgili yapacaksınız muhasebeyi! Evet, günah olduğunu bilmeden yaptıklarına o rahatlıkla devam etmek ister, düzenin bozulacağından korkar. Çünkü gerçeğe karşı **KÖR SAĞIR VE DİLSİZdir,** onun bozulmasını istemez! Nasıl olsa körüm görmüyorum, nasıl olsa sağırım duymuyorum, nasıl olsa dilsizim gerçeği dile getirmiyorum, der ve onu yaparken bir uyarı duymaktan rahatsız olur bu yapısı.

Sakın "aa, ben öyleyim?" diye **üzülmeyin**! "O yanımı yakaladım!" diye **sevinin**. O siz değilsiniz, onu anlatıyorum. Ona sahip çıkmayın, o küfre âşık olmayın! Sizin olmayan bir yanınızı öğreniyorsunuz. "Hah, bu benim değil" dediğiniz bir şeyi öğreniyorsunuz. Onu yok etmek, HAKK'a göç etmek, hicret edebilmek için önünüzdeki bir engeli kaldıracaksınız! Size şöyle bir örnek vereyim. Çok susamış birisi su içecek. Birileri de suyla ilgili uyarı asmak istiyor çünkü su zehirli. Ama o öğrenmek istemiyor "hayır, ben onu bilmeden içmek istiyorum, zehirli olduğunu bilmek istemiyorum" diyor. O zehirli olduğunu bilmiyor diye su onu zehirlemeyecek mi? Olabilir mi öyle bir şey? Siz o zehirli suyu, zehirli olduğunu bilmeden de içseniz bilerek de içseniz zehirlenirsiniz. Ne biliyordunuz diye daha fazla tesir eder, ne bilmiyordunuz diye daha az tesir eder, aynı tesirle sizi zehirler. **Sistemdeki mekanizma böyle!** Bilin veya bilmeyin hesap seri! "Anında görüntü" dersiniz ya anında görülen bir hesap! Bilseniz de bilmeseniz de o yaptığınızın sonucu çalışıyor! Bu yüzden, OKUMAK önemli "İKRA" önemli; HAKK'ı bilmek için.

Düşünün şimdi iki grup tarif edeyim: Birisi VERA grubu. Vera'yı prensip edinmiş. **Vera** öyle bir şey ki; yapılması yasak olmadığı halde yapılmaması dilenmiş hallere beni götürür diye bir şeyleri terk etmek! Örneğin, "A" yapısında birisiyle arkadaş olmanız yasak değil, arkadaş olabilirsin. Ama biliyorsun ki, o arkadaş yarın birgün seni şuraya götürür. Ama oraya gitmek yasak! O arkadaş sana yasak değil, oraya gitmek yasak! Ama sen o arkadaşı da reddediyorsun, bir gün bana orayı cazip yapar diye; işte vera! Böyle insanlar var; helalleri terk ediyor ben o helalleri yaparken bazı haramlar bana hoş gelir diye; **vera sahibi**. Bazıları da var ki açık arıyor. Bir kural söylüyorsunuz, sanki bir ülkenin anayasası veya bir yönetmeliği! Onu nasıl deleceğini arıyor; "ama şöyle ama böyle" deyip altından girip üstünden çıkmaya çalışıyor. Evet, şimdi inşaallah bir mola verelim. Moladan sonra bu "A" yapının burçlarla ilişkisi"ne gireceğiz inşaallah.

Bir iki konudan şimdi biraz kısa bahsedeceğiz, önemli can alıcı noktalarını söylemeye çalışacağız Sonra oraları nasibse ilerde daha derin paylaşabiliriz. Başlan-

gıçta "A" yapıya, muhtar yapıya çeşitli hatalar yaptıran bir iki noktaya değinelim. Bunlardan birisi burçlarla ilgili: Gözlemlerimde çok dikkatimi çeken bir şey ki; bazı kişilerin tasavvufla meşgul olmaya başladıktan sonra burçlara olan merakları artıyor, hatta fal türü şeylere bile merakları artıyor. Burç yasak değil ama fal özellikle yasaklandığı halde! Ama dikkat ediniz burçları da fal haline getirdiler, dolayısıyla o kapsama soktular. Şimdi nasıl bakacağız bu işe? Bakın bir astronomi var bir de astroloji var. Astronomi gök cisimlerinin hallerini matematiksel olarak veya diğer bilim kurallarıyla bize tanıtan, var'ı tarif eden bir bilim **astronomi**. Bize sistemi tanımlayan bir bilim! Biz burçlardan yararlanırken astronomi okumuyoruz ki! Ne okuyoruz? Astroloji! Peki, astroloji ne? Astronomi biliminin ortaya koyduğu gök cisimlerine ait hareketleri yorumlayan bir dal; **Astroloji**, astronominin hareketlerle ilan ettiği bilgilere bakıp yorumluyor. Bir yıldızın nerde, ne kadar, nasıl duracağını, ne yapacağını tesbit eden astronomi bilimi. Astroloji onu alıyor yorumluyor. Astronomi bilimsel diye, yorumu da bilimsel olamaz ki! Astronomi Sünnetullah'ı anlatıyor. Astroloji kendine göre Sünnetullah'tan mana çıkarıyor. Peki, bunlar yanlış mı? Yanlış demiyorum dikkat ediniz! Burçlar ve özellikleri bu küfür yapıya aittir, bunu inceler! **Siz burçlara önem vermekle, burçlara inanmakla, demiyorum, o yorumlara önem vermekle "A" Takdim Formu "BEN" yapınızı kuvvetlendiriyorsunuz!** Örneğin "A" Takdim Formu "BEN" yapıdan kurtulmak kolay mı? Dünyanın gereği, dünya yaşantısının formatı bu! Ve kişi de bu haliyle "BEN" demiş ve bu SOL Dosyaların davranışlarına sahip çıkmış ya! Ha, şimdi o alıyor eline, bulunduğu burcu okuyor. Diyor ki o burcun sahiplerine; "işte şu, şu tarihler arsında doğanlar cömert olur." Cömert kelimesi zaten bir örtüdür, muhtara aittir. Dikkat edin kendi özelliği! Diyor ki; kıskanç olur, işte o buna ait. Yani buradaki "A" Takdim Formu "BEN"in dosyalarının ne cins olduğunu söylüyor.

Çünkü doğum anında, bu İz Düşümler nasıl dilenmişseniz ona göre gökyüzünün yıldız kompozisyonundan etkilenerek buralara İz Düşümlenir. Etkilenir! Ama etki sonucu ortaya çıkan şeyler HAKK yapıya ait değildir, Vehmin Zulmetine aittir. Eğer, siz bunları çok önemser ve hayatınıza bunlarla yön verirseniz siz hala "A" yapıyı yönetiyor ve güçlendiriyorsunuz demektir. Bir; bir yanı bu! İki; bakın dedik ki **astroloji, astronomi ilminin ürünlerini yorumlar.** Peki, kim yorumluyor? Astronomi ilmini, sünnetullahı tesbit eden muhtar veya değil, ne fark eder! "Yer çekimi var"ı muhtar olan da bulabilir, olmayan da! Bu sünnetullahı tesbit! Fark eden nedir? Bakın, daha önce konuşmuştuk çok önemli. Bu hususta Muhammedi Anlayışla ilgili önemli olan nedir? O sünnetullahı tesbit ettin, ama bununla El Hüsna'yı tasdik ettin mi, etmedin mi? Leyl Suresi'nden okumuştuk; **onlar El Hüsna'yı tasdik etmezler, cimriler vermezler ve El Hüsna'yı tasdik etmezler!** El Hüsna'yı tasdik ettin mi? Hayır, etmedin El Hüsna'yı tasdik! Ne demek El Hüsna'yı tasdik? Bulduğun şeyi, tesbit ettiğin Sünnetullah bulgusunu Allah'ın esma âlemiyle ilişkilendirip, bir Esma Kuralı olarak mı gördün, yoksa başka bir şeye mi bağladın? Hayır, başka bir şeye bağladı. Neye? Tesadüfden tutun da başka bir şeylere. O zaman El Hüsna'yı tasdik etmedi! Böylece perdelendi! Ama bu işin başlangıcı doğru, o ayrı; nedir o? Bir Var'ı tesbit etti, "dünya yuvarlaktır" dedi. "Dünyanın yer çekimi vardır" dedi… Bunlar birer bulgu! Peki, iş yoruma gelince,

yorumlayan kim? “A” Takdim Formu “BEN”, muhtar yapı, böyle bir yapı! Belki Allah inancına da karşı, belki çok kuvvetli de narsist, hümanist tanrı da olabilir, olsun ama o karakterine göre yorum yapacak size! Siz oturuyorsunuz, bir tanrının tanrılığını ilan etmiş birisinin bilimsel bulgulara bakarak yaptığı yorumlara göre hayatınızı dizayn ediyorsunuz. Olabilir mi? Ne zaman olur? Eğer siz “A” Takdim Formu “BEN” olarak yaşamayı önemsiyorsanız, sizin için onlar çok önemli ipucu! Ama siz bu “A” yapıdan kurtulmak istiyorsanız, o zaman da sizin için ipucu! Bakın ne kadar güzel bir ipucu, yararlanmak isterseniz. Burçların ana kurallarına bakarsanız, orada sizin bir özelliğinizi anlatıyor. Bu anlattığı yalnızca yorum değil. O özelliği yorumluyor ama o özellikler birçok tecrübeden kaynaklanan, birçok gözlemden kaynaklanan da bulgular. Burç özellikleriyle ilgili yorumlar, bilimsel bulgulara kadar ulaşmış ana tesbitler var. Peki, neyi tarif ediyor size? Sizin HAKK yapınızı mı tarif ediyor? Hayır! Sizin Vehim Zulmeti olan dosyalarınızın özelliklerini söylüyor! Sizin de amacınız; onlardan kurtulmak! O zaman siz ***kurtulacağınız şeyi tanımak için*** ordan yararlanabilirsiniz. Ama siz ona sahip çıkarsanız!? Nasıl sahip çıkarsınız? Çok rastlıyoruz, herhangi bir olay karşısında “ne yapayım ben şu burcum, ben böyle yaparım” diyor. İşte sahip çıktı! Daha nasıl muhtar olsun? Kurtulmayı bırak, kişi elimden gelen bir şey yok, ben şu burcum. Benim şu özelliğim var; orada çok kıskanç diyor, elimde değil ben kıskanırım diyerek onlara sahip çıkıyor. Oysa onun kendisi için bir ipucu olduğunu öğrenip, YOK edilmesi gerekiyorsa o özellik nasıl yok edilir veya HAKK yapıya hicret ettirilmesi gerekiyorsa nasıl hicret ettirilir onu öğrenmesi lazım! Örneğin burcunuzda; insanlar için çok fedakârdır diyor. Yani tanrılardan takdir alma yolu size kolaylaştırılmış, burcunuz gösteriyor! Veya çok çalışkan diye tanımlıyor. Öğrendiniz özelliğinizi, “ha, ben bunu, bu gayreti nasıl nura çeviririm; bunu nasıl Allah yolunda kullanırım?” deyip, özelliğinizi Allah yolunda kullanma, onu tanrının elinden kurtarma çalışmaları yapmalısınız. Dolayısıyla, burçlara lütfen böyle yaklaşalım. Burçlardan yararlanırken veya onları yorumlarken kader gerçeğini yok sayıp, sanki kader yokmuş gibi, yani İnsan Suresi-30 yokmuş gibi korkup da telaşlanmayın! Şu yıldız şuraya gitti ne yapacağız, bu yıldız şuradan geldi ne yapacağız? Bu “A”nın korkusudur! “A” korksun! “A” yapıyı gökyüzü yönetir, “B” yapı gökyüzünü yönetir. Buna dikkat ediniz, daha önce bunu geniş de konuşmuştuk.

“A” yapıyı cazip kılan, o küfre sizi âşık yapan çok önemli ipuçları söylemiştik. Bunlardan bu BEN’i ayakta tutan önemli şeyin birisinin **öfke** olduğunu, bir diğerinin de **cinsellik platformu** olduğunu söylemiştik. Öfkeyle ilgi birçok şey paylaştık. Cinsellikle ilgili çok paylaşmadık. Önemine, tehlikesine vurgu yaptık! Şimdi hafif bir giriş yapalım, zamanla genişletmek için.

“B” Takdim Formu “BEN”in cinsiyeti, cinselliği yok mu,? Var! Bu bir vehim! Bu vehim, bu ilmî surette ne dilenmişse o şartlarla Kendini Hissetme Duygusundan yararlanarak kendini öyle sanar, bu yüzden “var görünür”. İnşaallah bir gün sırf bu yanını geniş konuşalım, buraları hep birkaç cümleyle geçiyoruz. Siz Kendini Hissetme Duygusunu çözüp onu kendinizde saflaştırmadan, onunla tanışmadan idrak fırlamaz! Kendini Hissetme Duygusunu önemseyiniz, ilerde onu biraz geniş paylaşalım inşaallah. Bu ilmî surete dişilik dilenmişse, o dilemenin gereği arzda

bulunan genler de o doğrultuda çalışacağı için o sınırlarla o şartlarla Kendini Hissetme Duygusu o şartlar yüzünden "ben dişiyim" der, erkek dilenmişse "erkeğim" der veya. Ancak Muhtariyeti Tercih Gücünün verilmesiyle beraber, Çevresel İz Düşüm'ün oluşmasında; SAĞ dosyaların SOL dosyalara kopyasında CİNSELLİK de geçmiştir, kopyalanmıştır. Ve muhtar yapı onu da kullanır! Öyleyse, bir şeyin o şey neyse, **günahından kurtulmak** için, yani yanlışından kurtulmak için önce onun zulmetini iyi tarif etmek gerekir. "Bunun zulmeti nedir, yani bu SOL dosyalar içerisindeki onun açılımı, görüntüsü nedir?" onu iyi tarif ederseniz fonksiyonsuzlaştırabilirsiniz! Aksi halde sizin haberiniz olmadan o dosya çalışır.

Şimdi bakın, bu konuya cinsellikle ilgili baktığınızda cinsellik deyince yalnızca dişi düşünmeyin. "A" Takdim Formu "BEN" muhtariyetini sunarken cinselliğinden yararlanır! "Ben varım" derken cinsiyetini takdim eder ve cinsiyetini takdim etmekten dolayı tarif edemeyeceğiniz bir haz alır! Neden tarif edemeyeceğimiz? Tatlar ve hazlar tarif edilemez! Bu haz almanın kaynağı ne? Şimdi bakın, bunun mekanizmasıyla ilgili kaynaklarda rastlayamayacağınız bir bilgiyi paylaşayım. Ama kanaatim diye belirteyim ki, kayda öyle düşsün kanaatim olarak söyleyelim: Allah celle celaluhu buyurdu ki; **Ben Gizli Bir Hazine idim, bilinmek istedim.** Peki, bilinmek istemesinin sonucunda ne meydana geldi? İki şey! Bir; bilecekler. Birinin bilmesi için "BEN" demesi lazım. İşte ona "B" yapıya bunun için izin verildi; "BEN" de, ama haddi aşma!" denildi. İki; özelliklerin, sonsuz ve sınırsız olan manaların vücut bulduğu zaman ef'al âleminde gözükmesi için Çokluk Âlemi dediğimiz, **Kesret Âlemi** dediğimiz meydana geldi; özellikleri sergileyen âlem! Bu Allah'ın dileğiydi. Bu dilek ilmî surette de var, **gizli bir hazine idim, bilinmek istedim** özelliği ilmi surette de var; bilinmek istiyor! Seksle ilgili değil, bakın zulmetten bahsediyoruz! Bilinmek istiyor; kalçam şöyle, bacağım böyle! Korkuyor; "göbeğim şöyle, aman ya görürlerse, benim muhtariyetime şöyle derler!" Bilinmek istiyor ve onunla övülmek istiyor! Tanrılığın özelliği o; onunla anılmak istiyor!

Günümüzün çok önemli yazarlarından birisinin yaptığı bir araştırma günlerce konuşuldu. Tesettüre girdi ve gitti tesettürlüler arasında yaşadı nasıl davranılıyor? bir inceleme yaptı kendince ve tesbitlerini yazdı. İçinden bir cümlesini size söyleyeyim. Yolda tamamen örtünmüş halde yürüyor, hiç alışmadığı bir şeyle karşılaşıyor! Allah Allah kimse bakmıyor! Ve "A" Takdim Formu "BEN" kapsamındaki dürüstlüğüyle bulgusunu söylüyor! Cümleye çok dikkat edin; "yok gibiyim". YOK gibiyim! Halbuki var zannettiği şey de başka bir şey gibi ya! Farkında değil, "yok gibiyim!" diyor. Niye? Ben alışığım; yürürken bana bakılmasına, benden etkilenilmesine, onunla tarif edilmeye alışığım! Ama böyle hiç kimse bana bakmıyor; ben var mıyım yok muyum belli değil!

Ey Mübarekler!

Zaten "yok" olmak için çalışmıyor musunuz? O "var" olmak için çalışıyor, doğru! O var olmak istiyor! Eğer Varım ve Muhtarım diyorsa gayet doğru, gereğini yerine getirecek! Ama siz? Zaten YOK olmaya adaysınız! Niye cinsellikle ilgili VAR olmak için çırpınıyorsunuz? Rabbiniz yasakladığı halde! Bakın, HAKK'ın çevresindeki şu Edeb Perdesi var ya, kişinin hazinelerini korumasının zahiri hali

budur! Siz bunu hiçe sayarak "belli olsun" diye gayret ederseniz, erkek veya dişi, siz o zaman bu zulmetin içine düşer ve onunla perdelenirsiniz! Takdir görebilirsiniz! Ama takdir edene ve takdir gördüğünüz yere bakınız, oradan mükâfat alırsınız! Dolayısıyla **cinselliğin zulmeti**yle ilgili bir farkındalığın başlaması için şimdilik böyle bir giriş yaptık. Lütfen tefekkür kapılarınızı bu konuda çalıştırınız, açınız. Ölüm gelmeden açınız! Bu konu özellikle kadınların MÜFLİS olmalarını sağlayacak çok önemli bir noktadır! İnciri çuvala koymak çok zordur, onun için marketlerde görürsünüz tek tek kasalarda durur. Bir çuval inciri olduğu gibi güzel dizmek kolay mı? Ama bir çuval incir yaptı diyelim, işte böyle bir yanlış hareketle bir dokunuyor, hepsi birbirine karışıyor, bir çuval incir kötü oluyor ondan sonra! Derler ya "bir çuval inciri batırdı". Niye "bir çuval cevizi batırdı" demiyorlar? Bir çuval inciri batırtacak bir şeydir bu, bunu önemseyiniz! eğer bu yoldaysanız, eğer bu işi önemsiyorsanız, vehmin zulmetinden kurtulmak istiyorsanız bu dosyayı önemseyin! En azından şu noktadan başlayınız, vücudunuzun hatları belli olacak şekilde yürümeyin! Bunu buyuran Rabbiniz! Lütfen özen gösteriniz. Öyle bir şey ki "kim ne der?"le karşılaşırsınız. Bu "kim ne der?" cümlesi "Rabbim ne der?"e dönerse kazanırsınız. "kim ne der?" cümlesini "Rabbim ne der?"e çevirirseniz inşaallah. Üniversite hayatı yüzünden cümleleri öznesini farklı kuruyoruz, bağışlayınız. Bu cümleyi şöyle düzeltelim; "kim, ne der?"i "Rabbim ne der?"e çevirirsek kazanırız, inşaallah.

Birkaç cümle de sağ ve solla ilgili konuşalım. Daha önce giriş yapmıştık, bir iki örnek verelim. Dedik ki; esas yer anlamında **sağ,** çevresel iz düşüm, vehmin zulmeti hali ve yaşantısı **sol**. Böylece onlara, oradaki hallere dosya olarak bakarsak; **Sağ Dosyalar, Sol Dosyalar** diyebiliriz. Şimdi şu sözleri bu çerçevede anlamaya çalışalım öyleyse. Ayetleri okurken övülen bir grup görürsünüz **ashab-ı yemin.** Onun mealinde **"sağcılar"** der. Orda bahsedilen sağcıların bizim günlük hayatta kullandığımız veya dünyada kullanılan siyasi imajlar olan sağcılar ve solcularla hiç ilişkisinin olmadığını lütfen görünüz. Hiç ilişkisi yok! Hele bakın muhafazakâr kelimesinin İslamiyet'le hiç ilişkisi yok! Müslüman muhafazakâr olamaz! Statükocu, durdurucu, bir şeyi koruyan olamaz. Bir hıristiyan, elindeki bir şey zamanla değişmiştir, muhafazakâr olabilir, başka birisi de. Niye değişti? Çünkü Muhammedi Bakış geldi! Ona karşı koruyor elindekini. Değişikliğe ayak uydurmuyor, işte **muhafazakâr**! Ama Müslüman **her an yeni şanda,** muhafazakâr olabilir mi? Yenilenemez ki! Bu nedenle muhafazakâr kelimesi bize uymaz. Çünkü Muhammedi Bakış'ın en altında dünya rejimlerinin ulaşmak istediği demokratik yaşantı vardır, demokrasi vardır. Muhammedi Bakış onun üstüne bina edilir. Bu yüzden buradaki **sağ ve sol** çok farklıdır ve tamamen **HAKK yapı ve BATIL yapı**yla ilgilidir. **"Ashab-ı yemin; sağcılar, Ashab-ı şimal; solcular"** diye ayetlerde rastlarsınız, onları meallerde görünce lütfen buradaki sağ ve sol olarak kendinizde düşünün! Öteye bakar, sağcı solcu ararsanız yanılırsınız! Kendinizde! Kendinizdeki SAĞ dosyalar, kendinizdeki SOL dosyalar! Sizi kabirde sorguya çekmek üzere gelecek melekleri inceleyiniz!? Bakın bir melek gelmiyor, iki melek geliyor. Çünkü İKİ TİP DOSYAnız var! Onlara bakın, isimlerine bakın, özelliklerine bakın; dosyalarınıza göre!

Ve bir söz; **sağ elin verdiğini sol el bilmemeli!** Vermek çünkü İslamiyet'te, Muhammedi Bakışta çok önemli; vermek! Ama nedir bu? Şimdi göreceğiz. **Vermek! Sağ elin verdiğini sol el bilmemeli;** denilen A Takdim Formu BEN'in sağ eli ve sol eli değil! "Birisine bir şey verdim; şu, şu bilmesin hatta benim ellerimin bile birbirinden haberi olmasın" değil! Bir kere dikkat edin sağ elin verdiği, sol elin değil! Demek ki SAĞ dosyalarla vereceksin, burdan anlaşılan o! Yani muhtar eliyle vermeyeceksin. "B" Takdim Formu "BEN"in eliyle vereceksin ve o verdiğini sendeki muhtar yapı bilmeyecek, sahip çıkmayacak, haberi olmayacak ondan! Burdaki SOL dosyalarda onun yeri gözükmeyecek! Sağ elin verdiğini sol el bilmeyecek. Kimde? Sende! Demek ki; sen yalnızca kendini yoklayacaksın; bu ne eli? "B" Takdim Formu "BEN"in eli mi, A Takdim Formu "BEN"in eli mi? Tekrar vurguluyorum ki, eğer bir kişi A Takdim Formu "BEN"den kurtulmayı **hedef** edinir ve hayata öyle başlarsa veli muamelesi görür; onun eli **sağ el**dir. "Eyvah ben ne zaman veli olacağım da, yani nefs-i mutmainede olacağım da elim sağ el olacak" derse yanlış olur! O andan itibaren, veli değildir ama, **veli muamelesi** görür. Hiç veli gördünüz mü? Bakın salâtta velisiniz kesin şüphesiz! Salata durduğunuz an nefs-i mutmainedesiniz. İdrakında olmayabilirsin! Ama nefs-i mutmainede olmadan secdeye gidemezsin! Salâtta nefs-i mutmainedesin, farkında ol veya olma! Dünyada bu kadar haşmetli ve muazzam bir iş o salata durduğun zamanki hal! Öyle bir iş o! Demek ki sağ el, sol el neymiş burdan onu anlıyoruz. **Sağı solu belli olmayan kişi!** Bu "A" Takdim Formu "BEN"de de öyledir; **sağı solu belli olmayan kişi**dir o! Yani o tanrının ne yapacağı belli olmaz; yani tanrı mı, değil mi belli değil! Bir HAKK yapı gibi gözüküyor, bir tanrı gibi gözüküyor, karar vermemiş, hedef koymamış; **hedefsiz** demek! Ama **Muhammedi Bakış**ta sağı solu belli olmayan öyle değil!

Ayetlerde rastlarsınız **"sağ elin sahip oldukları müstesna"**. Bir şeyler anlatır sonra bir ruhsat çıkar, bir izin çıkar; **ancak sağ elinizin altındakiler müstesna, sağ elinizle sahip olduklarınız müstesna.** Demek ki; siz neye sağ dosyalarla sahipseniz, neler sizin sağ dosyalarınızın çerçevesi içindeyse onlar! Eğer bir şeye muhtar zihniyetle sahipseniz, ruhsat ona değil. Eğer "A" Takdim Formu "BEN"le, muhtar yapıyla bir şeye sahipse, o onu söylemiyor. Sen "B" Takdim Formu "BEN"le neye sahipsen onlarda şu hakların var" diyor.

Vermek ve cimrilik! Bunu Leyl Suresi'nde biraz konuşmuştuk. Ama vaktimizi yönetme açısından bunu şimdi yine kısa geçeceğiz. **Vermek ve cimrilik**; konusuna "A" Takdim Formu "BEN"in özellikleri olarak bakarsa kişi yanılır. Ama "vermekle ulaşacağı gerçek vermesi nedir, cimrilikle ulaşacağı gerçek cimrilik nedir?" son noktasını söyleyelim, "A" Takdim Formu "BEN" olarak iddiasında bulunduğu muhtariyeti vermektir! **"Onlar veremezler!"** Mallarını mülklerini çok kolay verirler ama muhtariyetlerini veremezler! "Ben muhtarım, benim özgür iradem var, bana ait de mülk var, Allah'a ait de mülk var, herkes kendi mülküne baksın" der. "Ben onun mülküne karışıyor muyum? O da benimkine karışmasın! Bana ait de ***mülk*** var, bana ait de ***güç*** var ve ben de ***hüküm*** verebilirim" der. Oysa Kur'an çok açık; "**mülk Allah'ındır, hüküm Allah'ındır, güç Allah'ındır"** diyor. Ama o muhtariyetini ilan ettiği için buradaki tanrıya da MÜLK verir, GÜÇ verir ve HÜ-

KÜM verdirir. Böylece "tamam, benim gücüm var ama Allah için kullanıyorum. Benim mülküm var ama Allah için kullanıyorum. Ben hüküm veriyorum ama Allah yolunda hüküm veriyorum" diyerek kendini avutur. O "A" Takdim Formu "BEN"'in işidir. Oysa Muhammedi Bakış'ta **vermek** esas bu; iddiasında bulunduğu "sözde muhtariyeti" vermektir! **Cimri** bunu tutan vermeyendir. İşe böyle baktığınız zaman ayetleri çok daha kolay çözeceksiniz.

Ve rastlayacağınız bir şey **müttaki**; korunmak isteyen, korunan ve **müstağni;** korunma tedbirlerini önemsemeyen, korunmayan. Korunmak isteyen; önce "A" Takdim Formu "BEN"'in, muhtariyetin hal ve hareketlerinden korunmaya çalışan, başlangıçta! İlk başlangıç budur, müttaki hayata ilk böyle başlar. Müttakiyi bu işe başlatan mekanizma ise, nefs-i levvame dediğimiz mekanizmadır.

Bakara Suresi'nin ilk beş ayeti: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmanir Rahim. Elif Lâm Mîm, zalikel kitabu la raybe fiyh hüden lil müttakin, elleziyne yü'minüne Bil ğaybi ve yukimunes salate ve mimma razaknahum yunfikun, velleziyne yü'minüne Bi ma ünzile ileyke ve ma ünzile min gablik, ve Bil ahireti hüm yukinun, ülaike ala hüden min Rabbihim ve ülaike hüm'ül müflihun.** Sadakallahul Aziym. Korunmaktan bahsettik ya, müttaki korunmak isteyen. Birinci ayet çok farklı ayrı bir konu, inşaallah ilerde bunu derin görüşebiliriz nasib olursa, inşaallah ilerde; **Elif, Lam, Mim.** İkinci ayet; **Zalikel Kitabu la raybe fiyh, hüden lil müttakin.** Meali: Hakkında şüphe edilmesi mümkün olmayan o hakikat ve sünnetullah bilgisi; kitap olarak açılımı; korunmak isteyenlere gerçeği idrak etme kaynağıdır. Bakın **korunmak** dedik ya; bu "A" Takdim Formu "BEN"den korunmak! Korunmak isteyen için kaynak çok açık gözüküyor öyleyse. Nedir o? Hakikat ve Sünnetullah Bilgisi; Kitab. Yani hem KUR'ANI KERİM hem EVREN bir kaynaktır. O kaynak nasıl çözülecek en önemli şartı nedir? Eğer Kur'anı Kerim'i OKUmak ve Hadisi Şerifleri çözmek istiyorsanız Hanif olmak gerekiyor, Tahir olmak gerekiyor; yani elbiseyi temizlemek gerekiyor. Burda gördüğünüz bu SOL Dosyalar onu çözemez. Onun tipik bir örneğini şimdi okuyacağım. SOL Dosyalarla nasıl bir meal yapılıyor, biraz sonra çok önemli iki ayette okuyacağım, inşaallah.

Eğer Evren Bilgisinden yararlanıyorsanız, yine hanif ve tahirsiniz ki; El Hüsna'yı tasdik etmek gerekiyor. El Hüsna'yı tasdik etmeyen Sünnetullah'tan yararlanamaz! Ne demek yararlanamaz? O bilgiler onu Allah'a ulaştırmaz, başka tanrılara ulaştırır. Bakın bizim konumuza mevzu edeceğimiz ayet, üçüncü ayet burda. **İşte onlar** yani korunmak isteyenler **gayblarındaki** algılayamadıkları **hakikate iman ederler.** Nerden bilip? Çünkü kendilerine duyuruldu! O duyurulana iman ederler. Bu duyurulmasaydı tanrı olduğunu nerden bilecek kişi? Muhammedi Bakış'ın lütfuna, önemine ve hediyesine bakın! O formatı o kadar benimsiyor ve o dünya yaşantı formatına o kadar âşık ki, onun bir tanrılık ilanı olduğunu, "***la ilahe"*** demesi gereken reddetmesi gereken bir şey olduğunu nerden bilebilir? **Gayblarındaki hakikate iman ederler;** müttakilerin özellikleri. **Salâtı ikame ederler**; salâtı yaşanır hale getirirler **ve kendilerimize verdiklerimizden "Allah ADINA" infak ederler.** Burdan izin verirseniz şimdilik salât ikamesini alalım, ona bir-

kaç cümleyle bakalım. Neden? Çünkü nefs-i levvame yaşantısının direği SALÂT. Bakın buna ek olarak Ankebut Suresi-45'i okuyalım inşaallah, mealen: **Sana vahyolunan kitabı oku**; bildir, **salâtı ikame et. Kesinlikle salât fahşa'dan;** yani kendini tanrı ilan etmekten ve buna ait davranışlardan bunun hallerinden **ve münkerden,** Sünnetullah'a ters düşen şeylerden **uzaklaştırır!** Salâtın, salât ikamesinin Muhammedi Bakış'ın direği olduğunu, bize ayetle de bildirmiş oluyor Yaradan; **sana vahyolunan Kitabı oku,** bildir, **salâtı ikame et. Kesinlikle salât fahşadan ve münkerden uzaklaştırır. Elbette ki Allah Zikri Ekber'dir.** Yani Allah zikri yaparsan Allah'ı hatırlarsan Allah sana Ekberiyetini yaşatır. Ne demek **Allah'ı hatırlamak**? Allah yokmuş gibi yaşamazsan! Bir iş yapıyorsun, o fiili Allah yokmuş gibi yaparsan olmadı, hatırlamadın. Allah yokmuş gibi veya Allah sanki Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi davranırsan -bu kısım kaderle çok ilişkili-Allah'ı hatırlamamış olursun. Ama Allah'ı hatırlarsan, böyle davranırsan Allah Ekberdir; yani sana Ekberiyetini yaşatır! **Allah, ne halde olduğunuzu bilir.**

Burda bu ayet ve başka konularla ilgili duyduğum ve rastladığım iki şeye değinmek isterim. **"Sana vahyolunan kitabı oku; bildir. Salâtı ikame et"** dedi ya ve "**kitabı oku**" "**salâtı ikame et**"ten önce ya, bunu "salâttan önemli ve öncelikli" diye yorumluyorlar ve bunu çok önemli bilim adamları din adına söylüyor! Hatta "okuma"yı da dışarıdaki normal okumalar gibi yorumluyorlar! Onun için "al kitabı oku, yani namazdan önemli!" diyorlar. Çok güzel bir şeytan aldatmacası! Seni namazdan uzaklaştırmak salâttan uzaklaştırmak için. Bakın; **sana vahyolunan kitabı oku;** bildir, **salâtı ikame et.** Şimdi, Bakara Suresi 2. ayete bakalım: **Hakkında şüphe edilmesi mümkün olmayan o Hakikat ve Sünnetullah Bilgisi Kitab, korunmak isteyenlere gerçeği idrak ettirme kitabıdır, kaynağıdır.** Korunmak isteyenlere bir kaynaktır. Yani korunmak için salât ikame etmek isteyenlere onun önemini anlatacak bir kaynaktır! "Ondan önemlidir" demiyor, böyle bir şey olmaz!

Bir diğer konu: Eğer işe tanrısal bakanların sözleri dinlenmemiş ve kişi salâtı tercih etmişse bozulurlar; tanrısal davranırlar, "siz ne yapıyorsunuz, sohbet salâttan azizdir" derler. Tamamen tanrısal bir bakış! Salât dediğin zaman hele de farzı kastediyorsan! Nafile için belki önerebilirsin onu. Çünkü "nafileyi sonra yapabilirsin, gel şimdi dinle" diyebilirsin, bir öneridir o. Onu da bilemezsin ki; o nafile Allah indinde nedir? Benim konuşmam ondan iyidir, nasıl dersin? Bu yüzden salât hakkında konuşunca çok korkmak ve dikkatli olmak lazım! Çünkü onun gerçeğini fark edemeyenlere ayetle Allah; **"VEYL olsun!"** diyor **"onlara veyl olsun!**

Dil uzmanlarından duyduğum öğrendiğime göre Kur'anda salât kelimesi on sekiz on dokuz manada geçiyor. Salât aslında ***destek*** manasındadır diyorlar, bir şeyi desteklemek! Ama Kur'anda yanında ikame varsa salât ikamesi diyorsa o namaz diye bildiğimizdir, onu kastediyor demektir. Bizim okuduğumuz ayette de ikame geçiyor **salâtınızı ikame ediniz**. Salâtı ikame etmek ne demek? **İkametgâh kâğıdı**nı bilirsiniz, ikametgâh kâğıdınız neyi bildirir? Sizin yerleşik halinizi, adresinizi; sizin halinizi bildirir. Şurda oturuyor, şöyle yapıyor diye arayanın sizi bulmasını sağlar! Salâtı ikame etmek de işte böyle bir şey! Siz salât ikamesin-

de tarif edileni yaptığınız zaman sonraki hayatınıza salâttan getirinizi ikame edeceksiniz. Onu ikame etmek, onu yerleşik kılmak! Seccadeden sonra "serbestsin" değil! Salâttaki EDEBini, salâttan sonraki yaşantına hâkim kılmak, İKAME etmek! Bu çok önemli ve bunu dosdoğru yapmak! Ne demek **dosdoğru yapmak**? Sakın bunu yaparken kendini kandırma demek, bir. İki, dosdoğru yapmak demek; "Tam Davet'e uygun yap, eksik olmayana uygun yap! Sana bir davet yapıldı, bir tebliğ yapıldı, işte ona uygun yap, ona uygun olsun! Tam Davet'e uygun yap! Tanrılara uygun olmasın, o zaman noksan olur" demektir.

Biraz önce Ezan Duası'nın içerisinde Tam Davet'in manasını biraz paylaştık ve orda **salât ikamesinin ve Tam Davet'in sahibi olan Rabbül Alemiyn** dedik; Rabbim olan Allah; Tam Davetin ve salât ikamesinin sahibi! Sahibi! Her şeyin sahibi O! Yani başka şeylerin sahibi olan başka birisi mi var! Onun **sahibi**! Nedir bu sahibi? Salât ikamesinin nasıl sahibi olur, neden sahip olarak vurgulanmış? Bakın çok kısa bir örnekle, onu anlamamızı sağlayacak bir örnekle bakalım işe. Nedir o?

Fil Suresi. Fil Suresi'nin anlattığı vakanın olduğu yıla o dönemde yaşayanlar **Fil Yılı** demişler; Çünkü zamanın gösterilmesi günümüzdeki gibi değil o zaman. Çevreyi etkileyen, unutulmayan, uzun yıllar akılda kalacak önemli olaylar referans gösterilerek "ondan şu kadar önce, şu kadar sonra" gibi tarifler kullanılıyor. Bunlardan birisi de bu Fil Yılı; Fil Yılından önce, Fil Yılından sonra. Fil Yılı yani Fil Suresi'nde bahs edilen olayın olduğu yıl aynı zamanda Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin doğum yılı, doğduğu yıl. O yıl Efendimizin doğumundan yanılmıyorsam 50-52 gün önce gerçekleşen bir olay. Bu neden önemli? Bakın, Kur'anı Kerim'de birçok kıssa anlatılır; eski Nebi ve Rasûllere ait kıssalar. Şahitleri yok, ama Efendimize imanla kabul ediyorlar. Ama bu farklı! Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem kırk küsur yaşında. Bu sure geldiğinde, okurken, Fil Olayı'nı görenler var, bu surede anlatılan olayı yaşamışlar var; bu yüzden önemli. Önemli yanlarından birisi bu! Efendimizin doğum yılında olmasının ayrı sebepleri var, ama konumuzla ilgili bu yanı da önemli. Hatta Hazreti Aişe'den rivayetle: Buyuruyor ki Hazreti Aişe radıyallahu anh; **o filleri süren iki kişiyi Kâbe'de kör ve kötürüm olmuş dilenirlerken gördüm.** Efendimiz (SAV) sureyi açıklarken de Fil Suresi'nde bahs edilen olayı yaşamış olanlar, onu dinliyorlar. Bunu çok bastırarak söylüyorum şahitleri olan bir kıssayı içeren sure olduğu için. Günümüzde bunları çok yanlış yorumlayan, Kur'andan farklı mesajlar çıkaran ama esas ana mesajı görmemeye çalışan bakışlar için söylüyorum.

Bir iki cümleyle Fil Suresini, bu olayı özetleyelim. İnsanların Kâbe'ye olan bir iştiyakı var. Ki İslamiyet olmadığı halde henüz böyle bir iştiyak var.

Ancak devam etmeden bir noktayı paylaşayım. Hadislerde incelediğiniz zaman Efendimiz (SAV)in zamanında yaşayan bir kişiden bahsedilir. Efendimiz diyor ki; **o ayrı tek başına ümmetsiz diriltilecek. Hz. İsa ile Hz. Muhammed sallallahu aleyhi vesellem arasına rastlayan bir statüde tek başına diriltilecek; ümmetsiz!** Çünkü akılsız ve deli zannedilen bu kişi Hazreti İbrahim Dini'ne hala sımsıkı bağlı ve onu uygulayan bir zat! Hanifliği Hanif anlayışını Efendimize risalet gelmeden önce uygulayan bir zat.

Evet, böyle bir cazibe oluşturduğu için bir komutan talip oluyor; ***ben orayı yerle bir edeceğim Kâbe'yi***. Ve onun orayı yerle bir etmesi için başka devletler yardımda bulunuyorlar ve o zamanın çok güçlü silahları olan "**filler**"i verenler var. Bu yüzden, o fillerin görünüşü, haşmeti, yürüyüşü, savaştaki desteği yüzünden; bir "Fil Ordusu", fili olan bir ordu Ebrehe'nin ordusu. Kâbe'ye geliyor, yaklaşıyor ama Kâbe'yi koruyacak bir asker, bir güç yok! O kısımları tefsirlerden bulur okursunuz, ben ana konuya gelmek için özetlemeye çalışıyorum. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin dedesi Abdülmuttalib o zaman bilinen ulu kişilerden, önder kişilerden ve fiziksel güzelliğiyle, haliyle de çok ünlü. Onu tarih kitapları "güzeller güzeli" diye tanımlıyor. Efendimizin babasını da öyle tanımlıyorlar. Üzülüyor Kâbe yerle bir olacak! diye. Gücü yok, ordusu yok, askeri yok, kendisi de yaşlı. Kâbe'nin Kapısı'nın Kulbunu tutuyor ***Allahım*** diyor -tefsirlerde hatta "hümme" diyor, yani "Allahümme" manasına gelen, der- "Allahım burası senin. Bizim burayı koruyacak hiçbir gücümüz yok. Burası senin. Sen önemsedin; sen önemsediğin için biz önemsedik. Ama koruyacak halimiz, gücümüz yok. Kendi yerini kendin koru" diyor ve bir uzak dağ tarafına çekiliyorlar. Hatta Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin dedesinin bu görünüşünü ve etrafta sevilmesini duyunca Ebrehe merak da ediyor, önemsiyor. Ve iki yüz kadar koyununu alıp götürüyorlar savaşa gelenler. Ebrehe'den istemeye gidiyor; "koyunlarımı almışlar, ben onları istemeye geldim" diyor. Ebrehe daha önce onu duyduğu bildiği için büyük hürmet gösteriyor karşılarken, ama talebini öğrenince "bre" diyor, "gözümde çok büyüktün ama sözlerinle çok küçüldün. Ben sizin yerinizi yıkmaya geldim, sen koyunlarının derdindesin." "Koyunlar benim" diyor "ama orası Allah'ın. Ben bunları koruyabilirim, istiyorum. Orası Allah'ın." Ve Ebrehe Kâbe'yi yerle bir etmek için nihayet hücum emrini veriyor. Filler bir tehlike seziyorlar ve kıpırdamıyorlar. Hayvanların sezgisi!? Çok uğraşıyorlar filleri hareket ettirebilmek için. Filler hücuma geçmiyor, ürküyorlar ve sonra Ebabil Kuşları gözüküyor takım takım. O kuşları görenler olduğu için özelliklerini tarif ediyorlar. Denizlerden doğru geldiklerini, ellerinin köpek eli gibi bir avuç gibi olduğunu, ağızlarında ve ellerinde de olmak üzere üçer tane koyun dışkısı büyüklüğünde Sicciyl Taşları denilen çamur getirdiklerini ve onları savaşa gelenlere fırlattıklarını, o taşların kafalarından girip arkalarından, bellerinden, sırtlarından böyle mermi gibi çıktığını, değdiği kişilerin yere düştüklerini tarih kitapları anlatıyor, şahitleriyle! Yorum da yapıyorlar; o çamurların aslında birer virüs bombası gibi olduğunu, ondan sonra çiçek, kızıl, kızamık gibi hastalıkların yayıldığını, bu taşların isabet ettiği askerlerin etlerinin çürüdüğünü, düştüğünü, Ebrehe'nin kalbine kadar çürüdüğünü, gidip ulaşması haber vermesi gereken yere kadar etleri düşe düşe gittiğini, en son kalbinin çürüdüğünü anlatıyor. Fil Suresi'ne meallerden tefsirlerden bakabilirsiniz. Ancak burda anlatmak istediğim konumuzla ilgili kısım; Kâbe'nin sahibi olan Allah'ın Kâbe'yi koruduğu, sahipliğin ne olduğu! Kimin sahip çıktığı! Sistemin nasıl çalıştığı! Sahib derken ne kastedildiği! "Sahip" deyip geçiyoruz ama ne demek istendiğini anlatmak. "**Allahümme Rabbe Hazihid Da'vetit Tammeti;** ikame edilen salâtın ve Tam Davet'in sahibi! Şimdi nasıl bir sahiplik var bakın. Salât ikame ederken, nasıl bir sahipliğin işiyle meşgulsünüz! Hep söylüyorum; hayatınızda inceleyiniz nasıl salât ikame ediyorum? diye! Yaptığınız işleri baştan aşağı yazınız, en titiz davrandığınızdan en uy-

duruğuna kadar. En altta, en uyduruk "salât ikame ederim" çıkmasın, çıkmasın! En uyduruk onu yaparım, araya sıkıştırırım, hallederim! Bilmem nereye giderken üstüme başıma çok özen gösteririm, ona ne rast gelirse! Lütfen!

Salâttan elde ettiğinizi **ikame** edeceksiniz. "Ya, düşünüyorum da, ne ikame edeceğim, bir şey elde edemiyorum ki!" diyebilirsiniz ve çok normal, çok normal. Böyle de salât ikame ediyor olsanız, Veli noktasındadır oradaki kişi. Bunun gereği bu. Ha, sen veli olmayı sevmiyor bir an önce oradan kaçıyorsan ayrı mesele. Bütün gün veli olmak için çırpın, dünyanın kitabını oku, tam veli üniformasını giymek için seccadeye geçeceğinde; geçsem mi geçmesem mi? Camı sildikten sonra mı kılsam, yemeği pişirdikten sonra mı? "A"nın işi onlar, şeytanın işi! Gönderir mi seni oraya! Şeytaniyet, Efendimizi miraca göndermiyor, öğrenmesin diye miraca giderken önünü kesiyorlar. Senin miracın da bu, seni miraca gönderir mi? Çok normal! Ama onu tanı, izini sür ve onun nefesini kes!

Peki salâttan nasıl bir şey alabilirim? İkame etmek için bir şey almalıyım. Bunun en önemli, olmazsa olmaz şartı ne biliyor musunuz? **Haşyetullah**! Diyeceksiniz ki "hocam, her kapıdan bu çıkıyor!" Evet! Çünkü Haşyetullah öyle bir şey ki, **Lev enzelna** ayetine bakınız, öyle bir şey ki eğer siz bu ilmî surete Haşyetullahı yaşatırsanız, haşyetullah onun "hayat tarzı" halini alırsa, bu, A Takdim Formu BEN diye anlattığımız İz Düşüm SOL Dosyalarını paramparça eder. Ayet **"Allah haşyeti onları paramparça eder"** diyor **"o dağları parçalar, paramparça eder."** Bizim için bu kadar elzem bir şey, bunu önemsemek lazım. Nasıl bulacağız onu nasıl bileceğiz? "Ben Haşyet duyuyorum" de! Ne olduğunu bilmesen de "ben haşyet duyuyorum" de! "O nedir?" dendiği zaman, "Allah'tan korkuyorum" de! Nasıl korkuyorsun? İpucu vereyim: Korku diye neler biliyorsanız, onun hepsiyle Allah'tan korkun önce! Sonra doğru korkmayı öğrenir beyniniz. Ama önce başka korkuları tanrılara bırakmayın. Ne tür korku biliyorsanız hepsiyle Allah'tan korkun. Önce, Allah'tan korkun. Sonra? Sonra da Allah'tan korkun!

Haşyetullah neden önemli burda? Zaman zaman aklınıza gelebilir; biz kabir hayatına başladığımızda nasıl cevap vereceğiz, bu halimiz yok ki! Bu dil yok, yani bu fiziksel hal yok! Kabir hayatını gördük konuşmalarımızda, isteyen inceleyebilir."Muhtariyeti Tercih Gücü"n de kalktı. Nasıl çalışacak sendeki **bilgi bandı**? Bakın kabir hayatında soru bunlar "Rabbin kim, Nebin kim?" bu kadar! "Rabbin kim, Nebin kim?" soruldu, eğer siz bir bilgiyi, özellikle bunları eğer Haşyetullah bandına kaydetmişseniz çalışır, diğer bantların hepsi kalkar gider. Bazıları din adına yanlış bir sevgi deryasına relaksa düşüyor; O relaksın içerisinde öğreniyor bilgileri! Sonra Muhtariyet Gücünüz elinizden gittiğinde o bilgiler sizden çıkmaz. Sizden çıkacak bilgiler, ancak Haşyetullahla kaydettiğiniz bilgilerdir!

Bu yüzden Haşyetullahı önemseyin. Onu yakalamak, tanımak için gece uyanmalarından yararlanın. Haşyetullahı yakalayın ve onu hayatınıza ikame edin, haşyetullahı. Salâtta? Salâtta sık sık hızlı kontroller yapın, ben rehavette miyim haşyetullahta mıyım diye. Mutlaka haşyetullahla salât ikame edin mutlaka! Başlangıçta, "her hali" olmayabilir, ama belli bir zaman sonra daha salata gelirken bacağınız titrer. Salât ikame ederken, seccadenizde haşyetullah sizi kaplar ve

salât boyunca devam eder o! Haşyetullahı salâtta yaşarsanız, salâttan sonra siz hayata o haşyetullahı ikame edeceksiniz, **İkame edeceğiniz** o işte! Salâtın neyini ikame edeceğiz? Salâtta kazandığın haşyetullahı hayata ikame edeceksin. Çünkü sen seccadeden kalktıktan sonra salâtta kazandığın haşyetullahı hayata ikame edersen "A" çalışamaz, "A" Takdim Formu "BEN" çalışamaz, haşyetullah onu parçalar çalışamaz. Ne kadar haşyetullah ikame ediyorsan "dosdoğru", bu "A"yı o kadar parçalarsın. Bakın bu başlangıçlarda yaklaşık üç saattir. Yani eğer salâtta haşyetullahı depolamayı başarabilmişseniz, salâttan sonra yaklaşık üç saat kadar o haşyetullahı kullanırsınız. Sonra A Takdim Formu BEN canlanır. Bu yüzden, o canlanmadan salât girer devreye; ya bildiğiniz farz salâtlar veya size cazip kılınmış nafile salâtlar vardır, aralara haşyetullah depolamanız için girer.

Neye benzer bu? Kullandığınız bir şeye benzetelim. Yıllaaar önce olsaydı şimdi bu örneği veremeyecektik. Telefonunuzun pili zayıfladığı zaman şarj olsun diye prize takıyorsunuz ya şarj aletiyle! Telefonu tekrar kullanabilmek için, onu **hayata ikame edebilmek için şarj** ediyorsunuz. Haşyetullah açısından seccadedeki salâtlar, bir nevi ilmi surete Haşyetullah şarjlarıdır. Siz telefonunuzu taktınız önemsemediniz, prizinize yarım taktınız, priz burda fiş burda, doğru o işi yaptınız ama şarj olmaz! Veya kabloda temassızlık var, ikide bir gidip o temassızlığı düzeltmeniz lazım; yani haşyet ikide bir geliyor gidiyor gibi! Ona benzetirseniz kolay kavrayabilirsiniz. Salâtta mutlaka Haşyetullah yaşanmalı ve o haşyetullah seccadeden sonra hayata ikame ettirilmeli! Bunun yan belirtilerinden birisi de şudur: Siz salâtta öyle bir **Allah'la sohbet**te olursunuz ki o alışkanlık salâttan sonra da devam eder. Yoklayın kendinizi salâttan sonra hemen; dünyayla mı sohbettesiniz, Allah'la sohbet devam mı ediyor?

Salâtta fark edeceğiniz birkaç ipucunu daha paylaşmak isterim, daha önce salâtla ilgili söylediklerimize ek bir şeyleri. Hadislerden öğreniyoruz ki **peş peşe salât ikame etmemek lazım**. Efendimiz onu yasaklamış ve bazı kavimlerin geçmişte bu yüzden helak olduklarını söylemiştir. Yani bir salâtı ikame ettiniz, salât tamamlandı. Hemen kalktınız başka manada bir salata başladınız "**böyle peş peşe yapmayın**" diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Buna rağmen, bir zat Efendimizin mescidde bulunduğu bir anda bir salâtın peşine hemen salata kalkıyor. Hazreti Ömer -Faruk ya o- gidip onu ensesinden yakalayıp oturtturuyor "Rasülullah ne demişti!" deyip oturtturuyor onu. **Peş peşe salât ikame etmeyin!** Haşyetullah açısından baktığınızda eğer salâtta haşyetullahı yakalar ve yaşarsanız zaten hemen daha sonraki salata haliniz olmaz, bir soluklanma ihtiyacı duyarsınız, yeni bir şarj için. Ha, Haşyetullah depolamıyorsanız gücünüz olur, peş peşe, peş peşe, peş peşe yüz rekâtlık farklı salâtları peş peşe yapabilirsiniz. Ama salâtta Haşyetullah yaşama ve depolama yapabilirseniz onun vücudunuzdaki halini görürsünüz, onu bir sindirmek gerektiğini anlarsınız. Dolayısıyla, bir bölüm salât tamamlandıktan sonra bir küçük ara bu yüzden teşvik edilmiş; **salâttan sonra şunu okuyun** diye. Salâvat getirirsin, Ayet-el Kürsü okursun gibi.

O öyleyken şimdi bakın salâtlardan sonrası için şöyle bir şey önereyim başarabilirseniz. Sağ ve Sol'u konuştuk ya, onun vücudun sağ ve soluyla da ilişkisi var.

Sağ ve sol yanlarınızın ürettiği arzu istek enerjileriyle bu Sağ ve Sol dosyaların da ilişkisi var. Bir hadisi örnek vereyim, hadisi de kolay anlamış olur kişi. Efendimiz (SAV) buyuruyor ki **"rahatsız olduğunuz, hoşunuza gitmeyen bir rüya görürseniz, sol tarafınıza dönerek üç kez tükürünüz."** Bu tükürme "hah, tuh" gibi değil. **Tükürme**; yani sol tarafı reddetme, sol tarafı kötü görme, taviz vermeme bakışı! Anlatabildim mi? Sol tarafın getirdiği telkinlere "tuu" der gibi! Çünkü sol taraf, A Takdim Formu BEN'le ilgili cazibelerin vücudunuza en çok yaklaştığı, esas yaklaştığı yön gibidir, o yüzden orayı önemsememek, sağa sağ yanınıza dönerek hayr duasında bulunmak. Şimdi hadisi daha manalı yakalayabilirsiniz.

- Rasülullah Efendimizin gece Teheccüd namazından sonra Vitr'i kıldığını daha sonra sabahın sünnetini kılıp mescide geçtiğini okumuştum. Şimdi, bunlar hepsi birbirinden farkı namazlar gibi, ama nasıl peş peşe?

Farklı bölümler tabi. Bakın "peş peşe" demek nasıl? Selam verdiniz, kalkıp HEMEN diğerine başlamak, peş peşe bu! Bitirdiğinizde bu yüzden dersiniz ki **Allahümme Entes Selamü ve minke's Selam, Tebarekte ya Zel Celali vel İkram.** Bir salâvat getirmek, bir dua yapmak, bir salâvat getirip bir soluklanmak önemli! Hatta evliyaullah önerir ki, salâtınız tamamlandığında selam verdiğinizde hemen de kalkmayın, eklemleriniz yerindeyken biraz kıpırdamadan durun o zaman okuyun. Onun çok önemli bir getiri olduğunu söylerler, özellikle **tanrıya fırsat tanımama** açısından! Çünkü salâtta Tanrı Sistemi de gayet yoğun çalışır. Efendimizi Mirac'da engellemeye çalışan Şeytaniyet Sistemi gibi.

Çalışan bu sistem yüzden bazıları şunu da önerir: Salâtta **Allahuekber** deyip diğer bir harekete giderken boşluk bırakmayın, hareketlerin hepsini birbirine bağlayın. Araya boşluk girince A Takdim Formu BEN oraya düşünce sokmasın diye, orda sizin aklınızı karıştırmasın diye! Bütün amaç A Takdim Formu BEN'i devreye sokmamak! O devreye varlığıyla giremez, parazit yapar! Salâtta devreye giremez ama parazit yapar. Ha, sizin söylediğinize bakalım. Efendimizin Vitri yatmadan önce veya öyle gece kalkarak kıldığı farklılıklar var, biri de sizin söylediğiniz. Ama o aralara dua ve salâvat koymak gerekiyor, küçük bir ara koymak gerekiyor. Hemen peşine acele edip kalkmamak önemli, haşyetullah açısından önemli! İşte o arada özellikle farz salâtlarından sonra tesbihatı yapmak lazım. Çünkü esas ana salât farzlar. Tesbihatı da salâtların farzının peşine yapmak lazım. Hadislerde **Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber tesbihatı** farzdan sonradır. Onu ve duayı farz salâtından sonra yapmak lazım!

Bir hadisten de yararlanarak bir tarif yapalım. Bu hadisi yerine getirerek; elinizi göğsünüze koyunuz hatta avucunuzla kalbinizi hissediniz sağ elinizle. Koydunuz, kalbinizi hissediniz ve İhlâs, Felak, Nas surelerini bu şekilde okuyunuz. Umulur; inşaallah kalbiniz Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin operasyonuna benzeyen temizliğe uğrar. Bunu kanaatimiz olarak öyle dedik. Hadisten öğrendiğimiz bir şey bu; "göğüse konur" diyor, "kalbe" demiyor. Ama göğsünüze koyduğunuz zaman eliniz zaten kalbe doğru geliyor. Buyuruyor ki Efendimiz bir sahabeye; "**şimdi İhlâs, Felak, Nas oku. Kimse böyle korunmamıştır"** diyor **kimse böyle, bu halle korunmamıştır!** Bu, çok önemli bir korunma şekli. Neden korunu-

yorsun? Şunun bunun bana bir şey yapması değil, değil! A Takdim Formu BEN'in küfür halinden korunmaya çalışıyorsun, ondan temizlenmeye çalışıyorsun. Ondan başka bir talebin olmasın! O gidince zaten her şey gider, merak etme!

Şimdi paylaşacaklarımızla **"salât gözümün nuru"** hadisi biraz daha anlaşılacak inşaallah. Dedik ki; iki BEN var. İşte "A" Takdim Formu "BEN", "B" Takdim Formu "BEN"e karşı sağırdır kördür dilsizdir! Bunu nereden biliyoruz; Bakara Suresi-18, şimdi okuyacağız onu. Ha, "B" Takdim Formu "BEN" kim? Salât! Onun karakteri salât ikamesi! Bakın, "A"yı tarif ederken muhtariyetinde ne tür özellikler varsa onunla tarif ediyorsunuz, "B"yi tarif ediyorsunuz; salât ikamesi. Başka bir tarifi yok ki, onun tarifi de bu! Neyi takdim ediyor "BEN" derken? Salat ikamesini! Eğer onu takdim edemiyorsa olmaz! Bunu takdim ediyor. Ha, dolayısıyla bu hakikati göz görünce, göz açılıyor! Ne açıyor gözü? Salât ikamesi! Çünkü "A"nın "A" yapının gözü bu iş için kör, salata karşı kör! Göremez, hakikati göremez, fark edemez! Onun için **"salat gözümün nuru"** hadisi şerifi bizim için farklı bir mana ifade eder.

İzin verirseniz bir öneride bulunmak istiyorum, salâtın seccadedeki ikamesi ile ilgili. Daha önce salât içerisinde dikkat edilmesi gerekenlerden konuşmuştuk; **İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn**, Fatiha'nın okunması, başlangıç, tekbirin alınması gibi. Salâtta **iki yeri** özellikle kaçırmamaya dikkat ediniz. Başlangıçta kaçırdığınızı göreceksiniz! Neden kaçırdığınıza bakınız. "A" size oraları kaçırttıracak, parazit yapacak, size "A" hayatınızla ilgili bir bilgi atacak! Tam orayı kaçırdıktan sonra uyanacaksınız! Ama zamanla paraziti keseceksiniz, dikkat ettiğiniz için. Birisi, rükûdan kalkarken **semiallahu limen hamideh** diyorsunuz ya onu dinleyin. Onu dinleyin! Onu söylüyorsunuz ama siz orda dinlemeyi başarın dinleyen olun! Aslında zaten öyle de, vehim bırakmıyor. Siz onu dinleyin. **"Semiallahu limen hamideh"** rükûdan düzelinceye kadar ki süre içerisinde söylenir. Kalktıktan sonra değil, düzeldiğiniz zaman değil. Salâtta ***Allahuekber*** demeden hareket ettiğiniz tek yer yalnızca bu! Çünkü diğerlerinde ***Allahuekber*** diyerek siz kendinizi hareket ettirirsiniz, ama burda dinleyin! Onu dinlediğiniz zaman belli bir zaman sonra farklı şeyler fark edeceksiniz. Dinlemezseniz, es geçerseniz bilemezsiniz dinleyin! Sizin ağzınızdan hamdınızın kabul olduğunun size söylendiğini dinleyin. **Rükû** yalnız Muhammedi olanlara salâtta bir ikramiye, bir hediye bir lütuf rükû hali! Secdeye gitmeden önceki halinizin noksanlığınızın affedildiği "**tamam, böyle de gidebilirsin**" denildiği bir hal, izin verildiği bir hal. O izni duyuyorsun zaten! **"Semiallahu limen hamideh; tamam hamdın işitildi. Rabbin Semi olan Allah "hamdını" işitti, devam et"** iznini alıyorsun. O izni duyun! Duyun, dinleyin ve sonra ona cevap verin: **Rabbena lekel Hamd!** Ona cevap verin; **Hamd Rabbime aittir** veya **Allahümme Rabbena lekel Hamd; Rabbim olan Allah'a aittir Hamd.** Bunu da şöyle anlayın:

Hamd aslında kaderle çok ilişkilidir. Hamdı nasıl yaşarsınız? En azından şöyle düşünün şimdilik; Allahım tam sana teslimim! Hamdı böyle düşünün; tam sana teslimim! Dolayısıyla, izin verildi secdeye gidin. Çünkü secdeye gitmek için bir kılık gerekiyor, bir idrak gerekiyor. Ama rükuyla o noksanın kabul edildi ve "sana

izin verildi". Sen de diyorsun ki; "**Rabbena lekel Hamd; Sana teslimim; Hamd sana aittir"** deyin ve secdeye gidin. Birisi bu, burayı dinleyin. Neyi? **Semiallahu limen hamideh!** Bunu dinleyin ve o dinlediğinize "**Rabbena lekel hamd**" diye cevap verin inşallah.

Bir diğeri: Oturuyorsunuz **ettehıyyatü** okuyacaksınız "**ettehıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat**". Bunu mümkün olduğunca bilinçli söyleyin. Burda da bir ikili konuşma var, bunu da bilinçli söyleyin. "Şu okunurmuş" deyip okuyup geçmeyin. Yani Kelime-i Şehadet'i bitirdikten sonra, hatta esneyince "herhalde ***ettehıyyatü*** okuduk ya esniyoruz" olmayın! Salâtta esnemeyin tabi de! Efendimiz yasaklıyor onu, salât halindeki esnemeyi! Esneme geldiği zaman çeşitli sebepleri var. Ama birisi, oksijen ihtiyacı! Beyin öyle bir oksijen tüketiyor ki bazı idrak noktalarında, oksijen lazım! Salâtta özellikle derin nefes alarak orayı telafi edersiniz. Ağzınızı açmadan derin nefesle telafi etmeye çalışın. Bunu daha bilinçli söylemeye dikkat ediniz, geçmesin! **"Ettehıyyatü lillahi vessalavatü vettayyibat."** Lütfen manalarına bakınız, daha iyi söyleyiniz. Orda çünkü tüm tazimlerin, ibadetlerin, tüm güzel hallerin Allah'a sunulacağını, Allah'a ait olduğunu ve bu sunuşun da sizden Biiznillah çıktığını, Allah'ın Ulûhiyeti çerçevesinde olduğunu, yani bir tanrı sunuşu olmadığını, ötede beride bir tanrıya sunmadığınızı, Biiznillah Amentü Billâh sunduğunu burda söylüyorsunuz ve size cevap geliyor. **EsSelâmü aleyke eyyühen Nebiyyü ve Rahmetullahi ve Beraketühu;** işte bu cevabı da dinleyin. Salâtta orayı dinleyin. Söylerken dinleyin ve sonra siz cevap veriyorsunuz "**bizim ve salih kullarının üzerine de olsun**" diye. Lütfen bu iki yere dikkat etmeyi daha önce konuştuklarımıza eklerseniz, salâtlarınızda çok etkisinin olduğunu fark edeceksiniz. Normal yaşantımıza benzetecek olursak, birisiyle sohbete gittiniz, ama o konuşuyor siz başka şeyle meşgulsünüz, nasıl bir sohbet olur? Ya da yüz yüze face to face sohbet nasıl olur? İşte yüz yüze sohbeti salâtta gerçekleştirebileceğiniz iki nokta! Çünkü salâtın birçok yeri daha çok Tevhid! Ama bu iki nokta var ki; buralarda "yüz yüze"yi yaşamakla idrakınıza büyük katkı sağlarsınız. Bu iki noktaya lütfen dikkat ediniz.

Şimdi salâtla ilgili daha önce de okuduğumuz bir hadisi hatırlatmak istiyorum. Hazreti Cabir radıyallahu anh anlattığına göre, Rasülullah sallallahu aleyhi vesellemin şöyle söylediğini işitmiştir: **Kişiyle şirk arasında SALÂTIN TERKİ vardır.** Kişinin şirke düşmesiyle, düşmemiş hali arasında salâtın terki vardır! Tirmizi ve Ebu Davud'un bir diğer rivayetinde de bu hadisi**; kulla küfür arasında SALÂTIN TERKİ vardır"** olarak hadis kitapları bildirmiştir. Aslında buradan baktığınızda; eğer küfrü "A" Takdim Formu "BEN"'in yaşantısı diye düşünmezseniz bu hadislerden bir şey çıkmaz, bir mana çıkaramazsınız! Eğer siz küfrü "puta tapmak" diye düşünürseniz, "ben puta tapmıyorum, küfürde değilim" diye bakarsanız işe olmaz! **Kişinin şirkle arasında salâtın terki vardır**; yani daha önce terk ettiğine göre yaptığı bir şey mi? Daha önce salât ikame ederken, puta tapmaya mı başlıyor? **Küfür** denilen ne burda? "A" Haline dönüyor! Kişinin "B" Halinden "A" Haline dönmesi salâtın terkiyledir! Neden? Direk değişti! Diğerinin direği salatken, şimdi direk muhtar!

Bir ayetten bahsedeceğim, demiştim meallerle ilgili, özellikle hanifin, tahirin Kur'ana bakışına ve yanlış bakışa bir örnek olsun diye, lütfen daha dikkatli yaklaşınız inşaallah. Meallerini okuyayım. Nisa Suresi-78 ve 79. Özellikle Diyanet'in meallerine de, başka önemli zatların meallerine de baktım, o hata var. Siz de rastladığınız meallere bir bakınız. Bir meale baktığınızda mealin nasıl bir mentaliteyle yazıldığını hemen anlayabileceğiniz ipuçlarından birisi şudur; bu meal Muhammedi bakış açısıyla mı yazılmış? Bu ayetlerden birisi Nisa Suresi-78 ve 79. Benzer başka ayetler de var, ama şimdi konumuzla ilgili olduğu için bunlara bakacağız. Nisa Suresi-78'in mealini okuyorum: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Nerede olursanız olunuz; nerede olursanız ölüm size ulaşır. Sağlam ve yüksek kalelerde bulunsanız bile. Eğer onlara bir iyilik isabet ederse, bu "Allah İNDindendir" derler. Eğer bir kötülük isabet ederse bu "senin İNDindendir" derler. De ki, hepsi Allah İNDindendir. Bu insanlara ne oluyor ki, hakikati anlamaya çalışmıyorlar.** Peki, başka meallerde nasıl bu? Şöyle: **Eğer onlara bir iyilik isabet ederse, "bu Allah'tandır" derler.** "İndindendir" yazmamışlar, Türkçeye çeviriyorlar ya güya! Ama Türkçeye çevirirken çeviren "A" Takdim Formu "BEN" olunca, "A" Takdim Formu "BEN"in Türkçesine çeviriyor! "**Bu Allah'tandır" derler. Eğer bir kötülük isabet ederse bu sendendir derler. De ki hepsi Allah'tandır.** Böyle çevirmişler. Orijinaline baktığınız zaman indellah; İND gözüküyor **İND** kelimesi, bu çok önemli! Allah indinden; ZATından! İND deyince aklınıza kolay anlamanız için ZAT gelsin, gerçek "BEN" diyen gelsin, BEN, yani ZAT! Ayet ne diyor öyleyse? Diyor ki; **onlara bir iyilik isabet ederse!** Burda şunu da söyleyelim iyilik ve kötülük kelimeleri, orijinalinde iyilik; **hasene**, kötülük; **seyyie** diye geçiyor. Seyyie; kötülük diye çevrilmiş, hasene; iyilik. Eğer iyilik ve kötülüğü "A" Takdim Formu "BEN"in yaşantısının içerisinde tanrıların birbirlerine "iyi veya kötü" demeleri sanarsanız yine çözemezsiniz! Bir **kötülük** vardır; Allah'ı örtmek! Bir **iyilik** vardır; Allah'ı örtmemek! Her şey o şemsiyenin altında! Allah'ı örten yaşantı! Allah'a şirk koşmayan yaşantı! Ayetlerin esasını anlamak için de böyle bakmak lazım. Şimdi bu çerçevede tekrar bakalım; "**onlara bir iyilik isabet ederse bu Allah indindendir"** derler. Yanlış değerlendirenler buna tanrıca baktıkları için böyle diyorlar, çünkü iyilik ve kötülüğü yanlış değerlendiriyor zaten! **Eğer bir kötülük isabet ederse de, bu senin indindendir derler. Onlara de ki;** öyle demesinler, **hepsi;** iyilik de kötülük de **Allah indindendir desinler,** böyle baksınlar işe! Ayetin verdiği mentalite, idrak bu; her şey için iyilik veya kötülük Allah indindendir! Allah indindendir demek "onun hükmünü Allah vermiştir" demek! Sana gelen iyiliğin de kötülüğün de, esasına bakacak olursan küfür halinin de, şirk halinin de, Hakk halinin de hükmünü Allah vermiştir, Allah İNDindendir demektir. Buraya orijinalinde geçen "ind" kelimesi yazılmaz da "Allah'tandır, sendendir" diye yazılırsa bir sonraki ayetle beraber yanlış anlaşılır! Şimdi bu ayetten öğrendik ki; kişiye gelecek olan iyilik de kötülük de, manasını nasıl düşünürse düşünsün; ister "A" çerçevesinde ister hakikat çerçevesinde, o gelen iyilik de kötülük de Allah'ın Hükmüyledir. İnsan Suresi-30'u hatırlayacaksınız "**ve ma teşaune illa en yeşeallahu**; **dileyen YOK İlla ALLAH**". İlla Allah, bir başka dileyen YOK! Burdan öğrendiğimiz bir şey o. Şimdi öyleyse Nisa-79'un mealini okuyayım: Yine bir öğüt

var; **sana iyilikten ne isabet ederse Allah'tandır, başına gelen kötülük ise nefsindendir. Biz seni insanlara Rasul olarak irsal ettik. Şehiyd olarak Allah yeter.** Şimdi Nisa Suresi 78'le 79 uymadı gibi gözüküyor. Kime? A Takdim Formu BEN anlayışına! Bu yüzden kişiler "beşeri sistemler" gibi zannediyorlar! Yorumlarına, tefsirlerine, tavsiyelerine; eğer kişiye "**her şey Allah'tandır"**ı anlatmak istiyorsa Nisa Suresi-78'i koyuyor, 79'u koymuyor. "**Hayır, sen muhtarsın, senin özgür iraden var"**ı anlatmak istiyorsa 79'u koyuyor. İkisini beraber koymuyor, koyamıyor! Ona göre, itiraf edemediği bir şey, Allah şaşırmış orda! Onun tanrısı öyle düşünüyor, ama söyleyemiyor! Oysa bakın şimdi işin aslına: "78"de İND söz konusu İND; hüküm! Hüküm! Şu ilmî surete diyor ki 78: **Sana "A" Takdim Formu "BEN" olarak da, "B" Takdim Formu "BEN" olarak da ne gelirse gelsin, onların hepsinin HÜKMÜ Allahtan'dır."** Ne diyorlarmış çünkü? Düzeltilen ne? Yanlış meallerde öyle değil. Çünkü orada da **"insanın indi"** geçiyor, insan için "İND" kullanıyorlar. Diyorlarmış ki, **"bir iyilik gelirse Allah indindendir;** yani hükmünü Allah vermiştir. **Bir kötülük gelirse senin indindendir** yani hükmü sen verdin" diyorlar. Ama orijinalinde düzeltilen ne? Bakın şimdi hükümle ilgili meallendirelim. **Onlara bir iyilik gelince** "**bu iyiliğin hükmünü Allah vermiştir" diyorlar, onlara bir kötülük isabet edince** "**bunun hükmünü sen verdin" diyorlar.**

-Muhtariyetle yani!

Muhtariyet tabi!

De ki onlara; hepsinin hükmü Allah'tandır. Neden? Çünkü böyle muhtar biri yok ki! Başka, Allah'tan başka hüküm verecek biri YOK! O bir zan, vehmin vehmi, zulmet! O kendini muhtar sanıyor ve hüküm vereceğini sanıyor. Peki, Nisa-79 ne diyor? Orda "ind" demiyor. **Sana iyilikten ne isabet ederse Allah'tandır, başına gelen kötülük ise nefsindendir.** Buradaki iyilik doğrudan hidayet! Sana gelen bir iyilik bu ilmî suretinle ilgili değildir! Sen eğer hidayete yöneleceksen onun hükmü sana verilen bu yazılımla ilgili değildir, ayrı bir müdahaledir, o Allah'tandır. **Sana gelen kötülük ise nefsindendir;** yani bir kötülük yapmışsan o da senin bu "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygun"dandır; yani buradaki programındandır. Anlaşıldı mı? Şimdi bakın iki ayeti birlikte söyleyelim, ikisini birleştirelim. Birbirine zıt olmadığı gibi, tamamlayıcı; idrakı açıcı ve tamamlayıcı! **Sen "A" Takdim Formu "BEN"sen de "B" Takdim Formu "BEN"sen de bunun hükmünü veren ve bu konuda başına gelenlerin hükmünü veren Allah'tır**. Hüküm verildi! Şimdi o hükmün cereyanı var. O hüküm gereği sana hidayet dilenmişse, o hidayetin gereği sana gelecek olan NUR Allah'tandır Rabbindendir; gelir senin programına müdahale eder. **Burası çok önemli!** Neden önemli? Bir ayetle bakacağız ve konuşacağız. Senin bu programında olmaz o! Allah'tan gelen bir nurla programın hidayet'e döner. Ama **sana bir kötülük gelirse; yani bu halinle kalırsan o senin kendi programındandır.** Peki, bu programların hükmü? O hükümlerin hepsi Allah'tandır. Hükümler verildi! İşin cereyanında, yani o hükümler yerine gelirken sana bir iyilik gelirse Allah'tandır; programının dışında bir müdahaledir. Bir kötülük gelirse senin bu programının gereğidir; senin Kayıtlı Hissedişinin yani **nefs**inin gereğidir. Anlaşıldı mı inşaallah? Ama nasıl yazmış

hanif olmayan bakış Nisa-78'e? **Sana bir iyilik gelirse Allah'tandır. Sana bir kötülük gelirse sendendir. Böyle deme; hepsi Allah'tandır.** "79"a geçiyor; **sana bir iyilik isabet ederse Allah'tandır. Kötülük isabet ederse sendendir veya nefsindendir**. Kişi meali okuyunca tereddütte kalıyor, korkusundan ***geç*** diyor, diğerine geç, boş ver! Yazı yazıyorsa; normal dışarıdaki sistemde yaptıkları gibi ne işine yarıyorsa "kes-yapıştır"la onları seçip koyuyor. Bu yüzden bazı önemli ayetleri peş peşe koyamazlar! Örneğin İnsan Suresi 29 ve 30'u peş peşe koyamaz, tezat zanneder! Nisa 78, 79'u da koyamaz!

Bakara 257: **Allah iman edenlerin Veli'sidir.** Buradaki iman Billahi anlamındaki iman, "Var Görünüşünü Allah'a eş ve ortak koşmaksızın iman eden! Varlığını değil Var Görünüşünü! Muhtariyet bile söz konusu olmaksızın! Yani **ya eyyühellezine amenü, aminü Billahi,** öğüdü gereği imanını düzeltip Billahi anlamında iman edene diyor ki; **Allah iman edenlerin velisidir**! Allahu a'lem bu hitap aynı zamanda şu kişileredir de inşaallah. Bir kişi nefs-i levvameye adım atmışsa "ben karar verdim, A Takdim Formu BEN'i, batıl yapıyı fonksiyonsuz kılmak üzere yaşayacağım inşaallah, bunun gereklerini yapacağım ve bunun gereklerini yaparken hayatımın direği de salât ikamesi olacak" demişse, işte o da bu iman kapsamında! Diyor ki ona; **"Allah işte öyle iman edenlerin velisidir. Onları Zulmetten NUR'A çıkarır."** Dikkat ediniz şimdi, **Allah Billahi anlamında iman edenlerin velisidir. Onları zulmetten**; zulmet neresiydi?, "A" Takdim Formu "BEN". Onları burdan alır nura çıkarır, "B" Takdim Formu "BEN"e "B" kapsamındaki takdime getirir onları; nura getirir. Zulmetten, Nar'dan alır Nur'a getirir. Dolayısıyla, bakın müdahaleyi ayetle görüyorsunuz, bir **müdahale** gerektiğini! Evet, **"Varlık ve muhtariyet iddiasında, yani küfür iddiasında olanlara gelince;** A Takdim Formu BEN yaşantısında ısrarlı, istikrarlı yaşayanlara gelince; **onların evliyası tağuttur"**. Tağut! Yani onlar öyle fikirleri, öyle görüşleri dost edinirler ki, o görüş ve fikirler onları Hakk'a getirmez. Onların görüş ve fikirleri **dostları** tağuttur! Ne yapar tağut? **Tağut, onları nurdan perdeleyen zulmete çıkarır.** Nurdan alır zulmete çıkarır, orda tutar! Onların fikirleri görüşleri olan tağut ise onların dostudur, onları "A"da tutar. **İşte onlar nar ashabıdır;** Ashabı nar! Onlar onda, narda ebedi kalıcıdırlar.

Sebe Suresi 50. Ayet: "**De ki; eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Sapmak** nedir? Allah'ın varlığını örtmek! Sapmak bu! Eğer Allah'ın varlığını örter, öyle bir yaşantı ortaya koyarsam nefsimin aleyhine saparım. İlmî suretin aleyhine, onun işine yaramayacak bir yola saparım. **Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir.** "Şunu yaparım" değil! Sebe Suresi-50 böyle deyin diyor, bu idrakta olun diyor Allah; **eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semi'dir ve Kariyb'dir. Kariyb**; yaklaştıran, kendine yaklaştıran. Bu ayet aynı zamanda "nasıl yapmayın!" demek istiyor. "A" Takdim Formu "BEN"e diyor ki "ey kendini muhtar zanneden! İyiyi ve doğruyu biliyorum, ben hallederim, ben doğruyu biliyorum, yaparım sanma! Öyle bir şey yok! Eğer sen doğru yolu bulursan, şöyle de diyor: **Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir.** Dikkat ederseniz; **vahyettiği şeyledir.** Vahiy ile! **Muhakkak ki O, Semi'dir ve Kariyb'dir.**

Zümer Suresi 22. Ayet: **Allah kimin sadrını; anlayışını, idrakını, göğsünü İslam'a şerh etti ise;** yaşantılarımıza bakalım. Belli bir "A" Takdim Formu "BEN"'le giderken bir şey oluyor, bakışımız değişiyor, İslam'ı önemsemeye, kavramaya ve öyle yaşamaya çalışıyoruz. İşte o kişilere diyor; **Allah kimin sadrını; anlayışını, idrakını göğsünü İslam'a şerh etti ise** İslam'a açtı, mühürledi, oraya bağladı ise **o Rabbinden bir nur üzere değil midir?** Ona Rabbinden özel ayrı bir müdahale bir nur ulaşmıştır.

Şems Suresi 9-10: **Onu** nefsi **tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur. Onu örtense gerçekten kaybetmiştir.** "Kayıtlı Kendini Hissediş Duygusu" olan **bu nefsi kim temizlemişse, tezkiye etmişse;** yani bu "A" Takdim Formu "BEN"i fonksiyonsuz yapmış silmişse, bakın "**elbiseni temizle**" diyordu ya temizledi, **o gerçekten kurtulmuştur. Onu** nefsi **kim gömüp gizlemişse, onu gömüp gizleyen ise;** bakın "A" Takdim Formu "BEN" öyle bir kir ki, o kirle kim elbisesini gözükmez hale getirmiş, kim o küfür kiriyle elbisesini gizlemişse **gerçekten kaybetmiştir.**

Bu kadar girişten sonra şimdi lütfen 10 No.lu Tablo'muza bakalım.

A'da A	A'da "B" hissi	B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
Kendine YAKIN (= Bölücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakin		İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)'nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmetinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülme dışı hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluşturduğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesinde ...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahi
"Ben Varım"dan "Ben Mükemmelim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

Tabloda çeşitli bölümler var. Bir kere B_0 yazılı bir nokta var. Bu bir sınır, B_0 yazılı yer idrakta bir sınır! B_0'dan itibaren bu tarafta "A" Takdim Formu "BEN" yok, tamamen fonksiyonsuz! "A" Takdim Formu "BEN"'in fonksiyonunun **geri dönüşsüz** tamamen sıfırlandığı sınır orası. Öyle bir hayatın, idrakın başladığı yer! Dolayısıyla B_0'ın solunda ve sağında farklı idraklar var. Burayı dikkatli incelediğinde kişi, kendi idrakını da bu anlattığımız konular çerçevesinde zaman içerisinde izleyebilir. Bunlardan birisi **A'da A!** A'da A; "A" Takdim Formu "BEN"in ısrarla muhtariyetini koruyan ve onun gerçek olduğunu kabul eden yaşantının temsili. A Takdim Formu BEN muhtariyetini önemsiyor, koruyor ve Vehmin Zulmeti dediğimiz alana İz Düşümle gelmiş olan dosyaları ilan ettiği tanrı adına kullanmayı gerçek ve esas sanıyor, sonuna kadar böyle yaşıyor A'da A. İlk sütun onun.

A'da "B" hissi tablosu. Burası nefs mertebeleriyle ilgili düşünürsek bizim tanımlayacağımız nefs-i mülhimenin başlangıcından itibaren olan yer. Dolayısıyla burası bahsettiğimiz nefs-i levvameye girilen noktayı gösteriyor. O burdan başlıyor. Nefs-i levvame bu ikinci sütunun başından başlıyor sonuna kadar ölünceye kadar devam ediyor; kişi neresine gelirse! Nefs-i levvame, kısa süren, bir yerde biten nefs-i mülhimeden önceki bir bölüm değil. **Nefs-i Levvame** bu işi götüren idrak vagonu! İdrak o vagonda ilerlerken geçtiği istasyonlar ise nefs mertebeleri. İdrak nefs-i levvame vagonuyla seyahat eder. Nefs-i levvame vagonuyla seyahat ederken nefs-i mülhime istasyonuna gelir, orayı son durak sanarsa orda konaklar. Kalmaz da nefs-i levvameyle seyahate devam ederse nefs-i mutmaine istasyonuna gelir, daha sonra nefs-i radiye istasyonuna gelir, daha sonra nefs-i mardiye istasyonuna gelir, devam eder... Esas götürücü vagon nefsi levvame. Nefs-i levvamenin harekete başladığı nokta "A'da "B" hissi" dediğimiz sınır. Oradan itibaren hemen nefs-i mülhime istasyonunun manzaralarını seyretmeye başlar. Nefs-i levvame B_0'dan sonra nefs-i mutmaine haliyle devam eder.

Şimdi; A'da "A" idrakı için ipuçlarını, idrak belirtilerini, A'da A'nın özelliğini görelim: **Geri dönüşsüz "Nefse Zulüm" hali.** Geri dönüşsüz Nefse Zulüm hali; A'da A. Neden geri dönüşsüz? Bakın B_0'a kadar nefse zulüm hali, iki sütun da nefse zulüm hali. Birinci sütunda da, ikinci sütunda da nefse zulüm var. Ama birinci sütun "A'da A" geri dönüşsüz nefse zulüm.

Bakara Suresi 16. Ayet: **İşte onlar, hüda'ya** hidayete **mukabil dalaleti satın almışlardır. Onların ticareti hiçbir kazanç sağlamadı ve doğru yolu, gerçeği de bulanlar olmadılar.** Bir kere alış verişleri onlara kâr getirmedi; doğru yolu getirmedi. Buradaki "satın alma" takasdır. Para olarak düşünmeyin. Günümüz yaşantısında satın almayı para olarak düşününce ve **onlar hidayete mukabil dalaleti satın aldılar** deyince ne veriyor nasıl alıyor gibi değil. **Takas**; yani "B" Takdim Formu "BEN"e mukabil takas yaptılar, A'yı aldılar takasla. Mal takası gibi! Onlar bu alış verişte dalalet yapısını sahiplendiler, aldılar ve dolayısıyla bu ticaret onlara kazanç sağlamadı.

Bakara-18: Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim: **Summün bükmün umyün fehüm la yarciun.** Sadakallahul azim. **Sağırdırlar;** algılamaları kilitlenmiştir, **dilsizdirler;** hakikati dillendiremezler, **kördürler;**

apaçık hakikati fark edemezler. Onlar hakikatlerine dönemezler. Geri dönüşsüz! Eğer bu devam ederse hakikatlerine dönemezler. Bu noktada hızlıca bir İz sürelim; çünkü ötelemeyin! **Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; onlar hakikatlerine dönemezler**i ötelemeyin! Bu bizi tarif ediyor, o bizim "A" Takdim Formu "BEN" yapımızın özelliği. Biz de o ne? Hemen bakalım. Hakikatle ilgili bir konu anlatılıyor, örneğin en çok karşılaştığımız konu odur. Kader konusudur, anlatılıyor. Dinliyor, îmanı kuvvetli olduğu için kabul ediyor. "Peki, anladın mı?" diyorsun, "anlayamadım" diyor. Bu çok önemli bir mertebedir; "kabul ediyor ama anlayamadım" diyor. Anlayamadı! Anlayamadığının farkında! Neden? Çünkü bu "A" yapı, "A" Takdim Formu "BEN" gerçeğe karşı sağırdır dilsizdir kördür! "Anlayamadı!" Ancak ne yapıyor? Kuvvetle kabul ettiği, imanla kabul ettiği için anlamak için de gayrette! Bu iyi bir hal, ama "iyi bir hal" demek için bir şeyle kıyaslamak lazım. Allah muhafaza etsin "anlayamadığını anlayamayan" vardır. "Anlayamadım" bile diyemiyor, anlayamadığını bile anlayamıyor, bu kadar kuvvetli bir "A" Takdim Formu "BEN". Anlayamadığını anlayamıyor! Ne demek bu kadar kuvvetli "A" Takdim Formu Ben? Bu kadar sağır, bu kadar dilsiz, bu kadar kör! Anlayamadığını anlayamıyor, bu yüzden El Hüsna'yı tasdik edemiyor. Oysa El Hüsna'yı tasdik çok önemli bir şey! El Hüsna'yı tasdik ne yapar? İlerde açılacak olan "Fiillerin Tecellisi Yaşantısı"nın temellerini oluşturur O yüzden inşaallah bir öneride bulunayım, bir öneriyi paylaşayım sizinle. **Halimiz ne olursa olsun, formatımızda "A" Takdim Formu "BEN" olduğu için ve o da sağır dilsiz ve kör olduğu için; anlayamayacağımız, göremeyeceğimiz dillendiremeyeceğimiz yerlerin olmasının var olabileceği ihtimali çok kuvvetli olduğu için El Bâsıt isminden yararlanalım!** Açan, yayan, vizyon kazandıran, anlaşılmayı kolaylaştıran, hakikati anlamayı kolaylaştıran; Allah'ın muazzam mükemmel isimlerinden; kanunlarından birisi **El Basıt**. Lütfen Esma'ül Hüsnalardan bakınız ve ancak manalara "doğru" bakmak çok önemli! Bakınız ve bunu dualarınızın içine alınız. **"Ey Basıt olan Allahım, beni sağır dilsiz kör olmaktan koruyuver, kurtarıver. Hakikate karşı sağır dilsiz kör olmayayım. Ey Basıt olan Allahım aç, anlayışımı aç"** diyerek Bâsıt'a seslenelim, isteyelim. Çünkü ayette buyuruyor ki Allah; **"Allah'ın Esma'ül Hüsna'sı vardır. O'na onlarla dua edin."** Hiç değilse bu yanını da çalıştıralım, dualarımızı mutlaka Esma'ül Hüsnalarla yapmaya gayret edelim. El Basıt'ı bu konuda değerlendirelim.

Şimdi bir noktayı da burda söyleyeyim. Dua olarak gördüğümüz bütün hadislerden ayetlerden ve Esma'ül Hüsna manalarından onları mutlaka duaya çevirerek yararlanın. Hadisleri, hadislerdeki öğütleri öyle değerlendirelim. Örneğin;

"Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimn bi nuril fehmi",

"Allahümme eıznі min şerri nefsi",

"Allahümme rahmeteke ercu, fe la tekilni ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şe'ni küllehu, La ilahe illa ente Subhaneke inni küntü minez zalimin."

Efendimizin öğrettiği böyle birçok dua var. Bu dualara bu anlattığımız idrakla bakarsanız manaları var! Yoksa bir mana bulamazsınız ki! Dolayısıyla bunları

duaya çevirin, ama nasıl duaya? Öyle yapın ki "A" Takdim Formu "BEN"den kurtulmanızı içeren bir cümleye çevirin!

Allahümme rahmeteke ercu, fe la tekilni ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şe'ni küllehu, La ilahe illa ente Subhaneke inni küntü minez zalimin; bunu Efendimiz (SAV) öğretiyor. **Allahümme rahmeteke ercu**; Allahım, merhametini umuyor ve bekliyorum." Neden? Bu iş ancak Allah'ın merhametiyle mümkün! Öyleyse isteyeceksin; esas dua budur işte! **Onların duaları olmasa neye yararlar;** bu nuru istemeseler neye yararlar! Bu nuru istemek! **Allahım merhametini umuyor ve bekliyorum Allahümme rahmeteke ercu!** Ve bakın devamında diyor ki **"Allahım beni göz açıp kapayıncaya kadar bu A Takdim Formunun hallerine bırakma. Bütün halimi İNDinden gelen bir lütufla temizle, düzelt."** Müthiş bir dua; ama bu idrakla baktığınız zaman yararlanabilirsiniz.

Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril Fehmi; Allahım beni Vehmin Zulmetinden çıkar ve İNDindinden ulaşacak nurun verdiği anlayışla beni Hakk yapıya, "B" yapıya ulaştır, Nur'una ulaştır." Dualara böyle baktığınız zaman, onları yaralanabileceğiniz birer ilaç olarak göreceksiniz hep! Esmalara da, esmaların manalarına böyle bakacaksınız yararlanmak için! Ben tanrı yapıdan kurtulmak için bu esmadan nasıl yararlanırım? İşte bunlardan birisi **Bâsıt!** Anlayışın, idrakın açılması için. Özellikle anlayamadığımızı bile anlayamıyorsak hiç değilse onu anlayamadığımızı kavrayabilecek bir noktaya bizi taşısın diye.

Bakara Suresi 161: **Muhakkak ki kâfir olanlar;** yani varlık ve muhtariyet iddiasıyla Allah'a eş ve ortak koşanlar **ve küffar olarak ölenlere gelince**; A Takdim Formu hal ile ölmüşse birisi, onlara gelince; **Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti işte onlar üzerinedir.**

Bakara 162 devam ediyor: **O lanetin içinde ebedidirler;** geri dönüşsüz! **Onlardan azap hafifletilmez ve onlara bakılmaz;** izin de verilmez, mühlet de verilmez.

İsra Suresi-72. Ayet: **Kim bunda** yani şu dünyada **âmâ** yani, gerçeği fark edemediği için HAKK'DAN perdeli **ise, o ahirette de âmâdır. Yol itibariyle daha da sapkındır.**

Bu ayetleri "A'da A"nın geri dönüşsüz nefse zulüm halinin akıbeti için okuduk. Sonra inşaallah devam edelim olur mu, ne dersiniz?

EL FATİHA.

14 Receb 1431 / 26 Haziran 2010

- Ya eyyühel Müzzemmil: Ey örten! Ama neyi?
- Salâtı ikame etmek nedir?
- Gecenin önemi
- Makamı Mahmud'la ilgili ipuçları
- Nefs-i levvameye yemin var: Ona dikkat et!
- Muhtariyet Süzgeci, Muhtariyet Kiri!
- Nefs-i levvame: Seyri süluğun adı
- İnfak ve nefs-i levvame ilişkisi
- Billahi anlamındaki iman
- Hedefiniz Vahid'dir, neden?
- Vehmin kalkması
- Hangi hal nefs-i mutmaine?
- Menfaatleri için ayetleri bölenler
- Ayetler, Efendimize ne diyor, bize ne diyor?
- Size olan mesajı ötelemeyin
- Gecenin sana kolay gelen vaktinde kalk ve uyanık ol
- Hanif idrakında olana 7 anahtar verilir
- Kıpırdamak zorundasın
- Sabır; Allah'ın sana vermesini bekle, demektir.
- Onları bana bırak ve "hecri cemil" ile uzaklaş?
- Ona "küfüv" yoktur
- Gerçek kesret âlemi: Esma'ül Hüsna âlemi
- Mahcubiyetin Vahid'i; HU: Vahid'e giden ilk istasyon
- Kendini hisset dendiğinde
- "Yabancı, sahte, zıll ve var görünenmişiz", der
- Enel Hakk, nerde denebilir?
- Önemli bir kural: Hidayetim sana gelirse kurtulursun!

TALİB İÇİN AYETLERLE YOL HARİTASI

Euzü Billahi mineş şeytanir racim Bismillah'ir Rahmân'ir Rahiym

Yaklaşık dört yıl boyunca belli bir müfredatı işlemeye çalıştık. İşlediğimiz konular hep birbirleriyle ilişkili ve "bir hedefi" olan konulardı.

20 No.lu Tefekkür Paylaşım Sayfasında bir yol haritası var talib için. Talibi birkaç defa tarif ettik, biraz daha netleşecek belki. Talib için bir yol haritasını ayetlerden yararlanarak tekrar ele alacağız. Daha önce paylaştığımız tefekkür ettiğiniz yol haritasını şimdi ayetlerden -ayet meal birlikte oluşturacağımız açıklamalarıyla- yararlanarak sanki yolun kilometre belirtileri, taşları gibi oluşturmaya gayret edeceğiz. Bu amaçla Kur'an-ı Kerimden yararlanarak birçok kompozisyonlar çıkarabilirsiniz. Bu da onlara bir örnek, buna benzer birçok kompozisyon oluşturabilirsiniz. Eğer -**hayat malzemeniz**- elinizde Kur'an-ı Kerim yani ayetler ve Efendimiz (SAV)in Sünneti olan hadisler olursa, hayatınız için birçok yemek hazırlayabilirsiniz bunlardan. Herkes farklı farklı yemekler yapabilir. Hepsi çok güzeldir, hepsinin lezzeti farklıdır, hepsi doğrudur malzeme bunlar olmak kaydıyla. Bunları kullanırken de hiçbir zaman ayet uyarıyor bizi **menfaate yönelik** bölmemek lazım! **Onlar ayetleri menfaatlerine yönelik böldüler**! Beşeri sistemde hukuk sistemi içerisinde vardır bu tür oyunlar! Anayasanın çeşitli boşluklarından yararlanmaya çalışır; 3. Maddeyi yazar 10. Maddeyi yazmaz ki o 3-4-5'le belli bir mantık oluştursun diye. Özellikle "A" Takdim Formu "BEN"in duygu ve düşüncelerini kanıtlamak için ayetleri veya hadisleri kullanmak yine Kur'anın ayetiyle yasaklanmış ve çok tehlikeli olarak, bize bir uyarı olarak gelmiştir. Peki, ne yapacaksınız?

Daima; HAKK'ı tavsiye eden bir bakış açısı için onlardan yararlanmak lazım! Herhangi bir konuda düşündüğünüz bir şeyi desteklemek için onları da yanına destek yapıcı kullanmak, bizzat Allah tarafından yasaklanmıştır! Ona dikkat et-

mek gerekir. Bu tür malzemeleri yani ayet ve hadisleri sizin için bir **hayat yemeği** oluştururken kullandığınızda, mutlaka **Hakk yemekleri** oluşturmak gerekir, mutlaka! Buna benzer bir örnek, ayetlerden oluşan bir yol haritası 20 No.lu Tefekkür Paylaşım Tablosu'nda var. Burada Müzzemmil Suresi, Kıyamet Suresi, Müddessir Suresi, Saffat Suresi, Fecr Suresi ve İhlâs Suresi yer alıyor.

Müzzemmil Suresi'nden başlayalım Yol Haritasını incelemeye. **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Ya eyyühel Müzzemmil, Kumil leyle illa kaliyla, Nısfehu evinkus minhu kaliyla, Ev zid aleyhi ve rettilil Kur'âne tertila, İnna senulkıy aleyke kavlen sekıyla." Sadakallahul azim.** Mealen bakalım: "Ey Müzzemmil (Örtünen); azı hariç geceleyin kalk, yarısı kadar yahut azıyla yahut onu artır ve Kur'anı üstünde tefekkür ederek oku. Muhakkak ki biz sana ağır bir söz! ilka edeceğiz. Müzzemmil Suresi gelen ilk surelerden özellikle 20. Ayetinden önceki ayetler ilk ayetlerden. Müzzemmil Suresi **"gece kalkın"** dediğinde henüz beş vakit salât farz değil ve Kur'anı Kerim tamamlanmış değil, elimizde olan ayetleriyle henüz tamamlanmış değil, bir kısım ayetler var. Böyle bir durumda, Efendimiz (SAV)e ve ona tabi olanlara "gece ibadeti" öneren bir sure!

Çeşitli şekillerde sureyi değerlendirmek mümkün: Birisi; "Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem" özellikle muhatabı surenin. Dolayısıyla, ilk muhatabı olan "Efendimiz (SAV) için sure ne diyor? böyle bakılabilir ve o an Efendimizin Efendimiz (SAV)in yanında olanlar için ne diyor? diye bakılabilir, bir de şimdi bizim için -özellikle!- ne diyor? böyle bakılabilir. Bunlar farklı mıdır? Temelde hepsi aynı noktaya gelecektir ama bakarken hedef kitleye göre farklılıklar oluşturur.

Müzzemmil; Efendimize verilen bir isim olmuştur, lakap gibi. Çok sevdiğiniz hoşlandığınız birisine, yaptığı hoş güzel bir şeyle ona davranarak seslenmeniz gibi. Örneğin Hazreti Ali radıyallahu anh bir gün toprakta uyuyor ve ona sesleniyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Onun toprakta uyuyuşunu, yatışını gözlediği zaman seven Efendimiz sesleniyor ona; "ey toprağın babası" diye. Onun o haliyle ilgili ona bir isimle sesleniyor. Şimdi Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem mağarasında muhatap olduğu gerçeklerle karşılaşıp, Cebrail aleyhis selamdan hakikatleri duyup, bunun verdiği halle eve geldiğinde "beni örtün, beni örtün" diye seslendiği için, latife gibi bakmış bazı âlimler; "**ey, beni örtün beni örtün, diyen"** diye Allah'ın ona latifeyle sevgiyle seslenmesi. **Ya eyyühel Müzzemmil, ey "beni örtün" diyen** diye seslenmesi; bir sesleniş biçimi! Veya bir başka şekilde **"Ey salât ikamesi için giyip hazırlanan"** diye bir sesleniş biçimi Efendimize. Veya **ey Nebilik ve Resullük yükünü yüklenen, bu yükü örtü olarak kendisine alan** diye sesleniş biçimi. Bunların hepsini birlikte düşündüğünüz zaman da sizin için çıkacak olan bir mana neyse, işte onun karşılığı Efendimize **ya eyyühel Müzzemmil** diye bir sesleniş! Peki, "bizim için" nasıl bakarız ona?

Şimdi eğer kişi olayları ötelemeye alışmışsa, işe hikâye gibi bakmaya alışmışsa -ki bu MUHTAR yapıdır, bu EMMARE yapıdır- o zaman öteler! Kendisine faydası dokunacak şeyleri; yani muhtariyetini yok edecek şeyleri öteler. Bu yüzden, ayet ve hadisleri de öteler dinlerken! "Ha, canım işte Efendimiz (SAV) o zaman "beni

örtün, beni örtün!" demiş, işte olayla ilgili bir ayet gelmiş. Böylece o an'a ait, o döneme o anki hale ait" der ve bir hatır için veya iyi bir duyguyla da okur ama öteler onu. Tamam, bir hikâye, güzel! Hatta duygulanabilir, ağlaya da bilir; Hayaller falan ama **öteler!** Çok duygulanmış olsa bile, o duygu onun "A" Takdim Formu "BEN"ine ait olduğu için duygulanabilir ama işi (kendine ait olan mesajı) öteler! Bu, Kur'anı Kerim'den yararlanamamayı getirir! Ötelememek gerekir! Eğer ötelemeden bakacak olursanız ayet ve hadislerin her ân için ve her kişi için bir mesaj bir bilgi içerdiğini görürsünüz! Bir ân'a bir şahsa ait olmadığını; her ân'a, her şahsa, her hale, her nefse her nefese ait bir bilginin olduğunu görebilir, bulabilirsiniz bu şekilde bakacak olursanız.

Şimdi bu beş ayeti tefekkür edelim: **Ey, dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla örten!** Bak şimdi bize seslendi: **Ey, dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla örten!** Günlük yaşantıya bakınız; gündüz bir meşgale bir hırs bir mecburiyet sonucu koşturma sonra yorulma, yorulduğunuz zaman yine dünyaya ait bir şeyle üstünüzü örtme. Bu bir yorgan olabilir, bir örtü olabilir, bir battaniye olabilir; bu bir sembol. Ama eğer o yorgunluğunuzu yine; o yorgunluğu unutturacak dünyaya ait bir şeyle gidermeye çalışıyorsanız, o da bir **örtü** işte! Dünya yorgunluğunu yine dünyalıkla unutmaya, yok etmeye çalışan...

Salâtın bizim için vazgeçilmezliğini konuştuğumuzda şu cümleleri de kullanmıştık; salâtsızlık insanı çıldırtır, salâtsız olanlar hayatta çıldırırlar! Çıldırmamak için bir şeylerle meşgul olurlar; "unutmak için!" yine başka şeylere başvururlar veya sevinmek için! Önemli bir şey olmuştur onu kutlayacaktır, haramlarla kutlama yolunu seçer! Üzülmüştür, bir arkadaşını çağırır der ki; "gel, dertlerim var, unutalım [örtelim!] onu!". Yine haramlarla onu örtmeye çalışır. Ama imanlı bir insan sevincini de üzüntüsünü de her türlü halini "seccadede paylaşma alışkanlığı" edinmiştir. Dolayısıyla diğeri; **dünya meşgalesini dünyalıkla örtüyor; örtülü olan!**

Ey dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla **örten! "**bütün öyle örtenlere" seslenmiyor ayet! Ancak Eşhedü en la ilahe İllallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu, diyen! Şimdi örtülü olup, Kelime-i şehadet getirmiş olan muhatap alındı! Neden? Surenin 5. ayetine baktığımızda; **muhakkak ki biz sana "ağır bir söz" ilka edeceğiz;** sana bir BİLGİ açacağız. Eğer kişi baştan böyle bir bağlılıkla "La ilahe İllallah" deyip aday olmazsa bu şekilde niyetlenip aday olmazsa o, öğreneceği bilgide El Hüsna'yı tasdik etmez. Leyl Suresi'nden hatırlayacaksınız, **onlar El Hüsna'yı tasdik etmezler;** yani edindikleri bilgileri Allah'la ilişkilendirmezler.

Biraz sonra **gecenin önemi**nden bahsedeceğiz. Gece yalnızca Allah'a inananlar için mi önemli, yalnızca onlara mı tesir eder? Hayır, tüm insanlara aynı tesiri yapar! Yağmur yağdığı zaman "ben şunu ıslatırım, şunu ıslatmam" diyor mu, altındaki herkesi ıslatıyor. Gecenin tesiri de öyle! Gecenin vereceği tesir de inanana da inanmayana da vardır. Ama böyle bir "La ilahe İllallah" bağıyla o tesire girmemişse, edineceği bilgilerle Allah'a ulaşamaz, El Hüsna'yı tasdik edemez. O da bazı bilgiler edinir, o da gecenin ona vereceği imkânlardan yararlanır

ama bulduğu bilgilerle Allah'a ulaşamaz. Neden? Çünkü **İkra Bismi rabbikellezi halak,** yapmadı. Yani "Yaradan Rabbinin adıyla OKU" çok önemli. "**OKU**" değil, "**İKRA**" değil! Şartı var; **İkra Bismi rabbikellezi halak; Yaratan Rabbinin "adıyla"** hatta ileri idraklarda **"adına" OKU;** o zaman El Hüsnayı tasdik edersin ve bulduğun bilgilerle sen HAKK'a ulaşabilirsin. Bu yüzden, eğer böyle bir yaklaşımın yoksa o örtüden sıyrılmak, kalkmak sana fayda getirmeyebilir. Bu yüzden; **Ey** dünya meşgalesi yorgunluğunu dünyalıkla **örten!** Ama ancak "Eşhedü en la ilahe İllallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu" diyen; **Gecenin sana kolay gelen bir vakti** idrakını bu örtüden kurtarmak üzere **KALK! Gecenin sana kolay gelen bir vakti;** idrakını bu örtüden, senin idrakını örten bu kirden kurtarmak için **KALK ve UYANIK OL.** Uyanık ol, uyan; ama gözünü aç dikkatli ol, zihnini aç tetikte ol; önüne gelecek imkânlardan yararlan!

Gecenin sana kolay gelen bir vakti; bu da çok önemli. Müzzemmil Suresi'nin 20. Ayeti Kur'an âlimlerine göre çok sonraları gelen bir ayet. Bu sure geldiğinde "**tâbi olmuş kişiler**" Ramazan'mış gibi, her geceyi çok uzun ve önemli bir şekilde değerlendiriyorlar. Ama bazılarının takati yetmiyor, gündüz de çok önemli telaşları var; içlerinde hastalar, çok çeşitli sıkıntıları olanlar var ve 20. ayet **artık ondan kolaylaşan kadarını oku** diyerek bir kolaylık getiriyor **artık ondan** Kur'andan **kolaylaşan kadarını OKU.** Hatta daha ilerde İsra Suresi 79. Ayetle gece kalkışı -ki o zaman gündüz artık beş vakit salât ikame ediliyor- **Ayrıca gecenin bir kısmında yararını göreceğin Kur'anla Teheccüd'e KALK. Umulur ki Rabbin sende MAKAM-I MAHMUD'U BA'S EDER** diye Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme bir öneri geliyor İsra Suresi-79'la: **Sen gecenin bir kısmında yararını göreceğin Kur'anla teheccüdde ol. Umulur ki, Rabbin Sende Makam-ı Mahmud'u ba's eder.**

Belki ilerde Makam-ı Mahmud'u nasib olursa konuşuruz. Çok az, biraz, birkaç cümle "ezan peşine okuduğumuz salâvat" içerisinde paylaşmıştık ama o zaman daha çok Tam Davet'i ve "salâtın ve Tam Davet'in sahibi" manalarını paylaşmıştık. Makamı Mahmud'u çok konuşmamıştık. Nasib, kısmet olursa birlikte paylaşırız.

Anlaşılıyor ki BİR KOLAYLIKLA öneriliyor; **gecenin sana kolay gelen bir vaktinde ve Kur'andan da sana kolay gelecek kadar**! Bu normal ibadetlerinizde de, diğer ibadetlerinizde de çok önemli. Eğer, çeşitli Zikrullah amaçlı yaptığınız esmalar ve dualar varsa oralarda da çok önemli. Sıkılarak "of puf" diyerek "ah bir tamamlasam" diyerek bu işlerin yapılmaması gerekir. Sıkılmaya başladığınız an, yararlanmanız bitti demektir! Eğer bir ev temizliyorsanız sıkılsanız da temizleyince evi bitirirsiniz. Eğer bir evrak hazırlıyorsanız sıkılsanız da belli bir zaman sonra tamamlarsınız. Ama beyin işi öyle değil, sıkıldığınız zaman kapanır. HUZUR haliyle açıktır o!, KALB'in huzurlu ve mutmain olması gerekir. Bu yüzden, şimdi göreceğimiz HEDEF o kadar önemli ki, o hedefe ulaşmak için oflayarak, puflayarak, sıkılarak yaparsan bu işi kendine işkence yapmış olursun, öyle yapma! Sana nasıl kolay geliyorsa! Yeter ki yararlan! Küçücük de olsa yararlanabilmen için sana kolay gelen; gecenin kolay gelen bir vaktini yakala ve Kur'andan da sana kolay gelen miktarda kolay gelen yeri incelemeye çalış.

Neden? **Nefs-i levvame'ye hazır olabilmen, nefs-i levvame'ye hazırlanabilmen için ahiretin için korunman gerekeni ve korunmanın yöntemini fark edebilmen ve anlayabilmen için!** Nefs-i Levvame'ye hazır olabilmen için ve ahiretin için "nelerden korunman lazım?" ve "bu korunmanın yöntemleri nedir?" bunları öğrenebilmen ve anlayabilmen için "**Hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış" olan Kur'an'ı tefekkür ederek, acele etmeden ve sana kolay gelecek miktarda OKU; bu hali salât ile ikame et."** Demek ki, bu geceden yararlanmanın hedefi, gecenin vereceği idrak açılmasından yararlanmanın hedefi var! Nefs-i levvameye bir şeye hazırlanmak bir şeye! Bir değişik hayat tarzı gelecek, sizi o hayat tarzına hazırlıyor. O hayat tarzına birdenbire giremezsin. Senin dünyadaki yapın birdenbire o hayat tarzına adapte olamaz kavrayamaz, hazırlanman lazım! İdrakını hazırlaman gerekir, idrakınla beraber idrakına uygun olarak vücudunun kimyasını hazırlaman gerekir! İşte bu çalışmayı yapman lazım. Bu çalışmayı yapmak için ki ne bu? **Nefs-i levvame'ye hazır olabilmek ve senin ahiretin için sen** nelerden korunman lazım farkında değilsin "**nelerden korunman lazım" bunları öğrenmen, "bunlardan korunmanın yöntemi bulman gerekli?" Bunları öğrenebilmen için şimdi sen sana Hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan bu Kur'an'ı**; bu Kur'an'ın kendisini tariflerdendir, ayet olarak Kur'an kendisini böyle de tarif eder; "**hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan"**. Evet; **hakikati hatırlatıcı olarak kolaylaştırılmış olan Kur'an'ı tefekkür ederek** oradaki manayı düşünerek, "burda benim için ne var acaba?" diye **telaş ederek**, ama **acele etme**den sana kolay gelecek miktarda **OKU; bu hali salât ile ikame et** ve yakaladığın bu hal var ya, işte onu da salât ile ikame et; yani o anda salât kıl salât ikame et; "seccadeye git ve namaz kıl" dediğimiz hali yap değil! Geçen paylaşım toplantımızda konuşmuştuk **salâtı**nı **ikame** et demek; salâtta edindiğin hali daha sonra seccadenden kalktığında yaşantına ikame et. İkame etmek demek adres belirlemek, yer belirlemek, yer ettirmek demektir. Seccadeden kalktıktan sonra eğer duygularınız düşünceleriniz salâttan kopuyorsa salâtı ikame etmiyorsunuz! **Salâtı ikame etmek** demek; salât hareketleri tamamlandıktan sonra edindiğiniz huşuyla fiillerinize devam etmek demektir ve akıllı insan bunu takip eder; ne kadar bunu yapabiliyor? "Ben salâttan kalktıktan sonra yaklaşık bir saat o huşuyla dikkat ediyorum, ama sonra tekrar dalıyorum." Ha, sen bir saat sonra tekrar salât ikame etmelisin! Mutlaka bir nafile BUL ve YAP! Bu yüzden işrak, kuşluk gibi veya akşamdan sonra, önce önerilen nafileler vardır, teşvik edilmiştir insanlar. Oralara büyük mükâfatlar konarak; insanlar sık sık bu huşuyu yakalasınlar ve bunu hayatlarında ikame etsinler, bu ikameden kopmasınlar diye nafileler de yüksek mükâfatlarla teşvik edilmişlerdir. Örneğin işrak vaktindeki salât: Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki üç defa söyleyerek; "**tam tam tam bir Hac ve Umre sevabı alırsınız.**" Oraya böyle bir mükâfat konarak kişi o nafileye teşvik ediliyor ki, aldığı huşuyu devam ettirebilsin depolayabilsin, Haşyetullah depolayabilsin. Eğer kişi salâtta daha sonra kullanılmak üzere haşyetullah depolayamazsa o zaman salâtını ikame edememiş, bu fırsatı değerlendirememiş olur! Ne olacak böyle yapınca?

İşte bu halde; **muhakkak ki; biz sana bu yolda gereken bilgi ve halini şuurunda yaşatacağız.** Biraz sonraki ayetlerde de dikkatimizi çekecek göreceğiz

ama, bakın burda çok önemli bir şey var! Şöyle bir hal örnek vereyim: Birisine çalışma öneriyorsunuz. Diyorsunuz ki; "matematiğin şu konusunu, şu problemlerini otur çalış, sonra sen şu sonuca varacaksın." Böyle bir şey düşünmemek lazım! Çok önemli bir ayrıntı var bu Yol Haritasında, öyle demiyor, "sen gece kalkar, sana kolay gelen bir zamanda, kolay gelen miktarda tefekkür ederek Kur'an okur, hatta bu Kur'an'ı salâtta okur sonra bunu hayatına ikame edersen; şunu bulacaksın" demiyor! **"Sen böyle yaparsan BİZ SANA VERECEĞİZ"** diyor. Bu çok önemli bir kuraldır. Bu; işin temelini oluşturan, sizi muhtariyetten kurtarabilecek olan çok önemli bir kuraldır. Aksi halde muhtariyetinize bağlanır kalırsınız "ben yaptım, ben buldum, ben elde ettim" diye. "Değil! Sen hiçbir şey bulup elde edemezsin Var Olan halinle" diyor.

Sen böyle yaparsan; **biz sana muhakkak ki,** demek ki kesinlikle, **bu yolda gereken bilgi ve halini şuurunda yaşatacağız;** biz sana bunu vereceğiz. Bunun ilk muhatabı Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ve şimdi dinleyen bizler olduğumuza göre herkese göre verilecek farklı bir şey vardır! Efendimizi muhatap aldığında ayet onun Nebi ve Rasullüğüyle ilgili ona verilecek yaşatılacak şey vardır, bizim için de bize ait yaşatılacak verilecek bir hal vardır. Şimdi bakın konu -harita, yolun haritası- daha netleşecek, devam edelim.

Kıyamet Suresi: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim: "La uksimu Biyevmil kıyameti ve la uksimu Bin- Nefsil levvameh."** Kıyamet Suresinin ilk iki ayeti mealen: **Kıyamet gününe kasem ederim;** yani yemin ederim, **Nefs-i levvame'ye kasem ederim;** yemin ederim. Yemin var! Daha önceleri and olsun ve yemin olsunların önemlerini paylaşmıştık. Kıyamet gününe yemin var, nefs-i levvameye yemin var. Kıyamet Suresi'nin ikinci ayeti Nefs-i Levvame'yi çok önemli buluyor yemin ediyor, bu işle meşgul olanlar nefs-i levvame'yi hiç önemsemiyor, kâle bile almıyorlar, onu bir iki saniyede geçip atıp gidiyorlar. Allah "nefs-i levvame'ye kasem ederim, yemin ederim" diyor, bu işin anlatıldığı yerlerde nefs-i levvame "iki satırla" geçilmiş, atılmış bir kenara! Tarifi bile net yok. Büyük bir çelişki! Nefs-i levvame, kişi hayatta bulunduğu sürece, yaşadığı sürece gireceği önemli bir halin adı. Öyle bir hal ki; Allah o hale yemin ediyor!?

Kişinin İKİ HALİ vardır, iki halden birisindedir. "Nefsin yedi mertebesi vardır, yedi halden birisindedir" denir ya; öyle düşünmemek lazım. Yanlış mı? Değil ama, öyle düşünmemek lazım! Çünkü ana olarak "iki hal" vardır, "ana iki hal"den birisindedir mutlaka; ya nefs-i emmarededir ya nefs-i levvamededir! Başka bir yerde olamaz! Ya nefs-i emmarededir ya nefs-i levvamededir. Yani; ya VARLIĞI ve VARLIĞININ MUHTARİYETİ iddiasındadır yani MUHTARdır. Muhtar olan; emir veren; emmare nefsi; muhtarın nefsi; **nefs-i emmare**; muhtarın nefsi. Muhtariyetini ilan etmişin hali demektir. Ya da bu muhtariyetten kurtulma çalışmalarına başlamış, artık onun derecesi neyse başlamış hal **nefs-i levvame**; muhtariyetten rahatsız muhtariyetten kurtulmaya çalışan nefs. İşte iki tane hal var; ya muhtar hal ya da muhtariyetten kurtulmaya çalışan hal. Muhtariyetten kurtulmaya çalışan hal, kurtulma çalışmaları sırasında çeşitli idrak pozisyonları yaşar. Onlar da

nefs mertebeleri diye söylenir, onlar birer süreçtir. Ama özel çalışmaları yoktur, daima nefs-i levvame çalışması vardır. Bulunduğu idrake göre bu nefs-i levvame çalışması da değişir. Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmaine, Nefs-i Radiye, Nefs-i Mardiye gibi giden nefs mertebeleri; Nefs-i Levvame içerisinde yaşanan hallerdir. Ve elbette ki Nefs-i Mutmainnede olanın nefs-i levvame çalışması farklıdır.

Bir basit örnek vereyim, bakın nefs-i levvame nedir? Çok basit cümlelerle söyleyeceğim, tasavvuf diye bilinenin temelini oluşturan çok önemli bir cümle paylaşmaya çalışacağım lütfen birlikte dikkat edelim inşaallah. **Nefs-i levvame, tanrının tanrı olmaktan dolayı duyduğu rahatsızlıktır**. Nefs-i levvame; tanrılık iddiasında bulunmuş, Allah'a eş koşmuş; "ben de senin gibi Allah'ım" demiş olan -bilsin veya bilmesin; öyle diyor- "sen sana göre Allah'sın ben de bana göre Allahım" demek istiyor. Tanrılık iddiasında bulunmuş kişinin ve bu iddiasıyla, bu iddiasıyla Allah'a eş ve ortak koşmuş olan halinin onda rahatsızlık oluşturması, yani tanrının tanrılığından rahatsız olması nefs-i levvamedir, tanrının tanrılığından rahatsız olması. Tanrının "DİĞER" tanrılarla olan rahatsızlıkları nefs-i levvame değildir! Bu, bu şekilde de bazı yerlerde yazılır, ama böyle değildir! Bunun anlaşılabilmesi için çok basit başka bir örnek vereceğim bakın.

Diyelim ki, bir ülkenin kralı var, yanındaki ülkelerin de kralları var. Ama bu ülkenin kralı halkını incelemiş, enteresan bir mütevazilik duygusu falan var "kral olmaktan" rahatsız; "ben neden kralım?" diyor! Kral olmak ona rahatsızlık veriyor. Bu başka bir şey, bir de kral şöyle de rahatsız olabilir; komşu ülkenin kralıyla ilişkileri içinde rahatsızdır, krallar arası rahatsızlıklar vardır; "şu kralı kırdım, şu kralı üzdüm, şu kralı sevindirdim" diye krallar arasında rahatsızlıklar vardır ve birbirlerini memnun ederler, birbirlerinden özür dilerler. Şu kralı üzmüştüm çok rahatsız oldum, günlerdir gözüme uyku girmiyor. Gittim, hediyelerle gönlünü aldım, helallaştık. Bu başka bir iş! Kralların kendi aralarındaki rahatsızlıkların Hakk'la hiç ilişkisi yok. Kral, kral olmaktan rahatsız, bu ikisi birbirinden farklı! Anlaşılıyor mu, inşaallah? Bu örnekteki gibi tanrılığını ilan etmiş olan bir kişi farkında olur olmaz ama tanrılığını ilan etmiş olması onun kaçınılmaz hali! Bunun farkındadır değildir ama o o halde. Ha, bunu fark etti! İşte bu tanrılık halinden, tanrılık iddiasından, muhtariyet iddiasından rahatsız olması onun nefs-i levvame'ye girmesini sağlar, **nefs-i levvame'ye giriş** yapar. Eğer o tanrılığından rahatsız değilse, tanrılığının farkında bile değilse ama İslamiyet'in bütün kurallarını yerine getiriyorsa, fark etmez nefs-i emmarededir. Neyle meşgul olursa olsun nefs-i emmarededir. Zümer-65: **Eğer şirk koşarsanız amelleriniz boşa gider;** her şey boşa gider. Çünkü **nefs-i emmare** şirk koşma halinin adıdır.

Şirk koşmaktan rahatsız olmaya başladı mı kişi ve bundan kurtulmak istediği zaman nefs-i levvameye adım atmış olur. İşte **esas sevab** ta, sevab mekanizması da o zaman başlar. Nefs-i levvameye adım attıktan sonra sevab mekanizması başlar. Ha şimdi elbette ki nefsi mülhimede olanın; yani nefs-i levvame trenine binmiş de bu yolda "seyr-i süluk" yapanın istasyonlarından birisi nefs-i mülhimedir. Hızlı geçilmesi gereken yer aslında orasıdır! Çünkü bütün girdaplar aslında nefs-i mülhimededir. Siz nefs-i mülhimeyi bitirince bir tünele gelir ve tünelden başka bir yere geçersiniz; **artık orda size ne bir mahzunluk ne bir korku vardır**. Ama

o tünele, nefs-i mülhimenin ucundaki tünele gelinceye kadar nefs-i mülhimenin içi girdaplarla doludur. Çünkü his, hislerle ilgili bir olaydır, çabuk insanın aklının kayması mümkündür. Ha hızla geçilmesi gereken yer bu istasyondur, bir an önce bu istasyonu geçmek gerekir. Ama neyle? Nefs-i levvame treniyle geçebilirsin. Dolayısıyla, nefs-i mülhime istasyonundaki çalışmalar başkadır, nefs-i mutmainedeki çalışmalar başkadır ama; bunların hepsi nefs-i levvame çalışmalarıdır.

Yani bir lisede okuyan; Lise 1'de de Tarih okur, Lise 2'de de Tarih okur, Lise 3'de de Tarih okur ama okulun adı lisedir "lise". Ama 1'deki Tarih'in mentalitesi farklıdır konuları farklıdır, 2'deki Tarih'in konuları farklıdır, 3'dekinin farklıdır veya Matematik dersi de öyledir; 1'de, 2'de, 3'de farklıdır. Ama okuduğunun ismi lise! "Nereye gidiyorsun?" deyince "Tarihe gidiyorum, Matematiğe gidiyorum" demez, "liseye gidiyorum" der. Nefs-i levvame de böyle işte, okulun adı o; Nefs-i Levvame. **Seyri süluğun ismi** "Nefs-i Levvame!" Bu nefs-i levvamedeki istasyonlar, onlar farklı şeyler.

Nefs-i emmareyi çok kolay tanrısınız. Aslında nefs-i emmareyi çok incelemek gerekir. Hemen ötelerse kişi ondan kurtulamaz! Nefs-i emmareyi kendisinde iyi tanır ve onunla yüzleşirse nefsi emmareden kurtulması kolaylaşır. Ya, benim nefs-i emmareyle ilişkim yok, deme! Niye? Nefs-i emmarenin içine doğdun, nefs-i emmare'ye doğdun.

Bakın Kur'an-ı Kerim'de "Hazreti Âdem'in cennetten kovulması" diye tarif edilen kıssası çeşitli surelerde anlatılır. Bunlardan birisi de Taha Suresi'dir, Taha Suresi'nde de bahseder Hazreti Âdem'in cennetten çıkışı ve yeryüzüne gelişi. Orayı nasib olursa belki Taha Suresi-118, 119, 120, 121, 122 oralara detaylı bakma fırsatımız ilerde olur inşaallah. Ancak içinden bir, bir yeri Taha Suresi-121'in son kısmını söyleyeceğim. Hazreti Âdem için bir tesbit var orda, Hz. Âdem'e. Hep anlaştık ya; ötelemeyiniz, hemen kendinizde arayınız Hazreti Âdemi de! O zaman size hitap etmiş olur ayet. "Ha o, canım zamanında cennetten bir kere kovulmuş işte" derseniz ötelersiniz. Her dünyaya gelen kişi cennetten Hazreti Âdem gibi kovulur. O bir mekanizma! Ve bakın, Taha Suresi-121'deki tesbit şöyle: **Âdem Rabbine ASİ oldu da YAŞAYIŞI bozuldu.** Bu kadar! Dünyaya geliş bu: **Âdem Rabbine ASİ oldu da YAŞAYIŞI bozuldu.** İşte Rabbine ASİ oldu; A! Bu yüzden biz diyoruz ki "A" Takdim Formu "BEN"; asi olanın "BEN" deyişi o! Âdem'in burda bahsedilen halinin takdimi, "BEN" derken "A" Takdim Formu "BEN"! **Yaşayışı bozuldu!** Kur'an diyor ki **yaşayışı bozuldu**. Kişi o yaşayışı o kadar seviyor, o kadar benimsiyor ki ona AŞIK oluyor! Ne dedik ona daha önceki paylaşım toplantımızda "küfre âşık, küfrüne âşık!". Kişi küfrüne âşık! Bundan nasıl kurtulabilir? Başka bir aşkla kurtulabilir; Allah aşkıyla! Eğer Allah aşkını fark edemezse KÜFRÜNE olan ÂŞIKLIĞI YAŞAR, O AŞKLA ÖLÜR. Hangi aşkla ölürsen o aşkla dirilirsin. Hangi aşkla dirilmişsen Allah'ın huzuruna o aşkla gidersin!? Küfrüne âşık öldüysen, küfrüne âşık dirilirsin. Allah aşkıyla öldüysen, Allah aşkıyla dirilirsin. Hangi AŞK üzere ölmüşsen o AŞK üzere ba's olursun!?

Kişi daha baştan -farkında olsun olmasın- "küfrüne âşık" başlıyor işe, işe böyle başlıyor sonradan edinmiyor bunu sonradan cehennemlik olmuyor, hayata

başlarken cehennemlik başlıyor! Taha Suresini lütfen inceleyiniz; 118, 119, 120, 121, 122 bakınız: **Eğer şu ağaca yaklaşırsanız ŞAKİ olursunuz** ve yaklaştılar ŞAKİ oldular. **ŞAKİ** olmak ne demek? Uzak düşersiniz, küfür ehli olursunuz. Kime diyor bunu? Âdem'e diyor; bize diyor. Ha "**sen zaten böyle başlıyorsun**" diyor yani. Peki, nasıl kurtulacaksın? Ancak sana Allah'ın hidayeti gelirse kurtulursun; **"hidayetim sana ulaşırsa kurtulursun"**.

Evet, şimdi: Demek ki, nefs-i levvame'deki esas başlangıç tanrının tanrı olmaktan rahatsızlığı! Ha, "bu nefs-i levvame devam eder" dedik. Nefs-i mutmaine'de peki? Nefs-i mutmainede bir kişi sabitse, kararlıysa o artık "tanrı iddiasından" TAM sıyrıldı demektir. Tanrı iddiasından TAM sıyrılmış kişi için, geri dönülmez sıyrılmışsa işte ona; **ne bir korku ne bir mahzunluk vardır.** Ha, o nefsi levvamede ne yapar? O "Var Görünmekten" rahatsızdır, Var Görünmekten. Devam eder nefs-i levvame; "Var görünüyor" olmaktan rahatsızdır, "Var Görünenin" fiillerinden rahatsızdır.

"Tanrıdan rahatsızlık" nedir? Tanrının davranışlarından, muhtariyetten muhtar fiillerden rahatsız olmaktır. Onların hepsine birden "**Günah**" dedik. Ama bakın dikkat edin nefsi mutmaine dediğimiz bir halde "Var Görünen" olmaktan rahatsız, Var Görünenin "fiillerinden" rahatsız. Hepsi "**Helal**" çerçevesinde! Helalden bile rahatsız!

- Hocam, buradaki "Var Görünen" dediğimiz şey "maddi vücut" değil ama, değil mi?

"Var Görünenin" fiillerinden, Var Görünen halin fiillerinden rahatsız. İşte tam burada devreye giren en önemli ibadet işte oruç olur. **Oruç** "Var Görünmekten" rahatsızlığın ibadetidir aslında! Aslında; oruç evet her şeyin çare/ilacıdır, neye kullanıyorsan ilacıdır, ama esas, esas Var Görünmekten rahatsız olmanın ilacıdır. Biraz daha belki sırası gelirse açarız.

Evet, Kıyamet Suresi 1. Ayet; **kıyamet gününe yemin ederim**, 2. Ayet; **nefs-i levvame'ye yemin ederim**. İlişkisini bir iki cümleyle söylersek bakın, birisi Kıyamet günü. Aslında bu bizim için imanın temsili. İman! İman ediyorsa "**senin ettiğin imana yemin ederim**" demektir o, bir nevi. Sen iman ediyorsan, Kıyamet gününe inanıyorsun ve oraya hazırlanıyorsun, Kıyamet gününe hazırlanıyorsun! Niye? İmanının gereği! İmanının gereği sen Kıyamet gününe hazırlanıyorsun. Senin o imanın öyle büyük ki indimizde o kadar değerli ki -oraya yemin ediyor- senin o imanın! Peki, imanının gereği yaptığın bir şey var şimdi bak; **aminü ve amilus salihati; iman ve salih amel.** İşte ameli ne bunun? Onun ameli de nefs-i levvame, **salih ameli** de nefs-i levvame. Bu yüzden; **Senin İMANına ve SALİH AMELine yemin olsun!** İmanının temsili ne? Kıyamet günü! Salih amelinin temsili ne? Nefs-i levvame!

Evet, işte buna yapılan bu yemini kavrayabilmen için senin geceden yararlanman gerekiyor. Bakın Müzzemmil Suresi 6. Ayet diyor ki; "**çünkü GECE KALKIŞI senin için daha tesirli ve samimidir**." Başka kelimelerle de meallendirilmiştir.

Ama tefsirlerine baktığınız zaman mealdeki kelimeler farklı olmasına rağmen inceleyeceğiniz tefsirlerde tefsirleri aynı görürsünüz, farklı kelimeler Türkçede kullanılmış olabilir, ama tefsirlerdeki manaları ortak bulacaksınız 6. Ayetinde Müzzemmil Suresi'nin: "**Çünkü GECE KALKIŞI senin için daha tesirli ve samimidir**."

Önceleri çok konuşmuştuk; muhtariyeti teşvik eden, "A" Takdim Formu "BEN"i motive eden çok önemli şey Güneştir! Siz sizin muhtariyetinizi dürten şeyden gece uzak durursunuz. Bu yüzden size daha tesirli olur öğreneceğiniz bilgiler! O öğreneceğiniz bilgileri **Muhtariyet Süzgeci**nden geçirmeden elde edebilirsiniz. Gündüz Muhtariyet Süzgeciniz kuvvetlidir, muhtariyet süzgecinizden geçer bilgiler, daha önce çok bunu dile getirdik. Gece haşyetullahı tanıyabilirsiniz! Gece haşyetullahı her uyandığınızda, döndüğünüzde zihninizde olursa yakalarsınız. Kimin zihninde olur? Aklı devamlı bunda olan, bunun DELİSİ olanda! Bunun delisi olan; bu iş onun sıkıntısıysa, bu iş onun canını yakıyorsa! Diyor ki çünkü "**size, size ağır bir ağır bir söz ilka edeceğiz".** Tefsirlerde diyor ki, ciğerinizi sızlatacak bir söz ilka edeceğiz! Ciğerinizi sızlatacak!? Yanlış hatırlamıyorsam Hazreti Ebubekr radıyallahu anh olsa gerek. Dışarıda insanlar açlar bir şey bulup yiyemiyorlar. Ama bakıyorlar halifenin evinden ciğer kokusu, kızartma kokusu geliyor. Efendimize söylüyorlar; biz açız ya Rasulallah, ama burdan ciğer kokusu geliyor. Soruyorlar oraya? Ciğer falan yok! Kendi ciğerinden o koku! Eğer bunun rahatsızlığını yaşıyorsa kişi gece gelir aklına, döndüğü zaman gelir yakalar. **Gündüz muhtariyet kuvvetlidir,** bunları hemen egale eder. Neden? Dünyanın döngüsü için bu şart! Eğer böyle olmasa dünya çalışmaz ki, dünya yürümez ki! Ama amaç bu yürüyen dünyanın içerisinden cennete sıçramaksa, bu ağır sözü hazmedecek "vücut kimyasını" hazırlamak gerekir.

Evet, bir cümleyle Kıyamet Suresi'ni açıklayalım: **Billahi anlamındaki imanın ve bu imanın gereği kıyamet gününe hazırlanan hayat tarzını sana açan nefs-i levvame halin Allah indinde çok değerli; bu hallere kasem ederim**. Evet. Dedik ki; **nefs-i levvame** özellikle kişinin tanrı halinden tanrılığından rahatsız olması demektir; rahatsızlık! Neden rahatsız olacaksın? "Şuna şunu yaptım, buna bunu yaptım çok rahatsızım" değil! Senin ilan ettiğin muhtariyetten rahatsız olman, tanrılık halinden rahatsız olman! Peki, bundan nasıl kurtulacaksın? Tanrı halinden yine tanrının imkânlarıyla kurtulursun. Sendeki muhtariyetin imkânlarıyla kurtulursun. Demek ki nefs-i emmare muhtariyetin imkânlarını muhtariyet için kullanır, nefs-i levvame muhtariyetin imkânını muhtariyetten kurtulmak için kullanır. Böylece siz Allah'ın verdiğini Allah için kullanmış, infak etmiş olursunuz. **İnfakın** temelinde önce bu vardır; tanrının tanrı halinden rahatsız olması, tanrı halinden kurtulmak için de ondaki o tanrı halinin imkânlarını kullanması; yani Allah'ın verdiğini Allah için kullanması! Allah'ın verdiğini Allah için kullanmak böyle başlar. Aksi halde siz kendiniz, kendi cümlenizle "ben bunu Allah için veriyorum" diyerek tesbitiniz değildir. infak böyle başlar. Sonra, Var Görünenin o "Vehim" duygusundan kurtulması; infakın devamıdır o da. Hepsi Allah'ın verdiğini Allah yolunda kullanma şeklinde devam eder. Aksi halde infakın kesildiği yerde, kişi olduğu pozisyonda kalır! Onu götüren infaktır. İnfak kesildi mi, hangi istasyondaysa orda kalır. Nefs-i emmare'de eğer infak yapmıyorsa

nefs-i levvame adına, nefs-i emmarede kalır. Nefs-i mülhimede (mutlu, memnun oldu yaşadığı hislerle) infak yapmıyorsa nefs-i mülhimede kalır. Nefs-i mutmainede -sevdi Var Görünme'yi- infak yapmazsa nefs-i mutmainede kalır. Onu götüren, **daima nefs-i levvamede onu götüren infaktır.**

Evet, haritamıza devam ediyoruz. Buraya kadarını anladık ki, hazırlanmamız gereken çok önemli bir şey var, nefs-i levvame! Nefs-i levvameye hazırlanmak için de geceden yararlanmak ve tefekkür ederek Kur'an okuyup, mümkünse bunu salâtla birleştirmek. Aksi halde! Kur'an okuduktan sonra salâtla devam etmek ve bunu da hayata ikame etmek! Peki, sonra:

Müddessir Suresi; **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Ya eyyühel Müddessir, kum feenzir ve Rabbeke fekebbir ve siyabeke fetahhir verrucze fehcur ve la temnün testeksir ve li Rabbike fasbir. Sadakallahul aziym.** Yine sesleniyor. Daha önce **ya eyyühel Müzzemmil** demiştik, şimdi **ya eyyühel Müddessir; ey bürünen!** Özellikle ilk beş ayetini bir önceki tefekkür paylaşım toplantımızda genişçe konuşmuştuk. Onun için yalnızca buradaki Yol Haritamıza olan mesajını, bilgisini alalım ve bu amaçla şimdi bakın okuyayım önce mealen okuyayım: **Ey Müddessir** (bürünmüş olan); **Kalk da uyar; Rabbinin yüce azametini fark et; Elbiseni arındır; Rücz'den** yani her türlü şirk'ten **kaçın; Çoğu isteyerek ihsan yapma; Rabbin için sabret."**

Ey, Ahseni Takviym hali Esfele Safiliyn ile bürünmüş olan! "Bürünme"yi geçen toplantımızda şematik olarak görmüştük İz Düşüm dosyalarıyla hatırlayacaksınız. 19. Tefekkür Şemasında bu **kul elbisesi**nin üstündeki necis olan **kir**i daha önce görmüştük ve onu paylaşmıştık. Şimdi onu ayetteki Tin Suresi'nde bahs edilen tarifiyle biz de böyle söylüyoruz: **Ey "Ahseni Takviym" hali Esfele Safiliyn ile bürünmüş olan!** İnsan Suresi-30 idrakıyla ve İnsan Suresi-29 gereği olarak Rabbine yönelmek üzere KALK! Şimdi diyebilirsiniz ki; Müddessir Suresi geldiğinde İnsan Suresi gelmemişti ki!" Ayrı! Ama şimdi muhatap biziz ya! Biz şimdi bize göre bir mana, bir bilgi çıkarmalıyız. Evet, İnsan Suresi-30 idrakıyla ve İnsan Suresi-29 gereği olarak Rabbine yönelmek üzere **KALK!**

Birincisinde, KALKması için Eşhedü en la ilahe İllallah ve Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu demesi; ***ben talibim*** demesi, Efendimizin "kıyıcığına" gelmesi yetmişti. Şimdi yol ilerliyor, nefs-i levvameye girdi, ona bir **söz ilka edildi**; öğrendi, şimdi öğrendi "üstündeki kiri", "esas örtüyü" öğrendi, ciğeri yanmaya başladı. **Ey şimdi ciğeri yanan, Ey "Ahseni Takviym" hali "Esfele Safiliyn" kiri ile örtülmüş, bürünmüş olan!** Şimdi bir idrak lazım artık normal bir kalkış değil, bir idrakla kalkacak artık. Ne o? İnsan Suresi-30 idrakı ve İnsan Suresi-29 gereği.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Vema teşaune illa en yeşeallahu. İnsan Suresi-30; **dileyen yok İlla Allah"** Dileyen yok! Dileyen yok illa Allah. İlla Allah, bir başka dileyen yok. **Allah dilemeden siz dileyemezsiniz;** bu orta idrakti. Onları çok konuştuk, ileri idrakı söylüyoruz

dileyen yok, İlla Allah; bu idrakla! Ama İnsan Suresi-29 ne diyor? "**Dileyen Rabbine yönelir**" Bunun bir tezat olmadığını konuştuk. **Dileyen Rabbine yönelir;** ha, sen Rabbine yönelmek için kalk. Rabbine yönelmek üzere kalk; ama "İnsan-30" idrakiyle!

Kur'an-ı Kerimde hani dedik ya, ayet ve hadis malzemelerini kullanırken sakın duygu ve düşüncelerinizi kanıtlamak üzere onları bölmeyin. Allah bunu yasaklamış; **onlar menfaatlerine göre ayetleri bölüyorlar** diye yasaklamış. Bu Kader konusunda da çok önemli! İslamiyet'te muhtariyeti savunanlar, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin tebliğini fark edememiş olanlar, Allah'ı tanıyamayanlar bu savlarına destek olsun diye Kur'anı Kerimden çeşitli ayetleri bölüyorlar. Diyorlar ki; "işte bak diyor ki **"dileyen Rabbine yönelir**". Bak serbestin, demek ki muhtarsın." Buna çok rastlayacaksınız Kur'anı Kerimi incelediğinizde. Müzzemmil Suresinde de var; **artık, dileyen Rabbine yönelsin, dileyen Rabbine yönelir, hiç düşünmeyecek misiniz, tefekkür etmeyecek misiniz?** şeklinde. Ama "İnsan Suresi-29" ve "İnsan Suresi-30" peş peşe! Bu yüzden -daha önceki yaptığımız açıklamaları hatırlatmak için söylüyorum- onları temsil olarak aldık; İnsan Suresi-29, Kur'an-ı Kerimde buna benzer geçen tüm ayetleri temsilen İnsan Suresi-30 da ona benzer geçen tüm ayetleri temsilen! Burda peş peşe ama başka surelerde birkaç ayet sonra hemen görüyorsunuz, **"dileyen Rabbine yönelir",** birkaç ayet sonra; **"hidayet eden Allah'tır, yönlendiren Allah'tır, Allah dilemeden yapamazsınız"** uyarısı da peşine geliyor. Eğer siz bunu bölerseniz yanlış yapmış olursunuz yanlış öğretirsiniz, Muhammedi Bakış'dan insanları perdelersiniz.

Öyleyse bir şeyin içine giriyor nefs-i levvame; Kader Bilgisinin; **sana, sana çok önemli bir söz ilka edilecek!** Evet, ne o? O sözle beraber sen Kaderi kavramaya başlayacaksın. Çünkü nefs-i levvame bir KADER yolculuğudur, Kaderi anlama yolculuğudur. Sen bu kaderle savaş ederek kendini buldun dünyada. **Nefsi emmare** kaderle savaş edenin halidir. O durmadan kaderle didişir. Onun hali çünkü -hep konuştuk tekrar ediyorum, lütfen bağışlayınız;- şakinin dili şikâyettir! Şakinin dili şikâyettir. Neden şikâyet eder: Allah'tan! Hep Allah'ı şikâyet eder. Onun işi gücü Allah'la kavga etmektir, yani Onun kaderiyle! Hep şikâyet eder, şakinin dili şikâyettir. İşte nefsi emmarenin dilidir o şikâyet eder. Ha, sen Kader Bilgisine giriyorsun nefs-i levvameyle! Bunu idrak ettikçe sende bu idrakine paralel olarak haller yaşanacak. Ha, bu yüzden; sen şimdi **kalk**ıyorsun, ama **İnsan Suresi-30 idrakıyla!** Sakın bu yoldan sapma, bu idraktan sapma! Ancak ne yap? Bak çok önemli bir şey, diyor ki; **kalk, davran, kıpırda! Kıpırda; davran, bir şey yap.** Bir şey yapmak zorundasın ***kıpırdamak*** zorundasın! Çünkü "düşünerek" sevab kazanamazsın, "kıpırdayarak" sevab kazanırsın. "Düşünerek" şöyle sevab kazanırsın: Senin kıpırdaman düşünmene göre değerlendirilir de, -niyetine göre- o yüzden! **"Sevaplar niyetlere göredir"** demek; sen hiç kıpırdamadan otur niyetine göre sevab alacaksın, demek değildir. Kıpırdadın ya o kıpırdamanın arkasındaki niyet neyse ona göre değerlendin, demektir ama kıpırdamadan olmaz kıpırdayacaksın! Niye? **"Rabbine yönelmen"** gerekiyor İnsan Suresi-29 gereği. Hangi idrakla? İnsan Suresi-30 idrakıyla mutlaka kıpırdayacaksın. Bu yüzden "**kalk"** diyor; **"kıpırda, kalk ve uyar! Kalk ve uyar; kıpırda davran!** Ne için? Bu yolda

bilincini arındırmak için kendini uyar. Bu yolda, bu nefs-i levvame yolunda, Kaderi anlama yolunda, Kaderi anlayabilmen için, bilincinde olan KİRlerden arınmak için KENDİNİ UYAR!

Bu, doğal yaptığımız bir şeydir. Bir misafirlikte böyle oturuyor olsanız, baktınız üstünüze bir şey damladı kirlendi. Sesli de uyarabilirsiniz kendinizi "kalkayım da şunu temizleyeyim". Bakın davranıyorsunuz. Niye? Kendinizi uyarıyorsunuz; kalkayım da şunu temizleyeyim. İşte böyle diyor; **kalk kendini uyar.** "Kalkayım, kalkayım Rabbime yöneleyim de bilincimi temizleyeyim, Kul Elbisesi üstündeki bu şirk kirlerini temizleyeyim, kalkayım davranayım!" Evet önemli bir yöntem bu; davran kıpırda! Peki, ne yapacaksın o zaman, bu temizlik için bir yöntem? **Rabbinin ekberiyetini fark et.** Kalk kıpırda ve **Rabbinin Ekberiyetini;** onun yüceliğini **fark et,** hisset o hissettiğinle beraber "ALLAHUEKBER" de!

Bakın Müddessir Suresi "**ve Rabbeke fekebbir"** ayeti geldiğinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem hemen Allahuekber diyor, öğreniyoruz bunu o zaman Allahuekber'i öğreniyoruz. Ama nasıl bir duygunun peşine söyleniyor? "Ekberiyetin yaşanmasıyla hissedilmesiyle" söylenen! Takliden de olsa söyleyin. Nefs-i levvame yolundaki taklidden korkmayın! "Taklid ehli" olurum, "taklid ehli" diyorlar.. Hayır, onlar farklı şeyler. Nefs-i emmaredir **taklid ehli**! Nefs-i levvame taklid ehli olmaz; taklitsiz de yapamaz! Nefs-i levvamedeki taklitler, bir çocuğun konuşmayı taklidi gibidir, yürümeyi taklidi gibidir. Bir çocuk yürüyenleri görmese yürüyebilir mi? Onları taklid ederek yürüyor, yürümek için! taklid yapıyor. Konuşanlar olmazsa yanında, çocuk onları taklid etmezse konuşamaz ki! Buradaki taklide, sen çocuğa "sen taklid ehlisin" diyebilir misin? Hususi taklid etmesi için uğraşıyorsun konuşmayı öğrensin diye, hususi yürüsün diye, taklid etsin diye uğraşıyorsun, "bak şöyle yürü" diye hareketler yapıyorsun. Nefs-i levvamede taklid ehli olunmaz. Taklid etmeden yapamazsın! Nefs-i emmaredir taklid ehli. Neden? O avare kasnaktır; boşa döner. Döner durur, lastiği sıyrılmış bir kasnak; bir ÜRÜN yok! Neden? Zümer-65 diyor ki; **"şirk varsa ÜRÜN çıkmaz. Her şey boşa gider".** O kasnaktan lastik çıkmış avare dönüyor, boşa dönüyor. Çok yoruluyor, çok yoruluyor AMA boşa dönüyor; bir ürün yok, bir enerji yok, bir sevab enerjisi yok! Ha, o taklid ehli işte! Taklid ediyor. Neyi? Başka kasnağı taklid ediyor; boşa dönüyor.

Evet, demek ki, **Rabbinin ekberiyetini fark et, hisse**t ve bu hisle "Allahuekber" derken, işte bu haşyetullah dolayısıyla titre ki, kul elbiseni örten görünmez yapan Zulmani Benliğinin muhtariyet kirleri paramparça olsun. **Demek ki, bilinçteki kir bu; Muhtariyet Kiri!** Nerden kaynaklanan? Zulmani Benlikten kaynaklanan muhtariyet kiri! Bunu ne temizler ancak? Ancak Haşyetullah temizler, ancak Haşyetullah temizler! Haşyetullah olmadan Allah sevgisi olmaz! Haşyetullah canlanmadan Allah sevgisi varsa onlar nefs-i emmarenin romantik duygularıdır. Allah'ın öyle bir sevgiye de ihtiyacı yoktur, Allah Samed'dir. O, o sevgi nefs-i emmaredeki kişiyi mutlu eder kendi kendine. Dikkat edin, nefs-i emmaredeki bu yalancı sevgi yüzünden kişi amellerden kopar, namazını bırakır, ibadetlerini bırakır. Niye? "Ben Allah'ı seviyorum ve O beni seviyor, biz sevgiyle işimizi hallettik"

der. Tamamen şeytan kandırmacası, aldatmacasıdır. Esas Allah sevgisi haşyetullahtan sonra başlar. Haşyetullah yerleşmeden Allah sevgisi, esas Allah aşkı ortaya çıkamaz!

Evet, bakın biraz sonra aynı konuyu **sabır**la birleştireceğiz. Ancak burda bu haşyetullahla ilgili olduğu için burda da okuyalım. Bakara Suresi-45 ve Bakara Suresi-46. Bakara Suresi-45: **"Sabredin ve Ona yönelerek salât ile yardım isteyin. Allah'a haşyet duymayanın benliğine kesinlikle bu iş ağır gelir."** Çok önemli, çok önemli bir uyarı! İnsanın kendisini TEST etmesinde çok önemli! Aslında insanı çok utandıracak bir şey! Allah diyor ki; **"Benden korkmayana salâtla yardım istemek ve SABRETMEK ağır gelir, bu iş ona ağır gelir, angarya gelir."** Cümlemizi Rabbim muhafaza etsin, merhamet etsin, böyle ağır gelenlerden eylemesin koruyuversin kurtarıversin inşaallah.

Sabredin ve Ona yönelerek salât ile yardım isteyin. Allah'a haşyet duyamayanın benliğine kesinlikle bu iş ağır gelir. Bakın bunu şimdi öğrendiğimiz bilgiyle meallendirelim. Bazı meallerde "**haşyet duyamayana ağır gelir**" diyor; haşyet duymayana kesinlikle ağır gelir, amel çıkaramayabilir kişi! Kur'anın mesajını yerine koymak gerekir. Çünkü ayetin orijinalinde **kebîr, kibir, mütekebbir** manaları geçiyor. **Haşyet duymayana ağır gelir** yerine; haşyet duymayanın "BEN"liğine kesinlikle bu iş ağır gelir" daha doğru. Ancak bakın şöyle yaparsak daha anlaşılır olacak: **Sabredin ve ona yönelik salât ile yardım isteyin. Allah'a haşyet duyamayanın tanrı yapısına kesinlikle bu iş ağır gelir.** Tanrı yapısına ağrı gelir, muhtariyetine ağır gelir. Eğer o düşünürse "bana niye ağır geliyor" diye? Senin muhtariyetine ağır geliyor. Sen o kadar kendini özgür ilan ettin ki! Özgür sanıyorsun ya kendini işte o özgürlüğüne ağır geliyor. Bakara-46: **O haşyet duyanlar Rablerine ereceklerini düşünürler ve nitekim Ona dönerler.** Haşyet duyanlara da mükâfatını belirtiyor, sonucunu (onların sonunu) da söylüyor; **o haşyet duyanlar var ya onlar da rablerine ereceklerini zannederler** öyle düşünürler **ve nitekim Ona dönerler.**

Evet ve temizlendin, bu kirlerden temizlendin. İşte bu halin ismi **Hanif**tir. Eğer kişi kul elbisesindeki kirden temizlenirse, bilincini bu şekilde arındırırsa ulaştığı halin ismi Hanif'tir. Hanif'e aslında anahtarlar verilir biliyor musunuz, hanife anahtarlar verilir. Belki 7 tane anahtarı vardır, ama hanife verilir o; hanif anahtarlarıdır. Hanif olmadan o anahtarlar verilmez! Onlar İDRAK AÇAN anahtarlardır. Ancak o anahtarlar haniflere verilir ve o anahtarlar içi içedir; siz birini kullanmayı öğrenirseniz, açtığınız yerden bir anahtar daha bulursunuz. Ama HANİF olmadan ilk anahtarı alamazsınız. Ne yapar bu anahtarlar? Kur'anın manalarını açarlar. Kur'an'ı anlayabilmek için ilk anahtarı almak lazım, hanif olup; ilk anahtarı! Hanif olmadan siz Kur'anın manasını açacak anahtarı alamazsınız. Bu yüzden Rum Suresi-30. Ayet; **sistem'e, İslam'a hanif olarak yaklaş;** eğer hanif olarak yaklaşmazsan kavrayamazsın. İşte Hanif hal bu.

Ulaştığın bu hanif hali muhafaza için -şimdi bunu muhafaza gerekir. Bir hanif hale geldin, bunu muhafaza etmen lazım- Allah'a eş ve ortak koşucu tanrılık ilanı hallerinin her türlüsünden kaçın. İşte o Müddessir'in 5. ayeti: "**Verrucze fehcur;**

her türlü şirkten artık kaçın!" Senin muhtariyetine ait olan her türlü fiilden artık kaçın.

"Bütün bunları yaparken kendin için bir kudret arzun olmasın!" Burası çok önemli! Buna benzer ipuçlarını yol haritası boyunca paylaşıyoruz. Bütün bunları yaparken, yukarıdan beri sayılanları yaparken kendin için bir kudret arzun olmasın! Ne o? Müddessir Suresi'nin 6. ayeti **"ve la temnün testeksir**." Mealine bakın **çoğu isteyerek ihsan yapma.** Çoğu isteyerek ihsan yapma! Buradaki "çoğu isteyerek ihsan yapma" tanrısal hal içindir! Yani sen bu işe tanrı imkânlarıyla başladın, tanrı imkânlarıyla tanrılığı yok edeceksin; tanrılığı kuvvetlendirecek şeyler isteme! **Daha çoğunu, daha çok tanrı olmak isteme, bir kudret isteme, bir kudret sahibi olmayı isteyerek yapma.** Bunu önceleri çok konuştuk, özellikle esma zikirleriyle ilgili. Bir kudret sahibi olarak esma zikri yaparsanız o kudrete sahip olursunuz, ama o esma zikri sayesinde elde ettiğiniz o kudretle tanrılığınızı kuvvetlendirmiş olursunuz, ordan geriye daha zor gelirsiniz bu sefer ve tanrılığınızı kuvvetlendirirsiniz, o fethi zulmani kapsamındadır. Tanrılığınızı, muhtariyetinizi kuvvetlendirici yapmayın diyor, öyle yapmayın; **daha çoğunu isteyerek ihsanda bulunmayın**. Peki, bir şey istemeyeceksin, ne yapacaksın öyleyse?

Diyor ki **"ve li Rabbike fasbir"**; **bütün bunları yaparken kendin için bir kudret arzun olmasın. Ancak Allahın nurunun sana ulaşması ve Hakk'ı tamamlaması için sabret.** Bakın sabrı da bize tanımlamış oluyor böylece. Sabretmek demek, tanrının tanrılığını ilan etmiş birisinin tanrısal zorluklara dayanmaya çalışması değil! O tanrılar arasındaki bir sabır olabilir Tanrılar da onu değerlendirebilir takdir edebilir. Ama Vel Asr Suresi'nde söylediği gibi "**Hakk'ı ve Sabrı tavsiye ederler**" ayetindeki "sabır" o değil. Diyor ki -bakın buraya kadar ne yapacağını anlattı- "şunları, şunları yap ve **sabret**, bekle." Neyi? Allah'ın sana VERMESİNİ bekle! Sen bir şey umma! Bir şeyin çoğalsın diye de çalışma! "Şunum artsın, bunum artsın, gücüm artsın, şunu göreyim, şunu bileyim, şöyle uçayım, şöyle gideyim" değil, sakın öyle bir şey yapma; bütün onlar senin tanrılığını kuvvetlendirir! Çünkü senin tanrılığının kuvvetlenmesi o kadar kolay ve hızlıdır ki onu engelleyemezsin. Neden? Senin yeryüzündeki yaşantının gereği o! Ona senin gücün yetmez, onu engelleyemezsin. Bu yüzden sakın isteme, isteyerek o kapıyı açma! Peki, ne yap? Sen yap söylenenleri ama sabret; yani bekle. Neyi? Allah'ın sana vermesini bekle; **sabır** budur: Allahın sana vermesini bekle!

Ve sabırla ilgili olunca şuna da bakalım. Yine Müzzemmil Suresi-10. Ayet **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Vasbir ala ma yekulune vehcurhum hecran cemiyla." Sadakallahul azim.** Mealen; onların dediklerine sabret ve onlardan "**hecri cemil**" ile ayrıl. Sabır içerisinde bu da önemli! Bu yüzden bir iki cümleyle bunu görelim; hecri cemil!? Sen nefs-i levvamedeyken, sen sana Allah'ın nurunun ulaşmasına sabrederken, seni eleştirecekler, kınayacaklar, sana neler söyleyecekler.. Seni hoş görmeyecekler, seni reddedecekler, seni kınayacaklar, seni küçümseyecekler, Kur'anın diliyle söyleyelim; **seninle alay edecekler,** sen onların dediklerine de sabret. "Onlarla kavga et, onlara bunu anlat" demiyor. Burda da tarif ediyor bize sabrın içerisinde; **onlara**

sabret, onlardan uzaklaş. Ne için? O ortamdan uzaklaş ki, tuzağa düşme öfke tuzağına düşme. Ordan uzaklaş, ama nasıl uzaklaş? **Hecri cemil ile ayrıl;** yani onlarla kavga etmeden onları kendi hallerine bırakarak ayrıl. Çünkü ayetin devamında Allah diyor ki; **onları bana bırak!** Bana kelimesi geçiyor. Bak birçok yerde "Biz" yarattık, "biz" yaptık" ama burda diyor ki onları "Bana" bırak **onları bana bırak.** Evet, bunlarla karşılaşacaksın, **onlara sabret, onlarla tartışma, onlara kötü söz söyleme, onlara bir şeyi kanıtlamaya çalışma ve ordan hecri cemil (iyi halle, güzel) halle ordan uzaklaş**.

Saffat Suresi: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Ves Saaffati saffa, Fezzacirati zecra, Fettaliyati zikra, İnne ilaheküm le Vahid, Rabbüs Semavati vel Ardı ve ma beynehüma ve Rabbül meşarık. Sadakallahul azim.** Saffat Suresini de daha önce gördük. Ancak yol haritasında şimdi yerini, bunun yerini görerek mealen geçeceğiz. Mealen okuyayım: **And olsun o saf olarak dizilenlere; o şiddetle def edenlere; o zikir okuyanlara; muhakkak ki, ilahınız Vahid'dir; Semaların, arzın ve ikisi arasında olanların Rabbi'dir ve doğuların da Rabbi'dir.**

Şimdi bir grup oluştu. Nefs-i levvameye girmiş bu idrakla (İnsan-30 idrakıyla) "İnsan-29" gereği davranan bir grup oluştu. Bir insan sırası, silsilesi oluştu ve bunlar idraklerine göre çeşitli noktalardalar. Bir SAF oluştu bakın! Nefs-i levvamede bulunanlardan dolayı bir saf oluştu. İşte o **saf olarak dizilenlere and olsun.** Daha önce nefs-i levvame'ye yemin etti. Şimdi bakın o nefs-i levvameye girmiş sabrediyorlar ve bir dizi oluşturdular! **O saf olanlara, dizilenlere and olsun;** onlar ne, ne müthiş bir manzara!

Şimdi burayı bu beş ayeti açıklayıcı bir meal yapmaya çalışalım: **Zahiren kesret görüntüsü ile tanınabilen ef'al âleminde Var Görünenleri ve Her An Yeni Var Görünenleri NUR'undan tertipleyenin Rabbülalemin olduğuna;** artık idrak ilerledi ya bu yolda yürürken. Şimdi idrak ilerledi ve işin aslını, aslını görmeye başladı, geldiği yerde. Şimdi "Var Görünen" olduğunu ve "Her An Yeni Var Görünenlerin" olduğunu anladı yaşıyor bu yolda ilerleyen ve onların Allah'ın nurundan tertiplendiği, ayrı müstakil varlıklar olmadığını anladı.

İşte böyle olduğuna; **dünya yaşantısı sürecindeki imanı sonucu** çünkü bu dünyada yaşarken inanacağı bir şey, dünya yaşantısındaki imanı bu! İşte **bu imanın sonucu kendi "Var Görünen" halini Allah'a eş ve ortak koşmayan şuurunu;** şimdi bir şuur oluştu onda; Var Görünenim ve bu Var Görünen halimi Allah'a eş ve ortak koşmuyorum, Allah'a böyle iman ediyorum. Bu **Billahi anlamındaki iman**dır. Peki, işe başlarken Kelime-i Şehadet getirmeden önce ne diyordu? Varım ve Muhtarım! Bakın ilerliyor idrak, hakikate doğru, Hakk'a doğru. "Varım ve muhtarım" diyordu ve Kelime-i Şehadet getirdi (yola girdi, bağlandı, aday oldu, talib oldu) şimdi geldiği şuurda diyor ki **"Var Görünen" halimi Allah'a eş ve ortak koşmayan imandayım!** Şimdi:

Bu şuurunu; yol devam ediyor ya yeni bir gösterge var, kilometre göstergesi var yol göstergesi var, **işte bu şuurunu Vahdet yolunda teşbihten tenzihe doğrultarak** buraya kadar hep teşbih yolundaydı, önceleri bunları konuştuk,

teşbihten tenzihe doğrultarak Vahid'e olan imanını; buraya bu idraka geldi ama Vahid'e imanı var, Vahid anlamına imanı var, ancak **VAHİD'e olan imanını ikan için** bu hali yaşayabilmek, soyutluktan somutluğa çevirebilmek için neyle meşgul; **dilinde, halinde ve fiilinde, fiillerinde Allah yokmuş gibi davranmayarak; -**çok önemli!- Allah yokmuş gibi davranmayarak, **ve Allah'ın VAHİDÜL EHADÜS SAMED oluşu bilincinden çıkmayarak Zikrullahta olanların; öncelikle vehmin zulmetine ait heva ve heveslerini şiddetle def edenlerin,** tanrıya ait davranışları def ettiler! Bunları def edenlerin, **zulmetten arınmış saf halleriyle "safın safı" olabilmek için** daha saflaşabilmek için **dizilen Muhammedi Muvahhid'lere AND OLSUN.** İşte şimdi böyle dizilmiş olan Muhammedi Muvahhidlere and olsun! Bunların önemini üzerine yemin ederek **"and olsun"** diyerek Allah bize bildiriyor. Buradaki bazı şeyleri devamındaki surelerle beraber ele alalım hem konuyu tamamlamış oluruz.

Fecr Suresi 27-28-29 ve 30. ayetler: **Euzübillahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Ya eyyetühen nefsül mutmainneh, irci'ıy ila Rabbiki radıyeten mardiyyeten, Fedhuliy fiy 'ıbadiy, Vehduly cennetiy." Sadakallahülazim.** Mealen; **ey o nefs-i mutmaine;** bu idrakla geldiğimiz yere sesleniyor şimdi, yolda geldiğimiz idraktaki kişinin hali. **Ey o nefs-i mutmainne! Radiye olarak, mardiye olarak Rabbine rucu' et, kullarımın içine dahil ol, cennetime dahil ol.** "Âmin" diyelim değil mi? Âmin, inşaallah.

Ve sonra İhlâs Suresi: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. Kul HUv Allahu Ehad, Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled Ve lem yekûn leHU küfüven ehad. Sadakallahülazim.** Şimdi, İhlâs Suresini de mealen söyleyelim tamamlansın: **De ki: HU Allah EHAD'dır Allah SAMED'dir, doğurmamış ve doğrulmamıştır; O'na küfüv mevcut değildir.** Eğer bunu not alırsanız, meallerde daha isabetli manalandırabilirsiniz. "**O'na küfüv mevcut değildir"** bu son kısmını böyle yazarsanız sonra diğer okuduklarınızla kıyaslayınız, ona göre kendiniz bir tercih yapın. Hepsi doğru, ama içinden daha iyi oturuyor mana daha iyi oluyor, derseniz tevhide uygun yararlanabilirsiniz. 4. Ayetine: **O'na küfüv mevcut değildir Sadakallahul azim.**

Saffat Suresi'nde; Yol Haritasında buraya kadar söylediklerimizi yapanlara **"and olsun"** dedi Yaradanı, Sahibi **"and olsun"** dedi **"onların hallerine and olsun"** dedi ve onlara bir hedef gösterdi: **Sizin hedefiniz Vahid'dir.** Bakın daha önce geniş konuştuk ama Vahid ve Ehad sıfatlarının -hatırlamak için- manalarına bir iki cümleyle bakalım. Vahid ***tek*** demek, Ehad ***tek*** demek. Vahid ***bir*** demek, Ehad ***bir*** demek. Ama birbirlerinden çok farklılar. Ancak birbirlerinin devamı değiller aslında. Farklı cümlelerle, daha anlaşılır olsun diye ifade etmeye çalışacağım. Bakın **Vahid**, bir tek, ama neyin teki biliyor musunuz? Allah'ın yarattıklarının tekidir, tekliği. Bunu fark edemeyenler Vahid'e, Allah'a ermek gibi bakarlar. Öyle bir şey olmaz! Birisi var da, bir varlık var da gidip Allah'a ermiş, orada erimiş, yok olmuş! Öyle bir şey olmaz! Vahid, Allah'ın halk ettiklerinin tekliğidir. Ehad Allah'ın tekliğidir. **Ehad**; Allah'ın zatının (zatındaki; zatında zatını zatıyla bildiği) zatındaki tekliktir. Yaratılanlardan çok uzaktır Vahid. Bu yüzden Vahid'dir hedef

gösterilen. Neden Ehad değil? Hedef Vahid! Vahid Var Görünenlerin Tekliğidir. Basit bir örnek vereceğim. Ama anladıktan sonra örneği yok edelim lütfen. Bu kural her zaman var.

Diyoruz ki, Allahın bir şeyi nasıl yaptığını tefekkür ediyorsunuz düşünüyorsunuz. Günah mıdır hayır! **Allah'ın bir şeyi nasıl yaptığını düşünün** diyor ayet **tefekkür edin; Allah bunu nasıl yapmıştır düşünün, tefekkür edin** diyor. Bunu düşünmek yanlış olmaz. Ama bir ipucu lazım; neresinden başlayacaksın nasıl yaptığının? Eğer "ben onu nasıl yapıyorum?" diye bakarsanız, küçücük bir ipucu bulursunuz, o ipucundan yararlanarak manayı anlamanız kolaylaşır. ***Allah'ın nasıl yaptığını*** bulursunuz demiyorum! Allah'ın nasıl yaptığını anlayacak ipucu bulursunuz ve manayı anlamanız kolaylaşır. Çünkü sizin yapışınız Allah'tan gayrı değil ki, Allah'ın ilminden gayrı değildir ki! Siz "ben nasıl yapıyorum" diye düşününce Allah'ın ilmindeki o ipucunu yakalamış oluyorsunuz. Tefekkürünüze yardım eder.

Bakın: Şimdi biz kendimiz için düşünelim. Bir KENDİmiz varız ZATımız olarak, bir de sembolik olarak söyleyelim, çeşitli fikirler, şekiller, bilimler ürettiğimiz beynimiz var ve beynimizde şu kağıt gibi bir tabaka oluşsun var diyelim. Birisi ilmimizin üretildiği tarla, alan! Diğeri biz! İlmimizi ürettiğimiz alandaki teklik **Vahid**'dir. **Ehad** benim zatımdaki TEKLİK. Anlaşıldı mı? Bu yüzden ikisini birbirine karıştırmamak ve anlayabilmek için buna dikkat etmek lazım: Vahid, Allah'ın ilminde yarattıklarının ilim alanındaki tekliğidir; Var Görünenlerin tekliğidir. Yani Var Görünenler orada ayrı müstakil varlıklar değildir; orda onların hepsi birdir tekdir. Siz onları Var görüyorsunuz. Holografik açıklamalar var, birçok şeyler var, o detaya başka bir zaman belki gireriz. Ama o Var Görünenler aslında hepsi bir tek. Halkın, halk edilişin tekliği Vahid, ama Allah'ın zatındaki tekliği Ehad.

Şimdi demek ki **hedef**; idrak olarak, idrakla ulaşacağımız hedef Var Görünenlerin tekliğini yaşamaktır. Allah'ın Ehadiyetini yaşayamazsın! Çünkü sen Allah'ın ilminde bir ilmi suretsin, o ilmi suretlerin hepsinin tekliğini, farklı farklı olmayışını yaşayabilirsin. Onu yaşıyor olman, onu yaşadığı zaman kişi kendisini Allah gibi sanıyor ise zihninde, nefs-i mülhimedeki oyunlardandır bu! "Onu yaşayan" demiyor! Onu yaşayanın öyle sanması mümkün değil! Öyle bir şeyi yaşadığını sanan hissel olarak kendisini, öyle yaşadığını sanan, eğer onu yaşarken "işte ben kimim biliyor musunuz?" haline girerse bu tipik bir General Tanrı olur! Evet, o yüzden diyoruz ki; **Allah diye işaret edilen! "**Allah diye işaret edilen"in tekliği Ehad.

Şimdi bir iki cümleyle Vehimi hatırlatmaya çalışayım. Burayı da -şimdi- yakalarsanız tasavvufla ilgili veya İslamiyet'le ilgili bu konuda anlatılanları kolay manalandırır ve kendinize açıklarsınız. Bakın:

Allah'ın ilminde şu büktüğüm kağıt bir **ilmi suret** olsun. Bu ilmi suretin vehim olan yanını görebilmemiz için, ben bizim anlayabileceğimiz şekilde basamaklandırmaya çalışacağım. Ama şimdi benim anlatacağım şekilde bir basamaklandırma yok. Çünkü evrende yaşanan ve sonra yaşanacakların hepsi bile Allah indinde bir "AN". Ama bize göre basamaklandıralım: Allah bir şey diledi ve ef'al âleminde

de böyle bir **ilmi suret** oldu, bu kağıt onu temsil etsin. Henüz buna bu ilmi surete **"kendini bil"** denmedi. Dolayısıyla bu ilmi suret **vehim** değil! Bu ilmi suret; Allah'ın dileğinin sureti! Ama ona kendini bil talimatı gelmemiş henüz! Böyle düşünüyoruz, böyle var sayıyoruz vehmi anlayabilmek için. Bu ilmi suret, eğer sizin halinizse bedeninizse [!] öyle düşünün; Vehim o değil! Şimdi bu ilmi surete **kendini bil** dedikten sonra "Kendini Hissetme Duygusu"nun aslından yararlanan ilmi suret **kendini bil** emri gereği, buna verilmiş olan şekille sınırlı olarak, şartlanarak Kendini Hisseder ve "ben Var Görünüyorum" der: **İşte Vehim bu,** başladı Vehim. Vehim ilmi suret değil! Eğer bir kişi Vahid'i anlamak hedef edinmek istiyorsa; nefsi, vehimi, Vahid'i tanım olarak iyi bilmesi lazım, eliyle tutulabilir şekilde görmesi lazım. Şimdi temsilen yaptığımız bu bükülen kağıt ilmi suret, vehim değil. Vehim ne zaman başlıyor? Eğer siz bu ilmi sureti vehim sanarsanız, bunu yok edeceksiniz sanırsınız! Ya, siz Allah'ın ilmini nasıl yok edeceksiniz? Allah'ın ilmini yok edemezsiniz! Neyi yok edersiniz? Allah'ın ilmindeki yanlış zanlarınızı! Zan, his! Bu ilmi suret değil vehim! Vehim, bakın yanına bir tane daha ilmi suret yaptık diyelim. Vehim; bunlara **kendini bil** dendikten sonra kendilerini bu dilenmiş hallerinin şartları içerisinde Kendini Hissetme Duygusundan yararlanarak, bu şartlarla kendilerini hissetmeleri Vehimdir. Bunu hisseden İdrak Nuru'dur **Vehim**! "**Kendini böyle bil"** dendiğinde, kendini bu sınırlarda Var Gibi hisseden o his vehimdir veya baktığı zaman başka bir ilmi sureti bir suret gibi görendir, bu his vehimdir. Ha, bu his Var Gibi Görünen o his Ahseni Takvime aittir. Ama o ilmi suret dünyalık olunca; Esfele Safiliyn yapıyla, işte o İz Düşüm Dosyalarıyla, o -o zaman- "var gibi görünüyorum" demiyor. İleri gitti, haddi aştı; "varım" diyor, varım ve muhtarım. İşte bu da tanrılık iddiasıdır, ilanıdır! Neden?

Mütekebbir dosyası, Mütekebbir ismi Esfele Safiliyne kopyalandığında tanrılık iddiasında bulunan kişi Mütekebbir esmasından yararlanarak "BEN" diyerek müstakilliğini ilan eder; çünkü Mütekebbir ancak Allah'tır. Halbuki tanrılığını ilan eden de Mütekebbir'den yararlanır. Ama onların ilmi suretle ilgisi yok. Onların hepsi birer iddia ve bu iddialara göre fiiller ortaya koyar. Hatırlarsanız size polis örneğini vermiştim, kendini polis sanan! Bir insan düşünün bedeni var ama kendisini polis sanıyor, bu bedenle ne ilişkisi var? Kendisini polis sandığı için, gidiyor polis elbisesi giyiyor, polis gibi davranıyor, düdük almış, cop almış insanları durduruyor, kimlik soruyor; bak fiiller var! Bunun ilmi suretle bir ilgisi yok ki! Bundaki vehim ne? Polis sanış! Tedavi gerekiyor. Bunun polisliğini yok etmesi için bedenini mi yok edeceğiz? Olur mu öyle şey! Onu bu fiillerden kurtarmak için polis zannından kurtarıyorsun. Böylece bir daha o düdük çalmıyor kimseye de kimliğini sormuyor, polis elbisesini de çıkarıyor. Neden? Polis zannetmekten, vehminden kurtuldu! Ama aynı beden! Fark ettiniz mi, vehim böyle bir şey.

Dolayısıyla, bakın tam bu geldiğimiz noktada yine önemli birkaç açıklama paylaşacağız. Yayınlarda belki rastlamanız, rastlarsanız da bulmanız çok kolay olmayan bir şey: İlmi suretin iki hali vardır. Birisi, vehmin tasarrufunda olmak, vehim nurunun tasarrufunda olmak; o ilmi sureti vehim nuru yönetir. Diğeri, ilmi suret vehmi yönetir. Dikkat edin; **vehmin kalkması** budur! Çok, çok karşılaşırız vehim

kalkınca ne olur, diye. Vehmin kalkması budur. Vehmi kalkan kişiye -ki esas o nefs-i mardiyeden sonradır- Arifi Billâh denir haline Marifeti Billâh denir. İnsan, **insan**; bu temsilen gösterdiğimiz ilmi surete vehim tasarruf ediyorsa bu **kul;** insan! Sonra eğer buna vehim tasarruf etmez, bu ilmi sureti vehim yönetmezse; bu ilmi suret vehmi yönetirse o zaman KUL kalkar! O zaman ona "insan" mı deriz ki acaba?! Ne deriz? Ha, bakın şimdi, şimdi dikkat edin.

Şöyle düşünelim: Muhtariyeti temsilen bu ilmi suret diye gösterdiğimiz kağıt büküntüsünün üstüne şu kitabı koyalım. Şimdi, ilmi suret bu kağıt büküntüsüydü, buna **"kendini bil"** dendi ve o "varım ve muhtarım" dedi, o ilmi suretten şöyle bir görüntü çıktı. Şimdi, bu ilmi sureti vehim öyle kuvvetli yönetiyor ki, vehmin zulmeti de var, dikkat ederseniz bu yönetimin zulmeti bile var. Niye? Muhtariyetini ilan etmiş! Şimdi bu bahsettiğimiz yol haritasında bakın ilerliyor. Önce ne yaptı? Zulmetten kurtuldu, şimdi Var Gibi görünüyor -muhtar değil- Var Gibi Görünen. Ama vehim var, vehim bu ilmi sureti tasarruf ediyor. Bu hal **nefs-i mutmaine**! Tekrar bu muhtariyeti temsil eden şey buraya gelmez, **bu hale korku ve mahzunluk yok.** Şimdi bu nefs-i mutmaine ne yapıyor? Kader ilmini öğrenmeye devam ediyor, yaşamaya devam ediyor. Öyle bir hal alıyor ki, kader ilminden RAZI oluyor o! Ama Türkçe bu cümleyle söylemek onu ifade etmez, ilerde açarız onu nasipse. O hal olunca ona nefs-i radiye denir. Artık kaderle didişmesi bitti, o "kader" oldu. "Kader şöyle, kader böyle" diye didişen, sonra da kadere razı olan birisi yok. Kaderin kendisi oldu; **nefs-i radiye**. Ama hala o ilmi surette tasarruf eden vehim nuru! Ha, öyle bir hal geliyor ki Allah ondan **razı oluyor**; yani ona bir hediye veriyor; razı oluyor o! Ne hediyesi veriyor? O ilmi sureti vehmin tasarrufundan alıyor! İşte vehimden kurtulmak odur ve vehmin tasarrufunu ona veriyor; işte **nefs-i mardiye**! Biz de ona ne diyoruz; **tasarruf sahibi**. Vehmi artık o yönettiği için, o ahirete intikalinden sonra da bedenlenebilir! Çünkü artık o vehmin tasarrufunda değil, vehim onun tasarrufunda. İzah edebildim mi nefs-i mardiyeyi?

Evet; dedik ki hedef Vahid ve hedefi Vahid olan ve idrakı imandan ikana bu şekilde giden nefs, geri dönüşsüz -tanrılığa geri dönüşsüz- bu hal nefs-i mutmainne! Ona diyor ki Yaradan'ı "**artık Radiye olarak Mardiye olarak Rabbine gel, dön. Evliya kullarımın içine dâhil ol, cennetlik kullarımın içine dâhil ol!"** Şimdi işte o kula seslenir: **De ki!** o çünkü şimdi şehadetle der; **HU Allahu EHAD; Allah EHADdır, Allah SAMEDdir, doğurmamış ve doğrulmamıştır, O'na küfüv mevcut değildir. Artık buna şahid oldun. De!"** Demek ki İhlâs Suresinde "de!" denilen esas muhatap haline geliyor. O zaman ne diyor o: **Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad**. İşte böylece **Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasuluhu** diyerek, "aday oldum" diyerek yola başlayan, bu yol haritasıyla devam ederek öyle bir şehadete geliyor ki bu sefer diyor; **şahidim! Allah Ehaddır, Sameddir; Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yûled ve lem yekün lehû küfüven ehad.**

...

Şimdi Tefekkür Şeması 10'da biraz önce konuştuklarımızın, bazı idrak noktalarının belirtilerinin, ipucu sayılacak cümlelerle tablolandırılmış bir hali var. Birinci sütuna bakarsanız A'da A, ikincisi A'da "B" hissi, üçüncüsü B'de B ile, dördüncü B'de B, beşincisi B'de B'siz, ama ok devam ediyor. Burda B'de B'sizle bitiyor ama ok -o aslında- devam ediyor. Geçenki bir önceki tefekkür paylaşım toplantısında A'da A'nın Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali olduğunu konuşmuştuk ve bu konuda bakara Suresi 18. Ayeti delil olarak okumuştuk. Önce birbirleriyle kıyaslayabilmek için -kolay olsun diye- ilk sıraya bakalım.

A'da A	A'da "B" hissi	B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
Kendine YAKIN (= örtücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakin		İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)'nden rahatsızlık dönemi	Vehmin Zulmetinden çıkış hali	Vehim nurundan yaratılmış olan Cüz terkibi (=esma terkibi)'nin sınırlayıcı ve YABANCI GÖRÜNTÜ OLUŞTURUCU şartlarından sıyrılma süreci		Vahidül Ehad vasfının örtülmediği hal
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluşturduğu hislerle "A"nın zayıflatılması		"B" ilmi çerçevesinde ilerleyen idrakda açılımlar süreci		Ehadüs Samed ilmi çerçevesinde ...
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek		Rabbinden Bilmek	"Rabbi" olarak Bilmek	illa Billahi
"Ben Varım"dan "Ben Müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende		"Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; YOK ol.		Meğer Arada Birisi Varmış

Tefekkür Şeması 10

Birinci sütunda A'da A. Yani bu A'da A; şimdi birinci harf de A ikinci harf de A. Birinci harf dünyadaki pozisyonunu belirtiyor; A'da muhtariyeti sabit olan! A'da A; muhtariyet dosyaları açık, muhtariyet dosyaları hâkim esasa; A'da A; bu hal Geri Dönüşsüz bir nefse zulüm hali. Nefse Zulmü tabi yeniden tanımlamayalım. Çünkü onları daha önceleri defalarca, çok dile getirdik. Bu hal geri dönüşsüz ve bu halin yine, ebediyyen, sonsuza dek cehennemlik bir hal olduğunu ayetlerle görmüştük.

İkinci sütuna gelecek olursak; daha önce de orda kalmıştık çünkü. A'da "B" hissi. A'da "B" hissi ve diğerlerinde bir ayet var, Fatır Suresi 32. Ayet. Dolayısıyla Fatır Suresi 32. Ayetin mealini ben okuyayım ve sonra onunla ilgili Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin hadisini okuyayım ve buradaki yerlerine bakalım. Fatır Suresi 32. ayet: **Euzübillahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Sonra kullarımızdan ıstifa ettiklerimizi,** süzüp seçtiklerimizi **kitaba varis kıldık: Onlardan kimi nefsine zulmedicidir; onlardan kimi muktesid**

(mutedil, arada kalan, orta yolu tutan)**dır; onlardan kimi de Biiznillah hayratlar faziletler hayırlar teceliler ile öne geçendir. İşte bu fazlu kebir, büyük lütuf, üstünlüktür".**

Fatır Suresi 32. Ayet üç gruptan bahsediyor; kitaba varis kılınan! Bunlardan bir grup; nefsine zulmedenler, bir grup; muktesid/mutedil olanlar, bir grup; öne geçenler önde olanlar. Üç grup. Ebu Said radıyallahu anhtan rivayet edilen bir hadiste, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki: **Bu bahsedilen üç grup da aynı makamdadır. Hepsi aynı makamdadır, hepsi de cennettedir,** buyrulmuştur. Bir başka hadiste Ebu'd Derda radıyallahu anh'ın rivayetine göre; **öncülere gelince bunlar cennete hesap vermeden girerler. Muktesid** yani **mutedillere gelince bunlar kolay bir hesaptan sonra cennete girerler. Nefsine zulmedenlere gelince bunlar mahşer boyunca hapsedilirler. Sonra Allah onların eksikliklerini rahmetiyle telafi eder. Bunlar bir başka ayette** ki bu başka ayet Fatır 34 **belirtildiği üzere şöyle diyen kimselerdir: Hamd bizden tasayı gideren Allah'a aittir. Rabbimiz Gafurun Şekûr'dur.** Fatır Suresi 34. Ayeti okuyayım: **Adn cennetine girenler dediler ki; Hamd, hazanı bizden gideren Allah'a aittir. Muhakkak ki Rabbimiz Gafur'dur ve Şekur'dur.** Evet, Fatır Suresi 32. Ayette üç gruptan bahsettik; nefsine zulmedenler, mutediller ve öncüler. Kanaatimize göre bu üç grubu tablomuzda yerleştirmiş olduk. Nefsine zulmedenler A'da "B" hissi sütunu altında olanlar, mutediller B'de B ile, B'de B sütunlarına ait olanlar -iki grup birden- ve öncüler B'de B'siz -grubu dâhil- den sonralar; öncüler mukarrebun diye tarif edebiliriz.

A'da A	A'da "B" hissi
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler
Kendine YAKIN (=örtücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakîn
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi
Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti) Hakimiyeti	Vehmin vehmi (=Vehmin Zulmeti)'nden rahatsızlık dönemi
İlimle uğraşanların "A"yı pekiştirme süreci	İlim potasına ulaşan iman nurunun oluşturduğu hislerle "A"nın zayıflatılması
Farkında olarak veya olmayarak kendini "Rab" bilmek	Rabbini Bilmek
"Ben Varım"dan "Ben Müthişim"e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende

A'da "B" hissi ve A'da A, her ikisi de nefsine zulmeden grup. Bunu neden söylüyorum? Bu hadisten sonra, hadisler yorumlanırken âlimler, tefsirlerde rastlayabilirsiniz, "nefsine zulmedenler neden cennete gitsinler?" diyorlar. Oysa hadiste bu üç grup için de **cennetlik** müjdesi veriliyor, ayette bu üç gruba da, grubu da **kitaba varis kıldık** deniyor. Bu varis kılmayı Efendimiz SAV **aynı makamdadırlar hepsi de cennettedirler,** şeklinde bize söylüyor, böyle buyuruyor. Ancak nefsine zulmedenlerin cennete gitmelerinin mümkün olmayacağını söyleyen âlimler var. İşe tablomuzdaki gibi bakarsanız, öyle diyen âlimler de haklılar. A'da A sütununda olan geri dönüşsüz nefse zulüm hali yaşayanlar bu hadis kapsamının dışındadırlar. Yani bakın biz nefse zulmü ikiye ayırdık. Birisi nefse zulümde geri dönüşsüz bir hal, diğeri nefs-i levvameye girmiş, biraz önce konuştuğumuz nefsi levvame haline girmiş. Nefsi levvamenin başında, nefse zulüm hali elbette devam eder. Tanrıdan kurtulma çalışması yapanlar, tanrıdan tamamen kurtuluncaya, tanrılık iddiasının fiillerinden tamamen kurtulup o halde de sabit ve kararlı kalıncaya kadar ***nefse zulüm hali*** devam eder!

Dolayısıyla bakın, karşımıza iki tane nefse zulüm hali çıktı. Birisi tanrılık iddiasından rahatsız! Tanrı, tanrı olmaktan rahatsız ve o hali fonksiyonsuz yapmak için gayrette, nefs-i levvamede. Diğeri muhtariyetinde kararlı; geri dönüşsüz bir nefse zulüm hali! Dolayısıyla, Allahu a'lem hadiste bahsedilen **nefsine zulmedenler,** kitaba varis kılınan üç gruptan biri olan nefsine zulmedenler aslında; işte böyle tanrı olmaktan kurtulmaya çalışan halde olanlar, nefs-i levvameye girmiş olanlar ama bu işi ölmeden önce tamamlayamamış olanlar. Ha, son nefesinde Rabbim ona tamamlamayı lütfetmiş olabilir, bunu bilemeyiz, fakat hadisten anlıyoruz ki bu halle ölmek de mümkün! Bu halde ölmüş olanları daha sonra bir tasa alacak, diyecekler ki; **biz tanrılık iddiasında değildik ve bunun için de; kurtulmak için de; "Var Görünen" halimizle Allah'a şirk koşmamak için de gece gündüz gayret içerisindeydik. Neden biz cennetliklerden olmadık!** diye tasalanacaklar. Onları bir tasa alacak ve onlar hadiste anlatıldığına göre; şekli nasılsa, böyle sembolik tarif ediliyor ama, mahşer boyunca hapsedilecekler. **Ama onların bu noksanlarını Allah rahmetiyle giderecek** diyor Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem. Böylece onlar bu tasadan kurtulacaklar ve Fatır Suresi-34'de bahsedildiği gibi **"Hamd, hazanı bizden** (tasayı) **gideren Allah'a aittir. Muhakkak ki Rabbimiz Gafurdur, Şekur'dur, diyecekler"** diyor. Dolayısıyla, nefsi levvameyi fark etmek, nefsi levvameye adım atmak ve orda ısrarlı olmak cennete aday olmak için umutlanmamızı gerektiren çok önemli bir hal! Bunun için, mutlaka tanrılık iddiasını bilmek, fark etmek ve onun fiillerini tanıyarak ondan kurtulmaya çalışmak çok önemli bir durum, haline geliyor.

Ve B'de B ile, B'de B diye tanımladığımız gruplar da Mutediller, Fatır-32'ye göre. Tabloya bakacak olursanız bir "B_0 Hattı" çizili. Bu B_0 hattına kadar olan kısım B_0 hattının solundaki kısım, nefse zulmedilen yaşantı kısmı. Ama B_0'dan sonra nefse zulmün, yani Vehmin Zulmetinin kalktığı ve vehmin zulmetinin kalkmasıyla birlikte bu kalkışın kararlı, sabit bir hal alarak devam ettiği bir yaşantı kısmı. Şimdi bu B_0 noktasının solu vehmin zulmeti çokluk âlemi! Vehmin Zulmetinde olanlar, vehmin zulmeti çerçevesinde hayatı değerlendirenler çokluk âlemiyle perdeliler.

Ama bakın esas çokluk âlemi B_0 noktasından sonra, nefs-i mutmainede olanla başlar! B_0 Hattının solundaki çokluk âleminin tarifi tanrısal olduğu için çokluk âleminin tarifiyle Allah'a eş koşulan yerdir orası!

Siz çokluk âleminin tarifini ***Esma'ül Hüsna*** olarak yaparsanız, çokluk âleminin tarifini ***tanrısal tanımlarla*** yapmazsanız ve onları tanrısal benliklere bağlamazsanız, o zaman B_0 Hattının sağında olan, Esma'ül Hüsnalardan meydana gelen çokluk âlemine gelirsiniz, **esas çokluk âlemi**ne gelirsiniz. Vehmin zulmeti bitince, yani bir kişi velayet kapısından girince çokluk âleminden kurtuluyor değil. Çokluk âleminin esasına geliyor. Daha önceki, çokluk âleminin küfür hali! Çokluk âleminin üstündeki küfür perdesini tanrısal tanımları kaldırıyor, onun üstündeki tanrısal duygu ve düşünceleri kaldırıyor. Böylece, geriye -o örtü kalkınca- çokluk âlemini meydana getiren Esma'ül Hüsna (esma âlemi) çıkıyor, burası esma âlemi olur. Ha, dolayısıyla şimdi işte, bu esas çokluktan kurtulma süreci başlar. Daha önceki çokluktan kurtulma süreci değildir, "çokluğun küfre dönüşmüş halinden" kurtulma sürecidir! B_0 hattından sonra, çokluğun üstündeki küfür perdesini kaldırır, Esma'ül Hüsnadan, Esma'ül Hüsna tanımlarından meydana gelen esas çokluğa (esma âlemine) gelirsiniz. İşte bu esma âleminde siz o örtüsüz yaşarsanız, o örtü olmadan esma âlemini yaşarsanız buradaki hallerinizin isimleri değişir.

Şimdi: Bu B_0 noktasına kadar olan yerde küfrü fonksiyonsuz kılmaya çalıştık. Şimdi B_0 noktasının sağında ise vehmi tüketmeye, vehmin tasar-rufunu tüketmeye, onun tasarrufundan çıkmaya çalışacağız. Eğer kişi onun farkında olmaz ve vehmin zulmetini hayatının esası zannederse, çalışmalarıyla (hatta esma zikirleriy-

le!) bu vehmin zulmetini kuvvetlendirirse, onu fonksiyonsuzlaştıramayacağı gibi vehmi de tüketemez, kuvvetlendirmiş olur! Amaç; daima önce vehmin zulmetini yok etmek, vehmin zulmetine ait fonksiyonları (fiilleri) fonksiyonsuz hale getirmek! Neden fonksiyonsuz diyoruz? Çünkü siz bu dünyada bulunduğunuz sürece bu dünyaya ait formatınız yaşayacak. Siz o formatın dosyalarını fonksiyonsuz yapabilirsiniz ancak! Dosya bu dünyaya ait, bu dünyadaki halinizin adı! Ama onu fonksiyonsuz yapacaksınız; işte bu dosyalar Vehmin Zulmeti adı altındaki dosyalar. Bunu fonksiyonsuz yaptığınız zaman ve bunda kararlı olduğunuz zaman vehimle tanışırsınız. Çokluktan kurtulmak değildir o, vehimle tanışmaktır! Esma'ül Hüsnanın esasıyla **esas çokluk**la tanışırsınız. Şimdi işte, bu esas çokluk (Esma'ül Hüsna) sizi rahatsız etmeye başlar. Esma'ül Hüsnayla Allah'a seslenmek size çoklukla Allah'a seslenmek olarak gelir, size o Tevhid gibi gelmez. Esma'ül Hüsnalarla seslenmekten bile utanmaya başlar kişi. Böylece, Vahid isminin utançla ulaştığı ilk noktası **HU** ismine gelir. Onlar bu B_0 hattının sağındaki hallerdir. Tablodan çok uzaklaşmamak için, çok detaya ve derine dalmadan yalnızca tablodakileri söylemeye çalışalım. Bir alt sıraya geçecek olursak ikinci sıraya:

A'da A olan, yani muhtariyetinde iddialı olan, muhtariyetinden taviz vermeyen ve bu işin böyle olduğunda kararlı ve iddialı olanın hali "Kendine YAKIN" haldir. Yakîn halleri kıyaslayabilmek için, onun hali kendine yakındır, tanrılığına tanrılık iddiasına yakın haldir. Yani örtücü ilanlığına Aynel Yakındır. Aynel Yakın kendi örtücü ilahlığını kuvvetle kavramıştır. Aynel Yakın; hatta orada yeteneklerini ilerlettiği zaman fethi zulmani açılır. Ne yazık ki oradaki yetenekleri -ilerlemesini- eğer kişi dinde ilerlemek zannederse tamamen yanlış bir bakış açısıyla yola girmiş olur.

Bakın A'da "B" hissi; Hissel Yakîn. Şimdi "yakîn" başladı! Şimdi; Vahid kavramına yakîn başladı, ama şimdiki **Hissel Yakin**; neyi hissetti? Tanrılık iddiasını hissetti ve tanrılığından rahatsız oldu! Ve böylece, bu rahatsızlık sonucu yaptığı çalışmalar ve tefekkürle bazı hisler duymaya başladı Hissel Yakîn. Bunu şuna benzetiyoruz. Bu B_0 noktasıyla birlikte Tabloda gösterdiğimiz hattı Gül Bahçesinin duvarı kabul etsek, bu duvarın sağı da çok güzel kokulu güller olsa; buradaki haller. Ha bu kişi, Hissel Yakîn olan duvara yaklaşır, gülleri görmez ama kokusunu alır. Hatta öyle alır ki bazen kendisini gül bahçesinde sanar, o kadar koku kuvvetli gelir ona. O koku yüzünden kendisini Gül Bahçesinde de sanabilir, histir bunlar. Böylece çeşitli hisler yaşar; işte bu yüzden oraya "**nefs-i mülhime**" denir. Ama öyle hisler olur ki burda, eğer tanrı ilmini ve tanrının hallerini iyi fark edemezse birçok girdapları da (düşeceği tuzakları da) bu hisleri yaşarken görür. Burası da bir yakîn halidir oraya da Hissel Yakîn diyoruz.

Sonra, B_0 hattından, yani velayet kapısından geçtikten sonra, yani vehmin zulmetinden kurtulduktan sonraki hal: O esma âlemini artık "Esma Hali"yle görmeye başlayan! Tarifler, tanımlar çokluk âlemindeki tanımlar değişti. Tanımlar şimdi esma oldu. Daha önce esmaları örten tarifler vardı, o örtü kalktı! Şimdi esmalarla tarif etmeye başladı. Bu tarif sadedinde olduğu için; **İlmel Yakîn.** Sonra o esmalarla hallenir dilenmişse. Özellikle nefs isimlerinin halleriyle hallenir. Yani **Semi, Basir, Alîm, Mürid, Kâdir, Mütekellim** gibi isimlerle hallenir. O isimlerle hallendiğinde; o isimlerin boyutlanınca boyutlandığında **Aynel Yakîn** hali yaşar.

Ancak, dikkat ederseniz bir başka sınır var ki burda, işte bu Aynel Yakinle birlikte tamamlanan, bu noktaya kadar olan yani B'de B'siz tablosuna kadar gelen yer (bu iki kısım), burası vehmin tasarrufunda olan; ilmi suret burda vehmin tasarrufundadır. Peki, B_0'ın solunda? Vehmin zulmetinin tasarrufundadır. Yine vehmin tasarrufudur ama vehmin zulmetinin tasarrufundadır. Ve o tasarruftan kurtuldu, şimdi vehmin tasarrufu var. Vehmin tasarrufu bizzat esmaların görülmesi, yaşanması halleridir.

Ha, sonra vehmin tasarrufundan kurtulursa vehimden kurtulmuş olur vehme tasarruf eden hale gelir; o da **B'de B'siz hal** diye gösterdiğimiz haldir; oralar sıfatlarla ilgilidir isimlerle ilgili değildir. Çünkü vehim, isimlerle ilgilidir! Sıfatlar isimlerin yöneticisidir, esma âleminin yöneticisidir sıfatlar. Bu yüzden vehmin tasarrufundan kurtulduğunda da o hale **Hakkel Yakîn** ismi verilmiş. Buraları çok kısa geçmek zorundayız tabi, şimdi.

A'da A	A'da 'B' hissi	B_0	B'de B ile	B'de B	B'de B'siz
Geri Dönüşsüz Nefse Zulüm Hali	Fatır-32 ve 34'e göre Nefsine zulmedenler		Fatır-32'ye göre Mutediller		Fatır-32'ye göre öncüler
Kendine YAKIN (= örtücü ilahlığında Aynel Yakin)	Hissel Yakin		İlmel Yakin	Aynel Yakin	Hakkel Yakin
Muhtariyet Tecellisi	Hislerin Tecellisi		Fiillerin Tecellisi	İsimlerin Tecellisi	Sıfatların Tecellisi

Üçüncü sıraya bakacak olursak, burda da tecellilerle ilgili kıyas yapabiliriz bu grupları. A'da A; ora da bir tecelli! Yani onun detayını, ilerde inşaallah konuşuruz, bu da bir tecelli; muhtariyet tecellisi. Orda da, o ilmi surette de bir tecelli var. Evet biz ona talip değiliz, biz ondan razı değiliz ama o hal de Allah'ın emri ve esas dünyaya ait hal o; Dünyanın Hali o! Dünyada izlenen, seyredilen hal o! Allah indinden baktığınızda Kutsal bir hal, dünya için dilenmiş bir hal. Allah'a karşı ortaya çıkmış bir şey değil ki, o da Muhtariyet Tecellisi. Sonra Hislerin Tecellisi ve bakın B_0'dan sonra bu hattan sonra esma âlemine esas çokluğa girdiği için ve esas çoklukta tanımları esmalarla yapmaya başladığı için; ki bu tanımlar şöyledir. Bir olaya bakıp, bir fiile bakıp, o fiili o insana bağladıktan sonra "aslında bu şöyle bir esmanın sonucudur" demek değildir! Bu da fiillerin tecellisini anlayabilmek, ilerde yaşayabilmek için çok önemli bir başlangıçtır, çok önemli bir mertebedir. Ama Fiillerin Tecellisinde yorum yoktur, yani "simultane tercüme" yoktur; sizin önce kişiye ait fiili görüp, sonra "bu aslında şudur" demeniz yoktur. Doğrudan O'nu görüş vardır, doğrudan o fiili öyle görüş vardır, yorumla ulaşmak değildir.

Aynı bu şekilde, eğer fiiller değil de isimler bu şekilde yaşanmışsa, çok kapalı tariflerle geçiyoruz bağışlayınız, isimlerin tecellisi, sıfatlarsa sıfatların tecellisi denir. Yani bizim için tabi çok önemli olan tanrı ve tanrının fonksiyonlarından kurtulmak olduğu için! Ama ileriyi bilme adına, tanıma adına kısa cümlelerle bakıyoruz.

Dördüncü sıradaki kıyaslama; A'da A olan birinci sütunda; vehmin vehmi, vehmin zulmeti hâkimiyeti var, biraz önce de konuştuk. A'da "B" hissi, yani Es-

fele Safiliyn yapıda Ahsene Takviym'i hissetme, onun ne olduğunu hisle yaşama yeri. Vehmin zulmetini fark ediş ve rahatsızlık dönemi, yani TANRININ TANRIDAN rahatsızlığı; tanrının tanrısal halden rahatsızlığı dönemi! Ve B_0'dan sonra vehim nurundan kaynağını alan ilmi suretin sınırlayıcı ve yabancı görüntü oluşturucu şartlarından sıyrılma süreci. Yani daha önce size bahsetmiş olduğum ilmi surete **"kendini hisset"** denildiğinde, o ilmi surette ne dilenmişse, o ilmi suretin şartları çerçevesinde "Kendini Hissetme Duygusu"ndan kaynaklanarak o ilmi suretin o şartlar çerçevesinde kendini hissedip ve bu hisle birlikte oluşturduğu yabancı görüntü. Neden yabancı görüntü diyoruz? Aslı olmayan asla yabancı, zıll; gölge diye tanımlanan Var Görünen görüntünün böyle görünüş şartlarından yavaş yavaş sıyrılma, o kabuktan çıkma süreci bu. Sonra o kabuktan çıkıldığında, yani vehmin tasarrufundan kurtulunduğunda Vahidül Ehad vasfının örtülmediği, bir hal tarifi.

Beşinci sütunda A'da A kısmına bakarsak; A'da A'ların -ilimle uğraşanları- A yapılarını pekiştirme süreci. Eğer tanrılığını ilan etmiş birisi ilimle de uğraşıyorsa ve El Hüsna'yı tasdik edici değilse, o zaman öğrendiği tüm ilimler tanrılığını kuvvetlendirir, tanrılığını pekiştirir; böyle bir süreç yaşar. Peki, A'da "B" hissi? İlim potasına ulaşan Billahi anlamında iman nurunun oluşturduğu hislerle "A" yapının zayıflatılması. İşte Billahi anlamındaki imanla kişide meydana gelen sevabın, oluşturduğu enerjinin, ona ulaşan bu Billahi anlamındaki iman nurunun "A" yapıyı eritmesi zayıflatması dönemi! Biz buraya **tanrı ilmi** diyoruz, tanrı ilmi başlıyor. Tanrı ilmini burda iyi bilmek lazım ki, bu "zayıflatma" sonuna kadar devam etsin. Ve B_0 noktasından sonraki süreç, oradaki hayat tarzı "B" ilmi çerçevesinde yürür. Daha sonraki öncülerin ilmine ise bu işi bilenler "**Ehadüs Samed ilmi** çerçevesinde" demişlerdir.

Altıncı sıraya bakacak olursak; burda da farklı bir kıyas var. A'da A; yani muhtariyetini, varlığını geri dönüşsüz olarak Allah'a eş ve ortak koşar, farkında olarak veya olmayarak kendini Rab ilan eder. Rab bilir. Kendisini "Rab" bilir. A'da "B" hissi: Bakın şimdi çok ince nüanslar yakalarsınız! Birinci sütun A'da A; kendisini Rab bilir. O kim? Sahte Rab, sahte Rab! A'da "B" hissi: Rabbini bilmeye başlar. Rabbini arar. Bu yüzden ötede mi beride mi? Arar Rabbini, Rabbini bilmeye başlar. Öğrenir ki; Rabbi ötede beride değil, uzağa bakmayacak. Ötede berideki tanrılardan, rablardan, rab inanışlarından, rab arayışlarından kurtulur ama ne olduğunu tam yakalayamaz! Bu yüzden, kendi içine hapseder O'nu burda Rabbini bilen; bilmek! "O bende" der "bende, içimde." Yani hala kendi muhtariyeti rahatsız da olsa devam ediyor da.. Ama "o kutsal rabbini" de hiçbir yere koyamıyor onu da içine koyar. Aslında burda bile kendine verdiği bir önem var: Ben o kadar önemliyim ki, içimde **kutsal bir şey** var, Rab var! Ben bu kadar önemli bir varlığım; içimde Rab var! Henüz tam bilemez! Arıyor, arama dönemi; Rabbini Bilmek. İşte bu ve buna benzer cümleler size nefs-i mülhimenin işaretini gösterir, o idrakin işaretini gösterir. B_0 noktasından sonra artık vehmin zulmetinden kurtulduğu için, **İlla Allah** anlamını kavradığı için, ancak başlangıçta da esma aleminde yaşadığı için, esma aleminin üstündeki küfür perdesi kalktığı için, ne olsa Rabbinden bilir artık! İşte aslında **fiillerin tecellisi**nin basit bir tarifidir o: Ne olsa Rabbinden bilir. Her şeyi Rabbinden bilir. Ama çalışmalarına Biiznillah, Biiznillah devam ediyorsa Kaderle olan ilişkisi kuvvetlenir, bir kendisi bir de Kader varmış gibi olmaz. Bakar

ki Kendisi Kader! Kader de Kendisi! o zaman her şeyi Rabbi bilir. Bakın farklı! Dikkat ederseniz Rabb kelimesi burda bir yere kadar önemli bir anahtar.

A'da A'ya bakın, tekrar kıyas için okuyayım; kendini "Rab" bilir, sonra "Rabbini" bilir, yani haddini bilmeye başlar. Daha önce haddi aştığı için kendini Rab bilir. Sonra "eyvah, biz haddimizi aştık, biz sahte rabbız, Rabbimizi arayalım" der Rabbini bilir, arar onu. Arıyor arama dönemi: Hatta iyi arıyorsa her gün bir tarif yapar size. "Rab şudur, Rab şuradadır" diye sevinerek her gün bir tarifle gelir, yarın dünkü tarifinin yanlış olduğunu görür. Her gün yeni bir tarif yapar, bulmaya doğru gider. Bakın sonra, B_0 noktasından sonra, yani vehmin zulmetinden kurtulduktan sonra Rabbinden bilir; ilmi suret hâkim işe. Sonra Rabbi bilir. Rabbinden bilir ayrı Rabbi bilir. B'de B'siz: Bakın Rab kelimesi yok! Vehmin tasarrufu kalktı artık Rab kelimesi yok, illa Billahi! Arif-i Billâh: İlla Billahi!

"Ben Varım" dan "Ben Müthişim" e kadar varan iddia hali. BEN HERŞEYİM	Aradığım Bende Herşey Bende	Herşey "Bende" değil BENSİZLİKDE Bir şey olmaya çalışma; **YOK** ol.	Meğer Arada Birisi Varmış

Peki, dilinde nasıldır? Son satırda oraya bakalım: A'da A şöyle der, "Ben Varım"dan "Ben Müthişim"e kadar varan bir iddiası vardır ve der ki; "BEN HERŞEYİM, aslında ben her şeyim!" Şimdi bakın onda şimdi yeni hisler başladı ya, haddini bilmeye başladı ya "ben her şeyim!" demiyor; "aradığım bende, her şey bende" diyor! Gene kendini ihmal etmiyor; içine sakladı ya! Derler ki ona "ya, ne dışarıda arıyorsun! Aradığın sende!" diyen de bu noktada, dinleyen de bu noktada! "Ne orda burda arıyorsun aradığın sende!" Doğru ama bu nokta için doğru. Yani, yol doğru AMA daha gideceksin. Doğru, bu şehrin yoluna girdin de, daha çok kilometre var, tamam kulvar doğru! "Aradığım Bende, her şey Bende" der bu bakış açısıyla yaklaşır. Ama bu bakış açısı, bu işi arayanlarda o kadar caziptir ki! Bunun cazibesine kapılır daha ileri gitmekten korkar. Yeter, bunun cazibesi ve zevki ona yeter. Böyle bir cazibe yüzündendir ki, Mevlana Hazretlerini tamamen incelemeyi bırakır, buna benzer bir iki sözüyle perdelenir, orda öyle yaşarlar, onu evrenselleştirirler (gerçek Mevlana Hazretlerini tanımaktan perdelenirler) yani bu sözün de kendine ait bir cazibesi vardır! Hisler daha cazibelidir, his çünkü bu; "aradığım bende, her şey bende" der. Bakın B_0 hattından sonra öyle demez "herşey "Bende" değil BENSİZLİKTE" der; değişti değil mi? "Herşey Bende değil Bensizlikte! Bir şey olmaya çalışma; **YOK** ol" der. Çünkü B_0 noktasının SOLU hep "bir şey olmaya" çalışır. Hele A'da A kuvvetle "bir şey olmaya" çalışır. A'da "B" hissi bile Allah'ı içine hapseder kutsal insan olmaya çalışır. "Bende konuşan kim, sen biliyor musun? Bende söyleyen ben miyim, bende ben mi söylüyorum?" der. Böyle kendisini kutsal ilan eder, hep bir şey olmak ister. İşte bu bir şey olmak! var ya insanı cehenneme götürür. Bu bir şey olmayı istemek var ya, onun mekânı cehennemdir. Bir şey olmak istemek! Bu yüzden **çoğunu isteyerek ihsan yapma.** Yol haritamızda vardı ya; **çoğunu isteyerek ihsan yapma;** buralarda kalırsın çünkü! Ha, işte bunu sonra fark ediyor diyor ki "bir şey olmaya çalışma; **YOK** ol". Dolayısıyla, bir şey olmaya çalıştığınız her anı cımbızla yakalayın.

Peki, B'de B'sizse, yani vehmin tasarrufundan çıkmışsa? O zaman onu tarif etmek mümkün değil. Ama bir cümle yazmak gerekiyordu, yazdık. Çünkü nasıl tarif etseniz bir vehim tarifidir, oraya nasıl bir tarif koysanız vehmi tariftir. Vehimsizlik vehimle nasıl tarif edilir? Vehmî bir cümleyle vehimsizlik tarif edilemez! Demek ki o yaşanacak bir haldir, Allahu a'lem yaşayan bilir. Ama "o nasıl bir şeydir?"i tarif etmek gerekir, bu kutu da boş kalmasın diye bir şey yazmak lazım. Ama çok da boş değil, böyle de hissedilir yani. Altı da boş bir cümle değil yani! Böyle de hissedilir!

Der ki bizzat kendi sözde zatı için: Vehmin zulmetinden kurtulmuş olmasına rağmen, vehim halindeyken Var Görünen bir kişi olarak bildiği o kendi zatının arada olduğunu görür; onun ne kadar YABANCI ve OLMAYAN BİRİ olduğunu görür. Kendisinin ne kadar **yabancı, sahte, zıll, var görünen** olduğunu görür. Vehmin diliyle "vay be!" der. Onu öyle görür ve der ki; hım, meğer arada birisi varmış. Dediği, vehmin tasarrufunda olan o ilmi suretin algılanış halidir. İlmi suret devam eder, vehim kalkınca ilmi suret kalkmaz. Bu yüzden kişiler nefs-i mardiyede olan birisini "ya, vehim kalktı, bu nasıl geziyor, dolaşıyor?" gibi düşünürler. Yani vehim, o ilmi suret değil ki!

Ama bir insanı tarif etmek gerekirse, bir ilmi surete **kendini hisset** dendiğinde o insan hangi özelliklerle dilenmişse, cinsiyeti dâhil hangi özelliklerle dilenmişse o özelliklerle kendisini "Var Görünüyor" sanan o halidir insan. Vehmin tasarrufudur o. Vehmin tasarrufuyla orda oluşan o his insan! Ha, vehmin tasarrufu kalktı, ilmi suret duruyor! E, ona nasıl…? "İnsan" tarifine çok uymadı. O zaman KÂMİL bir şey olur o. O zaman ona insan kelimesi yetmez. Çok KÂMİL oldu o! O halin o ilmi suretin Kâmil'i oldu o zaman! Evet, şimdi buraya gelince dilimiz, elimiz titriyor, şimdi cümleleri kurmak zorlaştı, anlatmak kolay...

Allah nasib ederse kısa bir dua yapıp tamamlayalım mı arkadaşlar, inşaallah?

Euzübillahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahim. "Vel Asri, İnnel İnsane le fiy husr, İllelleziyne amenü ve amilus salihati ve tevasav BilHakk ve tevasav BisSabr." Sadakallahul azim. Sübhane Rabbike Rabbil Izzeti amma yasifun ve Selamün alel Mürseliyn vel Hamdü lillahi Rabbil alemiyn. Aamiin.

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvadtü emri ileyke ve elce'tü zahri ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü Bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikellezi erselte,

Allahümme ente rabbi, la ilahe illa ente halakteni ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebuü leke bi nı'metike aleyye ve ebuü bi zenbi, fağfirli zünubi feinnehu la yağfiruzünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer Rahimin,

Ve lekel utba hatta terda, ve la havle ve la kuvvete illa Bike,

Allahumağfirliy hatiyeti ve cehli ve israfi fiy emri ve ma ente A'lemü Bihi minni,

Allahummağfirliy hezli ve ciddi ve hatai ve amdi ve küllü zalike indi,

Allahummağfirli zenbi küllehu ve dikkahu ve cillehu ve evvelehu ve ahirahu ve alaniyetehu ve sirrahu,

Subhaneke Allahümme ve Bihamdike estağfiruke ve etûbü ileyke,

Sübhanallahi ve bihamdihi Sübhanallahil Aziym estağfirullah ve etubu ileyh.

Estağfirullah el Aziym ve etûbü ileyh.

Estağfirullahellezi la ilahe illa Huvel Hayyül Kayyûmu ve etûbü ileyh.

Estağfirullah Ya Rabbel arşil azim

Estağfirullah Ya Rabbel arşil kerim

Estağfirullah Ya Rabbel âlemin

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin Biadedi ilmike..

Allahümme inni euzü Bike en üşrike Bike şeyen ve ene a'lem ve estağfiruke lima la a'lem, inneke entel Allamul Guyub

Eşhedü en la ilahe illallahül EhadüsSamedüllezi lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.

Ala hazihiş şahadeti nahya ve aleyha nemütü ve aleyhe nüb'asü inşaallah.

Allahım bizlere merhamet ediver.

Bizleri bağışlayıver, bizleri affediver. Bizlere sağlık, sıhhat, afiyet lütfediver, bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayırlı geniş ve helal rızıklar lütfeyleyiver Allahım.

Allahım, şu anda yalnızca Senin rızanı umarak bir araya geldik. Yalnızca Senin rızanı umarak, Seni anlayabilmeye, tanıyabilmeye; Sana Senin razı olacağın kul olabilmeye gayret gösterdik Allahım, Biiznillah. İndinde makbul eyleyiver, kabul eyleyiver Allahım.

Ve böyle bir gruba, böyle bir çalışmaya Rasülullah Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bir şubesi gibi düşünerek yuvasını açan, evini açanlara indinden hediyeler ihsan eyleyiver Allahım.

Allahım yine öyle, bulunduğumuz bu evde bu evin sahibesinin yapmış olduğu hatimleri indinde makbul eyle, kabul eyle. Sence malumdur ne niyetle yaptığı, onları yerlerine ulaştırıver ya Rabbi.

Ey Allahım, merhamet ediver lütfen Allahım merhamet ediver.

Rabbena zalemna enfusena ve inlem tağfirlena ve terhamna le nekunenne minel hasırin.

Allahümme rahmeteke ercu, fe latekilni ila nefsi tarfete aynin ve aslihli şa'ni küllehu, La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin.

Rabbi inni zalemtü nefsi zulmen kebira ve la yağfiruz zünube illa ente, fağfirli mağfiraten min indike verhamni, İnneke Entel Ğafur'ur Rahim ve Tevvabu'r rahim.

Allahumme salli ala men ruhuhu mihrabul ervahi vel melaiketi vel kevni, Allahümme salli ala men Hüve İmamül enbiyai vel mürselin, Allahümme salli ala men Hüve İmamü ehlil cenneti ibadillahil müminin.

Allahümme salli ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammedin adede halkıke ve rıdae nefsike ve zinete arşike ve midade kelimatike..

Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh..

Allahümme salli ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammedin ve Âdeme ve Nuhin ve İbrahime ve Musa ve İsa ve ma beynehüm minen Nebiyyine vel Murselin, salavatullahi ve salamühu aleyhim ecmaiyn, Birahmetike ya Erhamer Rahımin, Vel Hamdü Lillahi Rabbil âlemin. EL-FAATİHA.

13 Muharrem 1432 / 18 Aralık 2010

- Doğru tanımlayabildiğimiz şeyleri doğru yaşayabiliriz
- Kur'an, İnsan Suresi 30. Ayete göre yazılsaydı öğüt olmazdı
- İnsan-29 nübüvveti tarif eder, "İnsan-30" ise risaleti anlatır!
- Allah Ehadüs Samed'dir; Kendi kendine
- Allah Vahidül Ehadüs Sameddir; fikir başladı, yaratma başladı
- Kişi Allah Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi yaşarsa: Küfür
- Kendini Hissetme Duygusu ve"Muhtariyeti Tercih Gücü"
- Tercih; kıyas demektir. Tercih gücü?
- Muhtariyet ve Tercih yeteneğine göre; insan, cin ve melekler
- Nefs-i vahide: İlmullah!
- Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu: Nefs
- Önce topraktan halk etti, sonra ona "ol" dedi?
- Mekânsızlık; Kendini Hissetme Duygusunun ta kendisidir.
- Kendini bil ve sonrası
- Ferd hali, "ferdler olarak geleceksiniz" hali
- Hayalimde, hayalime, hayalimle bakıyorum
- Arz ve beden: Toprak örneğiyle Tevhid ve Vahdet çalışması
- Arzda halife
- Nar yapı, nur yapı ve müflis durum
- Âdem'e secde hususunda İblis ve meleklerin farklılığı neden?
- Şiirsel konuşma, faydasız ilim
- Kehf-51: Ben cinleri semavat ve arzın yaratılmasına da, kendilerinin yaratılmasına de şahit tutmadım!
- Araf-172: Ben değil miyim Rabbiniz?
- Aranızdaki bağ kopmuş, ayetinin muhatapları
- Sevat'ı belirince çıplak kalacak!
- Salat müminlere vakitlerle farz kılınmıştır: Gel tanrılıktan kurtul
- Zikrden yüz çevirmek: VahidülEhadüsSamed değilmiş gibi yaşam
- Nefs tezkiyesinin açık net tarifi
- Sırtındaki yükü kaldırmadık mı:"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü
- Muhammedi Anlayışa göre Kurban kavramı
- Aya Yorgi'deki "nalinlerini çıkar da gel" anlayışının aslı haniflik

Bugün bazı **tanımlar**ın üstünde durmaya çalışacağız. Hayatımızda tanımlara çok önem vermeliyiz. Bir şeyi iyi tanımlamaya, doğru tanımlamaya çok özen göstermeliyiz. Doğru tanımlayabildiğimiz şeyleri doğru yaşayabiliriz, doğru tanımlayabildiğimiz şeylerle doğru hedefler koyabiliriz ve doğru tanımlar yaptığımız zaman akılla hareket edebiliriz. Bakın, bu işi hakikaten önemsemiş, bu işi kendisine hedef edinmiş öncelik edinmiş, vazgeçilmez hayat olarak seçmiş ise kişi söyleyeceğim şu kelimelerin tanımlarını bir yerlerden bulmalı, bu tanımları öğrenmeli ve anlamalı, anlamak için araştırmalı ve birileriyle bir şey konuşacağı zaman da bu tanımlarda buluşmaya çalışmalı! Eğer kişilerin zihinlerinde tanımlar farklıysa, oturup neyi tartışıp konuşup bir yerde buluşabilirsiniz. Önce tanımlarda buluşmak lazım! Ha, bizim için de çok önemli olan bir şey var ki; tanımların eğer Kur'anı Kerimde yapılmışı varsa, bizim için doğrusu odur, iman onu gerektirir. Allah Kur'anda bir şeyi tanımlamışsa artık bizim için tanım odur, biz ona iman ediyoruz çünkü. "Efendim, şöyle olur mu, böyle olur mu?" O senin için olabilir! Bu iman işi, ben böyle inanıyorum, benim için böyledir; bu işi seçen için böyledir. Dolayısıyla bakın; **şirk, küfür, kâfir, Billahi anlamında iman, nefs, nefsin şerri, vehim, vehmin zulmeti, şeytaniyet, deccaliyet, ihlâs, ihsan, takva, nefse zulüm, zalim, Hakk, sabır, kader, kulun razı olması, Allah'ın razı olması** gibi, en azından hiç değilse böyle ve bunun gibi kelime ve deyişlerin manalarını mutlaka öğrenmek gerekir.

Geçenlerde çok önem verdiğim, değer verdiğim, muhabbet duyduğum bir zata, televizyondaki bir programda bir soru sordular, kâfir kimdir'i açıklıyor. Kâfirin tarifini "bana göre" diyerek yapıyor. O zaman bütün farklı inananlar kendilerine göre çeşitli "kâfir" tarifleri yaparlar. Kâfirin Kur'anı Kerimde tarifi yapılmıştır, kâfirin, şirkin, küfrün Kur'anı Kerimde tarifi yapılmıştır. Dolayısıyla, Kur'anı Kerimdeki kâfir tarifi nedir? bunu araştırmanız öğrenmeniz ve o gruba girmemeye çalışmanız gerekir! Dolayısıyla bana göre değil tarifler; bana göre yapılmamalı! Bana göre bu böyle olmalı, değil! Bu söylediğimin ayet ve hadislerde tarifleri var, yerleri var. Dolayısıyla tariflerin özellikle, öncelikle ayetlerle ve hadislerle desteklenen günümüzün anlaşılabilir cümlesine çevrilmiş hallerinin olması çok önemlidir. Şimdi işte bu çerçevede 21. Tefekkür Şemamızı birlikte okumaya ve birlikte paylaşmaya başlayalım isterseniz. Çünkü özellikle burda tarifler üzerinde durmaya gayret edeceğiz. Ben okuyacağım ve açıklamaya çalışacağım takip ederseniz inşallah birlikte kolay paylaşmış oluruz:

Vahidül Ehadüs Samed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyrinde yaratmayı dilediği "insan"ın ef'al âleminde vücud bulması ile o insanın ilmullah'ta "ilmi suret"i görüldü. Bu cümleyi biraz anlaşılır kılabilmek için açıklamaya çalışayım. **Vahidül Ehadüs Samed;** Allah Vahidül Ehadüs Samed'dir. Ama Allah Ehadüs Samed'dir de diyoruz. Allah Ehadüs Samed'dir. İhlâs Suresi'nde bize "de" diyor, **Kul**; de, **HuvAllahu Ehad Allahus Samed, Lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad.** Başka ayetlerde de "**sizin ilahınız Vahid'dir**" diyor. Bu Ehad ve Vahid sıfatlarının detaylarını paylaşım toplantılarımızda detaylı konuşmuştuk. Ama anlamamızı kolaylaştıracak buradaki açıklamasını ve açıklamalarımızı ayetle yapacağız. Ama hep açıklamaya çalıştığımız mana

kadarını! Konuyu çok genişletmemek anlayacağımız noktadan uzaklaşmamak ve kulvardan çıkmamak için, hep bizim burada anlatmaya çalıştığımız kadarına bakmaya çalışacağız, bu bir. İkincisi bütün konuşma süresince İnsan Suresi 29. Ayet dilini kullanacağız. İnsan Suresi **30. Ayet dili**ni kullanacak olunca da söyleyeceğim, içeride tekrar bunu hatırlatacağım. Ama bunların hepsini çok önce paylaştığımız için çok kısa geçiyorum, yeni duyan arkadaşlar sonra bakarlar inşaallah. İnsan Suresi 29. Ayet ***öğüt*** içerir, amel içerir. İnsan Suresi 30. Ayet bir öğüt içermez. Eğer Kur'an tamamen İnsan Suresi 30. Ayete göre yazılsaydı hiçbir öğüt alamazdık, hiçbir amel çıkaramazdık kendimize. Ama İnsan Suresi **29. Ayet dili** Kur'anda özellikle bize amel önerir. İnsan Suresi 29. Ayet diliyle yazılmış ayetler hep "ben ne yapacağım!"ı size gösterir. İnsan Suresi-30'la yazılmış ayetler "ben neye inanacağım!"ı gösterir. Dolayısıyla; İnsan Suresi 29. Ayet diliyle yazılanlar genellikle bize **Nübüvvet**i gösterir, İnsan Suresi-30 diliyle yazılanlar genellikle **Risalet**i gösterir! Şimdi okuyacağımız ayetler, vereceğimiz örnek olan ayetler İnsan Suresi-29 diliyle yazıldığı için bildirildiği için, biz de burda anlatımımızı İnsan Suresi-29'a göre yazdık ve şimdi de öyle dile alacağız.

Evet, **Allah Ehaddır Sameddir**. Detay düşünenler için söylüyorum, tekrar ediyorum, burda yazılanı kolay kavramak için, sadece yettiği kadar birkaç cümle söyleyeceğiz. Detayı diğer açıklamalarımıza veya gelecekteki açıklamalara bakarak yapacaksınız inşaallah. Burda diyoruz ki, **Vahidül Ehadüs Samed olan Allah.** Neden "Ehadüs Samed olan Allah" demedik, başlarken denmemiş? **Vahidül Ehadüs Samed olan Allah;** Allah Ehaddır Sameddir. Onun şehadetini de yaparız; **Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehü küfüven Ehad.** Bu özellikle Allah'ın doğrudan zatıyla ilgili bir tariftir, **Ehadüs Samed** doğrudan zatını tanımlar.

Vahidül Ehadüs Samed dediğinizde yaratma yani fikir başlamıştır, fikir alanını tanımlar, yaratma alanını tanımlar; yaratma prosedürünü ve koşullarını tanımlar. "İlminde ilmiyle seyir" dediğimiz için ilmullah'ta, dikkat ederseniz, ilimle ilgili suretler meydana gelecek. Öyleyse buranın tanımı, buranın vasfı, buranın özelliği ne? **Vahidül Ehadüs Samed.** Vahid ismi yaratılanların yaratıkların tekliğini anlatır. Yaratıkların hakikatlerinin tekliğini anlatır **Vahid** ismi. Ehad; Allah'ın zatının tekliğini anlatır. İkisi de "bir" demek ama farklı şeyler! Ehad da ***bir*** demek, Vahid de ***bir*** demek. **Ehad**; Allah zatında zatını bilen birdir. Vahid Allah'ın yarattıklarının ilmullahdaki Tevhidinin adı. Ancak Allah'ın ilmi (ilmullah) zatından ayrı gayrı uzakta olmadığı için, yani bizim yaşadığımız hayatta bildiğimiz gibi olmadığı için! Bir insanı düşündüğünüzde onun bir çalışma alanı vardır, bir laboratuarı vardır ötesinde berisinde. Allah için ilmi dediğimizde, İlmullah dediğimizde Allah'ın zatından ayrı bir şey olmadığı için **İlmullah** da zaten Ehad'dır Samed'dir. Ama biz şu anda bir olayı bahsedeceğimizi söylemek için, o alanı (vasfını) daha belirgin hale getiriyoruz diyoruz ki; "**Vahidül Ehadüs Samed".**

TALİB KARDEŞİM AŞAĞIDAKİ TANIMLARI BİİZNİLLAH KENDİNDE ARA VE İZLE

Vahidül Ehadüs Samed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyrinde yaratmayı dilediği "insan"ın ef'al aleminde vücud bulması ile, o insanın ilmullah'da "ilmi suret"i görüldü. İnsanın hakikati olan bu ilmi suretin kendisini bilmesini dileyen Allah'ın "Kün" emriyle Vahidül Ehadüs Samed'in "Kendini Hissetmesi", bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu" olarak "feyekun" belirdi. İşte, o ilmi suretin kendisini bilmesini sağlayan bu "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu", o ilmi suretin, yani insanın NEFS'ini teşkil etti. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun belirmesi ve bu halin diğer ilmi suretleri de tanıması, onlarla iştirakte olması gibi durumların mekanizmasını oluşturan idrak ise, VEHİM nuruyla gerçekleşti. Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi. Böylece; dünyalı olan insanda NEFS, NEFSİN ŞERRİ'ne; VEHİM de VEHMİN ZULMETİ'ne REDDEDİLDİ. Dünyalı insan, kendisini bu yeni halinin içinde buldu ve benimsedi; bu yeni durumunu "BEN" diyerek takdim etti. Dünya yaşantısında nefsin şerri ve vehmin zulmeti hakimiyeti "NEFSE ZULÜM" yaşantısına sebebiyet verdi. Böylece, "La ilâhe illa ente Subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn" başladı. Muhtariyeti Tercih Gücü, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'na muhtariyetin gereği olan HÜKÜM VERMEK, MÜLK SAHİBİ OLMAK ve GÜÇ SAHİBİ OLMAK iddiasına sahip olma özellikleri kazandırması sebebiyledir ki, nefsin şerri belirmiştir. Böylece, Muhtariyeti Tercih Gücü sayesinde Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu (nefs) dünyalı olmuştur, ama muhtariyete olan aşkı ve bağlılığıyla İLAHLığını ilan etmiştir; bu durum, her türlü şirkin kaynağını oluşturan ESAS ŞİRK veya TEMEL ŞİRK olarak insanda belirmiştir. "La ilahe..." denilen hal, farkında olarak veya olmayarak bu ilan edilen "İLAHLIK İDDİASI"dır. Bu ilâhlık iddiası ve bu iddianın gereği olan yaşantıya cennet yasaklanmış olup, bu insanlar için "ASHABUN NAR" hükmü verilmiştir. Vehim mekanizmasıyla insan nefsi, Allah'a karşı muhtariyet söz konusu bile olmaksızın VAR GİBİ GÖRÜNÜRken; dünyalı olan insan, muhtariyeti tercih gücü sebebiyle Vehmin Zulmetine düşerek nefsinin şerri gereği Allah'a karşı "Ben Varım ve Muhtarım" demiştir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu yani NEFSini, bu dünya yaşantısı süresince Muhtariyeti Tercih Gücü'nün yol açtığı Muhtariyet iddiası ve bu iddianın gereği yaşantıdan arındıran, gerçekten kurtulmuştur; bir başka değişle, Nefsini onun şerrinden, vehmini de onun zulmetinden arındıran, gerçekten kurtulmuştur. Muhtariyeti Tercih Gücü ile ilişkisi bakımından insanları dört gruptan birinde görebilmek mümkündür. Birincisi: Ben Varım ve Muhtarım iddiasını hayatının enerji kaynağı olarak görür ve bu halin sürdürülebilirliği için muhtariyetin her türlü imkanını değerlendirir. İkincisi: Ben Varım ve Muhtarım iddiasında bulunur, ancak bunu hayatının enerji kaynağı görmemeyi mütevazilik sayarak enerjisini Allah'tan aldığını, varlığını ve muhtariyetini bu tercihe yönelttiğini savunur. Üçüncüsü: Muhtariyeti Tercih Gücü'nün ve getirisi olan muhtariyet iddiasının, şirk halinin esasını oluşturduğunu idrak etmiş olup, bu yaşantının rahatsızlığı içerisinde bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürür. Dördüncüsü: Muhtariyeti Tercih Gücü'nü sahibi aldığı için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunda muhtariyet söz konusu bile değildir. Vehmin Zulmetinden geri dönüşsüz çıkmış olan bu nefs, vehim rahatsızlığı ile bu halden kurtulma çalışmaları sürdürüyordur veya vehim halinden de Allah o kulunu kurtarmıştır. Bu bakımdan insan nefsleri esas olarak iki halden birisindedir. Birincisi: Ben varım ve muhtarım iddiası ve gereği olan yaşantı ki, bu hal Nefs-i Emmare'dir. İkincisi: Allah'ın varlığını örten her türlü halden rahatsızlık duyan nefs, öncelikle Muhtariyeti Tercih Gücü'nün yol açtığı Vehmin Zulmetinden, sonra da vehim idrakından arınabilme çalışmaları yaparak Billahi anlamında iman ve bu imanın gereği olan salih ameli hedefler ki, bu hal Nefs-i Levvame'dir. Nefs-i Levvame'de olanların hepsine genel olarak verilen isim MÜTTAKİ olup, hedefleri Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısıdır. Nefsler ancak Muhtariyeti Tercih Gücü'nden arınınca mutmain olur ki, bu durum Nefs-i mutmaine olup, artık nefs-i Levvame çalışmalarına vehim idrakından sıyrılmak üzere devam eder. Nefsin tüm davranışları, gayretleri İnsan Suresi-29 gereği olup, aslında İnsan Suresi-30 KAPSAMINDADIR.

Tefekkür Şeması 21

Ne demektir **Vahidül Ehadüs Samed**? Bu koşullarda burda bir fikir olacak demektir, bir fikir var demektir, bir şey başlıyor demektir, bir olay başlıyor demektir. Ama ta başından sonuna kadar şart olan vasıf; hepsini kuşatmış olan **Vahidül Ehadüs Samed!** Bu yüzden diyoruz ki; eğer bir kişi yaşarken Allah **Vahidül Ehadüs Samed** değilmiş gibi yaşıyorsa küfürdedir! Neden? Çünkü yaradılmanın vasfı olan **Vahidül Ehadüs Samed** koşulunun örtücülüğünü yapıyor demektir, onu hiçe sayıyor demektir, YOKmuş gibi davranıyor demektir. Bu yüzden her alanı kapsayan bir vasıftır. Yalnız yaratma anında var da sonra geçersiz değil. Her an dikkat etmemiz gereken bize miyar olacak bir vasıftır **Vahidül Ehadüs Samed; olan Allah ilminde ilmiyle ilmini seyirde.**

Şimdi dikkat ediniz, bir basit örnek vereyim buranın kolay anlaşılabilmesi için. Zihninizde bir hayal kurunuz, örneğin zihninizde bir "kivi"yi düşününüz. Neden kivi diyorum? Yeni tanıdığımız bir meyva. Yaşı benim gibi olan, çocukluklarında gençliklerinde Türkiye'de kiviyi bilmezler. Bize ***kivi hayal et*** deselerdi, edemezdik. Şimdi gördük ediyoruz. Ne demektir bu, ben neyi öğrendim? Kiviyi öğrendim. Demek ki, kivi benim "ilim potama" girdi ki, hayal ediyorum; hayal edebildiklerim benim ilmimle ilgili; benim hayalim benim ilmimle ilgili. Benim hayalimi benim ilmim sınırlar. Kiviyi öğrendim; şimdi kiviyi hayal edebilirim. Hayal ettim, hayalimde kivi! Hayalimde ne? Hayalim! Hayalimde hayalim! Nasıl bakıyorum hayalime? Dışımda mı? **Hayalimde hayalime hayalimle** bakıyorum. Doğru mu? **Hayalimde;** hayal alanım. **Hayalimde hayalime;** yani oradaki suretlendirdiğime hayalle **hayalimle** bakıyorum, onu dışıma çıkarmadım. Hayalimde hayalime hayalle bakıyorum! Benim hayal alanım orayı ilimle kullandığıma göre benim ilim alanım aslında, zihnimdeki ilim alanım. Hayalim ne? Ben onu kendi ilmimle yaptım hayalimde. Kivi hayalimde yani ilmimde! O kivi ilmi temsil ediyor kivi çerçevesinde, kivi bağlamında! Peki, onu hayalimde seyrediyorum yine! O da benim ordaki ilmim! Dolayısıyla, ben de hayalimde hayalimi hayallerken kendime ait ilmimde, bildiğim, ilmimi suretlendirdiğim zaman ilmimle, onu anlayabildiğim şekilde seyrediyorum. Ha, bu bir insan için! Öyleyse Allah için düşündüğünüzde Allahın ilmullah'ını; **ilminde ilmiyle ilmini seyirde.** Ne? Dilediği! Sen. Kendi hayalinde biri karışıyor mu sana? Her yere zincir vuruyorlar, ama zihinlere zincir vuramıyorlar! Hayallere zincir vuramıyorlar!

Vahidül Ehadüs Samed olan Allah, ilminde ilmiyle ilmini seyrinde diledi, bir şeyi diledi. Biz burda konu hızlı aksın diye hemen insana geçtik; **yaratmayı dilediği "insan"ın;** orda ilmullahta **yaratmayı dilediği "insan"ın ef'al âleminde vücud bulması ile**; ef'al âlemi dediğimiz bu yaşadığımız evren, fiil âlemi, vücud âlemi, madde âlemi. Bunun sınırı ARŞ. Arşın ötesi mana âlemi! Tabi, hep konumuz kadar, yettiği kadar açıklama yapacağız, bunların hepsi çok uzun çünkü. Ama konumuz kadar, anlaşılacak kadar. Bu yüzden, bağışlayınız lütfen. Sonra ileride inşallah her birini daha geniş ele alırız. Çünkü yalnız Arş'ı ele alıp konuşsak bugünü tamamlayabiliriz.

Ef'al âlemi, bulunduğumuz fiil âlemi. Hatta bu fiil âlemi nasıl başladı? Sema ve arz! "Yararak patlatarak yarattı." Ne o ismi? **Fatır Fâlık**; yararak patlatarak

yaratan. Günümüzde bilim âlemi, buraları, Sünnetullah olan bu noktaları buluyor, tesbit ediyor, burdan başlayarak çalışıyor, "Big Bang" diyor bir isim koyuyor. Patladı, diyor bilimsel açıklamalar yapıyor. Ancak biz de şimdi burda "ef'al âlemi" diyerek geçiyoruz onu. Onun bir başlangıcı; siz bazı ayetlerde söylersiniz, **vechimi semayı ve arzı patlatarak, yararak yaratan Fatır olan Allaha hanif olarak yöneldim** dersiniz; **inni veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arz** dersiniz.

Evet, **ef'al âleminde insanın vücud bulması ile o insanın ilmullah'ta "ilmi suret"i görüldü,** böylece ilmullah'ta insanın bildiğimiz bu sureti gözüktü. Bu "ilmullahta bir suret" olduğu için nedir o? İlmî suret! Böyle tanımlıyoruz onu. Bundan daha güzel bir tanım bulunursa onu koyarız. Bu bir suret; ef'al âlemini temsil etmesi açısından suret diyoruz, ilmullah'da olduğunu anlatmak için de ilmi suret diyoruz. Böylece onun özelliğini vasfını ortaya koyuyoruz. İnsan da ilmi suret, ef'al âleminde bulunan her şey Allah'ın dileği sonucu vücud bulmuş birer ilmi suret.

İnsanın hakikati olan bu ilmi suretin kendisini bilmesini dileyen Allah'ın "Kün" emriyle Vahidül Ehadüs Samed'in Kendisini Hissetmesi bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu" olarak "feyekun" belirdi.

Şimdi temsilen Yasin Suresi 82. Ayete bakalım. Kur'anı Kerimde buna benzer çok ayet var. Çoğumuzun bildiği olduğu için temsilen ona bakalım. **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim Elhamdülillahi rabbil âlemin İnnema emruhu iza erade şey'en en yekule lehu "Kün fe yekün". Sadakallahul azim.** Bir şeyin olmasını irade ettimi "ol" der ve o şey olur. Şimdi bir kompozisyon çizeceğiz ve bu kompozisyonun kolonlarını ayetler oluşturacak! Bu yüzden, lütfen ipin ucunu kaçırmamaya gayret edelim. Evet, **kün fe yekün**; "ol" der ve olur!

Bir şeyden bahsettik dedik ki **Vahidül Ehadüs Samed olanın Kendisini Hissetmesi.** Şimdi tasavvuf literatürlerinde rastlamayacağınız iki ana şeyden bahsedeceğim; **Kendini Hissetme Duygusu ve"Muhtariyeti Tercih Gücü".** Bunları lütfen dikkatle yakalamaya ve anlamaya çalışınız, bu ikisini yakalarsanız çok şeyi çözersiniz! Herşey, bütün bilgi bu ikisinin üstüne bine edilmiştir: "**Vahidül Ehadüs Samed olanın Kendini Hissetme Duygusu."**

İlmullah'ın vasfını söyledik dedik ki; **Vahidül Ehadüs Samed.** Şimdi ona birşey ekledik; onun Kendini Hissetmesi! Bunu yavaş söylüyorum ki yakalamaya gayret ediniz. Onun Kendisini Hissetmesi! Kendisini hissetmesiyle beraber **Vahidül Ehadüs Samed** olana bir isim verebiliriz; Nefs-i Vahide! **Nefsi vahide**: İlmullah, Allah'ın Vahid vasfı ve orada kendisini hissetmesi; kendisini kendisinin bilmesi. Bu duyguyu tutan ve saflaştıran kazanmıştır! Bu duyguyu tutan ve saflaştıran kazanmıştır: Nefs-i vahide.

Şimdi birkaç ayet okuyacağım yavaşça, dikkat edin lütfen. Ali İmran Suresi 59. Ayet: **Muhakkak ki Allah indinde İsa'nın** (oluş) **meselesi Âdem'in** (oluş)

meselesi gibidir. (Allah) **onu topraktan** (Mülkün ahirinde) **halk etti, sonra ona "OL", dedi** (ruh nefhetti), **artık o olur.** Bize, şu anki konumuza lazım olan kısmını ele alacağız; **"onu topraktan halk etti, sonra ona "OL" dedi."** İki basamak dikkatinizi çekti mi? **Âdem'i topraktan halk etti** sonra **ona OL dedi, artık o olur.** Bu iki basamak bizim için önemli. Bu önemi yakalayacağız, biraz sonra birleştireceğiz, ama şimdi bir tarafta tutalım onu. **"Âdem'i yarattı"** geçiyor ama burda bir detay var. Lütfen sonra tefsirlerden, başka açıklamalardan detaylı bakınız, sonra bizle paylaştıklarınızla hamur yapınız. **Onu topraktan halk etti** sonra **ona OL dedi.** Halk etti sonra ona "OL" dedi!

Şimdi A'raf Suresi 11. Ayeti okuyorum: (Ey Âdemoğlu) **and olsun** (ki) **sizi halkettik, sonra sizi tasvir ettik. Sonra melaike'ye: "Secde edin Âdem'e" dedik. İblis hariç** (hepsi) **secde ettiler.** (O) **secde edenlerden olmadı** yani İblis. Bize şu an gerekli kısmına bakalım: (Ey Âdemoğlu) **and olsun** (ki) **sizi halkettik.** Parantez içerisinde bir açıklama var; "insani manayı takdir ve izhar ettik" diye. Çünkü iki aşama var! Oraya bir yorum geliyor, parantez içleri bir kanaat ama diğerleri ayetin meali. O kanaatler o meali daha iyi anlayabilmemiz için. Dolayısıyla o kanaatler; bin yıl önce başka bir kanaat yazılır, şimdi başka bir kanaat yazılır, bin yıl sonra daha anlaşılır bir kanaat yazılabilir. Ama ayetin meali, ayet değişmez. **Sonra sizi tasvir ettik;** oraya da parantez içerisinde suretlendirdik, diye açıklama yapmışlar. Dolayısıyla, birisi takdir ve izhar ettik, sonra suretlendirdik.

Şimdi başka bir ayet okuyorum, Enam-98: **O'dur ki sizi Nefs-i Vahide'den inşa etti.** Şimdi Nefs-i Vahide'yi bilmezseniz burayı nasıl anlayacak fark edeceksiniz? Yoksa okur hızlı geçersiniz, alınması gerekeni alamazsınız! Tanımlar bu yüzden çok önemli. **Sizi Nefs-i Vahide'den inşa etti.** Biraz önce Nefs-i Vahideyi ele aldık; ilmullah'ın vasfı; Vahid! Ancak ilmullah zatından gayrı değil ki! Bu yüzden, Ehad ve Samed vasfı zaten genel geçer! Öyleyse, onu da eklediğiniz zaman Vahidül Ehadüs Samed! Vahidül Ehadüs Samed kendisini Vahid olan o alanda bildi kendisini hissetti; nefs-i Vahide!

Sizi Nefs-i Vahide'den inşa etti. Müstekarr ve Müstevda'; bu hale getirdi. Ne Müstekarr? **Zuhur neticesi istikrar bulma yeri;** sizde bir istikrar bulma yeri oluşturdu, zuhurun sonucu ve **Müstevda';** orada da emaneten kalma yeri. **Hakikaten biz, derinlemesine düşünüp iyi anlayan bir kavim için ayetleri tafsil ettik**. Demek ki, bunları biz anlayalım diye zaten böyle buyuruyor. Kim için? **Derinlemesine düşünüp iyi anlayan için;** işte biz de buna ne diyoruz? Tefekkür! İşte şu anda yaptığımız Tefekkür Paylaşım Toplantısı. Bu toplantı için, bu toplantılar için; **biz ayetlerimizi onlar için tafsil ettik!**

Nisa Suresi 1. Ayet: **Ey insanlar! Sizi nefsi vahide'den halkeden ve ondan da eşini halk eden ve o ikisinden birçok rical ve nisa üretip yayan Rabbinizden ittika edin;** O'ndan çekinin korkun. **Ve** (ancak) **O'nunla birbirinizden istemekte olduğunuz Allah'dan ve RAHMler'den de ittika edin.** Rahm? **Muhakkak ki Allah üzerinizde Rakıyb'dir**. Burada da bizim için çok inceleyeceğimiz yerler var, ancak biz yine **"sizi Nefs-i Vahide'den halkeden"** kısmını şimdi ele aldık.

Kendini Hissetme Duygusunu birazcık daha, bir adım daha öteye giderek yakalayabilmek için tasavvufta rastladığınız ve çok duyduğunuz klasik bir örneği beraber ele alalım. Ama bakın şimdi biraz farklı ele alacağız, belki örnek daha da yerine oturacak! Belki de diyeceksiniz ki; "ya, biz yeni söyleniyor zannediyoruz ama eskiden beri hep bunlar söylenmiş zaten" diyeceksiniz "hatta örnek vermişler" diyeceksiniz. Hani **"Okyanus ve Buz"** hikâyesi vardır ya; su ve buz! Onu çoğunuz biliyordur, bir iki cümleyle Kendini Hissetme Duygusunu örneklendirelim.

İnsan beyninin anlayabilmesi kıyas yöntemi üzerine ve somutlaştırma üzerine bina edildiği için, bir kıyas yapan örnek ve biraz daha somut örnek veririz. Anladıktan sonra örneği silmek lazım, örneği putlaştırmamak lazım! Meseleyi anladın, artık örnek kalktı! Örnek anladığının önüne geçmemeli!

Şimdi bir okyanus düşünün. Bu okyanusun yekpare olan suyunu da "Kendini Hissetme Duygusu" olarak düşününüz esas "Kendini Hissetme Duygusu"! Allah'ın Kendini Hissetme Duygusu, Allah'ın "kendini hissetmesi" olarak düşününüz. Bir örnek! Anladıktan sonra bu örnek kalkar, aksi halde sizin putunuz ve tanrınız olur. Anlamanızı yakalamaya yardımcı, sürekli zihinde tutmaya değil! Bu okyanus (yekpare olan suyu) "Allah'ın kendini hissetmesini" temsil etsin. Sonra, bu sudan çeşitli şekillerde buzlar yapalım, yapılmış olsun. Ağaç şeklinde, insan şeklinde, hayvan şeklinde, ev şeklinde ne olursa olsun bütün suretlerden düşünün, ama buzlardan olsun, bu okyanusun suyunun dondurulmuşları olsun, bunlardan birisi de bir insan sureti olsun; buz! Bunları okyanusa döktük. Şimdi basamak basamak gidelim. Ordaki buz suretli ve okyanustan ayrı gibi müstakil gibi hareket ediyor ve fark ediliyor; ama okyanus olan sudan ayrı mı o? Tamamen o! Yalnızca Hissetme Duygusu olarak düşüneceksiniz. Aksi halde bu örnek size tasavvufun açılması gereken kapısını açmaz! Aksi halde zihninizi saptırır kendinizi bir şeyin parçaları sanarsınız! Hayr! Yalnızca söylediğim noktalara örnek olacak, birisi şu: Kendini Hissetme Duygusunu temsil ediyor su. Ve buz da, meydana gelen bu suret (insan sureti) de dolayısıyla tamamen neden aslında? Kendini Hissetme Duygusundan değil mi? Ama buz kendisini ayrı sanıyor! Onun Kendini Hissetmesi'nin esası -buzun- okyanusdan farklı mı? Değil! Peki, buz dediğimize göre bakın bir suret (şekil) var. Suret (şekil) olunca nedir o? Fikirdir ve ilimdir! İşte Vahid alanına girdik. Çünkü buzu düşündünüz, ona bir şekil düşündünüz, suret oldu (şekil oldu) ve bir bilgi var orda. Böylece neyi temsil ediyor o? O suretle ilgili ilmi temsil ediyor. O suret için, ne düşünülmüşse, onu temsil eden bir ilim görüntüsü değil mi? İlim ama onun her tarafı Kendini Hissetme Duygusu, değil mi? Kendini Hissetme Duygusu, işte ilmin her yerini böyle kaplar. Kendini Hissetme Duygusu'nun olmadığı bir alan, bir yer, bir mekân düşünürseniz yoktur. Mekânsızlık düşünürseniz o Kendini Hissetme Duygusunun ta kendisidir! Burda gördüğünüz buz, ilim olarak varken bile Kendini Hissetme Duygusuyla tamamen! Değil mi? Evet, Kendini Hissetme Duygusu biraz anlaşıldı mı? Devam edeceğiz inşaallah.

Bu cümle şimdi biraz daha netleşecek: **İnsanın hakikati olan bu ilmi suretin "kendisini bilmesini" dileyen Allah'ın;** bakın bir yeni tabir çıktı; **kendisini bilmesi!** Şimdi konuşacağız onu. "**Kendisini bilmesini" dileyen Allah'ın "Kün" emriyle;** "**Kün**" emri ne oldu o zaman; "**Kendini bil**" emri oldu. Kendini bil; ne

dilediyse o doğrultuda "Kün; öyle ol" diyor "şöyle ol", artık o olur "feyekün". **Allah'ın "Kün" emriyle, Vahidül Ehadüs Samed'in "Kendisini Hissetmesi"** biraz önce detaylandırdık **bu ilmi surette yine bu ilmi suretin şartlarıyla kayıtlanmış halde;** bu kayıt kelimesi çok önemli! Şimdi bakın yeni bir tabir çıktı **Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu olarak feyekun belirdi;** feyekün; olan, beliren feyekün olan artık meydana gelen suretin de bir Kendini Hissetme Duygusu var. Şimdi iki tane "Kendini Hissetme Duygusu" çıktı karşımıza! Birisi, biraz önce bahsettiğimiz, örnek verdiğimiz okyanus misali olan her yeri kaplayan "Kendini Hissetme" ve sonra oraya bıraktığımız buz için yeni bir "Kendini Hissetme".

Şimdi basit bir şematik anlatım yapalım. Bu, buz olan insan suya atıldı ama ona "**Kün**" denmedi. Yaratıldı, halk oldu; ona "**Kün**" denmedi! İleride göreceğiz. Eğer "**Ferd**" kelimesinin ne olduğunu çok merak eden varsa; **Ferd'ler olarak geleceksiniz!?** Ferd o! O noktadaki ferd ama! Dünyada kendi aramızda söylediğimiz yalnızlık manasına ferd değil, esas prosedür içerisinde Esma'ül Hüsna manasında Ferd o! Ona "**kendini bil**" dendiğinde, Allah onun kendisini bilmesini dilediğinde, "**Kün**" dediğinde buz kendini bildi. Bak, yeni bir Kendini Bilme çıktı; "feyekün". İşte şimdi o buz "ben varım" diyor. Neden? Ona "**kendini bil**" dendi. "**Kendini bil**" yalnızca bir zan, bir şey değişmedi ki! Yine okyanusda buz, yine okyanusda buz! Bir şey değişmedi ki. "**Kendini bil**" deyince o farklı bir hale büründü, Ferd hali bilmediği için! Anlaşılıyor mu burası? Bir surete "**Kendini bil**" dediniz, peki nasıl kendini biliyor? Kendini bilmesi esas olan Kendini Hissetmeden gelen! Nefs-i Vahide'nin Kendini Bilmesinin kendisi, aynısı. Ama bir fark var, başına koyduk onu Kayıtlı Kendini Bilme; Kendini Hissetme Duygusu, kayıtlı. Neyle kayıtlı? O surette ne dilemişseniz onlarla kayıtlı onlarla sınırlı, o sınırlar çerçevesinde kendisini bilir. Bir insan için ne dilenmişse; (ne karakter, nasıl bir fiziki yapı, nasıl bir cinsiyet) neler dilenmişse onlarla sınırlı kendisini bilir. Kendisini öyle hisseder. Kendisini bildiğinde "ben şuyum" derken tarif ettiğinde işte o kayıtları tarif eder. Dolayısıyla eğer onbeş santim büyüklüğünde bir buz parçası oraya suret olarak konmuşsa, ona **"kendini bil"** dendiğinde, o kendisini onbeş santim boyunda, sert bir cisim olarak hisseder, bu şartlarda kendisini bilir. Halbuki esas kendini Hissetme okyanusun tamamıyla! Ama burada "buz" kendisini kendisini sınırlayan şartlarda hissetti, ona **"kendini bil"** dendi, "**bu sınırlarda kendini bil"**.

- Biraz evvel "kalıp" dediğimiz "suret"? O "kalıp" dediğimiz "suret" mi Kendini Hisseden?

Tabi orada örnek verdik. O kalıba dendi ki okyanusun içerisinde, okyanus ona dedi ki; **"Kendini bil".** O zaman o kalıp okyanusun içerisinde kendisini onbeş santimlik bir sert varlık olarak hissetti suda ve kendisini -sudan ayrı- bildi zaten! Bu sefer kendisini sudan ayrı bildi. Bakın bu klasik örneği bir iki cümleyle ileri götüreyim izin verirseniz, şematik ama onun üstüne bina olacak.

Eğer bu buzun okyanus tarafından ebediyyen buz kalması dilenmişse, o buz okyanusta kendi sertliğini muhafaza edebilmek için gayret eder, yollarını bulur, ebediyyen de okyanusdan ayrı onbeş santimlik bir buz olarak orada durur, ok-

yanustan perdelenir! Ama okyanusu tanıması dilenmişse, o buz okyanustaki seyahatinde bir bölgeye rastlar; bakar ki orada iklim farklı. Biraz o iklimde durunca kendinde değişiklikler görmeye başlar; "ya, ben kendimi bilirken sert biliyordum, ne oldu pelteleştim" der, bu sefer kendisini öyle tarif eder; aslında ben çok serttim de pelteleştim meğer ben pelteymişim der. Ben geçen sene kendimi sert sanıyordum, ama ben bir pelteymişim, der. Dilenmişse biraz daha sıcağa doğru gider; "çok akışkanmışım" der, dilenmişse daha sıcağa gider; bir şey diyemez; okyanusa karışır su… Peki, böyle bir buzu düşününüz, Fransa'nın kenarında ki, oradaki okyanusu düşünelim, Fransa'nın kenarında hiçbir yere dokunamıyor. Ama sonra dilenmiş, o okyanusa karıştı, bir anda okyanus oldu; şimdi bir eli Fransa kenarına dokunuyor, bir eli Londra kenarına dokunuyor.

İşte o ilmi suretin kendisini bilmesini sağlayan bu "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu", o ilmi suretin, yani insanın NEFS'ini teşkil etti. Buraya çok dikkat ediniz! **Nefs**in anlaşılabilir bir tarifiyle karşı karşıyayız şimdi! Buranın anlaşılabilmesi için o kadar geniş giriş yapmaya gayret ettik, çalıştık. O ilmi surete **"kendini bil"** dendi ve o ilmi suret, o ilmi suret için dilenmiş özellikler çerçevesinde o sınırlarla kayıtlı olarak Kendisini bildi. Yeni bir Kendini Hissetme çıktı ama özelliği var: Kayıtlı! Neyle? İlmi suretin sınırlarıyla kayıtlı! İşte bu, o ilmi suretin nefsidir! Nefs-i Vahide ayrı! Şimdi "her nefs" derken kast edilen nefs! İnsanlar için nefs denilirken kast edilen nefs! Peki, bu nefsin esasını düşündüğünüzde? Vahidül Ehadüs Samed'in Kendini Hissetmesi; her yanı kaplayan o! Ama şimdi yeni bir hal çıktı. Bu yeni hal, **kendini bil** dedikten sonra bir zan olarak çıktı. Şimdi bu zan üzerine farklı bir "Kendini Hissetme" içerisinde; Kayıtlı. İşte bu kayıtlar neyse! O şeyin yalnız insan için değil bu. Ne olursa olsun o şeyin nefsi, işte bu kayıtlı halle kendini hissettiği durum, onun nefsi! **Her nefs ölümü tadacaktır** yani **her Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu ölümü tadacaktır!** Bunları neden geniş açıklıyoruz? Ayetleri okuduğunuzda, mananın içerisine kolay girebilmek için! Nefs tezkiyesi yapacaksınız, nefsin tanımını çok iyi ortaya koymazsanız tanımlayamadığınız şeyi nasıl tezkiye edecek, nasıl arındıracaksınız? **Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun belirmesi ve bu halin diğer ilmi suretleri de tanıması, onlarla iştirakte olması gibi durumların mekanizmasını oluşturan idrak ise, VEHİM nuruyla gerçekleşti.** Şimdi, biz bir tane insan suretini ele aldık konuşurken. Bütün insan suretleri için aynı şeyi düşündüğünüzde, bir sürü Kendini bilen ilmi suretler, hepsi kendi kaydı çerçevesinde kendini bildi ve böylece bakın **çokluk** başladı. Bunların kendini bilmeleri "kendini bil" dendiği zaman ilmi suretin kendini bilmesini sağlayan mekanizma, o kayıtlarla kendisini bir varlık, ayrı bir varlık sanmasını sağlayan mekanizma ve başka ilmi suretlerin varlığını da kavramasını sağlayan mekanizma ve başka ilmi suretlerle iştirakını ilişkisini sağlayan mekanizma Vehim nuruyla çalışan mekanizmadır. Vehim nuru veya vehim dediğimiz bu mekanizmadır. Bu mekanizmanın adı vehimdir. Günümüz bilimsel çalışmaları bu mekanizmayı bize Holografik Evren çerçevesinde izah eder. **Holografik Evren** çerçevesinde anlatılmaya çalışılan mekanizma, işte burdaki "**Kendini bil"** dendikten sonra o ilmi suretin kendini bilmesini sağlayan, başka ilmi suretleri de bilmesini sağlayan ve o ilmi suretlerin "**ben varım ve ay-**

rıyım" demesini sağlayan mekanizmanın ismi vehimdir ve bunu sağlayan nur da Vehim Nuru'dur. Bu mekanizma da vehim nuruyla çalışır.

Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi. Yeni bir tanım karşımıza çıktı; "Muhtariyeti Tercih Gücü" ve bu da biraz önce "kendisini bildiğini ve kendine ait bir nefse sahip olduğunu" söylediğimiz Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunun yeryüzüne inmesi ile ilgili bir şey. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu yeryüzündeki yaşantısına başlayınca bu yaşantıyla beraber o yapıda beliren yeni bir şey; "Muhtariyeti Tercih Gücü".

Bakara Suresi 30. Ayet'i okuyorum. Peş peşe epey, bir ayet okuyacağız, lütfen dikkat edelim. Bakara Suresi-30: **Hatırla ki Rabbin melaike'ye: "Muhakkak ki BEN Arz'da bir HALİFE meydana getireceğim", dediği vakit, onlar da "orada fesad eden ve kan döken kimseyi mi** (halife) **kılacaksın, BİZ hamdinle tesbih ve seni takdis edip dururken", dediler.** (Allah da buyurdu)**: BEN sizin bilemeyeceğiniz şeyleri bilirim.** Hep, ayetlerden bize yarayan (şimdi konumuza lazım) kısımlarını alacağız. Bunu çok söylüyorum, çünkü söyleyeceğimiz birkaç cümleyi ayetin tamamının tefsiri meali gibi ele almayınız, öyle sanılmasın, diye. Bize şu anda lazım kısmı'nı! Burda bizim için şu anda önemli olan; **Arz'da bir halife meydana getireceğim**.

Bakara-36: **Bunun üzerine Şeytan onları ordan kaydırdı da onları içinde bulunduklarından çıkardı. Biz de dedik ki: Bazınız bazınızın düşmanı olarak inin; sizin için Arz'da müstakarr;** durma yeri istikrar bulma yeri **ve belli bir zamana kadar faydalanma, nasip almak vardır**. Bu ayetten de öğreniyoruz; o ilmi suret Arz'a gönderildi.

A'raf-24: **Buyurdu: Bazınız bazınıza düşman olarak inin. Sizin için Arz'da müstakarr ve belli bir zamana kadar faydalanma, nasip almak vardır.** A'raf-25: **Orada hayat bulacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan çıkarılacaksınız, dedi.**

Bizim için burada önemli olan kelime "Arz" demiştik. Arz okuduğunuz eserlerde çeşitli manalarda karşınıza çıkar. "Arz" veya "ard" diye yazılışına rastlarsınız. Birisi, Arz; yeryüzü! Aslında **Arz**'a geniş manada baktığınızda; ef'al âleminin maddeleşmiş her hali. Ama şu anda insan için, işimizi çözecek şekilde bakacak olursak yeryüzü; arz. Yine rastlarsınız, bedeniniz de Arz olarak geçer. İkisini de ele alırsınız; beden olarak da Arz diye düşünürsünüz, yeryüzü olarak da Arz düşünürsünüz. İkisini birden düşündüğünüz zaman daha doğru yapar, daha kolay çözersiniz. Şöyle yaklaşırsanız işe yanlış olur; "ya, ben öğrendim "Arz" aslında bedenmiş. Yeryüzü "Arz" değil" derseniz yanılırsınız. Çünkü mümkün olduğunca; öğrendiğiniz bilgileri birleştirmeye ve birlikte düşünmeye, onlardan bir fikir çıkarmaya çalışınız! Öğrendiğiniz bilgilerin doğru bilgilerin Tevhidini yapmaya çalışınız. O zaman, o bilgilerin hepsini kapsayan "daha ileri" bir bilgiyi cümle haline getirmiş olursunuz.

Yeryüzünü düşünelim şimdi; **arz** ve **beden arz.** Bedeni ele alalım, bir insan bedeni. Bir insan bedenini düşününüz anne karnında. Anne beslenirken yavrusunu büyütür. Daha doğrusu isterse beslenmesin, yavru anneyi yer tüketir, büyür. Yavrunun kemiklerinde kalsiyum var, bir örnek. Yani yavrunun kemikleri için yeniden kalsiyum mu yapıldı oraya? Yavrunun kemiğine gelmeden önce, bin yıl önce kim bilir nerede işe yarıyordu o kalsiyum? Arz'ın aynı maddesi! Çocuğun vücudunun meydana gelmesinde kullanılan tüm malzemeler, maddeler aslında arz'dan alınıp surete çevrilen maddeler. Dolayısıyla siz bir insanın bedenine arz dediğiniz zaman niye hata yapasınız ki, tamamı arz zaten! Dünyada arz olmayan bir şey var mı? Otomobiliniz arz değil mi, ordaki her türlü madde topraktan alınıp arıtılmış, şekillendirilmiş, suretlendirilmiş değil mi? Ağaçlara baktığınız zaman, onların tamamı topraktan aldıkları maddeleri suretlendirmiş değiller mi? Bir buğday tanesini toprağa verip ona emanet ettiğinizde o tekrar birçok buğday verdiğinde, malzemelerini topraktan alıp da suretlendirmedi mi? Hatta o malzemeler eksik olursa, surette bozukluklar oluyor. Gübreliyorlar, madde veriyorlar. Siz böyle düşündüğünüz zaman, dünyadaki her şeye baktığınızda -yalnızca toprak açısından- bir toprak birliği, toprak tevhidi göremez misiniz? Tevhid çalışması için ne kadar güzel bir örnek! Vahid çalışması için ne kadar güzel bir örnek, dikkat ediniz. Gözünüzün önünde cereyan ediyor çünkü! Gördüğünüz somut bir şey! Herşeyin kaynaklandığı, suretlenmek için yararlandığı yer toprak! Sonra karıştığı yer toprak! Bu bilimsel gerçekle herşeye baktığınızda "neye bakıyorsam toprağı görüyorum" diyemez misin, yanlış olabilir mi? Halbuki o toprak, bir sürü farklı çokluklara bürünüyor. Siz Arz'ı önce "**Arz Tevhidi**'yle" düşünebilirsiniz, bir antrenman yapabilirsiniz.

İşte "**Arz'da halife**!" O ilmi suret işte arzın bu malzemeleriyle dünyada suretlenecek: Arz'da halife! Çok açık değil mi? Öyleyse, arz dediğimiz şeye ait şeylerle arzınız var! Sizde sema da var. Semayı görüp bilemediğimiz için, sizdeki semaları da (ordan olan semaları da) fark edemiyorsunuz. Bu gözle incelediğiniz zaman sizin kendi semanızı; nasıl arzdan olan bir suretlenmiş arzınız var, semalardan sizde olan bir sema varlığınız da var! Burda konumuz Arz ya, o kısmında kalıyoruz, sema kısmını da nasib olunca, olduğunda birlikte paylaşırız inşaallah.

Dedik ki; Arz. Arza bu ilmi suret halife olacak; arzda. Ancak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, yani o nefs (ona ait nefs) yeryüzüne bu arza gelince bir şey daha belirdi; Muhtariyeti **Tercih** Gücü. Burda Tercih kelimesi çok önemli "Muhtariyeti **Tercih** Gücü"; biraz sonra ayetlerle onu göreceğiz inşallah. Çünkü bir de Muhtariyet Gücü var. Eğer o Tercih olmasaydı hepimiz, dünyaya gelenlerin hepsi hüsrana uğramışlardan olurdu. Muhtariyeti Tercih Gücü sabit olursa küfür sabit olur. Tercih demek **kıyas** demektir. "Tercih Gücü" olmadığı için kıyas yapamaz ve "**dileyen Rabbine yönelir**" ayeti gereği Rabbine hiç yönelemez, mümkün olmaz! Sırası gelince göreceğiz, biraz erken söylüyorum ama İblis o yüzden secde edemedi! Rabbine yönelemiyor! Melaike behemehâl secde etti. Neden? Muhtariyet söz konusu bile değil o yapıda; söylenen olur! **Ya Rabbi** diyorlar, **her söylediğin aynı anda bizlerde oluyor. Neden kan döken ve fesat çıkaranda böyle bir şey düşünüyorsun?** Bakın iki önemli özellik melaike tarafından: Kan

döken ve fesat çıkaran! Bunların hepsini çok incelemek lazım, ama bir benzerini, birazcığını biraz sonra göreceğiz nasibse. Şimdi öyleyse;"Muhtariyeti Tercih Gücü" böylece Halife'nin özelliği! O sureti arzda halife yapan"Muhtariyeti Tercih Gücü"dür.

Muhtariyeti Tercih Gücü özelliği ve Esma-i Külleha birlikte olunca halifelik ortaya çıkar. Muhtariyeti Tercih Gücü özelliği ve Esma-i Külleha birlikte halifelik kavramını ortaya koyar."Muhtariyeti Tercih Gücü"nün önemini fark ettiğimizde, o zaman hadislerden öğrendiğimiz şu açıklama bize kolaylaşır: **İnsanlar hayvanlardan aşağı olabilirler meleklerden üstün olabilirler.** Eğer"Muhtariyeti Tercih Gücü"nde kıyasını tercihini Muhtariyet Gücü yolunda yaparsa hayvanlardan aşağı olur. Neden? Onda çünkü Esma-i Külleha olduğu halde bu yolda! Ama Muhtariyeti Tercih Gücünü, ayetlerden aldığı öğütle **Rabbine yönelerek** yaparsa, ki bu ne demektir? biraz sonra Rabbimiz bize buyruklarında gösterecek anlatacak onu, böyle yaparsa meleklerden üstün olur. Neden? Melekler; zaten muhtariyet söz konusu değil, Esma-i Külleha da değiller. Belli esmalardalar işleri gereği, görevlerine göre. Ama insan? Esma-i Külleha ve tercihini "Muhtariyet söz konusu bile değil" hale yapmış! Böylece, meleklerden üstün bir pozisyon olur idrakında. Bir mola verelim.

Kul Elhamdülillahi Rabbilalemiyn. Allahümme salli ve sellim ala seyyidina Muhammedin adede halkıke ve rıza nefsike ve zinete arşike ve midade kelimetik. Âmin.

Daha önceki paylaşım toplantılarımızda ele aldığımız bir sure vardı, Tiyn Suresi. Şimdi onun iki ayetini hatırlatacağım. Bu konuştuğumuz konularla daha önceki paylaştıklarımız bir araya gelince daha anlaşılır hale getirecek şimdi.

Tiyn Suresi 4. ve 5. ayetler: **Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim Elhamdülillahi rabbil âlemin, Lekad halaknel insane fiy ahseni takviym, Sümme radednahu esfele safiliyn.** Mealen: **Böylece hakikaten biz insanı en güzel bir surette yarattık, sonra da onu esfele safiliyne reddettik.** Şimdi burda da, bu olay için bahsettiğimiz arza gelmekle ilgili iki basamak dikkatimizi çekiyor. Birisi, arza gelinmeden önce: O hal ahseni takviym. Sonra; onu esfele safiliyne reddettik; yönlendirdik, ittik, gönderdik esfele safiliyne. Esfele safiliynin manasına baktığınız zaman, çeşitli açıklamalarda tabiat şartları olarak göreceksiniz, madde boyutu olarak göreceksiniz, bu tür açıklamalara rastlayacaksınız. Ama hepsini birleştirdiğiniz zaman hepsine tek **arzın özelliği** diyebilirsiniz, bedenin özellikleri. Bedene reddedildi! Mükemmel bir şekilde, en güzel bir surette yaratıldı. Daha önce geniş konuştuğumuz için yalnızca konumuzla ilgili diye, yerine konulsun diye kısa geçiyoruz. **Hakikaten biz insanı en güzel bir surette yarattık, sonra onu esfele safiliyne;** yani zor duruma, kirli duruma, çirkin bir duruma reddettik öyle gönderdik, oraya ittik. Şimdi kaldığımız yerden ayetlere devam edelim.

İşte bu esfele safiliyn yapıya gelinmesi, yani ahsene takvim halin esfele safiliyn yapıya gelmesi Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunda"Muhtariyeti Tercih

Gücü"nün belirmesiyle oluyor. Zaten"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunda belirmesiyle esfele safiliyn yapı oluşuyor. Aynı zamanda da "halife" özelliğini kazanıyor o ilmi suret."Muhtariyeti Tercih Gücü"! Daha açılacak mana, biraz daha açılacak. Tekrar etmek istiyorum Kendini Hissetme Duygusu, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu ve"Muhtariyeti Tercih Gücü"; bu üç kavramı iyi içsellendirip onu güzel özümler ve onun idrakını yakalarsak birçok şeyi çok kolay anlayacağız ve çözeceğiz.

Bakara Suresi 34. ayet: **Hani** (o vakit) **Melaikeye "secde edin Âdem'e" dedik. Behemehâl secde ettiler. Ancak İblis dayattı, kibrine yediremedi. Zaten gerçeği örten** kâfir**lerdendi.** Behemehâl secde eden melaikenin özelliği anlaşılıyor ve İblis'in neden secde etmediği anlaşılıyor. Ayet bize öyle açıklıyor; **kibrine yediremedi**. Neden kibrine yediremedi? Zaten kâfirdi, gerçeği örtenlerdendi. Kâfirdi:"Muhtariyeti Tercih Gücü" değil Muhtariyet Gücü; Varlık Gücü, Birimsellik Gücü sabit, değişmez! Bu yüzden Rabbinin emrini değerlendirebilecek idrak gücü yok! İleride ayetlerle genişleteceğiz konuyu. Ama melaike? Muhtariyet söz konusu değil! Emirle beraber **behemehâl secde ettiler.** İnsanın özelliği arada;"Muhtariyeti **Tercih** Gücü"!

A'raf-12: **Buyurdu: Sana emrettiğimde seni secde etmekten ne menetti? Ben daha hayırlıyım ondan; beni Nar'dan halk ettin, onu tıyn'den halk ettin.** Tıyn; balçık **onu tıyn'den;** topraktan bir toprak balçığından çamurdan **halk ettin. Ben ondan daha hayırlıyım" dedi.** A'raf-12'de de dikkat ederseniz şeytanın, İblis'in, şeytaniyetin hatta başka bir özelliğini öğreniyoruz: Allah'a karşı, Allah'ın karşısında, Allah'ın emrine karşı kıyas yapıyor. Kıyas yapmak! Bunların üstüne basarak söylemek istiyorum ki, normal yaşantıda ona benzememeye gayret etmek için! Onun âkıbetini gördüğümüzde, ona benzeyenlerin akıbetinin de onunla aynı olacağını yine ayetlerle göreceğiz. Ona benzememek için onu da iyi tanımak lazım!

Kıyas yapıyor. Çünkü örtücünün, Allah'ın varlığını örtenin önemli bir özelliğidir; Allah yokmuş gibi veya Allah Vahidül Ehadüs Samed değilmiş gibi davranarak, bu davranış içerisinde kıyas da yapmak! Neyle? Özellikle üstünlük göstererek, o üstünlüğün karşılığını isteyerek, ona göre bir muamele isteyerek kıyas yapmak. Ve diyor ki üstünlüğünü anlatırken; **ben nardan yaratıldım, nardan halk ettin beni. Onu ise Tıyn'den halk ettin**. Özelliği NAR, yapısı NAR! Nar ister misiniz, nar? İstemezsiniz! Nar yapı; İblisin kendi dilinden öğreniyoruz yapısını nar! Detayları var tabi bunun özellikleri de var, "dumansız ateş gibi" ayetlerde başka anlatımlar da var. Hep tekrar ediyorum çok bağışlayınız; konumuzla ilgili kadar cümlelere dikkat ediyoruz. Nar! Nar deyince aklımıza tabi hemen "ashabı nar" geliyor, nar ashabı. Cehennemlik olanların Allah tarafından belirtilmiş kimliği: Ashabı nar, nar ashabı! Onun için; şeytanın İblis'in yapısının "nar" olması, o idrakın gereği olan bir yapı. Eğer insan,"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü onun idrakı doğrultusunda kullanırsa, bu Arz'daki yaşarken ürettiği enerji, yani günah diyerek tanımladığınız davranışların ortaya koyduğu enerji ona nar beden olarak geri döner! Mühlet tamamlandığında burda yeni oluşturduğu bedeni onun nar

bedendir. Artık nar beden kendiliğinden nar ashabı muamelesi görür. Oysa dünyadaki hayat süresince nur üretir, nur biriktirmeye çalışır, nur biriktirmeyi öncelikli yaparsa, nur bedenle bitirir işi! Dolayısıyla, beden olan arzda ürettiği ve isimlerine "sevab, günah" denen bu enerjilerin hesaplarının, bu nurların bu hallerin hesaplarının yapıldığı sol ve sağ taraflar neticede bir beden ortaya çıkaracak size, bir yapı ortaya çıkaracak ölümü tattıktan sonraki haliniz için; **nar yapı** veya **nur yapı**. Bir de bunların arasında bir yanılgı vardır, daha önceki paylaşım toplantılarımızda ona da geniş yer vermiştik; **müflis** durum! Müflîs durum özellikle inanıyorum diyenler için söz konusudur, doğru yaptığını zannedenler için söz konusudur. Bu yüzden birkaç ayetle ona açıklık getirip kaldığımız yerden devam edelim.

Kehf Suresi 102. ayet: **Gerçeği örten bu kâfirler;** bakın Kur'anı Kerimdeki anlatımların geneline baktığımız zaman Kur'anı Kerimde kâfir'in tanımını bulup çıkaracağız. Geneline baktığımızda özel bir tarif çıkaracağız. Bakın burda önemli bir özelliği var kâfirin; geçeği örten! Nedir gerçek? Gerçek Allah'ın varlığını veya Vahidül Ehadüs Samed oluşunu örten! Neyle örten? Öncelikle kendi varlık iddiasıyla! Sonra da varlık iddiasının ona getirdiği başka davranışlarla. Ötede beride kendisine tanrılar edinebilir, put edinebilir, hiç tanrı edinmeyebilir, hiç önemli değil! Ateist de aynı şekildedir, ateistin oyuncağı yok demektir. İnançsız demek değildir ateist. Ateistin oyuncağı yok! Ne yok? İlan ettiği varlıkla ilan ettiği tanrının dışarıda, ötede beride bir oyuncağı yok. Ama kendi varlığı var! Şimdi Kehf Suresi 102: **Gerçeği örten bu kâfirler beni bırakıp kullarımı veliy edineceklerini mi sandılar? Beni bırakıp kullarımı veli** dost evliya **edineceklerini mi sandılar?** "Kullarımı" derken kendi varlığı onun içinde dâhil. **Biz Cehennemi kâfirler için bir konak olarak hazırladık**. Kehf Suresi 103: **De ki: Ameller itibarıyla en hüsrana uğrayanları size haber vereyim mi?** Kehf Suresi 104: **Onlar ki** (şirk ehli), **dünya hayatında tüm sa'yleri** yani **çalışmaları boşa giden kimselerdir. Oysa onlar "güzel amel" yaptıklarını sanıyorlardı.** Kimler bunlar? Farkında olmadıkları halde şirk halinde olanlar. Şu çok önemli bir şey arkadaşlar: Şirkin ne olduğunu iyi tarif etmiş ve o şirkten kurtulma çalışmaları yapıyor, umursuyor olmak! Bu kişi nefs-i levvameye girmiş demektir, velayet yoluna doğru girmiş demektir. Tablolarımızdan hatırlayacaksınız, oraya **B_0 noktası** demiştik. B_0 noktasından sonra ki orası velayet kapısıydı, o nefs mutmain hale gelir. Ama bütün o çalışmaları kapsayan nefs-i levvameye girmiş demektir. Nefs-i levvameye giren ve azimle orda gayret eden veli gibidir, velidir demiyorum veli gibidir. Çok önemli bir mertebedir bu nefs-i levvameye girmek! Dolayısıyla burda bahsettiği **onlar ki** (şirk ehli) yani şirkin tarifini iyi yapamamış veya tarifle karşılaşmışsa da kabul etmemiş ki bu **dalalet**tir, bunu kabul etmemiş ve bunun gereklerini yapmıyor, umursamamış, bu çalışmaları yapmıyor. **Onlar ki** (şirk ehli), **dünya hayatında**; ha böyle olduğu halde bütün amelleri tüm gayretiyle yapmaya çalışıyor; **dünya hayatında tüm sa'yleri** yani **çalışmaları boşa giden kimselerdir. Oysa onlar "güzel amel" yaptıklarını sanıyorlardı.**

Kehf Suresi 105: **İşte bunlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na LİKA'yı küfr eden bu nedenle amelleri boşa giden kimselerdir. Ancak onlar için kıyamet günü hiç bir ölçü ikame etmeyiz;** yani onların değerlendirilecek, tartılacak

hiçbir ameline bakmayız; tartıya girmezler! Neden? İflas etmişler müflis olmuşlar. Allah muhafaza etsin, Allah cümlemizi muhafaza etsin.

Kehf-106: **İşte gerçeği örtüp kâfir olmaları, ayetlerimi ve Rasûllerimi alaya almaları dolayısıyla onların cezası Cehennemdir. Rasülleri alaya almak** demek, onların gösterdiği çalışmaları umursamamak ve yapmamak demektir. Alay kelimesini eğlence şeklinde düşünmeyiniz. Umursamamak, alaya almak demektir. Rasülleri alaya almak; onların gösterdiği kurtuluşu, kurtuluş önerilerini yerine getirmemek dikkate almamak demektir. **Ayetlerimi ve Rasüllerimin gösterdiklerini yapmayanlar, dolayısıyla onların cezası cehennemdir;** Kehf-106. Kehf Suresi 103, 104, 105, 106. ayetler bize müflis bir kişiyi anlatıyor, bu ayetlerin hepsinde de "kâfir" ve "şirk" kelimeleri geçiyor. Eğer kişi kâfir kelimesini yanlış tanımlarsa bu ayetleri okurken o yanlış tanım yüzünden bu ayetleri öteler, hiç ilgilenmez. Kendisindeki küfr yanını ortaya koymayacağı için "beni ilgilendirmiyor" der, ilgilenmez ve böylece hakikatten perdelenir. Bu yüzden tanımlar çok önemli hale gelir. Evet, hızla devam ediyoruz:

İsra Suresi 61. Ayet: **Hani Melaike'ye: "Secde edin Âdem'e" dedik de İblis müstesna behemehâl secde ettiler.** (İblis): **Tıyn olarak yarattığın kişiye secde eder miyim?" dedi.**

Kehf Suresi-50: **Hani biz melaike'ye "secde edin Âdem'e" dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler. İblis CİNNdendi;** (bu nedenle) **Rabbinin emrinden çıktı;** çıkan biri oldu. Onun bu emri yerine getirmeyişi CİN yapısıydı, cindendi. **O halde siz, beni bırakıp onu** (iblisi) **ve zürriyetini dostlar mı ediniyorsunuz? Halbuki onlar sizin düşmanınızdır! Zalimler için ne kötü bir bedel oldu!** Bakın burda da zalim! Zalim, ayetin sonunda bu hale düşenler "**zalim**" olarak gösterilmiş. Zalimin tarifini, tanımını eğer doğru yapmazsanız, zalimi; yaşadığınız hayatta birilerine eziyet yapmak gibi sanarsanız "ben kimsenin etlisine sütlüsüne karışmıyorum ki" der, "ben zalim değilim" dersiniz ve bu ayeti ötelersiniz okurken "bu beni ilgilendirmiyor." Bu gözle bakınca, zaten sizi ilgilendirecek hiçbir ayet bulamazsınız! Böylece; "hiç değilse şu İhlâs Suresi'yle uğraşayım" dersiniz. Halbuki bu gözle baktığınızda her ayetin çok kapsamlı, evrilip çevrilip size anlatılan ders olduğunu görürsünüz.

Taha Suresi-116: **Hani biz melaike'ye "secde edin Âdem'e" dedik de İblis hariç hemen** (hepsi) **secde ettiler.** Bu konuda var olanları ayetleri hemen hemen gördük. Bakın bu okuduğumuz son ayetlerde özellikle İsra 61, Kehf 50, Taha 116'da İblis'in görüşü var; İblis neden secde etmedi ve ne dedi? Peki, melaikenin görüşü neydi, bu tür konularda?

Bakara Suresi-32, ne diyor melaike: **Sübhansın bizim için senin bildirdiğinden başka ilim ne mümkün? Muhakkak ki sensin Aliym ve Hakiym, dediler.** Sübhansın, dediler Sübhansın! Neticede ulaşacağımız şeyler idrak olarak ha, demek ki, şunları yapmalıymışız diyeceğimiz bir idrakla ulaşacağımız şeyler çok belli. Zikrullah olarak **sübhanallah elhamdülillah Allahuekber** diyebilmek, bunları "ne dediğimizi bilerek" diyebilmek idrakı, bizim için en önemli! Bunlara ulaşmaya çalışıyoruz. Ve çok önemli bir şey, olmazsa olmaz bir şey; salât ikamesi!

Sübhansın! Sübhansın'ı bilerek diyebilmek için, böyle seslenebilmek için, salâtlarda Sübhaneke'yi bu duyguyla okuyabilmek için, zikrullahda Sübhanallah'ı okuyabilmek, Elhamdülillah, Allahuekber'i okuyabilmek için, bu idrakı yakalayabilmek için "Kendini Hissetme Duygusu ve Kayıtlı kendini Hissetme Duygusu nedir, farkı nedir?" bunu iyi yakalamak lazım. Şimdi, küçük basit bazı örnekler verelim. Bunlar tam yakalanamadığında; kişi bu işlerle de meşgulse, bilerek veya bilmeyerek nefs-i mülhimeden kokular alır. Nefs-i mülhimeden kokular alanları bile biz çok önemli kabul ederiz ve büyük şahsiyet gibi de değerlendiririz. Aslında insanları böyle değerlendirmeyi bir kenara bırakmak gerekir. Daima kendimizi değerlendirmek önemlidir! Birilerini değerlendirin, diye hiç ayet yok! "**Hesaba çekilmeden kendinizi hesaba çekin!**" ayeti var. Biz hep kendimizi değerlendirmeliyiz! Şimdi böyle bir idrak, biraz önce bahsettiğim bir idrak, bu işlerle meşgul, ama tanımları tam yapamamış bazen Kendini Hissetme Duygusu'nun izlerini bulur kendinde ve ona ait cümleler söyler. Bunlar bilim adamları da olur; bilimsel bulgularıyla bunları birleştirirler müthiş açıklamalar yaparlar. Ama bir şey öğreneceğim zannedersiniz hızla makalesini şununu bununu okursunuz, bir şey yok sonunda bir şey yok, başladığınız gibi bitirirsiniz. Oysa bir makalenin özelliği şudur: Bitirdiğinizde süper heyecan duymak ve bir şey yakalamak! Ama siz başlarken daha heyecanlıydınız, bitince kalmadı; sönen balon! Bu ölçülere dikkat ettiğiniz zaman idraklarınız ilerler. Siz, idrak ilerleyecek sevinciyle yakalıyorsunuz bir bilim adamını veya bu konuda bir açıklamayı, o sevinçle adrenalininiz yüksek! Bitiyor, bir şey yok! Ne yapacaksın? Bir şey yok! "Umduğumu bulamadım" diyemiyorsun, günahtır diye korkuyorsun, bir şey yok! Adrenalin gitti! Tersi olmalı tersi, tahmininden fazla adrenalin yapmalı! Hep sana "ha, vay be!" dedirtmeli! Direksiyonu daha hızlı Rabbine çevirtmeli! Hatta o direksiyonu sabit kıldırtmalı, sende öyle bir idrak açılımı yapmalı! Okuduktan sonra, direksiyonu nereye çevireceğini bile şaşırıyorsan **faydasız ilim**le meşgulsün demektir, dikkat et!

Şimdi böyle hissediyor. Hani; "okyanusda buz" dedik ya, biraz işlerle meşgul, okyanusu hafif hissediyor, ama ne hissettiğini tanımlayamıyor, bu sefer "**şiirsel konuşma**"ya başlıyor o buz! İnsan dünyaya gelen esfele safilin yapısı yüzünden de şiirsel ve romantik cümleleri seviyor ona daha hoş geliyor onlar! Kur'anda diyor ki **Arz'ı ve semavat'ı biz yarattık!** Hiçbir heyecan yok! Ama bunu şiirsel yazıyor birisi; müthiş bir heyecan var, gözyaşı var! Ama ayet diyor ki "**onlar, ayetlerimizi duyunca gözyaşı dökerler!**" diğeri şiirlere gözyaşı döküyor; bu tanrısal yapı! Tanrının hoşlanması; şiirden, şiirsel anlatımdan, romantik duygulardan! Peki, romantik olmayacak mıyız? Hayır, burda bahs ettiğim; sizi (tanrısal yapınızı) kuvvetlendiren hal! Onu iyi ayırt edebilmek için, bir kere yanlışı iyi bilmek lazım. Dolayısıyla Kendini Hissetme Duygusunu ve Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu iyi tanımlayıp, yani Nefs-i Vahide'yi ve "her nefs" denilen kendisindeki nefsi iyi tanımlarsa "**nefsini bilen Rabbini bilir**" gerçeğine ulaşır zaten. Bunu tam tanımlayamıyor ama bunlara ait izler yakalıyor. Bunlara ait izler yakaladığı zaman o izlerle ilgili kurduğu anlatımlar hoşunuza gidiyor! Eğer, tanımlara çok önem verirseniz yanlış hoşlanmalar ortadan kalkar! Tanımlara çok önem verirseniz, tanımlara çok önem verdikten sonra okuduğunuz ve sizi hayrete düşüren

şeylerle, daha önce okuduğunuz ama hayran olduğunuz şeyler değişir! Hayrete düşüren şeylerle, hayran olduğunuz şeylerin değiştiğini görürsünüz.

Öyleyse "**Sübhaneke**" diyebilmek için sizin Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu kendinizde yakalayıp, ortaya çıkarmanız gerekir. İşte o zaman siz, Kendini Hissetme Duygusuna, sizdeki kayıtlara veya bütün ilmi suretlerdeki kayıtlara bakarak "Ey Allahım, ben seni bütün bu kayıtlardan soyutluyorum, bütün bunlardan münezzehsin, bunların hiç birisi sen değilsin, seni bunlarla kayıt altına alamam; **Sübhansın**" diye seslenebilirsin ve o zaman oraya **ya HU, ya men HU** deyişin farklı olur, bir manalı olur!? İdrakın cümlelerde hissedilir!

A'raf Suresi-20: **Derken şeytan, SEV'ATlarından ortaya çıkarmak için onlara vesvese verdi.** Hazreti Âdem'e "**SEV'ATlarından ortaya çıkarmak için"** birazdan göreceğimiz için kelimeler kendiliğinden manalanacak. **Vesvese verdi Dedi ki: Rabbinizin, işte şu şecere'den sizi nehyetmesi, iki melek** veya mealde iki melik **olmayasınız yahut ebedilerden olmayasınız diyedir**. Verdiği fikir bu! Burdaki **vesvese**; onlara fikir verdi, kendince. Kendince bir fikir verdi. Kanaatimizce şeytan iyilik yapıyor burda, kandırmıyor iyilik yapıyor! Kendi idrakına göre doğruyu söylüyor.

- *Kendi idrakında olana söylüyor, değil mi?*

Karşıdakinin yapısı zaten ona yönelecek, bu bir prosedür, bu bir anlatım tarzı. Hz. Âdem, kendi yapısına doğru, olması gereken hale doğru gidiyor. O hale doğru giderken bunlar bu anlatım tarzı işin prosedürü; Hz. Âdem'i haline hazırlıyor. **Dedi ki: Rabbinizin, işte şu şecere'den sizi nehyetmesi;** şu şecereye yaklaşmayın demesinin sebebi, eğer yaklaşırsanız **iki melek veya iki melik olmayasınız yahut ebedilerden olmayasınız diyedir**. Kendi idrakına göre bu doğru. O şecereye yaklaşır ve o şecerenin kazandıracağı özellikleri alırsa ona göre ebedî olur. Cehennemlikler ebedi değil mi, orada ebedi kalıcı değiller mi? Ebedi kalıcı da, nerede! **İki melik olarak ebedi olursunuz**; ona kendi idrakına göre fikir veriyor, tavsiyede bulunuyor ve sonra bakın:

A'raf-21: **Ve onlara; kesinlikle ben size nasihat edicilerdenim, diye de kasem etti**, yemin etti. Kendince haklı! Kendince, kendine ait doğruyu öneriyor! Normal yaşantımızın içerisinde de yok mudur? Yanlış yolda olan birisi, bir arkadaşına yanlış yolu ne kadar inanarak önerir, alır onu da götürür! O kendince doğru yola götürüyor onu, kendine göre.

A'raf-26: **Ya AdemOğulları! Hakikaten size SEV'ATınızı örtecek libas ve süs ziynet olarak giysi İNZAL ettik!** İNZAL ettik! **Takva Libası elbette en hayırlısıdır! İşte bu Allah ayetlerindendir ki belki düşünüp öğüt alırlar**. Şimdi burda bir iki cümle SEV'ATla ilgili söyleyelim, sonra gerekirse genişletiriz. Meallere ve tefsirlere baktığınızda, SEV'ATın yanında, anlaşılması için parantez, açıklama göreceksiniz: "Onların cesetlerinden cinsel yerlerinin belirmesi için onlara vesvese verdi" diye açıklama yapar; "SEV'ATlarından gizli olanın açığa çıkması için" vesvese verdi! Özellikle o, cinsiyete ve cinselliğe bağlanır açıklamalarda. Ancak "doğrudur" ama daha ileriye götürebiliriz bu doğruyu. Bakın A'raf 26'da;

ya AdemOğulları! Hakikaten size SEV'ATınızı örtecek libas ve süs ziynet olarak giysi İNZAL ettik! "Ya AdemOğulları!" dediğine göre şu an biz dâhiliz! "Ya Âdem!" değil, ya AdemOğulları! **SEV'ATınızı örtecek libas ve süs ziynet olarak giysi İNZAL ettik!** İnzal kelimesi burda önemli tabi. **Takva Libası elbette en hayırlısıdır!** Şimdi takva burda bir **libas** olarak gözüktü. **Takva**, korunma çalışmaları, bu yoldaki bu gayret ve takvayla edindiğiniz hal size "libas" olarak gözüktü! Şimdi burda yalnızca cinsellik ve cinsel yerlerinin belirmesi diye bakarsanız, onu örten takvayı nasıl tarif edeceksiniz? Bu libas içerisinde sizin için en hayırlısı **takva libası**dır; takvayla onu örtüp yok edebilirsiniz. **İşte bu Allah ayetlerindendir ki belki düşünüp öğüt alırlar**; eğer siz SEV'ATtan çıkanı "Muhtariyeti Tercih Gücü" olarak görürseniz, onu takvayla örtebilirsiniz! Ve"Muhtariyeti Tercih Gücü"dür ki, bedende size "ben şuyum"u getirir ve dolayısıyla gizli kalan cinsiyet haliniz de zaten onun sonucu olarak, doğal olarak belirir; o da, başkaları da! Yalnız cinsellik değil ki, ona ait neler varsa belirir! Ama onların hepsini tetikleyen şey; sizde gizli duran"Muhtariyeti Tercih Gücü"nüzdür. İşte o şecereyle bu açığa çıkıyor.

Taha-120: (Nihayet) **Şeytan ona vesvese verip; ya Âdem, sana ebedilik şeceresi'ni ve eskiyip yok olmaz mülk'ü delalet edeyim mi, dedi**. Kendince doğru! Siz tasavvuf çalışmalarıyla "sahip olduklarınızı" YOK etmeye çalışıyorsunuz. Ama bakın şeytan diyor ki, eskiyip yok olmaz mülk'ü delalet edeyim mi? **"Sana ebedilik şeceresi'ni ve eskiyip yok olmaz mülk'ü delalet edeyim mi?"** diye fikir verdi; var olan halinin yok olmamasını anlatayım mı? "Var olan halinin" yok olmamasını, ebedi öyle kalmasını istiyorsan!? Bu Allah'ı örter, perde olur, önemli değil! Burdaki önemli olan; var olan halinin böyle kalmasını, istiyorsan! Günlük yaşantımızda dünyada yok mu öyle!? Bu öneriyle yaklaştığınız zaman, var olanı sabit "tamam, ben örtü falan öyle şeylerle meşgul değilim, bu mülk sabit kalsın!" diye yaşayan yok mu; bu yüzden çok zor ölenler yok mu? Ve böyle bir fikir verdi.

Tekrar burda hatırlatmak gerekiyor ki, bu anlatımlar "İnsan-29" diliyledir. "İnsan-30" diliyle anlatıldığı zaman, **ve ma teşaune illa en yeşeallahu** gerçeğiyle anlatıldığı zaman bu fiilleri kuramazsınız -şeytan şöyle yaptı, şeytan böyle dedi, Âdem şöyle yaptı, Âdemoğulları şöyle yapsın- fiilleri böyle kuramazsınız, o zaman o idrak gereğince ***Allah'ın dilemesi fiilleri ile***, bakarsınız işe. O başka bir anlatımdır ve ordan biraz önce söylediğim gibi öğüt çıkaramayız, idrak çıkarırız! Dolayısıyla kader bahsinde görmüştük ki, "İnsan-29" anlatımını "İnsan-30" idrakını kaybetmeden öğrenmek gerekir. "İnsan-29" diliyle anlatım yaparken "İnsan-30"dan uzak kalırsan batıla düşersin. "İnsan-30" idrakının cazibesine kapılır "İnsan-29" amellerini yapmazsan yine batıla düşersin. O kendi yerinde geniş olarak var, dileyen arkadaşlarımız oradan bakabilirler, şimdi geldiğimiz noktadan olayı ilerletiyoruz.

İki önemli, ilginç noktaya bakacağız çeşitli tasavvuf açıklamalarında rastladığınız, bildiğiniz. Şimdi belki anlaşılması bir adım daha ileriye gidecek inşaallah.

Kehf Suresi 51. Ayet: Lütfen dikkat buyurunuz! Burdan anlıyoruz ki biraz önce bahsettiğimiz İblis olanları; **ben onları** (cinleri) **Semavat ve Arz'ın yaratılmasına da, kendi yaratılmalarına da şahid tutmadım;** böyle bir bilgi yok onlarda! **Ve hiç bir zaman mudıll olanları yardımcı edinmiş değilim.** Onlar örtücü! Hâdî değil mudil! Hâdî değil, hidayet yok, hiç eseri yok hidayetin, hep böyle. Tercih yok! "Muhtariyeti **Tercih** Gücü"nün önemini nasıl bir lütuf olduğunu fark edelim. "İnsan-30" gereği baktığınızda; böyle yaratılmışlar! **Hazreti Âdem, Hazreti Musa'ya ilmiyle galebe çaldı** hadisini hatırlarsanız, böyle yaratılmışlar. Gelip der ki cin; Rabbim böyle yarattı, böylece ilmiyle galebe çalmış olur! Eğer "sen niye böylesin, sen niye şöylesin!" diye hücum edersen, karşılaştığında "İnsan-30" gereği cevap verir sana! Bu idrakla veremez tabi; mudil; o idrak kapalı! Çok önemli, dikkat edin; **ben onları Semavat ve Arz'ın yaratılmasına da kendi yaratılmalarına da şahid tutmadım;** öyle bir bilgi onların yapılarında formatlarında idraklarında yok! Kapalı! Açılmaz!

A'raf-172: **Hani Rabbin Ademoğullarından, onların bellerinden kendi zürriyetlerini ahzedip, onları kendi enfüslerine** (nefslerine) **işhad ederek** (şahidlendirerek): Bakın Ademoğullarına şahidlik var! O prosedür içerisinde; **yaratılma**; ilmi suretlerin oluşu, akışı içerisinde şahidlik var. **Elestü BiRabbiküm;** (Ben) **değil miyim BiRabbiniz?** (Onlar da) **KALU BELA şehidna! Evet, dediler "bilfiil şahidiz**" Burdaki anlatım tarzı, anlatım sadedinde. Ama işin akışında bu bilginin o yapıda varlığı; o yapıda Ahseni Takviym yapıda bu hakikatlerin varlığının delili! Oysa secde etmeyende!? O secde etmeyeni tanımak gerekiyor. Neden? Çünkü hala seninle beraber de onun için! Eğer onun yapısını, özelliklerini (sendeki onu!) iyi tanımazsan nasıl bileceksin? Sendeki onunla nasıl mücadele edeceksin, sendeki onu nasıl yok edeceksin? **KALU BELA şehidna! Evet, dediler bilfiil şahidiz. Kıyamet Günü, "biz bundan gafildik" demeyesiniz diye!** Kıyamet günü bu bilgiyle gideceksin, "bundan gafildik" demeyesin diye!

A'raf-173: **Ve bir de "daha önce atalarımız yalnızca müşrik olarak yaşarlardı; biz de onlardan sonra bir zürriyetiz; batıl işleyenler yüzünden bizi helak mı edeceksin?" demeyesiniz diye.** Burdan şimdilik çıkaracağımız ana fikir; Hz. Âdem aleyhis selamın Âdem'in cennetten fikir alarak çıkmasına neden olan yapının Semavat ve Arzın yaratılmasına ve kendi yaratılışına -o bilgiye- şahid olmayışı! Bilmek ayrı bakın, bilgiyi bilmek ayrı! Şahid! Şahid olmak çok önemli bir şey! **İnsan şahid olduğu için o yolda ikan imkânı var.** Bu yolda ilerlerken ikan yolu, tüm şahid oldukları için açık! Bu yüzden Kelime-i Şehadetimiz var, hep şahidlikle ilgili. Lütfen gayret ediniz, dinlemek biraz yoruyor, ama biraz sonra biraz daha hızlanır.

En'am Suresi 94: **And olsun sizi ilk defa yarattığımız** (durumdaki) **gibi FERDler olarak biz'e geldiniz!** Meali okurken, anlaşılsın diye tekrar ederek okuyorum; **and olsun sizi ilk defa yarattığımız gibi:** Bu kısımda bir açıklama var okuyalım: **Beşeri özelliklerden, dünyevi nisbetlerden soyutlanarak!** Bunlardan soyutlandığın zaman, ilk defa yarattığımız gibi bir hal var, onu kolay anlamamız için parantez içerisinde öyle diyor; **Beşeri özelliklerden, dünyevi nisbetlerden soyutlanarak!** Bunu anladığımıza göre parantez içini söylemeden ayet

mealini tekrar söyleyeyim: **And olsun sizi ilk defa yarattığımız gibi FERDler olarak biz'e geldiniz. Size verdiğimiz -**ama ne o verdiği- **hayaline daldırdığımız şeyleri, sırtlarınızın arka tarafında bıraktınız! Allah ortakları sanıp şefaatçi edindiklerinizi sizinle beraber görmüyoruz!** O hayale daldığında onları öyle gerçek kabul ettin ki, Allah'ı bıraktın, Allah yokmuş gibi hayalindekilere öyle bir sarıldın ki! Bak, şimdi onları sizinle beraber görmüyoruz! **And olsun ki aranızdaki** (bağ) **kopmuş ve** (var) **sandığınız şeyler sizden kaybolup gitmiştir.**

İlmi surete **kendini bil** dendi ve ilmi suret **kendini bil** emriyle, **"kendini bil"** emri olan **"KÜN; OL!"** emriyle kendini oluşturan şartlarla kayıtlanarak kendini bildi ama bundan önceki bir hali var; işte o da onun **Ferd** hali. **"Kendini bil"** dendiği zaman neye daldı? Bir hayale daldı, yalnızca "zan"a daldı; Vehim Nuru sayesinde bir şeyi var sandı!

İlmi surete **"kendini bil"** dendi. Konumuzla bir örnek oluşturalım. Örneğin bu elimdeki kalem bir ilmi suret, bu tuttuğum halk edildi. Sonra ona **"kendini bil"** dendi. Bu noktadan sonra bu kalem rengi, boyu, özellikleri, işlevleri karakteri çerçevesinde "ben buyum" dedi. Ama bakın hiçbir şey değişmedi! Tek şey hayali! Kalem aynı kalem, tek eklenen hayali! En'am Suresi-94: **Size verdiğimiz (**ama ne o verdiği?) **hayaline daldırdığımız şeyleri, sırtlarınızın arka tarafında bıraktınız!**

Dolayısıyla dikkat etmemiz gereken bir şey de şu ki bu ayette: **And olsun ki aranızdaki** (bağ) **kopmuş!** Bir bağ var o kopmuş! Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, özellikle dünyaya geldiğinde yeryüzüne geldiğinde, yeryüzüyle beraber beliren Muhtariyeti Tercih Gücü; işte bu bağ kopmuş! Eğer işe bu yandan bakarsanız işin tam özünü yakalar ve görürsünüz. Yalnızca dünyevi bir şeyler diye bakarsanız onu **aranızdaki** (bağ) **kopmuş** diye tanımlayamazsınız. "**Aranızdaki** (bağ) **kopmuş**" derken; bizzat o ilmi surette bulunan ve kuvvetle kendinde var olduğunu sandığı ama sonra o bağın koptuğunu gördüğü bir şeyi anlatıyor! Tamamen karşınıza Muhtariyeti Tercih Gücü olarak çıkar! Şimdi ilerletiyoruz inşaallah konuyu:

Bakara Suresi 35: **Ve dedik ki Ya Âdem, sen ve eş'in cenneti mesken edinin!? İkiniz de oradan dilediğiniz kadar bol bol yiyin. Fakat şu şecere'ye yaklaşmayın,** (yaklaşırsanız) **zalimlerden olursunuz.** Burdaki yemeyi bizim bu dünyadaki yememiz gibi sanmamak gerekir. Öyle sanıldığı zaman Hristiyan anlatımı olan "meyvaları yemek" falan falan gibi çeşitli anlatımlar çıkar. Onun ne olduğu (yeme'yi nasıl anlayacağımız) başka ayetle karşınıza çıkacak, onun için (hızlı geçmek için) geniş yapmıyorum. Yalnız bakın, özellikle dikkat çekmek gereken şey bu ayette; **fakat şu şecere'ye yaklaşmayın,** (yaklaşırsanız) **zalimlerden olursunuz.** Demek ki o şecereye yaklaşırsa Allah buyuruyor ki; **o şecere'ye yaklaşırsan zalim olursun!** Oysa İblis ona fikir verdi; **bu şecere'ye yaklaşırsan melik olursun, ebedi olursun!** Allah buyuruyor ki; **o şecere'ye yaklaşma! Yaklaşırsan zalim olursun! "Zalim**" kelimesi!?

A'raf-19: **Ya Adem!? Sen ve eş'in cenneti mesken edinin… İkiniz de istediğiniz yerden yiyin…** (Ancak) **şu şecere'ye yaklaşmayın…** (O zaman)

zalimlerden olursunuz. Yine A'raf-19'da; o şecereye yaklaşırsanız zalimlerden olursunuz, uyarısı var!

Şimdi Taha-117: **Dedik ki: "Ya Âdem, muhakkak ki şu** (iblis) **senin ve eşin için bir düşmandır... Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra şakiy olursunuz!"** Cennetten çıkarsa ne olacak? Ayet öyle diyor; **cennetten çıkarsan şakiy olursun!** Başka? **Zalim olursun!**

Taha-118, Taha-119' bakalım. Taha-118: **Oysa senin için onda** (cennette) **ne acıkma var ne de çıplak kalma.** Acıkmadığına göre bu dünyadaki gibi "yeme ve acıkma" düşünemezsin! Ama bu dünyadaki gibi bir yeme düşününce masal üretirler. Halbuki hemen orda (ayette) var! Diyor ki, **burdan çıkar şakiy olursun! Oysa burda, cennette senin için ne acıkma var, ne de çıplak kalma var!** Öyleyse SEV'Atı belirince çıplak kalacak!

Taha-119: **Ve kesinlikle, sen onda** (cennette) **ne susayacak ne de güneşten yanacaksın!** E, susamadığına göre cennette bir içmeyi, bizim ki gibi şuanda bu anlatım içerisinde tarif edemezsin. "**Ne susarsın**" diyor "**orda, ne de güneşten** ya**nacaksın!**" Dikkat ediniz, buranın da iyi anlaşılması lazım. Dünyaya geldiğin zaman "güneşten yanacaksın" demek; "saklanırım" falan değil! Güneş senin tanrısal yapını yönetir; seni yakar! Çünkü güneş senin tanrını motive eder ve coşturur. Bunu böyle, bu hakikatle bilmediği için tanrısal astrolojik açıklamalar yapanlar, örneğin Mars için, egoyu güçlendirir deniyor. Egonun yerine tanrıyı koy, o ortaya çıkar! Onların anlattıkları özelliklerde "ego, benlik" yerine "tanrı"yı koy! Benliği güçlü; tanrısı güçlü! Egosu güçlü; tanrısı güçlü! Güneşin yaptığı şey bu! Bu yüzden diyor; "sen burdan çıkarsan sende yeni oluşan yapıyı güneş motive edecek, coşturacak, yönetimi eline alacak! Bu yüzden, ayetlere baktığınız zaman rastlarsınız: **Gece size bir istirahat dinlenme, bir sükûn olarak verildi!** Hele bir, şu güneşin ***el ense*** çekmesinden bir kurtul, bir haşyetullahı anlamaya çalış, yararlan; güneş seni kündeye getirmeden yararlan! Gündüz nasıl kurtuluyorsun güneşten? Salâtlarla! Ayet çok açık söylüyor: **Salât size vakitlerle farz kılındı, vakitler olarak!** Onun size ait vakitleri var, o vakitlerde korunun! Zaten "Tam Davet" neye çağırıyor? "**Hayye-Alel-FELAH**; Haydi korunun, korunun" diyor! Neden? İşte diyor ki "cennette olsan güneş seni yakmaz." Dolayısıyla çağırıyor seni davetçi, Tam Davet; gel korun, güneş seni yakmasın!

Şimdi devam ediyoruz: Taha-121: **İkisi de ondan** (şecere'den) **yediler. SEV'ATları kendilerine zahir oldu da Cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Ve Âdem Rabbine asi oldu da saptı; şaştı; yaşantısı bozuldu.** Neticede şecere'den yediler! Halbuki uyarılar neydi? Yersen **zalim** olursun, yersen **şakiy** olursun! Yediler ve **Âdem** şaştı; **asi oldu, saptı; şaştı; yaşantısı bozuldu**.

Şimdi Sayfamız'a dönelim. **Yeryüzüne inmesi dilenen insanda,** demiş burdan ayetlere geçmiş ve Arz'ı konuşmuştuk hatırlayacaksınız. **Yeryüzüne inmesi dilenen insanda dünya yaşantısının gereği olarak Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu, MUHTARİYETİ TERCİH GÜCÜ ile belirdi.** Buraları ayetlerle de gördük. **Böylece; dünyalı olan insanda NEFS** bakın şimdi çok lütfen dikkat

buyurunuz; artık insan dünyalı; **dünyalı olan insanda NEFS, NEFSİN ŞERRİ'ne;** nefsin vasfı değişti! Ayetlerde okuduk "eğer şu şecereye yaklaşırsan zalim olursun, eğer şu şecereye yaklaşırsan şakiy olursun" Peki, nefs neydi, insan için **her nefs** derken kast ettiğimiz? O ilmi suretin özellikleri çerçevesinde kayıtlanan Kendini Hissetme Duygusu! Bakın lütfen dikkat ediniz, cennetten çıkınca kayıtta ek oldu, ne oldu? "Zalim olursun" dedi, "şakiy olursun" dedi. Bakın kayda ek geldi. Böylece bizim tarif ettiğimiz Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu bu halden önceydi, yeryüzüne inmeden önceydi, o Ahseni Takviym yapı. Şimdi ne oldu? Şecere'ye yaklaştı ve zalimlerden oldu, şakiy oldu, yaşantısı bozuldu; "Başka kayıt" geldi, yaşantı bozuldu! İşte şimdi "**nefsin şerri**"ni tanıdınız mı!? Nefsi ve nefsin şerrini ayırd etmek şimdi mümkün oldu mu!? O ilmî sûret dünyaya gelmekle; daha önce Nefs diye tarif ettiğimiz, şimdi Nefsin Şerri'ne daha önce **VEHİM** demiştik mekanizmaya o da **VEHMİN ZULMETİ'ne reddedildi**. Nerden anlıyoruz bunu? Tiyn Suresi'nden **Esfele Safiliyn'e reddedildi**. İşte Nefsin Şerri, Vehmin Zulmeti; Esfele Safilin yapının iki temel özelliği! Demek ki, dünyaya gelen insan Şakiy formunda geliyor. "Şaki'dir" demiyorum! Ama cehennemlik formda geliyor! "Cehennemliktir" demiyorum! Ama dünyaya geliş formu bu, ayetlerle gördük! Şecereye yaklaştı, asi oldu. Bak asi! Âdem Asi oldu, yani A Takdim Formu BEN, asi BEN oldu. Nerden gelip "A" oldu? "B"den "A"ya geldi asi oldu, yaşantısı bozuldu. İşte yeni bir kayıt size! Var olana eklendi, ne diyoruz "var olanı kirletti". Var olanın üzerine necis bir elbise olmuş oldu böylece; **dünyalık elbisesi**; necis! Peki, ne oldu böyle olunca reddedildi?

Dünyalı insan kendisini bu yeni halin içinde buldu ve benimsedi. Şimdi, dünyaya gelenler öyle bir halle başlıyorlar ki, bu anlattıklarımız ve daha önce şahid olduklarını bilerek başlamıyor ki, bu şakiy formun içinde buluyor kendisini. Ve bu, o hali benimsiyor "ben buyum" diyor. Bu yeni durumu ben diyerek takdim etti. Bu yeni halini (kendisini) etrafa anlatırken ben diyerek takdim etti. Peki, hayata başlarken neyi takdim ediyor, ben diyerek? Nefsinin kirlenmiş halini, nefsin şerri olan şerli halini, kirlenmiş halini, suistimal edilmiş halini! Neyi suistimal etti? Allah'ın yaklaşmayın emrini suistimal etti. Suistimal edilmiş halini şeytana uymuş halini ben diyerek takdim etti.

Dünya yaşantısında nefsin şerri ve vehmin zulmeti hâkimiyeti "NEFSE ZULÜM" yaşantısına sebebiyet verdi ve böylece bu yaşantı neyle başladı? Nefsin şerri ve vehmin zulmeti! Bunları özellikle vehmin zulmetini geçmiş toplantılarımızda çok geniş -hatta yıllarca- dört yıl boyunca bunu tarif ettik. Onun için, yeni olan arkadaşlarım için bu cümleleri çok sık tekrar ediyorum oralara müracaat etmek gerekir. Çünkü şu konuştuğumuz cümlenin bu grupla, devam eden grupla gerisinde tam bir dört yıl var, dört yıllık sürekli bir işleme, anlatım, örnekler var! **NEFSE ZULÜM yaşantısına sebebiyet verdi;** öyleyse, nefsin şerrinin vehmin zulmeti çerçevesinde yaşamasının ismi, ne oldu? Nefse Zulüm! **Böylece "La ilâhe illa ente Subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn" yaşantısı başladı.** Bu sesleniş, bu haykırış size yabancı gelmiyor; "La ilâhe illa ente Subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn." Okuduğumuz bu noktaya gelinceye kadar birkaç ayet okuyacağım inşaallah arkadaşlar.

A'raf-27: **Ya Âdemoğulları! Şeytan sizin ebeveynlerinizi SEVATlarını kendilerine göstermek için libaslarını onlardan soyarak cennetten çıkardığı gibi sizi de fitneye düşürmesin Çünkü o ve onun kabilesi, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Biz, şeytanları iman etmeyenler için evliya kıldık.** Nihayet günümüze bir öğüt var şimdi. A'raf 27; "Hz. Âdem'le anlatılan hale düşme sakın!" diyor. Ve o prosedürü bize anlattı öğüt almamız için, diyor ki sakın sizi de cehennemlik hale getirmesin! Cennetlik hali tam tarif edemeyebiliriz ama "nasıldır cehennemlik hal?" bunu çok açık ve net tarif etik hep, "şu hal cehennemliktir" dedik. Dolayısıyla, çok açık çok anlaşılır tarif ettiğimiz cehennemlik halden kurtulmak çok öncelikli bir çalışma olmalı.

Devam ediyorum, Taha-123: (Rabbi) **dedi ki: İkiniz cemian inin aşağı oradan. Birbirinize düşman** perde; zıd**sınız. Benden size bir huda (rehber, hidayet) geldiğinde, kim benim huda'ma tabi oldu ise, işte o sapmaz ve şakiy olmaz.** Lütfen, lütfen çok dikkat edelim. "Eğer şu şecere'ye yaklaşırsan şakiy olursun" dedi, yaklaştılar, şakiy oldular yaşantıları bozuldu! Peki, nasıl kurtulacaklar? İyi insan olursanız, kimseye şöyle yapmazsanız falan değil. Onların hepsi "iyi Esfele Safilin" olur, insanlara iyi davranan Esfele Safilin olur. Ancak; **Benden size bir huda geldiğinde;** bir rehber, bir hidayet geldiğinde -bununla ilgi ayetleri de daha önce konuşmuştuk- **kim benim huda'ma tabi oldu ise, işte o sapmaz ve şakiy olmaz;** bu formdan kurtulur, dünyaya geldiği bu formdan kurtulur.

Taha-124: **Kim zikrimden yüz çevirirse, muhakkak ki onun için dar bir maişet** (güç bir hayat) **vardır ve onu kıyamet günü a'ma olarak haşrederiz**. Kim zikrimden yüz çevirirse; buradaki -müsadenizle çok açıklama var ama çok hızlı bir amel üretmesi açısından- "**zikirden yüz çevirmek"** nedir, parantez içerisini söylüyorum. "Kim sanki ben yokmuşum gibi, Vahidül Ehadüs Samed değilmişim gibi yaşarsa" demektir, en temel mana budur! Bunu çok farklı cümlelerle söyleyebilirsiniz, binlerce cümleyle. O binlerce cümle toplanır bunun içine girer. Neticede bunun içine girer, hepsini açıklamaları içine alan budur; Kim zikrimden yüz çevirirse; kim Allah yokmuş gibi yaşarsa!

Bakara-38: **Dedik: İnin oradan topluca/hepiniz. Artık Ben'den size bir HÜDA** (hidayet edici, rehber; Kitab) **gelir de kim HÜDA'ma tabi olursa, onlara korku yoktur, mahzun da olmazlar.**

Bakara-39: **Onlar ki küfr edip, ayetlerimizi yalanladılar; işte onlar NAR Ashabı'dır,** Ashabı NAR'dır; kimliği belirlendi. **Onlar, onun içinde ebedi kalıcılardır**. Onlar ki **küfr**edip; yani (eğer) HÜDA geldiğinde veya yaşantıları içerisinde küfür hale devam ederler, ayetlerimizi yalanlarlarsa onlar Ashabı NAR'dır.

A'raf-18: İblise **buyurdu; çık oradan, aşağılanmış ve tard edilmiş olarak! And olsun ki, onlardan kim sana tabi olursa, elbette cehennemi tamamen sizden dolduracağım.** Günümüze doğrudan bir öğüt!

Bakara-37: **Derken Âdem Rabbinden bir takım kelimeler telakki etti ve bunun üzerine O da tevbesini kabul etti. Gerçek ki O Tevvab ve Rahıym'dir**. Tevvabur Rahiymdir. Bakın çare! Hayatın akışı sunuluyor ya, bir anlatım tarzı içe-

risinde: Âdem şecere'ye yaklaştı, yeryüzüne indi, Halifeliği başlattı, yaşantısı bozuldu, şâki oldu; şaştı da kaldı, zalim oldu; **derken Âdem Rabbinden bir takım kelimeler telakki etti ve bunun üzerine o da tövbesini kabul etti. Gerçek ki, O Tevvabdır Rahıymdir**.

A'raf Suresi 23. Ayet: **Dediler ki;** öğrendikten sonra ne dedi Âdem ve öğrenenler; **dediler ki; Rabbimiz zulmettik nefsimize! Eğer bizi mağfiret etmez ve bize rahmet etmez isen, muhakkak ki biz hüsrana uğrayanlardan oluruz.** Günlük virdleriniz içerisinde Hazreti Âdem'in tövbesi diye yaptığınız, kabul olmuş tövbe. Aynı öğüt şu anda aynı yaşantıda olan bizler için var! Dolayısıyla bu tövbe bizler için önemli bir hediye.

Taha-122: **Sonra Rabbi onu ictiba etti** seçti, arındırdı **onun tevbesini** (dönüşünü) Rabbine yönelişini **gerçekleştirdi ve** (Zatına) **hidayet etti**.

Enbiya-87: **Ve ZünNun** (balık sahibi'ni, Yunus'u da zikret)**! Hani gadaplanarak gitmiş ve kendisini sıkıştırmayacağımızı zannetmişti. Nihayet zulumatlar içinde "la ilahe illa ente subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn" diyerek nida etti**.

Sayfamızda orda kalmıştık demiştik ki: Ne başladı böylece; **la ilahe illa ente subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn** yaşantısı! Ve Hazreti Yunus kendi Rasullük süreci içerisinde, kendi yaşantısı içerisinde tesbit ettiği bu gerçeği bir tövbe olarak haykırıyor; "la ilahe illa ente subhaneke, inniy küntü minez zalimiyn." Eğer Kendini Hissetme Duygusu ve Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu farkını; yani **Allah** ne demek, **Kul** ne demek, -Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu; Kul!- onu iyi idrak ederse kişi, o zaman kulu Allah'ın parçası gibi, kulu Allah gibi anlamaz ve anlatmaz! Kul "ben Allahım" demez! Onlar bunu karıştırıp bu bilgilerin içerisinde kafası sarhoş olanların cümleleri! Ne der? "Subhaneke" der, Subhaneke! Bu ayırımı yapar.

Muhtariyeti Tercih Gücü, Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusuna muhtariyetin gereği olan HÜKÜM VERMEK, MÜLK SAHİBİ OLMAK ve GÜÇ SAHİBİ OLMAK iddiasına sahip olma özellikleri kazandırması sebebiyledir ki, nefsin şerri belirmiştir. Nefs Ahseni Takvim yapıya sahip olan **nefs**, dünya yaşantısına başlayınca **nefsin şerri** özelliğini kazandı demiştik. Nefsin şerrinin üç önemli belirtisi, ne bunlar? Nefsin şerrine tabi olan, vehmin zulmetine tabi olan; ilahlığın, ilahlık iddiasında bulunanın önemli üç özelliği: Hüküm vermek, mülk sahibi olmak ve güç sahibi olmak! "Ben de hüküm verebilirim" der, "benim de kendime göre mülküm var" der ve "benim de kendime göre gücüm var" der. Böylece, bu tür davranışlarla "nefsin şerri" faaliyete geçmiş olur. Bu iddialarla nefsin şerri hayata başlar.

Böylece,"Muhtariyeti Tercih Gücü" sayesinde Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu (nefs) dünyalı olmuştur, bakın tercihi nasıl kullanıyor! **Ama muhtariyete olan aşkı ve bağlılığıyla İLAHlığını ilan etmiştir; bu durum, her türlü şirkin kaynağını oluşturan ESAS ŞİRK veya TEMEL ŞİRK olarak insanda belirmiştir.** Esas şirk, temel şirk!? Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusuyla "BEN" diye

kendisini takdim eden ilmi suretin bunu (bu iddiayı, bu hayali) çok ileri götürüp **haddi aşan**lardan olup "ben varım ve muhtarım" demesi; onun bu yapıda, bu ilmi suret yapısında ilahlığını ilan etmesidir. Bu kadar açık cümlelerle söylüyoruz "onun kendi ilahlığını ilan etmesidir. Bu **ilahlığı ilan** etmektir ki, bu ilahlık iddiasıdır ki; nar üretir, her hali nar üretir. Bu ilahlık iddiasıdır ki; bu iddiayla cennete girilmez, bu ilahlık iddiasının yeri daha sonraki yaşantısında bu ilahlık iddiasının yeri cehennemdir. **"La ilahe" denilen hal farkında olarak veya olmayarak bu ilan edilen "İLAHLIK İDDİASI"dır**. İşte buna "La ilahe..." denir! Esas "La ilahe" denilen, -La ilahe İllallah- esas bu söylenen ilan edilmiş olan bu ilahlık iddiasına! Bilerek veya bilmeyerek ilan ettiği bu yaşantıya "Laa!" demektir. "La ilahe, bu ilah yok" onu yok saymak, yok etmek, fonksiyonsuz etmek için söylenir. **Bu ilahlık iddiası ve bu iddianın gereği olan yaşantıya cennet yasaklanmış olup, bu insanlar için "ASHABUN NAR" hükmü verilmiştir. Vehim mekanizmasındaki insan nefsi, Allah'a karşı muhtariyet söz konusu bile olmaksızın "VAR GİBİ GÖRÜNÜR"ken; dünyalı olan insan,"Muhtariyeti Tercih Gücü" sebebiyle Vehmin Zulmetine düşerek nefsinin şerri gereği Allah'a karşı "ben varım ve Muhtarım" demiştir. Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu yani NEFSİni, bu dünya yaşantısı süresince"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün yol açtığı Muhtariyet İddiası ve bu iddianın gereği yaşantıdan arındıran gerçekten kurtulmuştur.** Bu kurtuluş kısmını cümleyi tekrar ediyorum: **Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu yani NEFSİni** nefsin açılımıyla söylüyoruz; **Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunu; yani NEFSİni, bu dünya yaşantısı süresince"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün yol açtığı Muhtariyet İddiası ve bu iddianın gereği yaşantıdan arındıran;** nefs neden arındırılacak? Kayıtlı kendini Hissetme Duygusu yeryüzünde belirince yeryüzüne gelince onunla birlikte beliren"Muhtariyeti Tercih Gücü" vardı nefsine eklenen. İşte nefsini"Muhtariyeti Tercih Gücü"nden arındırırsa -**nefs tezkiyesi**nin açık net tarifidir!- arındırırsa **gerçekten kurtulmuştur; bir başka değişle, Nefsini onun şerrinden, vehmini de onun zulmetinden arındıran, gerçekten kurtulmuştur.**

- Nefse ek olarak"Muhtariyeti Tercih Gücü" diye ifade ettiğimiz şey geldiği zaman nasıl?

Muhtariyeti Tercih Gücü beliriyor; gizli iken SEV'ATından beliriyor.

Şems Suresi 7. Ayet: (Her bir) **nefs'e ve onu tesviye edene!** Yukarıdan itibaren gelen bir yemin var Şems Suresi'nde. Biz yedinci ayetten başlıyoruz. Bir yerde yemin varsa akıl sahipleri için, o "yeminlerin içerisinde düşünüp bulmaları gereken çok önemli bilgiler, onun ahireti için lazım olan ipuçları var" demektir. Her bir **nefs'e ve onu tesviye edene!** Yemin yukarıdan geliyor.

Şems-8: **Sonra da ona** nefs'e **hem fucûru'nu** (Hakk'dan ve Sistem'den sapmışlığın ne olduğunu) **ve hem de takvasını** (korunmasını) **ilham edene ki.** Dikkat ederseniz Şems-7; **nefs'e ve onu tesviye edene!** Ama Şems-8'de nefse iki ilham var. Birisi, **hem fucûru'nu;** yani Hakk'dan ve Sistem'den sapmışlığın ne olduğunu, vehmin zulmetini ve nefsin şerrinin ne olduğunu ona ilham eden **hem de takvasını** yani bundan korunmayı **ilham edene ki!**

Şems-9: **Onu** (nefsi) **tezkiye eden gerçekten kurtulmuştur**. Ayet; işte "şu an" bulunduğunuz hali tezkiye ederseniz, gerçekten kurtulmuştur.

Şems-10: **Onu** (nefsi) **gömüp gizleyen ise;** "ben varım ve muhtarım" gerçeği ile, bu şerle, bu vehmin zulmetiyle nefsi gömer gizlerse; **gerçekten kaybetmiştir.** Şems 9 ve 10.

Muhtariyeti Tercih Gücü ile ilişkisi bakımından insanları dört gruptan birinde görebilmek mümkündür. Muhtariyeti Tercih Gücü belirir dedik ya, şimdi dört ana gruba ayırabiliriz Muhtariyeti Tercih açısından insanları."Muhtariyeti Tercih Gücü"yle ilişkileri ne? Bu tercihi nasıl kullanıyorlar? Çünkü ne dedik? Nefsi tezkiye edeceğiniz, temizleyeceğiniz arındıracağınız şey"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün getirdiği muhtariyet bağımlılığı ve davranışları. Dolayısıyla, bu bakımdan bir ilişki var. Dört grup!

Birincisi: Ben Varım ve Muhtarım iddiasını hayatının enerji kaynağı olarak görür ve bu halin sürdürülebilirliği için muhtariyetin her türlü imkânlarını değerlendirir. Bu kişinin yaşantısının enerji kaynağı bu; ben varım ve muhtarım. Yani "ben müstakil ayrı bir varlığım. Aklım, fikrim, iradem, hayatım özgür! Bunları düşünmek de bana "hayat enerjisi" veriyor, ileri atılma enerjisi veriyor, motive ediyor der ve bu motivasyonu sürdürülebilir yapabilmek için de muhtariyetin her türlü imkânını kullanır. Çünkü enerjisi o! Kendi açısından haklı! İblis'in Hz. Âdem'e fikir verirken kendine göre haklı olması gibi, bu grup da kendine göre haklı! Neden? Yerine göre; o kolaylaştırılmış, herkes yerine hazırlanıyor!

İkincisi: Ben Varım ve Muhtarım iddiasında bulunur, ancak bunu hayatının enerji kaynağı görmemeyi mütevazilik sayarak enerjisini Allah'dan aldığını, varlığını ve muhtariyetini bu tercihe yönelttiğini savunur. Çok rastlayacağınız bir gruptur, maalesef ve bilmeden içine düşeceğiniz bir grup olabilir, istemeden. İkincisi önemli bir grup! Diyor ki; **ben Varım ve Muhtarım iddiasında bulunur, ancak!** Tamam öyleyim, ben varım ve muhtarım ama hayat enerjimi oradan almıyorum ki! Ben Allah'dan alıyorum." Mütevazilik yapar! Yani Allah'a karşı mütevazi davranır; "benim değil ki, onun, O veriyor." İleride ayetlerde göreceğiz "**sorarsın ona; bunu kim veriyor? diye. "Elbette Allah veriyor" derler. Sen "Elhamdülillah" de!** Hayatının enerji kaynağı görmez onu. Hayatının enerji kaynağı görmemeyi mütevazilik, boyun eğmek, alçaktan bakmak sayar ve enerjisini Allah'dan aldığını, varlığını ve muhtariyetini de "varım ve muhtarım, ama ben bunları Allah için kullanıyorum" der, "bunu Allah'a yönelttim" der. Çok dikkat ediniz. Ben varım muhtarım ama varlığımı muhtariyetimi Allah için kullanıyorum, der ve ona çeşitli deliller de gösterir ayetten. Bak "dileyen Rabbine yönelsin" diyor" der, ben de varlığımla ve muhtariyetimle Rabbime yöneliyorum, ayetin gereğini yerine getiriyorum" der. Doğru! Davranış olarak getiriyor da idrak olarak getirmiyor! Çünkü hemen o söylediği ayetin altında idrakı tarif eden ayet de var, ikisi birlikte. Bu yüzden bu ikinci davranış, doğru bir davranış değil ikinci hal de.

Üçüncüsü: "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün ve getirisi olan muhtariyet iddiasının, şirk halinin esasını oluşturduğunu idrak etmiş olup, bu yaşantı-

nın rahatsızlığı içerisinde bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürür. Biraz önce bahsetmiştik, nefs-i levvameye girmiş olur, bu doğrudan **nefs-i levvame** halinin de bir farklı şekilde tarifi. Tekrar ediyorum üçüncü grup"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün ve getirisi olan muhtariyet iddiasının, şirk halinin esasını oluşturduğunu idrak etmiş olup, bu yaşantının rahatsızlığı içerisinde bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürür. Çok önemli bir hal elbette! Çok önemli bir hal! Vakit çok geçti ama, lütfen anlama halimizi en maksimumu kullanmaya çalışalım.

Dördüncüsü: "Muhtariyeti Tercih Gücü"nü sahibi aldığı için Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusunda muhtariyet söz konusu bile değildir. Tekrar yavaşça okuyorum, bir iki cümleyle izah etmeye çalışacağım.**"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü;** merhamet etmiş, "bu ağır bir yük" demiş! (**Elem neşrah leke sadrak**) "bu ağır bir yük" demiş! "Yük var" sırtında! Tariflere çok dikkat edelim. Oyuncaklarla uğraşırız! "**Sırtındaki yük**" bu! Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun sırtındaki yük"Muhtariyeti Tercih Gücü"! Bak, ondan kurtulma çalışmasını yapan güzel bir gruptu; üçüncü grup. Orda öyle güzel çalışmalar yapıyor ki, Rabbi merhamet ediyor!

Daha önce talib için bir harita oluşturmuştuk (Yol Haritası) ayetlerle, hatırlarsınız. **Sabret, salâtla sabret!** Sabrı açıkladık; salâtla nasıl sabredilir, sabır ne demek? Dolayısıyla salâtla sabreden; çalışma yapıyor, salâtla bekliyor. Neye sabrediyor, neyi bekliyor? Allah'ın merhametinin ulaşmasını! "Allahümme rahmeteke ercu… Allahümme rahmeteke ercu" diyerek bekliyor! "Allahım merhametini umuyorum, Allahım merhametini bekliyorum" diyerek bekliyor. Bakın Hz. Âdem tövbesinde bir şey söyledi; "merhamet etmezsen mahvoluruz" dedi, "mahvolmuşlardan oluruz" dedi, merhamet etmezsen. Merhamet istedi, merhamet! Başka bir şey değil, merhamet! Ha, o nefs-i levvame dediğimiz çalışmaların içerisinde olmak ve (Allahümme rahmeteke ercu) merhameti beklemek, sabr etmek.

Bakın dördüncü grup -Elhamdülillahi Rabbil âlemin- hediyeye ulaşmış bir grup bu."Muhtariyeti Tercih Gücü"nü (bu yükü) sahibi aldı, sırtından aldı, üstünden aldı. Ne gitsin diye çalışacaksın, uğraşacaksın? Gitti, sırtından gitti! **Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nda muhtariyet söz konusu bile değildir.** Şimdi öyle bir ilmi suret yaşıyor ki dünyada, ondan (onun Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'ndan) bu yeryüzüne gelmek yüzünden sırtına yüklenmiş olan"Muhtariyeti Tercih Gücü"nü Rabbi merhametiyle aldı, o yok onda; yok! Çok farklı bir şey, çok dikkat ediniz lütfen. Muhtariyeti Tercih Gücü var kurtulmaya çalışıyorsunuz "Muhtariyeti Tercih Gücü" yok! Evet, buyur?

- ***Dedik ki, "Muhtariyeti Tercih Gücü işte insanda olması bir lütuf", "hatta meleklerde yok" dedik. Bunun ortadan kalkması? O zaman insan?***

Tabi çok farklı bir şey! Onlar yerlerinde doğru cümleler. İnsan dünyaya gelirken Muhtariyeti Tercih Gücü değil de Muhtariyet Gücüyle gelseydi, hep öyle kalacaktı. Tercih Gücü olduğu için levvame şansı var. Bu yüzden hediye, lütuf o; "tercih Gücü"nün olması orda lütuf! Bu "Tercih Gücü"nü yanlış değerlendirdikleri için, görmeden, işi görmeden anlattıkları için (gördüklerini değil "zan"larını anlattıkları için) Muhtariyeti Tercih Gücünü fark etmediklerinden diyorlar ki, "in-

sanların aklı özgürdür, iradeleri özgürdür, onlar vardır ve muhtardır. Bu yüzden Allah onları kendini seçmekte bile özgür bırakmıştır" gibi bir yanlış fikir ortaya koyuyorlar oraları yakalayamadıkları için. Ama yakalarsa böyle gitme şansı var. "Muhtariyet Gücü" olarak olsaydı bu şans olmazdı!

Bunları başka paylaşım toplantılarında tablolarla çok geniş konuşmuştuk arkadaşlar; **Vehmin Zulmetinden geri dönüşsüz çıkmış olan bu nefs vehim rahatsızlığı ile bu halden kurtulma çalışmaları sürdürüyordur veya vehim halinden de Allah o kulunu kurtarmıştır.** İdrakı bir ileri götürdük şimdi idrakı! Vehmin Zulmetinden kurtuldu, neyle meşgul şimdi, neyin rahatsızlığıyla meşgul? Şimdi vehim rahatsızlığıyla meşgul! Şimdi rahatsızlık vehimle ilgili olduğu için, daha önce vehmin zulmetinden kurtulma çalışmaları yapan bu idrak şimdi vehmin rahtsızlığı yüzünden, bu halden kurtulma çalışmalarını sürdürüyordur, yani böyle ömrünü tamamlar **veya vehim halinden de Allah o kulunu kurtarmıştır**. Dikkat ediniz lütfen Muhtariyeti Tercih Gücünün getirdiği muhtariyet hallerinden kurtulmaya çalışıyor: Allah kurtardı! Şimdi de vehimden rahatsız, vehimden kurtulma çalışmaları yapıyor: ya bu çalışmalarla meşguldür veya vehim halinden Allah o kulunu kurtarmıştır. Buyur?

- Hocam, tasavvufta "ferdiyet sahipleri" diye ifade edilen kısım buna mı girer?

Onlar, bunlardan daha ileri, çok özel haller onlar.

Bu bakımdan insan nefsleri esas olarak iki halden birisindedir; bu yukarıda anlattıklarımız bakımından. **Birincisi: Ben Varım ve Muhtarım iddiası ve gereği olan yaşantı ki, bu hal Nefs-i Emmare'dir. Nefs-i Emmare**! Emmare; emir veren, ismi üzerinde, ismiyle belli zaten. Öyle bir nefs ki; emmare. **İkincisi: Allah'ın varlığını örten her türlü halden rahatsızlık duyan nefs, öncelikle "Muhtariyeti Tercih Gücü"nün yol açtığı Vehim Zulmetinden sonra da vehim idrakından arınabilme çalışmaları yaparak Billahi anlamında iman ve bu imanın gereği olan salih ameli hedefler ki, bu hal Nefs-i Levvame'dir**. İki hal, yaşanan iki temel hal; birisi nefs-i emmare, birisi nefs-i levvame. **Nefs-i Levvame'de olanların hepsine genel olarak verilen isim MÜTTAKİ olup;** bakın **nefs-i levvame**nin tanımını gördük şimdi! Müttaki, korunan nedir? **Nefs-i Levvame'de olanların hepsine genel olarak verilen isim MÜTTAKİ olup, hedefleri Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısıdır.** Muhammedi Muvahhid idrakı ve yaşantısıdır. **Nefsler ancak "Muhtariyeti Tercih Gücü"nden arınınca mutmain olur ki, bu durum Nefs-i Mutmaine olup, artık Nefs-i levvame çalışmalarına vehim idrakından sıyrılmak üzere devam eder.** Yani, nefs-i mutmaineye kadar anlattık, nasibse devam edeceğiz, **nefs-i mutmaine**nin halini söyledik burda. **Nefsin tüm davranışları gayretleri İnsan Suresi 29 gereği olup aslında İnsan Suresi 30 KAPSAMINDADIR.** Bundan şaşmamak gerekir!

Şimdi burada geçen müttaki ile ilgili bir iki şey söylemek istiyorum, lütfen bağışlayınız. Çok az bir yer kaldı. Sabrınıza müracaat ediyorum, hoş görünüze müracaat ediyorum tamamlayalım diye.

Maide Suresi-27: **Onlara Âdem'in iki oğlunun haberini Bil-Hakk tilavet et... Hani** (ikisi de) **birer kurban takdim etmişlerdi de;** buradaki kurban bildiğimiz **kurban** veya yaklaştırıcı (Allah'a yaklaştırıcı), nefsi şerrinden temizleyici bir davranış, bir sunuş, ama burada geçen kurban genel açıklamalara göre -şimdi açıklamamızda biz de o doğrultuda açıklama yapacağız- diğerleri de aynı kapsamda doğrudur. **Kurban takdim etmişlerdi de, ikisinden birinden kabul olunmuş (**kurban amacına ulaşmış, vuslat gerçekleşmiş) yaklaştırıcı yerini bulmuş**, diğerinden kabul olunmamıştı...** (Kurbanı kabul olunmayan) **şöyle dedi: Kesinlikle seni öldüreceğim…** (Kurbanı kabul olunan) **ise: Allah yalnızca muttakilerden kabul eder, dedi**. İki davranış özelliği! Tanrıyı tanımak, nefs-i emmareyi tanımak, nefs-i levvameyi tanımak açısından önemli bu ayette bize öğretilen (öğüt verilen). Bakın nefs-i emmarede olanın tesbiti: "Kabul edilmedi" diye diğerine; **kesinlikle seni öldüreceğim** diyor, ona yaşama hakkı tanımıyor! Kabul olunan ise, açıklama yapıyor; **Allah yalnızca muttakilerden kabul eder**. Bu bize birçok ders veriyor tabi yaşantımız için. Yaptıklarımızın kabul edilmesi için müttaki sınıfında olmamız şart! Burdan bir kere anladığımız o.

Başka çıkaracağımız şeyler var tanrıyı tanımak ve izini sürmek adına. Dikkat ederseniz, tanrı/ilah yapı kendini kurtarmak için başkasını suçlamak yolunu tercih ediyor. Daha önce çok geniş konuşmuştuk bunu ayetlerle. Bunun izlerini hep kendimizde arayalım, ufak ufak buluruz. Tanrı kendini paklar, başkasını haklar, hep! "Burdan nasıl kendimi paklar çıkarırım, başkasını nasıl haklarım?" bu şekilde fikirler üretir maalesef. Bu ayette açıkça yaşanan, ayetle bize bildirilen öğüdü görüyoruz. Çünkü buna ahirette de devam eder başkasını suçlamaya; kendisini kurtarmak için başkasını suçlamak özelliğini kullanır. Ve kurbanı kabul olmayan dedi ki kardeşine; "**seni öldüreceğim**". Demek ki sevmiyor! Bakın:

Ali İmran Suresi-119: **İşte siz öyle kimselersiniz ki;** inananlara sesleniyor; **işte siz öyle kimselersiniz ki** ordaki özelliğini vurgulamak için parantez içi açıklama var: (Hakk'dan dolayı; Hakk'ı bildiğiniz için) **onları seversiniz.** Siz herkesi seversiniz, siz inanmayanları da seversiniz! Neden? Hakk'dan dolayı. **İşte siz öyle kimselersiniz ki onları seversiniz.** (Onlar ise) **sizi sevmezler. Ve siz Kitab'ın tümüne iman edersiniz.** (Onlar ise) **sizinle karşılaştıklarında "iman ettik" derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size öfkelerinden parmaklarını ısırırlar! Öfkenizle ölün, de.** Yani buradaki **"öfkenizle ölün"**; Allah muhafaza etsin, öfkeyle ölmek demek, kesinlikle imansız gitmek demektir. Çok konuştuğumuz için -yeni yüzler gördüğüm için bu cümleleri çok tekrar ediyorum- çok bağışlayınız lütfen. Öfke tanrının çok önemli bir özelliği! Ben varım ve Muhtarım iddiasında bulunan ilahın en önemli özelliği; öfke ve cazibe platformu, cinsellik platformu! **"Öfkenizle ölün" de! Muhakkak ki Allah, Aliym'un BiZatis Sudur'dur.**

Ali İmran Suresi-120: **Size bir iyilik dokunsa** (bu) **onların fenasına gider.** (Ama) **size bir kötülük isabet etse, onunla ferahlarlar. Eğer sabreder ve takva üzere olursanız onların hilesi size hiç bir zarar veremez. Muhakkak ki, Allah onların amellerini muhittir.**

Şimdi burda geçen başka bir şey var; **kurban.** Onunla ilgili çok açıklamalara rastlıyorsunuz, burda inşaallah, kurbanla, kurban anlayışıyla ilgili birkaç cümle paylaşalım. Kurban Bayramı zamanında Bayram Salâtıyla ilgili gittiğimiz yerde dinlediğimiz açıklamada noksan cümleler olmuştu. Daha farklı olması gerekir, ancak şöyle bir iyi niyetle yapılan bir açıklama vardı. Tekrar edeyim ki; iyi niyet insanı cehenneme götürür. Akıl insanı cennete götürür. Akılla cennete gidilir, iyi niyetle cennete gidilmez! Akıl, akıl insanı cennete götürür. Aklın, akıllı davranışın altında, alt şıklarda zaten iyi niyet vardır. Ama siz zaten iyi niyeti ana başlık yaparsanız akıl kalkar ve yolunuz cehennem olur, aklı rafa kaldırırsınız. Ana başlık akıl olursa onun alt başlıklarından birisi zaten iyi niyet; kendiliğinden gelir. "İyi niyetli falan olacağım" diye gayret etmeniz gerekmez, aklın gereği olarak bir başlıktır o. Bu da, akıllıca bir açıklama değil de, iyi niyetli bir açıklama. Tabi medyada maalesef işi kavrayamamış fark edememiş olanlar "Kurban Kesimi, kan akımı ve hayvana yapılan yanlış muameleler gibi" şeyleri durmadan gösteriyorlar. İyi niyetle diyor ki muhterem arkadaşımız; onu öyle göstereceklerine, etin dağıtımını gösterseler insanlar daha iyi etkilenir (et alan, et dağıtımı, etten yararlanan) daha faydalı olur. İyi niyetle baktığınız zaman doğru. Zeki birisi size gelir -akıllı birisi değil, zeki birisi! Akıllı birisi Allah'ı bulur. Allah'ı bulamayan akıl olmaz, zeki olur- zeki birisi der ki, "et dağıtmak için kesmeye ne gerek var, gider kasaptan alırım. Şurdan burdan alır (daha da ucuza gelir) bol bol dağıtırım" der. Hatta der ki "ya, sonra alayım. Şimdi bol dağıtılıyor, birkaç ay sonra evlerinde bitince alayım" bir sürü şey üretir. Meseleye böyle bakılırsa, ibadeti böyle sanarlarsa o zaman **Kurban Kesme**'yi hayır yapmak, et dağıtmak sanar başka yollar bulur ona! Oysa hiç öyle değil, hiç öyle değil! Şimdi birkaç cümleyle kısa dokunalım konuya, sonra gerekirse genişletiriz.

Bakın, iki temel olay var: Birisi kesim, diğeri hayır! Kesimi gerçekleştirdiniz elinizde şimdi et var, bir mal var; yeni bir ibadet başlıyor! Onu hayra çevirmek, onu ihtiyacı olana verirsin, yersin, dağıtırsın onu da yolları var, çeşitli öneriler var; "üçe bölersin.." gibi. İkisini birbirine karıştırmamak lazım! Siz kesimi gerçekleştirdikten sonra elinizde bir mal kaldı. Onu değerlendirmek -yeniden- onunla ilgili sevab kazanmak (o hayr işi) ayrı. Onu, o hayrı o kısmını istediğin zaman yapabilirsin. İstediğin zaman et alırsın, yaparsın veya başka şekilde yaparsın. Elinde yalnızca mal olarak et yok ki, başka bir şey olur onu hayr yaparsın. Bakın o kısım ayrı! İşin aslıyla bunu karıştırmamak lazım **İşin aslı** kesmekle ilgili! Hızlıca birkaç cümle söyleyeyim.

Birincisi: İnsanların çok önceki hallerinden günümüze kadar devam eden -hatta günümüzde! Birkaç hafta önce haberlerden izlediğim bir benzer davranışı söyleyeceğim şimdi- tanrıları teskin etme, öfkesini dindirme davranışı vardır. İlan edilen ben varım ve muhtarım ilahının ötede beride kendisine tanrı edinme ihtiyacı doğduğunda veya ben varım ve muhtarım iddiasında bulunan ilahın bazı korkularından kaynaklanan sığınışlardan bu ilah kendine tanrılar edinir. Sonra da o tanrılardan korunmak için onun öfkesini dindirmek ister. Çünkü kendi ilan ettiği tanrının öfkesinin dindirilmesinden memnun! Kendi öfkesi dindirildiği zaman sakinliyor, kendi ilan ettiği tanrının sakinleşme yolunu biliyor: Öfkesinin dindirilme-

si! Onun için kendine oyuncak edindiği, ötede beride inandığı varlıkları da teskin etmek sakinleştirmek için onun öfkesini dindirmek istiyor. Onun öfkesinin dindirilme yollarından birisidir ki, ona kurban vermek! Bu, dünyaya gelen nefsin şerri, vehmin zulmeti yapısının içinde olan önemli bir özellik, devam eden bir özellik! Bakın geçenlere Endonezya'da önemli bir yanardağ patlaması oldu. Belki zaman zaman şimdi patlıyor, ben rastladığımı söylüyorum ve yakınındaki köyde de ölenler oldu belli sayıda. Orda babasından sonra aynı işi ve özelliği devam ettiren yaşlı bir zat var, daha önce babası yaparmış; yanardağın ağzına kadar çıkan, ona keçi veren, pirinç veren, öfkesini dindirmeye çalışan, ona hediyeler sunan. Bakın hala devam eden bir şey! İnsanın bulunduğu zaman süreci içerisinde onun dünyadaki formatının gereği olarak devam eden bir şey bu; tanrıların öfkesini dindirmek! Ve o kişi en son oraya öyle bir şey yaparken patlıyor yanardağ. Dağa öfkesini dindirmek için yaptığı secde halinde kömür oluyor. Ben haberlerde onun o halini gördüm, o halde de gitti. Nasıl yaşarsa öyle ölüyor, nasıl ölmüşse öyle diriliyor!

Şimdi böyle baktığınız zaman bu anlayış içerisinde tarih boyunca insan kurban etmekten, bir çocuk bir kadın kurban etmekten veya bazı hayvanları (daha sonra) putlarına kurban etmekten bahseden birçok bulgulara rastlarsınız. İnanışın (ötede beride bir tanrıya inanan ilahın) önemli bir davranış biçimi; KAN AKITMAK! Melaike demedi mi; **kan akıtan ve fesad edenlerden mi halife yapacaksın?** Kan akıtıyor! Ha, şimdi burdan Hazreti İbrahim aleyhis selam zamanına uzanalım, bu bildiğimiz tarihi tesbitten.

Hazreti İbrahim aleyhisselam, bildiğimiz kıssası: Oğlu oluyor ve daha önce söz verdiği üzere eğer öyle bir varlığı olur öyle bir şeye sahip olursa onu Allah'a feda edecek, kurban edecek!? Sonra? Ee, oğul!? Evlad! Olduktan sonraki halle, olmadan önceki hal aynı olur mu? Olduktan sonra, ona bağlılık bağımlılık, sevmek ki, o da zaten bu Rasül soyunun devamında, öyle bir özelliği var! Nasıl hayretle bakmasın yavrusuna! Bu işi unutuyor, yani sümen altı gibi bir şey oluyor. Ama sonra ona hatırlatılıyor, sevgisi coştukça "Hazreti İbrahim, hani sözün vardı?" Terliyor hep.. "Hazreti İbrahim, hani sözün vardı!" Fakat meseleyi halledecek noktaya getiremiyor. Kolay bir iş değil, Allah muhafaza etsin. Rasüllerin imtihanları akıl alacak iş değil, akla havsalaya sığacak iş değil.

Bakın Hazreti Yusuf aleyhisselam! Biz ne kadar kolay söylüyoruz "La ilahe illallah, La ilahe illa ente subhaneke inniy küntü minez zalimiyn". Bakın ayet ne diyor; "**zulmetten kıvranarak nida etti! Onu sallamayacağız, onu sıkıştırmayacağız sanmıştı. Zulmetten kıvranırken nida etti.**" Allah cümlemizi muhafaza etsin, merhamet etsin inşaallah.

Ve mübarek yavrusu "ey babacığım, böyle bir sözün var, ben hazırım." Bir anlaşmadan sonra bu işi yerine getirmek için gidiyorlar. Artık Hazreti İbrahim, iş kolay olsun diye kendince bileyli bıçağını aldığında ona bir koç hediye ediliyor; "tamam, İbrahim kazandın. Bunu kurban et." Bakın şimdi: Hz İbrahim aleyhisselam vazgeçmeyi öğrendi, yaşadı; önemli zor bir sınavla! Düşünmesi bile bizi ürküten bir sınavla; vazgeçmeyi, tanrısal bir şeyden vazgeçebilmeyi, Allah için vazgeçebilmeyi, Allah için nefsine cimri davranmayı öğrendi. Dünyalık nefsinin isteğini kesti, ona cimri davrandı. Allah yoluna takas yaptı işi!

O zaman ne meydana geldi? O iş için yaratılmış olan, kesme işi için yaratılmış olan koç bu işi zahiren yapması için ona önerildi. Bir iş öğretiliyor bize! Onun için biraz geniş anlatıyorum. Bize bir iş öğretiliyor. Bu işin zahiren yapılacağı o iş için yaratılmış olanla ilgili. Bu yüzden, yavrun o iş için yaratılmadı, ama koç zaten kesmek için yaratılmıştı. Sen şimdi bu vazgeçmişliğini... Yani sende bulunan hayvani yapıyı, sende bulunan nefsin şerri olan o zulmeti, o hayvani yapıyı şimdi kes! Sendeki Hayvanı kes: Zahiren bu koçu kes, batınen sendeki hayvanı kes; o hayvan bu tür arzu isteklerde bulunmasın! Vazgeçebil, Allah için vazgeçebil! Vazgeçti, o korkuyu yaşadı, korkusu kalktı yavrusu onun oldu! Mesele yavruyu almak değil ki!

Şimdi burda gerçekleşen bir şey var: Zahiren hayvanın kesimi, batınen o kişideki -insanlık tarihi boyunca gelen- kurban etme kan akıtma olgusunun yanlışlıktan kurtarılması için o iş için yaratılmış olan bir hayvanı kesmesi! Bu yüzden, ayetle öğreniyoruz ki, **kestiklerinizin eti ve kanı Allah'a ulaşmaz! Takvanız Allah'a ulaşır.** Dolayısıyla sizin zahiren yaptığınız bu işin kanı Allah'a ulaşmaz. Ama zahiren onu yaparken batınen vazgeçmişliğiniz, batınen ilan ettiğiniz ilahtan sıyrılışınız, o ilahtan korunmak ve kurtulmak için yaptığınız gayretler bu **takva** Allah'a ulaşır. Böylece, önemli bir ibadeti Efendimizin sünneti olarak yerine getiriyoruz, hem de her an yanlış uygulamaya müsait olan Kurban Etme Anlayışını yanlışa sapmasın diye doğrusunu muhafaza ediyoruz. İzah edebildim mi? Her an yanlışa sapabilir. Tanrısal hal o kadar kuvvetlidir, her an yanlışa gidebilecek bir "kurban etme" âdeti hortlayabilir. Onu rayında tutacak, doğru tutacak davranışı zahiren yapıyorsun, bu tamam zahiren. O Allah'a ulaşmaz, o dünyanın işi. Ama onu zahiren yaparken kendinde, kendinde yok ettiklerin!? Çünkü Kurban'ı keserken de, o ibadette de "**Allahım, ben sana Hanif olarak yöneldim**" ayetlerini okursun; **İnniy veccehtü vechiye lillezi fataras semavati vel arda hanifen** diye o ayetleri okursun. Bu ayetin manasına baktığın zaman senin takva halini; ben hanifim halini anlatıyor. Bu işi yaparken nasıl yöneldiğin Allah'a ulaşıyor!

Burayı kısaca böyle vurgulamak istedim. Küçücük bir magazin bilgisi vermek istiyorum, saat magazin saati! Haberlere bakarken dikkatimi çeken bir şey vardı. Yöreleri anlatan gösteren bir haberde; İstanbul Büyükada'da oranın en yüksek tepesine Milad'dan sonra altıncı yüzyılda inşa edilmiş (öğrendiğime göre) Aya Yorgi Kilisesi. Hıristiyanlar açısından önemli, bakın önemli bir şey burda vurgulamak isteyeceğim. Burdan aslında bu işle ilgililere de bu vesileyle seslenmiş oluyoruz! Orayı ziyaret, o tepeye o yüksek tepeye yürüyerek çıkmak ve kiliseyi ziyaret etmek hıristiyanların inanışına göre -edindiğim bilgiye göre bu- yarı hacı yapıyor o kişiyi ve sonra Efes'teki Meryem Ana'yı ziyaret ederlerse tam hacı oluyorlar. Fakat benim izlediğim o belgeselde bu belgeseli sunan muhabir orda öğrendiği bir şey söyledi.

"Bu kiliseyi ziyaret için tepeye çıkarken eğer, **çıplak ayak**la çıkarsanız daha sevab olur" diye anlatılmış. Onun için insanlar çıplak ayakla çıkıyorlar daha çok sevab kazanmak için, böyle yapıyorlar. Ama bu vesileyle şöyle seslenelim: Oraya "çıplak ayakla çıkmak" demek, Aya Yorgi'ye -ki Milad'dan sonra altıncı yüzyıl;

tarihi hakikatlerin hıristiyanlar tarafından biraz daha doğru yaşandığı yıllar- oraya "çıplak ayakla çıkmak" demek; "**nalinlerini çıkar da gel**" dendiği gibidir. Ayakkabını çıkarman değildir! **"Nalinlerini çıkar"** eğer sen oraya ilan ettiğin tanrıdan sıyrılır çıkarsan daha sevab kazanırsın, hacı olursun demektir. Bu yüzden: Bu gerçekler, yani "ben varım ve muhtarım" iddiasının ortaya koyduğu ilahlığın, ilahlık iddiasının anlaşılması birçok inanışları getirir rayına oturtur ve gerçek sevabların kazanılmasına vesile olur.

Dersimizin bir kısmı daha vardı ama! Onu bir iki cümleyle söyleyeyim, son Tefekkür Şeması. Bu aslında **21. Tefekkür Şeması'**nın içinde nefsin şerriyle ilgili bir açıklamaydı, bir ipucuydu, **güzel** ve **çirkin**in tanımıyla ilgili. Tanımlar çok önemli demiştik. Bu yüzden tanrısal yapılan tanımlardan korunmak ve kurtulmak için Kur'anda yapılan (Allah'ın yaptığı) tanımları öğrenmek ve Allah'ın yaptığı tanıma göre "güzel", Allah'ın yaptığı tanıma göre çirkin demeyi öğrenmek çok yararlı olur. Çünkü bu tanrısal yapının bir özelliği vardır! Dört yıl boyunca bu tanrıyı anlamaya çalıştık, tanrının özelliklerini ortaya koymaya çalıştık. Neden? Ona uymamak, ondan kurtulmak için!

Birçok özelliğini söyledik. Örneğin dedik ki, dünyaya gelen bu yapıda merak vardır. Nefsin Şerri ve Vehmin Zulmeti yüzünden bu merak özelliğini tanrı insanları merak etmede kullanır. Oysa bu merak tefekkür için önemlidir. "Allah'ı ve nasıl yarattığını merak etmek ve araştırmak için kullanmak" gerekirken, tanrı onu insanları merak etmede kullanır. İnsanları merak ederken kullandığınız cümlelerden, yaptığınız fiillerden, hamlelerden çok büyük günah (nar) elde edersiniz, oysa merak özelliğini Allah'ı merak etmek yolunda kullanırsanız adına **tefekkür** denir, çok nur elde edersiniz.

Bu yüzden, güzel ve çirkinle ilgili de böyle özellikler var. O tanrısal yapı parlağı sever -yılbaşı geldiği için bunu söylüyorum- parlağı sever! Dikkat ediniz; siz hangi parlağı seviyorsunuz?! **Parlayan** şey!? Nur parlar çünkü! Nur'a âşık olman için Nur'u tanıman ve Nur'la mıknatıslaşman için parlağı sevme özelliği var yapında. Ama (Nefsi Şerri; Vehmin Zulmeti;"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün getirdiği) muhtariyet yüzünden bu **parlağı sevme** öyle parlakları sana sevdirir ki, o parlakla meşgul olduğun zaman altında cehennemlik amel vardır. Bu yüzden parlak bir şey hoşuna gittiğinde hemen bak; bu parlak şey yüzünden yapacağım amel cennetlik mi, cehennemlik mi? Cehennemlikse o parlaktan kork, parlağı yanlış kullandın, o senin ilahının sevgisi. "Aa, ben parlakları çok seviyorum" sevebilirsin, ama ya NARsa! Nar'sa!? Çok dikkat etmek lazım! Nur'u (Nur'dan kaynaklanan parlakları) sevmeyi öğrenirseniz, o zaman Nur'la karşılaştığınız zaman olan cazibe, cezbe sizi onunla mıknatıslaştırır.

İşte bunu gibidir ki, o tanrının güzeli gösterme çirkini örtme özelliği vardır o formatta. Bundan kurtuluşu yok; güzeli gösterecek, çirkini örtecek; bu onun yapısında var, bundan kurtulamaz! Peki, kendisini nasıl kurtarabilir? Bu özelliği doğru kullanarak kurtarabilir. Eğer tanrısal bakarsa bazı güzellikleri göstermeyi sever. O tamamen tanrısaldır! İnceleyin kendinizde; neyi göstermeyi seviyorsunuz? "A" yapıyı mı göstermeyi seviyorsunuz "B" yapıyı mı?

"B" yapı nasıl gösterilir? Salâtla gösterilir, "B" yapının göstergesi salâttır. "A" yapının göstergesi birçok tanrısal cazibelerdir. Göstermek deyince yalnız bayanlar akla gelmesin, yani erkekler için de öyle, ne fark eder?! Yalnız vücud göstermek değil ki. Göstermeyi sevmek! Ama güzel; güzeli gösterir, çirkini örter -bu metni lütfen okuyunuz, bu son Tefekkür Şeması'nı- güzeli gösterir, çirkini örter. Eğer güzel ve çirkin tariflerini düzenlerse düzeltirse; Allah'ın öğrettiği güzel tanımını kabullenir öğrenirse, Allah'ın öğrettiği çirkin tanımını kabullenir öğrenirse, bir insana bakarken güzel derken Allah'ın güzel tarifiyle bakar, çirkin derken Allah'ın çirkin tarifiyle bakar. Aksi halde tanrısal olarak kendine güzel ve çirkinler üretir; bu tamamen cehennemlik amellerdir, çok önemsemek lazım.

Ey, Talib Kardeşim! GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları düşüncenin her alnında, tam anlamıyla ve geri dönüşsüz değişmeli; DUA ise yerini bulmalıdır.

Sözde Tanrı iddiası sonucunda görülen, "Ben de tanrılığım çerçevesinde MÜLK, GÜÇ ve HÜKÜM sahibiyim" yaşantısı, Tanrı Formatında yaşayanın DUYGULARINI oluşturur. Yani DUYGULAR tanrının mülkünde gücüyle oluşturduğu hükümlerdir. Ancak, "Mülk Allah'ındır", "Güç Allah'ındır", ve "Hüküm Allah'ındır" ayetlerini yaşayabilenler, bu tanrısal duygulardan arınabilirler.

Sözde Tanrı iddiasında bulunan, işte bu tanrısal duygularla kendisine ait olan GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları yapar ve fiziksel olarak da bu tanımlara göre yaşamak ister. Zaman zaman kendi tanrısal duygu fırtınaları içerisinde "GÜZEL ve ÇİRKİN" tanımlarını da yeniden gözden geçirebilir ve kendisinin bu konularda olgunlaştığını, tecrübe kazandığını da savunur.

Aynı zamanda, yaratılandaki şu özellik de devrededir; GÜZELİ GÖSTERMEK, ÇİRKİNİ ÖRTMEK. Bu durumda, sözde Tanrı iddiasındaki kendi duygularıyla tanımladığı GÜZEL'İ göstermek, sergilemek ve ÇİRKİN'İ örtmek, gizlemek davranışının içerisinde bulur kendisini. İnsanların kendilerine göre, özellikle fiziksel güzelliklerini delirmişcesine ve kendilerinde haz oluşturur tarzda sergilemeleri, çirkinliklerini gizlerken huzur bulmaları da bu sebeptendir. Sözde tanrı iddiasındaki kendi tanımındaki bir GÜZEL'İ kaybedebileceğinden korkarsa gizleyebilir, ama sergileyebilmek için de çıldırır.

Eğer, GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları tanrısal duygulardan arınır ve Allah'ın ayetlerinde yaptığı tanımlara kavuşursa doğru yol da bulunmuş olur. Allah indinde ÇİRKİN, ancak Allah'a eş ve ortak koşmak ve bu hale uygun davranışları içeren yaşama biçimidir. GÜZEL ise, Billahi anlamında iman ve bunun gereği davranışları içeren yaşama biçimidir. Eğer, Kul'daki Güzel ve Çirkin tanımları Allah indindeki hale kavuşursa; bu durumda, Kul yine Çirkin'i örtmek ve Güzel'i göstermek özelliği sonucu, Allah yokmuş gibi davranmanın, Allah'ın varlığını örtmeye yönelik olan her türlü halin çirkinliğine İKAN olur ve bu çirkinliği örtmek, yok etmek için çırpınır. Böylece; GÜZEL'İ göstermek ve ÇİRKİN'İ örtmek özelliği de hak ettiği yerde

kullanılmış, tanrısal kullanımından arındırılmış olur. GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları aslına ulaşmadan bu hal mümkün olmaz. Gerçek ÇİRKİN örtülünce, gerçek GÜZEL serbest kalır, yani HÜR olur.

Ey, Talib Kardeşim! "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımları düşüncenin her alanında, tam anlamıyla ve geri dönüşsüz değişmeli; DUA ise, yerini bulmalıdır.

"Sözde Tanrı" iddiası sonucunda görülen, "Ben de tanrılığım çerçevesinde MÜLK, GÜÇ ve HÜKÜM sahibiyim" yaşantısı; Tanrı formatında yaşayanın DUYGULARINI oluşturur. Yani "DUYGULAR", tanrının mülkünde gücüyle oluşturduğu hükümlerdir. Ancak, "Mülk Allah'ındır", "Güç Allah'ındır" ve "Hüküm Allah'ındır" ayetlerini yaşayabilenler, bu tanrısal duygulardan arınabilirler. Sözde Tanrı iddiasında bulunan, işte bu tanrısal duygularla kendisine ait olan "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımları yapar ve fiziksel olarak da bu tanımlara göre yaşamak ister. Zaman zaman kendi tanrısal duygu fırtınaları içerisinde "GÜZEL" ve "ÇİRKİN" tanımlarını da yeniden gözden geçirebilir ve kendisinin bu konularda olgunlaştığını, tecrübe kazandığını da savunur.

Aynı zamanda yaratılandaki şu özellik de devrededir: "GÜZEL" i GÖSTERMEK, "ÇİRKİN" i ÖRTMEK. Bu durumda, sözde Tanrı iddiasındaki kendi duygularıyla tanımladığı GÜZEL'i göstermek, sergilemek ve ÇİRKİN'i örtmek, gizlemek davranışının içerisinde bulur kendisini. İnsanların kendilerine göre, özellikle fiziksel güzelliklerini delirmişçesine ve kendilerinde haz oluşturur tarzda sergilemeleri, çirkinliklerini gizlerken huzur bulmaları da bu sebeptendir. Sözde Tanrı iddiasındaki kendi tanımındaki bir GÜZEL'i kaybedebileceğinden korkarsa gizleyebilir, ama sergileyebilmek için de çıldırır.

Eğer, GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları tanrısal duygulardan arınır ve Allah'ın ayetlerinde yaptığı tanımlara kavuşursa doğru yol da bulunmuş olur. Allah indinde ÇİRKİN, ancak Allah'a eş ve ortak koşmak ve bu hale uygun davranışları içeren yaşama biçimidir. GÜZEL ise, Billahi anlamında iman ve bunun gereği davranışları içeren yaşama biçimidir. Eğer, Kul'daki Güzel ve Çirkin tanımları Allah indindeki hale kavuşursa; bu durumda, Kul yine Çirkini örtmek ve Güzel'i göstermek özelliği sonucu, Allah yokmuş gibi davranmanın, Allah'ın varlığını örtmeye yönelik olan her türlü halin çirkinliğine İKAN olur ve bu çirkinliği örtmek, yok etmek için çırpınır. Böylece; GÜZEL'i göstermek ve ÇİRKİN'i örtmek özelliği de hakettiği yerde kullanılmış, tanrısal kullanımdan arındırılmış olur. GÜZEL'i yaşamanın hazzı, ÇİRKİN'i yok etmenin huzuru NEFS'i zulümden kurtarmış olur. Kesretin esaretinden kurtulmak ve onu örtmek bu noktadan sonra işin ruhuna uygun olarak yerini bulmuş olur. GÜZEL ve ÇİRKİN tanımları aslına ulaşmadan bu hal mümkün olmaz. Gerçek ÇİRKİN örtülünce, gerçek GÜZEL sebest kalır, yani HÜR olur.

Dünyaya inen insanın, yapısına verilen ve ulaşabilmesi için önü açık olan yeteneklerine müracaatı İNSAN SURESİ - 29. Ayet gereğincedir. Bu müracaatta insan beyni büyük rol oynar. Beynin gücünden yararlanmak; böylece, sınırsız gücünü farkedebilmek her insan için açık bir yol olup, bu hallerin hiç birisi MUHAMMEDİ anlayıştaki DUA değildir. DUA, ancak İNSAN SURESİ - 30. Ayetin idrakı kapsamında gerçekleştirilebilir. DUA'nın "KADER" gerçeğiyle doğrudan ilişkisi vardır. Kader gerçeğine uymayan cümleler duanın safiyetini olumsuz etkiler. Bu sebepledir ki; kader gerçeği ne derecede yaşanabiliyorsa, Allah indinde KUL'u değerli yapan DUA da o nisbette ortaya çıkar.

Tefekkür Şeması 22

Dünyaya inen insanın, yapısına verilen ve ulaşabilmesi için önü açık olan yeteneklerine müracaatı İNSAN SURESİ-29. Ayet gereğincedir. Bu müracaatta insan beyni büyük rol oynar. Beyin gücünden yararlanmak; böylece, sınırsız gücünü farkedebilmek her insan için açık bir yol olup, bu hallerin hiç birisi, MUHAMMEDİ anlayıştaki DUA değildir. DUA, ancak İNSAN SURESİ-30. Ayetin idrakı kapsamında gerçekleştirilebilir. DUA'nın "KADER" gerçeğiyle doğrudan ilişkisi vardır. Kader gerçeğine uymayan cümleler duanın safiyetini olumsuz etkiler. Bu sebepledir ki; kader gerçeği ne derecede yaşanabiliyorsa, Allah indinde KUL'u değerli yapan DUA da o nisbette ortaya çıkar.

Şimdi Nisa Suresi-46'yı okuyacağım inşaallah o doğrultuda Konu yahudiler ama aynı davranışta bulunmamayı öğrenmek gerekiyor! Nisa-46: **Yahudi olanlardan öyleleri vardır ki, KELİMELERİ mevziinden tahrif ederler, dillerini eğip bükerek ve Diyn'de yermeler üreterek; "işittik ve isyan ettik", "dinle dinlemez olası!" ve "bizi gözet, bizi dinle" derler. Eğer onlar "işittik ve itaat ettik", "dinle!" ve "nazar et bize" deseler idi, elbette kendileri için daha hayırlı ve daha doğru olurdu. Fakat Allah küfürleri ile onları la'netlemiştir. Pek azı müstesna iman etmezler**. Bir öğüt var burda!

Daha önce çok geniş konuştuğumuz bir şey var. Biz yeryüzüne gelen bu "BEN" dediğimiz, kabullendiğimiz yapının gereği olarak konuşuruz. Yani Nefsin Şerrine ve Vehmin Zulmetine ve"Muhtariyeti Tercih Gücü"nün getirdiği Muhtariyet yaşantısına uygun cümleleri kurarız, buna alışmışız, bu bizim için doğaldır. Biz Allah için konuşmanın nasıl olduğunu bilmeyiz, yok ki yapımızda. Bu yüzden Kur'an bize onu öğretir; "şöyle deyin!", birisi bu. Bir diğeri: Onların, yanlış söyleyenlerin "söylediklerinin yanlış olduğunu" söyledikten sonra bakın, ayet diyor ki **fakat Allah küfürleri ile onları la'netlemiştir**. Halbuki onların sözlerine itiraz etti! Demek ki, o sözler küfrün gereği, küfrün işareti. Hatırlayacaksınız bir ayetle görmüştük; Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme buyuruyor ki; **sen onları sözlerinin söyleniş tarzından tanırsın**. Onun için tanrının dilini, konuşma dilini yok etmemiz gerekiyor. Burada şimdi bir örnek var: Onlar derler ki; **işittik ve isyan ettik!** Peki, ne deyin diyor, ne deseniz iyi olurdu? **İşittik ve itaat ettik.**

Bu **işittik ve itaat ettik**, sizin için yabancı değil. "Amene'r Rasulü" ile bize öğretilen bir dua: **"Semi'na ve eda'na ğufraneke Rabbena ve ileykel masiyr."** Böyle deyin, diye bize öğretiyor. Dolayısıyla şimdi biz bu öğüde uyan (hem bu ayetin kapsamına girmiş olalım) öyle bir duayla tamamlayalım:

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Semi'na ve eda'na, Semi'na ve eda'na, Semi'na ve eda'na ğufraneke Rabbena ve ileykel masıyr.

Âmin.

Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala eli seyyidina Muhammed. Cezallahu anna seyyidena Muhammeden ma Hüve ehlüh.

Euzü billahi mineş şeytanir racim, Bismillahir Rahmanir Rahim Elhamdülillahi rabbil âlemin:

Bismillahir Rahmanir Rahim Elhamdülillahi rabbil âlemin, Er Rahmanir Rahıym, Maliki yevmid Diyn, İyyake na'budu ve iyyake nestaıyn, ihdinas Sıratal Müstakıym, Sıratelleziyne en'amte aleyhim, Gayril mağdubi aleyhim ve led daalliiyn.

Âmin.

Allah razı olsun.

Geceniz, gününüz, ömrünüz hayırlı bereketli olsun inşaallah…

19 Safer 1432 / 22 Ocak 2011

- Kur'anda örnekler, misaller kime veriliyor
- Zikrullah halindeyken, onu tüm hücrelerimizle hissetmek
- Salâtı havf; korku salâtı
- "Nisa 28" ve "29." Ayetler üzerinden bir test: Meal hanif mi?
- Hanif olmayanın sisteme yaklaşmasına örnekler
- Hadislerde geçen "kardeşimdir"; yani öyle bendendir ki
- Fırkayı Naciye: Efendimizin önerdiği idrak
- Herşeyin hükmü Allah'tandır, diyor muyuz?
- Tağut: Kişinin onu küfrün içine iyice sokan fikirleri
- Hz. Ali radıyallahu anh'den: "ya HU, ya men HU" önerisi
- İnsan Suresi 29; **icraat**, İnsan Suresi 30: **hüküm**
- İki şey: Merhamet istemek ve sığınmak
- Beni nefsime terk etme: Dünyalık nefsime?
- Bu yolda sıralama: Önce hangisi doğru, sonra hangisi efdal?
- Hangi işlerimizle "ölüden hayat" çıkarmış oluyoruz?
- Peki, can aldığımız işler neler ve nasıl can alıyoruz?
- Ona cümle kurdurmayın! Kime?
- Size iltifat edenle hakaret eden bir mi?
- Gizli affetmedikleriniz var mı?
- Müsait zamanlarında kiminlesin, motivasyon kimde?
- Her işin yolundaysa nasılsın?
- Kudret hevesi ve general tanrı ilişkisi
- Ebu Zerr'in "keşke sökülen bir ağaç olsaydım" feryadı
- Salâttayken aklına gelenler: Az korktuğun için!
- Allah'a ortak koşulan şey ortağa aittir: Ürün paylaşımı yok!
- Allah rızası için nasıl yapılır, bu ayet onu anlatıyor
- Kan bağı, akrabalık bağı?
- Küfür idrakle yiyip içiyorsanız: Oluşan hücreler kafir hücre

Rasulüm onlara dünya hayatının misalini ver: Dünya hayatı semadan indirdiğimiz bir su gibidir ki, onunla arzın nebatı birbirine karıştı. Derken (o bitki) **rüzgârın savurduğu "çöp kırıntısı" haline geldi. Allah her şeye muktedirdir.** Kehf Suresi 45. Ayeti okudum. Kehf Suresi 45. Ayette Allah bizlere Rasülünün bir örnek vermesini buyuruyor. "**Rasulüm onlara dünya hayatının misalini ver"** diyerek bir örnek vermesini öneriyor. Kimlere? Bütün insanlara değil! "B" kapsamında iman etmiş, Amentü Billahi kapsamında iman etmiş, Billahi anlamında iman etmenin gereklerine de **aday olmuş kişiye** bu örneği ver! "Bütün insanlara bu örneği ver" diye anlarsak çok isabetli sonuç çıkaramayız. Eğer Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin açıkladığı iman tarzını kavramışsa kişi ve Billahi anlamında iman etmişse ona bu örneği ver! Çünkü bu örnek o zaman ona tesir edecek. Önemli bir şey söylemeye çalışıyorum! Aksi halde bu ayeti okuduğu zaman tesir etmeyecek bir başkası, ayette yararlanabileceği bir şey bulamaz. Ama Billahi anlamında iman etmiş ve onun gereklerini yapmaya çalışan bu ayeti tefekkür ederse onda bir açılım olacak demektir. Diğeri için değil! Diğeri alaya alır, yani umursamaz, "ben daha iyisini yazarım" der hatta.

Ama biraz önce söylediğim şartta olan kişi bu ayeti… Diğer ayetler de öyledir, konumuz bu olduğu için Kehf Suresi 45. ayeti önereceğim, bir de Hadid Suresi 20. Ayeti okuyacağım. Kehf Suresi 45. Ayet ve Hadid Suresi 20. Ayet'in meallerine lütfen bakınız ve hiç değilse en az onbeş gün yoğun olarak bu ayetleri tefekkür ediniz. Size verilmiş (kendi kendinize verilmiş) bir ödev gibi onu tefekkür ediniz, zihninizde genişletmeye çalışınız, ordan manalar çıkarmaya çalışınız. Aynı manaları çıkarıyor olsanız da sanki Zikrullah yapıyormuş gibi (ki zaten aslında esas Zikrullahlardan birisi budur) bu iki ayeti hiç değilse ilk onbeş gün tefekkür etmeye çalışınız. Konuyla ilgili önemli açılımları yaşamaya başladığınızı fark edeceksiniz. Şimdi Kehf Suresi 45. Ayeti ve Hadid Suresi 20. Ayeti -meallerini- tekrar okuyayım. Lütfen, sonra kendi kendinize kaldığınızda devam ediniz. Her iki ayette de "**onlara bu örneği ver**" diyor Sahibi. Eserin Sahibi diyor ki "**onlara bu örneği ver.**" Eserin prospektüsüne uygun olarak onlara bu örneği ver; çünkü onlarda bu örnek çalışacak! Bu yüzden Rasül'ün bize verdiği bu örneğin bizde çalışmasına müsaade ediniz, izin veriniz.

Bu tefekkürleri yaparken yanında o tefekkürlerle ilgili bulacağınız, o ayetlerdeki manalara ilgili bulacağınız esmaların zikirlerini de yanında yaparsanız çok daha yararlı olur. Esmalardan öyleleri dikkatinizi çeker ki, Kehf Suresi 45. Ayeti ve Hadid Suresi 20. Ayeti tefekkür ederken bazı esmaları onlarla ilgili bulursunuz. Onları yanında zikrederseniz iyi olur.

Zikrullahda da, sırası geldikçe çeşitli boyutlarını ele alıyoruz, farklı bir boyutunu izin verirseniz söylemeye çalışayım. Bir örnek vereceğim basit bir örnek. Lütfen, zikrullah yaparken bu örneği hafif gülümseyerek hatırlayınız. Büyük bir ecza dolabınız olsun. İçinde de alfabetik sırayla sıraladığınız iyi bir ilaç stokunuz bulunsun; hepsi size çok yararlı olacak güzel ilaçlar. Siz bazen diyorsunuz ki "acaba ilaçlar yerinde mi?" gidip güzelce onların tozlarını alıyorsunuz, temizliyorsunuz ve sayıyorsunuz; A ilacından şu kadar var, B ilacı var, C ilacı tamam, D ilaçları

şöyle… Tüm ilaçlarınızı sayıyorsunuz, demirbaş sayımını yaptıktan sonra dolabı kapatıyorsunuz. Bu ilaçların size ne kadar faydası olabilir? Ancak bekçiliğini yapmış olursunuz. Biraz şöyle faydası olur; ilaca baktığınız zaman da çeşitli sağlık dürtüleri çalışabilir veya bazı ilaçlar öyledir ki, dokunmakla geçen ışınımsı bir tesiri varsa, onlardan da biraz yararlanabilirsiniz, ama o ilaçları kullandığınız zaman alacağınız yarar, demirbaş sayımını yaptığınız zamanki gibi mi olur? Dolayısıyla, tüm esmalar böyle birer ilaç! Esmaları, zikrullah halinde o esmalarla meşgulken tüm hücrelerinizde hissetmenin bir yolunu bulun! Aksi halde, ecza dolabındaki demirbaş sayımını yapmaktan ileri gitmez; durmadan dolap temizler, açar kapatırsınız!? Ve dersiniz ki; şu kadar yıl! Dolabın ilaçlarını sayıyorum, ama hiç başımın ağrısı geçmedi. Ya yutmadın ki, yutmayınca geçmez. Saymakla, "kaç tane aspirin var?" saymakla o kadar tesir etmez. Onu yutacaksın. Onu yutmanın ve "nasıl yutulur?"u düşünmenin ve hücrelerinizde hissetmenin bir yolunu bulunuz.

Bunun da antrenmanını, lütfen farz salâtlarının peşinde "**Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber**" zikrullahını yaparken antrenmanını yapınız. Zaten 33 tane. Acele etmeyiniz, içmeye çalışınız onları. Parmağımın ucunda hissedebildim mi? telaşıyla gayret ederek yapınız. Orda da demirbaş sayımı yapmayınız; "tamam, 33 sübhanallah yerindeymiş, 33 elhamdülillah yerindeymiş… Seccadeyi kapat kalk. Değil! Öyle yapmamaya gayret ediniz ki yararları görülsün inşaallah.

Şimdi Kehf Suresi 45. ve Hadid 20'yi mealen okuyayım. Ve siz de uygun görürseniz, lütfen bu iki ayetin mealini en az onbeş gün sıkı tefekkür etmeye çalışınız. **Rasulüm onlara dünya hayatının misalini ver: Dünya hayatı semadan indirdiğimiz bir su gibidir, onunla arzın nebatı birbirine karışır. Derken** (o bitki) **rüzgârın savurduğu "çöp kırıntısı" haline geldi. Allah her şeye muktedirdir.** Çok basit bir cümle olarak, ilk başlayacağınız tefekkür cümlesi olarak diyeceksiniz "evet, dünyadaki her şeyin sonu bir çöp yığını! Ben neye yatırım yaparsam, neyin peşine koşarsam, ne için ömrümü tüketirsem neticede o, bu ayette Sahibi'nin bahsettiği gibi bir çöp kırıntısına dönüşecek." Ya insanların siz öldükten sonra üzerinde kavga ettikleri bir mal haline gelecek veya onlar da eskiyip gidecek çöp kırıntısına dönüşecek! Ya senin halin?

Hadid-20: **İyi bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyundur, bir eğlencedir, bir süstür; aranızda bir övünmedir, mallarda ve evlatta bir çoğalma yarışıdır. Bunlar bir gays** (yağmur; rahmet) **meselesi gibidir ki, onun nebatı küffarın hoşuna gider. Sonra o nebat kurur da sen onu sararmış görürsün. Sonra bir tutam kuru bitki** (atılası çöp) **olur. Ahirette ise, şiddetli bir azab ve Allah'tan bir mağfiret ve Rıdvan vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir metadan başka bir şey değildir.** "Ya, zaten biz de öyle biliyoruz, işte olmuyor ya!" Doğru; biliyorsun ama olmuyor! Neden? Onun olmasını, o zihniyetin ortaya çıkmasını sağlayacak beyin hücrelerinizin canlanması için Sahibi'nin dediğini yapın, bu örnekleri tefekkür edin inşaallah!

Bir ayet daha okuyacağım. Bunlar konuya girmeden önceki paylaşmak istediğim ayetler. Salât-ı Havf vardır, **salâtı havf**; **korku salâtı**! Korku halinde, korku zamanında kılınacak bir salât. Bunun ayetteki örneği savaşta yaşanmıştır,

savaş halinde iken. Düşmanlar saldırdılar, saldıracaklar… Ama salat vakti geldi, nasıl salat ikame edecekler bir yandan da savaşın korkusu telaşı var! Ayet onlara öğretiyor; Nisa Suresi-102: (Rasûlüm sen) **onların içlerinde olup da onlara salât'ı ikame ettirdiğinde,** (biraz önceki söylediğim hali tahayyül ediniz, savaş meydanındalar ve kılıçlı bir savaş) **onlardan bir taife seninle beraber kıyam etsin silahlarını da alsınlar.** (Bunlar) **secde ettiğinde** (diğerleri) **sizin arkanızda olsunlar.** (Sonra) **salât ikame etmemiş diğer taife gelsin Seninle birlikte bilfiil salât ikame etsin ve** (onlar da) **korunmalarını/tedbirlerini ve silahlarını alsınlar. Kâfir olanlar arzu ederler ki, keşke siz silahlarınızdan ve eşyalarınızdan gafil olasınız da, tek bir meyl ile meyletsinler. Eğer size yağmurdan bir eziyet olur yahut hasta olursanız silahlarınızı bırakmanızda size bir günah yoktur.** (Bununla beraber) **korunmanızı tedbirinizi alın. Muhakkak ki Allah kâfirler için alçaltıcı bir azab hazırlamıştır.** Peşine Nisa-103'ü okuyacağım ama burada bir iki cümle paylaşalım. Bir savaş ortamı, ama salâttan taviz yok! Ne kadar önemli! Şimdi bunu tefekkür ediniz, hayatta normal yaşadığınız rahat hayatta kaloriferli evde, sıcak suyun aktığı, karnınızın doyduğu, açtığınız zaman buzdolabının dolu, cüzdanınızın dolu olduğu şu halde tefekkür edin! Salât -e, işte deyip- aradan çıkaracağınız bir iş mi? Ama; Sahibi savaşta savaş halinde, kılıçla yapılan bir savaşta, yüz yüze yapılan birebir savaşta salât tarif ediyor! Salâtın hayatımızdaki önemini lütfen kavrayalım!

Bakın 103. ayet: **Endişeli ortamda salâtın ikamesinden sonra**, hani bu korktuğunuz ortam var ya, oradaki salâtın ikamesinden sonra **ayakta veya otururken ya da yanlarınız üzerine uzanmışken sürekli Allah'ı zikredin.** Zikrullah da devamlı! O endişeli ortamda salâtınızı ikame ettiniz bu tarif üzere sırayla; **bir kısmınız kıyamda durdunuz, bir kısmınız secde ettiniz;** sonra diğerleri arkaya geçti silahlarını aldı diğerleri secde etti, böyle dönerli salât ikame ettiniz. **Ondan sonra da sürekli Allah'ı zikredin!** Savaş halinde!? **Emniyete kavuştuğunuzda salâtı gereğince ikame edin,** artık gereğince yapın emniyete kavuştuğunuzda. **Muhakkak ki salât müminler üzerine vakitlenmiş bir yazıdır**. Bu kısmı da çok önemli! İnsanlar üzerine değil, insanlarla ilişkisi yok salâtın! **Müminler üzerine**! Billahi anlamında iman edenin üzerine **vakitlenmiş bir farz**dır! Vakte göre yazılmış bir yazıdır; vakitlerine göre!

Paylaşacağımız konunun birisi Nisa Suresi 78. ve 79. Ayetler. Hem birçok konuştuğumuz konuyu özet bir şekilde ele almış olacağız hem **idrakımızı ayetlerle pekiştirmiş olacağız** hem de çeşitli yayınlara nasıl yaklaşacağız ona bir örnek göreceğiz. Günümüzde çok sık rastladığımız bir şey var. Birçok şey çok konuşulduğu gibi -elhamdülillah- İslami konular da artık rahatlıkla açık oturumlarda veya internet ortamında rahatlıkla konuşulabilir, tartışılabilir hale geldi. Ancak diğer konuşulan konulardan çok farklı bir yanı var. İslamiyet'in dışındaki diğer konularda gösterilen bir hassasiyet maalesef -işin gereği- bu konuda gösterilemiyor. Nasıl? Sağlık konusunda bir tartışma var diyelim. Bir grup oturmuş tartışıyor. İnceledik ki, hiç birisinin tıp diploması yok, ama tıp hakkında çok önemli konuşuyorlar! Ne kadar geçerli olabilir bu tartışma? Bir mühendislik dalında saatlerce süren bir açık oturum izlediniz, çok önemli iddialar var. Kişilerin özgeçmişlerine baktınız, hiç

birisi mühendis değil, mühendislikle ilişkileri yok! Peki, İslami konuda bunu nasıl ele alacağız, var olan okul diplomalarıyla mı? Hayır! Diplomanın ne olduğunu yine Kur'an bize gösteriyor. Rum Suresi 30. Ayet; **Hanif olmayan yaklaşmasın; hanif olmadan yaklaşmayın; sisteme hanif olarak yaklaşın!** Hanif olmayan bir yönetici, hanif olmayan tartışmacılar, televizyonun veya tartışma ortamının hanif olmayan izleyicileri konuyu tartışıyorlar! Gayet tehlikeli, çok tehlikeli sonuçlar çıkacak demektir!

Hazreti Ali radıyallahu anh efendimiz buyuruyor ki; **şunlardan olmaktan korkarım, öyle grupların gelmesinden de korkarım; bir cahil etrafına da cahilleri toplar, İslamî bilgilendirme yapar!** Hazreti Ali radıyallahu anh efendimiz uyarıyor bizi o zamandan. O dönemin idrakını düşünürseniz "**cahil**; örten" demektir. Bir hanif olmayan etrafına da hanif olmayanları toplar ve bu konuları tartışır. Onun tehlikesi için uyarıyor. Şimdi onunla ilgili bakın normal yaşadığımız sistemin içerisinde basit birkaç örnek göreceğiz.

Nisa Suresi 78 ve 79. Bu iki ayete çeşitli meallerden bakalım. Şimdi ben size Muhyiddin İbni Arabî Hazretlerinin Tefsir-i Kebir Te'vilat kitabının birinci cildinden meali okuyayım. Bu tür kitapları tercüme eden, hazırlayan, Türkçeleştirenler hanif olmayınca nasıl sonuçlar çıkıyor bakın göreceğiz. İsim Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri. Ama onu tercüme eden Türkçeleştiren, ona ek yapan hanif değilse ne olur? İş haniften yana çalışmaz, hanif olmayandan yana çalışır! Nisa-78 ve 79'un mealini burdan okuyorum: **Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır, sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile. Kendilerine bir iyilik dokunsa "bu Allah'tan" derler, başlarına bir kötülük gelince de "bu senden" derler. Hepsi Allah'tandır, de! Bu adamlara ne oluyor ki, bir türlü laf anlamıyorlar.** Nisa-79: **Sana gelen iyilik Allah'tandır, başına gelen kötülük ise nefsindendir. Seni insanlara Rasül gönderdik, Şahid olarak da Allah yeter!** Eğer bir kişi ciddi tarzda öğrenmek istiyor, bu Nisa Suresi 78 ve 79'u da bir şey öğrenmek için okumuşsa veya önüne bu ayetler çıkmışsa, okumuşsa ne yapacağını şaşıracak! Bakın, Nisa-78'de diyor ki "**onlara bir iyilik dokunsa "bu Allah'tan" derler, kötülük gelince de "bu sendendir" derler. Onlara de ki "hepsi Allah'tandır"** Böyle desinler. Şimdi burayı okudu, ne anlıyor buradan? Bir iyilik de olsa, bir kötülük de olsa bu iyiliğe ***Allah'tandır***, diyeceğim. Kötülüğe ***insandandır*** demeyeceğim. Ne diyor Allah? "**Hepsi Allah'tandır de.**" "Hepsi Allah'tandır" diyeceğim, öğrendi böyle diyecek. Şimdi hemen peşine 79'u okuyor: **Sana gelen iyilik Allah'tandır, başına bir kötülük gelirse nefsindendir, kendindendir.** Allah Allaah biraz önce öğrendiğine ters düştü! Ne diyecek şimdi, nasıl yapacak? "Ya, olmadı" dese Kur'an bu günah! "En iyisi bu işlere hiç karışmayayım" deyip bunu kapatacak. Niye? Allah'ın işine karışılmaz! Bunu ***ben anlamıyorum*** deyip kapatacak. Ben bununla uğraşırsam iyice işten çıkacağım, diyecek o bahsettiğim kapaklı hayata dönecek, dünya hayatına! Ne okuyarak? Kur'an okuyarak!

Öncelikle şunu söyleyeyim; esas ayette orijinalinde böyle bir şey yok, böyle bir terslik yok. Meal böyle değil! Neden Muhyiddin İbni Arabî Hazretlerinin eserine baktık? "Acaba orada da öyle mi" diye baktık. Öyle! Hangisine bakarsan böyle;

yanlış! Başkalarını da göstereceğim şimdi, ama Muhyiddin İbni Arabî Hazretlerinin açıklamalarına, orijinal tefsirine bakıyorsun böyle değil! Türkçeleştiren, onu sadeleştiren hanif olmadığı için eklemeler yaptı. Çünkü Hazret bunu Türkçe yazmadı ki, mealleri de buraya Türkler okuyacak diye Türkçe koymadı. Birisi ne yapacak oraya Türkçe meal koyacak, işte o Türkçe meali koyan, getirdi onun adına buraya onu koydu. Oldu mu şimdi bu Muhyiddin İbni Arabî Hazretlerinin Meali?! Ama Muhyiddin İbni Arabî Hazretlerinin Meali değil ki o! Ben şimdi Muhyiddin İbni Arabî Hazretleri adına diyorum ki; bu onun değil! Onun meali değil! İnsanların kafasını karıştırıyor, bu **hanif meali** değil!

Peki, bir başka meale bakalım. Elmalılı Hamdi Yazır Efendinin tefsiri; Türkiye'de bulabileceğiniz, başvuracağınız en önemli Türkçe kaynaklardan birisi: Nisa Suresi-78: **Her nerede olursanız olun ölüm size yetişir, son derece sağlam kaleler içinde de bulunsanız yine kurtulamazsınız. Onlara bir iyilik erişse "bu Allah'tandır" derler, bir kötülüğe uğrarlarsa "bu senin yüzündendir" derler. Ey Muhammed de ki "hepsi Allah'tandır. Bu topluma ne oluyor ki hiç söz anlamaya yanaşmıyorlar!** Nisa-79: **Sana gelen her iyilik Allah'tandır, sana ne kötülük dokunursa kendindendir. Ey Muhammed biz seni bütün insanlara bir elçi olarak gönderdik. Buna şahid olarak Allah yeter.** 78'de **herşey Allah'tandır de** diyor. 79'da ise **iyilik Allah'tandır kötülük kendindendir** diyor. Bu kadar yan yana bir tezat; 78 ve 79. Ne yapacak bu tesiri okuyan, şimdi nasıl diğer taraflarına itimat edecek? Bu da sadeleştireceğiz derken Elmalılı Hamdi Yazır Efendiye yapılan yanlışlardan; meal ekleyeceğiz zenginleştiriyoruz diye! Hanif olmayanın sisteme yaklaşmasına örnek veriyoruz, hanif olmayan yaklaşırsa ne olur. **Hanif olmadan sisteme yaklaşmayın!**

Türkiye'nin en önemli kurumlarından Diyanet'in mealini okuyalım. Çünkü belki de bunu alıp oralara monte ediyorlar işte: Nisa-78: **Nerede olursanız olun, sağlam kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size yetişecektir. Onlara bir iyilik gelirse "bu Allah'tandır" derler, bir kötülüğe uğrarlarsa bu senin tarafındandır, derler. Ey Muhammed de ki, hepsi Allah'tandır. Bunlara ne oluyor ki hiçbir sözü anlamaya yanaşmıyorlar.** 79: **Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır, ne kötülük dokunursa kendindendir. Ey Muhammed seni insanlara peygamber olarak gönderdik** (rasül de demiyor) **şahid olarak Allah yeter.** Fark ettiniz mi çelişkileri? Nasıl amel edeceksiniz şimdi, bu çelişkiyle? Neye yarıyor bu? Kader konusunu yanlış anlatanlara yarıyor! Kader konusunu yanlış bir teslimiyetçilikle anlatacaksa "78"i örnek alıyor, eğer kader konusunu "sen muhtarsın ve varsın" diye anlatacaksa "79"u örnek alıyor! Hangisi ona yarayacaksa onu örnek alıyor. Pek, tefsir yaparken? Buraları biraz es geçiyorlar. Diyelim ki on onbeş tane ayet yazıyor, hepsini birden tefsir yapıyor. Bu yok arada, bu yok; en önemli yerin açıklaması yok!

Bir örnek de bir Hadis Kitabı'ndan vereyim. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme şeytan bir suretle gelir ve "çeşitli özellikleri insanlar öğrensin" diye anlatır. Muhyiddini Arabî Hazretlerinin Şeytanın Hileleri isimli kitapçığında bu hadisi okuyabilirsiniz veya hadis kitaplarında bu hadise rastlar okursunuz. Orda "şeytan

insana nasıl yaklaşarak görevini yerine getiriyor ve ne tür yetkiler almış" onları anlatırken bir özelliği söyler; "**kaderiyeciler benim kardeşimdir**" der. Şimdi bu hadisten anlıyoruz ki, kaderiyeciler şeytanın kardeş edindiği… "Arkadaşımdır" demiyor bakın "**kardeş**imdir" diyor; yani "öyle bendendir ki!" Öyle bendendir ki! Kimler? Kaderiyeciler! Bu yolun talibi olan şeytana kardeş olmak ister mi!? "Acaba ben şeytana kardeş miyim" diye korkar, "nedir bu kaderiyecilik, ben onun içine giriyor muyum" diye merak eder, araştırır bakar! Nereye baş vuracak? Hadis kitaplarına! Yakınlarda vefat etmiş olan -Allah rahmet eylesin- çok değerli bir hadis profesörünün eseri bu kitap da; **Kütüb-i Sitte**. Ne yaparsınız? Bunda bakacaksınız diyelim en basit hemen hızlı bakabileceğiniz iki şey var. Birisi Lügatçası var. Bu Lügat'i açarsınız (kaderiye) buradan okursunuz Kaderiye fırkasının idrakını, kaderiye idrakını, şeytanın "benim kardeşimdir" dediği idrakı burada tarif ediyor. Ve kitabın 16. Cildinin 467. Sayfasında da hadisi göreceksin. Açıyorsun hadis var ve hadisin de anlaşılması için açıklaması var. **"İslam'dan hiç nasibi olmayan"** iki grup **Mürcie ve Kaderiye!** Hadisten öğreniyoruz bunu: Mürcie ve Kaderiye: İslam'dan hiçbir nasibleri yoktur! Öğrenmek istemez misin?! Çünkü bunlar ötelenecek şeyler değil, bunlar "geçmişte vardı bu gün yok" değil! Bunların bir idrakın temsilleri; mürcie idrakı ve kaderiye idrakı. Eğer bu idraklardaysan, bu işin Rasülü öyle diyor; **İslam'dan hiçbir nasibi yoktur;** eğer onun idrakı mürcie ve kaderiye ise! Düşünebiliyor musunuz, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem var ve onun zamanında da bu idraklar var. Lügatten bakıyoruz, kaderiyeyi tarif ediyor, bir cümle. Lütfen dikkat: **Kaderi inkâr edip kulun tam irade sahibi olduğunu inkâr eden sapık mezheb**. Bakın cümleye dikkat edin. Kaderi inkar edip, demek ki kaderiyeci kadri inkar eden birisi! Ama ne yaparak inkâr ediyor? Bir iddiası var; "kulun tam irade sahibi olduğunu inkar" eden sapık mezheb! Kitabı yazdınız, Lügatça koyacaksınız, Lügatçalar hazırdır, arkaya bir Lügatça koyarsınız; dolayısıyla, sizin yazdığınızla Lügatça birbirine uymaz, hem de en önemli yerde. Şimdi burada kitabın yazarının açıklamasını okuyalım, bakın şimdi hadis profesörü olan uzman tarif ediyor "hadisten kaderiyeyi nasıl anlayacağız": Kaderiye Fırkası ise kaderi inkâr eder ve (ne dermiş?) kulun tam irade sahibi olduğunu iddia eder. Şimdi ne yapacak kişi "şeytanın kardeşi oldu mu, olmadı mı?" Bir oldu bir olmadı! Paralı ikramiye yarışmaları gibi bir kazandı bir kaybetti. Şimdi hangisine girdi? Anlatabiliyor muyum eserlere hanif olmadan yaklaşıldığı zaman nasıl tehlikeler var nasıl insanı bir anda (ahiretini) saptırtır. Bakın Türkiye'deki örnek yaygın meallere baktık. Kaderiye fırkasının bu tanımı kitabının yazarının bu tanımı doğru tanım, ama arkaya eklenen Lügatça!? Alınmış bir Lügatça eklenmiş arkaya, içerideki tanıma uymuyor. Uymadığı gibi tamamen zıt, idrak tamamen zıt! Kaderiye fırkası ise kaderi inkâr eder. **Kaderi inkâr etmek** neymiş bakın. Kulun tam irade sahibi olduğunu iddia eder. Demek ki; kulun tam irade sahibi olduğunu iddia etmek kaderi inkâr etmek demektir ve o grubun ismi Kaderiyecidir ve Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem de "**bunların İslam'dan hiçbir nasibi yoktur**" demiştir. Aynısını Gunyetüt Talibinde daha geniş okuyabilirsiniz, bakarsınız. Oradan hem **Fırkayı Naciye**'yi (**Efendimiz SAV'in önerdiği idrak**ı) hem de diğer fırkaların idraklarını -ki, içinde Kaderiyecilerin idrakını- da okuyabilirsiniz.

Nisa Suresi-78 ve 79'u hafif analiz ettik. Peki, nasıl bakacağız? Nasıl görelim, nasıl anlayacağız? Diyelim ki, çok Arapçanız yok, Arapçanız yok. Orijinalinden bakın, orijinal okunuşuna bakın. Rastlayacağınız ipuçlarını şimdi söyleyeceğim, meali kendiliğinden oluşturacaksınız. En azından şöyle olmalı, en azından şöyle başlamalı 78. Ayet; **nerede olursanız olun ölüm size ulaşır, sağlam ve yüksek kalelerde bulunsanız bile.** Aslında buradaki kale orijinaline baktığınız zaman **buruc** diye **burc** diye geçer. Onu zamanımızla düşündüğünüzde, eğer burç seyahatlerini, yıldız seyahatlerini de düşünürseniz gelecekte, geleceğe de hitap eden bir cümle olarak düşündüğünüz zaman; **başka gezegenlerde bile olsanız ölüm size ulaşır**. Ama bizim esas tezata düştüğümüz kısmına geliyoruz; **eğer onlara bir iyilik isabet ederse "bu Allah indindendir" derler.** Çünkü ayetin orijinalinde "**indillah**" geçiyor İNDİLLAH; Allah indi! Şimdi bir kere bunu aklımızda tutalım. 78. Ayette diyor ki, **onlara bir iyilik gelirse "indillah'tandır" derler, "Allah indindendir" derler, eğer bir kötülük isabet ederse "bu senin indindendir derler.** "Sendendir" demezler! "Senin indindendir" derler! **İndike!** Ona da **"min indike"** diyor orijinalinde. **Senin indindendir derler. De ki "hepsi Allah indindendir."** Allah'tandır değil! Allah indindendir. **De ki (kul); küllün min indillah; hepsi Allah indindendir. Bu insanlara ne oluyor ki, hakikati anlamaya yanaşmıyorlar.** Biraz daha geniş fark edebilmek için birkaç cümle daha bakalım.

İyilik diye iyilik gelirse diye geçen **hasene**, kötülük diye geçen **seyyie** kelimeleri. Hasene; normal yaşantıda da güzellik, iyilik ama eğer Kur'anın mesajına uygun meallendirmezseniz iyilik ve kötülükleri tanrısal düşünürsünüz. İnsanlar, kendi ilan ettikleri tanrılara uygun gelenlere iyilik onlara zararlı gelenlere kötülük demeye başlarlar. Böyle değil. Bu ayetin umurunda değil onlar; senin ilan ettiğin tanrının menfaatine uymuş, ona zarar vermiş, o değil! Nedir peki? **Hasene**; Allah'ı örtmeyen idrak ve davranışları. Allah'ın varlığını örtmeyen, küfre girmeyen idrak ve bu idrakın davranışları hasene. **Seyyie** (kötülük); Allah'ın varlığını örten idrak ve davranışları. İşe bu ana şemsiyelerle bakmak lazım, çünkü bunun dışında bir idrak yok.

İki tane idrak var: Allah'ı örtmeyen idrak, Allah'ı örten idrak ve bu idrakların davranışları! Diğerlerinin hepsi, çeşitli isimler vererek sıralayacağınız listelerin hepsi bu şemsiyenin altındaki detaylar. Bunların üstündeki esaslar; Allah'ı örtüyor mu, örtmüyor mu? Şimdi bunlara göre meale yeniden bakalım. **Eğer onlara bir hasene isabet ederse** (bunu o hasene şemsiyesinin altındaki tüm fiiller için düşünün!) **derler ki; bunun hükmünü, bunun kararını Allah verdi. Ona bir seyyie isabet ederse** (örtücü halin şemsiyesinin altındaki herşeyi düşünün) **bunun hükmünü sen verdin, derler**. 78. Ayetteki mesele hüküm meselesi! **"Hüküm indindendir"** demek; "zatındandır, hüküm O'ndandır" demektir. "Allah indindendir" demek; "onun hükmünü Allah verdi" demektir. "Senin inindendir" demek!? O zaman sen insana öyle bir ind veriyorsun ki, öyle bir nokta veriyorsun ki; hüküm verebilen bir özellik kazandırıyorsun o insana. Ayet diyor ki; öyle demeyin! İnsana hüküm veren bir özellik kazandırmayın! Niçin? Çünkü hüküm vermek kimin işidir? Tanrının işidir! Esas hüküm Allah'ındır. Biri çıkar "ben hüküm veriyo-

rum" derse, tanrılığını ilan etmiş olur. O zaman siz tanrılık yapmış olursunuz veya birisine tanrılık yüklemiş olursunuz. Kendisince Allah'a iltifat ediyor, diyor ki "O iş güzel değil, onun hükmünü Allah vermemiştir, onun hükmünü sen vermişsindir" diyerek kendince Allah'a iltifat ediyor! Halbuki Allah'a iltifat edeyim derken küfrediyor, yani onun varlığını örtüyor. Öyle demeyin herşeyin hükmünü Allah verir **bütün herşeyin hükmü Allah'tandır, deyin,** diyor. Anlaşıldı mı inşaallah? Öyleyse hüküm konusu yalnızca Allah'ındır, Allah hüküm verir, siz "herhangi bir konunun hükmünü -konuyu beğenmeyip de- insan verdi" derseniz küfre düşmüş olursunuz. Siz öyle demeyin! Ne deyin? Herşeyin hükmünü Allah verir, herşey! Hasenenin hükmü de, seyyienin hükmü de Allah indindendir; indellahtır.

Bu bize neyi hatırlatıyor? İnsan Suresi-30: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim, Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym: Ve ma teşaune illa en yeşeallah; ayrıca dileyen YOK, İlla ALLAH**. Ayrıca, **ayrıca** dileyen YOK, illa Allah! Ayrıca hüküm verenler YOK, hüküm veren illa ALLAH! Demek ki Nisa-78; İnsan Suresi-30'un idrakının insanlar arasında yanlış dile geldiğini ve onun düzeltilmesi gerektiğini, "Allah indinden hüküm verildiğini" dille de söylemenin gerektiğini söyleyen bir ayet!

Şimdi Nisa-79'a bakalım. Nisa-79'a baktığımızda "indellah" demiyor. Bakın meal yaparken her ikisinde de "Allah'tandır, sendendir" demişler ***senin tarafındandır, Allah tarafındandır***. 78. Ayette **indellah** diyor, 79. Ayette "**fe min Allahi**" diyor; Allah tarafındandır. Ve insan için de "**fe min nefsike**" diyor. "İndike" demiyor. 78'de "**min indike**" diyordu. Demek ki 79'da hüküm yok! Hükmün uygulanışı var; **fiil**ler var; hükmün uygulanış hali var; hükmün uygulamaya geçtiği hal var. Şimdi oraya bakıyoruz. Diyor ki; **sana iyilikten** (haseneden) **ne isabet ederse Allah'tandır, başına gelen kötülük ise, nefsindendir! Biz seni insanlara Rasül olarak irsal ettik, şahid olarak Allah yeter.** Şimdi bir iki ayete daha bakalım, burayı rahat görebilmek için.

Sebe Suresi 50. Ayet: **De ki, eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım, eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki o Semi'dir ve Kariyb'dir**. Sebe Suresi-50'de iki tane seçenek var. Yine bize öğretiyor, nasıl söyleyeceğimizi öğretiyor. Niye öğretiyor? Çünkü dünyaya gelen yapı onları bilmez. Bilmediği için ona ayrıca öğretiyor. Ne ile? İlgilisine, muhatabına Kur'anla öğretiyor. Kim? Sahibi. **De ki eğer saparsam:** Sapmak? Ne anlayacağız burada? Kur'anın mesajı belli! **Saparsam**; küfre düşersem, başka bir şey değil! Küfre düşersem; yani bir seyyie içerisinde olursam! Önceki ayetlerle ilişkilendirirsek: **Eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım,** "böyle de" diyor. Yani sen bir yanlış yaparsan, eğer sen küfre düşersen, sen küfürle ilgili bir idrak ve onun fiili içerisinde olursan bu senin nefsinin gereğidir. Senin dünyaya geldiğin zaman aldığın formatın gereğidir. O formatın işi budur; senin dünyaya geldiğin zaman yaşamaya başladığın ve "BEN" dediğin, sahiplendiğin yapının işi saptırmaktır, başka bir iş yapmaz! O seni kurtaramaz, hiçbir zaman o yapı seni hidayete erdiremez. Peki nasıl? **Eğer doğru yolu bulursam** (doğru yolu bulmak o formatla ilgili değil demek ki) **rabbimin bana vahyettiği şey iledir**. Demek

ki, dünyaya gelen, nefsin şerrine bürünmüş olan o yapıya ayrıca bir müdahale gerekiyor. O dünyalının doğruyu fark edebilmesi, idrak edebilmesi ve o idrakın gereğini yerine getirebilmesi için ayrıca bir müdahale gerekiyor, dünyaya geldiği yapının gereği olarak onu yapamaz. **Muhakkak ki o Semi'dir Kariyb'dir**.

Bakara-257: **Euzü Billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym. Allahu veliyyülleziyne amenü yuhricühüm minez zulumati ilen nur. Velleziyne keferu evliyaühüm'üd tağut'u, yuhricühüm minen nuri ilez zulumat. Ülaike ashabun nari hüm fiyhe halidun. Sadakallahul aziym**. Bakın bu ayette buyuruyor ki Yaradan: **Allah, iman edenlerin velisidir;** yani "B" ile iman edenlerin velisidir. **Onları karanlıktan nura çıkarır; zulmetten nura çıkarır**; yani dünyaya geldiği "vehmin zulmeti" halinden alır nura çıkarır. Kim yapar? "B" kapsamında inanana Allah yapar. "B" kapsamında inananın velisi olan Allah yapar. Dünyaya geldiği formatla yapar değil! Dünyaya geldiği formattan, vehmin zulmeti olan o halden onu alır. Kim? Velisi! Ama kimin velisi? Billahi anlamında iman edenin velisi; onu ordan alır nura çıkarır. Yani o zulmetten onu kurtarır. **Fiilen küfür halinde olanlara gelince;** yani formatı gereği o formatın kapsamında kalan, daima artık onunla yaşayana gelince onların evliyası, onların dostu **tağut**'tur. Yani onları bu küfrün içine iyice sokan fikirleridir. Onları nurdan karanlıklara çıkarır; onların dostu da onları nurdan alır, karanlığın içinde tutar onları orada iyice tutar. İşte onlar nar ashabıdır; **ashabun nar**; onlar orda ebedi kalıcılardır.

Hadid Suresi 9. Ayet. Hadid Suresi'nin ilk on ayeti bize Hazreti Ali radıyallahu anh efendimiz tarafından müjdeyle verilmiş bir bilgi içerisinde önemlidir. "**Eğer Hadid Suresi'nin ilk on ayetini bir kişi okur, sonra Haşr Suresi'nin son ayetlerini okur, sonra "ya HU, ya men HU, La ilahe illa HU, ya men HU" diye seslenir ve muradı neyse dua ederse o olur"** diyor, Hazreti Ali Efendimiz radıyallahu anh. Hadid Suresi'nin ilk on ayeti ve Haşr Suresi'nin son ayetleri ki, akşam sabah okur insanlar bunu bilenler ve sonra Hazreti Ali Efendimizin zikri olan **"ya HU, ya men HU, La ilahe illa HU, ya men HU"** diye seslenir ve muradını da söylerse inşaallah hayırlısıyla olur diyor. Evet, işte o "on ayet"in içinden dokuzuncu olan:

Hadid-9: **O sizi zulmetten nura çıkarmak için apaçık ayetleri kulunun üzerine tenzil edendir. Muhakkak ki Allah size sizden siz olarak Raufdur Rahıymdir.**

Zümer-22'yi de okuyalım inşaallah: Zümer Suresi 22. Ayet: **Allah kimin sadrını İslam'a şerh etti ise, o Rabbinden bir nur üzere değil midir?** Bu okuduğumuz ayetlerle de görüyoruz ki, bir kişinin hidayetle ilgili fiiller ortaya koyması, hidayet idrakına ulaşması, dünyaya geldiği yapıyla ilgili değil. Dünyaya geldiği yapının Allah'tan bir müdahale alması gerekiyor. Dünyaya geldiği yapı ne üretir? Cehennemlik yapıdır, örtücü fiiller üretir. İşte bu yüzden, Nisa Suresi 78, 79'u daha kolay anlayacağız. **Sana bir hasene isabet ederse** artık bu ayetlerden anladık, ne dersiniz? **O Allah'tandır.** Neden? Zaten **hasene** için bir müdahale var, Allah'ın merhamet etmesi lazım. **Başına bir kötülük gelirse;** yani bir **seyyie** ile

meşgulsen, işte **bu da senin;** dünyadaki, şerle bürünmüş olan dünyalık **nefsindendir**; dünyaya ait esfele safilin yapıdaki nefsindendir. Anlaşıldı mı inşaallah? Bir çelişki var mı?

Şimdi bakın Nisa Suresi-78'e dedik ki, İnsan Suresi-30'un idrakını yansıtıyor. Nisa Suresi-79 da İnsan Suresi-29'un idrakını yansıtıyor; **muhakkak ki bu bir tezkiredir, dileyen Rabbine bir yol tutar,** İnsan Suresi-29. Dileyen Rabbine bir yol tutar; bakın bir **icraat** var. Ama İnsan Suresi-30'da **hüküm** var. Dikkat ediniz İnsan Suresi-29'da; **muhakkak bu bir tezkiredir, DİLEYEN Rabbine bir yol tutar**, diyor. Hemen peşine İnsan Suresi-30; **AYRICA dileyen YOK, İlla ALLAH**; hüküm Allah'ın, diyor. Hüküm verildikten sonra yaşanan halin cümlesi ayrı, hüküm noktasının cümlesi ayrıdır!

Şimdi Nisa Suresi-78'den bir amel çıkaralım. Nisa Suresi-78'den öğrendik ki, **hasenenin de seyyienin de hükmü Allah'dandır**. Buradan nasıl bir amel çıkarırsınız, korunmak istiyorsunuz şimdi? Neden korunmak istiyorsunuz? Seyyie'den! Ne istiyorsunuz? Hasene! Örtücü olmak istemiyorsunuz! Örtücülüğü kim verecek? Allah verecek! Peki, örtmemeyi kim verecek? Allah verecek! Peki, nasıl isteyeceksin, duada nasıl isteyeceksin? "**Senden sana sığınırım.**" Şimdi "**senden sana sığınırım**"ın nasıl çıktığını fark ettiniz mi? Bu idrakle o dua bakın kendiliğinden çıkıyor. Ne diyorsun? **Allahümme inni euzü bi rızake min sehadıke ve bi muafekite min ukubetike ve bi rahmetike min gadabike ve euzü bike minke… La uhsıy senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsik; hoşnutsuzluğundan rızana, cezalandırmandan bağışlamana, gazabından rahmetine, senden sana sığınırım. Senin kendine olan "sena"n gibi sena etmekten aczimi itiraf ederim**. Eğer Nisa 78'in mealini hatırlarsanız bakın "**tüm seyyielerden hasenelere, hasene hükümlerine sığınıyorum;** hoşnutsuzluğundan rızana, cezalandırmandan bağışlamana gazabından rahmetine... Hepsini özetliyor: Senden sana sığınırım; **euzü bike minke; senden sana sığınırım…**

İki şey çok önemli, iki şey: Merhamet istemek ve sığınmak! Bu kadar! Bakın merhamet istiyor ve sığınırım kelimesi! Hep bu; sığınırım… Ne olursa olsun "Allahım sana sığınırım". Neyle meşgulseniz onun bir şerrini fark ettiyseniz; "Allahım sana sığınırım". **Dua bu** kadar; **Allahım senden merhamet isterim ve sana sığınırım**. O korktuğunuz, tereddüt ettiğiniz şeyi de orada söylersiniz; şundan sana sığınırım… Sığınırım kelimesi hep dilinizde; sığınırım. Merhamet kelimesi hep dilinizde; isterim. Merhamet isterim, sığınırım. Merhamet isterim ya Rabbi ve sığınırım.

Nisa Suresi 79'u da gördük. Hükümden sonra uygulama alanında siz eğer seyyielerle meşgul olursanız bu; dünyaya gelen, dünyaya ait nefsinizdendir, nefsin şerrindendir. Ama hidayeti bulursanız, sizin dünyadaki dünyalık halinize Allah'ın merhametle yönelttiği vahyettiği bir nurladır; ancak! Şimdi bakın bunu duaya çevirelim.

Diğer okuduklarım ayet, ama dualar hadis! Yani bu ayetlerden Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin bize öğrettiği "**hadis dua**"lar, hadisler. Dualar da Efendimizin dilinden. **Allahümme rahmeteke ercu fela tekilni ila nefsi tarfete**

aynin ve aslihliy şe'niy küllehu; La ilahe illa ente; Allahım merhametini umuyorum. Beni göz kırpması kadar bile nefsime (dünyalık nefsime) terk etme; her anımı düzelt; la ilahe illa ente. Şimdi Nisa Suresi-79'un bize verdiği mana ile bakın dua ediyorsunuz. Anladınız ki, eğer bir seyyie (bir örtücülük) olursa nefsin şerrinden! Ne yapacaksın öyleyse? O nefsin şerrinden Allah'a sığınacaksın! Ama ne isteyeceksin? Merhamet! **Allahümme rahmeteke ercu; Allahım rahmetini umuyorum, bekliyorum. Beni "göz kırpması" kadar bile dünyalık nefsimin haline bırakma, beni ona bırakma ve benim her halimi düzelt, işte o şer halden beni al çıkar.** Niye? Allah inananların velisidir. Onu zulmetten alır nura gark eder, nura sokar. İşte "beni" diyor "oradan al, nura sok".

Bir başka hadis dua: **Allahümme elhimniy rüşdiy ve eızniy min şerri nefsiy; Allahım bana rüşdümü ilham et ve nefsimin şer olacak davranışlarından sana sığınırım.** Biraz önceki konuşmalarımızı ve Nisa-79'u içeren idrakın duası.

Bir başka hadis dua: **Allahümme inna nec'alüke fiy nühurihim ve neuzü bike min şürurihim**; **Allahım, senin onların karşısına çıkmanı ister ve onların şerlerinden sana sığınırız**. Burada öyle bir yardım istiyorsunuz diyorsunuz ki; Allahım benim dünyaya gelen (dünyalık) halimle yapacağım mücadeleye veya bendeki açılacak "B" haline bile bırakma mücadeleyi! Mücadeleyi benden Sen yap!

- Buradaki "onlar"dan kastı o muydu?

Hepsi! Tabi onların; tüm örtücülerin! Hem dünyadaki insan formatının şeytani hali, hem de şeytanlıkla görevli İblis'in hali; tüm örtücülerin şerrinden!

Bir başka öğrendiğimiz dua Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden: **Allahümme ahricni min zulümatil vehmi ve ekrimniy bi nuril fehmi; Allahım vehmin zulmetinden;** yani dünyaya gelmiş olan, vehmin zulmeti olan o yapıdan **beni çıkar, bana bir nur ikram et.** Ekrimniy; ikram et. Çünkü okuduk; o ancak ikramla mümkün! Bana bir ikramda bulun, bir anlayış ikram et, bir nur ikram et de bu işten çıkayım, o anlayışla bu halden çıkayım.

Daha önce yeri geldikçe yöntemleri çok paylaştık. Son birkaç tefekkür paylaşımda da idrakımızı ayetlerle bir yere taşımaya çalışıyoruz, ayet ve hadislerle. Bir tebliğle başladık; Efendimizin. O tebliği ayet ve hadislerle yükseltmeye gayret ediyoruz. Şimdi o yöntemlere, daha önce paylaştığımız bir çok yönteme bir iki tane ekleyelim.

Bu işin yolu -dedik ki- nefs-i levvamedir. **Nefs-i levvame;** dünyaya gelen bu vehmin zulmeti halden, nefsin şerri halden kurtulmayı içeren sürecin ismi. Başlangıcı böyle, daha sonra süreç başka bir şekilde devam ediyor. Ama önce olması gereken bu; vehmin zulmetinden, nefsin şerrinden kurtulmanın nefs-i levvameyle başlaması lazım. Orada yaşantı içerisinde sıkça yapılacak şeylerden birisi, daima yaptığınız her türlü fiilde hep **hangisi doğru testi** yapmak, hep hangisi doğru? "Bu yaptığım dünyaya gelen vehmin zulmeti, nefsin şerri yapıya mı ait? Daha doğrusu, buna ait olmayan hal, nedir? Ne yapmalıyım?" gayreti; daima; han-

gisi doğru? Böylece, hep Billahi anlamına ulaşan "B" Takdim Formu "BEN"in yapacağı fiilleri yakalamaya çalışmak! Hangisi doğru çalışması! Daima bu testi yapmak; hangisi doğru? Bunu yapıyorsunuz, sonra doğrularınız çoğaldı, fark ediyorsunuz… Bunu çok rahat, net fark edersiniz. Doğrularınız çoğalınca öyle değişikliler olur ki, bunu fark etmemek ve bunu hayretle izlememek mümkün olmaz. Doğrularınız çoğalır, hangisi doğru? sorusu azalır. İşte o zaman "**hangisi daha efdal; hangisi daha iyi" çalışması**na geçmek lazım. Demek ki, insanı çukurdan çıkaracak olan "hangisi doğru?", yükseltecek olan "hangisi iyi?". Hangisi daha iyi? Doğruyu buldun ama o doğrunun hep daha iyisini tesbit etmek; hangisi daha iyi! Doğruyu ilhamla bulursun. Hangisi daha iyiyi ilhamla bulursun. O yola girdiğin zaman görürsün ki; hep **ilham ve vahy havuzu**ndasın zaten.

- Hocam, daha önceki toplantımızda Şems Suresi 9 ve 10. Ayette bahsetmişsiniz "Rabbiniz size ilhamla öğretir" diye. Onu bu manada düşünmek?

Elbette tabi. Bu manada düşünebileceğimiz iki önemli ayet. Şems Suresi-9 "**kim nefsini arındırırsa gerçekten kurtulmuştur**" diye bize bir yöntem gösterir, yol gösterir ve hedef koyar. Bu manada o iki ayeti düşünürseniz çok güzel açılımlar olur.

Bu mücadele içerisinde dikkat edeceğiniz şeylerden birisi: Bütün bunlar tanrıyı; o "ben varım ve muhtarım" deyip Allah'a kendisini ortak koşan, ilahlığını ilan eden yapıyı tanımak için ve onu alt etmek için ipuçları! Mücadele için!

Bir diğeri: **Hayat alır**ken ve **hayat verir**ken ki hallerde; neye, hangi hale vesilesiniz? Hayat alırken ve hayat verirken (bu hallere siz vesile olurken) hangi pozisyondasınız?

Hayat alıyorsunuz; dünyaya gelen dünyalık formatla hayat alıyorsanız karşılığı zor ödenir! Ödenemez karşılıklarla karşılaşırsınız. Dünyaya gelen formatla hayat oluşturuyorsanız onun da sonu hüsrandır! Basit örnekler verelim günlük yaşantımızdan: Kıl koparıyorsun; bak hayat alıyorsun. Bunu ilan ettiğin tanrı adına alıyorsan, ilan ettiğin tanrı hayat almaya başladı demektir, haddi bildirilir, neticede haddi bildirilir! Bu derece dikkat ederseniz hayat almaya… Tırnak kesiyorsun, bak hayat alıyorsun. Bir böcek öldürdün hayat alıyorsun. Ne tür hayatı dindiriyorsan!

Ali İmran Suresi'nin bazı ayetlerini sabah akşam okursunuz: **Kulillahümme Malikel mülki** ayetlerini hatırlarsanız "**ölüden canlıyı çıkarır** (ölüden hayat çıkarır), **hayattan da ölüm çıkarır**" var orda. Bazen sizin vasıtanızla olur onlar! Siz bir hayatı (mı) durduruyorsunuz, bakın hayattan ölüm çıkardınız! Onu siz ilan ettiğiniz tanrıyla mı yapıyorsunuz? Allah muhafaza etsin; onun karşılığı… Siz bir ölüden hayat mı çıkarıyorsunuz? Ki düşünün; insanların "canlı ve diri" anlayışına baktığınızda; kalsiyum, magnezyum, demir gibi elementler canlı mıdır? Değildir. Siz rahimden bir hayat çıkarmıyor musunuz? Bakın bir ölüden hayat oluşturdunuz siz de! Vesile oldunuz! Veya başka hayatları oluşturuyorsunuz, kendinizde yeni hücreler oluşturuyorsunuz; bir şeyler yiyerek! Bir şeyler yiyip hücreler oluştururken dünyaya gelen, tanrılık iddiasında bulunanın idrakıyla mı hücre oluşturuyor-

sunuz, yoksa Biiznillah mı hücre oluşturuyorsunuz? Tanrılık iddiasında bulunanın idrakıyla hücre oluşturuyorsanız, o hücrelere ibadet ağır gelir, zor gelir, yapamaz, anlayamaz, kavrayamaz, onun görevi isyan etmektir. Son yıllarda gördünüz, suya nasıl bakıyorsanız molekülleri değişiyor, sizin idrakınızla suyun molekülleri değişiyor. İdrakınızla niye hücrelerinizin halleri değişmesin? Eğer küfür idrakla yiyip içiyorsanız, küfür idrakla yiyip içtiğinizle meydana gelen hücreler **küfür yapı**dır. Onunla nasıl baş edersiniz? Ona salât ağır gelir, ona başka şeyler cazip gelir! Kendini Hissetme Duygusu'nu iyi incelerseniz kendinizde! kenara çekilip kendinizi izleyebilirsiniz, dünyaya gelen yapıyı izleyebilirsiniz, film izler gibi izleyebilirsiniz! "Ya, ben şaşırdım" dersiniz "demek ben senin içine giriyordum, sen oluyordum ha!" Şaşırır kalırsınız kimin rolünü yüklendiğinize! İzlersiniz onu! Onun cazibesi, hevesleri, merakları farklıdır; siz onları "benim" deyip koşturup yapıyorsunuz! Neden? Çünkü hücreler ona meyilli! Demek ki, hayat alırken ve hayat verirken de çok önemli bu iş! Dikkat etmek lazım; oluşturulan hücrelere, doğan çocuklara… O hayatın Allah adına olmasına dikkat etmek lazım. Bir yolunu bulacaksınız!

Bir diğeri; "BEN" ile kurulan cümleler! Bir cümle kuruyorsunuz -günlük konuşmalarınızda- BEN" ile! Öznesi "BEN" olan! "Gizli olabilir, "BEN" gözükmüyor olabilir. "BEN" ile kurduğunuz cümlelerin sayısı pek çok! Onlara lütfen dikkat ediniz; o cümleyi dünyaya gelen (dünyalık) nefs mi kuruyor, onun kurduğu cümleler mi? Ona cümle kurdurtmayın! Ona kesinlikle cümle kurdurtmayın. O kadar çok cümle kuruyor ki o! Onun cümle kurmasını engellerseniz, o kadar bunalır, o kadar sıkılır ki sizi terk eder. Onun en hoşlandığı şey **konuşmak**tır! O konuştukça var! olur. Onu konuşturmazsanız o sizi terk eder. Ona cümle kurdurtmayın. İki "BEN"e dikkat edin; hangi "BEN"le cümle kuruyorsunuz? Bunun detaylarını çok konuştuk, "nasıl fark edeceğimizi" çok konuştuk.

Sürekli verdiğimiz basit bir örneği verelim. Yapıda **merak** vardır, insanın yapısına verilmiş merak özelliği vardır. Ama bu niye verilmiştir? Yaradan'ını merak etsin diye. Merak etsin bu doğrultuda tefekkür etsin… Çünkü ayetler ona öyle diyor; "**Allah'ı merak et, düşün! Nasıl yarattığını merak et, düşün, tefekkür et!"** Ne yapıyor peki o? İnsanları merak ediyor. Allah'ı merak etmiyor, hiç düşünmüyor. İnsanları merak ediyor. İnsanları merak etiğinin binde biri kadar günde Allah'ı merak etse, kurtulacak belki. İnsanları merak ediyor. Bakın merakı kim kullandı? Dünyaya gelen küfür yapı! İşte ona yönelik cümleler kuruyor. Kim konuşuyor şimdi? Dünyaya gelen küfür yapı konuşuyor demektir. Onu konuşturtmayacaksın. Cümle kurarken dikkat edeceksin, ona konuşma fırsatı vermeyeceksin.

Kişilerle olan ilişkilerine dikkat et; kişilere olan bakışını kim ayarlıyor? **Kişilere bakış hali**ni kim ayarlıyor? İş yerindesiniz, önemli bir amir var, diyelim orada. Birisi onu tanımadı, önünü iliklemedi yanından geçince ve selam vermedi ona. Artık o kişi o amir için kara listeye yazıldı. İlişki ona göre! Karşılaştıkları zaman onun hesabını soracaktır o amir ona; hep belli edecektir. İnsanların içinde ona onu belli eder. Diğeri de bilmiyorsa bunu, yazık fark etmemişse "niye amir böyle yapıyor?" bir türlü anlayamaz. Şimdi bu amirin ilişkilerini düzenleyen kim? Dünyaya gelen kâfir yapı! İnsanlarla ilişkilerinizi sizde kim düzenliyor, ona dikkat edip, ona fırsat vermeyeceksiniz, özellikle ilişki düzenlemeye! Tanrılığı en çok kuvvetlendiren şey-

lerden biridir. Böylece; siz, insanlara size olan muamelelerine göre davranmaya başlarsınız. Sesinizin tonu bile ona göre ayarlanır; size olan muamelelerine göre davranmaya başlarsınız. Bu yüzden Ehlullah ipucu olsun diye demiştir ki "**veliler için onlara hakaret edenle iltifat eden birdir!**" Yani ona göre davranış belirlemez!

Affetme konusu vardır. Dikkat edin öyle **gizli affetmedikleriniz** vardır; affedemedikleriniz!? Arkadaşlıklarınızın arasında, hayatın içerisinde; bir türlü affedemezsiniz.. Ama Allah'ın sizi affetmesini istersiniz! Allah'ın karşısına geçersiniz -kendinizce-; "Allahım ben senin günahkâr kulunum. Şunları, şunları şöyle yaptım, ama sen affet." Tamam. Ama sen affetmiyorsun ki hiç! Sen kimseyi affetmiyorsun. Senin yapmadığını (yapmadığın bir muameleyi) sen sana yapılsın istiyorsun. **Bir ipucu**: Yapmadığınız bir muamele belki size yapılmayacaktır! Size yapılmasını istediğiniz muamelenin belki kilidini siz açacaksınız yaşarken. O kilidin açılmaması için o kâfir yapı (vücudunuzdaki kâfir BEN) mücadele eder, siz de onunla mücadele etmelisiniz.

Önünüzdeki birkaç gün belli oldu, işte öğrenciler tatile giriyor veya memurlar izin alıyor veya takvime bakıyorsunuz boş günler var veya gün içerisinde **müsait zaman**larınız var; dikkat ediniz orayı kim planlıyor? O müsait zamanı planlayan sizin vücudunuzdaki kâfir BEN mi, yoksa hidayete talib BEN mi? Hidayete talib "BEN"se; müsait zamanları cehennemlik amellerle planlamaz. Bakın bakalım bu planı kim ele geçirmiş!

Seni motive eden şeylere bir bak; cehennemlik amelleri görünce mi kanında adrenalin yükseliyor, yoksa cennete ait amelleri görünce mi? Yani "işte onu da yapıyoruz, onu da sevmek zorundayız, ama diğerini çok seviyorum" mu diyorsun? **Motivasyon kimde**; vücudunda yönetim kimde, bir bak bakalım?

Güçlü veya zayıf olduğunda bir bak, kendini incele; her iş yoluna gittiğinde **nasılsın**, nasıl davranıyorsun, o davranan kim? Veya biraz zayıf düştüğünde, biraz imkânların zorlandığında; sesin kısıldığında ne yapıyorsun? Tanrıyı çok rahat yakalarsın!

İnsanları yanıltan iki tane şeyden bahsetmek istiyorum. **Ameller niyetlere göredir**'i bir iki cümleyle açmak istiyorum. "**Ameller niyetlere göredir"** insanlar için değildir. **Ameller niyetlere göredir'**i insanlar uygularsa cennete biraz zor giderler. O Allah içindir!? Çünkü burdan iyi niyete geçer sıçrar kişi, aklı rafa kaldırır. İyi niyetle de güler yüzlü de- cehenneme gider. **Ameller niyetlere göredir** Allah içindir! Bakın basit bir örnek vereyim. Bir mübarek dostumla konuşurken oluşan bir örneği vereyim. Bir hocamız vardı bizim kariyer sırasında. Biz yeni asistandık, her hocadan bir şey öğrenirsin, o da bir şey öğretiyordu. Bana demişti ki, "bir kitabı okurken önemli yerler görürsün ya, sakın altını çizme!" Neden çizmeyeyim hocam, dedim. "Bir başkası da görür öğrenir" dedi! "Sakın kimseye ipucu verme" dedi, çizme! Orayı o da fark eder! Güldük geçtik.

Bu espriyi bir dostuma anlatmıştım, "ben de çizmem" dedi "ben kitap çizmeyi sevmem" dedi. Doğru, o kitap çizmeyi sevmez, ben de çizmem. Ama bakın şimdi

kitap çizmeme fiili: Kitaba bakıyoruz -insan böyle yapar, insanın değerlendirmesi bu- baktık hiç çizilmemiş. Diyelim ki bu kitap "aman o doğruları birisi görür o da öğrenir" diyenin çizmediği kitap, bu da "kitap temiz dursun, başka yere de not alırım, bir başkası da yararlanacak, o da temiz temiz baksın. Onun zihnini bozmayayım, estetiğini bozmayayım" dedi, temiz saklamayı sevdi o da çizmedi. Bir değerlendirecek insan iki kitaba da baktı, "çizilmemiş" dedi, ikisine de "kitap çizilmemiş" notu verdi. İnsanın yapacağı budur. İnsan nasıl niyetlere göre not versin! Ama diğerinin çizmeme sebebine bak. Birinin çizmeme sebebine bak, birinin çizmeme sebebine bak. İnsan şimdi bunlara (sebeplere) göre nasıl not verebilir? Ne kanıtlayabilir, ne bilebilir! Onun bakacağı amellerdir, amele bakar. Demek ki; **ameller niyetlere göredir** insan için değil, o Allah için! Sen baktın kitaplara -çizilmemiş- ikisine de on verdin, tamam dedin. Ama ikisi birbirinden farklı! O Allah'a aittir. Neden? Çünkü Allah; "**Aliymün Bizatissudur"**dur; yani Allah senin zihninden geçenleri, senin sadrını, senin göğsünü, senin idrakını bilir, Aliym'dir bilir ama öyle bir bilme değil.

Şimdi günümüzde bazı fethi zulmani sahibi kişiler çıkıyor (gafiller de onları belki önemli sanıyor, hatta müthiş alkışlıyorlar) karşıdaki bir şey düşünüyor, o da biliyor. Ne olacak? Karşıdakinin düşündüğünü bile bile beraber cehenneme gidecekler, ne olur! Karşıdakinin ne düşündüğünü bilenlere de cehennemde yer var. Bir şey fark etmez, aynı yere gittikten sonra; ha bilmişsin, ha bilmemişsin!? İnsan da bilebilir bir şeyleri, karşıdakinin zihninden geçenleri. **Aliymün Bizati's sudur** öyle değil! Bakın "B"yi anlamada biraz ipucu verecek bize. Bir şeylerin önünde "B" var ya; "B" olarak Aliym'dir, "B" olarak Semi'dir, "B" olarak Basir'dir. Aliymün Bizati's sudur; "onda Allah bilir" ama Allah onda o olarak bu düşünceyi hem söyleyen, hem dinleyen, hem bilen olarak bilir. Kulun niyetlerini Aliymün Bizati's sudur olarak bu özellik yüzünden bildiği için amelleri buna göre değerlendirir. Ama bu cümleyi insan için alırsanız yanılgı çıkar.

Bu yolda gayret edenlerin dikkat etmesi gereken cümlelerden birisi de "**sen aslında o değilsin.**" Bununla çok sık karşılaşırlar tasavvufta ve bu insanları cezbeder. Lütfen dikkat ediniz, tasavvufta başlarken sizi cezb eden cümlelerin değişmesi lazım! Değişmiyorsa ilerleyemiyorsunuz demektir! Sizi başlangıçta tasavvufa cezbeden, getiren cümleler tanrısaldır; onların hepsinin değişmesi lazım! Siz başlangıçta çok müthiş bir idrakla tasavvufa düştünüz sanmayınız. Hayır! Tanrısal, tanrısal cazibelerle düştünüz. Diyor ki sen aslında o değilsin. Hi! Demek ki, ben daha müthişim! **Kudret hevesi**! Demek ki, ben o değilim, bu BEN değilim, ben başka bir şeyim onu öğrenmeliyim! Daha önemli olmalıyım; ben aslında biliyordum çok önemli olduğumu. Bende bir şeyin gizli olduğunu hissediyordum zaten. Bir tuzak! Hala o tanrı var ve daha kutsal olmak istiyor. Dünyaya gelen o kâfir hal var ya, o kâfir hali beğenmedi: Sen o değilsin! Nesin peki? Bak "o sen" duruyor. Ama değilsin, o seni taşıyor, sen şusun… Bak o "sen" duygusunu getirdi daha kutsal bir yere koydu. Böylece **general tanrı**lar türer! Karşınıza tasavvuf adı altında kendini yücelmiş zanneden, "ben kimim biliyor musun? Ben de konuşan kimdir, bende söyleyen kimdir, senin haberin var mı?" diyen **ulu kişi**ler çıkar.

"Sen aslında o değilsin" cümlesine de dikkat etmek lazım diyelim, çaydan sonra devam edelim inşaallah.

Hazreti Aişe radıyallahu anh validemiz anlatıyor. Bir hadis; Buhari'de, Müslim'de, Ebu Davud, Tirmizi'de bulunan bir hadis. Diyor ki; **ben Rasülullahı (AS), ciddi bir şekilde küçük dili görünecek derecede güldüğünü görmedim. O sadece tebessüm ederdi.** Böyle bir hadis, ama bu hadisin Buhari'de devamı var, bizim geleceğimiz konuya daha çok ilgili olan bir devam, fazlalık var bu hadisle ilgili rivayette. Yine Aişe validemiz anlatıyor diyor ki; **Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem bir bulut görecek olsa, bu yüzünden bilinirdi. Ben bir seferinde; Ey Allah'ın Rasulü, halk bir bulut görecek olsa "yağmur getirebilir" ümidiyle sevinir, halbuki sen bir bulut gördüğünde üzüldüğünü yüzünden okuyorum, sebebi nedir?" diye sordum. Bana şu cevabı verdi: Ey Aişe bunda, bu gelen bulutta bir azab bulunmadığı hususunda bana kim teminat verebilir!? Nitekim geçmişte bir kavim rüzgârla azaba uğratılmıştır. O kavim azabı gördükleri vakit "bu gördüğümüz bize yağmur getirecek bir buluttur" demişlerdi**. Rasülullah! Tahayyül ediniz zihninizde canlandırmaya çalışınız. Allah'ın rasulü bir bulut görüyor ve o bulutu görünce bacakları titriyor, korkuyor, ya kavmime bir azab geliyorsa bu bulutla diye korkuyor ve bu yüzünden hemen belli oluyor ve eşi diyor ki; halk gördüğü zaman sevinir, yağmur geliyor diye, neden korkuyorsun? Rasülullah diyor ki; **bir kavim böyle yok olmuştu!** Korkuyor! Günlük yaşantıdaki bir Rasulün halini tahayyül etmek istiyorum beraberce; normal yaşantıda, normaldeki korku halini. Aynı hadiste Müslim'de bir teferruat daha var. Yine Hazreti Aişe anlatıyor: **Şiddetli bir rüzgâr estiği zaman Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem; Allahım, senden bunun hayrını ve bunda bulunanın hayrını ve bununla gönderilen şeyin hayrını diliyorum. Bunun şerrinden, bunda bulunanın şerrinden, bununla gönderilenin şerrinden sana sığınıyorum" derdi. Hava bulutlandığı vakit, rengi değişir, girer çıkar, gider gelirdi, yağmur yağınca da rahatlardı. Ben bunu onun yüzünden anlardım**.

Ahkaf Suresi 24. Ayet aynı konuya değiniyor. Mealen: **Vaktaki, onu vadilerine istikbal etmiş geniş bir bulut olarak gördüklerinde dediler ki; bu bize yağmur indirecek bir buluttur. Hayır! O kendisini acele istediğinizdir! O içinde elim bir azab olan bir rüzgârdır.** Kur'anın özünü yaşayan, ayetleri sürekli zihninde canlı duran Rasülullah, normal yaşantıda bir rüzgârda bir bulutta yaşadığı korkuyu tedirginliği Allah'a sığınışı hadiste görüyoruz.

Devam ediyoruz. Hazreti Enes (RA) anlatıyor: Rasülullah aleyhis salatü vesselam buyurdular ki; **şurası muhakkak ki, Allah hakkında benim korkutulduğum kadar kimse korkutulmamıştır. Allah yolunda bana çektirilen eziyet kadar kimseye eziyet çektirilmemiştir. Zaman olmuştur, otuz gün ve otuz gecelik bir ay boyu Bilal ile benim yiyeceğim, Bilal'in koltuğunun altına sıkışacak miktarı geçmemiştir.**

Başka bir hadiste Abdullah İbni Mes'ud radıyallahu anh anlatıyor: Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki; **sinek başı kadar bile olsa, gözünden Al-**

lah korkusuyla yaş çıkan ve bu yaşı yanak yumrusuna değecek kadar akan hiçbir mümin kul yoktur ki, Allah onu ateşe haram etmesin.

Bakara Suresi 150. Ayet, Allah buyuruyor ki; **o halde onlardan korkup çekinmeyin. Benden korkup çekinin ki, sizin üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım ve umulur ki bu sayede -ideal olan- hidayete ulaşırsınız hidayet olunursunuz**.

Yine Hz. Enes radıyallahu anh anlatıyor: **Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem, ölmek üzere olan bir gencin yanına girmişti. Hemen sordu "kendini nasıl buluyorsun? Bu halde, tam ölüm anındaki durumun, halin nedir, duyguların nedir? "Ey Allah'ın Rasulü, Allah'tan ümidim var, ancak günahlarımdan korkuyorum" diye cevap verdi. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem şu açıklamayı yaptı. Bu durumda olan bir kulun kalbinde ümit ve korku birleşti mi, Allah o kulun ümit ettiği şeyi mutlaka verir ve korktuğu şeyden onu emin kılar.** Burada hadisteki olay; gencin ölmeye yakın hali, ölmeye yakın haldeki kişinin idrakıyla ilgili. Dolayısıyla, idrakımızı kontrol edemeyeceğimiz, tamamen elimizden sıyrılacak olan o korkunç anın halinde böyle düşünebilmek için; yaşarken, normal hayattayken "**havf ve raca**" diye bilinen ümit ve korkuyu beraber tutabilmenin, yaşayabilmenin antrenmanını çok yapmak lazım!

Hz. Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor: Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki: **Mümin, Allah indindeki ukubeti bilseydi cennetten ümidini keserdi. Eğer kâfir Allah'ın rahmetini bilseydi cennetten ümidini kesmezdi**.

Ebu Zerr radıyallahu anh anlatıyor. Rasülullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdular ki; **ben sizin görmediğinizi görür, işitmediğinizi işitirim. Nitekim sema uğuldadı, uğuldamak da ona hak oldu. Semada dört parmak sığacak kadar boş bir yer yoktur. Her tarafta Allah'a secde için alnını koymuş bir melek vardır. Allah'a yemin olsun benim bildiğimi siz bilseydiniz az güler çok ağlardınız. Yataklarda kadınlarla telezzüz etmezdiniz. Yollara, çöllere dökülür; belanızı def etmesi için Allah'a yalvar yakar olurdunuz.** Bu tür hadislerde rivayeti yapan yaptıktan sonra "ben de söyle düşündüm" diye veya başka şekilde bir fikir eklerse bu hadis dilinde ona da "**idrac**" denir. Dolayısıyla Ebu Zerr burda bir idracta bulunuyor. Efendimiz (SAV) "**benim bildiklerimi bilseydiniz az gülerdiniz, çok ağlardınız, dağlara çöllere koşardınız. Merhamet, merhamet diye bağırırdınız**" deyince, demiş ki kendisi **keşke sökülen bir ağaç olsaydım**! Bu dünyada bunu Rasülullah'tan dinlemek nasıl bir şey!? Bizzat bilenden! Ama öyle bilen ki; o bildiğini de yaşayan! Olayı yaşayan birinden dinlemek! Onu dinlediği zaman öyle korkuyor ki insan olmaktan, insan olmanın sorumluluğundan! O kadar korkuyor ki, cehennemi atlatamamaktan o kadar korkuyor ki "**şu dünyada bu sorumluluğu yaşayan insan olacağıma, keşke sökülen atılan bir ağaç olsaydım dedim**" diyor. "Bunu duyunca böyle dedim" diyor.

Bakın Nebe Suresi'nin 40. Ayeti: İkindi salâtından sonra okuması sevaptır diye okuduğunuz surenin 40. Ayeti: **Doğrusu biz sizi yakın bir azab ile uyardık. O**

gün kişi ellerinin ne takdim ettiğine bakar ve kâfir olan şöyle der: Keşke toprak olsaydım! Nebe Suresi-40'dan anlıyoruz ki, o zor günde artık hataların düzeltilmesi için geri dönüşün olmadığı o zor günde onu yaşayan "**keşke toprak olsaydım**" diyecek. Ama o temenninin -yine ayetlerden anlıyoruz ki- hiçbir geçerliliği yok; **bu onların geçersiz görüşüdür!** Oysa bakın Ebu Zerr yaşarken aynı şeyi söylüyor, benzer şeyi; diyor ki "**keşke sökülen bir ağaç olsaydım**." Dolayısıyla, yaşarken bunu söylemiş olmak, bunu söyledikten sonraki hayat için size çok önemli fırsatlar getirir.

Ali İmran Suresi 30. Ayet: **Allah size kendisine karşı ürperti içerisinde bulunmanızı emreder.** Bunu 24 saat yaşayabilmeyi antrenman etmek gerekir. Salâtta bu hali mutlaka yaşayabilmek gerekir. Efendimizin "benim bildiklerimi bilseydiniz "merhamet, merhamet" diye koşar yalvarırdınız dediği hadisin düşüncesiyle salâtta, sanki gittiniz salâtta dağ tepe herşeyi unuttunuz da "merhamet merhamet" diye yalvaran o halinizle salâttasınız! Böyle durmak gerekir. Böyle durduğunuz zaman aklınıza salâtta başka bir şeyin gelmesi mümkün değil! "Efendim ben salâttayken aklıma şunlar geliyor." **Az korktuğun için!** Yeterince korkmadığın için! Allah'ı korkundan daha çok sevdiğin için! Çok seviyorsun, az korkuyorsun! Allah'ı seven yanınız, korkmadan seven yanınız tanrısal yanınızdır. Allah'tan önce korkulur. Öyle korkulur ki! İnsan Allah'ı sevemez. Buna çok dikkat edin; insan Allah'ı sevmeyi başaramaz. Allah insanı sever. İnsan Allah'tan korkar.

Özellikle tasavvufla ilgilenip sonra da sizi rehavete düşürecek, "ben Allah'la aramı sevgiyle hallettim" tuzağına düşürecek tuzaklara düşmeyiniz. Korkacaksınız, titreyeceksiniz daima! Daima! Bakın Rasül nasıl korkuyor! Bir bulut gördüğü zaman korkuyor!? Rasül ya!? Rasülullah bir rüzgâr gördüğü zaman korkuyor. Rasülullah korkuyor!? Öyleyse korkmayı öğrenmek lazım! Eğer bir kişi korkmayı öğrenir ve sürekli titrerse **Allah onu sever** ve sevdiğini ona hissettirir. Allah'ın onu hissedince kişi Allah'ı sever. Allahın kendisini sevmesini hissetmesi, Allahın kendisini sevmesini Allah'ın ona hissettirmesi hali **insanın Allah'ı sevmesi** halidir. Bu da ancak Allah'tan korkmakla olur. Eğer kişi Allah'tan korkmayı başaramazsa Efendimizin tebliğini anlayamaz! Çünkü Efendimize açık uyarı var. Yasin Suresi 11. Ayet, bakın: **Sen ancak Rahmandan haşyet duyanları uyarabilirsin.** Sen git beni sevenleri bul, onları uyarabilirsin, demiyor! Sen benden korkanları uyarabilirsin, onlar seni dinler! "Allah'a olan sevgiyle gözünüzden akan yaş" demiyor! "**Allah korkusuyla gözünüzden akan yaş**" diyor. Dolayısıyla:

Unutmamak lazım, insan Allah'ı sevmeyi beceremez! İnsan Allah'tan korkar çekinir; öyle korkar ki Allah onu sever. Allah onu sevince bu sevgisini o kulu bilsin ister, hissetsin ister. Çünkü onu hissedecek hali verir ona. O hale dayanabilmek kolay mı!? Ona o hali bahşeder. Ama o hal ona gelince ve Allah'ın kendisini sevdiğini hissedince o işte Allah'ı sevdiğini düşünür. Onun o düşüncesi **Allah'ın onu sevmesi**dir. Ali İmran Suresi 30. ayet: **Allah size kendisine karşı ürperti içerisinde bulunmanızı emreder.**

Müminun Suresi 60. Ayete bakacağız, ama altındaki ve üstündeki ayetlere bakarak, ilişki kurarak. Onunla ilgili bir hadis okuyacağız çünkü. 57, 58, 59, 60

ve 61'i okuyayım meallerini; Müminun Suresi: **Onlar ki Rablerinin haşyetinden titreyenlerdir. Ve onlar ki Rablerinin ayetlerine iman edenlerdir. Ve onlar ki Rablerine ortak koşmayanlardır. Ve onlar ki verdiklerini, Rablerine rücu' edecekler diye, kalbleri korkuyor oldukları halde verirler. İşte onlar hayrat'ta müsaraat edenlerdir ve onlar hayrat'ta öne geçenlerdir.** Buradaki 60. ayet hadisimizle ilgili, onu tekrar edeyim ve hadise geçelim, Müminun Suresi 60. Ayet: **Ve onlar ki verdiklerini "Rablerine rücu edecekler" diye, kalbleri korkuyor oldukları halde verirler.**

Hadis şöyle: Müminun Suresi 60. Ayetle ilgili olarak Hazreti Aişe validemiz radıyallahu anh buyuruyorlar ki: **Bu ayet nazil olunca, "ayette zikredilenler, zina etmek, hırsızlık yapmak ve içki içmek gibi haramlardan irtikab edenler midir, yani bu işle meşgul olanlar mıdır" diye Rasülullah'a sordum.** Nasıl bir şans değil mi Rasülullah'a soruyor! Rasülullah'a soruyor! **Rasülullah buyurdu ki; "hayır, ya Aişe. Ayette anlatılmak istenen; salât ikame edip, oruç tutup, sadaka verdiği halde kabul olup olunmaması endişesiyle tir tir titreyenlerdir.** Evet, işte böyle ürperti duymak!

Eğer beş vakit salâtı düşünürseniz; salâtta, "acaba kabul olacak mı?" Allah muhafaza etsin **onların salâtları yüzlerine çarpılır** sınıfından mıyım? Değiliz inşaallah, ama bu korkuyla "acaba kabul olacak mı?" diye titremek! Ve sonra kişi, salâtını yalnızca seccadeye mahkûm etmez de **salâtı ikame** ederse, yani zaten öyle yaşarsa, işte o zaman uyurken korkar, uyanınca korkar, yürürken korkar, otururken korkar, yatarken korkar, yerken korkar, konuşurken korkar, dinlerken korkar, hep korkar…

Evet, bir ayet de okuyalım tamamlayalım inşaallah. Enam Suresi 136. Ayet: (O'nun) **yarattığı hers'den** (ekinden, mahsulden, bir üründen) **ve en'amdan** (hayvandan, hayvanattan) **Allah'a bir pay ayırdılar. Kendi zanlarınca şöyle dediler: Bu Allah'ın, bu da ortak koştuklarımızındır.** (Oysa) **ortak koştukları için olan, Allah'a vasıl olmaz.** (Ama) **Allah için olan, onların ortak koştuklarına ulaşır. Ne kötü hüküm veriyorlar!** Burada "hüküm veriyorlar" diye **suçlanan** örtücü yapıda olanlar. Hüküm veriyor, kötü hüküm veriyor. Çünkü o hüküm verdiği için zaten örtücü. Ama zaten geçersiz hüküm verdi! Neden? Çünkü o sahte, tanrı! O yüzden onun hükümleri de **karşılıksız**; geçersiz, sonu boş! Ne demek karşılıksız? Sonu hüsran demek, onun hükümlerinin sonu hüsran, tanrının hükümlerinin sonu hüsran. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin hadisi var bu konuda, ama o hadisi daha iyi görmek için ayete bir kez daha bakalım.

Allah'ın yarattığını dağıtıyor kişi kendince pay ediyor, diyor ki; "bu pay Allah içindir, bu pay da ortak koştuklarımız içindir." O dönemde zahiri putları bulunduğu için kişiler (hem Allah'a inanıyorlar, hem putları var) o putları vasıtasıyla Allah'a da ulaşacaklarına inanıyorlar. Böyle bir inancın içerisinde pay yapıyor ürününü. Neyse **ürün**, ne olursa olsun. Burda ekin ve hayvanat olarak var. Ama geniş manada baktığınızda her türlü davranış girecek içine! Pay yapıyor; şu diyor; Allah için, şu da ortak koştuklarımız için. Kendi **zan**larına göre şöyle dediler, bu onların zannı! "**Onları, zanları mahvetti**" ayeti gereği düşünürseniz; bu onları mahve-

den zan! **Oysa ortak koştukları için olan Allah'a vasıl olmaz!** Yani neyi ortak koşuyorsanız ve neyi ona vermişseniz o Allah'a ulaşmaz; Allah'ın indinde onun bir değeri yok. Allah onu değerlendirmez, kıymete almaz. **Ama Allah için olan, onların ortak koştuklarına ulaşır. Ne kötü hüküm veriyorlar!**

Eğer siz bir ürünü bölerseniz ve bölerken de "bu Allah rızası için, bu da ortak koştuklarımızın rızası için" derseniz, ortak koştuklarınıza yaptığınız hayır Allah'ın indinde değer bulmaz! Allah için ayırdığınızı Allah -tamamını- ortak koştuğunuza verir, hepsi o tarafa gider. Allah rızasını bölerseniz, neyi Allah'a ortak koşarak bölmüşseniz Allah için yaptıklarınız oraya gider. Diğer kişiye veya ortak koştuğunuza yaptığınız hayr da olsa -ne olursa olsun- Allah onu değerlendirmez, kıymete almaz. Ayet böyle!

Şimdi bakın hadis: Rasülullah (SAV) buyurdu ki; **muhakkak Allah şöyle buyurdu: Ben ortağın en hayırlısıyım.** Bu cümleyi de aslında açmamız gerekir, vaktimiz olursa açacağız. "**Ben ortağın en hayırlısıyım**" derken neden orada "**ortak**" kelimesi geçiyor onu açmak gerekir, ama önce "**Allah rızası**" kısmına bakalım. **Her kim benimle beraber bir ortak koşarsa o ortak koştuğu şey ortağıma aittir, onu ortağıma bırakırım**. Rasülullah açıklaması: **Her kim benimle beraber bir ortak koşarsa**! Bütün bunları düşünürken kökünden işi çözebilmek için, tam kaynağından çözebilmek için hemen, burada şöyle düşüneceğiz: Ben neyi ortak koşuyorum? Varlığımı! Hepsini, bütün işleri çözersiniz. Ciltlerle kitaplara yazılmış olan maddelerin hepsini çözersiniz. **Ana iş** bu çünkü! Ciltlere sığmayan maddelerin hepsi burada var: Kendi varlığını ortak koşmak! "Ben varım ve muhtarım" diyerek oradaki varlık iddiasına ortak koşmak. Şimdi bakın **her kim benimle beraber bir ortak koşarsa;** yani her kim; hem bana inanıyor hem de varlığını "varım ve muhtarım" diyerek bana ortak yapıyorsa; **o ortak koştuğu şey ortağıma aittir, onu ortağıma bırakırım**. Eğer "benim rızam için" bir şey yapıyorsa; "benim rızam için" yaptığını söylüyorsa ve varlığını da bana ortak koşuyorsa, bana yaptığını da ona veririm, hepsi onun olur, bana bir şey gelmez! Rasülullah "Allah böyle buyurdu" diyor! Bu cümleyi anlayalım diye Rasülullah (SAV) açıklamaya devam ediyor: **Ey insanlar amellerinizi Allah'a halis kılınız. Çünkü Allah ancak kendisi için halis olarak yapılanı kabul eder.**

Kabulle ilgili iki şey karşımıza çıktı. Geçen Tefekkür Paylaşım Toplantısında kurbandan bahsederken bir ayet okumuştuk "**onlara Âdem ve oğullarını örnek ver**" ayeti vardı ve kendisinden kurbanı kabul edilen oğul şöyle demişti "**Allah müttakilerden kabul eder."** Demek ki bir şeyin kabul görmesinin şartlarından birisi "müttaki" olmak. **Müttaki olmak** ne? Nefs-i levvamede bulunanların tamamına verilen ortak isimdir; müttaki! **Müttaki** şudur: Billahi anlamında iman eden, yani; Allahım ben "var görünüşümü" (varlığımı, bile demiyor! Artık o yok) "var görünüşümü" sana eş ve ortak koşmuyorum, sana böyle iman ediyorum, deyip bunun gereklerini yapan, yani bunun gereklerine göre fiiller ortaya koyandan kabul eder. Bakın şimdi bir kabul kuralı daha: **Ey insanlar amellerinizi Allah'a halis kılınız. Çünkü Allah ancak kendisi için halis olarak yapılanı kabul eder. "Bu Allah için, bu da rahiym için" demeyin!** O anki yaşantıya bir

örnek veriyor Efendimiz, o gurubun anlayabilmesi için. "**rahiym**" dediği akrabalık! Bir şey yapıyorsunuz "**bu Allah için, bu da akrabalarımız için**" demeyin, çünkü o sadece rahiym için olur! Yalnızca akrabalarınız için bir hayır yapmış olursunuz, o kadar. Allah'a ulaşmaz, ikiye böldün çünkü. Bakın "akrabalara vermeyi" **ortaklık** kabul ediyor. Yani şu çok önemli, anlamamız gereken çok önemli bir şey. Allah'a ortak koşmak yalnızca zahiri putlar değil! Efendimiz (SAV)in örneğine dikkat ederseniz; yanındakilerin zahiri putları yok ki! Diyor ki siz "**şu da akrabalarım için**" **derseniz bu Allah'a ortak koşmaktır, eş koşmaktır; halis olmaz, Allah rızasına girmez, bu yalnız akrabalarınız için olur**. Bakın daha iyi anlayacağız şimdi; **onlardan Allah için bir şey olmaz; "bu Allah için ve sizin yüzünüz** (hatırınız) **için" demeyin**. Başka bir örnek, daha zihnileşti; **"bu Allah için bir de sizin hatırınız için" demeyin;** yani "size Allah rızası için geldim, ayrıca sizi de çok seviyorum, hatırınız için de geldim" demeyin! Neden? **Çünkü o "sizin hatırınız için" olur, ondan Allah için bir şey olmaz!**

"Allah rızası için nasıl yapılır?"ı kavrayabilmemiz, bizde o açılımın olması için bu ayet ve hadisi ele aldık. Allah rızası için bir şey yaparken, yanına neler getiriyorsanız, o tanrı neler düşünüyorsa bilin ki Allah rızasını bozmak için" düşünüyor, Allah rızasını bozmak için yapıyor! Burada tamamlayalım nasibse. Daha öncekiler çok yoğun sıkışık oluyordu, bir de böyle rahat Tefekkür Paylaşımı koyalım. İsterseniz bir duayla tamamlayalım:

Euzü Billahi mineş şeytanir racim Bismillahi'r Rahmani'r Rahiym Elhamdülillahi rabbil alemiyn.

Ya **HU**, ya men **HU**, La ilahe illa **HU**; ya men **HU**;

Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechi ileyke ve fevvedtü emri ileyke ve elce'tü zahriy ileyke, rağbeten ve rahbeten ileyke, la melcee ve la mencee minke illa ileyke, amentü bi kitabikelleziy enzelte ve nebiyyikelleziy erselte.

Semi'na ve eda'na! Semi'na ve eda'na! Semi'na ve eda'na, ğufraneke Rabbena ve ileykel masıyr.

Allahümme ente rabbiy, la ilahe illa ente halakteniy ve ene abdüke ve ene ala ahdike ve va'dike mesteta'tü, euzü bike min şerri ma sana'tü ebûü leke bi nı'metike aleyye ve ebûü bi zenbi, fağfirliy zünubi feinnehu layağfiruz zünube illa ente, Birahmetike ya Erhamer rahımin.

Ve lekel utba hatta terda… Ve la havle ve la kuvvete illa bike…

Sübhaneke Allahümme ve Bihamdike estağfiruke ve etubü ileyke. La ilahe illa ente Subhâneke inniy küntü minez zalimin. Rabbi, inniy zalemtü nefsiy zulmen kebiyran ve la yağfiruz zünube illa ente fağfirliy mağfiraten min indike verhamniy, inneke entel Gafurur Rahiym ve Tevvabur Rahiym.

Allahümmağfirliy hadıyetiy ve cehliy ve israfiy fi emriy ve ma ente a'lemü bihi minniy. Allahümmağfirliy hezliy ve ciddiy ve hataiy ve amdiy ve küllü zalike idniy. Allahümmağfirliy zenbiy küllehu ve dikkahu ve cillehu ve evvelehu ve ahirahu ve alaniyetehu ve sırrahu.

Allahümme inniy euzü bike enüşrike bike şey'en ve ene a'lemü ve estağfiruke lima la a'lem, inneke entel Allamul guyub.

Eşhedü en la ilahe illallahül Ehadüs Samedülleziy lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven Ehad; Ala hazihiş şahadeti nahya ve aleyha nemütü ve aleyha nüb'asü inşaallah.

Allahım, Ya **HU**, ya men **HU**, la ilahe İlla **HU**; ya men **HU**;

İnanan din kardeşlerimizin hastalarına acil şifa dertlerine acil deva, borçlularına acil eda, yolcularına acil selametlik, işsizlerine acil iş, gelirsizlerine acil gelir hayırlısıyla, lütfunla, ey Allahım onlara çok kolay olacak şekilde lütfen lufteyleyiver ya Zül Celali vel İkram; ihsan ediver nasib ediver Allahım.

Allahım bizlere merhamet ediver, bizleri bağışlayıver, affediver. Bizlere hidayet nasib eyleyiver. Bizlere hayırlı, geniş ve helal rızıklar lufteyleyiver… Ya men HU; bizlere sağlık sıhhat afiyet lufteyleyiver. Bizler sana emanetiz, bu emaneti kabul ediver, bizleri muhafaza ediver ya Rabbiy. Bizlere indinden hayırlı yüksek başarılar lütfediver Allahım.

Allahım; Öncelikle Rasülullah, Nebiullah, Habibullah Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhis salatü vesselam'ın güzel latif temiz ruhu şerifleri için, onun Ehli Beyt'inin ruhları için, onun sevdiklerinin ruhları için;

Allahım, gelmiş olan Nebi ve Rasül efendilerimizin ruhları için;

Halife efendilerimizin ruhları için, Ashabı Kiram, sahabe efendilerimizin ruhları için;

Allahım indinde makbul kullarının ruhları için;

Allahım yalnızca senin rızanı umarak seni anlayabilmek kavrayabilmek, sana olan şirklerin tamamından sıyrılabilmek arzusuyla yalnızca (**ente maksudiy ve rızake matlubiy**) Ya Rabbi, yalnızca "**seni ve rızanı**" umarak buraya gelen kardeşlerimizin rahmetine intikal etmiş tüm yakınlarının, özellikle anne ve baba yakınları varsa onların ruhları için ve özellikle bu güzel faaliyetlerinden dolayı anne ve babalarını haberdar edivermen için; Allahım bizlerin ve inanan din kardeşlerimizin yakınlarımızın ruhaniyetleri için;

Allahım dualarımız kabul edivermen için, bizlere merhamet edivermen için;

Yalnızca rızan için **El-FATİHA**.

Hakikat Yolcusu Talip için, bu yolun ilmini üç basamakta incelemek mümkündür. Bu basamaklar; 1. "Tanrı" İlmi, 2. "B" İlmi, 3. "EhadüsSamed" İlmi diye isimlendirilebilir. Tanrı İlmi öğretisinin talipte, geri dönüşsüz özellikte bir hayat tarzı haline gelmesi, diğer basamakların anlaşılabilmesi ve yaşanabilmesi için olmazsa olmaz bir şarttır. "Vehmin Zulmeti şartlarında Nefsin Şerri program" gereği "Sözde Tanrılık İddiası" ile dünyadaki yaşantısına başlayan insan, hakikate talip ise, Tanrı İlmi onun en öncelikli meselesidir. Elinizdeki kitap bu amaçla, Tanrı İlmi'ni konu alan bir müfredat ile sunulmuştur.

ISBN: 978-605-88309-8-1